

Giới thiệu Vĩnh Hằng Chi Tâm

Dịch giả: talasoixanh, boyviplc00, Phạm mỹ linh

Một đệ tử ngoại môn của Vân Nhạc Môn, tên là Trần Vũ, tình cờ sát nhập một trái tim của Thần Ma. Trái tim là trụ cột của sinh mệnh, là chỗ hiểm chí mạng của con người nhưng đối Trần Vũ là nơi phòng ngự mạnh mẽ nhất, cho hắn tiềm lực vượt bậc. Cũng từ đó, thiếu niên này bước trên một con đường lớn đầy chông gai, từng bước kinh tâm động phách, một hành trình đầy huyền bí và hấp dẫn.

Thiên tài như mây chi, thiên kiều cái thể.

Tông môn mọc lên san sát như rừng chi, ta chủ chìm nổi.

Vạn tộc huy hoàng chi, vượt qua giới đại chiến.

Quá cổ huyền câu đồ chi, Thần Thoại tranh phong.

Ta tâm chi có, vĩnh hằng!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thủy tinh kỳ thạch

Màn đêm dần buông.

Nước Sở, tại Vân Nhạc Môn.

Quanh tông môn là một vùng đồi núi, rải rác trên đó là một ít phòng ốc. Nơi này chính là chỗ của “đệ tử ngoại môn” trong Vân Nhạc Môn.

Trong một căn phòng đơn sơ ở nơi đó vẫn còn lấp lóe ánh đèn.

“Chất liệu của viên thủy tinh này, mình chưa gặp qua bao giờ...”

Một tên thiếu niên áo xanh, khoảng mười bốn tuổi đang cầm trong tay một khối ngọc lạ bằng thủy tinh rồi như kiểm không được mà thở dài một tiếng.

Khuôn mặt thiếu niên có vẻ non nớt, rồi lại kiểm lòng mà xem xét khối thủy tinh lần nữa, đôi tròng mắt sáng ngời và trong suốt.

Lúc này, vẻ mặt hắn hưng phấn nhìn chằm chằm khối ngọc thủy tinh trong tay.

Khối ngọc thạch kia sáng óng ánh, lung linh, hình dạng lại vô cùng kì lạ, nhỏ cỡ nắm tay trẻ em, mặt ngoài phủ một lớp vân màu xám tro cực kì thâm thúy.

Nhìn qua, giống như là một quả tim bằng tinh vậy.

Dưới ánh đèn, có thể thấy sâu trong đó lóe lên nhiều màu sắc, khi thì trộn lẫn ánh bạc cùng vàng kim, khi lại lấp lánh nhiều màu, có lúc lại lẫn lẫn màu máu đỏ... Đường như trong đó đang diễn ra mọi sắc thái của thế gian vậy.

“Quá thần kỳ! Không hổ là kỳ thạch (đá lạ) rồi cùng với “Thiên ngoại vấn thạch”.

Trần Vũ khó nén được kích động trong lòng.

Thiếu niên này tên là Trần Vũ, năm nay vẫn chưa mười lăm, là đệ tử ngoại môn ở tầng chót nhất trong Vân Nhạc Môn.

Nửa canh giờ trước.

Có một vì sao rơi ngay vùng giáp ranh ở bên ngoài Vân Nhạc Môn làm bụi bặm bắn tung tóe khắp nơi, đất đai cũng rung động một hồi.

Nhất thời, trên dưới toàn tông môn đều chịu chấn động.

Bởi vì, sao băng rơi xuống tạo thành một hố sâu nên xuất hiện loại “Thiên ngoại vãn thạch” vô cùng hiếm thấy trên đại lục!

Thiên ngoại vãn thạch chính là một loại tài liệu luyện khí cực kỳ trân quý, những loại Thần Binh Bảo Khí trong truyền thuyết có nhiều thứ chọn dùng loại kỳ thạch này.

Nếu phẩm bình thường có thể dung luyện một chút mảnh vỡ của khối vãn thạch thôi cũng có khả năng biến thành bảo khí đấy.

Tính ra thì vận khí của Trần Vũ cũng rất tốt!

Lúc sự tình phát sinh, đúng lúc hần cũng ở gần nơi “Thiên ngoại vãn thạch” rơi xuống.

Mặc dù đã cách xa hơn một dặm nhưng lúc thiên thạch rơi xuống hần cũng bị đất đá, khí lăng đánh trúng mà bị thương cánh tay.

Sau khi sự tình phát sinh, cao tăng trong tông môn đã phái chấp pháp giả tới, trước tiên là phong tỏa khu vực này.

Cuối cùng thì những đệ tử ở gần đó nhất được mảnh vỡ của vãn thạch đều phải “nộp lên” cho tông môn.

Khoảng cách của Trần Vũ khá xa nên bị bỏ sót. Hơn nữa, hần còn nhặt được hai mảnh vỡ cỡ ngón tay cái.

Không chỉ thế!

Trần Vũ còn nhặt được một khối ngọc thủy tinh đang phát ra nhiệt lượng, dính chung một chỗ với Thiên ngoại vãn thạch; cũng chính là khối ngọc thạch thủy tinh đang nằm trong tay hần.

“Thiên thạch rơi xuống đều vỡ ra thành nhiều mảnh vụn vậy mà khối ngọc thủy tinh này lại còn nguyên vẹn đi?”. Ánh mắt của Trần Vũ lập lòe bất định.

Hần có trực giác rằng chắc chắn khối thủy tinh này cực kỳ có giá trị, thậm chí có khả năng thay đổi vận mệnh đang ở tầng dưới chót của mình đây...

Chỉ là khi nghĩ đến tình cảnh hiện tại của bản thân, thần sắc của hần có chút âu sầu.

Trần Vũ vào Vân Nhạc Môn cũng gần ba năm rồi.

Lúc mới nhập môn, hần chỉ mới mười hai, được gia tộc bồi dưỡng nên bước chân vào “Đoán Thể Kỳ”. “Đoán Thể Kỳ” tên giống như nghĩa chính là cường hóa thể chất, tăng sức chịu đựng của thân thể, tạo dựng căn cơ tu hành.

Yêu cầu nhập môn của Vân Nhạc Môn cũng không cao, những ai từ năm tuổi cho đến mười lăm mà bước vào Đoán Thể Kỳ là được chấp nhận.

Gần ba năm cố gắng, Trần Vũ đột phá đến Đoán Thể hậu kỳ. Dựa theo cách nói bình thường thì tư chất của hần trong gia tộc cũng xem như không tệ rồi.

Nhưng mà...!

Sau khi bước vào tông môn thì Trần Vũ mới hiểu được bản thân của mình tầm thường như thế nào.

“Còn khoảng hai tháng nữa, nếu ta không tiến vào “Thông Mạch Kỳ” sẽ bị trục xuất khỏi tông môn a!”

Ánh mắt của hần hơi ảm đạm.

Đối với những đệ tử ngoại môn này, Vân Nhạc Môn đều có một hồi gọi là “Khảo sát kỳ”.

Quy định rằng: những đệ tử nhập môn ba năm hay đủ mười sáu tuổi mà chưa vượt qua Đoán Thể Kỳ thì sẽ bị trục xuất!

Dù sao thì Đoán Thể Kỳ chỉ là một giai đoạn ban đầu trong võ đạo mà thôi, so với người bình thường cũng chỉ nhìn hơn một chút mà thôi. Chỉ khi nào tấn chức Thông Mạch Kỳ thì mới được xem là nhập môn.

Không may là Trần Vũ chỉ còn hai tháng nữa là đến kỳ hạn khảo hạch rồi.

Ngay lúc hần suy tư hoảng hốt thì chợt có tiếng đập cửa.

Bang, bang!

Ngoài phòng vang lên mấy tiếng đập cửa, còn thấy một vài bóng người nữa.

“Đệ tử ngoại môn Trần Vũ mau mở cửa!

Chấp pháp đội đi kiểm tra!”

Một giọng nam lạnh lùng truyền tới.

Tìm Trần Vũ thót một cái, sao lại là chấp pháp giả trong tông môn. Chẳng lẽ mình “kiểm lậu” (* ăn mánh đẫy hehe) ở gần khu vực vãn thạch đã bị phát hiện rồi sao?

Sao lại như vậy được chứ!

Trần Vũ có thể chắc rằng lúc mình nhặt được mảnh vụn cùng khối thủy tinh thì không có ai ở gần đó. Chẳng qua hắn liền cất khối “thủy tinh kỳ thạch” kia vào trong ngực, sát vào phần tim.

Kết!

Cửa phòng mở ra, bên ngoài xuất hiện một thanh niên áo đen, phái sau còn có một tên thiếu niên áo xanh khác.

Thanh niên kia mặc áo bào đen của chấp pháp đội, cả người toát ra uy thế, hiển nhiên chính là chấp pháp giả rồi. Chứng kiến ánh mắt của chấp pháp giả làm cho hắn cảm giác như bị dao cắt, cả người lạnh ngắt.

Còn tên thiếu niên ở sau khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, vẻ mặt anh tuấn nhưng ẩn trong vẻ mặt đó là một tia hung ác, nham hiểm làm mất hết mỹ cảm của người nhìn.

Trang phục của tên này giống y như Trần Vũ, đều là trang phục của đệ tử ngoại môn.

“Vương Lăng Vân! Lại là ngươi...”

Trần Vũ thấy tên thiếu niên áo xanh này thì khẽ thay đổi sắc mặt. Vì Vương Lăng Vân chính là kẻ địch trong tông của hắn! Hai người họ đều xuất phát từ thành Tương Dương ở nước Sở, chẳng qua giữa hai gia tộc lại là quan hệ thù địch.

Lúc này đây, trong mắt Vương Lăng Vân lóe lên vẻ hả hê.

“Vương Lăng Vân, đây chính là Trần Vũ mà ngươi đi tố giác? Ngươi chắc chắn là hắn có mặt gần khu vực thiên thạch rơi xuống và đang giữ mảnh vụn thiên thạch chứ?”

Chấp pháp giả áo đen lạnh lùng mở miệng. Ánh mắt y liếc về Vương Lăng Vân.

Chớ má!

Trong lòng Trần Vũ mắng một trận, cái tên Vương Lăng Vân này lại đi mật báo với tông môn chuyện của hắn. Nhưng mà hắn nhớ rõ là lúc mình ở chỗ kia không có gặp qua Vương Lăng Vân mà. Ngược lại, khi hắn đi ra khỏi khu vực phong tỏa mới chạm mặt tên khốn này.

“Chấp pháp đại nhân!”

Về mặt Vương Lăng Vân cung kính nói: “Ta chính mắt thấy tiểu tử này đi ra từ khu vực vãn thạch, về mặt kỳ lạ. Chắc chắn trong người hắn cũng có mảnh vỡ thiên thạch rồi.”

Nói xong, trong lòng tên này cười lạnh một hồi.

Hoàn toàn chính xác!

Gã có chạm mặt với Trần Vũ nhưng không dám xác định là Trần Vũ có nhặt được mảnh vỡ thiên thạch hay không. Nên gã chỉ hoài nghi mà thôi! Nhưng mà, dù là nghi ngờ thì gã cũng không thể cho Trần Vũ có cơ hội quật khởi!

Thiên ngoại vãn thạch đấy, giá trị lớn bao nhiêu!?

Nếu tên Trần Vũ vụng trộm nhặt được một hai mảnh rồi từ đó đồi lấy linh tài, linh dược trân quý thì chắc chắn hắn sẽ tấn chức Thông Mạch Kỳ. Một khi Trần Vũ tấn chức Thông Mạch Kỳ thì chắc chắn sẽ được ở lại Vân Nhạc Môn! Và đây chính là điều mà Vương Lăng Vân tuyệt đối không muốn thấy!

Chỉ cần Trần Vũ bị trục xuất thì sự chênh lệch giữa ta và hắn ngày càng lớn, lúc đó Vương gia ta cũng áp chế Trần gia hắn một đầu mà độc bá thành Tương Dương. Hơn nữa, Mục Tuyệt Tinh sẽ không còn hứng thú gì với hắn nữa mà sẽ quay qua ái mộ ta mà thôi...”

Vương Lăng Vân đang âm thầm suy tính, trên mặt cũng vui vẻ lên.

“Trần Vũ.”

Chấp pháp giả mở miệng nói: “Ngươi có mang mảnh vỡ thiên thạch ra ngoài hay không? Nếu có thì chủ động giao ra đi, để miễn bị trừng phạt.”

Ánh mắt của chấp pháp giả cùng Vương Lăng Vân chăm chú nhìn Trần Vũ.

“Có!”

Trần Vũ suy nghĩ nhanh chóng nên đã có chủ ý.

Thừa nhận sao!?

Chấp pháp giả hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Thật sự là có...” Vương Lăng Vân ghen ghét khê nói. Trước đó gã chỉ hoài nghi mà thôi, không ngờ tên Trần Vũ này lại nhặt được mảnh vỡ thiên thạch. Nếu là gã chắc chắn sẽ không chủ động nộp lên làm gì. Nói gì đi nữa, dù nộp cho tông môn cũng chỉ lấy được một ít điểm công hiến mà thôi, so với giá trị thật sự của vắn thạch thì đáng gì chứ?

“May là ta có dự kiến nên hấn sẽ không có bất kỳ cơ hội trở mình nào hết.” Vương Lăng Vân khê buông lỏng.

Rất nhanh, Trần Vũ đã tự giao ra hai mảnh vỡ thiên thạch cho chấp pháp giả.

“Ừn, tuy ngươi dám mang mảnh vỡ ra ngoài nhưng chủ động giao thêm một khối, có thể miễn trừng phạt.” Chấp pháp giả áo đen nhẹ gật đầu nói.

Sau đó, hai người lại tra xét trong phòng Trần Vũ một hồi nữa.

“Chấp pháp đại nhân, ngài còn chưa kiểm tra trên người tiểu tử này mà!?”

Wương Lăng Vân híp mắt lại, lộ ra vẻ giảo hoạt, không bỏ qua bất kỳ khả năng nào cả.

Trần Vũ đánh bộp trong lòng một tiếng, liền đem tổ tông mười tám đời Vương Lăng Vân ân cần hỏi thăm qua một lần. Tuy rằng hấn đã giao ra mảnh vỡ thiên thạch nhưng khối “Thủy tinh kỳ thạch” thần bí kia lại không nộp lên. Cũng may là đối với sự tình này Trần Vũ đã đoán trước rồi. Hấn suy nghĩ kỹ từ trước, sẽ nói rằng khối thủy tinh kia chính là “Bảo vật gia truyền” trong gia tộc. Dù sao thì tông môn tìm kiếm chỉ là mảnh vỡ thiên thạch thôi, đâu có ai biết có khối thủy tinh này lẫn trong đó chứ.

“Ta đã nộp lên hết rồi, chấp pháp đại nhân cứ tự nhiên kiểm tra.”

Trần Vũ rũ tay áo, vẻ mặt bình thản.

Chấp pháp giả áo đen khê gật đầu cũng tin bảy tám phần rồi. Hơn nữa, y cũng không muốn hạ mình đi lục soát thân thể của một đệ tử ngoại môn làm gì nên bảo Vương Lăng Vân làm thay.

“Chấp pháp đại nhân cứ yên tâm!” Về mặt Vương Lăng Vân thành khẩn và vô cùng tích cực. Hấn chắc chắn sẽ không cho Trần Vũ bất kì cơ hội nào cả!

Xoạt!

Thân hình lóe lên, Vương Lăng Vân đã đến cạnh người Trần Vũ, bắt đầu soát người.

“Tốc độ thật nhanh!”

Trần Vũ chỉ cảm giác được một con gió vô hình ập đến thân mình, cả người hấn khê động, xúu nữa là không đứng vững được. Trên bàn tay Vương Lăng Vân được bao phủ một tầng “khí tức” vô hình làm cho máu huyết trong người hấn trì trệ, hô hấp cũng khó khăn hơn. Loại “khí tức” kia không nhìn thấy bằng mắt thường nhưng lại tỏa ra một sức mạnh to lớn, có thể nhẹ nhàng bỏ gạch đập đá.

“Nội tức!?”

Trong lòng Trần Vũ chợt trầm xuống: “Quả nhiên Vương Lăng Vân đã đột phá “Thông Mạch Kỳ”, và lại cũng không phải loại mới vừa tấn chức a...”

“Thông Mạch Kỳ” chính là giai đoạn đã thông toàn bộ kinh mạch trên thân thể, hơn nữa còn tu luyện ra một loại lực lượng vô hình gọi là “nội tức”.

Nếu tu luyện nội tức đạt trình độ nhất định thì sẽ cách không mà đã thương người khác, đập nát kim thiết, giết địch trong nháy mắt.

Từ đó người ta đạt được vũ lực cường đại, áp đảo người thể tục.

Mà Trần Vũ vẫn còn ở Đoán Thể Kỳ, chỉ tu luyện khí lực để cường hóa thân thể, làm chắc cơ sở toàn thân nên không thể nào có được loại lực lượng như “nội tức” được.

“Hừ... có ta ở đây thì ngươi không có cơ hội gian dối nào đâu!” Vương Lăng Vân bắt đầu kiểm tra. Quá trình này, gã không bỏ qua bất kỳ chỗ nào, tỉ mỉ kiểm tra lỗ tai, miệng, tóc, nách của Trần Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Dung hợp trái tim

Trần Vũ thầm kêu khổ, trong lòng thấp thòm không yên.

Nếu như vị chấp pháp giả kia soát người thì hắn có mấy phần yên tâm có thể lừa dối để vượt qua. Nhưng mà cái tên Vương Lăng Vân này chính là ‘tìm xương trong trứng gà’ mà, chỉ sợ không có gì cũng làm cho có chuyện đi.

Trần Vũ cũng không chắc lý do mà mình chuẩn bị kia có thể lừa được tên này hay không nữa. Cũng ngay lúc này, tay Vương Lăng Vân đã từ cổ soát đến trước ngực hắn. Tâm tình của Trần Vũ đã nghẹn đến cổ họng rồi; tim của hắn cũng đập liên hồi. Vì khối thủy tinh kia... đang để trước ngực hắn!

Thình thịch! Thình thịch!

Đột nhiên! Trần Vũ cảm thấy một áp lực nặng nề, một tiếng tim đập làm rung chuyển núi rừng, đất trời; dường như hòa cùng nhịp đập của không gian, tạo thành sự cộng hưởng nào đó trong mình mình.

Thậm chí, chính không gian lúc này cũng có chút ảo giác như đang rung động. Nhưng điều kỳ lạ là Vương Lăng Vân cùng chấp pháp áo đen lại không cảm nhận được gì.

“Hả!”

Nơi ngực Trần Vũ truyền đến một hồi rung động nóng nảy. Dường như tiếng tim đập vô hình kia vang lên từ khối thủy tinh đang ép sát trong ngực hắn. Ngay sau chớp mắt đó, tay của Vương Lăng Vân cũng chạm tới phần ngực của Trần Vũ. Lúc này đây, Trần Vũ như ngừng thở, trên trán rịn ra mấy giọt mồ hôi. Dị trạng của hắn không thể nào qua mặt được chấp pháp giả cùng Vương Lăng Vân nhưng chẳng qua họ đều nghĩ rằng hắn đang chịu áp lực từ “nội tức” mà thôi.

Một tức... hai tức... ba tức (* tức ở đây là hơi thở ấy).

Cuối cùng thì tay Vương Lăng Vân cũng xoạt qua vị trí của tim rồi hướng xuống bụng, qua lưng mà soát.

Trần Vũ có chút lo lắng trong lòng: “Xảy ra chuyện gì? Y không phát hiện ra sao?”

Lúc này, nơi giữa tim hắn đang truyền ra từng đợt cảm giác âm áp, càng ngang càng rõ, hơn nữa dường như còn có một dòng điện nhỏ đang kích vào gây đau đớn.

Dường như khối kỳ thạch chỗ ngực hắn đã biến mất rồi.

Mà toàn thân Trần Vũ như bị tê dại đi, không nhúc nhích chút nào, cứ để yên cho Vương Lăng Vân lục soát.

“Chấp pháp đại nhân, ta đã kiểm tra cẩn thận, không thấy gì cả...” – Vương Lăng Vân cung kính nói.

Chấp pháp áo đen gật đầu, hơi thâm ý nói ra: “Người kiểm tra thì ta hoàn toàn yên tâm.”

Dĩ nhiên y có thể nhìn ra vẻ căm ghét giữa hai người này, chắc chắn Vương Lăng Vân sẽ không cho Trần Vũ bất kì cơ hội gian dối nào, so với chính mình tự tay làm còn yên tâm hơn nhiều.

Nói đoạn, chấp pháp áo đen xoay người lướt đi.

Wương Lăng Vân thì vẫn chưa bỏ đi, dù có bận bịu ra sao thì gã vẫn ung dung, hiện ra vẻ mặt trêu tức nhìn Trần Vũ.

Trong phòng chỉ còn lại hai người họ, một sự yên lặng đáng sợ.

Trần Vũ vẫn không nhúc nhích, cảm giác tê dại như điện chích ở ngực đang dần biến mất. Vô thức, hắn lấy tay xoa xoa ngực mình.

“Hả!?”

Trong nội tâm Trần Vũ chấn động, khối thủy tinh kỳ thạch kia đã biến mất rồi.

Cái này... chuyện gì đang xảy ra đây?

Nơi ngực hắn chỉ còn đọng lại chút ám áp cùng một ít đau đớn mà thôi. Còn về phần Vương Lăng Vân đang trưng bộ mặt kia thì hắn chẳng buồn để ý đến.

Bộ dạng “mất hồn mất vía” của Trần Vũ làm cho Vương Lăng Vân vô cùng đặc ý, kỳ này mình đã phá đi “kỳ ngộ” của hắn, chắc chắn sẽ tạo ra đả kích nặng nề rồi đây. Mất đi lần kỳ ngộ này, chắc chắn hắn sẽ khó vượt qua kỳ hạn sắp tới, nếu không đột phá Thông Mạch Kỳ sẽ bị đuổi khỏi tông môn.

“Trần Vũ!”

Chợt Vương Lăng Vân cất lời, sắc mặt nghiêm khắc: “Ta khuyên ngươi hãy sớm buông tha Mục Tuyết Tinh và trốn về thành Tương Dương đi! Nơi này không còn là nơi yên ổn cho ngươi sống nữa rồi!”

“Tuyết Tinh?”

Trần Vũ chợt hoảng hốt, tạm thời quên đi chuyện khối thủy tinh kỳ thạch. Trong đầu hắn lóe lên bóng dáng của một thiếu nữ yêu kiều, xinh đẹp và nhỏ nhắn. Trong Vân Nhạc Mông, Mục Tuyết Tinh là người có thiên tư không minh, vẻ đẹp thanh thuần động lòng người, có không ít kẻ ái mộ, truy cầu. Trần Vũ và Vương Lăng Vân cũng vậy. Hơn nữa, ba người bọn họ đều xuất thân từ thành Tương Dương; mà quan hệ giữa Trần Vũ với nàng cũng thân thiết hơn một chút, từ đó làm cho Vương Lăng Vân đem lòng ghen ghét.

“Ha ha, cũng không cần ta nhắc nhở làm gì. Sẽ nhanh thôi, ngươi cũng bị trục xuất mà thôi. Từ nay về sau, chúng ta không còn là người cùng thế giới rồi... ha... ha...”

Vương Lăng Vân chợt cười trào phúng. Nói xong, gã cười một tràng dài rồi quay người bước đi. Từ lúc này trở đi, Trần Vũ chẳng là gì nữa! Một kẻ không thể đứng chân ở ngoại môn thì làm sao có thể cạnh tranh cùng gã được chứ!?

Nhìn Vương Lăng Vân đi khỏi, Trần Vũ trầm mặc không nói.

“Còn lại hai tháng mà thôi, nếu ta có gắng gượng kích “Thông Mạch Kỳ” cũng chỉ có hai ba phần thành công. Nếu như có linh tài trân quý hỗ trợ thì có thể tăng gấp đôi xác suất thành công, chỉ là...” – Trần Vũ thở dài trong lòng.

Tính ra hắn vẫn kém Vương Lăng Vân, dù sao đối phương cũng là Thiếu chủ của Vương gia, có được sự ủng hộ lớn nhất từ gia tộc. Còn ở gia tộc của mình, tư chất của hắn cũng không tệ, địa vị cũng không thấp nhưng so với tên thiếu chủ kia thì không giúp ích được nhiều.

Đạo tu hành quan trọng nhất là thiên tư nhưng mà tài nguyên tu luyện cũng quan trọng không kém. Vốn dĩ Trần Vũ nhặt được mảnh vỡ thiên thạch cũng coi là một lần kỳ ngộ rồi, đáng tiếc lại bị tên khốn họ Vương phá hoại.

“Đừng rồi!”

Chợt Trần Vũ nghĩ tới điều gì đó, vội đóng cửa lại. Hắn cời áo nhìn về vị trí trái tim; hắn vẫn nhớ rõ làm cách nào khối thủy tinh kia ở nơi này. Chẳng qua khi xem qua đã dọa cho hắn nhảy dựng. Chỉ thấy nửa mặt ngoài bên trái của tim xuất hiện một cái đồ án “tâm hình” (hình trái tim) đỏ như máu.

Chi, chi~~~

Chỗ đồ án đỏ kia còn chớp động một tia sáng óng ánh, từ đó truyền ra chút cảm giác tê dại như điện giật. Quý dị hơn là, dường như Trần Vũ đang thấy một trái tim tinh xảo bằng thủy tinh, trong suốt như nước đang từ từ dung nhập vào trái tim của bản thân.

“Chuyện này...”

Trần Vũ sợ tới mức hồn mất vía, loại hiện tượng này đúng là mới nghe qua lần đầu!

Cẩn thận hồi tưởng lại. Hình dạng của khối thủy tinh kỳ thạch kia giống như một trái tim vậy.

Thành thục! Thành thục!

Trần Vũ cảm giác nhịp tim của mình trở nên trầm ổn, có lực hơn, mỗi lần này lên đều mang đến một niềm tin vô cùng cường đại. Sau mấy hơi thở, đồ án trên ngực hắn dần biến mất.

Haiz~~~

Trần Vũ thở dài một hơi, có cảm giác như bản thân vừa trải qua một giấc mộng. Nhưng rõ ràng mọi thứ đều là thực. Dường như trong đó, có một tia khí tức thuần khiết đang chảy qua xương cốt toàn thân, thậm chí là đại não nữa; mà tất cả đều bắt nguồn từ trái tim mình. Quá trình này xảy ra mất hết nửa canh giờ.

“Oanh!”

Đột nhiên, Trần Vũ cảm thấy tâm thần trong suốt, máu huyết toàn thân đang sôi trào. Một cỗ lực lượng kì dị không rõ đang từ tim chảy ra, toàn thân hắn cảm thấy phấn chấn, tràn đầy sức sống.

Xoạt!

Chân hần nhẹ đạp một bước thì thân thể nảy lên cao nửa người, so với ngày trước càng nhẹ nhàng hơn.

“Oanh!”

Hần liền đánh ra một quyền, chọt tạo ra tiếng gió rít vô hình, cực kì khí thế.

Oanh, rắc...!

Trên vách tường chọt nứt ra một cái khe hẹp, lực lượng cỡ này tăng gấp bốn năm lần so với ngày thường!

“Tốc độ, lực lượng... đều tăng lên rõ rệt!” – Trần Vũ khó tin nói ra.

Không chỉ vậy!

Ánh mắt hần có thể xuyên thấu qua khe hở trên cửa sổ, nhìn rõ từng bóng người, cỏ cây, phòng ốc trong đêm tối ở ngoài.

Ban đêm như ban ngày!

Hần nín thở tập trung tư tưởng, rồi chọt nghe từng lời xì xào bàn tán của mấy đệ tử ngoại môn khác ở các phòng xá gần bên. Không chỉ tổ chất thân thể tăng lên mà tất cả các giác quan đều được cường hóa.

“Thân thể của mình...”

Trần Vũ ran rẩy giờ tay, trong lòng ngập tràn nghi vấn, đây là thể chất mà con người có thể đạt được hay sao chứ?

Cánh tay vừa giờ lên không, ánh mắt hần lại ngưng tụ.

“Không đúng! Vết sẹo trên tay sao lại biến mất rồi!”

Trần Vũ nhìn chăm chăm vào cánh tay mình, giống như đang nhìn thấy quỷ vậy. Hần nhớ rất rõ, trên cánh tay này có một vết thương bị chảy máu, chính là do mảnh vỡ thiên thạch quệt hần. Nhưng giờ nhìn kỹ, trên đó chỉ còn lại một ngón nhỏ màu hồng, nhìn bằng mắt cũng thấy nó đang từ từ nhạt đi rồi biến mất.

Năng lực tự lành khủng khiếp!

Trần Vũ hít một hơi lạnh, cho dù thân thể người tu hành có mạnh mẽ đi nữa thì chiếu theo tốc độ hồi phục bình thường cũng phải mất nửa tháng mới có thể lành được. Trong điển tịch có ghi, chỉ có những thể chất đặc biệt trong truyền thuyết hay những chủ tộc Thần thoại đã ẩn tích mới có năng lực tự lành nhanh như thế này.

“Rốt cuộc thì quả tim thủy tinh kia là vật gì đây?”

Trần Vũ đưa tay chạm đến bên trái của tim, tiếng tim đập trầm ổn kia làm cho hần có thêm một niềm tin mạnh mẽ. Trong nhất thời, hần vừa vui lại vừa buồn.

Vui vì trái tim thủy tinh kia mang đến cho mình sự cường đại, lo chính là dù sao đó cũng là ngoại vật, ai biết được là họa hay phúc đây? Có trời mới biết trái tim này là loại đồ chơi gì, có làm cho mình trở thành “Phi nhân hóa” (không phải con người) hay không đây?

Ợt...ợt...!

Bao tử hần bắt đầu kháng nghị, đánh gãy dòng suy nghĩ!

“Kỳ lạ, ta mới ăn cách đây một canh giờ mà...”

Trần Vũ khẽ nói.

“Xoạt!”

Hần cũng không nghĩ nhiều nữa, xoay người đi vào vùng núi ở rìa sơn môn. Dựa nào thị lực đã được cường hóa và tốc độ của mình, Trần Vũ dễ dàng bắt được một con thỏ rừng để làm đồ nướng. Kết quả sau khi hần ăn hết con thỏ cũng không có cảm giác no gì cả. Hần đành đi bắt một con sói hoang rồi ăn hết nửa con, khoảng hơn mười cân thì mới cảm thấy vừa bụng.

Sức ăn như thế này, cùng với năng lực tiêu hóa mạnh mẽ đã vượt qua phạm trù nhân loại rồi. Trần Vũ ngẫm nghĩ càng thấy lo lắng. Chỉ là hần đã không còn đường lui nữa, chẳng lẽ lại móc tim mình ra sao? Thừa dịp đang là đêm tối hần dứt khoát đi luyện quyền.

"Thiệt Lê Quyền!"

Hai đấm của Trần Vũ như hai quả cầu sắt, vù vù xé gió, tốc độ ngày càng nhanh. Trong bóng đêm động tác của hắn mạnh mẽ có lực, lại vô cùng trôi chảy, thông thuận.

Chẳng qua mới luyện vài quyền, Trần Vũ cảm thấy không đúng!

“Thiết Lê Quyền” là võ học khi hắn mới gia nhập tông môn, uy lực của nó trong võ học cấp thấp cũng có chút danh tiếng. Nhưng mà, trong hàng võ học thì quyền này thuộc dạng dễ học khó tinh. Môn quyền pháp này nhập môn thì đơn giản nhưng lại không có nhiều tinh diệu. Nếu muốn luyện nó có chút thành tựu thì cần yêu cầu rất cao với thân thể, tố chất, thậm chí là nghị lực của người luyện.

Mà khi này, hắn phát hiện mình diễn luyện “Thiết Lê Quyền” lại trôi chảy hơn xưa rất nhiều, uy lực cũng tăng rõ rệt!

“Tiếp tục.”

Trần Vũ tập trung tinh thần, triển khai quyền pháp, toàn bộ quá trình như mây trôi nước chảy, liên tục không ngừng. Những chỗ khó trong chiêu thức mà hay gặp thường ngày lại dễ dàng thực hiện.

Hô! Âm âm! Âm âm...

Trong bóng đêm, quyền pháp của thiếu niên như hoa lê đài vũ, mỗi quyền như quả cầu sắt bay đi, vô cùng kinh người. Quanh thân hắn bốc lên nhiều lớp bụi, ẩn trong đó là từng hồi gào rít.

“Làm sao có thể chứ!? Không những Thiết Lê Quyền đột phá tới tiểu thành, mà hỏa hầu còn rất ổn định nữa..”

Trần Vũ đứng tại chỗ ngẩn ngơ, khó có thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tiến triển cực nhanh

“Sao lại như vậy!? Không những Thiết Lê Quyền đột phá mà hỏa hầu cũng rất ổn định như vậy...”

Chợt Trần Vũ đứng nguyên tại chỗ, khó tin mà nói. Trước giờ, hắn tập “Thiết Lê Quyền” chỉ nhập môn mà thôi, muốn đạt tới tiểu thành cũng cần mấy tháng nữa.

Không chỉ như thế!

Sau một lúc hắn diễn luyện quyền pháp thì cảm thấy khí huyết toàn thân càng ngày càng mạnh mẽ, cảm giác tràn đầy sức sống.

Thường ngày, Trần Vũ diễn luyện quyền pháp nửa canh giờ thì thân thể sẽ cực kỳ mệt mỏi, mồ hôi nhễ nhại; ấy vậy mà bây giờ diễn luyện cả canh giờ lại cảm thấy cả người vẫn nhẹ nhàng. Sau khi thân thể dị biến thì dường như hắn không biết mệt mỏi là gì, phương diện khôi phục thể lực vô cùng kinh người.

Một canh giờ... Hai canh giờ... ba canh giờ.

Hô! Âm âm! Âm âm âm...

Quyền pháp của Trần Vũ ngày càng rộng mở, uy thế vô song, bản thân hắn cũng vui vẻ không thôi.

Bất giác đã qua hết buổi tối. Nguyên buổi tối, Trần Vũ chỉ khổ luyện Thiết Lê Quyền, khi nào đói bụng mới nghỉ ngơi một chút để kiếm đồ ăn.

Một đêm lại qua đi.

Hắn luyện Thiết Lê Quyền có cảm giác tùy tâm, đã gần đạt tới cảnh giới đại thành rồi. Nhưng điều kinh hỉ hơn là sau một đêm khổ luyện, cảnh giới Đoán Thể hậu kỳ mà hắn kẹt đã lâu lại có dấu hiệu viên mãn rồi.

“Thật không thể ngờ a...”

Trần Vũ hít một hơi sâu, hai tay run rẩy mở ra. Lúc này đây, hắn cảm giác được sự tiến bộ của bản thân, nơi trái tim vang lên từng nhịp mạnh mẽ mang

đến cho đến cho hấn một niềm tin kiên định.

Sau khi dung nhập “trái tim thủy tinh” đã làm cho thể chất của Trần Vũ thay đổi, giống như có thêm thiên phú tu võ hơn nữa còn có chút biến hóa thần kỳ nào đó. Thêm vào, hấn đã dừng ở bình cảnh một khoảng thời gian nên hậu tích bạc phát nên giờ đây tu luyện tiến bộ rõ rệt!

***

Phía chân trời đã xuất hiện ánh nắng sớm.

Trần Vũ ngưng tay, lướt người đi về phía của đệ tử ngoại môn, trên mặt tràn ngập vui sướng. Nhìn tiến bộ của mình đêm qua, nếu hấn muốn bước vào Thông Mạch Kỳ trong hai tháng nữa có lẽ cũng không khó. Chỉ cần đột phát trong thời hạn quy định thì Trần Vũ có thể ở lại trong tông môn rồi. Hơn nữa, hấn còn cảm giác rằng sau khi bản thân có dị biến thì thiên phú võ đạo có thể sẽ không thua gì những thiên tài trong tông môn.

Đúng lúc này! Bụng hấn lại réo vang. Trần Vũ cười khổ một hồi, dường như sau khi dung nhập khóa thủy tinh kia thì sức ăn của mình càng ngày càng tăng, không chỉ là gấp mười nữa. Cũng may ở ngoại môn của Vân Nhạc Môn có một nơi là “Thực đường”. (nhà ăn, căn teen á)

Sáng sớm.

Trong phòng ăn cũng có vài người rồi. Trần Vũ không để ý nhiều, tay trái một cái bánh bao, tay phải nửa cái móng heo, mồm miệng hết cở để ăn uống. Do hấn ăn như hổ đói nên có nhiều đệ tử khác cũng chú ý đến.

“Từ lúc nào mà tiểu tử này biến thành thùng com rồi!”

“Ta nghĩ, hấn là hấn bị Vương Lăng Vân áp bức lâu rồi cũng nên phát tiết một chút chứ.”

Trong phòng ăn, vài tên đệ tử thì thảo luận.

Ở Vân Nhạc Môn, số lượng đệ tử ngoại môn luôn khổng chế ở mức ba trăm người. Cũng do quy chế đào thải khi bị trục xuất khỏi tông môn cho nên đa phần những đệ tử ngoại môn kia đều biết Trần Vũ, hơn nữa cũng hiểu rõ ân oán giữa hấn với Vương Lăng Vân.

“Hừ! Không biết sao Mục Tuyết Tinh lại vừa ý cái thùng com này chứ.”

Một thiếu niên mặt ngựa mưng vè bất thiện đi đến. Trần Vũ thoáng nhìn y một phát rồi quay đầu nhìn về cái móng heo đầy mỡ trên tay mình, vẫn thấy nó có sức hấp dẫn hơn nên cũng không để ý thiếu niên kia nữa.

Loại thái độ coi thường này làm cho thiếu niên mặt ngựa vô danh kia muốn bốc hỏa.

Y âm thầm bực bội, ngày bình thường tên Trần Vũ này cũng có chút kiêng dè mình, cũng không dám đắc tội kia mà.

“Chắc chắc, tên Phùng Đức mới vào hơn có một năm đã có thể tu luyện tới Đoán Thể đỉnh phong, không ngờ y cũng theo đuổi Mục Tuyết Tinh a.”

Có không ít đệ tử ngoại môn gần đó cười nói nhạo báng làm cho thiếu niên mặt ngựa thêm tức giận.

Thiếu niên trẻ tuổi kia tên là Phùng Đức, trong hàng ngũ đệ tử ngoại môn thì cũng được coi là nhân vật mới có tư chất không tệ.

“Àm!”

Một cái móng heo lớn nện xuống bàn ăn trước mặt Trần Vũ, thịt thà văng tứ tung làm gián đoạn bữa ăn của hấn. Trần Vũ nhướng mày, liếc nhìn thiếu niên đang khiêu khích trước mặt.

“Phùng Đức, ý ngươi là sao hả?”

Chuyện ăn uống bị cản trở nên Trần Vũ có chút bực bội. Nhưng đối với hành động khiêu khích này hấn cũng chẳng thèm để ý, dùng lý lẽ để khuyên răn mấy chuyện này thật là chuyện không tưởng đi. Bởi vì cao tăng Vân Nhạc Môn cũng âm thầm cổ vũ sự cạnh tranh giữa các đệ tử, chỉ cần không gây ra mấy chuyện chết người hay tàn phế nặng nề thì coi như không có gì cả. Cho nên, hành động khiêu khích kiểu này vô cùng tầm thường, trước kia hấn đều cố gắng nhẫn nhịn cho qua chuyện.

“Phùng mỗ muốn chiêm ngưỡng vẻ oai hùng của Trần sư huynh a, quả nhiên người được Mục Tuyết Tinh để ý không giống với người thường, ăn com cũng phóng khoáng như vậy a...”

Phùng Đức khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt trêu tức.

“Ha... ha... ha...”

Những đệ tử ở gần đó đều cười to một trận. (DG: Chó hòa ghê)

Trần Vũ khẽ nhủ mảy, không có hành động gì, vẫn gặm thức ăn trong tay như cũ. Nhưng mà Phùng Đức lại không có định buông tha cho hấn. Cái vẻ khinh thường, bất kính lúc này của hấn làm y vô cùng khó chịu. Cho nên Phùng Đức muốn nhân cơ hội này mà dạy dỗ Trần Vũ một hồi, biết đâu sẽ làm

cho “Tiên tử trong mộng” nhớ rõ tên mình cũng nên. Là người ái mộ Mục Tuyết Tinh nên Phùng Đức đã từng tiếp cận nàng nhưng lại không ngờ ngay cả tên mình mà nàng ta cũng không nhớ. Cũng vì chuyện đó làm cho Phùng Đức mất hết mặt mũi, ghen ngào cả một thời gian dài. Bây giờ, y gây hấn với Trần Vũ, trong lòng càng thấy sáng khoái, vui vẻ vì Trần Vũ không dám chống đối mình.

“Mục Tuyết Tinh...”

Trần Vũ khẽ giật mình, trong lòng thờ dài một hơi.

Trong tôn mộng, có rất nhiều người nghĩ rằng Mục Tuyết Tinh thích hấn, hơn nữa hai người có qua lại với nhau. Nhưng mà thực tế đâu phải vậy.

Trần Vũ theo đuôi Mục Tuyết Tinh ư? Việc này có thật!

Mục Tuyết Tinh là người tình trong mộng của hấn ư? Việc này cũng là thật nốt!

Dù sao, khi thấy một nữ tử thanh thuần, xinh đẹp, nhỏ nhắn, lại có thiên tư trác tuyệt thì có mấy người không động tâm đây?

Nhưng thực tế...

Giữa bọn họ chẳng có gì cả, chỉ là hấn có qua lại với nàng nhiều một chút mà thôi.

Bởi vì hai người đều xuất thân từ thành Tương Dương, biết nhau từ bé, miễn cưỡng cũng xem như là thanh mai trúc mã. Trước kia, lúc còn nhỏ, Mục Tuyết Tinh hay ý lại vào hấn cho nên quan hệ giữa họ cũng có chút thân mật mà thôi.

Nhưng mà, từ khi vào Vân Nhạc Môn, trước sự theo đuổi của hấn thì nàng đã gần xa cách, chẳng qua lại không trực tiếp nói câu từ chối. Bất quá, đối với những đệ tử khác thì quan hệ giữa Trần Vũ và Mục Tuyết Tinh đã có thể gọi là “thân mật” rồi, nên làm cho rất nhiều đồ kỵ trong lòng.

“Ai cha Trần huynh, cái móng heo này, ta mời người a...”

Trần Đức quơ quơ một cái móng heo rồi chọi thẳng vào mặt Trần Vũ làm cắt đứt dòng suy nghĩ của hấn. Hành động tùy tiện đó đúng là sỉ nhục một cách trắng trợn!

Mà những đệ tử gần đó đang xem chuyện vui cũng trầm trồ nghị luận, không ai muốn bỏ qua mấy chuyện “tình địch đánh nhau” hay như thế này.

“Phùng Đức đã là Đoán thể đỉnh phong, thiên phú võ đạo cũng tốt, sắp chạm vào Thông mạch kỳ rồi...”

“Tên Trần Vũ này thuộc hàng dưới đáy ở ngoại môn cũng lâu rồi, chỉ sợ là phải chịu thiệt rồi.”

Vài đệ tử gần đó lắc đầu, không ai coi trọng Trần Vũ cả.

“Cút!”

Trần Vũ tránh cái móng heo rồi vô thức đánh ra một quyền.

Hô!

Một quyền này vang lên âm thanh trầm đục như sấm sét, vậy mà tự nhiên đã phát huy hết uy lực của ‘Thiết Lê Quyền’.

“Còn dám đánh trả!?”

Phùng Đức cười lạnh một tiếng, y đang muốn chọc cho Trần Vũ cho ra tay. Chẳng qua lại không nghĩ tới đối phương lại nhanh như vậy.

Vô Tướng chương!

Bàn tay Phùng Đức xoay tròn, hai chân hơi cong, tự cho rằng mình đã ngăn quyền kia một cách đẹp mắt. Một chiêu này của y ẩn chứa xu thế phản công tiếp theo còn liên tục ra một chiêu: trước giảm uy thế của quyền kia sau lại dùng xu thế sấm sét như dây cung mà bắn người quyền uy trở lại. (Tương tự như Tiểu Vô Tướng Công của Tiêu Dao phái trong TLBB)

Chẳng qua những tính toán của Phùng Đức lại không thành.

“Ầm ùng!”

Khi quyền chương giao nhau thì vang lên một tiếng chấn động trầm thấp như sấm rền, làm cho người ta phải rụt người lại.

Ah!!!

Phùng Đức hí lên một tiếng, chỉ thấy cả cánh tay run lên, cực kỳ đau đớn.

Bành!

Tiếp đó, cả người Phùng Đức chặt vật rút ra xa, nện mạnh vào làm lật ngược cả cái bàn ăn.

Cái gì...!?!?!

Tất cả đệ tử ngoại môn ở đâu đều kinh ngạc không thôi, ai cũng há hốc miệng.

Trước bao nhiêu là người.

Tên Phùng Đức kia... lại bị Trần Vũ nện cho một quyền mà bay đi?

Thoáng chốc, toàn bộ Thực đường chìm trong một không khí đè nén, tĩnh lặng, chỉ còn nghe mấy tiếng “leng keng” của vật dụng rơi xuống đất.

Một lúc lâu sau.

“Ah...? Thật quá kỳ lạ mà!”

Tu vi cùng thiên phú của Phùng Đức đều hơn Trần Vũ một bậc, hơn nữa võ học “Vô Tướng chương” lại huyền diệu hơn rất nhiều... vậy mà...”

Tất cả đệ tử đều xôn xao, có rất nhiều người đều không cam lòng.

Dù sao thì trong tiềm thức của bọn họ, đều xem trọng Phùng Đức hơn.

“Cái gì?”

Sau khi dùng một quyền đánh bay Phùng Đức thì Trần Vũ cũng hơi ngáy ngẩn mà quan sát nắm đấm của mình. Hắn có chút không tin rằng một quyền kia là do mình đánh ra.

Thình thịch! Thình thịch!

Lúc này trái tim lại nhảy lên từng hồi, đẩy ra sinh cơ dào dạt hòa cùng khí huyết, báo cho hắn biết một sự thật chưa từng xảy ra cùng với một tâm niệm cường đại.

“Một quyền vừa rồi chỉ dùng sáu bảy thành thực lực. Có lẽ uy lực của ‘Thiết Lê Quyền’ cũng sắp đạt tới đại thành rồi...”

Trong lòng Trần Vũ liên tục đánh giá lại. Chỉ vờn vờn qua một ngày, không những thể chất của hắn thay đổi, lực lượng tăng mạnh mà quyền pháp võ học, uy lực hóa hầu cũng tăng vượt mặt.

Tất cả đều tăng làm cho chiến lực của hắn tăng vọt!

“Làm sao có thể như vậy! Gần đây ‘Vô Tướng chương’ của ta đã đạt tiểu thành rồi mà”.

Phùng Đức đứng dậy mà trong lòng khó có thể tin sự thật trước mắt, lẩm bẩm nói: “Nhất định là hắn tranh thủ ra tay trước, ta còn chưa sử dụng toàn lực.”

Tất cả đệ tử xem chiến cũng đồng ý điểm này.

Trần Vũ đột nhiên ra tay nên có ưu thế ‘tiên hạ thủ vi cường’ rồi.

“Làm lại!”

Phùng Đức gầm lên giận dữ, toàn thân nổi gân xanh, song chương cuốn lại một cách kỳ diệu rồi đánh úp vào vai Trần Vũ.

Thiết Lê quyền!

Trần Vũ cười lạnh nghênh địch, hai đấm như hai quả cầu sắt đang gào thét, tỏa ra khí thế còn kinh khủng hơn lúc trước mà đánh về phía Phùng Đức.

Ầm phanh! Ầm đùng...!

Chớp mắt, quyền chương giao nhau hết ba lượt làm vang lên mất tiếng lớn.

Quyền thứ nhất! Phùng Đức bị đẩy lui ba bước, lần này y cũng không bị đánh bay nhưng trên mặt đã đỏ lên.

Quyền thứ hai! Hộc! Sắc mặt Phùng Đức xám ngoét, nhổ ra một ngụm máu, vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

Quyền thứ ba! “Ầm” một tiếng, Phùng Đức lại bay ra ngoài lần nữa, đâm thẳng vào hai cái bàn ăn.

Về mặt vui vẻ, ồn ào của đám đệ tử đang xem náo nhiệt ở xung quanh dần đông lại.

Chúng kiến Trần Vũ đang từng bước đến gần, cánh tay Phùng Đức đã mất đi cảm giác, không thể nhấc lên nổi, vẻ mặt hoảng sợ nói: “Ta chịu thua! Chịu thua...”

Sau lần giao thủ vừa rồi, y đã sợ Trần Vũ.

Lực lượng của đối phương vô cùng đáng sợ, khí thế lại cực kỳ cuồng bạo, càng ngày càng mạnh mẽ, đúng là một con quái vật mà!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Mục tuyệt tình

“Ta chịu thua! Chịu thua...”

Trong phòng ăn chỉ còn lại tiếng cầu xin đầy hoảng loạn của Phùng Đức. Những đệ tử ngoại môn ở xung quanh đều kinh ngạc nhìn nhau, bắt đầu bàn tán xôn xao. Ánh mắt mọi người nhìn Trần Vũ cũng đều thay đổi, ngay cả một số đệ tử lâu năm Thông Mạch Kỳ cũng không còn khinh thường hắn nữa.

“Quả nhiên trong Vân Nhạc Môn này thì nắm đầm ai to hơn thì có thể dạy dỗ người khác... Chẳng qua là... ta thích!”

Trần Vũ khẽ cười, thối nắm tay của mình một cái. (giống bắn súng á)

Hắn chẳng để ý tới Phùng Đức nữa, quay mình trở lại bàn ăn rồi bắt đầu ăn ngấu ngiến, làm cho mọi người xung quanh kinh ngạc không thốt nên lời.

“Sao tên Phùng Đức này lại bại một cách thảm hại như vậy?”

“Một quyền đánh bay! Ba chiêu nghiền ép! Dù là Thông Mạch Kỳ ra tay cũng không hơn được đi...”

Trên mặt một vài đệ tử ngoại môn vẫn còn kinh nghi. Suy cho cùng thì thực lực của Phùng Đức trong hàng đệ tử Đoán Thể Kỳ cũng ở tốp đầu.

Đúng lúc này!

Một thiếu niên anh tuấn mặc áo bào xanh đi vào thực đường.

“Sao lại thế này...”

Thiếu niên áo xanh ngạc nhiên khi thấy cảnh Trần Vũ đánh bại Phùng Đức. Ngay lập tức gã lâm vào suy tư, vẻ mặt âm trầm bất định.

“Vương sư huynh!”

“Vương Lăng Vân sư huynh!”

Một vài đệ tử gần đó khi thấy gã đều cung kính chào hỏi. Nhưng vẻ mặt Vương Lăng Vân lại rất khó coi, gã mới bước vào Thực đường đã phải chứng kiến một màn như thế kia. Ngay vừa tới qua thôi, gã đã bóp chết kỳ ngộ của Trần Vũ, hơn nữa còn nói rõ rằng không còn xem hắn là đối thủ của mình nữa.

“Phùng sư đệ, ngươi sao rồi?”

Vương Lăng Vân khôi phục lại vẻ mặt, đi đến đỡ Phùng Đức dậy, lộ ra vẻ quan tâm sâu sắc. Nhưng thật ra, quan hệ giữa hai kẻ này rất bình thường, thậm chí chỉ chào hỏi lẫn nhau mấy lần mà thôi.

Chẳng qua, Vương Lăng Vân muốn chính miệng Phùng Đức xác nhận lại sự tình kia. Nghĩ lại thì gã chỉ mới vừa tới, chỉ kịp thấy một quyền cuối cùng của Trần Vũ, nháy mắt đã đánh bại Phùng Đức mà chưa biết gì về sự tình trước đó cả.

“Là Vương sư huynh à, thật tốt quá...”

Phùng Đức lộ ra vẻ vui mừng vì biết rất rõ quan hệ đối địch của Vương Lăng Vân và Trần Vũ. Hơn nữa, trong tông môn, Vương Lăng Vân vẫn luôn áp chế Trần Vũ, luôn làm khó làm dễ ở mọi mặt.

“Chắc chắn... Vương Lăng Vân cũng tới rồi, lần này có chuyện vui rồi đây!”

Đám người xem náo nhiệt xung quanh lại càng hào hứng, trông ngóng nhiều hơn.

Rất nhanh, Phùng Đức đã kể hết quá trình chiến đấu của lúc này cho Vương Lăng Vân nghe.

“Sao lại như vậy? Mới có bao lâu đâu mà thực lực của hắn lại tăng vọt như vậy?”

Vương Lăng Vân đang tự hỏi trong lòng. Rồi dần gã bắt đầu nghi ngờ. Thực lực Trần Vũ bao tăng như vậy là vô cùng đáng ngờ, thậm chí là khác thường!

“Trong khoảng thời gian ngắn mà thực lực lại tăng vọt như vậy thì chắc chắn là dựa vào ngoại vật, ví dụ như mấy loại thiên địa linh dược trong truyền thuyết hay là linh đan diệu dược nào đó mà thôi.”

Đầu óc Vương Lăng Vân xoay chuyển nhanh chóng. Ánh mắt gã lại liếc nhìn Trần Vũ đang ngồi gặm móng heo ở đằng kia. Nhưng mà tiểu tử này không thể có tài sản như vậy, trừ khi là...

Trong mắt Vương Lăng Vân lóe lên chút sát bén.

“Trừ khi... tiểu tử này còn giấu mình võ thiên thạch nào khác nữa hoặc là hắn đã có kỳ ngộ gì rồi.”

Nghĩ tới đây, trong lòng Vương Lăng Vân ghen lên một cảm giác không cam lòng.

Không được! Nhất định không thể nào cho hắn được toại nguyện!

Vương Lăng Vân cảm thấy lòng mình nặng trĩu, gã bắt đầu tính toán thiệt hơn.

Tại thành Tương Dương, Vương gia và Trần gia đều nằm trong ba gia tộc lớn. Qua rất nhiều năm tranh đấu, hai gia tộc đều muốn trở thành bá chủ thành Tương Dương. Nhưng dù cho hai gia tộc có lớn đi nữa cũng chỉ là thế lực phạm tục mà thôi. Ở đại lục Côn Vân này thì thế lực tông môn luôn áp đảo những quốc gia phạm tục. Cho nên, tôn môn mới là chúa tể chân chính của thế giới này!

Những cường giả trong truyền thuyết có thể phi thiên độn địa, giết người cách xa ngàn dặm, kiếm chém núi sông, đập vỡ hư không... đều xuất phát từ tông môn mà thôi!

“Chỉ cần trụ được ở tông môn thì mới có cơ hội làm cho gia tộc của mình ngày càng cường đại...”

Vương Lăng Vân luôn khắc sâu đạo lý này!

Đây cũng là lý do mà gã luôn chèn ép Trần Vũ, ngay cả việc theo đuổi Mục Tuyết Tinh, cạnh tranh với Trần Vũ cũng xuất phát từ mục đích này.

Dường như cảm nhận được gì đó, Trần Vũ đang ăn cũng ngừng đầu nhìn tới.

“Vương Lăng Vân!”

Ánh mắt hai người chạm vào nhau. Sắc mặt Trần Vũ hơi trầm xuống, lúc hắn đang ăn uống ngon lành thì chợt cảm thấy một ánh mắt chứa đầy ác ý quét tới người mình. Trước đây hắn không có loại trực giác nhạy bén như vậy.

“Trần sư đệ a, mới qua một đêm ngắn ngủi mà thực lực của ngươi lại tiến bộ không nhỏ đi.”

Vương Lăng Vân bày ra bộ mặt vui vẻ, thân thiết đến gần.

Nội tâm Trần Vũ rung mình, hắn hiểu rất rõ về mặt nham hiểm này của Vương Lăng Vân.

“Tới đây! Cho ta xem thử thân thủ của sư đệ như thế nào!”

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Vương Lăng Vân vừa bước gần đến thì chợt đưa tay thành trảo, định chụp vào cánh tay của Trần Vũ.

Phạch!

Một trảo này nhanh như sét đánh, mang theo một sức mạnh mãnh liệt. Dù là tốc hay uy lực của chiêu thức đều cao hơn hẳn Phùng Đức. Trần Vũ chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân trì trệ, cả người lật ngất. Chẳng con, nơi con tìm hắn lại nhảy lên một cái làm cho khí huyết trong người bùng phát.

“Mới!”

Trần Vũ vùng mạnh một quyền, vang lên một tiếng gầm trầm thấp.

Oành đùng!

Quyền, trảo va vào nhau, lập tức Trần Vũ biến sắc, một đạo kinh khí sắc bén vừa đâm vào thể nội của hắn.

“Nội tức...”

Cả người Trần Vũ nhao lên, miễn cưỡng ổn định thân mình; đồng thời huyết khí trong người hỗn loạn một hồi, cực kỳ khó chịu.

Còn Vương Lăng Vân vẫn đứng nguyên tại chỗ, không động đậy, cánh tay hơi rũ xuống. Đột giao phong vừa rồi đã phân rõ cao thấp.

“Hả!?”

Trong mắt Vương Lăng Vân xẹt qua một tia kinh ngạc, trong lòng gã cũng dâng lên chút kinh hoàng. Một trào lúc nảy của gã dùng đến năm sáu phần lực lượng nội tức, vậy mà không thể nào bắt được đối phương.

Không những thế!

Sau khi đối cứng, bàn tay của gã cũng tê rần, lực đạo của tiểu tử sao lại kinh khủng như vậy! Chỉ sợ, lúc nảy giao thủ với Phùng Đức, Trần Vũ cũng không toàn lực.

Nghĩ tới đây, trong lòng gã tràn đầy mờ mịt, rồi sinh ra sát ý mãnh liệt: “Chắc chắn tiểu tử này đạt được kỳ ngộ gì đó, không chừng còn đang lên gấu mỉnh vỡ thiên thạch nữa...”

Giá trị của mảnh vỡ thiên thạch không thể tưởng tượng được. Rất có thể Trần Vũ đã lên gấu mấy mảnh vụn rồi, hơn nữa có lẽ đã giao dịch với ngoại giới hay cao tăng tông môn rồi để lấy linh tài, đan dược nên mới có đột phá rõ rệt như vậy.

“Tuyệt đối không thể cho hắn được như ý!”

Sát ý trong lòng Vương Lăng Vân càng đậm, gã âm thầm vận mười thành công lực. Gã quyết tâm, dù cho bị tông môn trách phạt cũng phải đánh tên Trần Vũ này thành tàn phế rồi sau đó sẽ đối phó sau.

Nếu không, đợi cho tiểu tử này bước vào Thông Mạch kỳ thì sẽ khó giải quyết. Gã liền phát động công kích.

Xoạt!

Chẳng thân hình thiếu niên đối diện cũng lóe lên, phút chót đã lướt ra sau mấy trượng, kéo dài khoảng cách với gã. Trần Vũ không nguoi ngu, hẳn hiểu rõ sự chênh lệch giữa mình với Vương Lăng Vân nên sẽ không có chuyện ngồi chờ đối phương ra tay lần nữa.

“Thiết Vân trào!”

Bóng dáng Vương Lăng Vân lóe lên, trào thủ bắt đầu chuyển động nội khí mãnh liệt như muốn phá vỡ không khí, vang lên mất tiếng rít sắc bén.

Hiển nhiên, Trần Vũ đã xem thường sự quyết tâm của Vương Lăng Vân.

“Thiết Vân trào! Đây chính là một trong những võ học trung giao hùng tàn nhất a...”

“Phải dùng tu vi Thông Mạch kỳ mới có thể phát huy hết uy lực của trào pháp này, nó có thể cắt sắt nghiền đá đó!”

Một vài đệ tử lâu năm ở xung quanh hô lên mấy tiếng kinh ngạc.

Thiết Vân trào của Vương Lăng Vân là võ học trung giao, so với Thiết Lê quyền thì cao hơn một bậc!

Thoáng chốc, trong lòng Trần Vũ dâng lên cảm giác nguy hiểm, Thiết Vân trào chưa đến nhưng kinh phong vô hình đã làm cho hắn hít thở khó khăn.

Xoạt!

May là tố chất thân thể của hắn tăng nhiều, từ trong trái tim trào ra một cỗ lực lượng mạnh mẽ, giúp hắn nhảy lên cao mấy trượng, và kéo dài khoảng cách với đối phương một lần nữa.

Bộp, rắc!

Một trào vô huyệt của Vương Lăng Vân đã lưu trên bàn gỗ dày một lỗ trống hình bàn tay. Có thể tưởng tượng, nếu một trào kia mà đánh trúng thân thể người ta thì sẽ có kết quả như thế nào.

“Dù cho thực lực của ta bây giờ không địch lại Vương Lăng Vân nhưng vẫn có khả năng bảo toàn trong thời gian ngắn đi.”

Sau khi thoát một kích kia, Trần Vũ thở phào một cái. Hắn rất tin tưởng vào tố chất của mình. Sau khi dung hợp trái tim thần bí kia thì tố chất thân thể của hắn tăng mạnh trên mọi mặt, lực lượng, tốc độ, phản ứng... đều khác xưa rất nhiều.

“Ngươi tới đây... tới nào tới nào...”

Hắn cười đùa hí hửng, thân hình lại vọt đi, vọt vào giữa đám đệ tử đang đứng xem.

“Tránh ra!”

Trong lòng Vương Lăng Vân kinh sợ, thân hình gã chớp động lại tiếp tục truy kích.

Ahhh!

Đám đệ tử nọ xô nhau, nhanh chóng tản đi tán loạn, không ai muốn dính tai bay vạ gió cả.

Ngay lập tức, bóng người trong Thực đường chạy loạn khắp nơi tạo thành một cảnh hỗn loạn.

Tên tiểu tử xảo quyệt!

Vương Lăng Vân hỗn hển, trong giờ gian ngắn ga không thể nào bắt được đối phương. Lâm vào cục diện tiến thoái lưỡng nan như vậy làm cho gã vô cùng khó chịu.

"Dừng tay!"

Đột nhiên một âm thanh của nữ tử lạnh lùng vang lên từ phía sau.

Mặc dù tiếng nói kia tràn đầy lãnh ý cùng không vui nhưng vẫn ẩn chứa sự nhu hòa đặc hữu của thiếu nữ, không khỏi làm cho người ta sinh ra chút to tưởng.

Bỗng nhiên.

Không khí trong Thực đường chợt trầm lắng.

Toàn thân Vương Lăng Vân cứng ngắt đứng đó, rồi quay mặt nhìn thiếu nữ kia cười cười làm lạnh.

Trong tầm mắt. Chợt xuất hiện một bóng dáng nữ tử yếu điệu, yêu kiều, xinh đẹp, nhu mì đang đi đến.

Mái tóc nàng đẹp như thác nước, ánh mắt lấp lánh, lông mi dài, cong vút, xinh đẹp tuyệt trần, làm cho tim người nhìn thôn thức không ngừng.

“Mục sư muội!”

“Mục Tuyết Tinh? Mỹ nhân đẹp nhất ở ngoại môn...”

Thiếu nữ kia mặc một chiếc váy dài màu xanh lam tôn lên những đường cong mềm mại của nàng, lập tức trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn.

Rất nhiều nam đệ tử nuốt nước miếng một cái trong vô thức. Những nữ đệ tử khác thì vẻ mặt âm thầm, thất thần, trong lòng buồn bực một hồi.

“Là Tuyết Tinh à!”

Chẳng biết từ khi nào Vương Lăng Vân đã trung ra một dạng ưu nhã, thân thiện cười chào.

Nhưng Mục Tuyết Tinh lại không để ý đến gã, rõ ràng là ánh mắt của mỹ nhân đang nhìn về phía Trần Vũ, rồi cất tiếng oanh vàng:

“Trần đại ca!”

Nàng thân thiết đi đến kéo tay Trần Vũ. Ngay lập tức một màn này làm cho sắc mặt của tất cả đệ tử nam, bao gồm cả Vương Lăng Vân đều khó chịu.

"Tuyết Tinh?"

Trần Vũ cảm nhận được sự mềm mại, ấm áp của cánh tay thiếu nữ kia mà mà trọn to mắt, không thể nào tin được. Trong lòng hắn ngoài sự hạnh phúc vô bờ thì càng nhiều hơn suy nghĩ ngoài ý muốn.

Sau hai năm, đây là lần đầu tiên nàng tỏ ra thân mật với hắn như vậy.

“Trần đại ca, chúng ta đi thôi...”

Về mặt thiếu nữ ứng hồng, hấp dẫn ánh mắt của hắn. Trần Vũ cũng chỉ là thiếu niên mười bốn mười lăm mà thôi, bất ngờ được gần gũi nhân trong mộng nên cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

“Trần Vũ! Ngươi trốn sau lưng nữ nhân thì có gì hay chứ hả!?”

Sau lưng, truyền đến tiếng quát lạnh của Vương Lăng Vân.

Mà bóng hình của hai nam nữ kia lại như không nghe thấy gì, cứ đi rồi để lại trong phòng tràn đầy sự ghen ghét, đố kỵ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Vũ kỹ đại thành

Khoác tay đi ra cùng thiếu nữ mà Trần Vũ có cảm giác không thật.

Khuôn mặt Mục Tuyết Tinh xấu hổ mà ửng hồng như hoa mẫu đơn vừa hé sau cơn mưa làm cho người ta chỉ muốn đến che chở tạo ra một loại mỹ cảm thoát tục. Mái tóc của thiếu nữ này suôn mềm, lại thoang thoảng mùi hương, thoảng qua bên tai làm lòng Trần Vũ rộn ràng lửa nóng. Nhất là cánh tay nõn nà, trắng bóc của nàng truyền đến cảm giác mềm mại chân thật.

Chẳng qua, nơi con tim vẫn đang đập từng nhịp mạnh mẽ, truyền cho hắn một niềm tin cường đại nên không khiến cho hắn quên hết mọi thứ. Trải qua sự cải tạo và dung nhập của trái tim thủy tinh mà không chỉ thân thể của Trần Vũ thay đổi mà tư duy phản ứng đều hơn xa dĩ vãng.

Nghĩ lại mọi chuyện, Trần Vũ có cảm giác không đúng lắm. (DG: Có cái gì đó sai sai =)))

Cho nên mới có câu nói “sự tình khác thường tất có yêu dị”! (DG: gì cũng có nguyên nhân của nó hết bấy bì à)

Hai năm gần đây, hắn vẫn một mực theo đuổi Mục Tuyết Tinh nhưng nàng không cự tuyệt cũng chẳng đồng ý, loại thái độ vừa gần vừa xa như thế này làm hắn không nổi chút khoát. Trong lòng hắn luôn nghĩ: không phải là Mục Tuyết Tinh không thích mình mà có thể vì nguyên do nào đó phải xa lánh hắn.

Nhưng bây giờ.

Mục Tuyết Tinh khoác tay mình trước mặt mọi người, hành động thân mật như thế này thì có hơi à lạ.

Đi ra khỏi Thục đường, thiếu nữ kẻ bên chợt dừng bước.

“Trần đại ca.”

Đột nhiên Mục Tuyết Tinh buông tay, trên mặt cũng không còn nét ửng hồng nữa. Nàng hít một hơi sâu, ánh mắt trong trẻo nhìn thẳng vào hắn, dường như nàng đã ra quyết định nào đó.

Thiếu nữ kẻ bên chợt buông tay làm cho Trần Vũ có chút mất mát. Lúc Mục Tuyết Tinh thay đổi sắc mặt, ánh mắt trong vắt và bình tĩnh như mặt hồ làm hắn cảm thấy lạ lẫm.

“Tuyết Tinh muốn nói gì?”

Trần Vũ đè nén tâm tình, tiếng con tim vẫn vang lên từng nhịp trầm ổn, truyền cho hắn can đảm để nhìn thẳng thiếu nữ trong mộng của mình, đó là việc mà hắn chưa từng dám làm trước đây.

Mục Tuyết Tinh cảm thấy nao nao, dường như thiếu niên trước mặt đã khác xưa nhiều rồi. Chẳng qua, dù sao đi nữa cũng không ảnh hưởng đến dự định của nàng.

“Trần đại ca, với tư chất của huynh nếu quay về gia tộc ở thế tục có lẽ sẽ tốt hơn. Dường như ở tông môn không thật sự hợp với huynh, Tuyết Tinh cũng không đành lòng thấy huynh bị người khác khi dễ...”

Âm thanh dịu dàng của Mục Tuyết Tinh lần nữa bên tai hắn. Lời nói kia rất êm dịu nhưng hàm ý khéo léo trong đó lại làm lòng hắn rét buốt.

Trong nháy mắt, Trần Vũ như đang trải qua một loại ảo giác từ trên một đám mây rực rỡ mà ngã vào vực sâu không đáy; lại như ai đó tạt một chậu nước lạnh vào tâm trạng đang bùng cháy của hắn.

“Nàng cảm thấy tư chất ta hạn chế nên muốn ta rời khỏi tông môn, trở lại thế tục sao? Nói như vậy, hành động lúc nãy của nàng chỉ là muốn “bảo vệ” cho ta thôi sao?”

Trần Vũ ngắt ngang lời của nàng.

Khuôn mặt kiêu diễm của Mục Tuyết Tinh chợt cứng đờ. Nàng đã cố gắng lựa lời, uyển chuyển nói ra vì không muốn tổn thương lòng tự trọng của Trần Vũ. Nhưng không ngờ đối phương lại thẳng thắn ra như vậy.

Đúng vậy!

Lúc này, hành động của nàng trong Thực đường chính là vì không muốn nhìn thấy hấn bị người ta khi dễ, chính là một hành động “bảo vệ” đấy.

“Đúng thế!”

Mục Tuyết Tinh cắn răng, khuôn mặt lễ độ nói: “Ta xuất phát từ lòng hảo tâm nên mới đề nghị Trần đại ca trở về thế tục, Hôn nữa...”

“Hôn nữa cái gì?” – Trần Vũ vô cùng tỉnh táo hỏi lại.

“Rất nhanh, ta sẽ trở thành đệ tử nội môn. Cho nên đến lúc đó, dù cho Trần đại ca có làm gì đi nữa thì cuối cùng, chúng ta... vẫn là người của hai thế giới mà thôi.”

Sau khi nói hết lời, Mục Tuyết Tinh khẽ thở dài trong lòng, ánh mắt trở nên bình tĩnh. Khi nói ra “quyết định” đã làm nàng đắn đo bao ngày thì tâm trạng lúc này của Mục Tuyết Tinh đã nhẹ nhõm hơn nhiều, không còn bất an, áy náy nữa.

Cuối cùng thì chúng ta... vẫn là người của hai thế giới!!

“Đây chính là suy nghĩ của nàng!” – Trần Vũ chợt nở nụ cười.

Những lời nói này của Mục Tuyết Tinh đồng nghĩa với việc nàng đã phân rõ giới hạn giữa hai người, cũng có nghĩa rằng những trả giá và tình cảm của hấn trong quá khứ đều trôi theo dòng nước hết rồi.

Nội môn! Đó chính là hạch tâm của Vân Nhạc Môn.

Hôn nữa, đệ tử nội môn sẽ là đối tượng trọng điểm để bồi dưỡng, khác xa một trời một vực với đệ tử ngoại môn. Dựa vào biểu hiện của hấn trong hai năm qua thì muốn tiếp tục ở lại ngoại môn là điều không dễ. Theo một cách nói khác thì những gì Mục Tuyết Tinh nói ra cùng với quyết định của nàng đều không có gì sai cả.

“Trần đại ca, Tuyết Tinh biết huynh là một người tốt nên cảm thấy hổ thẹn với huynh. Nếu huynh thật sự muốn tiếp tục ở lại tông môn thì chi cần ta còn ở đây sẽ không để ai ức hiếp huynh cả.”

Mục Tuyết Tinh khẽ cắn môi, vẻ mặt tràn đầy áy náy. Dù sao hai người họ đã biết nhau từ nhỏ, đôi bên đều có ấn tượng tốt với nhau.

Mình phải làm sao để không làm tổn thương lòng tự trọng của hấn? Nàng lo Trần Vũ sẽ không chịu nổi đã kích lớn như vậy.

“Cảm ơn nàng.”

Trần Vũ nói ra ba chữ dài thượt, trên mặt nở một nụ cười khó hiểu.

Nụ cười đó làm cho người ta có cảm giác giải thoát, như bỏ đi được gánh nặng nào đó.

Nhớ lại mấy năm vừa qua, hấn vẫn luôn theo đuổi Mục Tuyết Tinh, cảm thấy đối phương lúc gần lúc xa, rồi ngày càng lạ lẫm, quá tầm tay với.

Nguyên nhân đã rõ!

Thì ra Mục Tuyết Tinh đã tiến bộ đến như thế, nàng sắp bước vào nội môn rồi.

Như thế xem ra, những đệ tử ngoại môn kia, dù là hấn hay Vương Lăng Vân và nhiều người ái mộ khác nữa đều làm chuyện vô nghĩa.

Khác biệt duy nhất là Trần Vũ đã từng có được sự quan tâm của thiếu nữ này, chẳng qua chuyện này có được xem là ‘tuy bại mà vinh’ hay không?

Trần Vũ không khỏi nghĩ vẩn vơ: nếu Mục Tuyết Tinh từ chối từ đầu, cắt đứt mọi tư tưởng của hấn thì có lẽ hai năm này mình đã tập trung tinh lực để tu hành rồi. Nói không chừng, bây giờ mình đã đột phá Thông Mạch Kỳ cũng nên, ít nhất xác suất cũng cao hơn mấy thành. (DG: Phũ, gái từ chối giờ hối hận =)))

“Cũng may, bây giờ vẫn chưa muộn.”

Trần Vũ xua tan mọi nặng nề, trong lòng trở nên nhẹ nhàng, tuy rằng có chút đau xót nhưng dù sao cũng đã vượt qua cánh cửa này rồi.

Cảm ơn!?

Đôi người xinh đẹp của Mục Tuyết Tinh nhìn kỹ Trần Vũ một lần, bất chợt nàng cảm thấy có chút không hiểu được thiếu niên này.

“Ta sẽ ở lại tông môn nhưng sẽ không cần sự che chở của nàng.”

Trần Vũ lạnh nhạt nói ra.

Tu hành võ đạo là con đường mà hần luôn tha thiết. Thế giới tông môn, cường giả võ đạo mới là chứa tể của thế giới này. Hần phải bước trên con đường này.

Dứt lời, Trần Vũ quay đi không chút lưu luyến.

Nhìn thiếu niên quay người một cách dứt khoát làm cho lòng Mục Tuyết Tinh run lên một cách khó hiểu, có chút mất mát, cùng cảm giác đau nhói.

Lúc này đây, bóng dáng thiếu niên kia toát ra vẻ tự tin cùng khí chất cương mãnh đã tác động đến tâm khảm nàng.

“Trần...” (DG: Trần gì mà Trần, chỉ có đàn ông mới đem lại hạnh phúc cho nhau nhé, Bánh bèo!)

Đôi mắt Mục Tuyết Tinh ửng đỏ.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy như đã mất đi một thứ quý giá nào đó mà không thể nào挽回 được nữa.

Đúng lúc này.

Đột nhiên, Trần Vũ quay đầu và để lại một câu nói: “À quên, sau này gặp lại ở nội môn đi.”

“Gặp lại ở nội môn!? Không thể nào!”

Mục Tuyết Tinh khẽ lắc đầu đưa ra kết luận, dường như đó là một dạng ý thức rồi.

Tình trạng bây giờ của Trần Vũ nàng rất rõ, chỉ sợ hần muốn tiếp tục ở ngoại môn đã rất khó rồi.

Rất nhanh, tâm tình của Mục Tuyết Tinh đã bình ổn lại, trong mắt nàng ánh lên sự kiên quyết và bình lặng.

Nếu đã lựa chọn con đường này thì nàng sẽ không bao giờ hối hận!

Nàng có gia tộc của mình, có nhân sinh, có mục tiêu, có tương lai để phát triển thì sao lại phải lưu luyến hiện tại, đặt mình vào chút tình cảm mông lung còn chưa bắt đầu nào đó?

***

Sau khi chia tay Mục Tuyết Tinh, Trần Vũ vội chạy thẳng một đường đến núi hoang ngoài tông môn.

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Một đường nhảy lên, Trần Vũ cảm thấy bản thân trở nên nhẹ nhàng, thế giới trong mắt cũng ngày càng rộng mở hơn.

Sau khi trải qua kinh nghiệm đau đớn ngăn ngừi kia, lòng hần đã vén hết mây đen, chỉ còn lại trăng rằm sáng ngời, rộng mở.

“Ta nhất định phải đứng vững trong tông môn và bước vào nội môn. Ta muốn gia tộc mình phải cường đại, để cho phụ mẫu phải tự hào về ta...”

Trần Vũ nhảy lên cao (nguyên tác là lẳng không nhưng lúc này TV có bay dc đâu mà lẳng không) rồi thét lên một tiếng thật dài.

Tại thời khắc này, tinh thần và lực lượng của thiếu niên kia trở nên mạnh mẽ, phấn chấn hơn rất nhiều khi xác định được mục tiêu của đời mình.

Chỉ là hần không hề biết rằng. Một bước tới này của hần đã đưa bản thân mình đi xa và đứng ở chỗ cao đến mức nào đâu.

Trong rừng hoang núi thẳm.

“Thiết Lê Quyền!”

Thân ảnh thiếu niên chớp động, quyền pháp gào thét truyền ra âm thanh nặng nề của một vậy vị đánh nát, vô cùng kinh tâm.

Thời gian trôi qua.

Uy lực của quyền pháp ngày càng mạnh, thậm chí có một loại ảo giác như gió lốc lớn vượt sóng, mưa giông sấm sét vậy. Trần Vũ luyện không ngừng, không chỉ là cố gắng tăng hóa hầu võ học cùng tu vi mà là tập luyện để thích ứng với sự thay đổi mạnh mẽ của thân thể.

Sau khi dung hợp trái tim thần bí kia thì sự khôi phục của Trần Vũ cực kỳ nhanh chóng, luyện quyền mấy canh canh giờ đều không thấy mệt. Chỉ là khi nào quá đói hần mới bắt thú rừng làm món ăn.

Nói rõ ra thì thời gian và hiệu quả trong tu hành của hần vượt xa người thường.

Thời gian lẳng lặng trôi qua.

Hỏa hầu quyền pháp, tu vi, tất cả đều được tăng lên. Nhất là sau sự việc kia thì mọi thứ đều chuyển biến rất nhanh.

Chạng vạng tối mười ngày sau.

Ầm... tạch!

Thiết quyền rít gào chấn vào một gốc cây to bằng chén com làm cho nó vỡ nát, mảnh gỗ vụn bay tán loạn.

Nhất thời bụi đất tung bay, mấy con thú hoảng sợ bỏ chạy.

“Chỉ một quyền đã đánh nát cây gỗ to bằng chén com, ‘Thiết Lê Quyền’ đã đạt tới đại thành rồi.”

Ở giữa đám bụi gỗ, thiếu niên nhắm mắt, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn. Trải qua mười ngày khổ tu không ngừng, ‘Thiết Lê Quyền’ của hắn cũng đạt đến cảnh giới đại thành!

Bình thường thì quyền pháp võ học, chia thành bốn cảnh giới: sơ nhập môn, có chút thành tựu, đạt đại thành, đến đỉnh phong. Gọi tắt là sơ thành, tiểu thành, đại thành, đỉnh phong.

Một môn võ học, dù là võ học cấp thấp mà nếu tu luyện đến cảnh giới đại thành đều có uy lực không tầm thường.

Huống chi ‘Thiết Lê Quyền’ được xem là loại dễ học khó tinh, càng về sau uy lực càng lớn. Đối với môn quyền pháp này, lúc sơ thành và tiểu thành thì uy lực có chút không bằng nhưng võ học đồng cấp khác nhưng khi đạt đến đại thành thì uy năng sẽ tăng vọt!

“Thực lực của ta hiện nay thì cho dù chiến một trận với ‘Thông Mạch sơ kỳ’ cũng chưa chắc đã bại.”

Trần Vũ nhắm mắt, cảm nhận lực lượng mạnh mẽ trong thân thể. Lúc này, không chỉ Thiết Lê Quyền đột phá mà ngay cả tu vi cũng đạt đến Đoán Thể đỉnh phong rồi. Mà Đoán Thể đỉnh phong chính là điều kiện đầu tiên để trùng kích Thông Mạch kỳ.

Nói cách khác, bây giờ Trần Vũ có thể thử trùng kích ‘Thông Mạch kỳ’ được rồi, còn việc thành công hay không thì khó nói trước được.

“Không vội, còn nửa tháng nữa.”

Trần Vũ trầm ngâm. Hắn đã từng nghe trưởng lão truyền giáo trong tông môn nói qua, Đoán Thể kỳ tạo dựng căn cang vững chắc càng tốt. Nếu căn cơ vững chắc thì sau khi ‘Thông Mạch kỳ’ mới có thể chứa được nhiều nội tức, con đường võ đạo trong tương lai mới có thể đi càng xa.

Ngoài ra lúc đột phá, công pháp chủ tu cũng quan trọng không kém.

Công pháp chủ tu đẳng cấp càng cao thì nội tình sẽ tích lũy được sâu, thực lực sau khi đột phá Thông Mạch kỳ sẽ càng mạnh mẽ.

Lúc Trần Vũ vừa vào Vân Nhạc Môn đã chọn một võ học cấp thấp là ‘Thiết Lê Quyền’ trong ‘Thiên Võ Các’. Dựa theo quy định thì sau tấn chức Thông Mạch kỳ sẽ có thể miễn phí lựa chọn một môn võ học trung giai có phẩm chất cao. Ngoài ra cũng có thể dùng điểm cống hiến tông môn để đổi!

Khi hoàn thành một ít nhiệm vụ ủy thác của tông môn thì sẽ có điểm cống hiến chẳng qua độ khó trong này cũng không nhỏ. Trần Vũ nghĩ người ở ngoại môn cũng mười ba năm, điểm cống hiến đã tích lũy được chỉ có thể đổi một công pháp cấp thấp mà thôi. Công pháp như vậy thì chẳng có ích gì với hắn cả.

“Mục tiêu của ta là nội môn nên thời điểm khởi đầu cũng không thể chênh lệch quá nhiều được. Phải gom góp thêm điểm cống hiến để lựa chọn công pháp tốt hơn mới được, sau đó hẵng trùng kích ‘Thông Mạch kỳ’...”

Trần Vũ tư lự một phen rồi quyết định rất nhanh.

Lời dịch giả: Bánh bèo Mục Tuyệt Tình sau này sẽ phải hồi hận =))

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Danh hiệu ‘Trai bao’;

Ngày kế tiếp.

Vân Nhạc Môn, Tông vụ đường.

Sắc trời vừa sáng, trong Tông vụ điện đã tụ tập không ít đệ tử.

"Bảng danh sách nhiệm vụ đã đổi rồi."

Một đám đệ tử đều lộ vẻ mặt chờ mong nhìn chăm chăm lên vách tường, ở đó vừa dán một ít danh sách nhiệm vụ.

Tông vụ đường là nơi Vân Nhạc Môn tuyên bố các loại nhiệm vụ. Theo như lệ cũ, mỗi ngày, vào sáng sớm bảng danh sách ở tông vụ đường đều có đổi mới, hôm nay cũng không ngoại lệ.

"Đứng đầu Tru sát bảng vẫn là "Ác Ma Tiểu Sư", điểm công hiến nhiệm vụ đã lên tới hai vạn tám!"

Mấy đệ tử ngoại môn tấm tắc kêu kỳ lạ. Cái tên "Ác Ma Tiểu Sư" này không phải chúng ta có thể trêu chọc vào đấy, nghe nói tên ma đầu này đã huyết tẩy cả một thành trì, không ít đệ tử Thông Mạch kỳ, thậm chí là đệ tử nội môn cũng chết trong tay hắn.

"Ma đầu này tàn nhẫn nổi tiếng Sở quốc, ai mà lọt vào tay y thì dù là nam nữ già trẻ, đều bị tàn sát một cách vô tình, cái thảm trạng ấy..." Một ít đệ tử từng trải nghe thế liền biến sắc, nhao nhao lắc đầu.

Lúc này, một thiếu niên vẻ mặt non nớt đi vào Tông vụ đường. Thiếu niên mặc một bộ thanh y chế tạo cho đệ tử ngoại môn, không chút thu hút nhưng đôi mắt lộ vẻ bình thản, cước bộ có lực, trầm ổn.

Người đến chính là Trần Vũ.

"Tru sát bảng! Hiện tại mình vẫn chưa thể chạm tới mấy nhiệm vụ này."

Ánh mắt Trần Vũ nhẹ nhàng đảo qua những cái tên đáng sợ trên bảng danh sách.

Xếp hàng thứ nhất là Ác Ma Tiểu Sư, tự nhiên không cần phải nói, hai vạn tám điểm công hiến còn thêm các loại khen thưởng khác.

Phải biết rằng, môn trung giai võ học mà Trần Vũ đang cần gấp cũng chỉ cần một ngàn điểm công hiến mà thôi.

Bài danh thứ hai là Vô Gian Đại Đạo và thứ ba Huyết Nhận Lang Vương, cũng là loại người tiếng xấu truyền xa, từng cái đều là những kẻ hung lệ, xảo trá, thậm chí đều là đối tượng bị tất cả các tông môn tại Sở Quốc truy nã.

Ví như tên Vô Gian Đại Đạo kia, chính là một tên đạo tặc hái hóa (DG: Dâm tặc, yêu râu xanh, dê xồm), chuyên nhắm vào những quý phụ tông môn và thiên kim tiểu thư của thế gia vọng tộc.

Thành tích cao nhất của y chính là xâm nhập vào Hoàng cung Sở quốc, khinh nhờn một vị Vương Phi và Công Chúa mà bình yên thoát ra ngoài.

Điểm công hiến khi giết chết tên trộm này cũng cao tới hai vạn sáu.

Hai mươi tên đầu tiên trên bảng này đều treo giải công hiến từ một vạn trở lên.

Mặc dù tru sát bảng ban thưởng phong phú nhưng với tu vi hiện tại của Trần Vũ thì gặp những kẻ này chỉ có thể bị giết chết trong nháy mắt.

Có lẽ sau khi hắn đột phá Thông Mạch kỳ sẽ thử một vài mục tiêu nằm phía sau danh sách.

Trần vũ dời ánh mắt khỏi tru sát bảng, bắt đầu tìm tòi các loại nhiệm vụ khác. Ngoại trừ nhiệm vụ tru sát nguy hiểm nhất, còn lại đều là các nhiệm vụ thu thập ở nơi địa phương hiểm trở, kể cả săn giết một ít hung thú để lấy tài liệu. Đơn giản nhất là một nhiệm vụ đưa tin làm chân chạy, hay đến nơi phạm tặc giải quyết những phiền toái nhỏ.

Mà những loại nhiệm vụ đơn giản này thì thù lao ít đến thương cảm, điểm công hiến đạt được chỉ là một con số, không thì chính là hết sức phức tạp, lãng phí rất nhiều thời gian và tinh lực.

Trước kia, Trần vũ chỉ có thể lựa chọn những nhiệm vụ đơn giản không nguy hiểm này, một năm làm mấy lần nhận được thù lao vô cùng ít. Nhưng lúc này, Trần Vũ tính làm một ít nhiệm vụ có thù lao cao hơn, độ nguy hiểm cũng tăng nhiều.

Không lâu sau, trên bảng danh sách Trần vũ đã tìm được một cái nhiệm vụ phù hợp. "Săn bắt "Thiết Hùng Mã" (DG: hay là thiết tông mã hơn nh), thu hoạch các loại tài liệu mật, hùng trảo. Tùy theo đẳng cấp Thiết Hùng Mã mà một viên mật gấu thường 20 đến 60 điểm công hiến, nguyên thạch thứ phẩm được 1 đến 5 khối, một cái hùng trảo đạt 5 đến 20 điểm công hiến.

Nhìn thấy nhiệm vụ này, ánh mắt Trần Vũ sáng lên. Loại nhiệm vụ này, không chỉ có lượng điểm công hiến không tệ mà thu hoạch mật gấu còn thưởng thêm nguyên thạch.

Nguyên thạch, chính là tiền tệ dùng trong tông môn. Bản thân nguyên thạch là tinh thể do thiên địa nguyên khí hội tụ lại, có thể gia tăng tốc độ tu luyện,

gom góp lại còn có thể trao đổi các loại tài nguyên tu luyện, công dụng vô cùng lớn.

Trần vũ ngậy ngốc ở ngoại môn lâu như vậy nhưng trong tay cũng không có một viên nguyên thạch nào. Bởi vì hắn vẫn đang còn ở thời kỳ khảo sát, còn chưa trở thành đệ tử ngoại môn chính thức, bằng không đệ tử ngoại môn chính thức thì mỗi tháng liền nhận được 3 khối nguyên thạch thứ phẩm.

“Thiết Hùng Mã a...”

Có vài tên đệ tử ngoại môn liếc nhìn nhiệm vụ này giây lát, liền lắc đầu rời đi; Trần Vũ cũng không khỏi lộ vẻ trầm tư.

Thù lao của nhiệm vụ này tương đối phong phú, nghe nói Thiết Hùng Mã toàn thân quái lực cùng da dày thịt béo ra nhưng tốc độ và linh mãnh rất bình thường.

Theo lý thuyết thì nhiệm vụ như vậy nên có nhiều người nhận mới đúng, nhưng sự thật không phải vậy, xem ra nhiệm vụ này cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng.

“Nhiệm vụ Thiết Hùng Mã, đội chúng ta còn thiếu một người”.

Đúng lúc này Trần vũ nghe được một thanh âm lẫn trong đám người đang ồn ào vang đến từ ngoài Tông vụ điện. Men theo âm thanh, Trần Vũ tìm tới ba nam một nữ ở phía bên ngoài đại điện.

Dẫn đầu là một nam tử mặt tam giác tuổi chừng hai mươi, đúng là một đệ tử Thông Mạch kỳ.

Ngay người ở ngoại môn ba năm nên Trần Vũ biết gần hết đám đệ tử.

Ngoài ra còn hai nam và một nữ khác, thiếu niên mặt đỏ, thiếu nữ yếu điệu và một thiếu niên mặt ngựa. Hai người phía trước, Trần Vũ có chút ấn tượng nhưng không nhớ tên. Ngược lại thì gã thiếu niên mặt ngựa đứng cuối cùng lại lộ vẻ oán hận đang nhìn Trần Vũ, đúng là người quen cũ.

"Trần Vũ", thiếu niên mặt ngựa cắn răng, song quyền nắm chặt, vẻ mặt sợ hãi. Thì ra tên này chính là Phùng Đức, vài ngày trước là bại tướng dưới tay Trần Vũ, từng bị hắn dùng một quyền đánh bay, ba quyền nghiền ép.

“Tiểu tử, ta biết ngươi”. Đầu lĩnh Đinh Cửu Huy mang đôi mắt tam giác hơi quái dị nhìn chằm chằm vào Trần Vũ.

“Ngươi chính là Trần Vũ”, thiếu nữ yếu điệu cùng thiếu niên mặt đỏ cùng nhau lộ vẻ giật mình nhìn Trần Vũ, dường như họ rất quen với bộ dáng của hắn.

“Ta rất nổi danh sao?” Trần Vũ không khỏi sờ sờ cằm tự hỏi.

Chẳng qua xem tình hình mấy người kia thì dù nhận biết hắn nhưng trong ánh mắt lại ánh lên vẻ coi thường cùng chế giễu.

“Danh hiệu trai bao của Trần huynh nổi danh khắp ngoại môn rồi, chắc chắn, mỹ nữ như Mục Tuyết Tinh cũng có thể đạt tới tay, thật làm cho người ta ước ao không thôi.”

Tên thiếu niên mặt đỏ nói, vẻ mặt bi ối, bộ dạng giống như thật sự có phần sùng bái kính trọng.

Trai bao? Bị mọi người xung quanh nhìn chăm chú với vẻ mặt quái dị, Trần vũ thiếu chút nữa lao đảo một cái.

Hiển nhiên, một màn Trần Vũ và Mục Tuyết Tinh “đất tay” nhau đi ra khỏi Thực đường bị rất nhiều người nhìn thấy.

“Khục, nếu như đã biết thì dễ nói chuyện, tại hại bất tài nhưng muốn cùng chư vị tham gia nhiệm vụ săn giết Thiết Hùng Mã”.

“Săn giết Thiết Hùng Mã? Bằng ngươi sao?”.

Mấy người Đinh Cửu Huy chợt sững sờ rồi nhao nhao biểu lộ vẻ mặt buồn cười.

Ngoại trừ Phùng Đức, ba người còn lại đều biểu lộ vẻ nghi ngờ, khinh bỉ.

“Chư vị có nghi vấn?” Trần vũ cuối cùng cũng ý thức được danh hào trai bao của mình khiến mấy người kia xem thường.

“Ngươi sao? Không đủ!” Với tư cách là đệ tử ngoại môn đã nhiều năm, dĩ nhiên Đinh Cửu Huy không cho Trần Vũ chút thể diện nào, cự tuyệt một cách vô tình.

“Hặc hặc, Trần huynh, Thiết Hùng Mã kia được xếp vào cấp bậc hung thú, cũng không dễ đối phó như ngươi vẫn tưởng tượng đâu, mấy người chúng ta tu vi đều là Đoán Thể đỉnh phong, lại có thực lực hàng đầu dưới Thông Mạch kỳ mới được đây.”

Thiếu niên mặt đỏ vội vàng tiến đến giải vây, rõ ràng trong lời nói mơ hồ hắn rất tự đắc với thực lực của mình.

“Chà, là như vậy sao...” Trần Vũ cũng giật mình, quả nhiên nhiệm vụ săn bắt Thiết Hùng Mã này không đơn giản. Như mấy người này, tu vi thấp nhất đều là Đoán thể đỉnh phong, như Phùng Đức ở trong đó đã là yếu nhất rồi.

“Ngươi hiểu thì tốt.” Đinh Cửu Huy nhếch miệng, bộ dáng ra vẻ coi như người thức thời.

“Nếu nói như vậy thì Trần mỗ lại cảm thấy bản thân mình đủ tư cách tham gia đây.” Trần Vũ chậm rãi nói.

“Cái gì?” Sắc mặt Đinh Cửu Huy trầm xuống, khí tức Thông Mạch kỳ tỏa ra làm cho hô hấp mấy người ở đây trở nên khó khăn.

Thiếu niên mặt đỏ và thiếu nữ yếu đuối đều tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn Trần Vũ.

“Dù sao... trong các vị còn có bại tướng dưới tay ta”. Trần vũ thản nhiên nói, ánh mắt của hắn vô tình lại như cổ ý hướng về phía Phùng Đức.

“Trần Vũ, ngươi đừng vội can rờ.” Khuôn mặt Phùng Đức đỏ thành màu gan heo, cực kỳ khó chịu. Nhưng mà hết lần này tới lần khác gã đều không thể phủ nhận sự thật này, hơn nữa trong nội tâm, gã vẫn sợ Trần Vũ. Trong những thành viên làm nhiệm vụ lần này thì tu vi gã xếp kế cuối nhưng do có quan hệ không tệ với Đinh Cửu Huy nên mới được gia nhập.

“A!” Đinh Cửu Huy dường như suy tư mà liếc nhìn Phùng Đức. Dĩ nhiên nổi nhục thảm bại ấy Phùng Đức sẽ không đi nói bốn phía, mà lần giao thủ ngắn ngủi ngày đó chỉ là náo loạn nhỏ trong tông môn nên rất bình thường nên rất ít người biết. Nhưng mà chuyện Trần Vũ cùng Mộ Tuyết Tinh “dắt tay mà đi” lại được nhiều người đề ý, một truyền mười, mười truyền trăm.

“Hắc hắc Trần Vũ, xem ra Đinh mỗ cần phải dò xét ngươi một chút rồi. Không bằng như vậy, chỉ cần ngươi đỡ được một chỉ của ta, mọi chuyện liền dễ nói”. Đinh Cửu Huy cân nhắc, một lần nữa lại xem kỹ Trần Vũ. Y thừa nhận, có lẽ thực lực của Trần vũ xếp trên Phùng Đức, theo lý đã đủ tư cách tiến vào làm thành viên cuối cùng của đội ngũ. Nhưng mà, vừa rồi Trần Vũ hạ thấp mặt mũi của y, hơn nữa quan hệ giữa y và Phùng Đức cũng không tệ, nên cần phải vì bằng hữu mà trút một hơi tức giận.

“Một chỉ sao?” Bên này, thiếu niên mặt đỏ và yếu đuối thiếu nữ nghe vậy chợt biến sắc. Bọn họ rùng mình, hiểu rõ là Đinh Cửu Huy đang muốn làm khó, thậm chí còn muốn ra tay giáo huấn đối phương.

“Tốt lắm” Trần Vũ sắc mặt như thường, dường như không thấy ác ý của Đinh Cửu Huy.

“Tốt” Đinh Cửu Huy cười quý dị, duỗi một ngón tay mềm mại, nhẹ nhàng điểm về phía Trần Vũ. Một chỉ này nhìn như không có sức lực nhưng bốn phía bên đầu ngón tay đều phát ra khí lưu nặng nề.

“Là võ học trung giai Liễu Âm Chi!” Những người gần đấy thấy vậy đều nhao nhao biến sắc. Môn Liễu Âm Chi này thuộc loại võ học âm nhu, nhìn như cánh liễu quét vào mặt, thật ra lại hàm ẩn sát cơ.

Trần Vũ mơ hồ cảm thấy một cỗ nội tức âm nhu vô hình đang súc tích tại ngón tay nhẹ nhàng kia, mang đến nguy cơ thậm chí còn hiểm ác hơn Thiết Vân Trảo của Vương Lăng Vân. Sát cơ của Thiết Vân Trảo hiển hiện ra bên ngoài, còn môn Liễu Âm Chi này lại dấu điểm trong bóng tối.

“Phá.” Trần Vũ không mấy may lui bước, chém ra một quyền, trái tim đập mạnh mẽ hữu lực, tuôn ra một cỗ lực lượng kinh đào hải lãng (kinh hải như sóng lớn). Trong chớp mắt, quyền phong trầm trọng, mơ hồ mang theo tiếng chớp giật mưa sa.

Oành đùng! Trong nháy mắt, nhất quyền cùng nhất chỉ va chạm trên không trung rồi bùng nổ ra một cỗ khí lãng vô hình (sóng khí).

Mấy người quan chiến ở bên cạnh, chỉ thấy hơi lạnh phả đến trước mặt, không khỏi kinh sợ mà thối lui vài bước.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Trận mở màn và nhiệm vụ Thiết Tông Hùng

Bên ngoài Tông Vụ đường.

Oành đùng!

Một quyền và một chỉ giao phong với nhau, khí lưu (không khí áo súc tạo ra âm thanh) vang dội, gió lốc thổi mạnh vào mặt mọi người, âm thanh không tầm thường kia làm cho tất cả mọi người kinh ngạc.

Bên cạnh, Phùng Đức cùng đôi nam nữ kia đều lộ vẻ kinh ngạc, không tự chủ mà lui mấy bước.

Vụt! Vụt!

Sau một hồi giao phong, hai thân ảnh liền nhanh tách ra.

Trong đó, Trần Vũ lui hơn một trượng, nhoáng một cái nhẹ nhàng đứng lại, chẳng qua khí huyết sôi trào làm sắc mặt hơi đỏ. Bản thân hắn cũng không bị thương, chỉ thấy đau đốn ở chỗ nắm tay mà thôi, sau khi bị nội tức âm nhu của đối phương xâm nhập thì khí huyết có chút ứ đọng, không thông. Chẳng qua, sau đó chỗ trái tim lại mạnh mẽ truyền ra một luồng khí nóng làm cho khí huyết cả người hắn nhanh chóng thông thuận.

Trần Vũ phát hiện sau khi trải qua sự cải tạo của trái tim thần bí thì khả năng chống cự lại công kích nội tức lại tăng hơn rất nhiều.

Bên kia, Đinh Cửu Huy cũng lui lại mấy bước rồi nhanh chóng ổn định lại, ngón tay y hơi rũ xuống. Liếc nhìn về phía trước, y có vẻ chiếm thượng phong.

Chỉ là, sắc mặt Đinh Cửu Huy trở nên ngưng trọng, mạnh mẽ che dấu một tia kinh sợ.

“Thật không ngờ, Trần sư đệ lại thâm tàng bất lộ như vậy (giấu nghề), không những hóa hầu quyền pháp kinh người mà còn có một thân thần lực trời sinh nữa a.”

Đinh Cửu Huy cố nặn ra vẻ tươi cười.

Trận giao phong vừa rồi, y đã dùng hết bảy thành nội tức làm ngón tay bây giờ vẫn còn đang run rẩy.

“Nhờ Đinh sư huynh lưu thủ, một chi kia thật sự cho đệ một cái ám khuy (lén bị thiệt thòi) a.”

Trần Vũ giả vờ vuốt vuốt tay, thuận thế cho đối phương một bậc thang để xuống đài.

Ở trong tông môn, lúc thích hợp thì phải thể hiện thực lực mạnh mẽ của bản thân, đó là điều cần thiết.

Sau khi giao phong một trận, thái độ của Đinh Cửu Huy với hắn lại chuyển biến không ngờ (nguyên tác: là 180 độ)

“Ha ha ha, tốt rồi, vậy đội ngũ của chúng ta cũng đã đủ người rồi.”

Đinh Cửu Huy buông lỏng một hơi. Đối với Trần Vũ thì y vẫn còn nhiều nghi hoặc.

Theo lý thì tu vi của y đã là Thông mạch kỳ, chỉ với nội tức âm nhu vô hình kia cũng đủ làm cho đối phương bị thương.

Chẳng qua trong lòng y lại hiện lên một ý nghĩ: nếu Trần Vũ kia không bị thương thì sao? Vậy thì kẻ này ẩn dấu quá sâu rồi...

Đương nhiên, cái ý nghĩ trong đầu này có vẻ không thật, rất nhanh đã bị y gạt đi.

“Có Trần sư huynh gia nhập thì phần thắng của chúng ta sẽ lớn hơn rồi.”

Tên thiếu niên mặt đỏ bày ra bộ dáng tươi cười, đối với thực lực của Trần Vũ cũng rất kiêu kị. Chỉ có Phùng Đức về mặt xấu hổ, có chút khó chịu.

“Mọi người đã đủ rồi à?”

Đúng lúc này, âm thanh ôn hòa của một thiếu niên truyền đến từ bên cạnh Trần Vũ.

Hử?

Bất giác Trần Vũ rung mình, đối phương đến sát người mà hắn mới phát giác ra. Trước mặt mọi người là một thiếu niên tuấn tú ôn hòa, tóc dài bồng bềnh, lưng đeo một bọc vải dài mảnh.

“Nhạc sư đệ!”

Mấy người Đinh Cửu Huy liền chào hỏi, vô cùng khách khí.

“Nhạc Phong đại ca, cuối cùng thì ngươi cũng tới rồi.”

Thiếu nữ này giờ vẫn luôn im lặng chột hai mắt sáng ngời như làn thu thủy thốt lên vui vẻ.

Nhạc Phong! Y chính là Nhạc Phong?

Trần Vũ cả kinh, vội vàng chào hỏi thiếu niên tuấn tú này.

Nói về “Nhạc Phong” trước mặt thì đây chính là thiên tài mà tất cả đệ tử ngoại môn đều biết.

Trần Vũ nhớ rất rõ, đối phương nhập môn còn muộn hơn nửa năm nhưng chỉ trong một năm ngắn ngủi đã đột phá Thông mạch kỳ!

Nghe đầu tu vi hiện giờ của Nhạc Phong ít nhất cũng là Thông mạch trung kỳ!

Mà so về tuổi tác thì đối phương còn nhỏ hơn mình nữa!

Đối mặt với loại thiên tài như vậy, Trần Vũ không thể không cảm thấy kính nể.

“Ah, người chính là Trần Vũ sư huynh sao?”

Nhạc Phong nhìn Trần Vũ, chớp mắt một cái, bộ dạng ra vẻ rất hứng thú.

Trần Vũ cảm thấy phiền muộn, xem ra cái biệt danh “Trai bao” úp lên đầu mình không thể nào mất đi trong nhất thời rồi.

Không có cách nào khác mà. Dù sao danh khí của Mục Tuyết Tinh ở ngoài môn quá lớn, là thiên chi kiều nữ, đệ nhất mỹ nhân ở ngoại môn, chỉ cần nhắc lên chút quan hệ với nàng cũng đủ nhức đầu rồi.

“Trần sư huynh không nên hiểu lầm.”

Nhạc Phong mỉm cười sau đó giải thích: “Mục Tuyết Tinh xinh đẹp tuyệt trần, làm cho nhiều người ái mộ nhưng nàng cũng từng là đối thủ cạnh tranh với sư đệ. Hơn nữa, không biết vì sao nàng cũng đã sớm bước vào nội môn rồi.”

Thì ra là vậy.

Nhạc Phong với tư cách là một trong những thiên tài ở ngoại môn thì cùng Mục Tuyết Tinh cạnh tranh cũng đúng thôi.

“Hừ! Mục Tuyết Tinh kia nhập môn sớm hơn Nhạc đại ca nửa năm. Hơn nữa, ai mà biết được có phải ả ta dùng nguyên nhân “đặc thù” nào đó để tiến vào nội môn hay không.”

Thiếu nữ thon thả kia vẫn luôn tỏ vẻ sùng bái, ủng hộ Nhạc Phong thốt lên.

“Được rồi, không nói tới mấy việc này nữa, hay là chúng ta cùng nhau thương nghị sự tình nhiệm vụ đi...”

Tức thì Nhạc Phong khoát tay, nói vào chủ đề chính.

Đến lúc này thì thành viên trong đội cũng đã đủ.

Đội trưởng là Nhạc Phong, đội phó là Đinh Cửu Huy.

Bốn thành viên còn lại theo thứ tự là Trần Vũ, Phùng Đức, thiếu niên mặt rỗ và thiếu nữ thon thả kia. Tổng cộng là sáu người. Trần Vũ hơi ngạc nhiên, nhiệm vụ săn giết Thiết Thông Hùng này lại tập hợp đội hình không tầm thường. Trong đó, Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy đều là Thông mạch kỳ, nhất là tên đứng đầu còn là thiên tài bậc nhất ở ngoại môn nữa. Mặt khác, bốn gã đội viên dù chưa đạt Thông mạch nhưng đều là Đoán thể đỉnh phong đấy!

Sau một lát.

Tiểu đội sáu người nhận nhiệm vụ tại Tông Vụ đường, sau lại thương nghị chi tiết, tỉ mỉ qua một lần.

Nửa ngày sau.

Một đoàn người cưỡi ngựa đến một nơi núi rừng chập chùng ở biên giới Vân Nhạc Môn.

“Vân Uyên Sơn Mạch này nối liền biên giới mấy quốc gia, dưới sự quản lý của Vân Nhạc Môn cũng được coi là một cấm địa trung lập nguy hiểm!”

Phong Nhạc đi đầu, xuống ngựa.

Đối với truyền thuyết về ‘Vân Uyên Sơn Mạch’ này thì Trần Vũ cũng có nghe sơ qua. Chuyện rằng, sâu trong vùng núi non này có Cổ thú từ thời Thượng cổ, có lực bài sơn đào hải, lực lượng khủng bố có thể diệt tông xóa quốc. Từ rất lâu rồi, các siêu cấp cường giả của mấy quốc gia phụ cận liên thủ với nhau tiêu diệt toàn bộ những tồn tại khủng bố sâu trong sơn mạch, lần chiến đấu đó kinh thiên động địa. Còn kết quả cuối cùng ra sao thì không ai biết được. Cục diện bây giờ là nhân loại chiếm một phương, chỉ cần không đi sâu vào Vân Uyên Sơn Mạch sẽ không gặp những tồn tại đáng sợ kia.

“Theo tin tức nhiệm vụ thì Thiết Thông Hùng ở phụ cận đây, chúng ta không cần xâm nhập sâu vào làm gì.”

Nhạc Phong nói ra làm mọi người quên hết sầu lo. Dù sao thì Vân Uyên Sơn Mạch vẫn là cấm địa nổi tiếng. Nếu như những ngoại môn đệ tử như bọn hắn xâm nhập vào cũng không đủ nhét kê răng đi.

Ngao!

Vừa mới tiến vào sơn mạch một lúc thì xung quanh đã xuất hiện một ít hổ, báo. Chẳng qua đây chỉ là những con thú hoang dã mà thôi. Những loại hổ, báo như thế này thì Đoán Thể kỳ cũng dễ dàng đối phó, không chút nguy hiểm nào cả.

Liều Âm chỉ!

Đầu ngón tay Đinh Cửu Huy bắn ra tới đầu con báo, sau một tiếng “hò” thì nó đã tuyệt khí bỏ mình. Những mãnh thú làm cho người thường sợ hãi này lại không thể chịu nổi một chiêu của Thông Mạch kỳ.

Dù sao thì Thông mạch kỳ cũng tu luyện ra “nội tức”, dễ dàng xâm nhập vào cơ thể, chấn nát tạng phủ, mạch máu hay bắn vào chỗ hiểm, máu thịt thông thường không thể nào chống lại được.

So với đám Phùng Đức thì phải cần tới hai ba chiêu mới có thể giải quyết một đầu. Như vậy, chênh lệch giữa Thông mạch và Đoán thể là điều không thể bàn cãi.

“Cút!”

Trần Vũ đánh ra một quyền mạnh mẽ, nện vào đầu một con sói làm cho đầu nó vỡ tan, máu văng tung tóe. Dù không có “nội tức” nhưng sức lực của hắn lại rất mạnh, hòa hâu cũng cao; tuy rằng không thể miểu sát trong một quyền nhưng cũng có thể làm những loại thú hoang này tàn phế, mất hết sức chiến đấu. Hơn nữa, hắn vẫn chưa phát huy ra uy lực của “Thiết Lê Quyền” đại thành đây.

Trần Vũ bày ra thực lực làm cho Nhạc Phong cũng phải liếc nhìn, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng.

“Sắp đến rồi.”

Nhạc Phong đi trước dẫn đường, những con thú tới trước mặt y đều bị đánh bay, động tác cực kì nhanh. Không bao lâu, sáu người đã qua một ngọn núi, trước mặt là một mảnh rừng cây dựa vào thể núi, thấp thoáng còn thấy mấy sơn động.

Trải qua một lần lột xác thì thị lực của Trần Vũ cũng hơn xa người thường, hắn mơ hồ thấy trong rừng núi có một ít dấu chân vừa thô vừa to, khác xa với dấu chân người hay những dã thú bình thường.

“Ở phụ cận đây, mọi người chuẩn bị cho tốt đi.”

Nhạc Phong lấy ra một bình mật ong ném vào một khối đá trên sườn núi. Bởi vì không ai mang theo công cụ gì cả nên không thể bố trí bẫy rập mai phục được nên chỉ sử dụng mỗi nhữ đơn giản. Hơn nữa, Thiết Tông Hùng có thể xếp vào hàng hung thú thì những bẫy rập bình thường cũng vô dụng với nó.

Rống!

Mới qua thời gian nửa chung trà, trong rừng cây liền xuất hiện hai con gấu ngựa cao gần một trượng, mơ hồ có thể so với một tầng lầu. Hai con đó toàn thân lông đen, gào thét vô tới, khí tức hung thú tỏa ra làm cho đám côn trùng gần đó chạy trốn khắp nơi.

“Con Thiết Tông Hùng này thật là lớn...”

Phùng Đức cùng thiếu nữ thon thả kia da đầu run lên, hai chân cũng có vẻ không vững. Loại hung thú có thể tích lớn như thế này thì bọn họ mới thấy lần đầu, dù sao thì kinh nghiệm của đệ tử ngoại môn cũng còn rất ít.

“Có tới hai con, thân hình lớn hơn so với dự định rồi.” Sắc mặt Nhạc Phong khê biến. Trong nhiệm vụ đã nói rõ, mật gấu của con Thiết Tông Hùng to như thế này cũng phải được bốn, năm mươi điểm công hiến.

“Mọi người, lên!”

Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy liếc nhau, chia ra đánh về mỗi con Thiết Tông Hùng. Bốn gã Đoán thể Trần Vũ thì dựa theo kế hoạch chia thành hai tốp, trợ giúp hai Thông mạch kỳ linh đội.

Đinh Cửu Huy, Trần Vũ cùng Phùng Đức chung một nhóm cùng nhau đối phó một đầu Thiết Tông Hùng.

Còn Nhạc Phong, thiếu niên mặt đỏ và thiếu nữ nghiêm nhiên trở thành một đội.

Chẳng qua sau khi giao phong sơ qua, kết quả lại không tốt lắm, thậm chí làm cho người ta phát lạnh.

“Liều Âm chi!”

Thân hình Đinh Cửu Huy nhoáng một cái đã đến cạnh Thiết Tông Hùng, bắn ra một chỉ ngay lưng nó. Lưng Thiết Tông Hùng cũng đã cao hơn đỉnh đầu y vài thước rồi.

Phốc!

Thân thể khổng lồ của con Thiết Tông Hùng nhoáng lên một cái nhưng lại không có chút tổn thương, chợt một đôi tay gấu vung lên tạo ra cuồng phong gào thét.

“Cẩn thận!”

Đinh Cửu Huy đẩy nhanh tốc độ, khó khăn lắm mới tránh được một kích.

Ah!

Nhưng mà Phùng Đức bên cạnh lại không tránh kịp, quát to một tiếng ngạnh kháng lại một kích của Thiết Tông Hùng.

Ngay tức khắc.

Ầm ùng!

Phùng Đức hóa thành một vệt đen bắn ra ngoài mấy trượng, đâm thẳng vào vách núi rồi nổ ra một bụi máu.

Chỉ một lần đối mặt mà Phùng Đức đã bị đánh bay!

Mà Trần Vũ lại phản ứng cực nhanh, hấn khom người lặn xuống, tránh đi cánh tay thô to của con gấu.

“Nguy hiểm thật!” Trần Vũ toát mồ hôi lạnh. Nếu không phải thân thể hấn trải qua một lần lột xác thần bí làm cho phản ứng và tốc độ tăng nhanh thì có lẽ cũng không khác gì Phùng Đức cả.

Ở bên kia, cục diện của nhóm Nhạc Phong cũng không khá hơn.

Chát!

Thiếu nữ thon thả điều khiển một cái roi bạc, quấn trên đùi của con Thiết Tông Hùng, về mặt lộ ra nét tươi cười. Con Thiết Tông Hùng giận dữ, gào rít mấy tiếng rồi nắm chặt roi bạc.

“Nhanh buông tay!”

Nhạc Phong lớn tiếng nhắc nhở nhưng đã muộn.

Sau một khắc, thiếu nữ bị Thiết Tông Hùng nắm lấy roi bạc quăng lên không trung, cái miệng to như chậu máu của nó hung hăng tấp về phía nữ tử đang chói vọt trên không.

“Ah...”

Tiếng thét chói tai của thiếu nữ kia quanh quẩn giữa núi rừng hoang dã.

=====

DG: tuần này và tuần sau ta thi, không up đúng lịch dc, xin mn thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Sơ hiện thân thủ

Nghe tiếng thét chói tai của thiếu nữ làm cho mấy người Trần Vũ trầm rùng mình, cảm nhận sâu sắc khó khăn của nhiệm vụ lần, vượt qua dự đoán rồi.

Thực lực của thiếu nữ cùng Phùng Đức đặt trong hàng ngũ Đoán thể kỳ cũng thuộc tốp đầu, dễ dàng đánh chết hổ báo. Thế nhưng khi đối với con Thiết Tông Hùng da dày thịt béo, sức mạnh vô cùng này lại khó thể chống đỡ.

Lúc này, thiếu nữ kia sắp rơi vào miệng của con hung thú. Nàng ở không trung chói vọt, không còn sức để trốn tránh, về mặt thất sắc, tái nhợt.

Chát!

Trong phút giây sinh tử đó, một thân ảnh phiêu hốt nhảy lên, dùng quỹ tích không thể tin được xuất hiện ở giữa con Thiết Tông Hùng và thiếu nữ.

Thân pháp thật tinh diệu!

Trần Vũ liếc nhìn một màn kia không khỏi thán phục.

Dĩ nhiên người xuất thủ là Nhạc Phong, thân pháp của y ít nhất cũng là một môn võ học kinh thân trung giai.

Ba!

Nhạc Phong lẳng không, một tay vỗ nhẹ vào vai thiếu nữ. Chỉ một tia lực đẩy như thế lại làm cho thiếu nữ khôi phục lại cân bằng trên không, hơn nữa còn bay ra bên cạnh hai thước.

Hai thước, đã đủ để thay đổi sinh tử rồi.

Hô!

Thiết Tông Hùng tấp tới, chỉ chênh lệch mấy thốn nhưng lại là một cái tấp hụt.

“Nhạc Phong đại ca...”

Thiếu nữ thon thả thoát ra từ miệng hồ nên trong mắt tràn đầy cảm kích, hai má ửng hồng, chỉ thấy Nhạc Phong trước mắt mình như bạch mã hoàng tử từ trên trời giáng trần.

Chẳng qua, động tác của Nhạc Phong trên không vẫn chưa hết.

“Nghiep chương!”

Nhạc Phong giận dữ, cả người đang lẳng không hung hăng đập một cước vào mặt Thiết Tông Hùng. Một cước này mang theo kinh phong cùng nội tức ác liệt, uy thế vô cùng kinh người.

“Bành” một tiếng, con Thiết Tông Hùng bị đẩy lui, trên mặt đầy máu, rống lên một tiếng kêu thê lương, thảm thiết.

Không chỉ thế. Lúc con Thiết Tông Hùng kêu thảm thiết, bàn tay gấu của nó che một con mắt, bộ dạng cực kì thống khổ.

“Rõ ràng là một cước kia đã đá trúng mắt nó rồi.”

Thiếu niên mặt đỏ cùng thiếu nữ chấn động, chợt vui vẻ. Mọi người trong trận cũng không khỏi thở dài một hơi.

Không hổ là Nhạc Phong! Trong nguy cơ sinh tử kia mà bị hành động của y thay đổi rồi làm trọng thương con Thiết Tông Hùng.

“Hai người các ngươi vòng ra sau nó, công kích phía dưới nó, trước tiên tập quen với phương thức công kích đi, không cần phải liều mạng đâu.” – Nhạc Phong phân phó.

Vâng!

Thiếu niên mặt đỏ cùng với thiếu nữ kia liền đồng ý, nhất là thiếu nữ kia luôn sùng bái Nhạc Phong.

Chiến thuật của Nhạc Phong hoàn toàn không tệ. Sau khi Thiết Tông Hùng bị trọng thương, tầm mắt đã mờ hồ, hai người ở một bên kiềm chế, công kích ở phía dưới làm ảnh hưởng lớn sự linh hoạt của Thiết Tông Hùng. Còn Nhạc Phong làm chủ lực, quyền cước đều thể hiện ra, đánh Thiết Tông Hùng đầu roi máu chảy, thương thế càng ngày càng nặng. Xem tình hình thi tiểu đội của Nhạc Phong chỉ cần chút thời gian nữa mà thôi.

Chẳng qua, tình hình của nhóm Đinh Cửu Huy bên này lại không thuận lợi như thế.

Hơn nữa, sau khi Phùng Đức bị đánh bay lúc đầu đến bây giờ vẫn chưa thể quay lại.

Phùng Đức vẫn đang ngồi xếp bằng điều tức sau khi phục dụng mấy viên thuốc chữa thương.

Dĩ nhiên trong thời gian ngắn, Phùng Đức không thể ra trận được nữa. Vì vậy mà con Thiết Tông Hùng bên này chỉ còn hai người Trần Vũ và Đinh Cửu Huy ứng phó mà thôi. Hai người họ không dám liều mạng cùng Thiết Tông Hùng, chỉ có du tẩu xung quanh, tranh thủ thời gian, tìm kiếm cơ hội mà thôi. Chỉ là Đinh Cửu Huy có chút ngoài ý muốn chính là Trần Vũ lại có thể thoải mái tránh né vòng quanh Thiết Tông Hùng, cũng tạo ra một chút kiềm chế, ít ra cũng không thành gánh nặng.

“Liều Âm Chi!”

Cuối cùng thì Đinh Cửu Huy cũng tìm được cơ hội, nhaoáng người nhảy lên, một chỉ điểm ngay vào huyệt thái dương trên người Thiết Tông Hùng. Không còn cách nào khác, thân hình Thiết Tông Hùng quá lớn, muốn công kích được đầu nói thì y phải nhảy lên giữa không trung mà thôi.

Phốc!

Một chỉ ngay giữa!

Sức mạnh âm nhu đâm vào chỗ hiểm, lập tức Thiết Tông Hùng gào lên một tiếng thảm thiết, cả người loạng choạng bất ổn.

Chỉ thấy ở huyệt thái dương bị điểm trúng kia còn lưu lại một lỗ máu sâu khoảng nửa thốn. Chẳng qua Thiết Tông Hùng cũng thuộc hàng ngũ hung thủ, lại

da dày thịt béo nên cũng có sức chống lại một phần công kích nội tức.

Rống!

Có vẻ như Thiết Tông Hùng có chút mê muội, nó xoay tròn tại chỗ, một đôi trảo lớn cứ vung vẩy loạn xạ khắp nơi. Đinh Cửu Huy lộ vẻ tiếc nuối khi vẫn còn đang ở không trung, sau đó lại bị cánh tay gấu đung mạnh một phát.

Bịch!

Sức lực va chạm cũng không nhỏ làm cho Đinh Cửu Huy phải té lăn xuống mặt đất.

Chẳng qua ngay lúc này dị biến lại phát sinh.

Rống!

Con Thiết Tông Hùng thanh tỉnh rất nhanh, mắt nó ánh lên vẻ hung ác, thân thể khổng lồ đánh mạnh về phía Đinh Cửu Huy đang nằm dưới đất.

“Không tốt!”

Đinh Cửu Huy cật lực lăn lộn tránh đi, tình thế cực kì nguy hiểm. Cũng do y nhất thời sơ sẩy, nên đánh giá thấp phòng ngự của Thiết Tông Hùng, không ngờ nó lại có thể nhanh tinh táo lại như vậy. Một khi để cho Thiết Tông Hùng tiếp cận để xáp lá cà trên mặt đất thì không thể nào lường được hậu quả.

“Nhanh!”

Đinh Cửu Huy vừa lăn lộn vừa gấp gáp quay về phía Trần Vũ hô lên một tiếng.

Trước mắt chỉ cần Trần Vũ làm cho Thiết Tông Hùng chú ý một chút là có thể hóa giải nguy cơ của Đinh Cửu Huy. Chẳng qua, phải xem Trần Vũ quyết định ra sao mà thôi!

Đồng dạng, bên kia Nhạc Phong cũng đang chú ý đến một màn này. Trong lúc quan trọng thế này, Trần Vũ không một chút lùi bước.

“Ăn một quyền của ta!”

Thân hình Trần Vũ bắn lên như một cái lò xo, mặc dù hắn không có thân pháp phiêu dật như Nhạc Phong nhưng lại hơn ở về nhanh, gọn.

Nháy máy, Trần Vũ nhảy lên giữa không trung đến bằng vai Thiết Tông Hùng.

Đùng!

Một quyền nặng nề giống như sắt đá bị bạo liệt, trúng ngay mặt Thiết Tông Hùng.

Răng rắc!

Ngay lập tức, mặt Thiết Tông Hùng nở ra một đóa hoa máu, cái mũi cực bự của nó cũng bị đánh bẹp.

“Một quyền rất đẹp!”

Mắt mấy người kia sáng lên rất nhiều.

“Hỏa hầu cũng sắp tới đại thành rồi, hơn nữa lực đạo thật đáng sợ.”

Nhạc Phong ở xa cũng không nhịn được mà khen ngợi.

Sau khi chịu một quyền nặng nề trước mặt, cánh tay gấu lại đánh loạn xạ, cả người lão đảo, gầm lên mấy tiếng phẫn nộ.

“Tốt!”

Nhân cơ hội này, Đinh Cửu Huy lăn mấy vòng trên mặt đất, thoát khỏi hiểm cảnh. Lúc y lộ ra vẻ vui mừng vì thoát hiểm thì phát hiện Trần Vũ ở trên không vẫn chưa thoát khỏi phạm vi công kích của con Thiết Tông Hùng.

Không tốt!

Đinh Cửu Huy, thậm chí là Nhạc Phong ở xa cũng biết sự việc không ổn. Trần Vũ nhảy lên không trung nên thân thể khó xoay chuyển, trừ khi hắn có thân pháp phiêu dật như Nhạc Phong. Nhưng một màn tiếp theo lại làm cho mọi người giật mình. Sau khi Trần Vũ đánh ra một quyền vào mặt con hung thú thì cơ bản không có ý định thu tay. Chỉ có mình Phùng Đức đang chữa thương ở xa mới ý thức được một điều: lúc này Trần Vũ ra quyền bằng tay trái. Phải biết rằng, trừ một ít người thuận tay trái thì bình thường tất cả mọi người đều sử dụng lực lượng bằng tay phải.

“Thiết Lê Đại Địa!”

Trần Vũ vùng nắm tay phải, thừa dịp Thiết Tông Hùng vẫn còn hoảng loạn vì một quyền lúc trước, đánh ra một quyền mạnh nhất.

Hô!

Một quyền này tạo ra ảo giác chập chập, trầm trọng, lại giống như tiếng ầm ầm như đại địa bị nứt gãy, dường như trong đó còn có sắt thép và lời điện hòa quyền vào vậy.

“Quyền pháp đại thành!”

Dù là Đinh Cửu Huy ở gần hay Nhạc Phong ở xa đều vô cùng ngạc nhiên.

Đại thành!

Dù là đạt mức đại thành của võ học cấp thấp đi nữa cũng không phải chuyện đùa. Người thường muốn tu luyện một môn võ học cấp thấp đến đại thành cũng cần hơn mười năm khổ tu đấy. Huống chi ‘Thiết Lê quyền’ lại dễ học khó tinh.

Ầm ùng!

Một quyền này hung hăng đánh vào huyệt thái dương của con Thiết Tông Hùng, ngay lập tức vang lên một hồi âm thanh rạn nứt.

Trần Vũ chỉ cảm thấy một quyền này dường như đang tỏa ra một cỗ nhiệt lượng, lực lượng toàn thân đều truyền vào cánh tay đánh vào con Thiết Tông Hùng.

Hơn nữa, một quyền này đánh ngay vào chỗ vết thương do Đinh Cửu Huy dùng ‘Liễu Âm Chi’ tạo nên. Trong mắt mọi người, một quyền kinh diễm kia nện vào đầu có Thiết Tông Hùng làm cho đầu nó như nở hoa, óc, máu đều văng tung tóe khắp nơi.

“Ầm ầm” một tiếng. Bụi bay mịt mù bốn phía, thân thể con Thiết Tông Hùng không còn sức sống rồi ngã xuống. Lúc này, cả chiến trường đột ngột tĩnh lặng. Ngay cả con Thiết Tông Hùng còn lại cũng hoảng sợ, thể công cũng dừng lại.

“Làm tốt quá!”

Đinh Cửu Huy thắng thốt đi đến, không quên trầm trồ khen ngợi. Lúc gặp nạn, y gọi Trần Vũ chỉ muốn hấn kiếm chế con Thiết Tông Hùng một thoáng mà thôi. Nhưng không nghĩ tới, Trần Vũ lại mạnh mẽ, nhất cử giải quyết luôn con Thiết Tông Hùng. (DG: Vâng, anh trâu quá mà)

“Thật là há giận mà.”

Ở sau, thương thế Phùng Đức đã ổn định lại, gã đứng dậy đi đến chiến đoàn. Hai con Thiết Tông Hùng đã giải quyết được một, còn lại một con là quá tốt rồi.

Nhóm ba người Nhạc Phong cũng không cần viện trợ, đánh cho con Thiết Tông Hùng không có sức chống đỡ. Con Thiết Tông Hùng cũng không ngờ nên muốn quay đầu chạy đi.

“Cũng tới lúc rồi.”

Nhạc Phong khẽ nói, chột xóc cái bao dài sau lưng lên.

Xoạt!

Vật dài trong bao là một thanh bảo kiếm có phong cách xưa cũ, trên vỏ kiếm có đồ án cá đang bơi.

“Choang...” một tiếng, một đám ánh sáng lạnh lạnh xuất ra từ vỏ kiếm, hơi lạnh thấu xương tản ra khắp nơi.

Mọi người đều không nhìn được mà run rẩy một cái.

Trần Vũ nhìn chăm chăm, chỉ thấy đó là một thanh bảo kiếm xưa cũ có chút không tròn vẹn, phát ra ánh sáng lạnh lạnh, lẳng lẽ, dĩ nhiên đây không phải binh khí bình thường rồi.

“Truy Mệnh kiếm!”

Thần sắc Nhạc Phong lạnh lùng, thân hình nhoáng lên một cái, trong tay cầm thanh tàn kiếm, ở trên không trung khoa thành một đạo kiếm ảnh lạnh lẽo như cánh cung.

Phốc phốc!

Con Thiết Tông Hùng mới chạy được một trọng thi toàn thân cứng đờ, bị đâm ngay một kiếm.

Tách! Tách! Áo ào!

Máu huyết theo miệng vết thương ào ào đổ xuống, rất nhanh đã tạo nên một vũng máu nhỏ. Mọi người chỉ thấy Nhạc Phong xuất một kiếm, xuyên qua cổ họng con Thiết Tông Hùng.

Một kiếm tuyệt sát!

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh hãi vì thực lực mạnh mẽ của Nhạc Phong.

“Nhạc Phong, cuối cùng thì đệ cũng chịu xuất ra bản lĩnh thực rồi đó hả? Không nghĩ tới, đệ lại có một kiện bảo khí nha.” Đinh Cửu Huy mỉm cười nói.

“Chỉ là một kiện bảo khí cấp thấp không trọn vẹn mà thôi, chẳng qua đối phó với mấy con hung thú bình thường cũng dễ dàng.” Nhạc Phong thu hồi bảo kiếm rồi nói.

Chẳng qua những người ở đây, kể cả Trần Vũ đều có vẻ lúng túng.

“Nhạc Phong, với thực lực như vậy sao lúc đầu huynh không xuất ra.” Thiếu niên mặt đỏ có vẻ không vui mà nói.

Loại hành động của Nhạc Phong giống như đùa giỡn với tính mạng của đồng đội vậy.

“Chư vị không nên hiểu lầm!” Nhạc Phong đưa tay, chậm rãi nói: “Cuộc chiến vừa rồi chỉ là món khai vị thôi. Ý của ta là muốn để cho mọi người thích ứng với hình thức chiến đấu của Thiết Tông Hùng. Dù sao thì kinh nghiệm chiến đấu của mọi người vẫn còn quá ít, đối phó với một hai con Thiết Tông Hùng mà đã thấy hết sức rồi.”

Nghe vậy, hai người Phùng Đức cùng thiếu nữ kia liền thấy xấu hổ. Vừa rồi, khi đối mặt với Thiết Tông Hùng, biểu hiện của bọn hắn thật không tốt. Một mặt là do thực lực của con hung thú vượt quá dự liệu, hai là kinh nghiệm chiến đấu của họ thật quá ít ỏi.

Đối với điểm này, Trần Vũ rất tán thành.

Lúc này đối mặt với Thiết Tông Hùng, hắn mới đầu cũng cố sức bảo vệ tính mạng, sau khi thích ứng với cuộc chiến rồi mới phối hợp cùng Đinh Cửu Huy chiến đấu.

“Nếu như lúc này chỉ là món khai vị thì món chính là cái gì?” Trần Vũ ý thức được cái gì đó nên nói ra.

“Vấn đề này, người không hỏi ta cũng sẽ nói.”

Nhạc Phong dừng một chút rồi chỉ vào hai thi thể con Thiết Tông Hùng: “Những mật gấu, tay gấu này ta cùng Đinh sư huynh đều không cần. Tất cả đều có thể tặng hết cho mọi người.”

Cái gì!?

Mấy người Trần Vũ đều tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Mỗi con Thiết Tông Hùng chỉ có một cái mật và bốn trảo. Nhìn thể tích hai con này thì ít nhất cũng đổi được 200 điểm công hiến, chưa kể tới nguyên thạch.

Vậy mà hai người lĩnh đội đều không muốn là sao?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Mật hùng vương

Nhất thời mấy người Trần Vũ, Phùng Đức đều ngẩn ngơ. Không phải nhận nhiệm vụ giết Thiết Tông Hùng để lấy điểm công hiến và nguyên thạch sao? Vậy sao hai người kia lại không muốn những thứ này? Như vậy, mục đích thật sự của bọn họ là cái gì?

“Không chỉ mật gấu, tay gấu của hai con Thiết Tông Hùng này, mà cả những con chúng ta săn giết sau này cũng không lấy.”

Đinh Cửu Huy ở một bên nói thêm vào.

Nghe vậy, Trần Vũ, Phùng Đức cùng thiếu niên mặt đỏ trao đổi ánh mắt với nhau, ai cũng có vẻ động tâm. Theo tin tức thì gần đây còn có một đàn nhỏ

Thiết Tông Hùng, vốn dĩ với thực lực của Nhạc Phong cùng mọi người thì có sẵn giết thêm Thiết Tông Hùng nữa cũng không khó.

“Nếu lời của bọn họ không giả thì nhiệm vụ lần này có thể đạt được nhiều điểm công hiến, sẽ dễ dàng đổi được một môn trung giai võ học rồi.”

Trần Vũ thật sự động tâm. Hắn sắp đột phá Thông Mạch kỳ rồi, đang cần một môn công pháp chủ tu tốt hơn, thời điểm khởi đầu không thể cách quá xa với những tên đệ tử nội môn được.

“Nếu vậy, xin hỏi hai vị sư huynh cần cái gì?” Thiếu niên mặt đỏ lên tiếng hỏi.

Mọi người không phải kẻ ngốc, nếu nhiệm vụ quá nguy hiểm thì ai dám nhận đây?

“Mục tiêu của chúng ta chính là con ‘hùng vương’ ở một sơn động trong rừng rậm phía trước, nói chính xác chính là mật của con hùng vương này. (DG: Hùng vương chính là vương giả, vua của mấy con gấu khác, không phải vua Hùng trong truyện cổ tích Việt Nam nhé :D)

Nhạc Phong thần nhiên nói.

Hùng vương? Mật hùng vương?

Mấy người Trần Vũ trong lòng hơi run rẩy, chỉ hai chữ ‘hùng vương’ thôi cũng đủ biết nó lợi hại ra sao rồi.

Thực lực của hai con Thiết Tông Hùng bình thường vừa giết lúc này cũng không tầm thường, nếu không phải những đệ tử Thông Mạch kỳ thì khó mà ngành kháng lại.

“Mật của hùng vương phối với vài loại tài liệu phụ trợ khác nữa là có thể luyện chế một loại ‘Hùng Đam Tân Dịch’, đối với việc đột phá tu vi của bọn ta có trợ giúp nhất định.”

Nhạc Phong nói rõ nguyên nhân.

Mấy người Trần Vũ đều đã hiểu. Tu vi của Nhạc Phong là Thông mạch trung kỳ, chỉ còn một chút là bước vào hậu kỳ. Đinh Cửu Huy cũng giống thế, y cũng muốn trùng kích vào Thông mạch trung kỳ.

Đối với hai người thì mật hùng vương có tác dụng rất lớn, hơn xa những thứ như tay gấu hay mật của những con bình thường. Dĩ nhiên, bọn họ cũng không muốn để cho người khác hưởng lợi được.

“Vậy thực lực của con hùng vương kia ra sao? Nhạc sư huynh muốn chúng ta hỗ trợ?” Thiếu niên mặt đỏ có ý thoái lui.

Nếu chỉ là Thiết Tông Hùng bình thường thì gã có thể cố gắng hết sức nhưng còn hùng vương thì sao? Không phải là đi chịu chết đi?

“Hừ! Tất nhiên các ngươi không thể nào ứng phó với hùng vương được.”

Đinh Cửu Huy hừ nhẹ một tiếng: “Đến lúc đó sẽ do ta và Nhạc sư đệ liên thủ để đối phó nó. Nhiệm vụ của các ngươi chỉ cần kiểm chế và dẫn dụ mấy con Thiết Tông Hùng bình thường mà thôi.”

Lời vừa thốt, mấy người ở đây đều thờ phào. Trần Vũ gật đầu nói: “Nếu như không phải đối phó với hùng vương thì dĩ nhiên không có vấn đề gì nữa rồi.”

Thiếu niên mặt đỏ cùng Phùng Đức đều gật đầu đồng ý. Dù sao thì mục đích chuyến đi này của bọn họ là điểm công hiến.

“Chẳng qua, ta cũng có mấy lời cần nói. Tới lúc đó, nếu trong các ngươi, kẻ nào dám lâm trận bỏ chạy thì tất cả những thu hoạch trước nay đều không tính!” Đinh Cửu Huy lạnh lùng nói.

Đối với chuyện này thì tất cả đều có dị nghị. Cũng giống như trong tiểu đội làm nhiệm vụ thôi, lâm trận bỏ chạy cũng không phải chuyện gì tốt đẹp cho lắm.

Sau khi mọi người đạt thành hiệp nghị thì liền phân phối lợi ích từ hai con Thiết Tông Hùng kia.

“Theo lệ cũ, dựa trên công lao xuất lực để phân phối đi.” Nhạc Phong cất lời.

Rất nhanh, hai con Thiết Tông Hùng bị chia thành mười phần. Bởi vì Trần Vũ đánh chết một con, xuất lực lớn nhất nên chiếm tận năm phần; thiếu niên mặt đỏ cùng thiếu nữ được chia hai phần; về phần Phùng Đức do bị đánh bay lúc đầu nên chỉ được chia một phần.

Đối với chuyện này, không ai có tranh luận gì. Giống như nhiệm vụ theo đội mà thôi, đa phần đều phân công theo công hiến, không có chuyện đục nước béo cò.

“Tốt rồi, mọi người tiếp tục đi vào.”

Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy dẫn đường, cẩn thận từng chút tiến vào trong rừng rậm. Sau đi tiến vào rừng rậm, Nhạc Phong lấy ra một bình mật ong; loại mật này của y chính là bí chế, cực kì hữu hiệu với Thiết Tông Hùng, nếu là mật ong bình thường thì chẳng có tác dụng gì.

Rất nhanh!

Nơi sâu trong rừng nhảy ra ba con Thiết Tông Hùng, nhìn thân hình chúng đều không kém hai con trước kia.

Nhạc Phong phân phó: “Mọi người tập thích ứng với việc chiến đấu trong rừng rậm đi.”

Bao khí tàn kiếm trong tay y khẽ vẩy liền đâm bị thương một con và dẫn dắt con Thiết Tông Hùng đi. Còn hai con khác do năm người Đinh Cửu Huy, Trần Vũ.. ứng phó. Lúc này, Đinh Cửu Huy lại một mình đối mặt với con Thiết Tông Hùng, còn bốn người Trần Vũ chặn một con.

Trong rừng rậm, mượn hoàn cảnh địa lý, cùng với thân hình con Thiết Tông Hùng lại công kênh nên chiến đấu còn vẻ nhẹ nhàng hơn so với lúc này.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Sau một lát, Nhạc Phong liền chém con Thiết Tông Hùng kia thành tám khối. Đinh Cửu Huy cũng đánh con thú bên mình trọng thương, chỉ còn vấn đề thời gian kết thúc mà thôi. Còn bốn người Trần Vũ thì tạm thời do hắn làm chủ lực, ba người kia kiếm chế, tình hình cũng coi như nhẹ nhàng.

Sau một lát.

“Thiết Lê Quyền!”

Trần Vũ nện mấy quyền vào cái ót con Thiết Tông Hùng, đầu nó rách tả tơi, thân thể to lớn ầm ầm ngã xuống. Cũng ngay lúc đó, Đinh Cửu Huy cũng giải quyết xong con thú bên mình. Sau khi có kinh nghiệm cùng kỹ năng thì ba con Thiết Tông Hùng bị mọi người dễ dàng xóa sổ.

“Lần sau, bốn người các ngươi sẽ đối phó hai con Thiết Tông Hùng.” Nhạc Phong trầm tư nói ra.

Dĩ nhiên là y muốn từng bước ép ra tiềm lực của bốn người Trần Vũ. Đối với chuyện này Trần Vũ không có ý kiến, dù sao thể lực của hắn vô cùng sung mãn, lại vừa lúc đang thiếu kinh nghiệm thực chiến.

Cứ thế, sáu người tiếp tục tiến vào.

Lúc này, lại xuất hiện năm con Thiết Tông Hùng, số lượng hơi nhiều. Nhạc Phong chủ động dụ đi hai con; Đinh Cửu Huy cũng dẫn đi một con, còn thừa lại hai con thú giao cho bọn người Trần Vũ.

Lần này, Trần Vũ liên thủ cùng Phùng Đức đối phó một con. Cũng như trước, Trần Vũ làm chủ lực, hai người ứng phó cũng nhẹ nhàng. Còn thiếu niên mặt đỏ cùng thiếu nữ kia liên thủ đối phó con còn lại, chỉ là có vẻ quá sức nhưng đánh vòng quanh nên cũng có thể bảo vệ tánh mạng.

Ầm ầm!

Lúc này, Trần Vũ lảng không ra quyền, so với Đinh Cửu Huy nhanh hơn một chút đã giết con Thiết Tông Hùng. Nhờ Phùng Đức kiếm chế gắt gao nên hiệu suất cao hơn chút ít. Sau đó hai người lại đi hỗ trợ đồng bọn.

Sau thời cạn một chung trà, sáu con Thiết Tông Hùng đã bị mọi người giải quyết. Trong đó, Nhạc Phong giết hai, Đinh Cửu Huy xử lý một, bốn người Trần Vũ thì do hắn làm chủ lực nên cũng do hắn đánh chết hai con.

“Xem ra, một mình Trần sư huynh đối mặt với một con Thiết Tông Hùng cũng không là vấn đề đi.” Nhạc Phong có vẻ ngoài ý muốn nói ra.

Thực lực đội viên càng mạnh thì cơ hội thành công cũng cao hơn một chút.

Sau nghỉ ngơi một lát, mọi người tiếp tục đi tới, từ từ tiến lên.

***

Nửa ngày sau.

Tổng cộng đoàn người đã đánh chết hai ba mươi đầu Thiết Tông Hùng, giờ đây ứng phó với Thiết Tông Hùng cũng nhẹ nhàng hơn không ít.

Phân phối dựa trên công lao thì Trần Vũ vẫn chiếm công đầu.

Gần ba mươi con Thiết Tông Hùng, ít nhất Trần Vũ đã chiếm năm thành, nếu tính điểm cống hiến cũng hơn 2000, còn chưa tính tới nguyên thạch. Thu hoạch như vậy làm cho Trần Vũ mở cờ trong bụng.

Ngay cả Đinh Cửu Huy cũng có chút đỏ mặt với thu hoạch của hắn, nhưng thực lực mà Trần Vũ bày ra cũng không kém Thông mạch sơ kỳ chút nào, làm cho gã không biết phải nói gì.

Màn đêm dần buông, sáu người ngủ một đêm ngoài trời, tỉnh dưỡng cho tốt.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Sau người một đoàn đã đến sâu trong rừng, trước mặt là một sơn động cực lớn. Xung quanh động còn thấp thoáng bóng Thiết Tông Hùng. Dĩ nhiên, đây là hang ổ của bọn chúng.

“Theo ta dự tính thì hơn phân nửa Thiết Tông Hùng trong động đều bị chúng ta dụ ra xử lý hết rồi. Còn những con còn lại cũng trở nên cảnh giác hẳn, có thể do hùng vương đã phát giác được gì đó.” Nhạc Phong phân tích.

Đình Cửu Huy trầm giọng: “Vậy cũng chỉ có thể cường công thôi.”

Nhạc Phong nhẹ gật đầu, chung quy vẫn muốn đánh một trận ác liệt. Mấy người Trần Vũ hít một hơi lạnh, cuối cùng thì chuyện này cũng tới rồi.

Lúc này, bọn hắc không thể nào rời khỏi được nữa, nếu không tất cả thu hoạch trước kia đều bỏ phé. Nghĩ tới chuyện này, trong lòng Trần Vũ không khỏi khâm phục kế hoạch chu đáo, chặt chẽ của hai người Nhạc Phong.

“Lên!”

Nhạc Phong cầm bảo khí tàn kiếm, xung phong chạy trước phóng tới sơn động.

Đình Cửu Huy cùng Trần Vũ theo sát phía sau.

Phốc, phốc!

Kiếm quang tàn khuyết lóe lên, Nhạc Phong một kiếm liền chém chết một con Thiết Tông Hùng.

Liều Âm Chi! Thiết Lê Quyền!

Đình Cửu Huy liên thủ với Trần Vũ, xuất kích bất ngờ, hai ba chiêu đã giải quyết xong một con Thiết Tông Hùng khác. Lúc tiếng kêu thảm thiết của hai con Thiết Tông Hùng vang lên thì liền khinh động lũ thú phụ ở gần đó, từ trong sơn động, rất nhanh đã hiện ra một ít thân ảnh.

Rống!

Một âm thanh gào rú từng sơn sâu trong sơn động truyền ra, ẩn trong đó là một cỗ khí tức tanh tưởi.

Khí tức đáng sợ này làm cho khí huyết mọi người trì trệ.

“Là âm thanh của hùng vương!”

Nhạc Phong biến sắc, ánh mắt lại trở nên lăng liệt, vừa nhanh tay chém chết một con Thiết Tông Hùng cạnh đó.

Làm theo kế hoạch.

Một đoàn sáu người chia ra nhiều hướng khác nhau chạy đi, tự mình dẫn dụ mấy con Thiết Tông Hùng.

“Ah, cứu ta...”

Không nghĩ tới, thiếu niên mặt đỏ kia lại hấp dẫn sáu, bảy con Thiết Tông Hùng. Vừa vặn ngay lúc này Trần Vũ lại rảnh tay. Hắn cầm lên hai ba tảng đá, đập tới tấp vào người ba con Thiết Tông Hùng, dẫn tới một hồi gào rú. Cũng vì thế, Trần Vũ bị ba con Thiết Tông Hùng đề ý.

Giờ phút này.

Ngoại trừ Đình Cửu Huy và Nhạc Phong thì nhiệm vụ của những người còn lại đều phải dẫn đám Thiết Tông Hùng đi.

Trong đó!

Trần Vũ dẫn dụ ba con, Phùng Đức cùng thiếu niên mặt đỏ cũng dẫn đi ba và bốn con. Còn thiếu nữ kia vận khí lại tốt nên chỉ có hai con đuổi theo.

Tổng cộng mười hai con! Như vậy đã đạt đến yêu cầu của kế hoạch rồi.

Tuy nhiên, ở phụ cận vẫn còn bảy tám con khác, chỉ bảo khí tàn kiếm trên tay Nhạc Phong lại đánh đầu thắng đó, đối mặt đều có thể chém giết một hai con Thiết Tông Hùng.

“Các ngươi không cần chiến đấu, chỉ cần dẫn những con Thiết Tông Hùng này đi càng xa càng tốt.” Nhạc Phong một bên chém giết, một bên căn dặn.

Không bao lâu, bốn tên đệ tử Đoán Thể kỳ đã thành công dẫn đi mười hai con thú ra ngoài hơn chục trượng.

Đúng lúc này.

Oanh!

Cửa son động chấn động một hồi, một làn bụi khí bay lên. Trong đám bụi đó, hiện ra một bóng mờ của con cự hùng (gấu to/ DG: Chị đại xút hiện, you wanna be on top)

Chỉ thấy một con Thiết Tông Hùng to lớn, cao hơn những con Thiết Tông Hùng bình thường, một nửa người là màu nâu bạc từ trong son động đi ra.

“Hùng vương!” (DG: say oh yeahhhh =]])

Trần Vũ đang ở ngoài chực trông cũng rung mình khi cảm nhận được khí tức áp bách đáng sợ kia.

Truy Mệnh Kiếm!

Sau khi đánh chết một con Thiết Tông Hùng, y lảng không mà lên, một đám kiếm cung tàn phá “về” vào người con hùng vương.

Xùy!

Bảo khí tàn kiếm lại chỉ để lại một vết thương nhẹ trên người nó.

Grào...!

Một cỗ khí tức gào rú khủng khiếp tạo nên một trận gió lớn mang theo bụi bặm bay về bốn phía.

Bành!

Còn chưa biết như thế nào, chỉ thấy thân hình Nhạc Phong bắn ra ngoài mấy trượng; cũng may thân pháp của y cao minh nên trở mình ngay tại không trung, rơi xuống cành cây.

Trên cành cây, khóe miệng Nhạc Phong tràn máu.

“Nhạc sư đệ, người có sao không?”

Biểu tình của Đinh Cửu Huy vô cùng khiếp sợ, thực lực Nhạc Phong mạnh mẽ vậy còn bị đánh bay trong một chiêu.

“Không có gì đáng ngại.”

Nhạc Phong lau vết máu, thấp giọng nói: “Tiếng gào của con hùng vương này lại mang theo công kích âm thanh. Hơn nữa lực phòng ngự của nó vượt qua những tình suy tính. Nếu không có bảo khí tàn kiếm này chắc ta chẳng thể nào tồn thương nó được.”

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Trần Vũ hung hãn

Trước động gấu, Nhạc Phong, Đinh Cửu Huy đối mặt với Hùng vương có thực lực thâm sâu khó lường và mấy con Thiết Tông Hùng khác.

Sắc mặt hai người vô cùng ngưng trọng, hơi thở gấp gáp. Màn giao phong ngắn ngủi vừa rồi, Hùng vương đánh ra công kích sóng âm khiến Nhạc Phong nếm phải thiệt thòi không nhỏ.

Xoạt! Đinh Cửu Huy nhảy lên trên cành cây, đứng cạnh Nhạc Phong.

- Tốt quá, Nhạc sư đệ có một thanh bảo khí tàn kiếm, ít nhất cũng có thể chém Hùng Vương bị thương. Nếu không có, có lẽ ta đã quay đầu chạy rồi.

Đinh Cửu Huy trấn tĩnh tinh thần, từ trong người lấy ra một cái bình nhỏ. Bên trong bình có chứa chất lỏng màu tím, bên trên nổi một lớp bọt màu đen.

- Đây là?

- Hóa Huyết Độc! Năm mươi nguyên thạch đổi lấy một bình, đủ để đối phó hung thú cấp thấp.

Đinh Cửu Huy nhếch miệng cười âm lãnh, nói. Dứt lời, gã bôi phân nửa Hóa Huyết Độc lên thanh bảo khí tàn kiếm của Nhạc Phong.

Àm! Rắc rắc...!

Đúng lúc này, ở phía dưới, Hùng vương hung hăng đánh mấy cái vào cây đại thụ to bằng hai người ôm. Thân cây bị chấn động mãnh liệt, cành nhánh có dấu hiệu bị đánh cho gãy đổ.

- Sức mạnh thật lớn!

Tinh thần và thể xác cả hai đều rùng mình, đưa mắt nhìn nhau. Nhạc Phong là kẻ tài cao mà lá gan cũng lớn, y dựa vào thân pháp tuyệt luân nhảy xuống mặt đất, dùng kiếm chém một con Thiết Tông Hùng xui xẻo đứng gần đó.

Xoẹt!

Bảo kiếm được bôi Hóa Huyết Độc chém vào gáy Thiết Tông Hùng, trong chớp mắt thân thể con Thiết Tông Hùng này cứng đờ, qua mấy hơi thở thì ngã xuống đất, tắt thở mà chết.

- Uy lực của loại độc được này không tệ.

Mắt Nhạc Phong sáng lên, niềm tin giết Hùng vương lại tăng thêm vài phần. Nhờ có Hóa Huyết Độc, lực sát thương của bảo khí tàn kiếm tăng lên gấp bội.

- Hiện chỉ cần bốn người kia không làm hỏng việc thì nhiệm vụ lần này có lẽ thuận lợi hoàn thành.

Đình Cửu Huy tự nhủ.

***

Cùng lúc này, ở phía bốn người còn lại bị mấy con Thiết Tông Hùng đuổi giết, trông cảnh tượng cũng thật khó sở.

Mặc dù áp lực của thiếu nữ yếu điệu là nhỏ nhất nhưng dưới sự đuổi giết của hai con Thiết Tông Hùng, trong lòng cô cũng không khỏi run sợ.

Kỳ thật tốc độ của Thiết Tông Hùng không chậm, ít nhất là gần bằng với đệ tử Thông Mạch Kỳ, hơn nữa thể lực cũng rất khỏe. Với tốc độ của thiếu nữ yếu điệu thì rất khó bắt đuôi được hai con Thiết Tông Hùng ở sau lưng.

Lại nói, tình cảnh thảm nhất có lẽ thuộc về thiếu niên mặt đỏ. Gã bị bốn con Thiết Tông Hùng đuổi giết sát sao, chỉ cần chân chạy hơi chậm chút là có một con lập tức nhào tới. May mắn là thân pháp của gã cũng tạm tạm, suy nghĩ mau lẹ, nhờ vào địa hình xung quanh mà tránh né. Gã và bốn con Thiết Tông Hùng chạy vòng tròn truy đuổi nhau.

- Quả thực là không có đường sống! Đã biết sớm là... những điểm cống hiến này không dễ đoạt lấy dễ dàng mà.

Thiếu niên mặt đỏ khóc không ra nước mắt. Một khi thể lực không được duy trì, chờ đợi hấn chính là ác mộng.

***

Trong bốn người, nếu nói ai cảm thấy nhẹ nhàng nhất thì chính là Trần Vũ.

Xoẹt! Xoẹt!

Trần Vũ như con báo chạy xuyên qua rừng rậm, hơi thở hắt trầm ổn, không giống với mấy người kia lúc nào cũng thở gấp gấp và sợ hãi.

Hắn chạy mỗi lúc một tạo thêm khoảng cách, thậm chí còn muốn chạy chậm lại một chút, chỉ sợ mất dấu ba con Thiết Tông Hùng ở đằng sau.

Trải qua sự cải tạo của viên đá thủy tinh thần bí kia, sức mạnh, tốc độ của Trần Vũ đều hơn xa lúc trước. Nhất là về thể lực, sự hồi phục sức khỏe, cho dù hấn chạy thêm mấy canh giờ nữa cũng không sợ. Cho dù phải tốn sức thì cũng phải giết được ba con Thiết Tông Hùng kia.

- Ngăn chặn ba con Thiết Tông Hùng không phải là vấn đề lớn, có điều ba con đến một lúc thì cũng hơi khó giải quyết.

Trần Vũ không khỏi trầm tư. Hiện tại hấn đang cân nhắc không phải chuyện ngăn chặn ba con Thiết Tông Hùng này mà là tiến thêm một bước, giết được bọn chúng. Nếu để ba người Phùng Đức biết thì cũng không rõ bọn họ có suy nghĩ gì.

Sở dĩ Trần Vũ nghĩ như vậy chủ yếu là hấn cân nhắc đến việc tăng cường kinh nghiệm thực chiến của bản thân. Có điều, trước mắt hấn đối diện là ba con Thiết Tông Hùng chứ không phải một con. Nếu chỉ có một con thì hấn chỉ việc làm như lúc trước, hấn dám chắc mười phần có thể giết được.

Rất nhanh, Trần Vũ đã vạch ra kế sách, chỉ có một phương pháp, đó là chia tách. Tách ra để giết từng con.

Mắt Trần Vũ nhìn về phía sau, bởi vì tốc độ của hấn rất nhanh nên khoảng cách giữa ba con Thiết Tông Hùng truy đuổi phía sau hơi xa nhau.

- Có rồi.

Trần Vũ đột nhiên nghĩ đến bên ngoài cánh rừng có một sườn núi. Một lúc sau, hắn dẫn ba con Thiết Tông Hùng ra khỏi khu rừng, tiến về nơi đó. Sườn núi này cao gần hai trượng(*), bán kính rộng chừng hơn mười trượng, có hình dạng giống hình bầu dục.

(*) 1 trượng = 4 mét.

Tiếp theo, Trần Vũ dẫn ba con Thiết Tông Hùng chạy quanh sườn núi. Kế hoạch được tiến hành rất thuận lợi, Thiết Tông Hùng là hung thú cấp thấp, không có bao nhiêu linh trí nên rất nhanh bị Trần Vũ dẫn dụ tách nhau ra.

- Tốt!

Trần Vũ mừng rỡ, có thể làm được đến đây thì mục tiêu đánh chết ba con Thiết Tông Hùng đã đạt được một nửa.

Xoẹt! Thân hình hắn nhảy lên, xuất hiện phía sau một con Thiết Tông Hùng.

- Thiết Lê Quyền!

Trần Vũ hít sâu một hơi, nơi trái tim phát ra một cỗ khí lực mạnh mẽ, hắn dồn toàn bộ sức mạnh đánh ra một quyền.

Ào ào! Tiếng động do một quyền kia đánh ra như âm thanh do quả cầu sắt rít lên, uy lực của Thiết Lê Quyền đạt đến mức đại thành tạo ra sức mạnh khó có thể tưởng tượng. Không những vậy, một quyền này còn là quyền mạnh nhất từ trước đến giờ của Trần Vũ.

Trong nháy mắt, lông sau ót của con Thiết Tông Hùng bị tập kích dựng đứng lên.

Bộp, oành! Lập tức huyết hoa tóe ra sau lưng Thiết Tông Hùng, thân thể nó lao đảo, khung cảnh trước mắt biến thành màu đen. Chỉ vèn vèn một quyền đã khiến Thiết Tông Hùng phải khổ sở, mất đi sức phản kháng.

- Chết!

Sau quyền thứ hai của Trần Vũ, thi thể của Thiết Tông Hùng ngã ầm xuống đất. Nếu lúc này có thành viên nào trong tiểu đội chứng kiến, nhất định sẽ vô cùng chấn động. Bởi vì, Trần Vũ dùng sức một người, trực tiếp đối mặt với Thiết Tông Hùng rồi giết được nó. Cho dù là Đinh Cửu Huy có tu vi Thông Mạch sơ kỳ cũng không làm được. Còn Nhạc Phong, mặc dù y dùng một kiếm giết được Thiết Tông Hùng nhưng chủ yếu là dựa vào bảo khí sắc bén mới làm được.

Sau khi giết được con Thiết Tông Hùng này thì việc giải quyết hai con còn lại không có bao nhiêu áp lực. Trần Vũ chỉ dùng đến hai hoặc ba quyền là đã đánh chết bọn chúng.

- Xem ra, trải qua thực chiến mới có thể kích phát được chiến lực bản thân.

Trần Vũ không khỏi cảm thấy mình đã thu được chút thành quả. Lúc hắn mới bắt đầu đối mặt với Thiết Tông Hùng, quả thật trong bụng có hơi lo sợ, mười thành thực lực thì không phát ra được tới sáu thành. Nhưng bây giờ, hắn hoàn toàn có thể đánh chết bất kỳ con Thiết Tông Hùng nào.

- Quay lại xem sao.

Thế lực Trần Vũ còn rất sung mãn, còn có thể giết thêm mấy con Thiết Tông Hùng nữa, hắn giống như là say mê với chiến đấu rồi. Đúng lúc này, ở khu rừng gần đó, Trần Vũ nghe thấy tiếng kêu cứu.

- Cứu ta với.

Thanh âm gấp gáp như không kịp thở ở gần đó truyền đến là của thanh niên mặt đỏ. Lúc này, gã bị bốn con Thiết Tông Hùng truy kích, chật vật sắp không chịu nổi, lùi lại gần vách núi như đi dây trong gánh xiếc.

- Có tiểu tử này hấp dẫn sự chú ý, mình có thể đánh chết thêm vài con Thiết Tông Hùng nữa, đến lúc đó tiền lời chia phần cũng nhiều thêm.

Trần Vũ quyết định như vậy.

Xoẹt! Hắn không chút do dự chạy tới. Cứ như thế xuất hiện một màn quái dị: thiếu niên mặt đỏ bị bốn con Thiết Tông Hùng truy đuổi chạy trời chết, đến đánh rầm, tiểu tiện còn không kịp; ở phía sau lại có một thiếu niên khác mặt đỏ đang sát khí đuổi theo Thiết Tông Hùng.

Sau mấy hơi thở vang lên một tiếng “ầm”, con Thiết Tông Hùng đầu tiên bị Trần Vũ từ phía sau đánh chết. Ngay sau đó là con thứ hai, thứ ba cũng bị Trần Vũ đánh cho “bạo cúc”(*). Có lẽ do khiếp sợ khí thế hung thần ác sát của Trần Vũ nên con Thiết Tông Hùng thứ tư lập tức quay mình bỏ chạy.

(*) Bạo cúc: hoa cúc tung bay, từ này giữ theo nguyên tác chứ không phải người dịch chém.

- Ngươi...

Thiếu niên mặt đỏ dùng ánh mắt như gặp phải yêu quái, nhìn chăm chăm vào Trần Vũ đang đằng đằng sát khí, người hắn dính đầy máu. Mà những vết máu này đều không phải của hắn.

Cuối cùng thì con Thiết Tông Hùng kia cũng chạy trốn không thoát, bị Trần Vũ hung hãn “bạo cú”. Khi bị đánh, nó kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã ầm xuống đất. Thiếu niên mặt đỏ mặt đầy kinh hãi, thù người ra.

- Đi, vào xem

Trần Vũ với dáng vẻ mặt không hồng, tim không loạn tiếp tục chạy sâu trong rừng. Trận đại chiến với Hùng vương kia hẳn rất muốn xem

- Hào huynh đệ, ta chạy không nổi nữa...

Thiếu niên mặt đỏ nói với vẻ nản nỉ rồi ngồi phịch xuống đất. Bị bốn con Thiết Tông Hùng đuổi cả buổi, gã đã rất mệt mỏi. Ngược lại, về phía Trần Vũ, hẳn tập trung tinh thần, từ từ đi sâu vào trong rừng.

Trên đường đi, hẳn bắt gặp thiếu nữ yếu đuối, tuy cô chỉ bị hai con Thiết Tông Hùng truy đuổi nhưng hình như cũng bị quá sức, cả người đều toát mồ hôi.

- Trần sư huynh, giúp ta một tay.

Thiếu nữ yếu đuối mừng rỡ kêu lên. Trần Vũ không nói, sắc mặt lạnh lùng từ phía sau “bạo cú” hai con Thiết Tông Hùng. Ngay giờ chiến đấu với chúng, hẳn đã tạo thành thói quen là nên tập kích từ phía sau.

Tất nhiên là thiếu nữ yếu đuối khiếp sợ trước thực lực của Trần Vũ nhưng ánh mắt không hiện lên bao nhiêu sự cô quái.

- Trần sư huynh, chúng ta đi giúp Nhạc Phong đại ca, được không?

Thiếu nữ yếu đuối nói với giọng ngọt ngào.

- Hỗ trợ? Dựa vào cô?

Trần Vũ đưa mắt nhìn sang, thấy bộ dạng thiếu nữ mệt đến thở không nổi, nói. Xem cô nàng này, tay yếu chân nhỏ, nhét cả người vào hàm răng Hùng vương cũng còn chưa đủ.

- Dựa theo ước định, Hùng vương không cần chúng ta ra tay. À mà nếu là đi hỗ trợ dọn dẹp chiến trường thì cũng được.

Trần Vũ gật đầu. Thiếu nữ yếu đuối hừ một tiếng nhưng cũng đi theo sau Trần Vũ tiến về phía động gấu.

Grào...! Khi đến gần chiến trường, hai người nghe tiếng Hùng vương gầm rú to đến kinh tâm động phách, màng tai rung lên, khí huyết trong người sôi trào. Thiếu chút nữa thì thiếu nữ yếu đuối đứng không vững.

- Ách, cái này, hình như là công kích sóng âm

Trần Vũ giật mình nhưng vẫn vô sự, thể chất hẳn người thường không thể so sánh. Nghe vậy, thiếu nữ yếu đuối điều hòa lại hơi thở, khí huyết rồi dùng hai tay che lỗ tai. Tu vi của cô chỉ là Đoán Thể Kỳ, không thể như hai người Nhạc Phong dùng nội tức để phong bế hai tai.

Khi đến gần, hai người thấy rõ cục diện chiến trường. Ở gần động gấu có mấy thi thể Thiết Tông Hùng nằm rải rác, trên thi thể có máu từ màu đỏ chuyển sang màu tím rồi thành màu đen chảy ra. Về phía Nhạc Phong và Đinh Cửu Huy, cả hai đều thở hổn hển, trên người đều có vết thương.

Thương thế của Đinh Cửu Huy khá nặng, bộ dạng gã nửa quỳ trên mặt đất. Còn Nhạc Phong thì tay cầm bảo khí tàn kiếm, bộ pháp tập tễnh, đang cùng du đấu với Hùng vương. Trên người Hùng vương có rất nhiều miệng vết thương, từ đó chảy ra máu màu đen nhưng gấu trảo vẫn đánh tới, miệng gầm gừ, uy thế không giảm.

- Trần Vũ, huynh tới đúng lúc lắm.

Nhạc Phong thấy hai người, sắc mặt mừng rỡ, nhất là lúc y thấy Trần Vũ. Về phía thiếu nữ yếu đuối mặt đầy lo lắng, y lại không thèm để ý đến.

- Sao thế? Nhạc sư đệ không có ý định một mình đánh chết con gấu này sao?

Trần Vũ đứng một bên, hoàn toàn không có ý định ra tay. Thực lực của Hùng vương hơn xa Thiết Tông Hùng bình thường, nhất là lúc tình cảnh nguy khốn trước mắt, hung thú có thể phản công, lấy mạng người bất cứ lúc nào. Mà dựa theo ước định lúc trước thì hẳn không cần phải ra tay.

Sắc mặt Nhạc Phong ngưng lại, cũng không biết trả lời thế nào, dù sao trước đó cả hai đã có ước định.

- Trần sư đệ, ta và Nhạc sư đệ đều bị thương, thể lực không chống đỡ nổi nữa. Người chỉ cần kéo dài thời gian với Hùng vương, đợi chúng ta hồi phục sức lực rồi sẽ chém giết Hùng vương, ta không nói sai đâu.

Đinh Cửu Huy cố nặn ra vẻ tươi cười, rất khách khí nói.

Chương 11: Trảm Hùng vương

Trước động gấu.

Hai vị Thông Mạch kỳ, Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy vẻ mặt mong mỏi nhìn Trần Vũ. Trong lời của Đinh Cửu Huy còn hiện ra vài phần khách khí lẫn thỉnh cầu. Bọn họ cũng rất bất đắc dĩ, dù cho đã chuẩn bị trước nhưng vẫn xem thường thực lực của Thiết Tông Hùng vương.

Nhất là thể chất của con hùng vương vô cùng mạnh mẽ, dù đã trúng “Hóa huyết độc” nhưng chiến lực cũng không suy giảm bao nhiêu, có thể nói trận chiến này thật sự gian nan. Theo suy đoán của Đinh Cửu Huy thì nếu muốn hạ độc được on hùng vương phải tăng phân lượng lên vài lần nữa!

Nhưng cũng may.

Sau khi triển đấu, độc tính xâm nhập làm cho tốc độ hùng vương giảm mạnh, sinh mệnh lực cũng trôi đi một ít. Nhưng mà thể lực cũng như thương thế của hai người họ lại không thể kiên trì lâu được. Lúc này, chỉ cần có người giữ chân hùng vương một lát, đợi cho hai người họ khôi phục một hồi thì việc giết con hùng vương có lẽ không khó nữa.

- Trần sư huynh, người ra tay ngay đi.

Thiếu nữ thon thả kia bày ra bộ mặt điềm đạm, đáng yêu mà nấn nỉ, trong lòng nàng chỉ lo cho Nhạc Phong, hận không thể xông lên hỗ trợ.

- Các vị.

Trần Vũ liếc mắt, nói thẳng: “Các người không nghĩ tới, ta chính là một tên ‘Đoán Thể kỳ’ đối địch với một tên ‘Thông Mạch kỳ’ đã khó khăn lắm rồi, còn nói gì đến hùng vương chứ? Yêu cầu này có quá mức hay không đây?”

Lời vừa dứt, Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy đều có cảm giác nghẹn họng. Dĩ nhiên, bọn hắn không thể nào phản bác được.

Phải biết rằng Thông Mạch so với Đoán Thể thì đã ngưng luyện ra nội tức, khai thông kinh mạch, chênh lệch giữa hai kỳ rất lớn. Vậy mà giờ hai Thông Mạch kỳ còn không địch lại hùng vương lại bắt một tên Đoán Thể đi đối phó hay sao?

Rốt cuộc là kéo dài hay làm bìa đỡ đạn đây?

- Hừ, người cũng không phải là Đoán Thể kỳ bình thường đi! Trước kia chính mắt ta thấy người nhẹ nhàng đánh chết hai con Thiết Tông Hùng còn gì.

Thiếu nữ thon thả kia lạnh giọng ngược lại. Trần Vũ liền cười lạnh không nói gì. Nữ tử này hoàn toàn bị mị lực của Nhạc Phong mê hoặc rồi, tình cảm ăn sâu trong tâm không biết kiềm chế, hoàn toàn quên mất, không lâu trước đó chính ai đã giải vây cho nàng.

- Trần sư huynh.

Nhạc Phong vừa cùng hùng vương triển đấu vừa nói: “Ta biết bảo huynh đi hỗ trợ thật sự có chút mạo hiểm. Ta đây cũng không để huynh làm không công.”

Dứt lời, y lấy từ trong lòng ra một quyển sách.

Trần Vũ hơi ngạc nhiên, thân pháp của Nhạc Phong đúng là vô cùng tinh diệu, trong hoàn cảnh này vẫn còn có thể nói chuyện với mình khi quần nhau với hùng vương.

Dĩ nhiên, dù cho thân pháp y cao minh như thế nào đi nữa thì thể lực cùng thương thế vẫn là vấn đề khó giải quyết đi.

- Huynh cũng thấy thân pháp của ta rồi. Đây chính là “Lăng Vân Bộ”, chính là một bộ võ học mà gia tộc ta phải bỏ ra một cái giá lớn mới được, trong hàng võ học trung giai có thể được coi ở hàng đầu, thậm chí đã tiếp cận tới võ học cấp cao.

Lời nói của Nhạc Phong cũng hòa hoãn lại.

Đinh Cửu Huy ở cạnh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào bản “Lăng Vân Bộ” kia, hiển nhiên gã cũng rất động tâm.

- Người muốn dùng môn võ học này đối lấy việc ta xuất thủ sao?

Trần Vũ ngạc nhiên.

Dưới tình huống bình thường thì loại võ học tinh phẩm kiểu này đều không truyền ra ngoài đi. Giá trị của nó cũng không thua kém gì mật của con hùng vương kia.

- Đương nhiên, ta muốn Trần sư huynh cam đoan hỗ trợ ngăn chặn con hùng vương trong vòng nửa nén nhang mới được.

Nhạc Phong trầm giọng nói ra. Nghe lời y, vẻ mặt Đinh Cửu Huy ở bên cạnh lộ ra chút khác thường.

Tỉ mỉ nghĩ lại thì tính toán của Nhạc Phong lại có vẻ rất tinh. (DG: tinh ở đây là tinh tướng ấy)

Kéo dài thời gian nửa nén hương?

Nếu như là Nhạc Phong, có tu vi Thông Mạch trung kỳ, thân pháp cao minh còn có khả năng. Đổi lại là một tên Đoán Thể kỳ thì khó có khả năng, thậm chí là vẫn lạc.

Nhìn xem mà nói thì cái môn “Lăng Vân Bộ” này chỉ là một cái mồi nhử mà thôi. Nếu Trần Vũ đáp ứng thì chỉ sợ không ngăn được lâu như thế, tự nhiên là không thể nào đạt được võ học rồi. Hơn nữa, mặc kệ hắn có thành công hay không thì hai người họ cũng có một ít thời gian thở dốc rồi.

- Tốt, ta đáp ứng. Nhưng trước hết ngươi đưa bí tịch kia cho ta a.

Trần Vũ dứt khoát nói ra.

Ngược lại Trần Phong không có vẻ gì ngoài ý muốn. Theo y đoán thì loại đệ tử ngoại môn như Trần Vũ luôn có khát vọng với võ học tăng cao.

Ba!

Nhạc Phong thò tay vỗ một cái, đem “Lăng Vân Bộ” ném tới. Trần Vũ nhận bí tịch, mở ra nhìn mấy lần, xác định không có vấn đề gì mới đem cất kỹ. Sau khi đạt thành hiệp nghị thì Nhạc Phong vội lui về sau.

Phanh!

Trần Vũ nhặt một tảng đá từ dưới mặt đất, hung hãn đập vào đầu hùng vương. Nếu là người thường thì tảng đá kia không đủ gây ngứa cho hùng vương, không thể nào gây chú ý cho nó được. Nhưng đá kia là do Trần Vũ ném, làm cho hùng vương kêu lên một tiếng “Ngao” trầm thấp.

Rống!

Con hùng vương gào lên, tập kích bằng sóng âm, một đôi mắt đỏ tươi, lạnh lẽo khóa ngay người Trần Vũ.

Trần Vũ thót mình một cái, toàn thân phát lạnh.

Con vậy không lồ trước mắt chính là up hiệp lớn nhất từ khi hắn chào đời tới giờ. Sóng âm khi làm cho khí huyết hắn loạn động, màng tai ù ù mấy tiếng. Chẳng qua, hắn cũng có chuẩn bị trước, hít sâu một hơi, trái tim mạnh mẽ nảy lên, làm ổn định khí huyết.

Xoạt!

Thân hình Trần Vũ nhẹ nhàng nhảy lên, giữ vững khoảng cách hai trượng với con hùng vương.

Ngao, rống!

Trong lúc chiến đấu, xung quanh con hùng vương bụi bay mù mịt, dưới đất lưu lại một rãnh dài, uy thế mạnh mẽ, có thể làm cho mấy tên Đoán Thể kỳ bình thường mất hết chiến ý.

Chẳng qua, Trần Vũ mặt vẫn hồng, tim vẫn thót chút nào, hắn như một con báo, nhảy qua lại trong bụi bặm, hai chân luôn mượn lực từ những cây cối xung quanh.

Tức thì, bọn người Nhạc Phong nhân cơ hội rút lui hơn mười trượng.

Phản ứng cùng với tốc độ của tên Trần Vũ này chẳng giống Đoán Thể kỳ chút nào.

Đinh Cửu Huy bình luận.

- Chờ xem hắn có thể kiên trì được bao lâu. – Trên mặt Nhạc Phong hiện lên một tia dị sắc.

Lúc bọn hắn đối mặt với hùng vương, phải thường xuyên dùng nội tức phong bế hai tai lại, miễn cưỡng ứng phó với công kích sóng âm. Như vậy, vô tình khi chiến đấu đã tiêu hao lực lượng nhiều hơn bình thường rồi.

Chẳng qua, Trần Vũ chẳng lo tới chuyện này.

Thời gian từng chút trôi qua. Bên trong đám bụi bặm, thân ảnh kia vẫn nhanh nhẹn, thông dong như thường.

Trên mặt Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy ngạc nhiên không thôi.

Không thể nào ngờ được!

Theo thời gian trôi qua, Trần Vũ ứng phó với hùng vương ngày càng nhẹ nhàng. Trong lúc này, hùng vương dần thoái ý, muốn rút lui lại bị Trần Vũ lảng không đánh một quyền, oanh kích ngay cái ót. Nếu bình thường thì một quyền này của hắn không thể nào tạo thành tổn thương cho con hùng vương. Nhưng sau khi trải qua kinh nghiệm chiến đấu, hơn nữa con thú còn bị không ít vết thương, cộng thêm trúng Hóa Huyết độc nên một quyền này làm cho nó lao đảo, phát ra một tiếng gào thét. Hai người Nhạc Phong lại biến sắc lần nữa.

Xoạt!

Sau một đoạn thời gian, một thân ảnh nhanh chóng lui về phía hai người họ.

- Thời gian nửa nén hương qua rồi, mọi chuyện phải giao cho nhị vị rồi.

Thân ảnh này chính là Trần Vũ.

Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy liếc nhau, than khổ một tiếng, phải đứng dậy ứng phó với hùng vương.

Hai người đã khôi phục chút ít thể lực, thương thế cũng đã ổn định, hơn nữa hùng vương lúc này cũng như nỏ mạnh hết hà nên đối phó với nó cũng không khó khăn gì lắm.

Phốc, phốc! Xuy!

Nhất là Nhạc Phong cảm bảo khí tàn kiệt, tiếp tục mở rộng vết thương trên người hùng vương, từng đợt âm thanh gào rú thảm thiết cứ vang lên trong rừng rậm.

Cuối cùng thì tính mạng của con hùng vương cũng đi đến cuối cùng.

Rống ~~~!

Ngay trong khoảng khắc cuối cùng, hùng vương không để ý gì nữa, trả một cái giá lớn nhảy tới Nhạc Phong, dường như nó cũng biết mình sắp chết rồi. Nhạc Phong lớn tiếng hô không tốt.

Thời gian chiến đấu quá lâu, thương thế không nhẹ, toàn thân y mệt mỏi, rã rời, bây giờ muốn toàn mạng trở mình đã không thể được rồi.

- Nhạc đại ca, cẩn thận... ~~~

Một thân hình thon thả từ phía sau chạy đến, tay cầm roi bạc quất về phía hùng vương.

Chát!

Cây roi quất ngay giữa mặt hùng vương, thậm chí trúng vào mắt nó. Trải qua thời gian chiến đấu lúc trước, thiếu nữ thon thả cũng rõ những chỗ yếu hại của loài Thiết Tông Hùng.

Con hùng vương bị đánh trúng mặt, há miệng Ngao một tiếng.

- Cơ hội tốt.

Nhạc Phong đâm ra một kiếm, ngay trúng vào miệng con hùng vương, một kiếm xuyên qua cổ họng nó. Trước đây, y cũng thử công kích cổ họng nó nhưng rất khó đâm vào. Lần này do khoảng cách gần và đâm từ miệng nên cực kì thuận lợi.

Hùng vương trúng vết thương chí mạng, phát ra tiếng kêu thảm thiết tâm can, tay gấu đánh loạn xung quanh.

Xoạt!

Nhạc Phong phản ứng rất nhanh, y lăn một vòng trên đất. Dù sao thì trúng một kích này chắc chắn hùng vương phải chết, không cần dây dưa thêm.

Nhưng mà!

Y thì tránh thoát nhưng thiếu nữ đang yểm trợ bên cạnh lại không tránh được một kích này.

- Ah...

Thiếu nữ kia kêu thảm một tiếng, thân hình đẹp đẽ bị một trảo gấu vừa to vừa thô xuyên qua. Thân thể mềm mại bị đâm xuyên qua, lắc lư giữa không trung, miễn cưỡng xoay người một cái, máu tươi nhuộm đỏ toàn thân nàng.

- Nhạc...đại...

Nàng không thể nào tin được, cực kì không cam lòng nhìn Nhạc Phong lần cuối, rồi nhắm mắt.

Trên trận, là một trận tĩnh mịch.

Lần phản công cuối cùng của hùng vương cũng mang theo tính mạng của thiếu nữ kia. Trần Vũ cùng Đinh Cửu Huy lộ ra một tia không đành; Nhạc Phong cắn răng, hô hấp gấp gáp, không thêm liếc mắt nhìn thi thể thiếu nữ.

Sau một lát.

Một tiếng “ầm” vang lên, toàn thân con hùng vương vết thương chồng chất ầm ầm ngã xuống.

- Rốt cuộc cũng chết...

Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy thở dài một hơi, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng. Chỉ cần lấy được mật hùng vương thì bọn hắn nắm chắc đột phá cảnh giới.

Nhưng ngay lúc này!

Rốngggggggggg !

Sâu trong rừng rậm, lại vang lên một hồi gào rú kinh hồn, uy thế không thua gì con Thiết Tông Hùng vương cả.

- Không tốt! Là con hung thú khác, chỉ sợ cũng thuộc hàng như con hùng vương này.

Sắc mặt Nhạc Phong âm trầm. Dưới tình huống bình thường thì những con hung thú này đều có ý thức lãnh địa. Cả khu vực này đều là địa bàn của con hùng vương, những hung thú khác không thể nào xâm phạm được, trừ khi là những con cao cấp hơn.

- Có thể do mùi máu tanh quá nặng nên mới dẫn đến con hung thú ngang cấp khác đây.

Trần Vũ phân tích nói ra.

Nhanh!

Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy vội cất thi thể con hùng vương, lấy mật gấu ra. Dĩ nhiên trạng thái hiện tại của mọi người mà gặp con hung thú giống với hùng vương thì lãnh ít dữ nhiều rồi.

- Đi!

Sau khi lấy được mật gấu, cắt thêm tay gấu nữa thì mấy người nhanh chóng rút lui khỏi sơn động, chạy về phía ngoài rừng rậm.

Sau ba người đi một lát.

Bá! Bá!

Phía trên sơn động liền xuất hiện hai thân ảnh. Đó là một thanh niên trên mặt có một vết sẹo đang đeo kiếm, và một mỹ phụ váy hoa kiều diễm động lòng người.

- Khanh khách, đúng là một màn hay nha.

Mỹ phụ váy hoa về mặt nghiêng ngắm nhìn về hướng đám người Nhạc Phong bỏ chạy, thấp giọng nói: “Thiếu niên thiết là nhẫn tâm. Vì bắt lấy cơ hội tốt nhất để giết hùng vương mà để cho nữ oa tiếp ứng hắn phải chết thảm đi.”

- Cái này có gì mà lạ, đạo của cường giả là phải đạp lên xương trắng mà đi.

Thanh niên mặt sẹo đeo kiếm bình thản nói ra.

- Hơn nữa.

- Thực lực của mấy tên gia hỏa mới nhập môn này cũng không tệ. Mà bọn hắn cũng chỉ là đệ tử ngoại môn ở tầng chót nhất mà thôi. Vì thế nội tình của Vân Nhạc Môn không thể khinh thường được.

- Sao nào? Đại ca muốn thay đổi kế hoạch à? Chúng ta là ‘Hoa Kiếm Song Tà’ đây, cũng không cần sợ Vân Nhạc Môn đi.

Mỹ phụ váy hoa lơ đãng nói.

- Vốn dĩ muốn tạo chút áp lực cho cao tăng Vân Nhạc Môn để cho bọn hắn bán cho ta một lượng “Thiên Ngoại Vãn Thạch” nhất định để tu bổ “Vân

Tà Kiếm” của ta. Nhưng nhìn biểu hiện của đám đệ tử này thì ta nghi ngờ thực lực của Vân Nhạc Môn cũng không như những gì chúng hiển lộ. Có lẽ, thật sự có những lão bất tử đạt tới cấp bậc kia cũng nên.

Thanh niên đeo kiếm giải thích.

Mỹ phụ vừa định nói chuyện thì cách đó không xa truyền tới một âm thanh gào rú kinh hồn. Chỉ thấy một con “Hoa Ban cự báo” (DG: báo đốm cực lớn), hình thể không thua gì con hùng vương, nhảy đến đây. Nói nhìn chăm chăm vào sơn động dưới chân hai người.

Xem uy thế thì con báo này cũng không thua gì hùng vương, mà tốc độ cũng nhanh hơn. Nếu là đám người Nhạc Phong gặp con hung thú am hiểu tốc độ như thế này thì muốn chạy trốn báo mệnh cũng khó đi. Đối với chuyện này, sắc mặt mỹ phụ vậy hoa vẫn thản nhiên, ngón tay thon dài của ả từ từ điểm một cái.

Thoáng một cái.

Một đoàn khí sáng rực rỡ, quỹ dị hiện ra trên đầu ngón tay ả. “Phốc” một cái bắn trúng người con cự báo.

Ầm xùy!

Trên người con hoa ban cự báo đột nhiên xuất hiện nhiều lỗ máu ác liệt, nhiều đóa hoa máu phún ra thật đẹp, ngay lập tức toàn thân con báo bị đâm thủng không biết bao nhiêu lỗ máu.

Con cự báo còn không kịp kêu lên thì toàn thân đã thành một vũng máu. Chuyện nhỏ này xảy ra không làm ảnh hưởng gì đến cuộc nói chuyện của hai người.

- Quan trọng hơn là, “Thông Linh Thử” của ta lại cảm thấy một cỗ khí tức bất an, sợ hãi...

Trong bàn tay thanh niên đeo kiếm hiện ra một con chuột lông tím đang run rẩy.

- Thông Linh Thử này của ta chính là một con biến dị, khứu giác cực kỳ linh mẫn. Đối với nguy hiểm và những tồn tại cường đại thì chưa từng ngửi sai chút nào. Nó từng giúp ta thoát qua mấy lần đại kiếp nạn. Lần này, nó vô cùng sợ hãi, trước giờ chưa từng như thế.

Lời nói của thanh niên đeo kiếm làm cho mỹ phụ giật mình.

Năng lực của con Thông Linh thử biến dị này ả vô cùng rõ ràng.

- Rốt cuộc là loại tồn tại như thế nào lại làm cho Thông Linh Thử sợ hãi đến như vậy? Nhất là lúc gặp mấy tên tiểu tử kia! Lần đi đến Vân Nhạc Môn này, chúng ta phải cẩn trọng hơn mới được.

Lời DG:

- Mê trai có mức độ, sau này chết như thế nào cũng không biết =))

- Muốn âm Trần ca đâu có dễ dử dzậy =))

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Niềm vui ngoài ý muốn

Bên ngoài rừng rậm.

Một nhóm năm người đang sử dụng tốc độ nhanh nhất để chạy ra ngoài “Vân Uyên Sơn Mạch”, bộ dạng của họ như không muốn ở lại chốn này một phút giây nào nữa.

“Hà?”

Vừa chạy ra khỏi rừng rậm, Trần Vũ dừng lại, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc. Một khắc vừa nãy, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức hung ác, rồi đột ngột biến

mất. Nếu như không nhầm thì cỗ khí tức này cũng không hề kém con hung thú Thiết Tông Hùng vương đi.

“Mọi người dừng dừng lại, hung thú cường đại vẫn còn ở phía sau, nếu như là loại chuyên về tốc độ thì vẫn có khả năng đuổi kịp chúng ta.” – Nhạc Phong nhắc nhở.

Một lúc lâu sau.

Mọi người cũng đến được biên giới Vân Uyên Sơn Mạch, tìm được nơi đóng quân lúc trước.

“Cuối cùng cũng thoát khỏi hiểm cảnh rồi.”

Đình Cửu Huy thở dài một hơi, không khỏi quay đầu nhìn lại phương hướng động gấu trong rừng rậm”

Nhiệm vụ lần này quá hung hiểm, vốn dĩ tiểu đội có sáu người lại có một người táng thân dưới tay hùng vương. Hơn nữa, tất cả mọi người đều rất ăn ý không nói gì đến thiếu nữ đã chết kia.

Trần Vũ tỉ mỉ nhớ lại thiếu nữ thon thả kia, cảm thấy có chút kì lạ: rốt cuộc là nàng này bị ngốc lâu năm hay do lúc đó Nhạc Phong sơ sẩy đây?

Nhưng mà!

Tất cả đã không còn quan trọng nữa.

Đệ tử ngoại môn chỉ là những thành viên dưới đáy kim tự tháp mà thôi, một lần làm nhiệm vụ chết một hai người cũng chuyện bình thường thôi. Nếu đã là chuyện bình thường như chuyện lần này thì tông môn cũng chỉ hỏi han cho có mà thôi. Thường thì chỉ khi nào có đệ tử nội môn vẫn lạc thì cao tăng Vân Nhạc Môn sẽ cho người điều tra.

“Trước khi về tông môn, phải chăng nên phân phối thu hoạch của chúng ta a.” – Trần Vũ đề nghị.

Nói tới thu hoạch thì mọi người đều có chút hưng phấn trong lòng cùng chút chờ mong.

“Nên là vậy.” – Nhạc Phong nhẹ gật đầu nói ra.

Sau một lát.

Tất cả mật gấu cùng tay gấu đều bày ra trước mặt mọi người. Sau khi thống kê thì tổng cộng có bốn mươi cái mật gấu, tay gấu lại có khoảng 160~170 cái, nếu lấy đôi điểm cống hiến thì ít nhất cũng hơn năm nghìn đi; dĩ nhiên, những thứ này vẫn chưa bao gồm mật và tay của hùng vương.

Trần Vũ đoán chừng thì giá trị của mật và tay hùng vương cũng không kém hơn tổng số vật phẩm ở đây.

Trải qua thương lượng thì mật và tay gấu bình thường chia đều thành mười phần. Công lao của Trần Vũ lớn nhất, đứng đầu trong đám người Đoán Thể Kỳ, thậm chí còn nhiều hơn Đình Cửu Huy. Bởi vậy, một mình hắn chiếm hết bảy phần. Còn Phùng Đức và thiếu niên mặt đỏ không phát huy gì nhiều, nên chỉ được chia một phần rưỡi mà thôi, chẳng qua họ cũng không có dị nghị gì.

Bảy thành! So với Trần Vũ dự liệu đã nhiều hơn rất nhiều.

Dựa theo những gì hắn tưởng tượng thì cùng lắm là chiếm được khoảng sáu thành mà thôi. Chẳng qua, hắn cũng hiểu ngay được nguyên nhân. Hai người Nhạc Phong lấy một phần của thiếu nữ chia thêm cho ba người. Như vậy, thu hoạch của mọi người đều nhiều hơn, tự nhiên sẽ không ai đề cập đến nàng nữa, cũng không có nghi vấn gì.

Mặt khác, ở bên cạnh.

Nhạc Phong cùng Đình Cửu Huy cũng có thương thảo.

“Nhiệm vụ lần này, ta xuất động bảo khí, thậm chí phải bỏ ra bí tịch “Lăng Vân Bộ” nên mật hùng vương ta phải được hai phần ba.”

Nhạc Phong bình thản nói.

“Lần này có thể đắc thủ hùng vương là do Nhạc sư đệ bỏ công lớn nhất, sư huynh ta đây sao lại có dị nghị gì chứ!” – Đình Cửu Huy cười hắc hắc nói.

Thật sự là vậy, nhiệm vụ lần này do Nhạc Phong làm chủ lực, trả giá cũng khá cao đấy.

“Chỉ là không nghĩ tới, Nhạc sư đệ lại cam lòng đem “Lăng Vân Bộ” cho tiểu tử kia.”

Đình Cửu Huy ngạc nhiên nói.

Môn khinh thân võ học :Lăng Vân Bộ” này trong hàng đồng cấp cũng là loại đứng đầu, có thể so sánh với giá trị của mật của hùng vương. Ngay cả Đình Cửu Huy cũng rất động tâm với môn võ học này.

“Chỉ cần có thể tiến vào nội môn thì bỏ ra một môn trung giai võ học có đáng gì chứ.” – Nhạc Phong hơi hợt nói.

Kỳ thật, trong lòng y cũng có cảm giác buồn bực và xót xa. Theo dự liệu thì với tu vi Đoán Thể của Trần Vũ không thể ngăn nổi hùng vương trong thời gian nửa nén hương.

“Ân? Ta hiểu rồi, mục tiêu của Nhạc sư đệ chính là “Thi đấu ngoại môn” ba tháng sau đi.” – Đinh Cửu Huy bừng tỉnh đại ngộ.

Tại Vân Nhạc Môn, mỗi năm ở ngoại môn đều có một lần “Thi đấu ngoại môn”. Trong đó có một quy định của tổ tông là: phạm những ai đạt được đệ nhất sẽ được tiến vào nội môn vô điều kiện, trở thành đệ tử nội môn.

Ngoài ra, trong khi thi đấu ở ngoại môn sẽ có một vài trưởng lão đến xem. Nếu những đệ tử lọt vào tốp mười có biểu hiện ưu việt cũng có sẽ có xác suất được các trưởng lão nhìn trúng, từ đó tiến vào nội môn.

Căn cứ vào những kinh nghiệm xưa thì ngoại trừ đệ tử đứng nhất chắc chắn vào được nội môn thì những ai lọt vào ba hạng đầu cũng có khả năng rất cao.

“Đúng vậy!” (DG: Đát gai)

Nhạc Phong cũng không phủ nhận, trong lời nói lộ ra một ý vị tự tin: “Thi đấu ngoại môn, ta nhất định phải đứng đầu.”

Luận về tư chất võ học, ở ngoại môn y chính là thiên tài. Nhưng y có một khuyết điểm là thời gian nhập môn quá ngắn ngủi, so với Trần Vũ còn muộn hơn nửa năm. Bởi vậy, tu vi của y vẫn còn kém những đệ tử cao tăng trong ngoại môn. Còn lần này, y đạt được mật của hùng vương, chất lượng vượt qua những gì đã đoán, nên chuyện đột phá Thông Mạch hậu kỳ là chuyện dễ dàng mà thôi.

“Như vậy, sư huynh ta phải chúc mừng trước rồi.”

Đinh Cửu Huy cười nói, trong lời nói càng thêm khách khí cùng hân thưởng.

Một khi Nhạc Phong đột phá Thông Mạch hậu kỳ thì thực lực sẽ tiến nhanh. Hơn nữa, y lại có bảo khí, rõ ràng là người có thực lực khi cạnh tranh trong “thi đấu ngoại môn”.

“Thi đấu ngoại môn?”

Thính lực Trần Vũ hơn xa người thường; tuy rằng hai người ở đằng trước đã hạ giọng nhưng vẫn có thể nghe được mấy từ mấu chốt.

Thi đấu ngoại môn! Hắn cũng có nghe qua.

Nhưng muốn tham gia phải có tu vi Thông Mạch Kỳ mới được.

Thậm chí, hắn còn trải qua một hai lần “Thi đấu ngoại môn” chỉ là không có tư cách tham gia mà thôi. Năm đó, lúc quan sát người khác thi đấu, hắn sợ hãi, thán phục những kẻ kia không thôi... những đệ tử đó quyết đấu gay gắt, làm người ta phần khích.

“Chỉ còn ba tháng là đến thi đấu ngoại môn. Không biết bây giờ ta có kịp tham gia hay không.”

Trần Vũ trầm nghĩ trong lòng.

Dù sao thi đại hội mỗi năm một lần này của tông môn đối với những đệ tử ngoại môn đều có ý nghĩa trọng đại. Hơn nữa, nghĩ lại hắn cũng không khỏi cười khổ, mình bây giờ vẫn chưa đột phá Thông Mạch Kỳ.

Cũng còn may!

Nhiệm vụ lần này, thu hoạch của hắn cũng khác, một mình chiếm hết bảy phần, ít nhất cũng đổi được ba nghìn năm trăm điểm công hiến rồi.

Nhiều điểm công hiến như vậy đã có thể đổi một môn trung giai võ học rồi, không có vấn đề gì cả. Sau khi trở về, mục tiêu của hắn chính là đột phá Thông Mạch Kỳ.

Nửa ngày sau! Một nhóm năm người cười ngửa phản hồi tông môn, rồi đi thẳng đến Tông Vụ Đường.

Tông Vụ Đường, trong một gian đại điện.

“Ồ, thu hoạch lần này của các người cũng không nhỏ a. Chất lượng những mật gấu và tay gấu này cũng thuộc hàng thượng thừa đi.”

Một lão giả áo xám, trong mắt tinh mang lập lòe, nhìn chằm chằm chiến lợi phẩm trước mắt.

Rất nhanh!

Lão thấy hai người Nhạc Phong lấy ra mật và tay của hùng vương. Ánh mắt lão giả sáng ngời, trên mặt lộ ra vẻ khen ngợi: “Với thực lực của các người lại có thể giết được Thiết Tông Hùng Vương sao? Nhìn chung nếu không có hai tên Thông Mạch hậu kỳ liên thủ, hơn nữa còn phải có thêm mấy tên Thông

Mạch khác phối hợp mới có thể thành công đấy.

“Tiền bối, vì nhiệm vụ lần này mà đã chết mất một vị đệ tử đấy.” – Trần Vũ nhắc nhở.

“Cái gì? Chỉ chết một đệ tử ngoại môn thôi sao? Kỳ này các người có thể còn sống quay về đã là rất tốt rồi.”

Lão giả áo xám lơ đãng nói, mí mắt cũng chẳng thèm nháy lên một cái.

Mấy người Trần Vũ thật sự bó tay rồi. (DG: Dịch đúng nguyên tác nha)

Cái gì mà “chỉ” chết một đệ tử ngoại môn đệ tử chứ? Nghe sao giống như tổn thất lần này vẫn chưa đủ với những gì lão dự tính.

“Khục! Không lẽ người chết đó là một đệ tử Thông Mạch hậu kỳ sao?”

Dường như lão giả áo xám cũng ý thức được mình lỡ lời.

Rất nhanh.

Lão kiểm tra lại danh sách nhiệm vụ, phát hiện người chết là một nữ đệ tử Đoán Thẻ Kỳ nên nhếch miệng: “Tốt rồi, chuyện này ta sẽ bẩm cáo lại cho thượng tầng.”

Cho dù là ngu ngốc cũng có thể nghe ra là lão chỉ nói qua loa mà thôi. Chỉ là một đệ tử ngoại môn, một Đoán Thẻ kỳ chưa lên được mặt bàn thì nếu tử vong, tông môn cũng không thèm hỏi đến.

Trần Vũ thầm rùng mình, cảm nhận sâu sắc sự hèn mọn của đệ tử ngoại môn ở trong tông môn. Chỉ có trở thành đệ tử nội môn mới có thể được tông môn xem trọng, thậm chí có được sự bồi dưỡng nhất định.

Sau một lát.

Tất cả chiến lợi phẩm trong tay mọi người đều đổi thành điểm cống hiến cùng nguyên thạch. Trong đó, mật gấu ngoài đổi lấy điểm cống hiến còn kèm theo một ít nguyên thạch nữa.

“Điểm cống hiến, tổng cộng 3760; nguyên thạch thứ phẩm được 165 khối. Tiểu gia hỏa, người cũng không tệ lắm a...”

Lão giả áo xám liếc nhìn Trần Vũ có chút ngoài ý muốn.

Trên đây chính là thu hoạch của Trần Vũ.

Với tư cách là chấp sự Tông Vụ Đường nên dĩ nhiên lão giả áo xám hiểu rõ những nhiệm vụ tiểu đội thể này đều chia theo cống hiến.

“Đa tạ tiền bối.”

Trần Vũ vui mừng như đấm vào ngực, nhất là khi vượt những nguyên thạch thứ phẩm trong tay mình. Nguyên thạch này không chỉ là loại tiền sử dụng trong tông môn mà còn sử dụng được ở ngoại giới nữa. Còn điểm cống hiến, chắc chắn chỉ giới hạn trong tông môn mà thôi.

“Tốt rồi, giải tán nào. Lần sau nhận nhiệm vụ lại liên hệ đi.”

Trước Tông Vụ điện, Đinh Cửu Huy ha ha cười nói.

Mọi người kéo lê thân hình mệt mỏi đi về phía nơi ở của mình. Trần Vũ định nghỉ ngơi dưỡng sức một đêm, ngày mai sẽ đi “Thiên Võ Các” chọn một môn công pháp chủ tu.

Trở lại nhà ở. Trần Vũ vẫn còn hưng phấn, ôm trong lòng một đồng nguyên thạch cùng điểm cống hiến mà cân nhắc công dụng của chúng.

Đầu tiên là hơn

ba ngàn bảy trăm điểm cống hiến, nếu đổi một môn võ học trung giai cũng dư rồi; ngoại trừ một môn công pháp chủ tu còn có thể chọn thêm một môn võ học trung giai khác nữa.

Về phần đồng nguyên thạch kia thì tác dụng còn rộng hơn. Nguyên thạch có thể dùng một ít trân tài linh dược để đột phát tu vi. Kể cả còn có thể ra ngoài mua một ít binh khí hộ thân cường đại, trang bị cho bản thân. Tựa như bảo khí trong tay Nhạc Phong, Trần Vũ vô cùng hâm mộ. Một kiện bảo khí có thể làm chiến lực tăng lên, thật sự rất kinh người. Nhất là nhiệm vụ lần này, nếu không có cái bảo khí kia thì không có khả năng chém được hùng vương rồi.

Chỉ là, với đồng nguyên thạch trong tay Trần Vũ thì còn xa lắm mới có thể mua được bảo khí, dù là loại tàn phá đi nữa.

Bang bang!

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, làm gián đoạn suy tư của Trần Vũ.

“Chấp pháp giả?”

Cửa phòng vừa mở, Trần Vũ cảm thấy ngoài ý muốn khi thấy hai gã chấp pháp giả áo đen, hắt thâm rùng mình.

Lần trước, khi chấp pháp giả đến, Trần Vũ đã nộp lên hai khối mảnh vỡ vẫn thạch rồi. Đối với chuyện này, tới giờ hắn vẫn còn canh cánh trong lòng, nhất là khi thấy được uy lực mạnh mẽ của bảo khí.

“Trần Vũ! Lần này chúng ta tới là tuân theo mệnh lệnh tông môn, ngươi nộp lên vẫn thạch nên được đền bù tổn thất.”

Một gã chấp pháp hơi mập cười nói.

“Đền bù tổn thất!” Trần Vũ sững sờ, chuyện này đúng là không ngờ nha.

Sau khi nộp vẫn thạch còn được đền bù tổn thất sao?

“Đúng vậy, đền bù cũng không thấp đâu. Ngươi nộp lên hai khối mảnh vỡ nên tông môn đền bù cho ngươi sáu ngàn điểm công hiến.”

Một chấp pháp giả thanh niên còn lại nói ra, thì ra chính là người lần trước.

“Sáu ngàn?”

Trong lòng Trần Vũ nhảy dựng, miệng há to như cái đầu rôi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thiên Vũ Các

Lời dịch giả: Chương này làm tặng Thất ca! Mong rằng ca đừng chửi bới gì đệ, vì chậm bi =)).

***

“Sáu ngàn?”

Trần Vũ cuồng hỉ, không thể nào tin vào lỗ tai của mình. Hai chấp pháp giả lại ả ả trao đổi ánh mắt, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

“Trần Vũ, ngươi cảm lệnh bài này là có thể đi Tông Vụ Đường để đổi điểm công hiến tương ứng.”

Tên pháp pháp mập kia giao cho Trần Vũ hai lệnh phù nhỏ.

“Làm phiền chấp pháp đại nhân.”

Lúc này Trần Vũ mới giật mình, vội càng đồng ý cũng như biểu đạt lòng biết ơn. Hai chấp pháp giả cũng không ở lại lâu, vội rời khỏi nơi ở của Trần Vũ.

Vụt! Vụt!

Hai gã chấp giả nhoáng người biến mất, sau lại cách đó khoảng mười trượng.

“Chu sư huynh, đây là mười khối nguyên thạch.”

Chấp pháp giả mập mập tùm tùm cười lấy ra mười khối nguyên thạch đưa cho tên chấp pháp thanh niên. Mười khối nguyên thạch này màu sắc óng anh, phẩm chất hơn xa những thứ phẩm mà Trần Vũ có được.

“Ha ha, đa tạ rồi.”

Chấp pháp giả thanh niên ngẫm hiểu chuyện.

“Đây là chuyện nên làm mà, chúng ta ăn chặn hai mươi khối nguyên thạch chính phẩm cũng là một loại bảo hộ cho tiểu tử kia a.”

Chấp pháp mập khoát tay áo nói ra.

Lúc này, nếu Trần Vũ ở đây có lẽ sẽ xúc động đến mắng một trận to đi. Vốn dĩ trong phần thưởng tông ngoài điểm cống hiến còn có hai mươi khối nguyên thạch thuần khiết nữa.

“Đừng thế! Hai mươi khối nguyên thạch chính phẩm ít nhất cũng có thể đổi ra hai ngàn nguyên thạch thứ phẩm. Với đệ tử ngoại môn thì đây là số lượng không nhỏ, xử lý không tốt còn có thể dẫn họa sát thân a.”

Chấp pháp thanh niên nhẹ gật đầu. Hai kẻ này lấy hết một phần ban thưởng của Trần Vũ mà còn lấy cớ chính nghĩa để biện hộ.

“Hắc hắc, nghe nói lần này tông môn thu được một đám Thiên Ngoại Vãn Thạch có phẩm chất không tệ, nếu không sao lại hào phóng ban thưởng hậu hĩ cho đám đệ tử ngoại môn như vậy.”

Chấp pháp giả mập mạp cười nói.

“Chỉ có điều, nhóm vãn thạch này cũng làm cho mắt tông môn gần đây ngó đến, chưa kể một ít cường giả uy danh không nhỏ nữa. Nhất là ‘Thiết Kiếm Môn’ đối địch với chúng ta, há miệng muốn chúng ta bỏ ra phân nửa vãn thạch...”

Chấp pháp thanh niên thấp giọng, thở một hơi dài.

“Thiết Kiếm Môn?”

Chấp pháp giả mập mạp xùy cười một tiếng: “Cái tông môn đó, đa phần đều hướng về kiếm. Nếu để bọn chúng lấy được đại lượng vãn thạch thì chẳng phải xuất hiện thêm nhiều bảo khí kiếm đạo hay sao?”

***

Sáng sớm ngày thứ hai.

Trần Vũ rời giường sớm, tinh thần sảng khoái.

Hôm qua, hắn cảm hai cái lệnh phù đi Tông Vụ Đường đổi được sáu ngàn điểm cống hiến. Cộng thêm thưởng nhiệm vụ được hơn ba ngàn, bản thân cũng tích lũy hơn một trăm, tính ra tổng số điểm của Trần Vũ cũng gần một vạn rồi.

“Gần vạn điểm cống hiến, nếu đổi mấy môn võ học trung giai thì dư rồi.”

Mục tiêu của Trần Vũ cũng có thay đổi. Mang trong người gần vạn điểm cống hiến, nên những môn võ học trung giai không thể thỏa mãn khẩu vị của hắn.

Không lâu sau.

Trần Vũ đã đến trọng địa tông môn ~ Thiên Vũ Các.

Thiên Vũ Các chính là trọng địa, nơi dành cho đệ tử Vân Nhạc Môn đổi các công pháp, võ học. Ở nơi này, nếu muốn đổi công pháp chỉ có một cách duy nhất là dùng điểm cống hiến mà thôi.

Trước mắt hắn dần xuất hiện một lầu các xưa cổ, chia thành bốn tầng.

Trước lầu các có thủ vệ quân; khí tức mỗi người tỏa ra còn hơn hẳn Thiết Tông Hùng Vương lúc trước.

“Chỉ sợ tu vi của những thủ vệ này ít nhất cũng đạt tới ‘Luyện Tạng Kỳ’ đi.” – Trần Vũ thoáng nghiêm nghị.

Võ đạo nhập môn chia thành ba giai đoạn: Đoán Thể Kỳ, Thông Mạch Kỳ, Luyện Tạng Kỳ. Mà “Đoán Thể Kỳ” tên như nghĩa, chính là cường hóa khí lực, da thịt là một tầng dễ hiểu nhất. Tại giai đoạn này, những người như Trần Vũ, Phùng Đức... thì thể chất thân thể đã vượt qua người thường, dễ dàng đánh chết hổ báo.

Giai đoạn thứ hai là “Thông Mạch Kỳ” chính là cường hóa khí huyết ở bên trong thân thể, ngưng luyện ra “nội tức”, cũng chính thức khai thông kinh mạch, kích phát tiềm năng của thân thể. Mà giai đoạn này nắm giữ vũ lực vô cùng, vượt vô cùng xa người thường, có thể cùng hung thú chiến đấu.

Giai đoạn ba “Luyện Tạng Kỳ” lại lấy việc khai thông kinh mạch trên thân thể làm trụ cột, bắt đầu cường hóa tạng phủ, làm cho thân thể thoát thai hoá cốt, tổ chất thân thể có thể dùng từ bay vọt để hình dung.

Có thể nói.

Một khi bước vào Luyện Tạng Kỳ thì thân thể mới chính thức lột xác, thực lực tăng mạnh. Nghe nói cường giả Luyện Tạng Kỳ có thể sử dụng nội tức để cách không đề thương người, có thể đập nát sắt đá.

“Những thủ vệ này, chỉ cần dùng nội khí cũng có thể giết chết Đoán Thể Kỳ rồi.”

Dĩ nhiên Trần Vũ tràn ngập kính sợ, cũng không dám có động tác dư thừa nào. Hắn hít một hơi sâu rồi cất bước vào tầng một Thân Vũ Các.

Tầng một này, hắn đã từng vào một lần khi lựa chọn võ học cấp thấp “Thiết Lê Quyền” được miễn phí khi mới nhập môn. Hơn nữa, võ học ở tầng này chỉ là cấp thấp và trung giai mà thôi. Trần Vũ lướt mắt qua mấy môn võ học trung giai, trong đó có mấy loại làm cho hắn có chút động tâm.

“Hổ Sát Quyền”: quyền pháp như hổ gầm, chí cương chí mãnh; tu luyện đến cực hạn có thể ngưng tụ sát khí hình hổ; kèm theo là tâm pháp hổ sát, khi ngưng luyện nội tức sẽ ẩn chứa uy thế hổ sát, có thể ảnh hưởng tư tưởng của đối thủ.

Điểm đổi: một ngàn tám.

Cũng như tất cả các võ học trung giai khác, giá trị đều hơn ngàn điểm, môn “Hổ Sát Quyền” cần tới một ngàn tám. Môn võ học này còn kèm thêm công pháp chủ tu, nếu như Trần Vũ lựa chọn thì rất thích hợp dùng làm công pháp tăng cấp. Vì trước đây hắn đang tu luyện “Thiết Lê Quyền” cơ sở tu luyện cùng phong cách hàm ý cũng cùng loại quyền pháp.

Nếu là trước kia thì đây chính là môn võ học trung giai mà hắn tha thiết, ước mong. Chẳng qua, bây giờ Trần Vũ có rất nhiều điểm cống hiến, tầm mắt và yêu cầu cũng khác nhiều nên vẫn chưa có quyết định.

Hắn đang đặt tầm mắt ở những môn võ học trung giai tinh phẩm, thậm chí là võ học cao giai.

“Thất Tinh Bộ”: bộ pháp tinh diệu, nhanh nhẹn như thất tinh; tu luyện đến đại thành có thể nhẹ nhàng vờn với hai ba tên cùng giai, đạt thế bất bại. Môn võ học này cũng có tâm pháp tương ứng, sử dụng như kinh thần thuật nhưng khí lực lâu bền hơn.

Điểm đổi: một ngàn năm trăm.

Đây là một loại võ học chuyên về thân pháp, tuy có chỗ tinh diệu nhưng không thể nào so với “Lăng Vân Bộ” trong tay Trần Vũ. Môn “Lăng Vân Bộ” lấy được từ Nhạc Phong võ cùng huyền diệu, lại lại võ học tiếp cận cao giai, tốt hơn “Thất Tinh Bộ” rất nhiều.

Trần Vũ phát hiện những môn võ học cấp thấp đều cần từ một trăm điểm cống hiến trở lên nhưng cũng không quá ba trăm. Mà võ học trung giai lại từ một ngàn điểm, nhưng môn cao cấp nhất cũng không quá hai ngàn mà thôi.

“Hay là lên tầng hai xem qua mấy môn võ học cao giai!” Trần Vũ thầm nhủ.

Lâu một đã có một ít võ học trung giai làm cho hắn động tâm rồi, đây chính là điều trước kia hắn tha thiết đấy.

“Tiểu bối.”

Vừa bước lên cầu thang, Trần Vũ đang nghe vang bên tai một thanh âm. Chẳng biết từ khi nào cạnh hắn xuất hiện một lão giả mặt đỏ, trên trán còn có một cái nốt ruồi đen to tướng. Tướng mạo của lão giả không tính xấu nhưng có vẻ tiểu nhân; đột nhiên xuất hiện một người dọa cho Trần Vũ nhảy dựng.

“Tiền bối, có gì chỉ giáo!”

Trần Vũ về mặt cung kính. Đối phương vô tung vô ảnh bỗng xuất hiện cạnh mình, tạo nghệ bức mình chỉ sợ là cường giả Luyện Tạng Kỳ đi, nếu không sao lại làm được vậy. Có khả năng đây cũng là người của cao tầng trong tông môn.

“Tiểu gia hỏa, không lẽ ngươi không biết, đệ tử ngoại môn không có quyền bước vào tầng hai hả?”

Lão giả mặt đỏ hí mắt nói.

À?

Trần Vũ có chút ngoài ý muốn, thật sự hắn chẳng biết việc này. Hơn nữa, cái quy định này cũng không gây ngạc nhiên lâu, tựa như sự phân biệt đẳng cấp thâm nghiêm vậy thôi.

Mỗi đẳng cấp có những quyền hạn tương ứng, khó thể vượt qua.

“Theo quy định, đệ tử ngoại môn muốn tiến vào lầu phải giao nộp một ngàn điểm cống hiến, mà cũng chỉ có một canh giờ mà thôi. Một khi quá giờ phải nộp thêm điểm cống hiến.”

Lão giả mặt đỏ mặt không biểu tình nói ra.

“Một ngàn điểm, vẫn bối có thể giao ra.” Trần Vũ thở dài một hơi.

Hiện tại thì dù sao hắn cũng có gần vạn điểm cống hiến, nội tình vẫn đủ đi.

“Ah!”

Lão giả mặt đỏ hơi ngoài ý muốn. Một ngàn điểm cống hiến để vào lầu hai chỉ là phí vào cửa thôi nhưng cũng phải đệ tử ngoại môn có thể dễ dàng kiếm

được đi. Lão không khỏi nheo mắt, đánh giá Trần Vũ lần nữa.

Bá!

Nhưng mà, dưới ánh nhìn xem xét, lóe lên tinh mang của lão giả làm cho Trần Vũ cảm thấy hoa mắt, sau một khắc cả người bị nâng lên không, sau đó từng đốt tay, toàn thân bị lão giả này ngắt vài cái.

Cuối cùng, Trần Vũ cảm thấy một cỗ lực lượng kỳ dị rót vào thân thể mình, trong giây phút đó, khí huyết toàn thân hần đều trì trệ.

“Đáng tiếc.”

Lão giả mặt đỏ buông Trần Vũ xuống, thở dài một tiếng: “thể chất của ngươi không tệ, lực lượng mạnh mẽ, hơn nữa căn cơ cũng vững chắc, thậm chí còn tốt hơn một ít đệ tử nội môn.”

Đây là chuyện gì?

Trần Vũ không khỏi sững sờ, vị tiền bối này một mặt đang thở dài, một mặt lại khen ngợi mình là sao?

“Chỉ là, tư chất tu võ của ngươi quá mức bình thường. Dựa theo phân chia cấp bậc chỉ được xem là phạm thể, linh thể như vậy có thể miễn cưỡng tính là ‘nửa linh thể’ đi.”

Lão giả mặt đỏ giải thích nói ra.

Nửa linh thể?

Trần Vũ không khỏi nhớ tới khi mới nhập môn, lúc tiếp nhận kiểm tra tư chất. Lúc đó, kiểm tra tư chất cho hắn là một lão giả khác, biểu lộ của lão ấy vô cùng bình thản; ngược lại khi kiểm tra cho Mục Tuyết Tinh lại vô cùng kinh hi.

“Chẳng qua, ngươi cũng không cần nhụt chí. Muốn xem xét toàn bộ tư chất của một người còn phải đợi đến khi ‘Thông Mạch Kỳ’ mới được. Có rất nhiều thể chất đặc thù chỉ hiện lộ khi tu luyện về sau đấy.”

Lão giả mặt đỏ dừng lại một chút rồi nói tiếp.

“Đa tạ tiền bối chỉ điểm.”

Trần Vũ thấy hiểu rõ nhiều thứ, theo tình hình “khảo hạch nhập môn” trước kia thì Mục Tuyết Tinh có thể nhanh chóng vào được nội môn cũng nhờ tư chất không tầm thường của nàng. Sở dĩ, những đệ tử tư chất thấp vẫn được nhập môn để không bỏ sót những thể chất đặc thù ngoài khả năng kiểm tra. Dù sao thì người có tiềm lực hoặc thể chất đặc thù thì không khó để đột phá Thông Mạch Kỳ.

Rất nhanh, Trần Vũ cảm lệnh bài xuất thân của mình giao nạp một ngàn điểm cống hiến cho lão giả mặt đỏ.

Lệnh bài thân phận này được luyện chế đặc thù, trong đó bao hàm một ít tin tức.

“Ồ, tiểu tử này không phải ăn cướp đấy chứ?”

Lão giả mặt đỏ lộ ra nhiều hứng thú, đưa mắt nhìn Trần Vũ đang đi lên tầng hai.

Dĩ nhiên, tin tức trên lệnh bài thân phận cũng được che giấu thông tin, dù là cấp sự cấp trung trong tông môn cũng không thể nào thấy rõ được số điểm cống hiến trong đó. Nhưng địa vị lão giả mặt đỏ này cũng không tầm thường chút nào.

Ngay khi Trần Vũ bước vào tầng hai thì ở tầng một đi vào một đôi nam nữ.

Đây chính là một đôi tuấn nam, mỹ nữ.

Nam tử kia khoảng chừng hai mươi, mặc tơ lụa kim vân, quần áo đẹp đẽ quý báu, trên người ản ản khí tức quý khí. Y phục của người này cũng không phải đồng phục đệ tử ngoại môn. Theo như môn quy thì dù là đệ nội môn đi nữa cũng phải ăn mặc trang phục đúng cách thức.

“Tuyết Tinh, thật sự là nàng không có thời gian cùng bản điện hạ tham gia ‘Ấn Hồ Hội’ sao? Địa hội lần này, đấu giá nhiều loại trân phẩm rất hiếm thấy đấy.”

Âm thanh nam tử này lạnh lạnh, ản trong đó một tia cường hoành.

“Thất hoàng tử, ý định của Tuyết Tinh là đến ‘Thiên Vũ Các’ để tìm một võ học thân pháp, thật sự không có thời gian.”

Nữ tử kia, mái tóc như thác nước, lời nói trong trẻo kết hợp với đường cong mềm mại, thanh nhã; giống như một bức tranh rực rỡ, tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Đồng Tượng Công

Lúc này, khi Mục Tuyết Tinh nhìn nam tử anh tuấn trước mắt thì trong lòng nói có nhiều phần bất đắc dĩ, hơn nữa lại không thể tùy tiện đắc tội.

Bởi vì, đối phương chính là “Thất hoàng tử” của nước Sở, thân phận cao quý, sau lưng là Hoàng thất, có lực lượng cường đại, đủ ảnh hưởng (DG: uy hiếp, loại bỏ) đến sự hưng thịnh của gia tộc mình. Còn loại cấp bậc tam đại gia tộc ở thành Tương Dương này thì cơ bản không lọt vào mắt của họ.

Cùng lúc đó

Trần Vũ đi thêm mấy bước, tiến nhập tầng thứ hai Thiên Vũ Các.

Ngược lại với tầng một, không gian tầng hai lại nhỏ hơn; bí tịch, ngọc giản bày biện ở đây cũng ít ra cũng ít hơn phân nửa.

Nhưng đa phần bí tịch võ học ở đây đều là đẳng cấp cao. Thậm chí còn có một vài môn võ học đỉnh giai, chỉ là muốn đòi chúng cũng cần điểm cống hiến cực lớn.

“Kinh Hồng Kiếm”: Nhất kiếm kinh hồng, Diệt Ma Trảm Yêu. Tu luyện bí quyết này đến đại thành, có thể cách thủy trăm kim, cách bờ đả thương người. Tu luyện đến cực hạn, có thể ngưng luyện ra “Kinh Hồng kiếm khí” đánh đâu thắng đó, có trợ giúp rất lớn khi đột phá Hóa khí cảnh.

Điểm cống hiến hồi đoái: Một vạn năm ngàn.

Xem hết phần giới thiệu, nội tâm Trần Vũ thâm kinh hãi.

Uy lực môn võ học này thật đáng sợ, một khi đạt sơ thành thì có thể dễ dàng miểu sát Thiết Tông Hùng Vương. Thậm chí, nếu tu luyện đến đỉnh phong thì có thể vượt qua Luyện Tạng Kỳ, bước vào cảnh giới cao hơn nữa.

Hơn hết, đây là một môn đỉnh giai võ học, cần một vạn năm ngàn điểm cống hiến, Trần Vũ không có đủ khả năng hồi đoái.

Trần Vũ lắc đầu, hấn dờn ánh mắt sang chỗ khác, tìm tòi một môn võ học thích hợp cho bản thân mình trong đồng “Võ học cao giai”.

“Vân Sát Quyền”: một nhánh nhỏ của công pháp trấn tông là “Nguyên Sát Thần Công”, phối hợp với “Vân Sát tâm pháp”, trong quyền pháp có thể sinh ra Sát khí chi uy (DG: uy lực của sát khí). Có thể tăng phúc uy lực quyền pháp, có uy thế quét ngang vạn quân (DG: lực bạt thiên quân); mà càng giết chóc nhiều, người tu luyện dung nạp sát khí càng mạnh. Công pháp này tu luyện đến cực hạn, có tỉ lệ ngưng luyện “Vân Sát chi khí” có thể phản kim toái thiết (DG: hiệu là nghiền nát sắt thép như bột), thân thể huyết nhục dính phải lập tức hủ toái (DG: thối rữa) bá đạo vô cùng. Công pháp này nếu tiếp tục tu luyện, có thể tiến giai chính thức tu luyện “Nguyên Sát Thần Công”.

Điểm hồi đoái: Sáu ngàn.

Xem hết giới thiệu, Trần Vũ ánh mắt lập tức sáng ngời.

Môn “Vân Sát Quyền” này, với tư cách là một môn võ học đẳng cấp cao, uy lực rất bá đạo, không hề thua kém đỉnh giai võ học. Hơn nữa, môn công pháp này tiến giai, còn có thể tiếp tục tu luyện công pháp trấn tông là “Nguyên Sát Thần Công” nữa.

So sánh với võ học đẳng cấp cao khác cần bốn, năm ngàn điểm cống hiến, thì so với những môn võ học kia thì giá của “Vân Sát Quyền” đều xem như là khá cao rồi.

Nhưng rất nhanh, Trần Vũ nhận ra nguyên nhân.

Bên dưới phần giới thiệu “Vân Sát Quyền” còn có ghi chú.

Ghi chú nói rõ: Công pháp này rất có tai hại, bởi vì nó không phải là nguyên bản nhập môn của “Nguyên Sát Thần Công”. Trong quá trình tu luyện, dễ bị sát khí ảnh hưởng đến thần trí, có khả năng tẩu hỏa nhập ma. Người không có ý chí cứng cỏi, phải thận trọng khi tu luyện.

Thấy được điểm này, Trần Vũ không khỏi có chút do dự.

“Vân Sát Quyền” có uy lực bá đạo, tính ra điểm hồi đoái so cũng cao hơn nhưng chỗ tai hại, lại có nguy hiểm đến tánh mạng.

Lập tức Trần Vũ lại tiếp tục xem những võ học đẳng cấp cao khác.

Võ học ở tầng hai, đều là đẳng cấp cao, thậm chí có chút ít là đỉnh giai, số lượng cũng không nhiều lắm.

Trong đó, có những đỉnh giai võ học, Trần Vũ không có đủ điểm cống hiến để hồi đoái.

Mà võ học đẳng cấp cao, cần bốn, năm ngàn điểm cống hiến thì uy lực lại không bằng “Vân Sát Quyền”.

Đương nhiên, cũng không phải không có võ học đẳng cấp cao sánh vai với “Vân Sát Quyền”

“Kim Lăng Dao”: Dao xuất như kim phong hải lãng (DG: không biết dịch sao, giống như biếm gươm, gió sắc bén như kim loại) lại giống như gió thu thổi lá rụng. Dao pháp này công thủ nhiều mặt, tu luyện đến đại thành, Lăng Dao có thể đoạn kiều trăm thác; tu luyện đến tận cùng “Kim vân đao mang” (DG: đao mang màu vàng) có thể cách tường trăm người (Nguyên văn: Tường ngăn trăm người – DG), cơ hồ có thể so với chân khí.

Điểm đổi: Bảy ngàn.

Trong hàng võ học đẳng cấp cao thì đao pháp này đúng là rất nổi bật, uy lực của nó không hề kém “Vân Sát Quyền”.

Quan trọng là ... đao pháp này công thủ nhiều mặt, không hề có bất cứ tai hại nào trong tu luyện.

Chỉ tiếc, đây là một môn đao pháp.

Công pháp thích hợp với Trần Vũ mà có thể tiến giai, tốt nhất là loại thiên quyền chương. “Vân Sát Quyền” hàm ý hay phong cách đều tương ứng với “Thiết Lê Quyền”.

“ Trong các công pháp ở đây, cũng chỉ có “Vân Sát Quyền” là phù hợp với mình. Hơn nữa, uy lực cùng điểm đổi cũng hợp lý.”

Trần Vũ ánh mắt lập lòe bất định.

Khi hắn chuẩn bị đưa ra lựa chọn, sau lưng truyền đến một thanh âm.

"Tuyệt Tình, điểm cống hiến của nàng muốn đổi “Phong Ảnh Bộ” , tựa hồ có chút không đủ. Có cần bản điện hạ tặng cho nàng hai ngàn điểm cống hiến không?."

Thanh âm của Thất hoàng tử truyền đến.

"Đa tạ ý tốt của điện hạ, “Phong Ảnh Bộ” là võ học thân pháp đẳng cấp cao, Tuyệt Tình cũng chỉ thiếu hơn một ngàn điểm cống hiến, đi ra ngoài làm một chuyến nhiệm vụ liền là đủ."

Mục Tuyệt Tình nho nhã lễ độ mà nói.

Ân?

Trần Vũ không khỏi quay đầu, vừa hay nhìn thấy thiếu nữ thanh mị động lòng người mà mình đã từng nhớ thương.

"Trần đại ca?"

Thân thể xinh đẹp của Mục Tuyệt Tình cứng đờ, con ngươi lấp lánh, vừa vận cùng ánh mắt Trần Vũ gấp gờ.

Lúc vừa mới tiến lên tầng hai, nàng không phải là không có chứng kiến thân ảnh kia, chỉ là nàng thấy có chút quen mắt, nhưng lại không nhận ra đó là Trần Vũ.

Giờ phút này, ấn tượng của nàng về Trần Vũ biến hóa, làm cho nàng có chút giật mình.

Lúc này mới có hơn mười ngày không gặp, trong ấn tượng của nàng, hắn là một thiếu niên non nớt, vậy mà giờ đây cao lớn thêm vài phân. Màu da trở nên trắng nuốt, toát ra một khí chất say mê đầy hấp dẫn, có một loại khí phách dương cương cùng lão luyện không nói nên lời.

Cho nên, Mục Tuyệt Tình cơ hồ không nhận ra hắn ngay từ lúc đầu.

Có lẽ ngay chính bản thân Trần Vũ cũng không cảm thấy được, sau khi dung nhập trái tim thần bí, toàn thân hắn đều thoát thai hoán cốt từ trong ra ngoài. (DG: thay da đổi thịt)

Một cái chớp mắt của hắn, làm cho tâm hồn thiếu nữ của Mục Tuyệt Tình cũng bất giác xao xuyến lạ thường (nguyên văn: cũng bất giác nhanh hơn nhảy lên vài cái – DG).

"Tuyệt Tình cũng tới chọn võ học đó a."

Trần Vũ giữ lòng mình bình tĩnh.

Giờ khắc này.

Hắn rút cục làm ra một cái quyết định, dứt khoát cầm lấy bí tịch “Vân Sát Quyền” trước người.

"Vân Sát Quyền?"

Ánh mắt Thất hoàng tử bén nhọn, miệng nhếch lên một nụ cười nghiền ngẫm: "Người chỉ là một tên đệ tử ngoại môn, liệu có đủ điểm để đổi một môn tiếp cận đỉnh giai võ học không đây?"

"Vi sao không thể?"

Trần Vũ mặt không đổi sắc. Hắn không biết Thất hoàng tử nhưng theo cách ăn mặc, khí chất, có thể thấy được người này bất phàm.

Dứt lời, hắn cầm “Vân Sát Quyền”, đi ra ngoài.

Trong mắt Mục Tuyết Tinh chớp động, lóe lên vẻ kinh nghi bất định, chẳng lẽ Trần Vũ có nhiều điểm công hiến như vậy?

Phải biết rằng, nàng muốn hối đoái “Phong Ảnh Bộ” với tư cách là võ học đẳng cấp cao ở nơi này thì điểm công hiến cũng không quá bốn, năm ngàn mà thôi.

"Tiểu tử, ngươi xác nhận hối đoái môn võ học này, còn ý định làm môn tu luyện chính?"

Một lão giả mặt đỏ xuất quỷ nhập thần hiện thân hỏi.

"Vâng, tiền bối." Trần Vũ trịnh trọng nói.

Lão giả mặt đỏ không khỏi lắc đầu: "Môn Vân Sát Quyền này hung hiểm không cần phải bàn, môn võ học này với tư cách là quyền thứ của công pháp trấn tông cũng yêu cầu tư chất võ học không thấp đâu."

Nhưng lão đã nói đến vậy mà Trần Vũ không hề có chút thay đổi nào.

Lão giả mặt đỏ không hề nói thêm nữa, đem toàn bộ bản bí tịch “Vân Sát Quyền” giao cho Trần Vũ, cũng khấu trừ điểm công hiến.

Mất thấy, Trần Vũ có thể đổi được “Vân Sát Quyền”, Thất hoàng tử cùng Mục Tuyết Tinh ở một bên đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ha ha, người bằng hữu này của nàng thật không đơn giản a."

Thất hoàng tử có chút nheo lại mắt, tựa hồ đối với Trần Vũ sinh ra chút ít hứng thú. Đương nhiên, với tư cách Thất hoàng tử của nước Sở, y không vô có đi tìm một tên đệ tử ngoại môn so đấu, càng không coi đối phương là người có tư cách làm đối thủ cạnh tranh với mình.

Thiếu niên ở trước mắt, chỉ là để cho y hơi có chút hứng thú, không hơn.

Sau khi đạt được cả bộ bí tịch, lão giả mặt đỏ theo như lệ cũ nói mấy lời răn đe với hắn.

Điểm thứ nhất, bí tịch cho mượn phải trả lại trong vòng hai tháng, không được sao chép phó bản.

Điểm thứ hai, chỉ bản thân mới được tu luyện bí tịch, không được truyền ra bên ngoài.

Nếu như vi phạm bất kỳ một điểm nào trong đó sẽ bị phế bỏ tu vi, trục xuất khỏi tông môn.

"Tuyết Tinh, tiểu tử này đã hối đoái đến tay “Vân Sát Quyền”, dù sao nàng cũng là đệ tử nội môn, sao có thể kém hơn được."

Nếu điểm công hiến không đủ, bất kỳ lúc nào bản điện hạ cũng có thể trả cho nàng."

Thất hoàng tử đáng tuổi cười ầm ập, phong độ nhẹ nhàng.

Y mơ hồ đoán được thân phận Trần Vũ, dùng cái này khích tướng Mục Tuyết Tinh.

"Không được."

Mục Tuyết Tinh vẫn là lắc đầu, không có tiếp nhận ân tình của Thất hoàng tử.

Thất hoàng tử cũng không có tức giận, nhìn Mục Tuyết Tinh đi xuống lầu, trên mặt hiện vẻ tươi cười: "Rất có ý tứ, không ngờ nàng này có thể nhiều lần chống cự dụ hoặc của ngoại vật, tâm tính trầm ổn, khác với dự liệu. Hơn hết, nữ nhân như vậy, có thể bắt tới tay mới càng có cảm giác thành tựu."

...

Trần Vũ cầm trong tay “Vân Sát Quyền” từ tầng hai Thiên Vũ Các đi xuống.

Hắn vừa mới chuẩn bị ly khai, chợt thân hình dừng lại.

Hắn đứng nguyên tại chỗ chờ một lúc, đưa mắt nhìn Thất hoàng tử cùng Mục Tuyết Tinh ly khai. Xem ra, Mục Tuyết Tinh cũng không có nhận ân tình của Thất hoàng tử.

"Tiểu bối."

Lão giả mặt đỏ xuất hiện tại bên người hắn, trong tay còn cầm một cái hộp gỗ màu tím.

"Tiên bối, ngài gọi ta lại có việc gì không ạ?"

Trần Vũ cung kính nói.

Nguyên lai, tại lúc đi xuống lầu, hắn đột nhiên nghe được truyền âm của lão giả, có việc cần bản thân lưu lại.

"Lão hủ chỉ là không hiểu, dựa vào căn cơ thể chất của ngươi tốt như vậy sao lại dễ phí. Nơi này có một môn công pháp đặc thù, có lẽ ngươi có thể cho thử một lần."

Lão giả mặt đỏ nói xong, mở hộp gỗ trong tay ra.

Bên trong hộp gỗ, hiện ra một bản bí tịch cũ kỹ đã ố vàng, thậm chí có thể thấy một lớp bụi đất trên bề mặt.

"Đồng Tượng Công?"

Trần Vũ tiếp nhận quyển bí tịch, thổi đi lớp bụi bậm dày cộp, thấy được tên công pháp.

Ánh mắt hắn không khỏi có chút hoài nghi: "Nếu thật là một môn công pháp tốt, sao lại bị phủ đầy bụi lâu như thế? Xem ra, đã nhiều năm không có người động đến nó."

"Khục!"

Lão giả mặt đỏ ho nhẹ một tiếng: "Tiểu tử, ánh mắt của ngươi là ý gì há? Công pháp này nếu là tu thành thì uy lực chỉ có mạnh hơn cái môn “Vân Sát Quyền” kia mà thôi."

Thật lợi hại như vậy?

Trần Vũ cảm thấy có chút ngoài ý muốn, uy lực vậy mà còn mạnh hơn “Vân Sát Quyền”, đây chẳng phải là vượt qua phạm trù đỉnh giai võ học rồi há?

"Hơn nữa."

Lão giả mặt đỏ dừng lại, tiếp tục nói: "Môn võ học này, cũng không thể cho không ngươi. Dựa theo giá gốc quy định, tối thiểu ít nhất cần sáu, bảy ngàn điểm cống hiến, lão hủ làm chủ, giảm giá cho ngươi, chỉ cần hai ngàn năm trăm điểm."

"Thế nhưng mà, vì sao ta chưa từng nghe qua môn võ học “Đồng Tượng Công” này? Dường như chưa thấy ai tu luyện qua cả?"

Trần Vũ nhin không được nói.

Dù sao đi nữa thì hắn vẫn thấy cái quyển bí tịch dính đầy bụi bậm này, mang lại cho người ta một loại cảm giác không đáng tin cậy.

Càng trùng hợp hơn nữa, sau khi chi trả hai ngàn năm trăm điểm cống hiến thì số điểm mà Trần Vũ tích góp được cũng vừa hết.

"Lựa chọn là do ngươi thôi! Môn “Đồng Tượng Công” hoàn toàn là lựa chọn chính xác, đối với yêu cầu thể chất người tu luyện, cực kỳ hà khắc, mà người không có đại nghị lực, thì khó có thể tu luyện thành công."

Lão giả mặt đỏ ra vẻ nghiêm mặt, chờ đợi Trần Vũ đưa ra lựa chọn cuối cùng.

"Được rồi."

Trần Vũ cuối cùng cũng đồng ý. Nghĩ đến thân phận đối phương là cao tăng trong tông môn, sẽ không nhằm chán đi hãm hại chính mình.

Còn nữa, hắn cũng không dám nhiều lần cự tuyệt ý tốt của đối phương, nếu đắc tội một vị tông môn túc lão thì làm sao còn lăn lộn ở Vân Nhạc Môn được nữa.

"Rất tốt."

Lão giả mặt đỏ lộ ra nụ cười hài lòng, đem môn võ học “Đồng Tượng Công” này đổi cho Trần Vũ.

Cứ như vậy.

Trần Vũ mang theo “Vân Sát Quyền”, “Đồng Tượng Công” hai môn bí tịch võ học, ly khai Thiên Vũ Các.

Bá!

Trần Vũ vừa rời đi, trước người lão giả mặt đỏ, đột nhiên xuất hiện một vị lão giả râu bạc trắng.

"Vây mà, ngươi lại đem “Đồng Tượng Công” truyền thụ cho một tên đệ tử ngoại môn, công pháp này gần hai mươi năm rồi vẫn không có ai tu luyện thành công."

Lão giả râu bạc trắng nói.

"Hắc hắc, coi như đánh cuộc một lần. Nếu là thành công, đối với kế hoạch kia, có thể là tăng thêm trợ giúp thật lớn."

Lão giả mặt đỏ lộ ra một bộ dáng gian trá.

"Tốt rồi, đến phiên ta trông coi." Lão giả râu bạc trắng không cho là đúng nói, hiển nhiên cũng không để ý đến sự gian dối của lão giả mặt đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tiến giai Thông Mạch

Nơi ngoại môn.

Trần Vũ trở lại phòng mình lấy hai quyển võ học ra, không thể nào dấu được vẻ hưng phấn.

Ngày trước!

Hắn muốn có được một môn võ học trung giai thật không dễ dàng gì.

Còn lần này, hắn lại một lần đổi ra hai bộ võ học cao giai, mà còn không phải là võ học cao giai bình thường.

Trong đó 《Vân Sát Quyền》là một phần nhỏ của công pháp trấn tông 《Nguyên Sát Thần Công》; mà lai lịch quyển 《Đồng Tượng Công》kia, theo lời của lão giả mặt đỏ cũng không đơn giản.

Trước tiên, hắn mở《Đồng Tượng Công》ra, bắt đầu đọc qua. Vốn dĩ chọn thêm môn võ học này, phần lớn là do không tiện cự tuyệt lão giả mặt đỏ.

Lúc này vội vàng nhìn xuống, sắc mặt của Trần Vũ, có chút không chịu nổi rồi.

"《Đồng Tượng Công》: phần đầu Đồng Tượng Công, công pháp luyện thể cổ xưa, lấy luyện phách cường thể làm chủ. Phần đầu này tu luyện đến đại thành, toàn thân như mình đồng da sắt, trừ đi chỗ hiểm, toàn thân là đao thương bất nhập, mà lực lượng lại lớn vô cùng, hình thể tựa như đồng nhân, không cần nội tức, cũng có thể hoành hành từ Hóa Khí Cảnh trở xuống."

Trần Vũ nhìn sơ qua một lần.

Trên công pháp này miêu tả, ngược lại tương tự với ngoại công phòng ngự, căn bản không có nói một câu đến "Thông Mạch", càng không có tâm pháp trùng kích Thông Mạch Kỳ tương ứng.

Càng không có gì để nói chính là, cái《Đồng Tượng Công》này chỉ là phần đầu mà thôi.

Dự tính ban đầu của Trần Vũ khi lựa chọn chủ tu công pháp là vì Thông Mạch, hơn nữa phải có thực lực mạnh mẽ sau khi Thông Mạch, không thể thua kém những nội môn đệ tử kia.

Ba!

Trần Vũ hơi lộ vẻ xúi quẩy, ném《Đồng Tượng Công》sang một bên.

Hắn liền lấy 《 Vân Sát Quyền 》ra, bắt đầu nghiên cứu cẩn thận, không lâu sau sắc mặt đã lộ ra tươi cười.

Là một phần của công pháp trấn tông, 《 Vân Sát Quyền 》 không làm cho Trần Vũ thất vọng, công pháp này bao gồm hai phương diện "Vân Sát Tâm Pháp" cùng "Vân Sát Quyền Pháp".

Trong đó, "Vân Sát Tâm Pháp" có phương pháp tu luyện nội tức, càng có phương pháp đột phá cánh cửa Thông Mạch Kỳ.

"Không tệ."

Mặt Trần Vũ lộ ra vui vẻ, liền bắt đầu lĩnh hội "Vân Sát Tâm Pháp" trước tiên.

Theo lý thuyết.

Căn cơ của hắn tại Đoán Thể Kỳ, vô cùng vững chắc, rất thích hợp để tiến giai Thông Mạch Kỳ.

Dưới tình huống này, chỉ cần phối hợp tâm pháp là có thể trùng kích Thông Mạch Kỳ.

Nhưng mà.

Trong lúc Trần Vũ vận hành "Vân Sát Tâm Pháp", cố gắng ngưng luyện khí huyết trong người, tích tụ "Nội tức" lại có vẻ rất khó khăn.

Trong kinh mạch của hắn, căn bản không có nhiều cảm ứng.

Dựa theo lời của một vài đệ tử cũ mà nói thì cái này là không đủ "Khí cảm".

Ngày đầu tiên.

"Vân Sát Tâm Pháp" hầu như không có tiến triển; khí huyết trong cơ thể hắn đầy đủ cường thịnh nhưng lại không cách nào sản sinh ra nội tức, cũng không có cái gọi là "Khí cảm".

Ngày hôm sau, vẫn vậy.

Ngày thứ ba, tiến triển một chút nhưng vẫn không có sinh ra nội tức.

Lúc này, rốt cục Trần Vũ cũng thấy hoảng hốt, thậm chí hoài nghi tư chất của mình.

Nếu như nói, những người khác là căn cơ thể chất còn chưa đủ, không cách nào ngưng luyện nội tức, cái kia còn dễ lý giải.

Thế nhưng mà, căn cơ Trần Vũ, ngay cả vị tiền bối lão già mặt đỏ kia cũng rất kinh hãi thán phục.

Không được, Trần Vũ đột nhiên nhớ tới lão già mặt đỏ, đã đánh giá tư chất của mình, bộ dạng khi ấy là vô cùng tiếc hận.

Chẳng lẽ, đúng như lời đối phương nói, tư chất võ tu của mình cực kỳ bình thường.

"Cũng đúng. Nếu như tư chất quá bình thường, Thông Mạch Kỳ quả thật là một cái bình cảnh, hao phí mấy tháng đột phá, cũng rất bình thường."

Trần Vũ rốt cục đưa ra một cái kết luận.

Kết luận chính là: Mình không phải là thiên tài.

Vài ngày trước, trải qua cải tạo của trái tim thần bí, hắn tu tập 《 Thiết Lê Quyền 》 như được thần trợ giúp, còn tưởng rằng tư chất của mình, có thể so với một vài thiên tài trong tông môn.

Nếu như không phải thiên tài thì tiến độ này đúng là bình thường mà.

Nghe một ít ngoại môn đệ tử lão luyện giải thích, trùng kích Thông Mạch, sản sinh khí cảm giác, ngưng luyện ra nội tức, đều cần thời gian chừng hai tháng.

Thế nhưng mà.

Thời gian của Trần Vũ không còn tới hai tháng.

Còn có nửa tháng, nếu không có cách đột phá Thông Mạch Kỳ, hắn sẽ bị trục xuất khỏi tông môn.

"Bình tĩnh."

Trần Vũ hít sâu một hơi, bắt đầu trầm tư.

Nếu như nói, tư chất của mình bình thường, vì sao khi tu tập 《Thiết Lê Quyền》, lại như có thần trợ?

Suy nghĩ tới đây.

Hắn buông "Vân Sát Tâm Pháp", bắt đầu xem thêm 《Vân Sát Quyền》trong "Vân Sát Quyền Pháp".

Là võ học cao giai, "Vân Sát Quyền Pháp" này quả thực huyền diệu, hiển nhiên hơn hẳn 《Thiết Lê Quyền》, yêu cầu về thể chất cũng càng cao.

Ồ!Ồ!Ồ!

Trần Vũ vùng quyền, tu luyện "Vân Sát Quyền pháp", mỗi một quyền đều tràn ngập uy lực, đơn giản hơn trong tưởng tượng.

Mặc dù không có linh ngộ "Sát" ý chân chính, nhưng "Hình" quyền, Trần Vũ lại rất nhẹ nhàng học xong, hợp lại từng chút một cũng ngộ ra sát ý bên trong quyền pháp.

Nửa ngày sau.

Trần Vũ gạt mình rồi, bản thân tu luyện "Vân Sát Quyền pháp", tiến triển thần tốc.

Cái loại cảm giác thông thuận này, giống như trở lại đoạn thời gian trước, khi luyện tập

《Thiết Lê Quyền》.

Ba ngày sau.

"Vân Sát Quyền!"

Trần Vũ đánh ra một quyền, trong thần vận bao hàm khí thế, dường như sinh ra một cỗ hung thần chí khí, giống như ngày đó gặp phải hung thú ở trong Vân Uyên Sơn Mạch.

Trong quyền pháp của hắn, phảng phất có cuồng phong gào thét, hung thú rít gào, làm cho khí huyết người ta bất ổn.

Chỉ một quyền này, gần như uy lực đã vượt qua《Thiết Lê Quyền》đại thành.

Vân Sát Quyền Pháp, sơ thành!

Trần Vũ đứng lại tại chỗ, kinh ngạc thốt ra: "Ta là thiên tài?"

Bởi vì, theo như lời trên bí tịch, "Vân Sát Quyền Pháp" sơ thành, người bình thường cần ít nhất từ mấy tháng đến nửa năm, thiên tài thì phải đánh giá khác rồi.

Nhưng mà.

Nghĩ đến mình mặc bình cảnh trên tâm pháp thì Trần Vũ lại có chút nhụt chí.

Coi như là thiên tài thì hắn cũng không phải là thiên tài hoàn chỉnh.

Sau khi Vân Sát Quyền pháp sơ thành, Trần Vũ tiếp tục tu luyện linh hội thêm mấy ngày, lại có tiến triển không hề nhỏ.

Hắn cảm giác, thân thể chính mình, dường như có trợ giúp thần kì, tất cả các chiêu thức đều có thể đạt đến mức vô cùng kì diệu. Thân thể kết hợp hoàn mỹ mà trên thần vận, cũng hiện lên một chút.

Lại qua mười ngày.

"Vân Sát Quyền pháp" của Trần Vũ, lúc này đã tiếp cận cảnh giới tiểu thành, cũng gặp phải bình cảnh, tiến triển chậm chạp.

Một phần là do, quyền pháp này cần phối hợp với Vân Sát Tâm Pháp, mới có thể phát huy uy lực lớn nhất; một phần khác nữa, là môn công pháp này nhất định phải phối hợp với đấu tranh chém giết, súc tích sát khí, mới dễ dàng tiến triển.

"Thử lại 'Vân Sát Tâm Pháp' lần nữa."

Trần Vũ hít sâu một hơi, quay lại tu tập tâm pháp.

Vân Sát Quyền pháp tới gần tiểu thành về sau, căn cơ thân thể của hắn, thậm chí thực lực, đạt đến cực hạn đáng sợ, coi như là nội môn đệ tử, đều không bằng.

Ngoài ý muốn chính là.

Lúc này đây, Trần Vũ tu luyện "Vân Sát Tâm Pháp", lại có chút cảm giác rồi.

Khí huyết cùng tinh thần của hắn, không chỉ cường đại trước nay chưa có, mà còn mơ hồ nhiễm lên một ít hàm ý của Vân Sát Quyền pháp.

Không quá nửa ngày.

Trong khí huyết Trần Vũ, ẩn ẩn cảm giác được một cỗ "Khí tức", mang theo vài phần ý vị tương tự Vân Sát Quyền pháp.

Khí tức kia, phát ra một cỗ huyết tinh sát khí băng lãnh, làm cho thể xác và tinh thần Trần Vũ phát lạnh.

Phanh phanh! Phanh phanh!

Nơi buồng tim, đột nhiên nhảy lên nặng nề như núi, luồng khí tức ảnh hưởng thần trí này, lập tức hóa thành vô hình.

Thời gian chuyển dời.

Luồng sát khí vô hình, ở trong khí huyết càng ngày càng mãnh liệt, có loại cảm giác bá đạo không chịu trời buộc.

"Khí cảm rõ ràng rồi!"

Trong nội tâm Trần Vũ cuồng hỉ, tiếp tục thúc dục "Vân Sát Tâm Pháp".

Đêm rất khuya.

Trần Vũ mở rộng hai tay, kinh mạch trên người bành trướng, lơ mơ hiện lên một tia thanh vân dữ tợn, quanh thân tràn ra luồng hơi thở âm sát băng lãnh.

Vù vù!

Cổ hơi thở kia, càng ngày càng mạnh, đến nỗi chung quanh hình thành một vòng khí lưu.

"Oanh!"

Trần Vũ hét lớn một tiếng, thanh vân trên người đột ngột hung ác, vung nắm đấm lên.

Hô phốc!

Một luồng khí tức âm hàn bá đạo, dao động ở trên nắm tay, cửa sổ giấy cách đó không xa, "Phốc phốc" một tiếng, ở dưới kinh phong mạnh mẽ, không khỏi nổ tan tành.

"Hoàn thành!"

Trần Vũ trong lòng phấn chấn, cảm giác một cỗ nội tức âm hàn, đã thông kinh mạch, theo nắm đấm trào lên.

"Đây là nội tức?"

Hắn hít sâu một hơi, vận chuyển Vân Sát Tâm Pháp, trong lòng bàn tay truyền đến một hồi kích động rít gào, nội tức vô hình kia, âm hàn bá đạo, giống như một đầu hung thú đang giương nanh múa vuốt.

Ở Thông Mạch Kỳ, võ giả ngưng luyện ra nội tức, vẫn không cách nào công kích vật thể cách xa, trừ phi tấn chức Luyện Tạng Kỳ.

Dù vậy, trong công kích có kèm theo nội tức, uy cũng có khác nhau.

Còn nữa, đẳng cấp võ học khác nhau, ngưng luyện ra nội tức, cũng có sự phân chia mạnh yếu.

Trần Vũ cũng cảm giác, vân sát nội tức do mình ngưng tụ so với nội tức "Liễu Âm Chi" của Đinh Cửu Huy thì mạnh hơn không ít.

Từ đó.

Trần Vũ bỏ ra nửa tháng thời gian, ngưng luyện ra nội tức, một lần hành động đột phá Thông Mạch Kỳ!

"Cuối cùng có thể đứng trong tông môn rồi."

Trần Vũ thở dài một hơi trong lòng, gần ba năm qua, đây chính là mục tiêu của hắn.

Đặt chân vào tông môn, xem như bước ra bước đầu tiên, có được tư cách sơ bộ tiếp cận cường giả võ đạo.

Chỉ có bản thân càng cường đại thì phụ mẫu mới có thể sống thật tốt, gia tộc mới có thể an ổn, thậm chí thịnh vượng.

"Lâu rồi không về nhà, sắp tới có thể trở về một chuyến, đem tin tức này, nói cho phụ mẫu."

Khóe miệng Trần Vũ khẽ tươi cười.

Giờ khắc này, tựa như hắn có thể thấy phụ mẫu biết được tin tức sẽ kinh hi và khuây khoả.

Hai ngày sau.

Tu vi, thậm chí nội tức Trần Vũ đã vững chắc.

Bởi vì trước khi đột phá, căn cơ của hắn vô cùng vững chắc, nên sau đột phá cảnh giới rất ổn định.

Sáng sớm hôm đó.

Trần Vũ đứng dậy đi đến điện trung tâm ở ngoại môn. Hắn tới nơi này là vì hai sự tình.

Thứ nhất, xác thực tư cách đệ tử ngoại môn chính thức của mình.

Thứ hai, hắn phải về nhà một chuyến nên thuận tiện xin một chút.

Trong tâm điện, bên trong một gian điện.

"Thi triển công pháp chủ tu của ngươi một chút." Một người chấp sự trung niên không chút quan tâm nói ra. Trần Vũ nhẹ gật đầu, một quyền đánh ra.

Hô Xoạt!

Trong nháy mắt Vân Sát Quyền đánh ra, một cỗ kinh phong hung lệ mơ hồ, nương theo nắm đấm chấn động rít gào, làm cho tâm thần người khác rung động.

"Cái gì. . . Nguyên Sát Thần Công! Không đúng, đây là 《 Vân Sát Quyền 》!"

Chấp sự trung niên "Đặng" một phát, đứng lên.

Biểu tình tàn mạn trên mặt hắn lộ không còn tồn tại nữa, thoáng cái nghiêm túc nặng nề, mắt sáng như đuốc, chính thức mà đánh giá Trần Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đường về

Chân thành cảm ơn dịch giả Tà Dương đã hỗ trợ

***

"Chấp sự đại nhân, có lẽ ta đạt tới tiêu chuẩn rồi chứ."

Trần Vũ bị hắn nhìn đến chột dạ.

Sau khi tiến giai Thông Mạch, giác quan của hắn tăng thêm một khoảng lớn, hắn có thể cảm nhận được nội tức trong cơ thể người chấp sự trung niên này cường đại hơn mình, thậm chí còn cao hơn Nhạc Phong hắn một cấp.

Chỉ sợ tu vi người này đã đạt đến Luyện Tạng Kỳ đỉnh phong.

"Ta họ Liễu, ngươi cứ gọi ta là Liễu chấp sự. Trần Vũ à, ngươi tu luyện Vân Sát Quyền bao lâu rồi?"

Người chấp sự trung niên cười vui vẻ.

Trần Vũ ngạc nhiên, người chấp sự trung niên này sao tự nhiên lại trở nên khách sáo như vậy?

Thật ra, một quyền vừa rồi, hắn đánh rất tùy ý, cũng không phải dùng toàn lực.

"Khoảng nửa tháng."

Trần Vũ không che giấu được, dù sao thời gian hẩn nhận bí tịch cũng đúng vậy.

"Mới nửa tháng, Vân Sát Quyền của ngươi đã nhập môn, lại còn có trình độ như thế?"

Liễu chấp sự giật mình.

Yêu cầu của Vân Sát Quyền đối với tư chất là tương đối cao, mà khi tu hành chắc chắn sẽ gặp phải nguy hiểm. Nếu không, với tư cách là một phần của công pháp trấn tông, cũng không có khả năng chỉ cần có bấy nhiêu điểm công hiến.

Nửa tháng mà Vân Sát Quyền đạt được tới trình độ này thì có thể xem là thiên tài rồi.

Một lúc sau Liễu chấp sự lập hồ sơ cho Trần Vũ, xác lập thông tin của đệ tử ngoại môn.

Sau đó, Trần Vũ lấy được một tấm lệnh bài cũng hai bộ quần áo mới.

Lệnh bài chính là lệnh bài thân phận mới.

Quần áo mới so với bộ ban đầu thì họa tiết bên trên có chút khác biệt.

Những cái này biểu hiện cho việc Trần Vũ đã chính thức trở thành một thành viên trong Vân Nhạc Môn.

Ngoại trừ xác lập thân phận đệ tử chính thức, việc Trần Vũ về nhà một tháng cũng đã được Liễu chấp sự đồng ý.

Sau khi Trần Vũ rời đi.

Người chấp sự trung niên lấy ra một quyển sách rất dày, bắt đầu tìm đọc.

"Lúc nhập môn, tư chất chỉ là Nửa linh thể phổ thông, mất thời gian ba năm, khó khăn lắm mới đột phá Thông Mạch Kỳ. Quái dị, thật quái dị. . ."

Liễu chấp sự lặng im suy nghĩ.

Loại tư chất này mà lại có thể trong vòng nửa tháng, luyện thành bước đầu của Vân Sát Quyền.

. . .

Ra khỏi Trung Xu Điện, Trần Vũ cảm thấy trong lòng rất thoải mái, có chút xúc động muốn ngửa mặt lên trời mà hét dài.

Cuối cùng thì nguyện vọng trong ba năm qua của hắn đã đạt được!

"Chẳng qua đệ tử ngoại môn chỉ là thành viên tầng thấp nhất trong tông môn, căn bản là không có địa vị gì. Mục tiêu kế tiếp của ta chính là tiến vào nội môn!"

Trần Vũ trầm hạ quyết tâm.

Trong đầu hắn không hiểu sao lại hiện ra cảnh thiếu nữ là lượt kia bị chết.

Thiếu nữ là lượt chết đi, căn bản không khiến cho tông môn mấy may xem trọng, cho đến bây giờ không ít đệ tử còn không biết gì về tin tức sinh tử kia.

Đệ tử ngoại môn, quá thấp kém rồi!

Chỉ có trở thành đệ tử nội môn mới có thể được tông môn coi trọng cùng dốc hết tài nguyên, thậm chí đạt được nhiều quyền lợi cùng cơ hội hơn.

Bất kể là vì thực lực, địa vị, hay là tiền đồ thì danh hiệu đệ tử nội môn là cánh cửa phải vượt qua.

Trung Xu Điện, trên đỉnh núi ngoại môn.

Thời điểm mà Trần Vũ xuống núi, đồng thời cũng có một ít người lên núi giải quyết một vài sự vụ.

Trong đó có không ít đệ tử đều đến để xin phép nghỉ về nhà.

Chậm! Chậm!

Một gã thiếu niên tầm mười lăm mười sáu tuổi mặc áo xanh, đang phi lên núi, nhìn bước chân của hắn có cảm giác rất nhẹ nhàng.

"Vương sư huynh!"

Mấy tên thiếu niên ở phụ cận, ríu rít chào hỏi.

Thiếu niên mặc áo xanh này, bộ mặt góc cạnh rõ ràng, coi như anh tuấn, trên mặt mang theo nụ cười nhã nhặn, rõ ràng có rất nhiều mối quan hệ không tệ.

"Hả? Là Vương Lăng Vân. . ."

Trần Vũ đang xuống núi, ánh mắt nhìn vào người thiếu niên mặc áo xanh kia.

Mấy ngày nay hắn vẫn luôn luôn khổ tu, cho nên không gặp được Vương Lăng Vân, cũng không thấy đối phương tìm mình.

Trần Vũ không biết là.

Mấy ngày nay Vương Lăng Vân cũng tiềm tu.

"Khổ tu lần này cuối cùng cũng có chỗ đột phá. Chẳng qua muốn thể hiện ở thi đấu Ngoại môn thì còn chưa đủ. Nên hồi gia tộc một chuyến yêu cầu thêm nhiều tài nguyên hơn."

Vương Lăng Vân tính toán trong lòng.

Còn có hơn hai tháng thi đấu ngoại môn sẽ bắt đầu; suy nghĩ của y gần đây đều đặt ở phương diện này.

"Vương sư huynh."

Một giọng nói nhàn nhạt quen thuộc từ trên ngọn núi truyền đến.

"Ừ tốt. . ."

Vương Lăng Vân vô thức trả lời một tiếng, trên đường đi, y cũng đã chào hỏi không ít người.

Nhưng ngay sau đó, y cảm thấy có gì không đúng nên lập tức nhìn lên phía trên.

"Trần Vũ?"

Sắc mặt Vương Lăng Vân trầm xuống, có chút khó tin.

Trong quá khứ, vốn đều là y thường tìm Trần Vũ, đối phương nhìn thấy y đều là phải trốn tránh, thậm chí vô cùng cảnh giác.

Lần này lại xuất hiện khác thường.

Trần Vũ sao lại có thể chủ động tới chào hỏi mình.

"À? Ta nói sao lại vậy, hóa ra là Trần sư đệ đã tấn chức Thông Mạch Kỳ rồi."

Ánh mắt Vương Lăng Vân đảo qua quần áo mới của Trần Vũ.

Sau khi trở thành đệ tử chính thức, Trần Vũ đổi lại quần áo mới, họa tiết bên trên có chút hơi khác.

Một màn này, tự nhiên làm cho Vương Lăng Vân u ám trong lòng.

Y từng cố gắng đã kích, muốn đem đối phương đuổi ra khỏi tông môn, nhưng mà cuối cùng không thành công, còn làm cho Trần Vũ đột phá Thông Mạch Kỳ.

"Kẻ bất tài ngu dốt này vừa mới đột phá Thông Mạch, khiến cho Vương sư huynh thất vọng rồi. . ."

Trần Vũ nói giống như cười mà không phải cười.

"Hừ! Ít ở đây mà giả vờ giả vịt đi! Đừng cho rằng nguoi đột phá Thông Mạch là có thể ngang hàng với ta."

Vương Lăng Vân hừ lạnh một tiếng.

"Vậy sao? Sư đệ ta, còn đang muốn lĩnh giáo cao chiêu của Vương sư huynh một chút."

Đề tài câu chuyện của Trần Vũ đột nhiên chuyển biến.

Cái gì?

Vương Lăng Vân thiếu chút nữa là cho mình nghe lầm.

Hồ!

Tiếp theo trong nháy mắt, thân hình Trần Vũ đang đứng đối diện loáng lên một cái, đánh một quyền về phía Vương Lăng Vân.

Nói ra tay liền ra tay!

Trần Vũ bỗng nhiên xuất quyền, không chỉ làm cho Vương Lăng Vân kinh ngạc, còn làm cho một ít đệ tử đang đứng ở phụ cận như là gặp quỷ.

Đối mặt với một màn này.

Sau khi kinh ngạc trong phút chốc, khóe miệng Vương Lăng Vân hiện ra một vẻ giễu cợt.

"Thiết Vân Trảo!"

Vương Lăng Vân đẩy cánh tay về phía trước, thiết trảo xé rách không khí, nội tức sắc bén gào thét, dường như còn có thể thấy được một đạo hàn mang lạnh lẽo.

Bang, dừng!

Trần Vũ bắt đầu khởi động nội tức vào trong một quyền rồi va chạm cùng với Thiết Vân Trảo.

Phút chốc, hần cảm thấy một luồng nội tức mạnh mẽ sắc bén bỗng nhiên bắn ngược lại, làm cho bàn tay hần cảm thấy đau nhức một hồi.

Hả?

Trần Vũ xuất quyền trước mà cũng không thể chiếm được tiện nghi.

"Ồ! Thông Mạch trung kỳ?"

Trần Vũ hít nhẹ một hơi, ổn định khí huyết trong cơ thể, có vẻ hơi giật mình nhìn về phía Vương Lăng Vân.

Một quyền vừa rồi, mặc dù hần không thi triển Vân Sát Quyền, nhưng nội tức cũng không giữ lại bao nhiêu.

Với sức công kích như vậy của hần, hần là có thể áp chế được Thông Mạch sơ kỳ.

Chẳng qua là không nghĩ tới, Vương Lăng Vân lại có thể tiến giai Thông Mạch trung kỳ.

Thông Mạch trung kỳ so với sơ kỳ, thì cường độ cùng mức độ hùng hậu của nội tức đều được tăng lên một khoảng không nhỏ. Hơn nữa đến Thông Mạch trung kỳ thì kinh mạch lại được mở rộng ra..., thể chất cũng được tăng trưởng.

Nhưng mà.

Bên giật mình hơn vẫn chính là Vương Lăng Vân.

"Tiểu tử này, thật sự là vừa đột phá Thông Mạch Kỳ? Nội tức làm sao lại cường đại như thế!"

Vương Lăng Vân đứng tại chỗ hơi rung động.

Y cảm thấy một cỗ khí tức âm sát bá đạo đánh tới, mà lực lại lớn vô cùng, làm cho khí huyết của hần sôi trào, miễn cưỡng mới ổn định.

"Ha ha! Lại đến -- "

Một quyền Trần Vũ không thành, hần ngược lại cười lớn một tiếng.

Thiết Lê Quyền!

Thế công của Trần Vũ lần này càng cuồng bạo, một đôi thiết quyền vung vẩy, nội tức gào thét làm cho không khí giống như có lẽ hoa thiết lôi (ta nghĩ đây là một loại pháo hoa) nổ tung.

"Thằng này, làm sao lại trở nên mạnh như thế!"

Vương Lăng Vân chỉ cảm thấy một cỗ bạo vũ thiết lê đập vào mặt, hô hấp trở lên nặng nề.

"Vân Sát Tâm Pháp" ngưng luyện ra nội tức, cộng với cảnh giới Thiết Lê Quyền đại thành, làm cho thế công của Trần Vũ đạt tới một cấp độ mới.

Bồng! Bồng! Dừng!

Trong khoảnh khắc, hai người ở giữa sườn núi đã giao chiến hơn mười chiêu.

Một ít đệ tử ở phụ cận cũng sợ mà nhìn, đều không kịp phản ứng.

"Trần Vũ đột phá Thông Mạch lúc nào, lại còn đánh ngang sức ngang tài với Vương Lăng Vân."

"Uy lực của Thiết Lê Quyền đại thành cũng không phải là mạnh như vậy chứ."

Những đệ tử này, càng thêm khâm phục thực lực mà Trần Vũ biểu hiện.

Dù sao, không ai ngờ tới là Trần Vũ có thể tu thành Vân Sát Quyền loại võ học hung thần gần như đỉnh giai này, nội tức ngưng luyện còn hơn các loại cùng giai bình thường khác.

Trong khi liên tục giao chiến Vương Lăng Vân bắt đầu cảm thấy áp lực.

Giao phong chính diện thì Trần Vũ không sợ y, mà khí thế lại càng đánh càng hung, lực lượng mạnh như một đầu hung thú.

Rất nhanh đã qua ba mươi chiêu.

Một đôi trào của Vương Lăng Vân đều run lên, sau khi va chạm, dĩ nhiên lại bị áp chế.

Vốn là.

Y còn muốn dựa vào tu vi Thông Mạch trung kỳ, khí mạch dài hơn, đánh từ từ kéo dài với Trần Vũ, xem ra bây giờ là điều hoàn toàn không thực tế.

Thiếu niên ở đối diện chẳng biết từ lúc nào có uy mãnh to lớn như thế, lại làm cho lòng y sinh ra sự bất lực.

Thậm chí y còn có cảm giác Trần Vũ có phải hay không cầm đại đao va chạm với y.

Cảm giác này của y cũng không sai.

Trần Vũ vừa đột phá Thông Mạch không lâu, đúng lúc ngứa tay thì gặp được Vương Lăng Vân, tất nhiên hẳn sẽ không bỏ qua.

Sau sáu mươi chiêu.

Vương Lăng Vân cuối cùng thay đổi sách lược, không hề ngạnh kháng cùng Trần Vũ nữa, mà thi triển một môn thân pháp, áp dụng du đấu.

Vù vù bồng!

Mấy quyền tiếp theo của Trần Vũ hầu như đều đánh hụt.

"Du Ngự Thân Pháp."

Thân hình Vương Lăng Vân giống như một con cá linh động, du đấu chung quanh Trần Vũ.

Trần Vũ thế công tuy mạnh nhưng đối phương lại không cùng hắn liều mạng.

"Tên này lại có thể tu luyện một môn võ học thân pháp trung giai. . ."

Trần Vũ có chút ngoài ý muốn.

Nếu như Trần Vũ toàn lực phát động thì lực lượng và tốc độ còn có thể tăng lên nữa. Chẳng qua thân pháp đối phương dùng chính là kỹ xảo.

Dưới tình huống chênh lệch không quá lớn, muốn phá vỡ thân pháp, cũng không dễ dàng gì.

"Hiện tại ta vẫn không thể bạo lộ Vân Sát Quyền, có lẽ tốt nhất vẫn nên giữ lại chút thực lực."

Trần Vũ dừng tấn công.

Với việc thi đấu ngoại môn hơn hai tháng sau trong lòng hắn còn muốn đánh cược một lần.

Cho nên trước khi thi đấu hắn không lên bại lộ năng lực chân chính.

Nhìn thấy Trần Vũ dừng tay, Vương Lăng Vân thở phào một hơi, trên trán đã xuất hiện đầy mồ hôi hột.

"Thân pháp của Vương sư huynh, ta lĩnh giáo. Lần sau tái chiến!"

Trần Vũ lưu lại một câu nói, liền lách mình đi xuống dưới chân núi.

Một ít đệ tử ngoại môn đang đứng ở phụ cận nhìn thân ảnh hần rời đi, trên mặt còn đầy ngạc nhiên nghi ngờ, khẽ thì thầm.

"Trần Vũ, với tư chất của ngươi, làm sao lại có thể có tiến triển lớn như vậy. Trên người của ngươi, nhất định có bí mật, đừng để cho ta tìm được cơ hội!"

Vương Lăng Vân cắn răng, một vẻ hung ác nham hiểm hiện ra trong mắt.

...

Sau nửa nén hương, Trần Vũ xuống đến sơn môn.

Lần này lên đường hần không thuê ngựa của tông môn, mà là đi bộ.

Chẳng những đi bộ, hần còn đặc biệt tìm địa phương ít người ở mà đi.

Tại một chân núi vắng vẻ.

Trần Vũ lấy ra một bản bí tịch ở trong túi, chính là bản Lăng Vân Bộ lấy được ở chỗ Nhạc Phong.

"Bản Lăng Vân Bộ này, có lẽ cao cấp hơn so với bản Du Ngư Thân Pháp của Vương Lăng Vân."

Khóe miệng Trần Vũ hiện lên sự vui vẻ.

Vừa rồi chiến đấu cùng Vương Lăng Vân, làm cho hần ý thức được tầm quan trọng của thân pháp.

Mà bản Lăng Vân Bộ này, hần từng nhìn thấy Nhạc Phong thi triển lúc cứu thiếu nữ là lướt ở giữa không trung, cũng một cước đạp cho Thiết Tông Hùng bị thương.

Cứ như vậy.

Trên lộ trình trở về, Trần Vũ một bên tu luyện Lăng Vân Bộ, một bên gấp rút lên đường.

Năm ngày sau.

Hần cuối cùng cũng trở lại thành Tương Dương, mà Lăng Vân Bộ kia lại rất thuận lợi đạt tới cảnh giới tiểu thành!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chân tướng ở gia tộc

“Lăng Vân Bộ” đạt tiểu thành chính là cấp bậc mà Nhạc Phong thể hiện trước kia.

Môn thân pháp tiến triển thuận lợi làm cho Trần Vũ có chút trầm tư. Trước hết hần lại nghĩ về “Thiết Lê Quyền”.

Từ sau khi dung hợp trái tim thần bí thì có thể nói thể chất của hần thoát thai hoá cốt một cách khủng khiếp.

Lúc đầu tập luyện “Thiết Lê Quyền” có cảm giác như được thần trợ vậy, giờ phút này luyện “Lăng Vân Bộ” cũng có cảm giác như vậy.

“Thiết Lê Quyền, Lăng Vân Bộ, Vân Sát Quyền Pháp... Ba loại này đều thiên về loại võ học “Thể thuật”, lúc bắt đầu luôn thuận lợi a.”

Rốt cuộc Trần Vũ cũng tìm được điểm chung.

“Lăng Vân Bộ” chính là một môn võ học thân pháp, không thể nào thoát được việc vận dụng thân thể. Tuy rằng nó có tâm pháp tương ứng để phối hợp với nội tức nhưng cũng chỉ là phụ trợ mà thôi.

Ngược lại thì “Vân Sát Tâm Pháp” lại tu luyện có vẻ chậm hơn.

Nói chậm thôi chứ, chẳng bằng nói là “bình thường” đi.

“Vân Sát Tâm Pháp” là thiên về nội tức, nặng về nội, yêu cầu phải có tư chất nhất định. Mà tư chất của mình lại chỉ là một nửa linh thể nên mới thấy môn này tối nghĩa đi.”

Trần Vũ càng nghĩ càng thấy đúng. Thiên phú bản thân chỉ thể hiện ở “Thể thuật” mà thôi.

Nội tức thuộc về một loại lực lượng đặc thù, chính là một lĩnh vực khác rồi, mà tư chất của Trần Vũ ở lĩnh vực này thật sự rất hạn chế.

Trong lúc cuối cùng, Trần Vũ thông qua “Vân Sát Tâm Pháp” hình thành nội tức chủ yếu là do căn cơ trên thể chất thôi, nó vững chắc, vượt xa yêu cầu Thông Mạch, cộng thêm linh ngộ hàm ý của “Vân Sát Quyền Pháp” nên mới được như ngày nay.

Như vậy xem ra, Trần Vũ chỉ có thể xem là “thiên tài Thể thuật” mà thôi.

Cũng khó trách, vị lão giả mặt đỏ kia lại đem “Đồng Tượng Công” đề cử cho hắn.

Trần Vũ quyết định sẽ bớt ít thời gian để thử “Đồng Tượng Công” lần nữa.

***

Thành Tương Dương, trong dòng người náo nhiệt ở phiên chợ.

Trần Vũ chậm chậm bước đi.

Nơi này chính là địa phương hắn phát triển từ nhỏ, mỗi viên gạch mái ngói đều rất quen thuộc. Ở nơi này hắn từng trải qua tuổi thơ cùng Mục Tuyết Tinh, biết nhau rồi vui đùa âm ỉ.

Đương nhiên.

Ở đây còn có tộc nhân của hắn cùng với người thân nhất.

“Ta đã trở về..”

Trong lòng Trần Vũ tràn ngập mong chờ, một năm này hắn không có về nhà lần nào, chẳng qua lần này về mang theo tin tức thật tốt.

Với tư cách là một trong tam đại gia tộc ở thành Tương Dương, Trần gia có một phủ đệ chiếm gần ngàn mẫu.

Trước cửa Trần gia hằng ngày đều có người báii phòng không dứt.

“Ngươi là... Trần Vũ công tử!?”

Thủ vệ nhíu mắt đánh giá rồi thốt lên kinh ngạc. Không phải do mắt bọn họ vựng về mà là gần đây hắn biến hóa quá nhiều!

Mười bốn tuổi chính là lúc trở mã, hướng chi sau khi dung hợp trái tim thần bí thì Trần Vũ lột xác cả trong lẫn ngoài.

“Gia chủ, còn có phụ mẫu của ta đều ở trong phủ à?”

Về mặt Trần Vũ nhẹ nhõm bước vào phủ đệ. Về đến nhà hắn cảm thấy toàn thân thư thái, vô cùng thân thiết.

“Gia chủ, bọn họ đều có ở đây. Tiểu nhân liền đi thông cáo...” – Gia đình trả lời.

“Không cần đâu, để ta tự mình đi vào.” – Trần Vũ cười nói.

Hắn trầm nghĩ trong lòng, bản thân mình đột phá Thông Mạch Kỳ, có thể tiếp tục ở lại tông môn chính là một tin tức tốt, nhất định gia chủ và phụ mẫu sẽ kinh hỉ.

Quen thuộc cửa xưa đường cũ, Trần Vũ cứ như vậy mà đi xuyên mấy cái hành lang, tiến vào đình viện quen thuộc của nhà mình.

Trong đình viện, có một đôi vợ chồng trung niên đang pha trà.

“Cha, mẹ...”

Thanh âm của thiếu niên phá vỡ không khí yên tĩnh trong đình viện.

“Vũ nhi!?”

Trần phụ - Trần Thiên Đức chợt đứng dậy, ngạc nhiên và vui mừng nhìn chằm chằm Trần Vũ. Trần Thiên Đức khoảng chừng bốn mươi, tướng mạo tuấn lãng, thân thể trắng tấp, ánh mắt sáng ngời hữu thần.

“Hài nhi, trọn một năm rồi ngươi cũng chịu về nhà một chuyến a.”

Trần mẫu là Liễu Nha cầm chén trà trong tay, xúu nữa đã rơi trên đất.

Cách ăn mặc, quần áo, dung nhan của Trần phụ, Trần mẫu đều trẻ hơn tuổi rất nhiều. Nhất Liễu Nhạn, gần bốn mươi rồi mà Trần mẫu vẫn còn trắng nõn, đôi mắt sáng ngời, bộ dạng thùy mị, nhìn vào cũng lầm chỉ cỡ ba mươi mà thôi.

Trong đình viện.

Một nhà ba người vui vui vẻ vẻ bắt đầu ôn chuyện.

“Vũ nhi, một năm đầy sóng gió, thật đúng là đại...” (DG: chửi bị chửi thế, mà chắc nghĩ bản thân là thực nữ nên thoy)

Ánh mắt của Trần mẫu vẫn luôn nhìn về con mình.

Thân hình Trần Vũ cũng cao hơn rất nhiều, khí chất hấp dẫn cũng thay đổi lớn. Trần Vũ ngày xưa cho người ta cảm giác nặng nề, còn giờ lại là một bộ phận chần, tinh thần mạnh mẽ, thần quang nội liễm

Sau khi uống một ngụm trà, Trần Vũ chợt tuyên bố một tin tức.

“Ah? Ngươi đã tấn chức Thông Mạch Kỳ, có thể dừng chân ở ngoại môn rồi sao?”

Trần phụ và Trần mẫu nhìn nhau, trong lòng ngoại trừ mừng rỡ, còn có chút... ngoài ý muốn.

Ấn?

Trần Vũ cảm giác có gì đó không đúng. Theo lý thì hấn gánh vác kỳ vọng của gia tộc khi đưa đến tông môn. Bây giờ đã là Thông Mạch thì phụ mẫu phải kinh hỉ mới đúng chứ. Vậy mà, cả hai người cũng không có kinh hỉ như những gì tưởng tượng, hơn nữa lại có vẻ ngoài ý muốn là sao?

Chẳng lẽ, phụ mẫu cũng không hi vọng quá lớn đối với bản thân mình hay sao?

“Vũ Nhi a, ba năm trước đây, lúc ngươi trải qua vòng sơ tuyển thì chúng ta đã biết ngươi có thể chất ‘nửa linh thể’ rồi.”

Có lẽ nhìn ra sự nghi hoặc của hấn nên Trần Thiên Đức nói rõ nguyên nhân.

Trần Vũ thầm nghĩ “Quả nhiên”, phụ mẫu không có hy vọng bản thân mình có thành tựu gì lớn.

“Thể chất tu hành được gọi là ‘Linh thể’. Loại thể chất này trời sinh đã thích hợp cho tu luyện, khí cảm lại càng mạnh mẽ, dễ dàng bước vào Thông Mạch. Mấu chốt là sau khi tiến gia, việc cảm ứng thiên địa nguyên khí lại có ưu thế rất lớn.”

Trần phụ thờ dài nói.

“Vậy con là ‘nửa linh thể’ là sao?” – Trần Vũ nói ra nghi vấn của mình.

“Linh thể chính là người được sủng ái đề tu hành, trong đó cũng có phân chia cấp độ, cái này tạm thời chưa nói đến. Dưới hạ linh thể chính là đa phần là phàm thể. Phàm thể không hấn là không tu luyện được mà chỉ là vô cùng khó khăn mà thôi, khí cảm gần như bằng không. Nghe nói cực hạn của phàm thể chỉ có thể đạt đến Luyện Tạng Kỳ mà thôi.” Trần Phụ bỏ sung nói.

Hiển nhiên, Trần phụ mẫu đều là phàm thể.

“Còn nửa linh thể chính là ở khoảng giữa của phàm thể và linh thể. Hoặc nói là một loại linh thể không trọn vẹn a. So với phàm thể cũng không mạnh hơn nhiều. Nói thế thì loại thể chất này ở trong tông môn cũng không ngốc được bao lâu. Cho dù trả cái giá lớn để bước vào Thông Mạch hay Luyện Tạng Kỳ thì thành tựu tương lai cũng có hạn mà thôi.”

Nói đến đây, Trần phụ mẫu ngạc nhiên nhìn Trần Vũ. Có lẽ hai người căn bản không nghĩ Trần Vũ có thể đột phá trong vòng ba năm đi.

“Con hiểu rồi.”

Trong lòng hấn cười khổ không thôi, chợt thấy thông suốt rất nhiều. Một trong những điều nghĩ tới chính trong ba năm lăn lộn trong tông môn, dù hấn gian khổ cố gắng như thế nào thì gia tộc cũng chưa từng trợ giúp một chút gì.

So với bọn người Vương Lăng Vân, Nhạc Phong thì kém quá xa rồi.

Trước kia, Trần Vũ rất ngây thơ, cho rằng hai người kia là thiếu chủ của gia tộc mới có thể có được nhiều tài nguyên như vậy.

Hiện tại thì mọi chuyện đã rõ. Gia tộc không có hy vọng gì với hấn cả, thậm chí là buông tay, chẳng bồi tài gì.

...

Thời gian ban đêm.

Trần gia mở tiệc mừng Trần Vũ trở về.

Dù thế nào đi nữa thì Trần gia có đệ tử đặt chân được ở tông môn là một chuyện đáng mừng. Trên yến tiệc, ngoại trừ Trần phụ mẫu còn có gia chủ Trần Thiên Uy cùng với một ít tộc lão có địa vị tương đối cao.

Chẳng qua trong lòng hẳn lại có chút thất lạc, nhàn nhạt.

Gia chủ, cũng như các tộc lão đối với việc mình tấn chức Thông Mạch đều không có biểu hiện kinh hi quá nhiều. Tối đa cũng coi như có một niềm vui ngoài ý muốn mà thôi.

Đương nhiên, những người lớp già này đều là phạm thể hoặc nửa linh thể, thêm nữa họ tu hành đã vài thập niên nên có không ít người đều là Thông Mạch Kỳ.

“Hi hi, ngươi là Trần Vũ đường ca sao!”

Một âm thanh như chuông bạc truyền đến.

Bên ngoài yến tiệc đi vào một thiếu nữ váy hoa, tuy tướng mạo không bằng Mục Tuyết Tinh nhưng lại có vài phần rực rỡ, hoạt bát.

Đường ca? Từ lúc nào ta có một đường muội vậy?

Trần Vũ sững sờ.

“Dĩnh Nhi, sao ngươi lại tới đây?”

Gia chủ vội đứng dậy, vẻ mặt đầy yêu mến.

Mấy tộc lão khác cũng nhao nhao đứng lên chào hỏi thiếu nữ váy hoa, lộ ra mười phần khách khí. Trình độ coi trọng kiểu này hơn xa Trần Vũ rất nhiều.

“Đây là?”

Trần Vũ chỉ cảm thấy danh tự của thiếu nữ này có chút quen tai. Phụ thân Trần Thiên Đức giải thích: “Đây chính là nghĩa nữ mà bá phụ ngươi thu, khi còn bé đã gặp qua, ngươi nhớ lại chưa?”

Trần Vũ tỉ mỉ nhớ lại, chỉ có chút ấn tượng mơ hồ.

Trong trí nhớ.

Gia chủ Trần Thiên Uy là đại bá của hắn, dưới gối chỉ có một nhi tử nhưng không có tư chất tập võ, chỉ một lòng làm người thường.

Rồi một thời gian nào đó, đại khái là lúc Trần Vũ ba bốn tuổi gì đấy, gia chủ có thu một nghĩa nữ, có lẽ là “Dĩnh Nhi” này rồi.

Nhưng mà vài năm sau, nghĩa nữ chợt biến mất trong tầm mắt mọi người. Khi đó Trần Vũ chỉ là một bé con, bạn cùng lứa trong gia tộc rất đông, thật sự không thể nào chú ý hết.

Hiện tại, đây là chuyện gì?

Nghĩa nữ biến mất hồi lâu kia giờ lại xuất hiện, hơn nữa còn được rất nhiều truy cầu.

“Ta là Dĩnh Nhi. Trần Dĩnh Nhi.”

Ngược lại, thiếu nữ váy hoa lại có vẻ quen thuộc với hắn, rầm rì nói: “Đã sớm nghe nói qua vị đường ca không ra hôn này, không nghĩ tới bây giờ lại có thể đột phá Thông Mạch rồi, thật đúng là ngoài dự đoán của người ta a...”

Ặc... đường ca không ra hôn?

Trần Vũ ngạc nhiên, Trần Dĩnh Nhi này thật sự không có chút khách khí nào.

“Vũ Nhi! Xin bỏ qua cho. Chỉ là tính tình Dĩnh Nhi có chút tùy tiện, nói năng hơi chua ngoa...”

Gia chủ Trần Thiên Uy mỉm cười nói với Trần Vũ.

Lão lo lắng lời nói của Dĩnh Nhi làm tổn thương tự tôn của Trần Vũ; hơn nữa trong ngôn ngữ còn lộ ra vẻ cưng chiều và che chở cho nàng.

“Nương, Trần Dĩnh Nhi này là chuyện gì vậy?”

Trần Vũ thấp giọng hỏi thăm.

“Ngươi hỏi Đinh Nhi a, từ nhỏ tư chất của nàng đã rất tốt. Đại khái lúc bảy, tám tuổi đã bước vào Đoán Thể Kỳ, bị đưa đến Thủy Nguyệt Phái ở phía Đông nước Sở. Hiện nay mới mười bốn nhưng đã là Thông Mạch hậu kỳ, nghe nói có được “Trung phẩm linh thể”, được trưởng lão Thủy Nguyệt Phái thu làm đệ tử, đã là đệ tử nội môn rồi...”

Trần mẫu cười nói.

Trong lời nói của Trần mẫu có chút yêu thích nữ tử này.

Thủy Nguyệt Phái? Thông Mạch hậu kỳ? Đệ tử nội môn?

Đoạn tin tức này làm cho Trần Vũ giật mình không thôi, cũng như đả kích không nhỏ. Phải hiểu là Trần Đinh Nhi này còn nhỏ hơn mình một tuổi đấy. Rốt cuộc hẳn cũng hiểu rõ vì sao gia chủ, hay phụ mẫu đều không có nhiều khi hi khi biết mình tấn chức Thông Mạch.

Tất cả chân tướng đều là ở đây!

Rõ ràng là Trần gia còn bí mật nuôi dưỡng một vị thiên kiều chi nữ.

“Vũ nhi, giờ cũng coi như ngươi chính thức biết Đinh Nhi rồi. Trước kia vì lo lắng Đinh Nhi tư chất hơn người bị người ta mưu hại nên vẫn không công khai. Hiện giờ, Đinh Nhi đã trở thành đệ tử của trưởng lão trong tông môn, cũng không cần quá cẩn thận nữa.”

Gia chủ Trần Thiên Uy cười nói.

Trần Vũ gật đầu đồng ý, trong lòng có chút oán thán: Trần Đinh Nhi lại được bảo hộ cực kỳ tốt, đáng thương cho bản thân mình trước kia, thừa nhận hết tất cả hãm hại của Vương Lăng Vân.

“Tiểu đường ca.”

Trần Đinh Nhi nhếch miệng, ra vẻ nói: “Về sau trong lúc luyện võ có gì không hiểu cứ đến thỉnh giáo ta!”

Trần Vũ: “...”

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đồng Bì chi thân

Dịch giả: Độc Đoán Vạn Cổ

Biên: Diên Vĩ

Cả bữa tiệc nói là chúc mừng cho Trần Vũ, nhưng ngược lại nhân vật chính thật sự là Trần Đinh Nhi.

Trên bữa tiệc.

Trong lời nói của một đám cao tăng trong gia tộc đối với Trần Đinh Nhi tràn đầy ý sùng kính và lấy lòng.

Cô nàng Trần Đinh Nhi kia cũng không phải dạng người khiêm tốn gì, thường xuyên đối xử với đường ca (anh họ) như Trần Vũ với giọng điệu "thuyết giáo".

Tượng đất còn có ba phần nóng giận.

Trần Vũ không phải tượng đất, càng không người lòng dạ rộng lớn gì, đối với loại người lấy oán trả ơn này, nội tâm tự nhiên có chút không vui.

"Đến đây nào Trần Vũ! Ngươi là nhân vật chính của bữa tiệc này! Chúc mừng Trần gia ta lại thêm một người có chỗ đứng trong tông môn..."

Gia chủ Trần Thiên Uy là một lão hồ ly, thấy tình hình không ổn liền dẫn đầu mời rượu, giảm bớt xấu hổ cho Trần Vũ.

...

Đêm đã rất khuya.

Trần Vũ và cha mẹ trở lại tiểu viện của mình.

"Vũ nhi, những việc trong bữa tiệc tối nay, con đừng để bụng. Dĩnh Nhi thân có trung phẩm linh thể, bá trưởng lão tông môn làm môn hạ, tương lai tiền đồ vô lượng. Đám trưởng lão bọn họ tặng bốc nằng, bá phụ con cung chiều nằng thì cũng là chuyện bình thường."

Mẫu thân Liễu Nhạn khuyên nhủ.

"Quả thật là chuyện bình thường."

Trần Vũ cười khỏ một tiếng. Sau tiệc rượu, ngược lại hắn không thật sự để trong lòng. Dù sao, Trần Dĩnh Nhi coi như là cũng là đường muội (em gái họ) của hắn.

Nói đến lòng người dễ thay đổi, tình người nóng lạnh, Trần Vũ đã thấy quá nhiều trong tông môn rồi.

Chẳng qua là hôm nay Trần Vũ trở về gia tộc, một loại tình cảm muốn biến nơi này trở thành "nhà" lại để cho hắn phải nhận lấy một sự thật tương phản nhất định.

Ngay lúc này.

Trần Vũ mười lăm tuổi, rốt cuộc đã hiểu rõ.

Cho dù là trong tông môn, trong gia tộc, hay là thế giới bên ngoài, đạo lý kẻ mạnh làm vua đều giống nhau cả.

"Con hiểu được những điều này là tốt rồi. Hy vọng con và Dĩnh Nhi có thể chung sống hòa thuận..."

Trần Thiên Đức mỉm cười.

...

Trở lại phòng mình.

Trần Vũ yên tĩnh một lúc lâu bèn vận hành "Vân Sát Tâm Pháp" như thường lệ, nội tức chạy khắp nơi trong kinh mạch.

Tu hành tâm pháp chú trọng tích lũy qua ngày tháng.

Mỗi ngày tu hành một hai canh giờ là đủ, nhiều quá cũng không có lợi.

Hai canh giờ sau.

Trần Vũ vận hành "Vân Sát Tâm Pháp" nhiều lần, không khỏi thở dài một hơi.

Trong phương diện tâm pháp nội tức, tiến triển của hắn ngược lại chậm hơn bình thường, kém xa so với biểu hiện kinh điển trong lĩnh vực thể thuật.

Có thể tưởng tượng.

Những thiên tài như Trần Dĩnh Nhi và Nhạc Phong, ở phương diện hiệu suất và tiến độ tu luyện tâm pháp nội tức khẳng định hơn xa Trần Vũ.

Trần Vũ không khỏi nhớ tới đánh giá của lão giả mặt đỏ đối với bản thân.

Lúc ấy, vị lão giả mặt đỏ của tông môn một mặt tán thưởng không ngớt đối với chính mình, một mặt lại tiếc hận khôn nguôi.

"Không bằng, tu luyện《Đồng Tượng Công》 thử xem"

Trần Vũ nhớ tới lão giả mặt đỏ đề cử cái môn công pháp thiên môn (bàng môn tà đạo) kia. (Nay sẽ dịch là bàng môn cho hợp nghĩa)

Trong《Đồng Tượng Công》, bởi vì không có phương pháp Thông Mạch nên lúc trước bị Trần Vũ tạm thời vứt qua một bên.

Lúc này đây, Trần Vũ lần nữa lật xem《Đồng Tượng Công》, đọc miêu tả ghi trên đó.

Sau khi xem kỹ, Trần Vũ không khỏi có vài tia kinh hi.

Đầu tiên,《Đồng Tượng Công》 với tư cách là một môn công pháp Luyện Thể cổ xưa, chuyên môn tu hành nhằm vào lĩnh vực "Thể thuật", ngược lại điểm này rất phù hợp thiên phú của hắn.

Theo đó uy lực và hiệu quả của《Đồng Tượng Công》quả thật không tệ, có thể tăng cường thể chất và lực lượng trên phạm vi lớn, nhất là phòng ngự!

Tu luyện《Đồng Tượng Công》tới đại thành, cả người như tượng đồng, đao thương bất nhập, lực lớn vô cùng.

Trang trước của《Đồng Tượng Công》, chia làm ba cảnh giới là "Đồng Bì" (Da đồng), "Đồng Cân" (Gân đồng), "Đồng Cốt", vừa vận tương ứng với Đoán Thể Kỳ, Thông Mạch Kỳ và Luyện Tạng Kỳ.

Dựa trên miêu tả.

Nếu Trần Vũ có thể tu luyện tới cảnh giới "Đồng Bì", cơ bản là có thể bỏ qua công kích của Đoán Thể Kỳ, kể cả những chạt chém bình thường của đao kiếm.

Nếu như tu luyện tới cảnh giới "Đồng Cân", có thể ngạnh kháng công kích cảnh giới Thông Mạch Kỳ, thậm chí chỉ bằng một thân khí lực cường đại là có thể tung hoành cả cấp Thông Mạch Kỳ như một hung thú hình người.

Nếu bàn về độ mạnh mẽ, cái《Đồng Tượng Công》này tự nhiên không có nhiều chỗ để bắt bẻ đâu.

Hơn hết, với tư cách là công pháp bàng môn thì đối với thể chất và nghị lực nó có yêu cầu rất cao. Thậm chí lúc tu luyện thì thời gian và độ khó còn hơn xa những môn công pháp như《Vân Sát Quyền》.

"Ồ! Môn pháp Luyện Thể độc nhất...《Đồng Tượng Chú Thể Pháp》?"

Con mắt Trần Vũ sáng ngời vì trong《Đồng Tượng Công》hắn đã tìm được phương pháp chuyên môn Luyện Thể.

"Đồng Tượng Chú Thể Pháp" là thông qua các loại động tác tứ chi của rất nhiều bộ phận trên cơ thể, đối với cơ thể tiến hành rèn luyện và kích thích.

Những động tác này bao gồm hơn mười loại phương thức như nhu (cong), niết, chiết (cong), ngoặt (khom), gõ, uốn (uốn éo)...

Nó nhằm vào từng vị trí rất nhỏ của cơ thể, kể cả tất cả cơ bắp lớn nhỏ, cốt cách toàn thân và các đốt ngón tay, huyết vị.

Xem hết giới thiệu của cuốn đồ văn kia, Trần Vũ đã được mở rộng tầm mắt, đã có thêm nhận thức mới đối với thân thể.

Hắn chưa hề nghĩ tới, thân thể lại có nhiều cơ bắp, cốt cách, các đốt ngón tay, cùng với vô số huyết vị kinh mạch như vậy.

"Quyển《Đồng Tượng Công》này rõ ràng là khiến cơ thể người giống như đi "Luyện thiết" (rèn sắt), khiến từng vị trí lớn nhỏ của toàn thân tiến hành trăm ngàn lần rèn luyện và kích thích, cuối cùng rèn luyện ra một bộ "Tượng đồng chi thân" sống sờ sờ."

Trần Vũ đại khái hiểu được nguyên lý.

E rằng người bình thường rõ ràng không chịu được loại phương thức tu hành này, chỉ là do loại đau đớn này không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Ở trong đó, có chút mượn nhờ hoàn cảnh bên ngoài, ví dụ như bếp lò, đóng băng, thác nước, sóng lớn các loại..., để rèn luyện thân thể, điều này đủ để dọa lui nhiều người.

Người bình thường, cho dù người có đầy đủ nghị lực và sự nhẫn nại nhưng cách thành công vẫn còn rất xa xôi.

Bởi vì trong môn pháp đoán thể này có một ít động tác có độ khó cao, đối với yêu cầu thể chất thập phần hà khắc; thể chất người bình thường muốn đạt được yêu cầu nhỏ trong những động tác đó có khả năng cần đến mười ngày nửa tháng.

“Hô ~”

Trần Vũ thở dài một hơi, rốt cục hiểu rõ tại sao lúc lấy ra, trên bề mặt của quyển bí tịch này lại có một tầng cát bụi.

Thế nhưng độ khó của môn võ học này không hề hù ngã hắn.

Ngay trong đêm đó, Trần Vũ liền bắt đầu tu luyện "Đồng Tượng Đoán Thể Pháp".

Trong phòng.

Từng loạt động tác cẩn thận tỉ mỉ, hoặc những động tác khoa trương có độ khó cao đều xuất hiện trên người Trần Vũ.

Có những động tác Đoán Thể, cần đối với những vị trí mấu chốt của cơ thể tiến hành gõ, thậm chí tiến hành những động tác có độ khó cao như vận vẹo hay uốn cong.

Nhưng mà.

Những động tác này đều không làm khó được Trần Vũ.

Thể chất của Trần Vũ đã không thể cân nhắc theo lẽ thường, muốn khom thì khom, muốn cong thì cong.

Một ít động tác Luyện Thể như “gõ” đối với hắn thì là chuyện nhỏ; có thể là do thể chất đặc thù, một chút đau khổ kia trong quá trình rèn luyện lại thấp hơn nhiều so với tưởng tượng.

Nếu như nói, người bình thường chỉ có thể đem những động tác Luyện Thể này miễn cưỡng làm được bốn mươi, năm mươi phần thì Trần Vũ thậm chí có thể phát huy ra một trăm mười hai phần hiệu quả vượt qua yêu cầu của Đoán Thể pháp.

Đương nhiên chỉ với một đêm còn chưa đủ để hắn tu luyện xong môn "Đồng Tượng Đoán Thể Pháp" phức tạp này.

Vào đêm nay, Trần Vũ chủ yếu nhắm vào hai tay.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Trần Vũ nâng hai tay lên, chỉ thấy trên bề da của mình nổi lên một vàng sáng màu vàng nhạt óng ánh có cảm giác cứng rắn như sắt thép.

"Nhanh vậy ư?"

Bản thân Trần Vũ cũng có chút kinh ngạc.

Vòng vẹn cả đêm, hai cánh tay của hắn đã có một ít đặc thù của cảnh giới "Đồng Bì".

Xem chừng một chút công kích quyền cước của Đoán Thể sơ kỳ lúc này đánh trên hai tay của Trần Vũ sẽ như đá lên vách tường vậy.

Tiến độ《Đồng Tượng Công》nhanh như vậy làm cho Trần Vũ khá là kinh hi và hưng phấn.

Hắn suy nghĩ kỹ lại, có thể là do thể chất của mình sau khi dung hợp với trái tim thần bí, cơ thể đã đạt đến một đẳng cấp khác.

Cảnh giới "Đồng Bì", đối với thể chất hiện tại của Trần Vũ coi như vẫn còn chút “cấp thấp”.

Đương nhiên, thể chất cường đại của Trần Vũ, khả năng khôi phục biến thái cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng để hoàn thành những động tác Luyện Thể vô cùng khó kia.

Những ngày tiếp theo.

Trần Vũ dứt khoát chuyển tâm tu hành 《Đồng Tượng Công》, mỗi ngày ngoại trừ vận chuyển nội tức cố định và nghỉ ngơi chút ít thì phần lớn thời gian đều tiến hành Đoán Thể.

Thoáng chớp mắt thì đã trôi qua ba bốn ngày.

Toàn thân Trần Vũ từ trên xuống dưới đều đã trải qua rèn luyện của "Đồng Tượng Đoán Thể Pháp".

Dựa theo tiến triển của người bình thường, ít thì mấy tháng, nhiều thì một năm hay nửa năm, mới có thể rèn luyện toàn thân một lần, mà hiệu quả tuyệt đối là kém xa Trần Vũ.

Đêm khuya.

Trần Vũ chỉ mặc một cái quần cộc, lộ ra làn da màu vàng óng ánh như đồng.

-“Hô ~”

Hắn vận chuyển《Đồng Tượng Công》, da thịt toàn thân hiện ra một vàng sáng màu vàng nhạt với phương thức kinh người bành trướng ra một vòng giống như một bộ tượng bằng đồng.

"Cái này là "Đồng Bì Chi Thân" sao?"

Về mặt Trần Vũ ngạc nhiên, thuận tay lấy ra một thanh đao bình thường.

“Đỉnh!”

Với lực đạo Đoán Thể Kỳ bình thường, lưỡi đao xẹt qua trên làn da nơi cánh tay một cái, lại truyền đến một tiếng giòn vang, hắn ta bình yên vô sự.

"Ha ha, tôi thiếu ta được coi như "Đồng Bì sơ thành" rồi."

Trần Vũ nhếch miệng cười to.

Tôi luyện ở cảnh giới "Đồng Bì" vẫn là lớp da thịt ở ngoài; tiếp theo là "Đồng Cân" thì chính là cơ bắp – một tầng càng sâu hơn; cuối cùng là "Đồng cốt",

lại là rèn luyện sâu tận xương tủy.

Hiện tại, "Đồng Bì chi thân" của Trần Vũ ít nhất đã là sơ thành.

Bởi vì thể chất của Trần Vũ đủ mạnh, gia tăng lực lượng thì chỉ có một chút. Gia tăng nhiều nhất là phòng ngự của thân thể!

...

Sáng sớm hôm sau, Trần Vũ đã đi tìm phụ thân Trần Thiên Đức.

"Phụ thân, con đang tu hành một loại công pháp Luyện Thể, cần mua một ít dược liệu để phối hợp tôi thể."

Trần Vũ mở miệng nói.

Tu hành《Đồng Tượng Công》không chỉ dựa vào bản thân mà còn cần mượn nhờ tài nguyên bên ngoài.

Trong đó, Tội Thể Dược Dịch là một loại phương thức phụ trợ ngoại lực. Các phương thuốc liên quan, từ thấp đến cao trong《Đồng Tượng Công》có giới thiệu vài loại.

"Hả?"

Trần phụ nhận lấy hai phương thuốc tội thể.

Hai phương thuốc tội thể này vẫn là một loại phương thuốc có chút thấp kém trong《Đồng Tượng Công》.

Phương thuốc có hiệu quả kém nhất gọi là "Phương thuốc bình dân", chỉ cần dùng vàng bạc trong thế tục là có thể mua được những dược liệu trân quý trong đó.

Một phương thuốc khác thì cần phối hợp với một ít linh tài quý hiếm, có thể cần đến Nguyên Thạch để mua sắm.

"Phương thuốc thứ nhất thì không có vấn đề. Còn phương thuốc thứ hai thì có thể cần chút Nguyên Thạch, để ta xin đại bá của con một chút. Bây giờ con đã đột phá Thông Mạch, gia tộc nên cung cấp cho con chút ít tài nguyên rồi."

Trần phụ gật nhẹ đầu, cầm lấy phương thuốc rồi rời đi.

Mà Trần Vũ thì tiếp tục dựa vào ưu thế về thể chất, khổ tu《Đồng Tượng Công》.

Ba ngày sau đó.

《Đồng Tượng Công》của Trần Vũ lại thuận lợi đạt tới "Đồng Bì tiểu thành"!

【Đồng Bì tiểu thành】: lực phòng ngự của Trần Vũ lần nữa tăng nhiều, lực lượng cũng được tăng phúc nhất định.

Đạt tới cảnh giới này, đoán chừng công kích dưới Thông Mạch đối với Trần Vũ thì như gãi ngứa mà thôi.

Lúc này.

Trần Vũ cảm thấy Đoán Thể Pháp của mình nếu chỉ dựa vào tự mình rèn luyện thì tốc độ đã bắt đầu chậm lại.

May mà lúc này, Trần phụ đã thu thập đủ tài liệu cần thiết cho Tội Thể Dược Dịch.

Nhưng điều làm cho Trần Vũ thất vọng chính là dược liệu Trần phụ mang đến chỉ là dược liệu của "Phương thuốc bình dân", là loại có thể dùng vàng bạc bình thường liền dễ dàng mua được.

Dựa theo miêu tả trong《Đồng Tượng Công》，hiệu quả của loại phương thuốc này là kém cỏi nhất.

"Vũ nhi, tạm thời chỉ thu thập dược tài liệu của phương thuốc thứ nhất. Còn phương thuốc thứ hai, bởi vì cần chút Nguyên Thạch, đại bá của con nói tài vụ trong gia tộc khá eo hẹp nên muốn cân nhắc một hai." Trần phụ nói với vẻ mặt xấu hổ.

Ông vốn nghĩ rằng, bây giờ Trần Vũ đã đột phá Thông Mạch, gia tộc cũng nên cho chút tài nguyên bồi dưỡng mới phải.

Thế nhưng lại bị gia chủ Trần Thiên Uy từ chối.

Lý do là sau khi Trần Đình Nhi hồi tông, có thể phải đột phá lên "Luyện Tạng Kỳ", tài nguyên khổng lồ trong gia tộc cơ hồ toàn bộ đặt trên người nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Lần đầu chiến đấu với Trần Đình Nhi

Dịch giả: Độc Đoán Vạn Cổ

Biên: Diên Vĩ

Mặc dù Trần phụ không nói tí mĩ thể nhưng Trần Vũ lại có thể đoán được nguyên nhân đại khái.

Hắn gia nhập tông môn đại khái đã được ba năm rồi, gia tộc trừ cung cấp chút tiền bạc thể tục thì cũng chẳng còn bất cứ tài nguyên nào thật sự sử dụng được cả.

Mặc dù Trần gia là gia tộc thể tục nhưng dầu gì cũng là một trong ba gia tộc lớn của thành Tương Dương.

Với tư cách là đại tộc chôn này, ít nhiều vẫn có thể nắm giữ một chút "tài nguyên siêu phàm" trong thế giới tông môn, ví dụ như Thứ Phẩm Nguyên Thạch hay một ít linh vật trên tài chẳng hạn.

Thế nhưng mà.

Ở phương diện này Trần Vũ cơ hồ không được giúp đỡ bao nhiêu.

Như vậy, tất cả tài nguyên siêu phàm đều được dùng vào đâu?

Đáp án quá đơn giản.

Trần Đình Nhi, nghĩa nữ của gia chủ có được tư chất Linh thể, bá trưởng lão tông môn làm môn hạ, 14 tuổi đã là Thông Mạch hậu kỳ... Có đầy đủ vàng sáng!

Nghiễm nhiên, nàng chính là "Thiên chi kiều nữ" của Trần gia rồi.

"Trước tiên tạm thời dùng đỡ Tôi Thể Dược Thủy bình thường này, dù sao hiện tại cảnh giới Luyện Thể của ta cũng không cao."

Ngược lại, Trần Vũ an ủi phụ thân sau đó nhận lấy dược liệu.

Vì Trần phụ không thể lấy được dược liệu của phương thuốc Tôi Thể cho đứa con của mình, ngoài sự tức giận thì càng nhiều hơn là tự thẹn.

Sau khi đạt được dược liệu "phương thuốc bình dân", Trần Vũ lập tức trở về phòng, trộn lẫn chúng rất đơn giản, nghiền nát rồi phối chế thành một đồng thuốc bột.

Trong lúc tắm rửa hòa lẫn đồng thuốc bột này vào trong nước nóng vậy liền có thể gọi là Tôi Thể Dược Thủy rồi.

Nhưng mà.

Không đợi Trần Vũ phối chế xong "Tôi Thể Dược Thủy", một vị khách không mời mà tới đã xông vào.

"Tên đường ca tiện nghi của ta lẫn ra đây mau!"

Từ ngoài cửa truyền tới giọng nói không khách khí và tràn ngập sự điều ngoa của một nữ tử.

Người đến dĩ nhiên là Trần Đình Nhi.

Trần Đình Nhi ăn mặc một bộ y phục võ sĩ màu đen, khuôn mặt xinh đẹp, đáng người đẹp dễ thăng tấp lại có vài phần khí khái hào hùng.

"Đĩnh Nhi, ngươi có ý gì đây?"

Trần Vũ chậm rì rì đi tới, nói một cách tức giận.

Cô nàng này nuốt hết tất cả tài nguyên, lại ngang ngược như vậy, đương nhiên Trần Vũ chẳng có sắc mặt tốt.

"Hừ! Ngươi còn không biết xấu hổ."

Đôi mắt quả hạnh* của Trần Đình Nhi trợn lên, nói với một bộ dáng tức giận: "Phụ thân ta đã từng nói qua khi ta rảnh để ta chỉ điểm ngươi tu hành."

* Đôi mắt quả hạnh(杏目) các bạn copy 2 từ này qua google sẽ biết.

"Vậy thì sao?"

Trần Vũ cảm giác quái lạ.

"Nhưng mà —— tên đường ca không ra hồn như người lại rõ ràng không chủ động đến thỉnh giáo! Người có biết là những tên hộ vệ hay tộc lão trong tộc đều rất khiêm tốn thỉnh giáo bốn tiểu thư, ta còn mặc kệ quan tâm đây này."

Giọng của Trần Đình Nhi như dồn dập không dứt làm cho Trần Vũ sửng sốt (ngáo người).

Chủ động... Thỉnh giáo?

Trần Vũ rút cuộc hiểu rõ, liền trực tiếp đảo tròn mắt trắng dã.

Nàng tiểu đường muội này không hổ là thiên chi kiều nữ, được cả gia tộc nâng niu trong lòng bàn tay nên mới lớn lối như thế.

Chính mình không chủ động thỉnh giáo lại còn bị phê bình.

Có lẽ vị đại bá gia chủ kia là có ý tốt, muốn cho cô nàng nội môn đệ tử Trần Đình Nhi này truyền thụ chút kinh nghiệm cho mình.

"Được rồi, người định chỉ giáo ta như thế nào?"

Dù Trần Vũ bận tới mức mà vẫn ung dung, trên mặt mang theo ý cười; hần vốn chuẩn bị bật thốt lên câu "Ta chưa hề nói qua cần người chỉ giáo" thì ngay lập tức nuốt lại.

Đột nhiên.

Quả thực hẳn muốn lĩnh giáo thực lực của cao đồ trưởng lão Trần Đình Nhi này, thuận tiện để hiểu rõ hơn về Thủy Nguyệt Phái.

Sở Quốc có bốn đại tông môn truyền thừa, Vân Nhạc Môn và Thủy Nguyệt Phái, đều là một trong số đó.

Trước kia Trần Vũ nghe nói võ học truyền thừa của Thủy Nguyệt Môn có chỗ độc đáo, mà chiếm phần lớn là nữ đệ tử.

"Rất đơn giản."

Trần Đình Nhi vừa nói "Chỉ giáo", thần sắc ngang ngược thu liễm hết mức, nói một cách chính đáng: "Ta áp chế tu vi xuống Thông Mạch sơ kỳ giống người; một bên luận bàn, một bên chỉ điểm thiếu sót của người."

Nhìn xem bộ dáng rất nghiêm túc của cô nàng, trong nội tâm Trần Vũ ngược lại có chút áy náy và chột dạ.

Nói không chừng cô nàng này là thật tâm đến chỉ giáo đấy.

May mắn, câu nói "Ta chưa hề nói qua cần người chỉ giáo" kia chưa nói ra miệng, nếu không sẽ không biết cô nàng thiên chi kiều nữ này sẽ giận dữ như thế nào, thậm chí có khả năng kinh động cả gia tộc.

"Được thôi."

Trần Vũ dứt khoát gật đầu.

Hai người nói xong, liền dời bước tới một khối diễn võ trường trong gia tộc.

Tốc độ phản ứng của những gia đình Trần gia cực nhanh, tin tức hai người luận bàn rất nhanh truyền đến cao tầng của gia tộc.

Vậy nên hai người vừa đến diễn võ trường, gần đó đã có một ít tộc lão đến nơi.

Gia chủ, Trần phụ Trần mẫu và một ít người trong gia tộc phần lớn đều đã đến kịp mang theo ánh mắt hứng thú nhìn về phía hai người trong diễn võ trường.

Thần thái hai người trên diễn võ trường khác nhau.

Trần Đình Nhi chấp tay, một bộ dáng làm ra vẻ, làm gương sáng cho người khác.

Trần Vũ thì khí định thần nhân, bộ dáng giống như cười mà không phải cười.

"Bắt đầu rồi. Người xuất thủ trước, dùng công kích mạnh nhất của chính mình tấn công ta thỏa thích."

Trần Đình Nhi nói một cách không kiên nhẫn.

"Cẩn thận nhé."

Trần Vũ thở nhẹ một hơi, vận chuyển Vân Sát nội tức trong cơ thể, tỏa ra một luồng khí lăng vô hình mang theo sát khí mờ mờ ảo ảo.

“Hả?”

Những tức đặc tính và cảm giác áp bách này làm cho một số lão già nhìn tận mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Nhìn những luồng nội tức này, dường như Vũ nhi tu luyện không phải công pháp bình thường."

Trần phụ và Trần mẫu liếc nhìn nhau.

Với tư cách là gia tộc lớn ở thành Tương Dương, cao tăng hạch tâm của Trần gia, phần lớn đều có căn cơ võ học trên thân.

Lúc này, kể cả Trần Đình Nhi, đều lộ ra một tia dị sắc.

"Thiết Lê Quyền!"

Trần Vũ một quyền đâm ra, Vân Sát nội tức trên nắm đấm chấn động vang dội, uy thế của《 Thiết Lê Quyền 》Đại thành, giống như Kinh Lôi Bạo Vũ (Sấm chớp mưa to).

Cùng lúc đó.

Hai chân của hắn theo bản năng thi triển 《 Lăng Vân Bộ 》.

Chỉ trong nháy mắt, một quyền của Trần Vũ trải qua thôi động của nội tức và bộ pháp đã đánh đến trước mặt Trần Đình Nhi.

"Chút tài mọn!"

Trần Đình Nhi nhếch miệng, một bàn tay mảnh khảnh giống như Thủy Thanh Nhu Phong*, nổi lên một luồng nội tức nhu nhược như không có, ngăn trở một kích Trần Vũ.

*Thủy Thanh Nhu Phong: Nước trong gió nhẹ

Vù Vù!

Một quyền một chương giao thoa ở giữa không trung, cuối cùng lại lâm vào sự đình trệ quý dị.

Tình cảnh này như một khối sắt đá sa vào trong một xoáy nước, cả hai đan xen cùng một chỗ.

"Hử?"

Trần Vũ chỉ cảm thấy một quyền cương mãnh của mình giống như lọt vào trong một cục bông, không chút gắng sức. Hắn ngẫm cảm thấy một phần lực lượng của mình bị chuyển dời đi.

Nhưng sự đình trệ giữa không trung chỉ duy trì không đến một hơi thở.

Sắt đá cùng xoáy nước, hoặc là sắt đá phá tan vòng xoáy, hoặc là vòng xoáy cuốn trôi sắt đá.

Một hơi thở sau.

Bộ mặt Trần Đình Nhi ửng đỏ, trong con ngươi sáng ngời lộ ra một tia kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên.

Ầm ầm!

Một luồng khí kinh mạnh mẽ phát nổ ở chỗ giữa hai người.

Trong thời khắc máu chót, khối sắt đá này của Trần Vũ, với thể tích và sức nặng cũng đủ lớn liền phá tan sự lôi kéo của vòng xoáy.

Đằng!

Thân hình Trần Đình Nhi lùi nhẹ hơn một trượng, trong khoảnh khắc bị Trần Vũ phá tan công kích trên người nàng hiện lên một luồng nội tức mạnh mẽ trào dâng.

Đằng Đằng Đằng!

Trần Vũ bị luồng nội tức mạnh mẽ bỗng nhiên hiện lên này đẩy lui hai ba bước.

Thì ra.

Trong thời khắc máu chót, Trần Đình Nhi bộc phát nội tức vượt qua Thông Mạch sơ kỳ, đạt tới Thông Mạch trung kỳ, thậm chí tiếp cận Thông Mạch hậu kỳ.

"Làm sao có thể!《Thủy Viên Quyết》của ta tu đến tầng thứ ba, trong tình huống nội tức ngang nhau là khó gặp đối thủ..."

Sau khi Trần Đình Nhi ổn định thân người liền lộ ra một vẻ mặt khó tin.

Ngoài ra, bàn tay nhỏ bé của nàng còn truyền đến một cảm giác nóng rát.

Một màn giao thủ của hai người lại làm cho mọi người ở đây giật mình.

Hai người đều xuất thân từ tông môn, nhất là Trần Đình Nhi xuất thân từ nội môn, công pháp huyền diệu càng vượt xa vũ phu nơi thế tục.

Đương nhiên.

Điều thật sự giật mình chính là dưới tình huống tu vi ngang nhau, Trần Vũ có thể chiếm thế thượng phong làm cho Trần Đình Nhi phải phát huy tu vi cao hơn để đối phó.

"Ha ha! Thực lực của Vũ nhi thật đúng là vượt xa dự đoán. Xem ra quy tắc của trận luận bàn này nên sửa lại một chút."

Tiếng cười của gia chủ Trần Thiên Uy truyền đến.

Giờ phút này trong lòng gia chủ khá là kinh hãi, người hoàn toàn không được ông ta coi trọng, đứa cháu nhỏ nghĩ đến liền bị quên đi lại có thực lực như vậy.

Phải biết rằng,

Những năm này hấn đốc sức thiên vị, đưa tài nguyên cho Trần Đình Nhi, còn Trần Vũ thì chẳng đãi hoài đến.

Mà quyết đấu vào lúc này lại phá vỡ thường thức của mọi người.

Các tộc lão cao tăng ở đây có thể sẽ nghi ngờ sự "thiên vị" của ông ta trước kia.

Trần Thiên Uy không cho phép uy tín của mình chịu ảnh hưởng.

"Ồ? Quy củ sửa như thế nào?"

Mọi người đều nhìn về phía gia chủ Trần Thiên Uy.

"Vũ nhi, xem ra ngươi đang tu luyện một môn công pháp Luyện Thể, nội tức tăng thêm không tầm thường, đã có thể chiến một trận với Đình Nhi. Trận luận bàn này liền không cần hạn chế tu vi."

Trần Thiên Uy trước tiên là tán dương Trần Vũ một phen, ngay lập tức hỏi hột thay đổi quy tắc.

"Thế nhưng mà, lúc trước ta..."

Trần Đình Nhi vừa mới chuẩn bị nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của nghĩa phụ Trần Thiên Uy liền nuốt ngược những lời sắp nói lại.

"Được rồi, Trần Vũ đường ca, ta thu lại ba chữ "không ra hồn", quả thật Đình Nhi hoàn toàn coi thường ngươi rồi, nhưng tiếp theo, Đình Nhi sẽ không nương tay đâu."

Trong mắt Trần Đình Nhi, lộ ra ý chí chiến đấu mạnh mẽ.

Hô!

Hai cánh tay của nàng từ từ về một cái, trên dáng người xinh đẹp hiện lên một luồng nội tức vượt xa Trần Vũ.

Luồng nội tức mạnh mẽ kia giống như đạt tới Thông Mạch hậu kỳ, thậm chí đã rất gần cực hạn của Thông Mạch.

Trên mặt Trần Vũ cũng hiện lên sự nghiêm túc.

Trần Đình Nhi vào giờ phút này là đối thủ mạnh nhất mà gặp phải sau khi tiến vào tông môn.

Sự mạnh mẽ Trần Đình Nhi còn hơn cả Vương Lăng Vân, thậm chí còn hơn cả Nhạc Phong lúc đánh chết Hùng vương.

"Thủy Viên Thập Tam Thức!"

Trần Đình Nhi phát ra nội tức mạnh mẽ, thân hình mềm mại xệt qua một đạo tàn ảnh, bàn tay ngọc ngà cất ra một luồng nội tức chảy như dòng nước xiết, hoặc là bành trướng, hoặc là cương mãnh, lúc thì giống như vòng xoáy dưới đáy hồ, thân bí khó lường.

Bồng! Bồng!

Vòn vẹn giao phong một hai cái, thân hình Trần Vũ liền bị ép lui vài bước.

"Nội tức mạnh thật! Chiêu thức kia biến hóa thật nhanh."

Trần Vũ thừa nhận là võ học chủ tu của đối phương chỉ sợ không thua《 Vân Sát Quyền 》 của mình, mà lại càng có nhiều biến hóa.

Với nội tức Thông Mạch sơ kỳ của hắn, nếu không có lực lượng, tốc độ hay thậm chí phản ứng mạnh mẽ, không chừng đã bị cho nằm đo đất.

"Đồng Bì chi thân."

Trần Vũ hít sâu một hơi rồi đột nhiên vận chuyển 《 Đồng Tượng Công 》, da thịt toàn thân hiện ra một tầng sáng bóng màu đồng.

Trong nháy mắt.

Thân thể của hắn với phương thức kinh người bành trướng một vòng nhỏ, giống như một pho tượng bằng đồng.

Phanh phanh!

Lực lượng và phòng ngự của Trần Vũ được tăng thêm một đoạn, nắm đấm của hắn giống như một quả cầu bằng đồng, hung hăng chọi cứng với Trần Đình Nhi mấy lần.

"Cái gì!"

Trần Đình Nhi chỉ cảm thấy mỗi một lần giao kích, phảng phất như đánh vào một vách đá bằng đồng.

Trần Vũ trong tầm mắt, dường như trong khoảnh khắc này hóa thành một bức tượng đồng mạnh mẽ, mỗi một đòn đều ẩn chứa sức mạnh lớn lao.

Bành bành bành!

Mỗi một lần giao kích, Trần Đình Nhi đều cảm thấy bàn tay nhỏ bé của mình run lên.

Nếu bàn về nội tức thì nàng quả thật áp chế Trần Vũ. Thế nhưng bàn về thể chất thì lực lượng và phòng ngự của nàng xa xa không bằng Trần Vũ.

"Thật mạnh!"

"Đây là pháp môn Luyện Thể gì lại mạnh mẽ như thế?"

Xung quanh diễn võ trường, một số tộc lão cao tăng của Trần gia kinh hãi không thôi.

Cho dù giờ phút này Trần Vũ vẫn chưa chiếm được ưu thế gì rõ ràng, nhưng với tu vi Thông Mạch sơ kỳ có thể đánh với Trần Đình Nhi Thông Mạch hậu kỳ thành như vậy đã là việc nghe rộn cả người rồi.

"Không phải nói tư chất của Trần Vũ khá là tầm thường hay sao? Những năm này gia tộc dường như không hề trợ giúp hắn về mặt tài nguyên."

Một số tộc lão cao tăng không khỏi nói thầm.

Mà một màn này phảng phất như có một bàn tay vô hình, hung hăng tát lên mặt gia chủ Trần Thiên Uy một hồi nóng rất.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đồng Bì Đại thành

Dịch giả: Diên Vĩ

Trên diễn võ trường của Trần gia.

Mặc cho võ học của Trần Đình Nhi có huyền diệu khó lường ra sao đều không mây may làm gì được Trần Vũ.

Thể chất nguyên bản của Trần Vũ có thể nói là hung thú hình người, sau khi sử dụng { Đồng Tượng Công }, sức mạnh và phòng ngự lại được tăng cường một lần nữa.

Đặc biệt là về phòng ngự được tăng cường cực cao.

Có thể tưởng tượng, một tên hung thú hình người, lại trang bị thêm một chiến giáp Đồng Bì sẽ là dạng tình hình gì.

Àm! Âm!

Mỗi một lần liễu mạng, đều phảng phát như đánh ở trên vách tường, tay nhỏ của Trần Đình Nhi mơ hồ đau đớn.

"Gia hoả này đến cùng là quái vật nào!"

Trần Đình Nhi âm thầm cắn răng.

Nếu như Trần Vũ vẹn vẹn chỉ mạnh về phòng ngự và sức mạnh, vậy còn là điều dễ nói. Nhưng vấn đề là từ tốc độ tới thân pháp của đối phương đều có trình độ không tầm thường.

Quả thực là... Không chê vào đâu được!

Đương nhiên, giờ phút này Trần Vũ cũng không có trụ lại được bao nhiêu.

Ngoại trừ không có triển khai "Vân Sát Quyền Pháp", nội tức Vân Sát của hắn đã thôi thúc đến mức tận cùng, { Đồng Tượng Công } cũng thôi thúc đến mức tận cùng.

Ngay cả sức mạnh mãnh mẽ của thân thể này cũng gần như là phát huy tới mười phần.

Sở dĩ không sử dụng Vân Sát Quyền Pháp, bởi vì quyền pháp này sát khí quá nặng đối với một người, không thích hợp với đối phó thân thích trong tộc; thứ hai, cảnh giới hòa hâu của quyền pháp này không cao, so với uy lực của "Thiết Lê Quyền" thì sức mạnh có hạn.

Dù sao, bây giờ hòa hâu của { Thiết Lê Quyền } của Trần Vũ cũng đã sắp cao hơn cả đỉnh cao.

Chỉ có điều nếu môn quyền pháp này nhanh đến đỉnh cao thì sau này tiềm lực tăng lên cũng có hạn.

"Xem ra, có cơ hội tăng cảnh giới hòa hâu của "Vân Sát Quyền Pháp" lên được..."

Trong chiến đấu, Trần Vũ tìm kiếm thiếu sót của mình.

Nhưng để tăng "Vân Sát quyền pháp" lên cần thông qua giết chóc mà phải đánh giết hung ác chân chính mới tăng tu luyện lên một cách dễ dàng.

Tu luyện đơn thuần khó mà lĩnh hội chân ý của nó.

Rất nhanh. Hai người trên diễn võ trường đã trải qua hơn trăm chiêu.

Phong cách của Trần Vũ là bình tĩnh, đánh ổn thủ ổn.

Trần Đình Nhi toàn lực ứng phó, cũng phát huy uy lực võ học vô cùng nhuần nhuyễn.

Chỉ có điều, giữa trán của nàng mơ hồ xuất hiện một vài giọt mồ hôi, không có trầm ổn nhàn nhã giống như Trần Vũ.

"Làm sao lại như thế này?"

Gia chủ Trần Thiên Uy kinh ngạc phát hiện, bàn về đánh lâu dài thì khả năng là Thông Mạch Hậu kỳ Trần Đình Nhi lại còn kém hơn Trần Vũ.

Đây là một kết luận phá vỡ lẽ thường.

Lẽ ra, nội tức Thông Mạch hậu kỳ càng chất phác, nói về đánh lâu dài thì hẳn là Trần Đình Nhi có ưu thế lớn hơn.

Hắn nào biết, Trần Vũ dung hợp trái tim thần bí thì trên cả ưu thế cực lớn về thể chất, chính là sức khôi phục!

Còn nữa, trong chiến đấu, Trần Vũ dựa vào sức mạnh và phòng ngự nhất, tiêu hao nội tức không nhiều như trong tưởng tượng.

Như thế sự gửi gắm đầu tiên mà Trần Thiên Uy chờ mong cuối cùng cũng thuận theo đó mà tan vỡ.

"Ha ha! Trận chiến này liền lấy thế hoà dừng tay. Trần gia ta ở Tương Dương, một thời kỳ có thể sinh ra hai vị thiên tài như vậy thực sự là rất đáng

mình."

Trần Thiên Uy cười lớn một tiếng, giờ tay bỏ dờ trận luận bàn này.

Vụt! Vụt!

Hai bóng người trên diễn võ trường cấp tốc tách ra.

"Vũ ca, không nghĩ tới người ẩn núp sâu như vậy. Trận chiến này, thật sự tính toán ra thì Đinh Nhi thua."

Trần Đinh Nhi cắn răng, thẳng thắn chịu thua, trên khuôn mặt xinh đẹp có một tia xấu hổ.

Nhớ trước đó, nàng bất cần như vậy, nói khoác không biết ngượng muốn "chỉ giáo" đường ca "vô dụng" Trần Vũ này.

"Người, cái nha đầu chết tiệt kia! Làm sao có thể chịu thua..."

Trần Thiên Uy suýt chút nữa đã ngắt đi vì tức.

Hắn tìm mọi cách giữ gìn, đầu tiên là thay đổi quy tắc của trận luận bàn, tiếp nữa là ngăn trận luận bàn lại mới miễn cưỡng tạo nên một cái kết quả là "thế hòa".

Nhưng mà... Trần Đinh Nhi không nên thân lại nhận thua!

Hỏi xem điều này khiến mặt mũi của hắn vút ở nơi nào được?

Trần Vũ ít nhiều có chút bất ngờ, không nghĩ đến cô thiên chi kiều nữ này có thể thân nhiên chịu thua.

"Nhưng mà."

Trên khuôn mặt đỏ thắm của Trần Đinh Nhi lộ ra một tia tự tin: "Đinh Nhi chỉ thua tức thời thôi. Tin tưởng lần sau giao thủ, người thắng nhất định sẽ là ta!"

Trần Vũ ngạc nhiên, cô Trần Đinh Nhi này đúng là tự tin mười phần.

"Người không cần không tin. Sư tôn ta đã nói rằng Đoán Thế, Thông Mạch, Luyện Tạng, đối với tu hành đại đạo chân chính mà nói cũng chỉ là nhập môn mà thôi, được gọi là "Nhập Môn Tam Giai"."

Trần Đinh Nhi bày ra dáng vẻ của một ông cụ non.

Nhập Môn Tam Giai ư?

Trần Vũ sắc mặt nghiêm lại một chút, lúc đang ở tông môn hắn cũng mơ hồ nghe được cách nói này.

Đương nhiên, mặc kệ thế giới tông môn xác định ra sao, võ giả từ Thông Mạch kỳ trở lên ở trong thế tục đều được coi là cao thủ, có thể rong ruổi một phương.

"Chỉ có bước vào tầng cao hơn là "Hóa Khí Cảnh" thì mới coi như là đại đạo sơ kì. Mà dùng phạm thể bình thường và một nửa tư chất Linh thể thì muốn đạt tới "Hóa Khí Cảnh" cơ hồ là một loại hy vọng xa vời."

Khóe miệng của Trần Đinh Nhi nhếch lên, đôi mắt sáng của nàng liếc qua Trần Vũ, mang theo cảm giác ưu việt, giống như đã nắm chắc tương lai vận mệnh của nàng.

Ánh mắt kia khiến Trần Vũ cảm thấy có một loại bài xích khó hiểu và khó chịu.

"Được được được! Đinh Nhi lại có lòng dạ thẳng thắn, vô tư như vậy. Không sai! Cao nhân Hóa Khí Cảnh, vi phụ cũng có nghe thấy, ở thế tục cũng được coi như là đại tông sư."

Gia chủ Trần Thiên Uy sang sảng nở nụ cười.

Vừa mới không lâu, biểu hiện mạnh mẽ của Trần Vũ cơ hồ khiến hắn cảm thấy chột dạ và tự trách.

Giờ khắc này nghe được lời nói của Trần Đinh Nhi, Trần Thiên Uy lại khôi phục niềm tin.

Bây giờ thực lực của Trần Vũ quả thật là cường đại, nhưng loại mạnh mẽ này chỉ là tức thời nên khó mà kéo dài.

"Đáng tiếc... Một nửa tư chất Linh thể lại giới hạn tương lai phía trước của hắn."

"Gia chủ lựa chọn không sai. Nếu Trần gia có thể dốc sức bồi dưỡng được một vị tông sư "Hóa Khí Cảnh", bộ tộc ta chỉ sợ có thể trở thành gia tộc lớn,

đánh chân một phương!"

Mấy vị tộc lão nói chuyện với nhau, gật đầu liên tiếp.

Mặt Trần Thiên Uy đầy vẻ vang, khích lệ nói: "Đinh Nhi, nhất định con phải tranh thủ đạt được thành tựu tông sư Hóa Khí Cảnh. Cho dù là Trần gia ta dốc hết tất cả tài nguyên đi chăng nữa."

Trên sân.

Chỉ có Trần Vũ cùng với Trần phụ và Trần mẫu giữ yên lặng.

"Hóa Khí Cảnh sao?"

Trần Vũ nỉ non một tiếng, cường giả đạt cảnh giới này thì ở Vân Nhạc Môn cũng được coi như là cao tăng.

Đối với tuyệt đại đa số đệ tử dưới chót mà nói thì đây là chỉ có thể nhìn mà thèm. Nói như vậy, người có tư chất Linh thể mới có hi vọng đột phát cấp bậc này.

...

Tối mịt.

Như thường lệ, trước tiên Trần Vũ vận hành Vân Sát nội tức mấy lần.

Sau đó, hắn lấy ra thuốc bột Tội Thể mà ban ngày phụ thân đưa cho.

Này thuốc bột Tội Thể này chỉ là "Phương thuốc bình dân" cấp thấp nhất, được hiệu là cả một loại chênh lệch.

Nhưng mà kém cỏi cũng có chút ít còn hơn không.

"Ngược lại lần trước còn có hơn một trăm mười khối Nguyên Thạch thứ phẩm, sau khi hồi tông lại sưu tập một phương pháp phối chế khác vậy."

Trong lòng Trần Vũ đã có quyết định.

Trước tiên, hắn dự định sẽ thử nghiệm hiệu quả của "Phương thuốc bình dân" này.

Ừng ục...

Rất nhanh, thuốc bột đã hòa lẫn vào trong một thùng nước nóng bỏng lớn, ngay tức khắc trong nước nổi lên một tầng nước đen đặc.

Trần Vũ vội vã ngồi vào bên trong thùng thuốc, vận chuyển { Đồng Tượng Công } lên.

Xi!

Trong phút chốc, Đồng Bì ở bên ngoài thân của hắn nổi lên một luồng khói xanh và hơi nóng.

Chốc lát sau.

Một trận đấm nhói tê tê nhẹ nhàng phát tác bên ngoài thân thể của Trần Vũ, nhưng mà loại đau đớn nhẹ nhàng này hắn không coi là chuyện gì.

Chỉ là hắn rất kỳ quái.

Dựa theo cách nói bên trong { Đồng Tượng Công }, bất luận một loại nước thuốc Tội Thể nào khi đang được sử dụng đều sẽ vô cùng đau đớn mới đúng.

Chi chi..

Bên ngoài thân thể của Trần Vũ vang lên những âm thanh kỳ dị, dường như là những dòng điện nhỏ bé.

"Hả?"

Một cảm giác dễ chịu, tràn trề sáng khoái lan khắp toàn thân, Trần Vũ thoải mái tới mức suýt chút nữa phát ra tiếng rên hừ hừ.

Sau hai canh giờ.

Một thùng nước thuốc vốn đen như mực lại chuyển hóa thành màu đen đen, bên trong còn dư lại một ít cặn bã đen.

"Đồng Bì Chi Thân."

Trần Vũ vận chuyển { Đồng Tượng Công }, da dẻ toàn thân hiện lên một tầng ánh sáng lộng lẫy màu đồng, bên ngoài da dẻ toàn thân có vẻ càng thêm cứng rắn và nhẵn nhụi hơn.

Trong lúc mơ hồ, hần cảm giác { Đồng Tượng Công } tiến tiến mấy phần.

"Ha ha! Hiệu quả của phương thuốc bình dân này cũng không kém như trong tưởng tượng đâu."

Trần Vũ vui mừng khôn xiết.

Nguyên bản, { Đồng Tượng Công } của hần, sau khi đạt tới Đồng Bì tiểu thành đã tiến triển tới một mức nhẹ nhàng nhất định —— tuy nhiên đối với người bình thường mà nói thì vẫn là thần tốc.

Mà tới nay, sau khi sử dụng phương thuốc bình dân Tội Thể Dịch lại khôi phục tiến triển thần tốc như trước.

Đối với những loại nghi hoặc này, Trần Vũ chỉ có thể quy công cho trái tim thạch anh kia, đối với sự cải tạo thần bí về thể chất thì tất cả không thể cân nhắc theo lẽ thường.

Ba ngày sau đó.

Trần Vũ chuyên tâm khổ tu { Đồng Tượng Công }, mỗi ngày hần đều sử dụng phương thuốc bình dân Tội Thể Dịch kia ba lần vào sáng, trưa, tối.

Ngược lại, vật liệu cần thiết cho phương thuốc này chỉ là trân tài trong thế tục; lấy thực lực của Trần gia thì tiêu tốn chút ít tiền tài vàng bạc cũng không để ở trong lòng.

Đêm nay.

Lần thứ hai Trần Vũ vận chuyển { Đồng Tượng Công }, cảm giác da dẻ và bắp thịt toàn thân phảng phất như một khối sắt tổng thể.

Vù!

Vận công một phát, toàn thân phảng phất như được dát lên một tầng đồng chắc chắn, loại cảm xúc kia cộng thêm cảm giác sức mạnh bành trướng kia đã đạt đến một cấp độ mới tinh.

"Đồng Bì Đại Thành!"

Khuôn mặt Trần Vũ lộ vẻ mừng như điên, không nghĩ tới mượn phương thuốc bình dân Tội Thể Dịch có thể giúp chính mình tiến triển thần tốc, đạt đến cấp độ "Đồng Bì Đại Thành".

{ Đồng Bì Đại Thành } : Da thịt toàn thân có thể bỏ qua đao kiếm chém giết từ Thông Mạch kỳ.

Từ đây, đao kiếm phạm thể bình thường về cơ bản đã mất đi ý nghĩa đối với Trần Vũ!

Đây chắc chắn là vũ lực tăng vọt!

"Thân thể của ta trải qua cải tạo của trái tim thần bí, vốn đã mạnh mẽ như hung thú; một khi triển khai "Đồng Bì Đại Thành" { Đồng Tượng Công }, chỉ sợ không cần nội tức cũng có thể đập ngang những kẻ có thực lực Thông Mạch kỳ bình thường rồi."

Bây giờ Trần Vũ cảm giác sâu sắc mình rất mạnh mẽ.

Bây giờ, cho dù để hần chém giết chính diện với cái tên "Thiết tông Hùng vương" kia cũng không sợ chút nào.

Sau đó.

Sau khi { Đồng Tượng Công } tăng tới Đồng Bì Đại Thành thì tiến độ tu luyện đột nhiên bị trì hoãn rất nhiều.

Phương thuốc bình dân hầu như mất đi tác dụng.

Phương diện này chỉ có thể chờ đợi sau khi hồi tông dùng Nguyên Thạch mua nguyên liệu tốt hơn một chút cho phương thuốc.

"Hiện tại, ngoại trừ { Đồng Tượng Công } của ta thì "Văn Sát quyền pháp" cũng đang chờ tiến triển; nếu như tu vi có thể tiến thêm một bậc thì cái "Thi đấu ngoại môn" kia sẽ có chút hy vọng."

Trần Vũ chưa quên mục tiêu của mình.

Thi đấu ngoại môn trở thành đệ tử nội môn!

...

Sáng sớm ngày thứ hai.

Cao tăng của Trần gia đột nhiên triệu tập họp trong một thời gian ngắn.

Trình diện đại thể cũng là đám người ở yến hội lần trước kia.

Trần Vũ, Trần Đình Nhi cũng đều ở đây.

"Theo tin tức của phủ thành chủ, triều đình truy nã tội phạm "Hồng Hồ Tam Sát" đang tiến vào nội cảnh thành Tương Dương..."

Gia chủ mở miệng nói.

"Hồng Hồ Tam Sát? Chính là ba kẻ hung thần ác sát mà triều đình treo giải thưởng vạn kim ư?"

"Tam sát này có người nói hơi có chút lai lịch, không ít cao thủ đều ngã xuống ở trên tay bọn họ."

Mọi người xì xào bàn tán lên.

Triều đình treo giải thưởng "Hoàng kim vạn lạng", đối với Trần gia mà nói thì đó là một món tiền khổng lồ.

"Tam sát?"

Trần Vũ sững sờ, đối với hoàng kim thể tục hán không có hứng thú gì.

Thế nhưng cái chữ "sát" này lại khiến hán sản sinh một ý nghĩ không hiểu, khí huyết trong cơ thể cũng phải chấn động.

"Hiện nay, phủ thành chủ cũng treo giải thưởng đối với "Hồng Hồ Tam Sát", chỉ cần đánh giết tam sát, lão đại có "Thôi Mệnh Thủ" trong người, lại thêm vào một cái "Bán Bảo Khí" cùng với thành Nam Hoang Dã là một vùng lãnh địa màu mỡ."

Gia chủ đột nhiên nở nụ cười.

Bán Bảo Khí? Một vùng lãnh địa màu mỡ?

Trên sân, mọi người trực tiếp sôi sùng sục. Mặc dù hai thứ này đối với cao thủ Thông Mạch, Luyện Tạng Kỳ trong thế tục mà nói thì đều có sức hút không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hồng Hồ Tam Sát

Bán bảo khí ư?

Trần Vũ liền nhớ tới món bảo khí tàn phá của Nhạc Phong, mặc dù chỉ là một bảo khí không hoàn chỉnh, nhưng khả năng tăng cường lực chiến lại hết sức kinh khủng.

- Trong thế tục, bán bảo khí có thể coi là thần binh lợi khí đứng đầu, chỉ có luyện khí sư nổi danh mới có thể chế tạo. Uy lực của nó gần như sánh bằng bảo khí. Trên một vài phương diện khác, thậm chí bán bảo khí còn không hề thua kém bảo khí chính thức là bao.

Gia chủ giải thích.

Lời này khiến cho tim Trần Vũ đập thình thịch.

Có thêm một món bán bảo khí sẽ có thêm một loại phương thức công kích, sau này khi ra ngoài làm nhiệm vụ sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Tuy công pháp Trần Vũ tu luyện là quyền thuật nhưng không phải trong hoàn cảnh nào công phu quyền cước đều thích hợp.

Ngoài ra, giải thưởng còn là một mảnh đất màu mỡ, rất có sức hấp dẫn đối với Trần Vũ.

Sau khi quay về thành Tương Dương, cách xử sự của gia tộc làm hán triệt để thất vọng, thậm chí trong thâm tâm còn có chút rét lạnh. Đến mức này, hán đối với gia tộc đã không còn bao nhiêu hy vọng nữa rồi.

Nếu như có một mảnh đất màu mỡ, hẳn có thể biến nó thành trang viên của mình để việc tu luyện sau này sẽ tự do hơn nhiều.

Vào lúc này, người động tâm trên sân cũng không chỉ có mình Trần Vũ.

Đến Trần Vũ có tông môn chống lưng còn bị động tâm chứ nói gì tới cao tăng của các gia tộc ở đây.

Mặc dù Trần Vũ không để ý đến vận lượng hoàng kim nhưng không phải ai cũng như vậy. Có không ít người vì nó mà đỏ mắt.

- Hi hi, ta rất thích món vũ khí kia, mặc dù chỉ là bán bảo khí, nhưng khi cảm về tông môn chắc chắn sẽ đổi được không ít nguyên thạch.

Nhìn bộ dáng Trần Đình Nhi hân hoan rạo rức, tựa như giải thưởng lần này sẽ rơi vào tay nàng như ván đã đóng thuyền.

- Ngươi cho rằng đối phó với “Hồng Hồ Tam Sát” dễ như vậy ư?

Thân là gia chủ, Trần Thiên Uy chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Theo tin tức mà hắn biết, Hồng Hồ Tam Sát chẳng những cùng hung cực ác, mà còn quỷ kế đa đoan, hơn nữa bọn hắn giỏi liên thủ tấn công, lấy yếu thắng mạnh.

- Ta có chút thắc mắc là tại sao phủ thành chủ xuất huyết nhiều như vậy để treo thưởng Tam Sát?

Một trưởng lão nghi vấn.

Như thường lệ, treo thưởng của thành Tương Dương không chênh lệch là bao so với của triều đình.

Nhưng bây giờ, phủ thành chủ lại đưa ra phần thưởng còn lớn hơn cả triều đình. Hơn nữa, chỉ cần giết được lão đại của Tam Sát thì người đó có thể nhận thêm nhiều phần thưởng nữa.

Không thể không nói, việc này rất chi là kỳ quặc.

- Bởi vì khi chạy tới thành Tương Dương, chúng đã sát hại lão mẫu của thành chủ. Căn cứ vào tin vĩa hè, chúng còn bắt thiên kim tiểu thư của thành chủ!

Trần Thiên Uy nói một cách lạnh lẽo.

Lời vừa thốt ra để cho tất cả mọi người trên sân im lặng, bất chợt họ hít một hơi khí lạnh.

- Chuyện này sao có thể xảy ra? Trần giữ phủ thành chủ là cường giả cảnh giới Thông Mạch, hơn nữa còn đạt đến mười mấy vị.

- Thành chủ Tương Dương là Yến Phong Vân. Có người nói tu vi của hắn gần như đạt đến cảnh giới Luyện Tạng. Theo những lời đồn đoán, trong phủ còn có cao nhân Luyện Tạng trấn giữ, sao họ có thể để cho Hồng Hồ Tam Sát lộng hành như vậy?

Mọi người nghị luận sôi nổi, sắc mặt ai nấy đều hiện lên một điểm ngưng trọng.

Nếu Hồng Hồ Tam Sát có thực lực như vậy, giải thưởng đang treo kia quả thật không phải người bình thường có thể động tới.

Ít nhất, cao tăng các gia tộc hiện đang có mặt ở đây, phải rất gian nan mới có thể hoàn thành được việc này.

- Có thể lúc đó, vị cao nhân Luyện Tạng kỳ trong phủ thành chủ còn chưa kịp ra tay. Hơn nữa, chả lẽ Hồng Hồ Tam Sát giao thủ với cao thủ Luyện Tạng kỳ mà lại không bị tổn thất?

Gia chủ Trần Thiên Uy lạnh nhạt nói.

Mọi người khẽ gật đầu, trong đầu đều đồng ý với quan điểm này của Trần Thiên Uy.

Chẳng qua là, mọi người trên sân đều không có ai nói mình sẽ tham gia truy sát Hồng Hồ Tam Sát.

Giải thưởng đưa ra tuy cao, cũng cần phải có mạng mà hưởng thụ.

- Ba tên Hồng Hồ Tam Sát có tu vi ra sao?

- Rốt cuộc Trần Vũ cũng mở miệng

- Hồng Hồ Tam Sát, tư chất cũng không được xem là cao. Cho dù mạnh nhất trong ba người bọn hắn là lão đại Thôi Mệnh Thủ, tu vi bất quá cũng không đạt tới Luyện Tạng kỳ, có khả năng là Thông Mạch kỳ đỉnh phong. Có điều, ba người này đã hoành hành được vài chục năm, thủ đoạn nhiều vô số kể, thực lực chính xác của bọn họ không thể đánh giá theo lẽ thường, người cùng đẳng cấp chết trên tay ba người bọn họ, đếm không hết. Thậm chí có lời đồn đãi, ba người Tam Sát bọn họ từng liên thủ đánh bại Luyện Tạng kỳ.

Trần Thiên Uy trịnh trọng nói.

Đối với những tin đồn nói về lực thực của Tam Sát, hắn cũng không dám lơ là.

- Rất tốt, cái treo thưởng này, ta quyết định sẽ tham gia.

Trên mặt Trần Vũ hiện ra nụ cười vui vẻ.

Cách đây không lâu, Đồng Tượng Công của hắn đã tấn thẳng lên đại thành, hắn còn đang ngứa ngáy chân tay muốn tìm đối thủ chiến một trận đây.

Vân Sát quyền mà hắn chủ tu cần phải trải qua chém giết mới có thể tăng lên uy lực, chân chính lĩnh ngộ chân lý quyền pháp.

Hơn nữa, giải thưởng mà phủ thành chủ đưa ra đã khiến hắn động tâm.

- Ta cũng sẽ tham gia.

Trần Đình Nhi cười nói.

Nghe vậy, chân mày gia chủ Trần Thiên Uy hơi nhíu một cái.

Trần Vũ tham gia, rất hợp với ý của hắn. Nói cho cùng, phòng ngự của người này không phải người bình thường có thể so sánh được.

Nhưng nếu để Trần Đình Nhi đi tham gia, hắn lại có phần không yên lòng. Nguyên nhân ở đây không nằm trên thực lực bản thân nàng, mà là cô gái này là niềm hy vọng của gia tộc, bọn họ đã đầu tư rất nhiều vào đó.

- Cha, người cứ yên tâm đi. Con cùng với Vũ ca liên thủ, còn sợ mấy tên tiểu tặc này sao?

Lòng tin Trần Đình Nhi tràn đầy.

Trai qua một phen bàn bạc dài dòng, rốt cuộc Trần Thiên Uy mới đồng ý thỉnh cầu của hai người Trần Vũ.

Chẳng qua, Trần Thiên Uy còn thêm một số yêu cầu:

Thứ nhất, Trần Vũ cùng Trần Đình Nhi không được tách ra, nhất định phải ở chung một chỗ!

Nghĩ đến, có đệ tử hai đại tông môn liên thủ với nhau, nếu không tách nhau ra, cho dù không có giết được ba người Tam Sát thì bảo vệ tánh mạng của mình cũng không thành vấn đề.

Thứ hai, gia tộc sẽ phái ra một nhóm cao thủ, trợ giúp hai người, không thể từ chối.

Thứ ba, một khi đánh không lại, không cho phép khoe tài, phải rút lui đúng lúc.

Liên quan tới ba điểm này hai người Trần Vũ đều đồng ý.

...

Buổi tối hôm đó, Trần Vũ cùng Trần Đình Nhi liền bắt đầu ở trong tộc sắp đặt bố cục, chuẩn bị cho cuộc vây giết.

Trần Thiên Uy phân phối cho hai người hai tên cao thủ Thông Mạch kỳ. Một người là thủ lĩnh hộ viện của Trần Gia, một người là Trần Gia trưởng lão, tu vi hai người bọn họ đều đạt tới Thông Mạch trung kỳ.

Trần Vũ đánh giá một chút hai đại cao thủ.

Thủ lĩnh hộ viện họ Phương, là một đại hán mặt chữ quốc thân mang giáp da, trong tay cầm thuẫn kiếm.

Còn vị trưởng lão kia là một gã thanh niên kiếm khách, mày kiếm mắt sáng như sao, xem như là trưởng bối của hai người.

- Phương thúc, Trần Ngũ thúc.

Trần Vũ cùng Trần Đình Nhi đều quen biết hai cao thủ Thông Mạch kỳ này.

Phương thúc, là thủ lĩnh hộ viện, nhiều lần trải qua thiết huyết chiến đấu, kinh nghiệm phong phú, quan hệ rất thân với gia chủ.

Trần Ngũ thúc chính là người thanh niên kiếm khách kia. Hắn là nhất đại cao thủ hiếm có trong tộc, từng du lịch qua nhiều nơi trên nước Sở.

Ngoài hai người này, bên trên còn phân phối thêm mười tám hộ vệ tu vi đồng loạt đạt đến Đoán Thể kỳ.

- Không sai.

Trần Vũ âm thầm gạt đầu, đội hình lần này so với lần trước vậy giết Vua Gấu, từ mặt nhân số đến chất lượng cường giả so với lần đó vẫn mạnh hơn nhiều lắm.

Đêm khuya...

Một nhóm gồm tứ đại cao thủ Thông Mạch kỳ, cùng với 18 hộ vệ, âm thầm bí mật rời khỏi thành Tương Dương.

Dựa theo tin tức tin cậy thu thập được, sau khi Hồng Hồ Tam Sát bắt cóc thiên kim của thành chủ, chúng liền đi về phía bắc thành Tương Dương.

Thủ lĩnh hộ vệ, Phương thúc lắc lắc tấm khiên.

- Ha ha, đã có con tin trong tay, hãn Tam Sát muốn bắt thành chủ đi vào khuôn phép theo ý đồ của mình, bọn chúng sẽ không đi quá xa khỏi thành. Nếu ta là Tam Sát, chắc chắn sẽ cắm trại tại một nơi có địa hình hiểm trở, mà lại dễ dàng rút lui.

Nét vui vẻ hiện rõ trên gương mặt Trần Ngũ, hãn chậm rãi nói.

- Ngũ thúc rất có kinh nghiệm trong những chuyện như thế này, cháu cực kỳ đồng ý với ý kiến của thúc.

Trần Vũ gạt đầu.

Hồng Hồ Tam Sát bắt cóc thiên kim tiểu thư nhất định phải có mục đích gì đó. Trong thời gian ngắn sẽ không rời xa thành Tương Dương, chắc chắn bọn hãn sẽ ẩn nấp ở vùng phụ cận nào đó quanh đây.

Sau khi tiến vào vùng ngoại thành, tất cả mọi người đều đề cao cảnh giác.

Mười tám tên hộ vệ phân tán trong bán kính hai dặm, chia nhau tìm kiếm các loại manh mối.

Không lâu sau.

Một tên hộ vệ viện kinh hô:

- Nơi này có một bộ thi thể.

Mọi người đều vội vã chạy tới, trong bụi cỏ nhìn thấy thi thể của một nam tử mặc giáp da.

Nhìn kỹ một chút, ở vị trí cổ họng của người này cắm một cái Tam Lăng Tiêu. (*)

Loại Tam Lăng Tiêu này, vừa mảnh lại sắc bén, có ba mặt lưỡi.

Vào lúc này, máu chảy theo ba mặt lưỡi tiêu nhuộm đỏ cả một khoảng đất.

- Ta biết người này, đó là thủ lĩnh hộ vệ Mục gia ở trong thành Tương Dương, là một cao thủ Thông Mạch kỳ hiếm có.

Hộ vệ Phương thúc liền hít vào một ngụm khí lạnh.

Dù sao thì người bị giết chết dù là thân phận cho đến thực lực đều giống hãn.

Trên mặt Trần Vũ cũng lộ ra một tia thận trọng.

Mục gia, tức là gia tộc của Mục Tuyết Tinh, đều là một trong ba gia tộc lớn ở thành Tương Dương.

Trong lần treo thưởng này, ba gia tộc lớn ở Thành Tương Dương đều phái cao thủ tham gia, nhìn thấy Mục gia hoặc là người của Vương gia là điều hết sức bình thường.

- Ta xem vết thương, đúng là một kích trí mạng. Kê ra tay hãn là lão nhị Huyết Độc Tiêu. Người này chủ tu ám khí, được xưng là lệ không uống phát.

Nhị sát Huyết Độc Tiêu!

Trần Vũ bắt đầu nảy sinh lòng đề phòng. Người này có thể sử dụng ám khí tầm xa, một chiêu liền giết chết cao thủ Thông Mạch kỳ.

Chuyện này có nghĩa là những người có mặt tại đây, đều có thể bị Nhị Sát âm thầm nhất kích tuyệt sát.

- Nhị sát Huyết Độc Tiêu, trên Tam Lăng Tiêu của hãn có bôi độc tố chí mạng, nhưng một tiêu này của hãn, không phải dựa vào độc tố để giết chết hộ vệ Mục gia, mà là dựa vào sức mạnh bản thân của ám khí.

Phương thúc nói bổ sung.

Độc tiêu liền không dựa vào độc đã có thể giết chết cao thủ Thông Mạch kỳ.

Coi như người may mắn tránh thoát khỏi chỗ chí mạng, cũng không thể thoát khỏi độc tố chí mạng.

Nhị Sát, người này thực sự quá đáng sợ!

Mọi người bắt đầu nâng cao đề phòng, lần theo một ít manh mối, truy tìm dần về phía trước.

Kết quả, dọc đường truy tìm cứ cách một đoạn đều có thể nhìn thấy một đến hai bộ thi thể.

Những thi thể này, đều có cách thức tử vong cùng bộ thi thể được phát hiện ban đầu là như nhau, một tiêu giết chết.

Hơn nữa, chín phần trong số đó không bị giết chết bởi độc tố mà bị giết bởi lực xuyên thấu của ám khí.

- Có thi thể người Mục gia, có Vương gia, thi thể người của phủ thành chủ càng nhiều hơn nữa.

Phương thúc nhìn mà thấy đau lòng.

Dựa trên tình hình hiện nay, nhân thủ mà phủ thành chủ phái ra là nhiều nhất nhưng cũng tử vong nhiều nhất.

Hơn nữa, cho đến bây giờ, người xuất thủ mới chỉ là Nhị Sát. Người mạnh nhất trong bọn họ là Thôi Mệnh Thủ căn bản vẫn chưa ra tay.

- Báo... Bên kia có một đồng thi thể được tìm thấy.

Một tên hộ vệ hoảng loạn, sợ hãi chạy tới.

Chờ tới lúc Trần Vũ cùng tứ đại cao thủ Thông Mạch kỳ chạy tới, càng nhìn thì sắc mặt càng nghiêm nghị.

Trong bóng đêm tối tăm, có thể nhìn thấy bảy, tám bộ thi thể chết cùng một chỗ, bên trong còn có một đồng lửa đã tắt.

Hiển nhiên những người này đồng thời tụ tập cùng một chỗ hẳn là nhắm vào nhị sát Huyết Độc Tiêu.

- Không đúng! Nhưng người này đều không phải chết trên tay Nhị Sát...

Sắc mặt Phương thúc bất ngờ kịch biến.

Ngay sau đó một khắc, dị biến bất ngờ xảy ra.

“Rầm!... Rầm!”

Đột nhiên hai tên hộ vệ Trần Gia hôn mê, ngã oặt xuống đất.

- Cẩn thận! Đây là Tán Hồn Hương của Tam sát.

Hai người Phương thúc cùng Trần Ngũ thúc đều không đứng thẳng được, mặt mày đầy vẻ ngơ ngác.

Một luồng ừ rừ, ừ mê, mãnh liệt tác động vào đầu óc!

Trần Vũ cùng Trần Đình Nhi cũng cảm thấy chút gì đó không khỏe trong người.

Sắc mặt hai người cũng đột nhiên biến đổi.

“Khánh khách...”

Một loạt tiếng cười quỷ dị của nữ tử bất ngờ phát ra, vang vọng ở bên tai.

Chỉ thấy một nữ tử uyển chuyển như hồn ma, từ bên trong đồng thi thể đi ra, nhảy lên một cái như xác chết vùng dậy!

***

(*) Phi tiêu ba lưỡi như phi tiêu của ninja Nhật.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Một Quyền Đánh Gãy

Trong đêm trăng, một nữ tử quý dị từ trong đồng thi thể nhảy lên, thấp thoáng có thể thấy được hai gò má trắng bệch.

“Hãy!”

Một cổ hàn ý ở trong lòng mọi người dâng lên.

- Đây là ...

Thân hình Phương thúc cùng Trần Ngũ thúc có chút run rẩy, suýt chút nữa là đứng không vững. Ngoài ra, hai hộ vệ cảnh giới Đoán Thể kỳ đã bất tỉnh trên mặt đất.

- Cô gái này đã đặt Tán Hồn Hương từ sớm rồi ẩn thân trong đồng thi thể.

Về mặt hai đại cao thủ Thông Mạch kỳ là Trần Phương và Trần Vũ hiện lên vẻ ngạc nhiên, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi lộ ra một tia tuyệt vọng.

Tuyệt vọng!

Tán Hồn Hương, chính là sát khí thành danh của Tam Sát, nghe nói là ngay cả Thông Mạch hậu kỳ cũng khó có thể sống sót.

Một khi bị Tán Hồn Hương này nhập vào cơ thể, đại não sẽ rơi vào hôn mê, tứ chi rã rời, mất đi quyền kiểm soát đối với thân thể.

Lấy tu vi của hai người, chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản không để cho mình rơi vào hôn mê.

- Tiểu thư và công tử, hai người chạy mau.

Trần Phương nói nhỏ với hai người, cầm chặt tấm khiên, che trước mặt Trần Đình Nhi cùng Trần Vũ.

Cho dù hấn có chết thì hấn cũng phải đưa hai thiên tài trong tộc rời khỏi đây.

- Khanh khách, trúng phải Tán Hồn Hương của người ta, các người còn muốn chạy trốn?

Nữ tử nở một nụ cười mỉa mai, lông không bay về phía bốn người.

“Bốp!”

Nữ tử tung một chưởng đánh tới Trần Ngũ.

Một chưởng này nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Nàng không công kích hộ thuẫn của Phương Thúc, cũng không công kích Trần Đình Nhi cùng Trần Vũ đang được bảo hộ nghiêm ngặt.

Đối tượng công kích là Trần Ngũ, con dê lạc đàn.

- Không tốt!

Mồ hôi lạnh trên trán Trần Ngũ tràn trề, miễn cưỡng rút kiếm ra, nhưng cánh tay lại mềm yếu vô lực, căn bản không có cách nào vung kiếm.

- Không được tổn thương Ngũ Thúc!

Một tiếng quát truyền đến, chỉ cảm thấy bên người có một cỗ khí tức nhu hòa như bông vải bay qua.

Thân ảnh xinh đẹp của Trần Đình Nhi lóe lên, tung một chưởng chụp về phía Tam Sát.

Nếu Tam Sát đánh trúng Trần Ngũ thúc, chính nàng cũng khó có thể thoát thân.

Đồng thời, ở phía đối diện, Tam Sát cảm giác một chưởng này không thể coi thường, không ngờ đối phương ở bên trong Tán Hồn Hương lại có thể xuất ra chiến lực mạnh như thế.

“Dừng! Dừng!”

Tam Sát đành phải xoay người, tiếp một chưởng của Trần Đình Nhi, kinh phong mãnh liệt bắn ra tứ phía.

Trần Đình Nhi kêu lên một tiếng đau đớn, bị đẩy lui vài bước, trên mặt hiện lên một tia đỏ bầm.

- Ô! Tiểu nữ oa này, người còn trẻ tuổi như vậy mà lại có tu vi Thông Mạch hậu kỳ...

Tam Sát hô lên một tiếng kinh hãi.

Bản thân nàng cũng là Thông Mạch hậu kỳ, một kích vừa rồi có thể chiếm thượng phong là vì đối phương đang ở bên trong Tán Hồn Hương.

- Tiểu oa nhi... Người ở bên trong Tán Hồn Hương, còn dám dẫn động nội tức. Việc này chỉ làm cho tác dụng của Tán Hồn Hương phát huy càng nhanh hơn.

Tam Sát cười một tiếng

Thân thể Trần Đình Nhi bỗng mềm yếu vô lực, sắc mặt đại biến.

Lúc đầu, mặc dù nàng ở bên trong Tán Hồn Hương, nhưng lấy võ học tông môn cao thâm, có thể áp chế Tán Hồn Hương này, thực lực còn có thể giữ lại năm sáu thành.

Nhưng do lần xuất thủ tùy tiện ban nãy, khiến cho Tán Hồn Hương có cơ hội xâm nhập, phát huy tác dụng đến tận cùng.

- Ta sẽ giết ngươi trước tiên!

Gương mặt Tam Sát hiện lên một tia sát cơ, lăng không bay thẳng về phía Trần Đình Nhi vô lực đối kháng.

Tu vi cao thâm của Trần Đình Nhi khiến cho Tam Sát bất an. Lai lịch của thiếu nữ này chỉ sợ không đơn giản, phải mau chóng giết nàng.

Mất thấy một chương của Tam Sát sắp tiếp cận Trần Đình Nhi, đúng lúc này, một tiếng cười nhạt từ bên cạnh truyền đến:

- Uy lực của Tán Hồn Hương này cũng chỉ như vậy thôi!

“Cái gì?”

Thân hình đang bay ở giữa không trung của Tam Sát nhất thời cứng đờ.

“Bộp!”

Mất nhìn về phía tiếng nói phát ra, nàng thấy một thiếu niên cao lớn, thân hình thoát cái đã tiến sát gần mình.

- Vân Sát Quyền!

Quả đấm của thiếu niên tuôn ra một cỗ Lệ Phong Âm Sát bá đạo, mãnh liệt, đặng đặng sát khí, khóa chặt người nàng.

Trong giây phút đó, Tam Sát phảng phất nghe được có hung thú rít gào bên tai.

Một quyền cường đại, làm cho nàng cảm thấy một cỗ sát khí băng lãnh, nếu dính một quyền này, ngay lập tức nàng sẽ bị oanh giết.

- Cút ngay!

Người Tam Sát rét lạnh, bỏ qua Trần Đình Nhi, vội vàng tung một chương chụp về phía Trần Vũ.

Một chương này của nàng, nhìn qua có vẻ yếu ớt giống như Liễu Âm Chi của Đinh Cửu Huy, ẩn chứa nội tức âm nhu nhưng uy lực lại mạnh hơn vài phần.

- Đồng Thủ!

Khóe miệng Trần Vũ nổi lên một nụ cười trào phúng.

“Hô!”

Nắm đấm của hắn, bỗng dưng to lên một chút, hiện lên ánh kim loại, mang theo cự lực to lớn đánh tới.

- Không tốt!

Khí huyết toàn thân của Tam Sát trầm xuống, trầm nghĩ không ổn.

“Oanh! Đùng...!”

Nắm đấm kim loại kia xông tới, lấy khí thế dễ như trở bàn tay đánh Tam Sát bay ngược về sau.

Mơ hồ có thể nghe thấy được tiếng cành cây gãy vang lên bên tai.

“A...A...”

Chợt, một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng bầu trời đêm.

Chỉ thấy một nữ tử trắng bệch từ trên không rơi mạnh xuống đất, trên cánh tay chảy máu tươi đầm đìa.

Định thần nhìn lại, cánh tay của Tam Sát vô lực rũ xuống, chắc là bị một quyền gãy xương!

- Tiều oa nhi... Ngươi lại có thể đánh gãy xương tay ta. Trong cuộc đời ta, ngươi là người đầu tiên!

Trong ánh mắt của Tam Sát hiện ra tơ máu.

Trên nét mặt của nàng hiện vẻ oán hận, giống như Lê Quý hù người, gắt gao nhìn chăm chăm Trần Vũ.

Lúc này, ba người Trần Gia khác, Trần Đình Nhi, hộ viện Phương thúc, Trần Ngũ thúc, vẻ mặt của ba người đều mang vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ nhìn về phía Trần Vũ.

Giờ khắc này, bọn họ đều xuất hiện ảo giác.

Thiếu niên cao lớn trước mắt và thiếu niên trong trí nhớ khó có thể liên hệ được với nhau.

Một quyền!

Có thể dùng một quyền đánh gãy tay của Tam Sát!

- Chắc chắn! Đánh gãy tay của ngươi thì thế nào, ta còn muốn đánh gãy cả chân chó của ngươi!

Trần Vũ thổi một hơi lên quả đấm.

“Bốp!”

Thân ảnh nhoáng lên, hần lấy tốc độ kinh người hướng về phía Tam Sát đang bị thương.

- Không!

Tam Sát liền hoảng hốt, không nghĩ tới Trần Vũ lại hung tàn như vậy, còn muốn đánh gãy chân nàng.

Điều đáng sợ là tốc độ của Trần Vũ so với dự đoán của nàng còn nhanh hơn nhiều lắm.

Nếu là lúc bình thường, dựa vào thân pháp của nàng, sẽ không úy kỵ truy kích của Trần Vũ, nhưng bây giờ, không những tay nàng bị đánh gãy mà còn chịu nội thương nên tốc độ chỉ còn được sáu thành so với lúc đỉnh phong.

Mắt thấy Trần Vũ giống như một con hung thú đánh về phía Tam Sát.

“Vèo!”

Dưới bầu trời đêm, truyền đến một tiếng rít xé gió vội vã.

Một ánh hàn mang lóe lên, lấy góc độ xảo quyệt bắn vào phần gáy Trần Vũ.

- Cẩn thận!

- Là Nhị Sát - Huyết Độc Tiêu!

Trần Phương cùng Trần Ngũ hét lớn.

- Há?

Trần Vũ phản ứng nhanh chóng, sắc mặt trầm xuống.

Hần duỗi một tay ra, vận Đồng Trọng Công, cả bàn tay đều nổi lên một tầng đồng sáng bóng.

“Đinh! Tạch...!”

Trong bóng đêm, truyền đến tiếng nứt của kim loại.

Chỉ thấy một cái tam lăng tiêu bị một ngón tay đồng đánh cho vỡ vụn.

“Vèo! Vèo! Vèo...”

Ngay sau đó, mấy cái tam lăng tiêu lại được ném ra, hướng về phần đầu, phần eo, thậm chí hạ bộ của Trần Vũ.

“Đình! Đình! Đình...”

Những cái phi tiêu kia cũng bị Trần Vũ phá vỡ.

Thế nhưng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Tam Sát đang bị thương kia đã chạy ra xa được hơn mười trượng, hướng về phía rừng núi, cùng một thân ảnh khác hội hợp.

- Vũ nhi, giặc cùng đường chó đuôi.

Tiếng nói của Trần Ngũ truyền đến, ngăn truy kích của Trần Vũ lại.

- Cũng được, dù sao tên Tam Sát này giết chết cũng không lấy được treo thưởng từ phủ thành chủ.

Trần Vũ vỗ vỗ tay, chậm rãi quay lại.

Phủ thành chủ treo thưởng là nhằm vào lão đại của Hồng Hồ Tam Sát: Thôi Mệnh Thủ.

Có người nói, trong Hồng Hồ Tam Sát thì thực lực của Đại Sát - Thôi Mệnh Thủ sâu không lường được.

Thời điểm Trần Vũ trở về, Trần Đình Nhi đã khôi phục bình thường, Ngũ thúc cùng Phương thúc cũng khôi phục một ít.

Vừa hỏi mới biết thì ra Trần Đình Nhi sử dụng Thanh Tâm Đan bí truyền của Thủy Nguyệt phái.

- Ngươi có đan dược này, tại sao không lấy ra sớm?

Trần Vũ cạ lời.

Khuôn mặt nhỏ của Trần Đình Nhi đỏ lên, hừ lạnh nói:

- Tình huống lúc ấy khẩn cấp, ta không phản ứng kịp mà. Huống hồ, cho dù có phục dụng Thanh Tâm Đan, đợi được hiệu phát huy cũng cần có thời gian nhất định.

- Và lại, ngươi cũng không cần giải được!

Trần Đình Nhi bĩu môi.

Mấy người ở đây, nhìn về phía Trần Vũ với ánh mắt quái dị.

Tán Hồn Hương chính là sát khí thành danh của Tam Sát, từng có bao nhiêu cao thủ chết dưới hương này.

Trước mắt chính là bảy tám cỗ thi thể kia đều chết dưới Tán Hồn Hương này.

Tại chỗ, bốn người tạm dùng thời gian ngắn ngủi này để nghỉ ngơi và hồi phục.

- Đại tiểu thư, Trần công tử. Ta xem chuyến đi này có chút hung hiểm, Nhị Sát và Tam Sát đều có thực lực mạnh như vậy, khó có thể tưởng tượng được sự đáng sợ của Đại Sát...

Trần Phương cùng Trần Ngũ liếc nhau, khuôn mặt lộ vẻ thoái ý.

Rõ ràng hai người muốn bỏ cuộc giữa chừng.

Vừa rồi, nếu không phải có Trần Vũ và Trần Đình Nhi, chỉ sợ hai người đã sớm mất mạng.

- Đến cả Tam Sát còn không đối phó được thì bốn tiểu thư làm gì có mặt mũi nào mà về tông môn. Hơn nữa vừa nãy, Vũ ca không phải đánh Tam Sát đến tàn phế rồi sao?

Đầu Trần Đình Nhi lắc qua lắc lại như trống bỏi.

Muốn về thì cũng phải cảm được đầu của Đại Sát.

Trần Vũ lắc đầu.

Trong cuộc chiến ngắn ngủi vừa rồi, lúc thi triển Vân Sát Quyền Pháp, hắn đánh ra hung tính, linh ngộ được một tia chân ý của Vân Sát Quyền.

Trải qua việc này, cảnh giới Vân Sát Quyền của hắn, có hi vọng tiến thêm một tầng, đối với tu luyện Vân Sát Nội Tức sau này cũng có ích lợi không nhỏ.

Cho dù không vì treo thưởng, ta cũng phải tiếp tục đánh với Hồng Hồ Tam Sát.

Giữa hai lông mày của Trần Vũ mơ hồ ẩn hiện một tia sát khí làm cho hai người Trần Phương cùng Trần Ngũ đều rùng mình.

...

Cùng lúc này, hai đạo thân ảnh thoăn thoắt xuyên qua rừng núi.

- Tam muội, muội không sao chứ.

Một thanh niên mặc áo đen vịn một nữ tử với sắc mặt trắng bệch.

Nữ tử có khuôn mặt trắng bệch kia chính là Tam Sát bị một quyền của Trần Vũ đánh gãy tay.

- Không có gì đáng ngại, hồi nãy ta đã thoa lên Tục Cốt Cao, hiệu quả vô cùng, có được từ giết chết những đệ tử tông môn kia...

Cánh tay của nữ tử, lúc này đã được băng bó cố định lại.

Sắc mặt nàng trầm xuống, mặt mang nỗi oán hận:

- Tiểu tử hồi nãy thật sự quá tà môn, sức mạnh lớn kinh người, quả thật hắn chính là một con hung thú.

- Không sao, loại người khó luyện ngoại công này, vừa vặn bị lão đại khắc chế. Nếu lão đại có mặt ở đây, một chương liền có thể đoạt mạng của hắn.

Thanh niên mặc áo đen khinh thường.

Bỗng nhiên trên đỉnh một ngọn núi ở xa truyền đến một tiếng thét dài.

- Nhanh! Lão đại triệu tập chúng ta!

Thanh niên mặc áo đen biến sắc, cùng nữ tử hướng về phía tiếng thét bay tới.

...

Một người trung niên mặt đen, chấp tay đứng ở đỉnh núi, hai con ngươi u lãnh.

Phía sau hắn có cái cọc gỗ, phía trên cọc gỗ có một nữ tử xinh đẹp bị buộc chặt, mặc một chiếc váy rách hoa lệ, trong bóng đêm chỉ có thể mơ hồ thấy được hình dáng một bên mặt.

- Thả tiểu thư ra!

Bốn cao thủ Thông Mạch Kỳ, đối mặt với trung niên mặt đen như lâm đại địch.

Rất khó tưởng tượng, nam tử bình thường không có gì lạ lại là lão đại Hồng Hồ Tam Sát hoành hành một phương.

- Xuất thủ!

Dẫn đầu là một ông lão, một cao thủ Thông Mạch hậu kỳ, dẫn đầu phóng tới trung niên mặt đen.

Đối mặt bốn cao thủ vây công, trung niên mặt đen đứng thẳng tại chỗ, không thèm né tránh. Nếu như chú ý, sẽ phát hiện trong mắt của hắn thoáng hiện một tia thương cảm.

Nhất thời, bóng người trên đỉnh núi lay động.

Trung niên mặt đen vẫn đứng tại chỗ, hầu như không di chuyển, nhẹ nhàng tung một chương về bốn người.

“A!”

Ông lão Thông Mạch hậu kỳ dẫn đầu đột nhiên kêu thảm thiết, thổ huyết, khí tuyệt thân vong!

Hắn cùng lão già mặt đen đối kích một quyền.

“Bịch! Bịch!”

Ngoài ra, ba đại cao thủ khác, phàm là cùng người trung niên mặt đen tiếp xúc qua, đều trong chớp mắt thổ huyết ngã xuống đất.

Chương 23: Cao Thủ Luyện Tạng Ra Tay

“Rầm! Rầm!”

Trong phút chốc, bốn đại cao thủ Thông Mạch kỳ toàn bộ học máu ngã xuống đất, ba người trong số đó chết ngay tại chỗ.

Còn sót lại người thanh niên cuối cùng, trên mặt mang đầy vẻ sợ hãi, gắng gượng bò dậy:

- Tha mạng! Xin đại nhân tha mạng..

Trong con mắt của hắn, người trung niên mặt đen kia dường như là bóng ma từ thần, đứng ngạo nghễ, sát khí vô hình tỏa ra lạnh như băng làm hắn không dám đứng lên được một ý nghĩ phản kháng.

Hắn không cho là vì thực lực của hắn mạnh nên mới sống được đến giờ này.

Trái lại, trong bốn đại cao thủ Thông Mạch kỳ, hắn là người yếu nhất, chính xác là gần đây hắn mới thăng cấp lên Thông Mạch trung kỳ.

Sở dĩ cho đến lúc này hắn vẫn chưa chết, lý do chỉ có một là Đại Sát giữ lại mạng sống cho hắn. Có lẽ hắn còn có một ít giá trị để lợi dụng.

Xem ra Thôi Mạnh Thủ ngoài đời này so với trong tin đồn còn đáng sợ gấp mấy lần.

“Xi!”

Biểu cảm của Đại Sát lãnh đạm, cây chủy thủ cầm trên tay vạch ra nhanh như chớp.

- A... Không..

Trong chớp mắt, người thanh niên bắt đầu sợ hãi. Chẳng lẽ mình đoán sai?

Ngay sau đó một khắc, chủy thủ liền chém trúng mục tiêu của nó - cái cọc gỗ đang trói một nữ tử.

Thiên kim tiểu thư!

Người thanh niên liền há hốc miệng.

“Xi! Xi!”

Một đoạn ngón tay của người nữ tử bị chém xuống, làm cho trái tim người thanh niên chậm mất một nhịp.

Miệng nữ tử bị trói trên cọc gỗ đã bị bịt lại, không phát ra được thanh âm nào, trong chớp mắt liền hôn mê bất tỉnh.

- Người đem ngón tay này mang về cho Sở Phong Vân. Nói cho hắn biết, ta cho hắn thời gian một nén hương, nếu không chạy tới đây. Lần sau sẽ là một cái đuôi của con gái hắn.

Giọng điệu của Đại Sát rất bình thản, hắn đem ngón tay vừa chặt đưa cho người thanh niên.

- Ta...

Người thanh niên cảm thấy, bản thân mình giống như là một xác chết biết đi vậy.

Trước mặt Đại Sát, hắn liền mất đi hết thấy ý nghĩ chống cự hoặc làm trái, giống như là một tên nô lệ trung thành.

Bước chân tập tễnh, người thanh niên vội vàng chạy xuống núi.

- Nhìn kia, đó là Hứa phó tướng!

Tại một gian lều đơn sơ dưới chân núi, có bóng người kinh sợ hô lên.

Rất nhanh, người thanh niên họ Hứa liền được vài tên hộ vệ đưa vào doanh trướng.

Bên trong doanh trướng.

- Từ Phó tướng, tình hình trên núi hiện tại bây giờ như thế nào?

Một người trung niên có chút mập mạp mặc quan phục, lên tiếng hỏi thăm.

- Thành chủ, đây là ngón tay của tiểu thư...Đại Sát nói nếu ngài không lên núi, hắn sẽ chặt đứt đuôi của tiểu thư.

Sắc mặt người thanh niên trắng bệch, lời nói lắp bắp.

Thấy ngón tay bị chặt đứt của con gái, sắc mặt thành chủ sắc mặt liền đại biến:

- Vân Nhi!

Trên ngón tay kia có một chiếc nhẫn, hắn biết đó đúng là của con gái của mình.

Người trung niên mập mạp này đúng là thành chủ Sở Phong Vân.

- Thành chủ! Đại Sát hắn quả thực là một người cực kỳ tàn ác, lại dám xuống tay với đại tiểu thư.

- Xin ngài cho chúng tôi giết lên núi, chém hắn thành muôn mảnh!

Bên cạnh thành chủ có hai tên tướng lĩnh mặc áo giáp, tu vi của hai người đều đạt tới Thông Mạch hậu kỳ, khí tức mạnh mẽ.

- Các người, mau mau đỡ Hứa phó tướng đi xuống chữa thương.

Thành chủ phân phó.

Nhưng lời còn chưa nói hết thì dị biến đột nhiên xảy ra.

“Oa!”

Người thanh niên phun ra một ngụm máu, thân thể co giật liên hồi sau đó liền ngã xuống đất, triệt để mất đi sinh mệnh.

Trong doanh trại tĩnh mịch hồi lâu.

Những người có mặt tại đây, trên mặt họ đều hiện lên biểu cảm sợ hãi cùng nghiêm nghị.

- Thôi Tâm Chương của Đại Sát đã luyện đến cấp độ Lô Hỏa Thuần Thanh. Kỳ thực chương lực từ đâu đã thẩm thấu vào tâm mạch Từ phó tướng.

Một âm thanh già nua từ phía sau truyền tới.

Chẳng biết từ lúc nào, bên người thành chủ Sở Phong Vân xuất hiện một lão nhân tóc bạc.

- Võ sư phụ.

Nét mặt thành chủ Sở Phong Vân hiện lên vẻ vui mừng.

Nhìn thấy lão nhân tóc bạc này, mọi người không thể không nổi lên lòng tôn kính.

Thành chủ hãy yên tâm, thiên kim tiểu thư gặp phải hiểm cảnh như thế, dĩ nhiên lão già ta sẽ không đứng nhìn, ta sẽ cố gắng chém đầu tên ác tặc kia.

Lão nhân tóc bạc trịnh trọng nói.

Không lâu sau đó.

Mấy chục tên hộ vệ vây quanh thành chủ Sở Phong Vân, hướng lên núi.

Giờ phút này, bên người thành chủ Sở Phong Vân chỉ còn lại hai tên tướng lĩnh Thông Mạch hậu kỳ cùng với vị lão nhân tóc trắng này.

Những hộ vệ còn lại chỉ có cảnh giới Đoán Thể kỳ, đều là tinh anh mà phủ thành chủ bồi dưỡng.

- Thành chủ, nếu những hộ vệ này đối mặt với Hồng Hồ Tam Sát cùng hung cực ác thì chẳng khác gì tặng không mạng sống cả.

Lão nhân tóc bạc cảm thán nói.

Sở Phong Vân gật đầu một cái, vẫy tay ra hiệu cho những người hộ vệ kia tạm thời đóng quân tại đây, chờ đợi mệnh lệnh.

Đồng thời hần lấy từ trong ống tay áo ra một đồ vật giống như cây nến, dùng lửa đốt lên.

“Xèo!”

Thoáng chốc, một tia pháo hoa sáng chói, xông thẳng lên trời, phạm vi trong phạm vi mười dặm xung quanh đều có thể thấy rõ ràng.

...

Ngoài đó mấy dặm

Trần Vũ đang ngồi xếp bằng, vận Vân Sát Tâm Pháp. Hần phát hiện, đêm nay, tâm pháp vận hành vô cùng trôi chảy.

Ở bên cạnh, Trần Phương và Trần Vũ đều phục hồi lại trạng thái cường thịnh.

Mọi người, ai nấy đều nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị xuất phát.

“Suru!”

Đúng lúc này, trên bầu trời phương xa xuất hiện một chùm pháo hoa.

- Tín hiệu của phủ thành chủ.

Trần Phương đứng lên ngay lập tức.

- Xem ra, phủ thành chủ đã tìm ra Hồng Hồ Tam Sát.

Trần Ngũ nghiêm nghị nói.

Mấy người đều không nói thêm gì nữa, hướng về phương hướng có tín hiệu chạy đi.

Một lát sau.

Khi mọi người đi tới một nơi giữa sườn núi thì gặp phải vài tên cao thủ cũng nhìn tín hiệu mà tới.

- Là người của Mộc gia và Vương gia.

Hai người Trần Phương, Trần Vũ khẽ nói. Trần Vũ liếc mắt nhìn đánh giá Mộc gia, Vương gia, không ngờ còn có hai tên cao thủ Thông Mạch kỳ. Hai người bọn họ, tu vi thấp nhất đều đã đạt tới Thông Mạch trung kỳ.

- Ha ha ha... Sở Phong Vân, không ngờ ngươi cũng biết coi trọng thân nhân, chỉ vì một đứa con gái mà chạy tới nơi này.

Một tiếng cười lớn, mạnh mẽ, hùng hồn vang lên trên đỉnh núi.

Ba phe nhân mã Trần gia, Vương gia, Mộc gia nghe vậy càng tăng thêm tốc độ chạy lên đỉnh núi.

Đỉnh núi.

Một người trung niên mặt đen đứng chấp tay, trên mặt hần mang một nụ cười lạnh lùng, nhìn xuống quần hùng.

Ở hai bên phía sau, một người thanh niên áo đen và một tên nữ tử nhợt nhạt đứng đó. Hai người đó chính là Nhị Sát Huyết Độc Tiêu và Tam Sát Tán Hồn Hương.

Trên cọc gỗ sau lưng Tam Sát có trói một người nữ tử mặc đầm dài, tóc tai rối bời.

Mà phía đối diện Hồng Hồ Tam Sát thì lại là một phe Phủ thành chủ.

Thân hình thành chủ Sở Phong Vân có chút mập mạp, lạnh lẽo đứng trên đỉnh núi, sắc mặt hần giờ này rất bình tĩnh, không hề lộ ra nửa điểm hốt hoảng.

Ở hướng của hần, có lão nhân tóc bạc, còn có hai tên tướng lĩnh Thông Mạch Hậu kỳ.

Liền ngay cả bản thân hần, cũng là một gã cao thủ Thông Mạch kỳ, tu vi không hề kém cạnh so với Đại Sát.

Nói về thực lực phe của thành chủ nghiêm nhiên chiếm cứ thượng phong.

Hơn nữa, vẫn còn cao thủ đang lục tục kéo tới.

“Vụt! Vụt!”

Chạy tới đầu tiên là Trần Vũ cùng Trần Đình Nhi.

Hai người bọn họ với tư cách là đệ tử tông môn, tuổi trẻ nóng tính, võ học cao thâm, thực lực của hai người không nghi ngờ gì đã vượt qua các võ giả cùng cấp của thế lực khác.

- Lão đại, chính là tên tiểu tử kia đánh gãy cánh tay của Tam muội.

Nhị sát thấp giọng nói.

- Ủ?

Ánh mắt người trung niên mặt đen liếc qua hai người Trần Vũ một cái, sắc mặt biểu hiện có chút ngưng trọng.

- Hai đứa nhóc này chỉ sợ đều là đệ tử tông môn, hành động lần này có chút khó giải quyết.

Đại sát cau mày một cái.

Tông môn, nói gì đi chẳng nữa cũng là chúa tể khối đại lục này, mạnh như Đại Sát, trong lòng cũng rất kiêng kỵ.

- Sợ gì chứ! Chẳng phải chúng ta đã từng đánh chết đệ tử tông môn ư, lần đó thu hoạch thật đúng là to lớn...

Trên mặt nhị sát Huyết Độc Tiêu có chút hưng phấn nói.

Khuôn mặt người trung niên mặt đen khuôn trảm như nước, sát khí giữa hai hàng lông mày càng dày đặc thêm vài phần.

Đối với đệ tử tông môn mà nói, một là không trêu chọc. Một khi đụng tới, bắt buộc phải không chút lưu tình phải diệt cỏ tận gốc.

- Tam muội.

Người trung niên mặt đen đột nhiên mở miệng:

- Lần này ngươi hãy chuyên tâm ở phía sau, đừng ra tay đánh giết.

- Ủ.

Trong con mắt nữ tử lóe lên một tia tàn khốc liên khoanh chân ngồi cạnh cọc gỗ, ngay sát bên thiên kim thành chủ.

Đám người Trần Vũ còn tưởng rằng nàng là người chuyên môn trông chừng con tin.

Nhưng kết quả đã sai.

Chỉ thấy người nữ tử nhợt nhạt này lấy ra một cây sáo màu tím kỳ lạ, đưa lên miệng muốn thổi.

Bỗng nhiên, một luồng âm thanh sắc bén, hóa thành gợn sóng vô hình, bắn về phe của thành chủ, bao gồm cao thủ của ba gia tộc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bạo Vũ Lê Hoa Châm

Lão già tóc bạc đứng ngao ngễ tại trung tâm khí lưu, cuồng phong xung quanh gào thét. Một cỗ khí tức siêu việt Thông Mạch kỳ làm cho Hồng Hồ Tam Sát phải kinh sợ.

Luyện Tạng kỳ không hổ là cao hơn Thông Mạch kỳ một bậc.

Chỉ cần một chương từ xa của lão già đó đã đánh bay lão đại Hồng Hồ Tam Sát.

- Chịu một chương của lão già này mà ngươi còn có thể sống sót, xem ra tu vi ngươi đã đến gần cảnh giới Luyện Tạng, trình độ Thôi Tâm Chương chắc cũng đạt tới đỉnh phong.

Trên mặt lão già hiện lên vẻ ngưng trọng.

Trong lần giao chiến vừa nãy hẳn chẳng những cảm thấy nội lực Đại Sát rất thâm hậu, còn thấy đối phương rất có kinh nghiệm đối phó với thủ đoạn công

kích của Luyện Tạng kỳ.

Chỉ sợ thực lực tên Đại Sát này so với Luyện Tạng kỳ cũng không kém là bao.

- Sờ Lê Phi! Ta khuyên ngươi mau chóng bỏ tay chịu trói. Võ sư phụ là cao thủ mà ta mời tới, hơn nữa với những cao thủ có mặt tại đây ngươi cũng đừng mong trốn thoát.

Thành chủ Sở Phong Vân lạnh giọng quát.

Nghe vậy, nhất thời mọi người sùng sốt.

Thành chủ thế mà có thể gọi ra tên của Đại Sát. Cho tới bây giờ, bọn họ vẫn không biết tên thật của Hồng Hồ Tam Sát là gì.

Càng thú vị hơn, Đại Sát cũng họ Sở, chẳng lẽ hẳn cùng Sở Phong Vân, có quan hệ gì sao?

- Ha ha ha... họ Sở! Ngươi cho rằng mời được một cao thủ Luyện Tạng kỳ là có thể giết ta ư?

Tiếng cười người trung niên chấn động vực sâu, khí tức hắn bắt đầu dâng lên, đã gần đạt đến cảnh giới Luyện Tạng kỳ.

Lão già khề thờ dài, chậm chậm nâng lên hai tay.

Một trận đại chiến, sắp bắt đầu.

- Lão thất phu!

Người đàn ông mặt đen kia nở nụ cười lạnh lùng:

- Bộ xương già này của ngươi đến giờ mới nắm giữ tu vi Luyện Tạng sơ kỳ. Không lo đi dưỡng già mà cùng chúng ta đánh giết. Đúng là người đáng được chúc thọ mà lại chán sống!

Tiếng nói vừa dứt, trên người Đại Sát liền dâng lên một luồng nội lực cuồng bạo.

Trong khoảnh khắc khí thế đó lại cùng với lão già bất phân cao thấp.

- Luyện Tạng Kỳ? Không đúng...

Trần Vũ phát hiện ra trên làn da già trung niên mặt đen có một tầng hoa văn đỏ ngầu, gân xanh toàn thân nổi lên, sắc mặt dữ tợn.

- Bạo Huyết Đan! Ngươi vậy mà lại sử dụng loại đan dược này để đề cao tu vi trong thời gian ngắn.

Thành chủ Sở Phong Vân hít một hơi khí lạnh.

Bạo Huyết Đan là một loại đan dược có tác dụng phụ không hề nhỏ. Dùng viên thuốc này có thể trong thời gian ngắn cường ép đề cao tu vi, cũng có khả năng bạo huyết mà chết.

Hơn nữa, tùy vào thời gian sử dụng, sau khi hết dược lực sẽ rơi vào trạng thái suy yếu.

- Chút tài mọn.

Lão nhân tóc trắng cười lạnh, nhảy lên trên không đánh một chuông về phía Đại Sát.

Nhờ vào dược vật để trong thời gian ngắn đạt tới Luyện Tạng kỳ cùng với chân chính Luyện Tạng kỳ như hắn, vẫn có sự khác biệt nhất định.

- Tiêu diệt Tam Sát!

Mọi người thấy tình thế như vậy cũng không thể đứng nhìn, sau đó liền cùng nhau áp sát ba người Hồng Hồ Tam Sát.

- Ra tay đi.

Khóe miệng Đại Sát nhếch lên một vẻ tàn nhẫn.

Trần Vũ cùng với mọi người mơ hồ phát hiện vẻ mặt của Đại Sát cùng Nhị Sát có chỗ không đúng. Theo bản năng thả chậm tốc độ.

Ngay khi một chiêu tấn công của lão già còn trên không, dị biến xảy ra.

“Bạch!”

Trên tay Nhị Sát xuất hiện một vật hình ống, hắn hướng mặt ống đầy rẫy những lỗ tròn về phía mọi người, phát ra hơi thở lạnh lẽo.

- Không ổn! Mọi người mau lui lại!

Sắc mặt Sở Phong Vân đại biến, hô to ngăn lại mọi người.

Đáng tiếc, đã quá chậm.

- Bạo Vũ Lê Hoa Châm!

Sắc mặt Nhị Sát âm trầm, nhấn một nút kim loại trên cơ quan ống tròn, một tiếng răng rắc vang lên.

“Vù vù vù!”

Những chiếc kim châm được bắn ra chằng chịt giống như mưa bụi, lấy lực xuyên thấu kinh người càn quét mọi vật phía trước.

Trong đó, ít nhất phải có gần một nửa kim châm bắn về phía lão già.

Còn lại một nửa, phân tán bắn về phía đám người.

- A!

Tên tướng lĩnh Thông Mạch Hậu kỳ cuối cùng của phủ thành chủ bị bắn thủng mười mấy lỗ máu, bỏ mình ngã xuống đất.

- Ngũ thúc!

Trần Đình Nhi kinh hô một tiếng, nàng lấy thân pháp tinh xảo cùng nội lực tránh né và ngăn chặn kim châm, nhất thời phát hiện Ngũ thúc té xuống đất.

“Đình đình đình!”

Trần Vũ vận chuyển Đồng Tượng Công, toàn thân nổi lên một tầng màu đồng, vận chuyển cánh tay màu đồng đón đỡ ngân châm, thân thể hẳn là khắc tinh của ám khí loại này.

Đương nhiên, hẳn còn phải thôi động nội lực, tăng cường phòng ngự. Cũng không thể để ngân châm đâm trúng vô chỗ yếu hại.

Ngoại trừ hẳn, trên chiến trận cũng chỉ có lão già có thể chính diện ngăn cản ngân châm.

“Hô!”

Quanh thân lão già có một tầng nội lực vô hình, chặn lại tuyệt đại đa số ngân châm.

Chẳng qua là số lượng ngân châm quá nhiều, đối với nội lực có tính xuyên thấu nhất định. Nhị Sát sử dụng Bạo Vũ Lê Hoa Châm có một nửa là nhằm vào hẳn.

Thời điểm Nhị Sát sử dụng đòn sát thủ này, Tam Sát bên cạnh cũng không có nhàn rỗi.

Tay nàng cầm cây sáo kỳ quái, thổi ra một đợt sóng âm công kích sắc bén không gì sánh được.

Tiếng sáo này cũng tập trung công kích vào lão già tóc bạc.

Lúc này lão già vừa chịu đựng ngân châm, lại vừa chịu đựng tiếng sáo công kích. Người sau cho dù không uy hiếp được hẳn, nhưng cũng có thể tạo thành phiền toái nhất định.

“Thôi Tâm Chương!”

Thân ảnh Đại Sát xuất hiện trước mặt hẳn, nhẹ nhàng nghênh đón một chương.

“Sưu sưu sưu!”

Nhị Sát thu hồi ống tròn sau đó lại lấy ra mấy cái Tam Lăng Tiêu, đánh thẳng vào mặt lão già.

- Không ổn!

“Ba lạp!”

Dưới tình thế nguy hiểm, hẳn cường ép vận chuyển nội công, một tầng quang tráo vô hình đánh bay mấy cái Tam Lăng Tiêu.

Nhưng một chương Đại Sát đã đánh tới trước người, lão già chỉ có thể vội vàng đánh ra một đòn.

“Bộp!”

Hai tay chạm vào nhau, một trận cuồng phong càn quét chu vi xung quanh mấy trượng.

“Bành!” một tiếng.

Thân thể người trung niên bị đánh bay đi, nhưng lúc ở giữa không trung, hắn lại lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Oa!”

Toàn thân lão nhân chấn động, phun ra một hơi, sắc mặt lúc này hoàn toàn trắng bệch.

- Lão thất phu, trúng một chiêu Thôi Tâm của ta cảm thấy dễ chịu chứ. Người có cùng tu vi trúng một chiêu của ta kinh mạch còn bị bể nát hướng chỉ cái thân già này của ngươi.

Người trung niên mặt đen rơi xuống đất không ngừng cười gằn.

Một chiêu vừa rồi, là một đòn tích súc, đánh lão già trở tay không kịp.

- Ngươi...

Trên người lão già cắm mấy cây ngân châm, vết máu từ khóe miệng theo bộ râu chảy xuống.

Xung quanh những người khác cũng không dễ chịu là bao.

Ngoại trừ hai người Trần Vũ cùng Trần Đình Nhi, còn lại những người khác nếu không chết bởi Lê Hoa Châm thì chính là bị thương ngã xuống đất, mất đi lực chiến đấu.

Trần gia bên này, Ngũ thúc trúng năm, sáu châm sau đó liền hôn mê.

Cũng may Phương thúc có một tấm chắn nhỏ, trong thời khắc khắc nguy hiểm che cho hắn tránh khỏi một kiếp, chỉ bị thương nhẹ.

Phương thúc, người hãy mau chóng mang Ngũ thúc rời khỏi đây.

Trần Vũ hạ lệnh phân phó.

Với tình huống hiện tại, Phương thúc cùng Ngũ thúc rất khó tạo nên tác dụng.

Lúc này, xung quanh cọc gỗ, ba người Hồng Hồ Tam Sát đều không bị tổn hại lấy một người.

Bên phía Phù Thành Chủ cũng chỉ còn lại Sở Phong Vân cùng lão già tóc bạc đang bị thương thảm trọng.

Hai nhà Mục già, Vương già đã không còn người có thể đứng lên.

Bạo Vũ Lê Hoa uy lực kinh người, ngoài ra còn có lực xuyên thấu, phạm vi sát thương không gì so sánh được.

- Ác tặc, hôm nay cho dù ta có liều cái mạng già này cũng muốn giết chết ngươi!

Sắc mặt lão nhân nghiêm nghị, đè nén thương thế trên người, một lần nữa toát ra hơi thở cường đại.

“Đằng! Đằng!”

Thân hình lão già chợt lóe, xông về phía trung niên mặt đen.

- Lão thất phu! Ngươi bây giờ đã là nò mạnh hết đà, còn muốn đánh với ta.

Trung niên mặt đen cười lớn một tiếng.

Lần này, hắn cũng không cùng lão già liều mạng, lấy ra một cây roi sắt nhắm phía lão già vung lên.

- Hai vị thiếu hiệp, làm phiền các ngươi kèm chế Nhị Sát, Tam Sát.

Thành chủ đối với hai người Trần Vũ trịnh trọng nói.

Đến thời khắc này, chỉ có Trần Vũ cùng Trần Đình Nhi bình yên vô sự, bảo lưu hoàn toàn chiến lực.

- Được.

Trần Vũ cùng Trần Đình Nhi hai mắt nhìn nhau gật đầu.

Thân hình hai người chợt lóe, tiến về phía cọc gỗ cạnh Nhị Sát, Tam Sát.

Thấy vậy, Sở Phong Vân gầm lên một tiếng cùng một chỗ với lão già vây giết Đại Sát.

Lão già cùng Sở Phong Vân liên thủ một chỗ lập tức liền áp chế Đại Sát.

Nhưng Đại Sát này lại “linh hoạt như cá chạch” tay múa roi sắt cùng hai cao thủ so đấu trên đỉnh núi.

Một bên khác.

Trần Đình Nhi cùng Nhị Sát Huyết Độc Tiêu cùng chiến một chỗ.

“Đừng đừng!”

Sau khi hai người giao chiến, Nhị Sát biến sắc:

Tu vi của cô gái này sao lại tinh thâm như vậy?

Suy cho cùng Trần Đình Nhi cũng là đệ tử tông môn, còn bá trưởng lão làm sư phụ.

Nếu là chính diện giao phong, ngay cả Trần Vũ cũng chỉ có thể đánh phòng ngự, bỏ qua hao tổn, mới có thể cùng Trần Đình Nhi chiến một trận.

Rất nhanh sau đó Nhị Sát rơi vào hạ phong, chỉ còn cách lựa chọn đánh du đấu.

- Ghê tởm, toàn bộ ám khí của ta đều dùng hết rồi...

Nhị Sát tức giận.

Chưa bao giờ hắn bị một tiểu cô nương áp chế gắt gao như vậy.

Đương nhiên cho dù hắn có số lượng lớn ám khí thì tác dụng mang đến cũng không lớn là bao. Ám khí chỉ thích hợp âm thầm tập kích, khi chính diện chiến đấu hiệu quả sẽ giảm rất nhiều.

Sau cùng, còn dư lại Tam Sát do Trần Vũ đối phó.

- Chà chà! Tam ngốc... Chúng ta lại gặp mặt rồi, lần này ta sẽ cắt đứt chân chó của ngươi nha!.

Trần Vũ cười khẩy một tiếng, áp sát Tán Hồn Hương.

-... Tam ngốc ư?

Tam Sát thờ hồn hể, Tam Sát nằng từ trước đến giờ chưa từng từng bị ai ngay trước mặt vũ nhục như vậy.

Trong lúc đang ngẩn người, thì thân hình của Trần Vũ đã ép sát đến.

- Vân Sát quyền!

Một quyền này mang theo sát khí mãnh liệt, nội lực chấn động gầm lên phảng phất như có hung thú đang giương nanh múa vuốt đánh ập vào mặt.

Tam Sát tránh né không kịp, cứng rắn nhận một quyền của Trần Vũ.

“Đạp! Đạp! Đạp!”

Nàng ta bị một quyền này của Trần Vũ chấn lui mấy bước, thiếu chút nữa thì hộc máu.

Cho dù nàng có tu vi Thông Mạch hậu kỳ, nhưng ở trong Hồng Hồ Tam Sát, nói về mặt chiến đấu chính diện thì nàng là người có thực lực yếu nhất.

Huống chi lúc trước nàng còn bị Trần Vũ đánh gãy một tay, thực lực giảm mạnh

Trần Vũ cười lớn một tiếng, sát khí giữa hai hàng lông mày ngày càng nồng, chân khí Vân Sát trong cơ thể cuộn trào mãnh liệt.

- Đồng quyền! Vân Sát quyền!

Nắm đấm Trần Vũ hiện lên màu kim loại đồng sáng bóng, hơn nữa uy lực của Vân Sát quyền lại lần nữa đề thăng.

Tam Sát cảm thấy kinh sợ, bị sát khí vô hình đè ép đến muốn hô hấp cũng không xong.

“Oa!”

Tam sát bị trúng liên tiếp mấy chiêu, hộc máu thương nặng.

Trên mặt nàng ta giờ đây lộ vẻ tuyệt vọng. Trong lúc vô tình, khoe mắt liếc qua thiên kim tiêu thư đang bị trói trên cọc gỗ.

Ánh mắt Tam Sát sáng lên, tìm được một chút hi vọng sống.

“Suốt!”

Nàng nhảy lên một cái tiến về phía thiên kim thành chủ.

- Lăng Vân Bộ!

Trần Vũ nhìn ra mưu đồ của nàng, tâm lực vận chuyển, vận lực dưới chân, thi triển thân pháp.

Trong phút chốc.

Thân thể Trần Vũ trở nên nhẹ nhàng, mang theo một trận cuồng phong nhảy vọt đến đỉnh đầu Tam Sát.

Mà lúc này, Tay Tam Sát đã gần bắt được cổ thành chủ thiên kim.

Trên mặt nàng mới vừa hiện lên nụ cười mãn nguyện nhưng trong nháy mắt liền động lại.

“Phanh! Âm!”

Âm thanh trầm đục phát ra, kèm theo đau nhức, khiến nàng rơi vào bóng đêm vô tận.

- Tam muội!

Nhị Sát cách đó không xa kêu lên một tiếng thất thanh, hần thấy được một màn thảm thiết vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Vân Sát Sính Uy

- Đồng Cước!

Trần Vũ bay giữa không trung, giáng một cước cứng rắn như đồng thiết vào đầu Tam Sát.

Kết quả rất rõ ràng.

Đầu của Tam Sát không thể cứng rắn như đầu Thiết Tông Hùng.

Một cước này của Trần Vũ, giống như một cước lăng không đá trúng Thiết Tông Hùng lúc trước của Nhạc Phong nhưng uy lực, lực đạo thì mạnh hơn rất nhiều.

Loại thủ đoạn lăng không đá một cước này có trong Lăng Vân Bộ.

Nếu không có Lăng Vân Bộ thì người bình thường không thể đứng trên không trung, cũng không dễ mượn lực phát lực mà đá chính xác như vậy được.

- Không.

Nhị Sát tro mắt nhìn đầu của Tam Sát bay giữa không trung.

Đây là lần giết người đầu tiên của Trần Vũ.

Lúc trước, mặc dù hắn đã giết chết không ít Thiết Tông Hùng nhưng thứ bị giết không phải là đồng loại.

Lúc này, trong tim Trần Vũ có một chút không thoải mái, chợt bị một cỗ sát khí ngang tàng tràn ngập, đây chính là khí tức tu luyện từ Vân Sát Quyền.

Đánh chết Tam Sát, Trần Vũ cảm giác uy năng quyền pháp sắp bước vào một tầng mới.

- Ngươi lại dám giết tam muội! Ta liều mạng với ngươi.

Hai con ngươi của Nhị Sát đỏ như máu, bộ dạng của hắn sau khi Tam Sát chết thậm chí có chút không khống chế được.

Trần Vũ không biết Hồng Hồ Tam Sát một đường hoành hành, cùng nhau chiến đấu, sống chết có nhau, tình cảm đó không kém hơn tình huynh đệ.

Giữa Nhị Sát cùng Tam Sát, thậm chí có tình cảm nam nữ khó nói.

- Ta muốn ngươi chết.

Nhị Sát hoàn toàn không để ý Trần Đình Nhi, giống như một con sói điên không khống chế được phóng tới Trần Vũ.

- Vũ ca cẩn thận!

Trần Đình Nhi hét lên, dưới tình huống mất khống chế, Nhị Sát bạo phát tốc độ, lực lượng, kích phát tiềm năng nhân thể.

Và lại, khi giao chiến chính diện thì Nhị Sát mạnh hơn so với Tam Sát.

- Thiên Lang thảo!

Khuôn mặt Nhị Sát hiện vẻ hung ác, điên cuồng đánh tới phần đầu Trần Vũ.

Vân Sát quyền!

Trần Vũ bình tĩnh không sợ, vừa mới giết chết Tam Sát, sát khí toàn thân tăng vọt, nội tức cùng uy năng chiêu thức đều có tiến bộ.

“Bồng! Bồng! Ba!”

Hai người ở tại chỗ, trong chớp mắt giao phong vài lần.

Trần Vũ cảm thấy một cỗ nội tức cuồng bạo hung ác, lần lượt tuôn ra, trong thời gian ngắn khó có thể áp chế đối phương.

“Tiểu tử này, quả thật không giống người...”

Trong lòng Nhị Sát ngượng lạnh, cảm giác lực lớn vô cùng từ đối phương, bàn tay cứng như đồng thiết.

Liên tục đánh sập lá cà, bàn tay hắn gần như chết lặng.

- Ác tặc nhận lấy cái chết!

Trần Đình Nhi từ phía sau bay tới, cùng Trần Vũ hình thành thế giáp công.

Tim của Nhị Sát chìm xuống vực sâu.

Hắn biết, đối mặt hai người giáp công, hắn chắc chắn sẽ chết.

“Tam muội! Ta sẽ đến gặp muội. Nhưng trước đó thì...”

Nhị Sát hít sâu một hơi, thân thể đột nhiên bay lên, bày ra tốc độ kinh người lao thẳng tới Trần Vũ.

Luận thân pháp, Nhị Sát mạnh hơn so với Trần Vũ và Nhạc Phong.

“Ân?”

Trần Vũ thấy khuôn mặt thấy chết không sợ của Nhị Sát, lại nhìn thấy đối phương không thèm để ý công kích tới mình mà quyết tâm đánh vào đầu hắn.

“Đồng quy vu tận?”

Khóe miệng Trần Vũ nhếch lên một vòng thương cảm, nhìn thấu tâm tư của Nhị Sát.

Đối mặt phản công tuyệt mệnh của Nhị Sát, Trần Vũ lại không né không tránh, thân thể nhảy lên, nghênh đón trực tiếp.

- Đồng Bì Chi Thân!

Trần Vũ vận chuyển Đồng Tượng Công, thân hình bành trướng to hơn, bên ngoài thân thể hiện ra một tầng kim loại, giống như một pho tượng đồng.

“Hô!”

Vân Sát quyền pháp vận chuyển tới cực hạn, một quyền của Trần Vũ đánh thẳng mặt Nhị Sát.

Và cùng lúc đó, phía trước ngực hắn bị dính một trào của Nhị Sát.

Về mặt Nhị Sát dữ tợn lộ ra vẻ hài lòng, nhưng giây phút sau thì thân thể của hắn cứng ngắc giữa không trung.

“Keng! Bông!”

Một trào kia của hắn phăng phát đánh vào vách tường đồng, một trận đau nhức truyền tới, một trào của hắn chỉ xé được làn da của đối phương.

Dưới tình huống bình thường, một trào này của hắn có thể xé nát lồng ngực Thông Mạch kỳ.

“Băng! Tạch...!”

Một quyền của Trần Vũ mang theo đằng đằng sát khí, thấp thoáng nghe được tiếng hung thú gào thét và tiếng nổ của tầng mây, đánh vào mặt Nhị Sát.

- Vân Sát tiểu thành!

Khoảnh khắc một quyền kia trúng mục tiêu, trong lòng Trần Vũ giật mình.

Cuối cùng thì Vân Sát quyền pháp cũng đột phá đến tiểu thành!

Đây chính là đỉnh giai võ học cao thâm, bình thường muốn luyện tới tiểu thành là cực kỳ khó khăn.

...

Thân thể Nhị Sát ở giữa không trung bay ngược về sau, tiếng kêu thảm thiết trong nháy mắt im bặt.

“Rầm!”

Nhị Sát ngã xuống đất!

Lấy thương đổi thương, lấy mạng đổi mạng, chỉ tiếc...Hắn chọn nhầm đối tượng.

“Hô!”

Sau khi tiếp đất, trên mặt Trần Vũ bỗng đỏ lên, hắn hít sâu một hơi, ổn định khí huyết chấn động.

Tiếp một trào tuyệt mệnh của Nhị Sát, hắn cũng không dễ chịu, thậm chí bị thương nhẹ.

Cúi đầu nhìn xuống, vị trí trước ngực, có thể thấy được dấu móng tay màu đỏ xanh.

Mặc dù Trần Vũ có thể chất cường đại như hung thú, cộng thêm phòng ngự mạnh mẽ từ Đồng Tượng Công, cũng không thể chống lại toàn bộ công kích của đối phương.

Đương nhiên, Đồng Tượng Công của Trần Vũ suy cho cùng cũng chỉ mới đạt tới tầng Đồng Bì, nếu có thể đạt đến tầng Đồng Cân, vậy thì mới có thể khinh thường công kích của Nhị Sát.

“Đùng Đùng! Đùng Đùng!”

Trần Vũ phát hiện, trái tim của mình đập rất nhanh.

Miệng vết thương có dấu móng tay xanh hồng kia chậm rãi biến mất.

Vết thương tự hồi phục, hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được, thậm chí là dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy dấu vết nhỏ xíu.

“Thân thể của ta có thể tự lành, quả thực không tầm thường.”

Trong lòng Trần Vũ mừng như điên.

Trận chiến hung tàn vừa rồi, một lần nữa khiến Vân Sát quyền pháp đột phá tiểu thành, không những vậy còn khiến cho thân thể này có lực lượng khôi phục cường đại.

- Tiểu bối! Ngươi dám giết chết nhị đệ và tam muội.

Một âm thanh lạnh lẽo thấu xương truyền đến từ chiến trường bên cạnh.

Hai con mắt của Đại Sát lạnh như băng, lóe ra vẻ hung lệ tuyệt mệnh cùng sát ý.

Giờ khắc này, bên chiến trường của hắn rơi vào giằng co.

Nếu không phải lo lắng lão già tóc bạc sắp chết kia phản công, Đại Sát đã sớm tiếp cận mà giết chết, mà không phải một mực du đấu.

Lúc này, hắn thấy Nhị Sát, Tam Sát đều chết, rốt cuộc không nhịn được nữa.

Nhưng lúc Tam Sát mất mạng, rồi đến Nhị Sát lấy mạng đổi mạng, thời gian chỉ qua mấy hơi thở, hắn căn bản không kịp cứu viện.

- Thật cảm thấy xấu hổ. Người nói Nhị Ngốc và Tam Ngốc, bọn hắn đều bị ta giết. Đợi lát nữa, ta cũng sẽ giết luôn tên Đại Ngốc.

Trần Vũ xoa xoa vết máu trên tay.

- Tiểu súc sinh! Ta muốn chém ngươi thành ngàn mảnh.

Trong thanh âm của Đại Sát tràn ngập bi thống, mang theo lửa giận cùng sát cơ.

Trong khoảnh khắc đó, tâm tình của hắn mất khống chế, để lộ sơ hở, phóng tới Trần Vũ.

- Chạy đi đâu, đứng lại cho ta.

Một tiếng nói già nua từ bên tai truyền đến, kèm theo đó là nội tức giống như sóng lớn đánh tới.

Trên mặt lão già tóc bạc phần chấn, tỏa ra một tia sát ý, thân hình lao nhanh về phía trước, một chương toàn lực đánh tới.

Hắn chờ đợi cơ hội này đã quá lâu rồi.

Trần Vũ thấy thương thế của hắn không thể cầm cự được nữa tức thì thúc giục Lăng Vân Bộ đến cực hạn, liên tâm Nhị Sát, Tam Sát. Miệng lên tiếng khiêu khích Đại Sát.

- Lão thất phu, chết đi cho ta.

Đại Sát thấy tình thế bất lợi, không thể trốn tránh liền vận mười thành nội lực đỡ lấy đòn này.

- Thôi Tầm Chương!

Một chương đánh ra lập tức thâm nhập vào tâm mạch của lão già áo trắng, khí tức thật quý dị.

Lão già áo trắng vốn đã vỡ nát tâm mạch, lại còn dính thêm một chương của Đại Sát. Trong nháy mắt, lão đổ gục xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Về phía Đại Sát tuy đã vận mười thành công lực để đối cứng lại một kích của lão già áo trắng nhưng xem ra cũng không khá hơn là bao. Bị dính một chương bao hàm cả sinh mệnh của lão nhân, Đại Sát bị đánh bay ra ngoài.

- Làm sao có thể! Tác dụng phụ của Bạo Huyết đan rất mạnh, người lại chỉ bị như vậy?

Thành chủ Sở Phong Vân lộ ra vẻ mặt khó tin.

Bạo Huyết đan là một con dao hai lưỡi, sử dụng càng lâu càng làm cho cơ thể chịu áp lực lớn. Nếu quá sức chịu đựng có thể nổ tung mà chết.

- Hừ! Ai nói ta sử dụng Bạo Huyết đan. Ha Ha, cái ta dùng chính là loại đan trân quý của Tề Quốc - Huyết Nguyên đan.

Đại Sát cười gằn mà nói.

- Viên thuốc này tạm thời có thể tăng chiến lực lên một tầng, hơn nữa nó còn cho phép phát huy gấp mấy lần sức mạnh vốn có nhưng tác dụng phụ lại không lớn lắm. Trong trận chiến vừa rồi, ta phát huy sức mạnh của Luyện Tạng kỳ chưa tới ba lần...

Huyết Nguyên đan!

Thành chủ Sở Phong Vân sắc mặt như tro tàn. Cuối cùng hắn đã hiểu rõ, vì sao mà Đại sát tận lực du đấu.

Thứ nhất hắn lo lắng cho lão già áo trắng thương thế quá nặng mà bỏ mình.

Thứ hai, không thể để cho Đại Sát phục dụng Huyết Nguyên đan đến mức cực hạn.

Dù sao ở đây vẫn còn một số cao thủ cần giải quyết. Làm việc gì cũng nên thận trọng.

- Cha!

Một nữ tử chừng hai mươi tám tuổi, dáng người mảnh khảnh, một bên váy rách ra để lộ đôi chân trắng như tuyết thật làm động lòng người. Nàng mang vẻ mặt ủy khuất chạy về phía Sở Phong Vân.

“Không được”

Trần Vũ lắc mạnh đầu, cố quên đi những hình ảnh vừa rồi. Trần Vũ lúc này đã thấy rõ khuôn mặt của Thiên kim thành chủ. Tuy không hẳn là xấu xí lắm nhưng khi nhìn vào đó cũng không thể chấp nhận được.

- Thiếu hiệp, người đã cứu ta. Vân Nhi nhất định sẽ báo đáp người!

Thiên kim tiểu thư mang vẻ mặt sùng bái, nhìn về phía Trần Vũ làm hai má nàng hơi đỏ lên.

Trần Vũ nhìn thấy vậy không khỏi một trận buồn bực.

“Hừ! Ta chưa nôn ra đây đã là may mắn lắm rồi”

- Dinh Nhi, người đem nàng ra đằng sau đi!

Trần Vũ vội vàng nói. Mặc kệ nàng xấu thật hay xấu giả, bản thân mình trước hết đừng để người ta lợi dụng.

Đúng lúc này, cuộc chiến bên kia có sự thay đổi.

“Vụt!”

Thành chủ Sở Phong Vân đột nhiên quay đầu chạy chối chết.

Chớ nhìn dáng vẻ mập mạp mà đánh đồng tốc độ của hắn. Tuy hắn như vậy nhưng thân pháp cũng không tồi. Thân pháp như vậy làm Trần Vũ cùng Dinh Nhi giật mình.

“Hừ?”

Đại Sát kinh ngạc. Sở Phong Vân không phải vì nữ nhi của hắn mà đứng ra sao. Giờ này lại vứt bỏ con gái để bảo toàn tính mạng.

- Ha Ha Ha... Sở Phong Vân! Ta còn tưởng rằng ngươi là một người nặng tình nghĩa, không ngờ cũng chỉ là kẻ giả tạo mà thôi.

Đại Sát ngửa mặt lên trời, hét lên âm thanh thê lương.

Trên mặt hắn hiện ra một tia thâm độc nhưng cũng không truy sát Sở Phong Vân.

“Đằng!”

Thân hình hắn bay lên, mang theo khí tức điên cuồng, nhắm thẳng tới Trần Vũ cùng Trần Dinh Nhi mà đánh tới.

- Sở Phong Vân, ngươi làm cha mà vứt bỏ nữ nhi của mình thì đừng có trông mong gì đến hai người ngoài như chúng tôi.

Trần Vũ chửi ầm lên.

Lúc này Đại Sát đánh một kích mạnh mẽ, bên trong ẩn chứa nội lực hùng hậu, lao thẳng xuống.

Trần Vũ cùng Trần Dinh Nhi thở dài bất đắc dĩ, chỉ còn cách vận nội lực đối cứng với cao thủ Luyện Tạng kỳ một lần.

“Oành! Oành!”

Chưởng lực đánh xuống như sóng lớn, đem Trần Vũ, Trần Dinh Nhi đánh bay hơn một trượng.

- Ha! Ha!

Đại Sát nhân cơ hội có, thân hình lóe lên, một tay nắm lấy thiên kim thành chủ.

- Chaaaaa, cứu ta!

Thành chủ thiên kim hai mắt nhắm tịt, kêu gào trong tuyệt vọng.

Chỉ là Sở Phong Vân căn bản không có ý định cứu nữ nhi của mình. Nàng có kêu gào hơn nữa cũng không có tác dụng.

- Hai vị thiếu hiệp, các người toàn lực đánh giết Đại Sát, ta nhất định trọng thưởng. Còn việc con gái ta bỏ mình, xin đừng bận tâm.

Sở Phong Vân mở miệng nói.

- Cái gì?

Trần Vũ cùng Trần Đình Nhi kinh ngạc, khó có thể tin được.

- Người không để ý đến nữ nhi của mình à? Ha ha, có tin là ta đem nàng hành hạ đến chết trước mặt người hay không?

Đại Sát hai mắt lấp lóe hung quang.

Nhưng bên này, Sở Phong Vân vẫn không nhúc nhích.

Một màn này làm hai người Trần Vũ trái tim như đóng băng lại. Sở thành chủ không để ý đến sống chết của nữ nhi hay sao?

“Răng rắc.”

Đại Sát hiện ra một mặt tàn nhẫn, xé đứt một cánh tay của thành chủ thiên kim, nàng lập tức ngã lịm đi vì quá đau đớn.

- Ha ha ha!

Đối mặt với hình ảnh vừa rồi, Sở thành chủ không giận ngược lại còn cười một cách điên cuồng.

- Người cười cái gì? Đại Sát gạt mình, dường như đã nhận ra điều gì đó không đúng.

- Ha ha! Sở Lệ Phong, người nhìn kĩ lại tướng mạo của nàng xem, có phải giống người máy phản hay không?

- Cái... Cái gì?

Đại Sát lấp bắp, thân thể chấn động, cúi xuống nhìn kĩ lại khuôn mặt thành chủ thiên kim.

Nhìn kĩ lại, khuôn mặt nàng cùng Sở Phong Vân hoàn toàn không giống, từ màu da đến các đường nét. Ngược lại, càng nhìn kĩ hẳn lại càng thấy giống một người - bản thân hẳn, Sở Lệ Phong...

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Khắc Chế Hoàn Toàn Đại Sát

Nhìn kĩ phía dưới, sắc mặt Đại Sát chợt biến, toàn thân hắn chấn động, vẻ mặt gần như điên cuồng:

- Chuyện này.... Chuyện này không có khả năng!

Trần Vũ cùng Trần Đình Nhi, cả hai người đều có chút choáng váng.

Đến giờ phút này, sự việc xảy ra đã vượt quá tầm kiểm soát của hai người.

Chỉ có điều, khi hồi tưởng lại những việc trước đây, thành chủ Sở Phong Vân từ đầu đến cuối dường như chưa từng lo nghĩ đến sự sống chết của con gái, bây giờ kết hợp với sự việc lần này tựa hồ cũng có chút hợp lí.

- Ha ha, hai người các người hẳn không tin nổi đi.

Thành chủ Sở Phong Vân với vẻ mặt đắc ý cười nói:

- Năm đó, ta biết được đứa con gái này là dã chủng của người, hận đến mức không thể đem nó vứt bỏ đến nơi đồng hoang. Cũng chỉ vì phụ nhân ta đem cái chết ra bức ép, ta mới miễn cưỡng giữ lại đứa con gái này.

- Nàng... nàng thật sự là con của ta và Huyền Nhi sao?

Đại Sát run rẩy nói, sau đó vội vàng đem thiên kim thành chủ đã ngã đi, cẩn thận ôm vào lòng.

- Câm miệng!

Sở Phong Vân lớn tiếng quát:

- Huyền Nhi không phải là tên nguoi có thể gọi! Năm đó, nếu không phải vì tên đã chứng nguoi thừa lúc ta vắng nhà, xuống tay làm chuyện đồi bại với Huyền Nhi, cũng sẽ không khiến cho ta đối với huynh đệ cùng cha khác mẹ của mình xuống tay một cách tàn độc.

- Nguoi đừng ngấm máu phun nguoi.

Đại Sát Sở Lệ Vân tức giận nói:

- Ta và Huyền Nhi là lưỡng tình tương duyệt. Là nguoi! Chính nguoi là người đã cưỡng ép nàng phải rời khỏi ta. Còn cả người mẹ già của nguoi nữa, không biết bao lần dùng thủ đoạn muốn hạ độc ta, đưa con này.

Hai người ở trước mặt vạch trần lẫn nhau, khiến cho Trần Vũ một hồi kinh ngạc.

Chuyện xưa đã rõ.

Hóa ra, thành chủ Sở Phong Vân cùng Đại Sát Sở Lệ Phong vốn dĩ là huynh đệ cùng cha khác mẹ. Chẳng qua Đại Sát Sở Lệ Phong là đứa con riêng.

Mà hai người bọn họ cũng chỉ vì một người nữ nhân, liên kết nên mối thù sâu đậm.

Năm ấy, hẳn là vị thành chủ Sở Phong Vân, con của vợ cả này giành được thắng lợi.

Thế nhưng Đại Sát Sở Lệ Phong cũng không cam lòng. Trong những năm gần đây, hẳn lang bạc khắp nơi, luyện ra được một thân tuyệt đỉnh công pháp, cũng đã đến lúc cần phải quay lại để báo thù.

Hắn bắt thiên kim thành chủ làm con tin, cũng chỉ để dẫn dụ Sở Phong Vân xuất đầu lộ diện.

- Bất kể nói thế nào, ta, Sở Phong Vân cũng đã tận tình tận nghĩa.

Sở Phong Vân cười lạnh nói:

- Năm đó, Huyền Nhi là vị hôn thê của ta, lại để lại cho ta cốt nhục của nguoi. Vốn dự định, nếu như nguoi không trở lại, ta có thể cho nàng một đời bình an. Ngược lại, nếu như nguoi muốn quay về báo thù thì nàng chính là con cờ tốt nhất để hạ bệ nguoi!

- Nói cách khác, cũng chính thù hận của nguoi hại chết con của nguoi.

Sở Phong Vân chế giễu nói.

Nghe vậy, cả người Đại Sát Sở Lệ Phong lão đảo, thiếu chút nữa là nộ huyết công tâm.

Khô công hẳn mưu tính chu toàn, chuẩn bị thật nhiều những con bài chưa lật, đến cuối cùng vẫn thua một nước cờ dưới tay Sở Phong Vân.

Trần Vũ trong lòng rung mình.

Con người Sở Phong Vân này, mặc dù không phải không phải người của tông môn giới, thế nhưng khả năng mưu tính kia quả thật rất kinh người.

“Xoạt! Xoạt! Xoạt!”

Ngay vào lúc này, một đội thủ vệ khoảng hai ba mươi người, vượt qua ngọn núi đi đến, tập hợp lại một chỗ cùng với thành chủ.

Những thủ vệ này, vốn dĩ trước đây đóng quân ở giữa sườn núi, cho đến khi Sở Phong Vân đến liền giữ bọn họ lại, dùng làm quân tiếp tế.

- Thành chủ.

Những thủ vệ này, hoàn toàn đem Sở Phong Vân bao bọc ở bên trong.

- Nhị vị thiếu hiệp, kẻ trộm lần này đã nỏ mạnh hết đà, các vị cứ thẳng tay chém đầu hắn xuống, liền có thể song song nhận được cả hai phần treo thưởng của ta lần triều đình.

Sở Phong Vân hai tay ôm quyền, hướng hai người Trần Vũ nói.

Trần Vũ sắc mặt không tốt, mắt khế liếc nhìn qua người kia, tu vi của Sở Phong Vân không hề thua kém Đại Sát Sở Lệ Phong, nhưng cũng không hề có ý định ra tay đánh giết.

Xem tình hình này, ông ta hẳn là muốn mượn hai người làm quân cờ đi.

- Bất quá, Nhị Sát Tam Sát đều đã bị chém chết rồi, cơ hội lần này nếu như cứ bỏ qua như vậy nữa, cũng quá đáng tiếc đi.

Trần Vũ trong lòng tính toán.

Đối với loại người tàn ác như Đại Sát, Trần Vũ không hề có một chút thương xót nào.

- Sư muội, người nói xem, Đại Sát này còn có thể triển khai mấy lần công kích Luyện Tạng kì nữa?

Trần Vũ thấp giọng hỏi.

Đầu tiên, cần phải nhìn rõ lai lịch chân chính của kẻ địch.

Hắn cũng không muốn, đợi đến khi hai người họ cùng Đại Sát đấu đến lưỡng bại câu thương, lại khiến cho Sở Vân Phong bên kia được lợi.

- Huyết Nguyên Đan, ta từng nghe nói qua thứ này.

Trần Đình Nhi có phần dăm chiêu nói:

- Lấy tình hình của Đại Sát lúc này mà nói, hắn ta tổng cộng đã dùng ba lần công kích Luyện Tạng Kỳ, cộng thêm phần sức lực tiêu hao ở giữa trận. Hắn hiện tại, tối đa chỉ có thể dùng hai lần Luyện Tạng Kỳ, sau đó nhất định sẽ rơi vào tình trạng suy yếu.

-Nga, hai lần à?

Trong lòng Trần Vũ yên tâm. Nếu như cả quá trình đều là Luyện Tạng Kỳ, vậy thì hắn nhất định sẽ quay đầu đi thắng.

“Hô!”

Hai người liếc nhìn nhau, đồng dạng hít sâu một hơi, dự trữ nội tức, đồng thời tiến về phía Đại Sát.

Mặc dù Đại Sát đã là nỗ lực hết đà, nhưng vẫn còn hai lần công kích Luyện Tạng Kỳ, và lại Thôi Tâm Chương của hắn ta cũng đã đạt tới đỉnh cao thượng thừa.

- Đại Ngốc! Còn không mau đưa đầu của ngươi ra?

Trần Vũ chiến ý hùng hực, từ trong thân thể xuất ra một cỗ tà khí kinh người, phảng phất như mãnh thú.

- Vân Sát Quyền!

Thân hình Trần Vũ chợt lóe, đối việc tu luyện Vân Sát Quyền cũng có chút thành tựu, mang theo nội tức bá đạo lao đến, xen lẫn tiếng xé gió.

Thần sắc Sở Lệ Phong hơi đổi, rõ ràng nhìn ra được uy lực một quyền này của Trần Vũ.

Vân Sát Quyền dù sao cũng là công pháp trấn tông của Vân Nhạc môn, uy lực so với Thôi Tâm Chương của hắn cao hơn không ít.

- Thủy Viên Quyết!

Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh linh hoạt khác cũng đồng thời xuất ra một chương, làm xuất hiện một cột sóng nước mênh mông.

Trần Vũ cùng Trần Đình Nhi, bọn họ lựa chọn chiến thuật cùng tấn công trực diện.

Trên tay Đại Sát còn mang theo một nữ tử, cho dù tu vi có cao đến mấy, cũng vô pháp trốn thoát công kích đồng thời của hai người.

- Thôi Tâm Chương!

Thân hình Đại Sát nhanh chóng di chuyển, tránh thoát công kích của Trần Vũ, lòng bàn tay va chạm cùng Trần Đình Nhi.

“Bành! Đùng!”

Hai cỗ lực lượng va vào nhau, Trần Đình Nhi khẽ kêu một tiếng, thân hình hơi lùi lại vài bước.

Đại Sát vẫn ở yên vị trí cũ, vẻ mặt lộ ra sự ác độc nhìn về phía Trần Đình Nhi.

- Cô nhóc, trúng phải Thôi Tâm Quyền của ta, ngươi còn có thể bình an vô sự ư?

- Chút tài mọn.

Trần Đình Nhi khinh thường nói:

- Loại công pháp này của ngươi, lấy nội tức làm vũ khí, đánh vào tâm mạch của đối phương, đặt ở tông môn, cũng không tính là thủ đoạn cao minh.

Lúc giao chiến vừa rồi, sở dĩ nàng rơi vào thế hạ phong chủ yếu là vì công lực còn chênh lệch quá nhiều.

Đại Sát tu hành ít nhất cũng đã hai ba mươi năm, nội tức thâm hậu, Thôi Tâm Quyền cũng đã đạt đến trình độ lão luyện, thật sự là rất cao.

Đặt ở trong tông môn, ít nhất nó cũng nằm trong trung giai võ học, nếu như tu luyện tới cảnh giới cao nhất, uy lực nhất định kinh người. Lúc trước, cấp thấp võ học Thiết Lê Quyền của Trần Vũ, luyện tới đại thành, uy lực mười phần không bỏ.

Cho nên những cường giả Thông Mạch Kỳ trong nhân gian mới có thể bị Đại Sát một kích giết chết, làm nên uy danh Thôi Mệnh Thủ.

Điều này làm sao có thể!

Đại Sát giật mình, hần đột nhiên phát hiện, bản thân đã đánh giá thấp lai lịch của hai người này.

Hắn đương nhiên không biết, thật ra Trần Đình Nhi chính là môn hạ đệ tử của trưởng lão.

- Lão tặc chịu chết đi!

Trần Đình Nhi nhún chân bay vọt lên, mang theo Thủy Viên Quyết huyền ảo xoay xung quanh, đồ dồi về hướng Đại Sát.

Lúc này Đại Sát đã thật sự tin tưởng!

Khác với Thông Mạch, chính mình ở bên trong Thôi Tâm Quyết nếu như một mực cường ép vận nội tức, trong nháy mắt nhất định sẽ bạo thể mà chết.

“Ba!”

Thân hình hắn lóe lên, tránh thoát một chương của Trần Đình Nhi.

- Thôi Tâm Chương.

Tại lòng bàn tay của Đại Sát, nội tức cuộn cuộn tụ lại, lại đột nhiên hướng về phía Trần Vũ mà xuất chiêu.

- Vũ ca cẩn thận!

Trần Đình Nhi kinh hoàng kêu lên, một kích này của Đại Sát, uy lực đã đạt đến một cảnh giới mới.

Đây là một kích Luyện Tạng Kỳ!

“Hô!”

Trần Vũ chỉ cảm thấy một cỗ nội tức âm trầm quỷ dị đánh tới, dĩ nhiên đi trước một bước, nội tức dừng mãnh tràn vào bên trong cơ thể.

- Khái!

Hắn hét lên một tiếng, toàn thân nổi lên một tầng kim loại, hình thể bành trướng lên một vòng, cũng đem Vân Sát Quyền lôi động đến cực hạn.

“Dùng, đoàng!”

Đồng Quyền sát khí bùng bùng, cùng với một chương tràn ngập nội tức của Đại Sát va vào nhau.

Một cỗ nội tức quỷ dị lại cường đại, một cái gấp khúc, chấn động vào trong trái tim của Trần Vũ.

Trần Vũ lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, xung quanh trái tim cũng nổi lên từng hồi đau nhức.

Một giây kia, hắn suýt nữa đã thổ huyết, thân thể lao đảo, lùi lại một vài bước.

- Thật mạnh! Đây chính là Thôi Tâm Chương cấp bậc Luyện Tạng Kỳ...

Khuôn mặt Trần Vũ nhợt nhạt.

Bất quá, nơi trái tim, đang đập một cách nặng nề, có một luồng sức mạnh kì dị đang tuôn trào về phía tứ chi.

Trần Vũ chỉ cảm thấy, cỗ lực lượng kia đang dừng mãnh tràn vào trái tim, sau đó nhanh chóng biến mất.

Đương nhiên, vẫn còn sót lại một chút nội thương, thế nhưng đối với thân thể có khả năng tự chữa lành vết thương này của hắn mà nói, chút nội thương này chẳng đáng để tâm.

- Không thể nào!

Đại Sát hai mắt nhìn chăm chăm lấy Trần Vũ, bộ dạng giống như nhìn thấy quỷ.

Ở bên trong “Thôi Tâm Chương” lại còn là một kích mang cấp bậc Luyện Kỳ Tạng, lại vẫn không chết, ngược lại còn vô thương vô tích đứng ở kia.

Cho dù là vừa rồi, người phun ra một miệng máu, Đại Sát thể nhưng cũng bị thương.

Ấy vậy mà Trần Vũ, bộ mặt vừa rồi vẫn còn trắng nhợt nhạt giờ đã nhanh chóng trở lại vẻ hồng nhuận, một bộ dáng giống như chưa có việc gì xảy ra.

- Hắc hắc, vừa rồi người định tấn công trái tim ta ư?

Trần Vũ lộ ra tươi cười quái dị.

Cổ thân thể này của hắn rất cường đại, cũng là nhờ trái tim này cải tạo nên.

Cải tạo chính là bắt đầu từ trái tim.

Nói không chuẩn xác thì trái tim chính là nơi phòng ngự mạnh nhất của Trần Vũ.

Nụ cười của Trần Vũ khiến cho trong lòng Đại Sát sợ hãi, người khác nếu như trúng một chương Thôi Tâm Quyết liền thổ huyết cho đến chết, còn người này, hắn không những không có việc gì, mà còn cười một cách quỷ dị như vậy.

Trong chớp mắt, trong lòng Đại Sát nảy sinh ra một ý nghĩ rằng người này không phải người.

- Rút lui!

Sắc mặt Đại Sát đại biến, thân hình thoát một cái, liền bắt lấy thiên kim thành chủ, hướng về phía chân núi phóng xuống.

“Đừng!”

Trần Đình Nhi muốn ra tay cản lại, lại bị một kích “Luyện Tạng Kỳ” của Đại Sát đánh trúng, thân thể nàng bay lên, khóe miệng tràn ra tia máu.

- Đình Nhi, muội không sao chứ?

Trần Vũ vội vàng đỡ lấy Trần Đình Nhi.

Trần Đình Nhi không thể so với hắn có được một trái tim cường đại như thế. Đối mặt với Thôi Tâm Quyết, Thông Mạch Kỳ còn có thể nhưng nếu là Luyện Tạng Kỳ liền thất bại thảm hại.

Trước một kích kia của Đại Sát, Trần Đình Nhi vốn dĩ cũng đã bị thương.

- Muội không sao, chỉ muốn hóa giải Thôi Tâm Quyết kia của Đại Sát mà thôi. Vũ ca, dược hiệu Huyết Nguyên Đan của Đại Sát cũng đã sắp hết tác dụng rồi, chắc hẳn cũng sắp sửa rơi vào trạng thái suy yếu...

Trần Đình Nhi vội vã ăn vào một viên đan dược.

- Tốt.

Trần Vũ hiểu rõ, tiếp đến sẽ là thời khắc Đại Sát suy yếu nhất.

“Đặng!”

Hắn nhảy lên, nhanh chóng vận Lăng Vân Bộ, một đường thẳng tiến đuổi theo Đại Sát.

Bản thân Đại Sát công lực thâm hậu, nếu bàn về tốc độ, đương nhiên sẽ nhanh hơn Trần Vũ một phần.

Tuy nhiên, hắn mang theo một người bên mình, mà dược hiệu của Huyết Nguyên Đan kia, đã tiêu hao gần hết, thân thể thoáng truyền đến một hồi suy yếu.

Hai người, một người đuổi theo một người chạy, thoáng chốc đã vượt ra khỏi nghìn dặm.

- Đại Sát, so thể lực với ta, người phạm phải sai lầm rồi...

Trần Vũ đuổi theo ở phía sau, tốc độ không nhanh cũng không chậm.

Hắn có thể nhìn ra, Đại Sát bởi vì dùng Huyết Nguyên Đan, nhất định đã rơi vào suy yếu.

Thật ra, hắn có thể khống chế bản thân xuất ra tốc độ cực hạn để đuổi kịp Đại Sát, nhưng hắn lại không muốn làm thế.

Trần Vũ cứ như vậy, giữ một khoảng cách không gần cũng không xa quan sát Đại Sát, nhìn lực lượng trong cơ thể hắn dần dần xói mòn, khiến hắn càng lúc càng yếu ớt.

Quả nhiên, sau khi chạy ra khỏi phạm vi hai trăm dặm, hô hấp của Đại Sát đã trở nên hỗn loạn, hai chân như muốn nhũn ra.

“Bùng!”

Rốt cuộc Đại Sát không còn chút sức lực, bắt đầu đi té xuống mặt đất.

Vô luận hắn nghĩ thế nào, đều không nghĩ đến, Trần Vũ, con người quái thai này, hoàn toàn là khắc tinh của cuộc đời hắn.

- Hắc! Đây xem như không đánh mà vẫn thắng đi.

Trần Vũ vỗ tay một cái, chậm rãi hướng về phía Đại Sát đang nằm vô lực mà bước, trong lòng nâng cao cảnh giác cùng đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Từ Trên Trời Giáng Xuống

Đại Sát thực sự tuyệt vọng.

Thiếu niên trước mặt này có thể xem như là đại khắc tinh trong sinh mệnh của hắn.

Tu vi của đối phương không tính cao, nhưng lại phi thường hung ác, còn khí lực và sức mạnh không biết từ đâu ra nữa.

Trong lúc mơ hồ, gần như Đại Sát có thể nhìn thấy, một cuồng nhân, hung thần còn khủng bố hơn so với mình sinh ra ở Sở quốc này.

Giờ phút này, trong vẻ mặt tự nhiên của thiếu niên kia có một tia cẩn thận.

Trong lòng Đại Sát chưa xót vô lực, đã đến bước này, chính mình làm sao còn có con bài chưa lật nữa?

Mấy năm trước.

Tại lũng giếng Tề quốc, Hồng Hồ Tam Sát may mắn đánh chết một vị đệ tử tông môn, hình như là một vị nội môn đệ tử.

Từ trên người của nội môn đệ tử kia, bọn hắn đạt được một loại đồ vật “Huyết Nguyên đan”, “Cây sáo thần bĩ”, “Bạo Vũ Lê Hoa Châm” và bao gồm một ít nguyên thạch bí tịch.

Chỉ là, Hồng Hồ Tam Sát đều là tư chất phàm thể.

Lấy tuổi này của bọn hắn, nếu có đạt được một lần kỳ ngộ cũng rất khó đột phá.

- Thiếu niên, ngươi có năng lực giết ta nhưng xin ngươi hãy buông tha con gái của ta, nếu có thể sắp xếp tốt cho nàng, bình an qua cả đời, ta Sở Lê Phong kiếp sau làm trâu làm ngựa...

Đại Sát cầu xin nói.

Hồng Hồ Đại Sát tung hoành nhiều năm, trước khi chết một khắc suy nghĩ lương thiện duy nhất, đó là gửi lại cốt nhục của mình.

"Sớm biết hôm nay, lúc trước cần gì."

Trong lòng Trần Vũ thờ dài, ánh mắt liếc một tay bị cắt đứt của nữ nhi Đại Sát.

Có thể tưởng tượng, nếu như nàng sống sót thì sống có bao nhiêu ý nghĩa.

Lúc trước Sở Vân Phong lưu lại nữ nhi Đại Sát chỉ là một quân cờ, nếu như Đại Sát buông tha cừu hận, nữ tử này còn có khả năng bình an qua cả đời.

Mà hiện tại, suy nghĩ này lại trở thành một hy vọng xa vời.

- Trên người ta có đồ vật từng đánh chết đệ tử nội môn, tất cả đều có thể cho ngươi.

Đại Sát khản thiết nói.

Trên mặt Trần Vũ lộ ra một tia chán chờ.

Đại Sát... khẳng định hẳn sẽ giết. Nhưng nữ tử này bản thân nàng cũng là người bị hại.

“Chà!”

Đột nhiên Đại Sát hung bạo lên, giống như một con mãnh hổ, đánh về phía Trần Vũ.

- Đồng quyền!

Trần Vũ không chút nghỉ ngơi, đồng quyền cường đại, mang theo Âm Sát nội tức bá đạo đánh về phía đầu Đại Sát.

Đại Sát bị mất mạng!

Trần Vũ ngẩn ra, không nghĩ tới khinh địch như vậy mà vẫn đắc thủ.

Nhưng một phen hành động vừa rồi của Đại Sát là bức bách Trần Vũ ra tay.

- A...

Đúng lúc này, một tiếng thét chói tai của nữ tử truyền đến.

Đúng là nữ nhi Đại Sát.

Trần Vũ không để ý đến nàng mà từ trên người Đại Sát, lục lọi ra mấy đồ vật.

Trừ bỏ một chút ngân lưong tạp vật trần tục, vẫn tìm thấy được mấy thứ đồ vật của tông môn, trong đó có một vật, đại biểu thuộc loại tín vật thân phận.

“Hô! Hô!”

Bỗng nhiên, trên bầu trời, truyền đến một tiếng chim hót bén nhọn chấn nhiếp cả linh hồn.

Khí huyết trong cơ thể Trần Vũ chấn động, tâm thần bất an, chỉ cảm thấy một cỗ cuồng phong mãnh liệt đánh ập tới, thiếu chút nữa bị thổi bay lên.

Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy một màn làm người ta sợ hãi: Một cánh Thanh Vũ cự điều giương ra có thể to như một cái tiểu viện, mang theo cuồng phong cát bay, tiếng kêu to thẳng tận chân trời, chính là đang rơi xuống.

Nhìn ra, Thanh Vũ cự điều kia, kích thước cỡ ba bốn mươi trượng.

Làm cho Trần Vũ có cảm giác, khí tức của cự cầm này, so với Thiết Gấu Ngựa Vương, cường đại không chỉ gấp mấy lần.

- Há?

Rồi đột nhiên, Trần Vũ nhìn đến trên lưng của cự cầm, mơ hồ có một bóng dáng nhỏ bé tốt đẹp.

Theo Thanh Vũ cự cầm giáng xuống, một thiếu nữ tuyệt sắc mặc áo trắng, dung mạo tuyệt mỹ như thần tiên, chiếu vào trong mắt Trần Vũ.

Đây là...

Trần Vũ bị khí thế cường đại đè ép chỉ có thể miễn cưỡng ổn định thân mình.

Thiếu nữ kia, con mắt lạnh như nước mùa thu, mái tóc đen nhẹ nhàng bay múa bao phủ non nửa đường viền mặt ngọc, dù vậy từ dung nhan hé lộ kia đã cho thấy một khuôn mặt chim sa cá lặn, không có từ nào để miêu tả.

Đây là lần đầu tiên Trần Vũ nhìn thấy dung nhan và khí chất trên cả Mục Tuyết.

Trần Vũ không dám nhìn nhiều, đôi mắt của cô gái kia bắn ra những tia băng giá xuyên vào cốt tủy, một ánh mắt khiến cho cơ thể phát lạnh, giống như rơi vào hầm băng.

“Bá!”

Thiếu nữ tuyệt sắc nhẹ nhàng nhảy lên, từ trên cao mười trượng bay xuống, nhẹ nhàng như lông chim.

"Đây là thân pháp gì?"

Trần Vũ không cách nào hình dung được cảm giác của mình.

Hon mười trượng đó là cao bao nhiêu? Phòng ốc bình thường, một tầng cũng cao một trượng. Độ cao hơn mười trượng, đã có thể so với nhảy xuống vực rồi.

Nhưng mà, thân thể của thiếu nữ, giống như không có sức nặng, nhẹ nhàng rơi xuống.

- Lấy ra.

Đôi mắt lạnh như nước mùa thu của thiếu nữ, ngừng ở trên người Trần Vũ.

Huyết dịch trong người Trần Vũ, gần như cứng lại hết rồi.

Thiếu nữ cũng không có sát ý, nhưng chỉ là theo bản năng phóng thích khí tức, làm cho hắn vô lực phản kháng.

- Xin hỏi, các hạ là xuất thân từ tông môn. Tại hạ Trần Vũ, là đệ tử Vân Nhạc Môn tại Sở quốc.

Trần Vũ đưa đồ vật lấy từ trên người Đại Sát, thăm dò hỏi.

Tại đại lục Côn Vân, tông môn chính là chúa tể.

Trần Vũ đánh giá thực lực của nàng tối thiểu là Hóa Khí cảnh cũng không phải nhân vật mình có thể trêu vào.

- Vân Nhạc môn? Hình như có nghe qua. Trong tông môn tại Sở quốc, giống như Cốt Ma Cung kia.

Thiếu nữ tiếp nhận tín vật, lẩm bẩm.

Trần Vũ trực tiếp hết chỗ nói, không biết là nàng ấy cố ý không, hay danh tiếng của Vân Nhạc tông quá nhỏ.

Ngay cả Cốt Ma Cung kia cũng đã từng là đại tông môn có thế lực đệ nhất. Nhưng bởi vì hung hãn khuếch trương thế lực, dẫn đến Thiết Kiếm môn, Vân Nhạc môn, Thủy Nguyệt phái tam đại tông môn liên thủ công kích.

Sau trận chiến kia, Cốt Ma Cung tổn thất thảm trọng, dần dần xuống dốc, hiện giờ đã khiếm tốn gần vài thập niên rồi.

- Không sai, đây là tín vật của Lý sư tỷ, nếu không phải cùng yêu vật chiến đấu, bị thương trí mạng, Lý sư tỷ cũng sẽ không chết trên tay của con kiến Hồng Hồ Tam Sát phạm tục kia...

Thiếu nữ chỉnh lý mấy đồ vật kia, khẽ gạt đầu.

Trong đó, Trần Vũ nhìn thấy một cây sáo màu tím, đúng là cây sáo tán hồn hương Nhị Sát sử dụng qua.

Hồng Hồ Tam Sát? Con kiến?

Trần Vũ cảm giác khẩu khí của nàng ấy khá lớn, nhóm người này, mình thiên tân vạn khổ giết Tam Sát, ở trong mắt nàng bắt quá chỉ là con kiến.

Nhưng kì lạ là nàng ấy lại có thực lực để nói lời này.

- Tốt.

Thiếu nữ tuyệt sắc thu hồi những vật kia, sau đó vứt cho Trần Vũ một bình sứ nhỏ:

- Đây là một viên trung phẩm Uẩn thể đan xem như đưa cho ngươi phí vất vả. Có viên đan dược này, tư chất của ngươi sẽ không tệ, đủ để ngươi trùng kích thông mạch trung kì.

Phí vất vả ư?

Trần Vũ có chút không hiểu hỏi.

- Xin hỏi tiền bối, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Thiếu nữ tuyệt sắc lẳng không bay trên lưng cự cầm, tùy ý nói:

- Sứ mệnh của ta là tra tìm ra chân tướng nguyên nhân Lý sư tỷ chết. Sau đó là tìm ra hung thủ đang trốn đến Sở quốc, cho nên mới cười phí cảm Thanh Thương cảm của bản tông đến nơi này.

Thì ra là như vậy.

Trần Vũ hiểu ra, quả nhiên đối phương xuất thân từ tông môn. Nhưng cấp bậc tông môn của nàng ấy, nhất định vượt qua Vân Nhạc tông mà thân phận của nàng tuyệt đối không thấp.

- Về phía nàng ta, là nữ nhi của hung thủ, tự nhiên phải nhỏ cỏ tận gốc, không thể lưu lại trên đời.

Đôi mắt lạnh lẽo của thiếu nữ rơi xuống người nữ nhi Đại Sát.

“Phốc!”

Thiếu nữ vung ống tay áo lên, một cỗ khí lạnh thấu xương cách không đánh lên người nữ nhi Đại Sát.

“Tí tí!”

Thoáng chốc, toàn thân nữ nhi Đại Sát ngưng kết một tầng sương lạnh, tứ chi nhanh chóng cứng ngắc, sinh cơ trong nháy mắt đó bị đóng băng mà chết.

Trần Vũ mơ hồ có thể thấy được, trên cơ thể đóng băng ấy xuất hiện vô số vết rạn.

“Vù vù!”

Thiếu nữ cười cợt cầm mang theo một cỗ cuồng phong bay đi.

Trong cơn cuồng phong mãnh liệt, thân thể băng sương cứng ngắc của nữ nhi Đại Sát vỡ thành vô số khối băng vụn.

- Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ. Ta trở về hỏi báo còn có câu trả lời thỏa đáng.

Trần Vũ dò hỏi.

Trên thực tế hắn chỉ đơn thuần muốn biết, tính danh của nữ tử kinh diễm này.

- Lăng Kiếm tông, Diệp Lạc Phượng.

Cự cầm kia mang theo thiếu nữ hóa thành một cái chấm đen tiến vào tầng mây.

Diệp Lạc Phượng ư?

Trần Vũ thu hồi tầm mắt, thương thức binh sử trong tay, bên trong có một viên tiểu đan hoàn thành ónh sáng long lanh.

- Mặc dù không được chiến lợi phẩm trên người Đại Sát, nhưng viên đan này cũng đáng giá.

Trần Vũ cất kỹ binh sử nhỏ.

Sau đó, hắn mang theo thi thể Đại Sát, theo đường cũ đi về.

Hai canh giờ sau.

Trần Vũ quay trở về đỉnh núi lúc trước.

Giờ giúp này trên đỉnh núi đèn đuốc sáng trưng, binh sĩ cùng thủ vệ của Phủ Thành Chủ, đang đóng ở doanh trại.

- Vũ ca, người trở về rồi?

Trước doanh trại, một thiếu nữ khoanh chân mà ngồi, nhẹ nhàng đứng dậy. Đúng là Trần Đình Nhi.

Nhìn thấy Trần Vũ mang theo thi thể Đại Sát trở về, trong doanh địa nổ ra một trận oanh động.

- Trần thiếu hiệp, thực sự là dũng mãnh phi thường.

Thành chủ Sở Phong Vân, vẻ mặt mừng rỡ, vội vàng dẫn người nghênh đón.

Trong doanh trại.

Trần Vũ chịu đựng các cao thủ cùng quan tướng vây phùng. Hắn đối với những việc xã giao này, không hứng thú gì, cười nhạt nói:

- Không biết, giải thưởng ta chém giết Hồng Hồ Tam Sát khi nào có thể lấy.

Nói ra, Hồng Hồ Tam Sát này đều chết trên tay Trần Vũ.

- Trần thiếu hiệp yên tâm. Không dám cam đoan giải thưởng của triều đình nhưng giải thưởng của Phủ Thành Chủ treo, ngày mai Sở mỗ tự mình đưa tới cửa.

Sở Phong Vân tươi cười ảm áp, ánh mắt khi đánh giá Trần Vũ, tất cả đều là vẻ tán thưởng.

Trong lúc này, mọi người đối với chi tiết cái chết của Đại Sát tất nhiên cực kì cảm thấy hứng thú. Khi biết được, Đại Sát một đến mức hư thoát, bị Trần Vũ một quyền mất mạng, mọi người ít nhiều có chút thất vọng.

Một số người không khỏi ảo não: “Tiện nghi như vậy, như thế nào lại để cho Trần Vũ nhặt được.”

- Không biết, nữ nhi Đại Sát kia sống hay chết?

Sở Phong Vân hỏi.

- Trong quá trình chạy trốn, rơi xuống vách núi đen rồi..

Trần Vũ nói dối cũng không cần tập luyện trước.

- A...?

Sở Phong Vân giống như có thâm ý liếc mắt nhìn Trần Vũ một cái, rốt cuộc không hỏi tiếp nữa.

Sau đó trong lúc nói chuyện, Trần Vũ biết một chi tiết. Cây sáo tán hồn hương trong tay Nhị Sát kia không cánh mà bay.

Trong lòng Trần Vũ rung mình. Chẳng lẽ Diệp Lạc Phượng từ trên trời giáng xuống kia, từ đầu đến cuối, đều nhìn thấy nhóm người mình bị giết, chỉ là khinh thường những tay vào chiến đấu của con kiến.

...

Lúc chạy về Trần gia, sắc trời đã tối. Biết được Trần Vũ chém giết Hồng Hồ Tam Sát, cao tăng Trần gia tất nhiên cực kỳ phấn chấn.

Trần Vũ, Trần Đình Nhi có chút chật vật, đều đã được cho về nghỉ tạm.

Ngay tại buổi chiều đó. Thành Chủ Sở Phong Vân, mang giải thưởng tới quý phủ.

Biết hai người Trần Vũ tạm nghỉ ngơi, Sở Phong Vân không để cho gia chủ quấy rầy, trái lại trong yến hội, muốn gặp cha mẹ Trần Vũ.

Trần phụ Trần mẫu cũng có chút ngoài ý muốn.

Sở Phong Vân, chính là Nhất Thành Chi Chủ, sau lưng là Sở gia khổng lồ. Cùng so sánh, Trần gia thành Tương Dương gấp trùng sư phụ rồi.

Nhân vật như vậy, lại muốn đích thân gặp bọn họ. Chuyện này không thể nghi ngờ là phần vinh hạnh đặc biệt.

- Ta nghe nói, tư chất của quý tử là bán linh thể, là đệ tử ngoại môn của Vân Nhạc môn?

Sở Phong Vân cười hỏi.

- Không sai.

Trần Phụ Trần Thiên Đức khẽ gật đầu.

Lời kế tiếp Sở Phong Vân nói, để cho trong lòng mọi người ở đây, đều giật mình:

- Xin hỏi quý tử có hôn sự hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Khoảng Cách

“Ầm ầm!”

Trong cơn buồn ngủ mông lung, Trần Vũ bị một tràng tiếng gõ cửa đánh thức.

- Vũ ca, mở cửa nhanh. Có đại hỷ sự, Phủ thành chủ mang giải thưởng đến chỗ...

Giọng nói như chuông bạc của thiếu nữ truyền đến.

Trần Vũ không cần mở mắt, liền biết là đường muội Trần Đình Nhi.

- Đại hỷ sự ư? Giải treo thưởng đến rồi à?

Trần Vũ xoay người rời giường, nét buồn ngủ trên mặt đều tiêu hết, trong lòng có mấy phần chờ mong. Chém giết Hồng Hồ Tam Sát, treo thưởng đúng là không nhỏ.

Mở cửa.

Trên mặt Trần Đình Nhi có vài phần ý cười nắm chắc, đánh giá Trần Vũ đang qua loa rửa mặt.

- Huynh, đây là muốn làm gì?

Trần Vũ lộ ra một tia cảnh giác, nàng ấy, chẳng lẽ muốn đánh chủ ý gì lên người mình?

Hắn biết, Trần Đình Nhi mười phần động tâm với kiện bán bảo khí trong phần treo thưởng kia.

- Hi! Ta là tới muốn nói với Vũ ca một chuyện đại sự...

Trần Đình Nhi thần bí nói.

- Đại hỷ sự? Là treo thưởng của Phù thành chủ đến đi?

Trần Vũ rửa mặt xong, chỉnh lý tốt quần áo.

- Treo thưởng vốn đã là của huynh rồi!

Trần Đình Nhi tức giận nói:

- Đại hỷ sự, tất nhiên là đại sự trong cuộc đời của huynh.

Đại sự trong cuộc đời? Đây là tình huống gì!

Ánh mắt Trần Vũ liền ngưng lại, đột nhiên có dự cảm không tốt.

- Cha muội giúp huynh định việc hôn sự! Đối tượng là nữ nhi thành chủ Sở Phong Vân. Đây không được tính là đại hỷ sự sao? Huynh có phải mừng như điên hay không, chuyển nhượng kiện bán bảo khí kia cho muội...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Đình Nhi phấp hờng, càng nói càng hưng phấn.

Hôn sự! Nữ nhi của Sở Phong Vân ư?

Trần Vũ như bị sét đánh trúng, thiếu chút nữa lắc lư tại chỗ.

Nhắc tới hôn sự, hắn có cảm giác bái xích theo bản năng, mà nhắc tới nữ nhi của Sở Phong Vân, không hiểu sao hắn lại nghĩ đến nữ nhi Đại Sát.

- Đây! Phản ứng của huynh đây là sao? Nữ nhi chân chính của Sở Phong Vân, muội đã thấy qua, lớn lên xinh đẹp, không phải như nữ nhi của Đại Sát...

Trên mặt Trần Đình Nhi cố nén ý cười, lộ ra bản chất trêu chọc.

Sắc mặt Trần Vũ, lại không dễ nhìn.

Hắn là người đặt chân vào tông môn, một lòng luôn hướng tới đỉnh cao võ đạo.

Hôn nhân đại sự, gia tộc có thể tự tiện chủ trương ư?

Trần Đình Nhi đứng ở một bên, bộ dạng xem kịch vui chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Sau một lúc lâu Trần Vũ kìm nén nói ra một câu:

- Một việc lại tiếp một việc. Mặc kệ như thế nào, trước linh treo thưởng về đã.

Trần Đình Nhi thiếu chút nữa bị sặc.

Lúc này, trong lòng Trần Vũ đã có sự cân nhắc.

Trước nên linh giải treo thưởng về. Còn về hôn sự kia, đến lúc đó mặc kệ là hiệp thương, hay thậm chí là trở mặt đều đã không sao cả rồi.

Không bao lâu.

Hai người Trần Vũ đi vào một gian khách đường lớn.

Trong khách đường, ngoài Thành Chủ Sở Phong Vân, gia chủ Trần Thiên Uy, Trần phụ Trần mẫu, thậm chí còn có vài vị tộc lão (trưởng lão gia tộc).

- Vũ nhi, cuối cùng ngươi đã đến.

Gia chủ Trần Thiên Uy, vẻ mặt tươi cười, thái độ với Trần Vũ, thay đổi rất khác.

Trần Vũ mơ hồ nhìn ra, lần thay đổi lớn này, không phải bởi vì chiến tích chính mình chém giết Đại Sát, chắc càng thêm vì một tầng nguyên nhân khác.

- Trần thiếu hiệp, Sở mẫu giữ đúng hẹn, đưa phần thưởng tới.

Sở Phong Vân tươi cười hòa ái.

Đối với hai người này, Trần Vũ không có hảo cảm gì, chỉ đơn giản nhìn phần thưởng.

- Trần thiếu hiệp, đây là phần thưởng ngươi nên được.

Sở Phong Vân không nói lời khách sáo gì nữa, lấy ra một hộp gỗ dài và hẹp, đưa cho Trần Vũ.

Ánh mắt Trần Vũ mờ sáng, tiếp nhận hộp gỗ dài và hẹp này.

Mở hộp gỗ ra, xuất hiện đầu tiên là đoản kiếm được thợ chế tác khéo léo kỹ càng.

Đoản kiếm kia, chuôi kiếm hiện ra hoa văn thanh đồng với phong cách cổ xưa, thân kiếm một thước bóng loáng trong như gương, như trời tự sinh ra, bên cạnh lưỡi kiếm, nổi lên một tia hàn mang lạnh thấu xương.

- Đây là bảo khí à?

Về mặt Trần Vũ tò mò, cầm lấy kiếm này lên.

Nhất thời một trận thanh âm phong minh réo rắt, gấp khúc ở trên thân kiếm.

Tay cầm kiếm này, Trần Vũ có cảm giác nhẹ nhàng không hiểu, cũng không phải là phẩm bình thể tục có khả năng mang đến.

- Kiếm này tên là Phong Ngâm kiếm, phẩm chất tiếp cận bảo khí, chính là danh kiếm tuyệt đỉnh trong thế tục. Kiếm này luận độ sắc bén, có thể so với bảo khí chân chính, chém sắt như chém bùn, còn có các đặc tính khác, thiếu hiệp trở về thử qua sẽ biết...

Sở Phong Vân lại cười nói. Hiển nhiên, đối với phẩm chất của thanh kiếm này, hẳn cực kỳ tin tưởng.

- Chém sắc như chém bùn sao? Hi hi, ta tới thử xem..

Trần Đình Nhi không biết từ đâu, quơ lấy đại đao dày hoàn mỹ, bỏ về phía Trần Vũ.

Trần Vũ cười lấy Phong Ngâm kiếm đón đánh.

“Đình!”

Đại đao va chạm với bảo kiếm, trực tiếp chém gọn thành hai đoạn.

- A không! Đó là Hùng Hồ bảo đao.

Gia chủ Trần Thiên Uy phản ứng kịp, không khỏi kêu ra tiếng, vẻ mặt thật đau như cắt.

Thì ra, đại đao Trần Đình Nhi tiện tay quơ lấy, cư nhiên là Hùng Hồ bảo đao đã theo gia chủ nhiều năm. Đao này trong tục thế, chính là đao khí tinh phẩm hiếm thấy. Nhưng độ sắc bén ấy khi đứng trước mặt Phong Ngâm kiếm cư nhiên bị chặt đứt gọn gàng.

Kiếm tốt! Rất sắc bén!

Trong ánh mắt của Trần Đình Nhi tràn ngập yêu thích, đôi tay thường thức Phong Ngâm kiếm.

- Không tệ.

Về mặt Trần Vũ miễn ý, riêng độ sắc bén, Phong Ngâm kiếm chỉ hơn chứ không kém bảo khí Tàn Kiếm.

Trừ Phong Ngâm kiếm ra trong hộp gỗ dài và hẹp, còn có hai vật khác.

Một tờ khế đất và một tấm kim phiếu.

Khế đất đại biểu cho thành Tương Dương giao một khối thổ địa phi nhiêu, tương đương một địa bàn xóm nhỏ.

Kim phiếu là một vạn lượng hoàng kim.

Hai vật này xuất hiện, làm cho ánh mắt vài vị tộc lão tỏa sáng, tâm động không thôi. Ngay cả gia chủ Trần Thiên Uy đều có bộ dạng ý động.

- Một vạn lượng hoàng kim là ta ứng thay triều đình.

Sở Phong Vân giải thích.

Trần Vũ cảm thấy mỹ mãn, thu hồi khế đất và kim phiếu, thu hồi luôn Phong Ngâm kiếm mà Trần Đình Nhi lưu luyến.

Sau khi trao giải thưởng xong, Sở Phong Vân không có việc gì lưu lại, rời đi trước.

...

- Vũ nhi, không biết mảnh đất đó người tính toán xử lý thế nào?

Gia chủ Trần Thiên Uy dò hỏi.

Tờ khế đất này, hẳn phi thường động tâm, có thể khuếch trương lãnh địa, củng cố thực lực gia tộc.

- Ta định dùng một vạn kim cùng khế đất, đi xây một trang viên, dùng về sau tự ở. Bá phụ, Đình Nhi, về sau các người có thể đến trang viên dạo chơi.

Trần Vũ không giấu giếm nói cho chính mình sử dụng.

Nghe vậy.

Trên mặt gia chủ cùng vài vị cao tăng lộ ra thất vọng cùng bất mãn.

Nhưng Trần Vũ hiện giờ đã đặt chân ở tông môn, thực lực không tầm thường, bọn hắn khó mà có thể ép buộc hắn.

- Nghe Đình Nhi nói, bá phụ định cho ta một hôn sự, không biết việc này là thật hay không?

Trần Vũ nói lời bình thường, không có chút ngữ khí hờn giận.

Trong đại đường, không khí trầm xuống. Sắc mặt gia chủ Trần Thiên Uy có chút không chịu nổi. Một là ngữ khí Trần Vũ bất thiện, thứ hai, việc hôn sự này quả thật không trải qua sự đồng ý của đôi phương.

- Vũ nhi! Việc hôn sự này là vì mẫu cho phép. Con không cần hiểu lầm đại bá con.

Trần mẫu Liễu Ôn đột nhiên xen vào.

Nương ư?

Trần Vũ không biết nói gì. Việc này chính là được gọi “Lệnh của cha mẹ lệnh của mai mối”. Lấy quy cũ thế tục, cha mẹ có khả năng định đoạt hôn sự cho con cái.

- Vũ nhi, thiên kim của Thành Chủ kia ta đã xem qua chân dung, tuyệt đối xinh đẹp, rất xứng với con.

Trần mẫu Liễu Ôn, lại ôn nhu khuyên giải an ủi.

Xôn xao!

Dứt lời, nàng lấy ra một cuộn tranh, từ từ mở ra.

- Ủ? Đây là...

Trần Vũ tập trung nhìn vào.

Trên bức họa cuộn tròn có một thiếu nữ thướt tha uyển chuyển hàm súc, lông mày nhập vào tóc mai, mắt như vì sao, thần nhiên mỉm cười, cái loại vẽ trong vẩy mực có sự thuần mỹ, khiến người tìm đập thành thịch.

Chỉ xem bức họa này, dung mạo của nàng ấy không chút kém hơn Mục Tuyết trong sáng, lại có một phen ngọc bích phong tình.

- Hi hi, Vũ ca nhìn đến bức họa sẽ thay đổi chủ ý chứ. Đây là Sở Uyển Ngọc, chính là đệ tử cùng tông Thủy Nguyệt phái với ta.

Trần Đình Nhi bĩu môi, khoi khinh bỉ nói.

- Khụ.

Trần Vũ không thể phủ nhận, chỉ nhìn bức tranh một cách đơn thuần, nàng ấy thật đúng là làm cho người ta có phản động tâm.

- Vũ nhi.

Trần Thiên Uy nhìn bộ dạng động lòng của hần, vỗ tay cười bảo:

- Dung mạo của nàng người cũng đã nhìn thấy. Nàng cùng Sở thành chủ, xuất thân từ đại tộc Sở quốc, một khi người và nàng liên hôn, đối với Trần gia ta, có thể càng có ưu đãi tuyệt đối.

Liên hôn đại tộc ư?

Trần Vũ rút cuộc hiểu rõ, toàn bộ việc này, xuất phát từ lợi ích mà gia tộc muốn.

- Hải nhi, Sở thiên kim kia, chỉ lớn hơn một tuổi với người, đang ở Thủy Nguyệt phái. Tư chất giống người đều là bán linh thể, nhưng dưới tương trợ tài nguyên của gia tộc, hiện giờ đã có tu vi thông mạch trung kì. Vô luận là thân thể, dung mạo, thiên phú, phối với người đều rất dư dả.

Trần mẫu lại cười nói.

Hiển nhiên, nàng đối với hôn sự này, cực kỳ vừa ý.

Trong lòng Trần Vũ âm thầm kinh ngạc, Sở Phong Vân kia vì sao lại nhìn trúng mình, nguyên ý gả con gái cho mình? Muốn nói về Sở Phong Vân người này, Trần Vũ không có hảo cảm gì, luận trí tuệ hay mưu kế tính kế, quả nhiên là người bày bố sâu xa, ngay cả Đại Sát đa đoan gian trá, đều đã nhiều lần chịu thiệt trong tay hần.

- Chính là, cuộc hôn nhân này, Vũ nhi không thể khinh suất đáp ứng.

Trần Vũ lắc đầu. Sau khi đặt chân vào thế giới tông môn, nhân giới của hần đã được rộng mở, một lòng hướng tới đỉnh cao Võ Đạo. Lúc trước, hần bởi vì Mục Tuyết trong sáng, gần như đã chậm trễ thời cơ tu hành tốt nhất.

Sai lầm giống nhau, hần sẽ không tái phạm nữa!

Một nữ tử đến tận bây giờ vẫn chưa gặp, có dung mạo như tiên, nhưng Trần Vũ cũng không thể dễ dàng cùng nàng định cả đời!

Cái gì?

Người không đáp ứng?

Tộc lão ở đây, bao gồm cả Trần Thiên Uy, sắc mặt đều cứng đờ, không khí chìm trong áp lực.

Nhất là gia chủ Trần Thiên Uy, trên mặt không có chút hờn giận. Có thể cùng đại gia tộc như Sở gia liên hôn, đối với Trần gia mà nói, là chuyện tốt cầu còn không được.

Đúng vậy, tiểu bối Trần Vũ này, cư nhiên lại có thể cực tuyệt?

Hần vậy mà cự tuyệt rồi? Tiểu thư khê các mỹ mạo như vậy, lại cùng ở thế giới tông môn, chẳng phải là đoạn nhân duyên hoàn mỹ sao.

- Người không thể vì gia tộc hy sinh một việc nhỏ được sao? Huống chi, Sở Uyển Ngọc kia phối với người tuyệt đối...

Trần Thiên Uy hít sâu một hơi, trên mặt mang theo một tia lệ nhiên.

- Không thể.

Thiếu niên đơn giản trả lời, thẳng thắn làm cho Trần Thiên Uy sắc mặt đến sắc mặt đỏ bừng.

- Người... Tốt tốt tốt! Người tự cho cánh mình đã cứng cáp, hoàn toàn không để ý đến đại cục gia tộc.

Trần Thiên Uy giận quá hóa cười.

Giờ phút này.

Vài vị tộc lão ở đây, bao gồm cả Trần phụ Trần mẫu, đều có chút thất vọng, tiếc hận nhìn Trần Vũ.

- Ta một lòng hướng tới võ đạo, trước mặt muốn mạnh mẽ tiến vào nội môn, không có thời gian nhàn hạ, sao còn quan tâm đến chuyện hôn nhân nữ nhi thường tình.

Trần Vũ lạnh nhạt nói.

Nói xong hắn xoay người rời khỏi đại điện.

- Phi! Chỉ bằng tư chất của ngươi, lại vẫn vọng tưởng trở thành nội môn đệ tử?

Tiểu tử này, quả nhiên không biết trời cao đất rộng.

Sắc mặt vài vị tộc lão bất thiện, đối với hành vi của Trần Vũ, mười phần bất mãn.

Nhưng những lời từ ngữ này, rơi vào tai Trần phụ, Trần mẫu, lại có chút không thoải mái.

- Dựa vào cái gì, Vũ nhi của ta không thể tiến vào nội môn? Lúc trước các ngươi không phải cũng đều không tin, nhưng hiện tại hắn đã đặt chân vào ngoại môn rồi.

Trần mẫu Liễu Ôn khó chịu nói.

- Hừ! Hắn nếu có thể thành đệ tử nội môn, lão hủ nguyện ý chịu đòn nhận tội với ngươi.

Một tộc lão râu bạc trắng khinh thường nói.

Mấy tộc lão ở đây, vẻ mặt đều hiện ý cười lạnh, Trần Vũ không có tài nguyên gia tộc trợ giúp, nghĩ muốn một lần nữa đề thăng, khó hơn lên trời!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Giữa Đường Chặn Giết

Bên trong phòng khách.

Một trận cãi vã, đồ đạc tía tai, Trần phụ cùng Trần mẫu mang theo gương mặt tức giận ra về.

- Ôi trời! Cái tên Trần Vũ này quả thật đã cứng lòng cứng cánh rồi, hoàn toàn không để trường bối vào mắt nữa, cần phải trừng trị hắn một chút mới được.

- Người này không chỉ từ chối một mối hôn sự tốt, mà còn độc chiếm cả kế ước đất lẫn châu báu vàng bạc, chẳng lẽ hắn muốn rời khỏi dòng tộc, tự lập môn phái chắc?

Một vài lão già ở trong tộc vẻ mặt tàn khốc nói.

Trần Vũ giết chết Hồng Hồ Tam Sát, lại chiếm lấy hơn nửa số bảo vật, đất đai treo thưởng, vạng lượng vàng đã sớm làm bọn hắn đỏ mắt ganh tỵ.

Bây giờ, Trần Vũ lại cùng gia chủ đối đầu, cự tuyệt hôn sự. Bọn họ liền thừa cơ cháy nhà hôi của, nếu như có thể đánh ngã Trần Vũ, nói không chừng còn được hưởng một phần lợi lộc.

- Gia chủ, có cần mời lão tổ ra tay không, dùng gia pháp xử trí hắn.

Một lão già râu bạc trắng đột nhiên đưa ra đề nghị.

Lão tổ à?

Mọi người có mặt tại đây, vừa nghe nói đến hai chữ này, đều lộ ra vẻ mặt kính nể.

Với tư cách một gia tộc lớn đứng sừng sững một phương, Trần gia vẫn có rất nhiều cao nhân thần bí đang trấn giữ. Chỉ là nếu như gia tộc không phải đứng trước nguy hiểm khó thoát, bọn họ sẽ không dễ dàng xuất đầu lộ diện.

- Không, còn chưa đến lúc.

Gia chủ Trần Thiên Uy, lập tức lắc đầu, trầm giọng nói:

- Trần Vũ hiện tại vẫn chưa phạm phải sai lầm lớn gì, chúng ta không có lý do gì để dùng đại pháp trừng trị hắn. Và lại hắn thân là tông môn đệ tử, hơn nữa còn có công giết chết Hồng Hồ Tam Sát, danh tiếng sáng chói như mặt trời ban trưa.

- Vậy hôn ước cùng với Sở Phong Vân, phải làm như thế nào đây?

- Trước chỉ có thể kéo dài thời gian, mong rằng hắn có thể sẽ đổi ý. Và lại, Sở Phong Vân chỉ là cùng chúng ta đính hôn, căn bản không có nói đến thời gian cử hành.

...

Trở về tiểu viện.

Trần Vũ ổn định lại tâm trạng, nhớ lại một màn bên trong phòng khách ban nãy, hắn đối với quyết định của mình tuyệt không hối hận.

Một mình hắn chiếm lấy khế ước đất, báu vật, nhưng hết thảy mọi thứ, đều là chính hắn tự mình đoạt được.

Lúc đối mặt với bọn Hồng Hồ Tam Sát ác độc kia, những người trong gia tộc có được mấy người có đủ dũng khí đứng ra tương trợ?

Trước đây, lúc ở tông môn, hắn bị người người lừa gạt cùng giấu giếm, trong thời gian tu luyện, cũng chưa từng có ai đem tài nguyên đến giúp đỡ hắn.

Mà hiện tại, bản thân hắn mạo hiểm, sống chết chém giết, đạt được thành quả to lớn, há có thể để cho kẻ khác lấy đi?

Còn về phần hôn ước, đây là quyền tự do của hắn.

- Vũ Nhi.

Vào lúc này, Trần phụ Trần mẫu cũng đã đến, hai người mở cửa tiến vào.

- Cha, mẹ.

Trong lòng Trần Vũ có phần hồ thẹn, hắn đã phụ lòng của cha mẹ dành cho hắn.

Hắn có thể nhìn ra, cha mẹ hắn tương đối hài lòng với hôn sự lần này, nhất là mẫu thân hắn.

Tuy nhiên, trong lúc trở lại, phụ mẫu hắn cũng không còn nghĩ đến chuyện khuyên can hắn nữa.

- Vũ Nhi, vô luận con làm việc gì, chúng ta đều ủng hộ con...

Phụ thân Trần Thiên Đức, an ủi nói.

Trần thị lại thẳng thắn nói:

- Vũ Nhi, con nhất định phải trở thành đệ tử nội môn.

A?

Trần Vũ có chút ngạc nhiên, mẫu thân vì sao đột nhiên lại gửi gắm mong ước như vậy?

Hỏi ra mới biết, hóa ra mẫu thân Liễu thị từng xảy ra tranh chấp cùng với mấy trưởng lão trong tông môn. Mấy vị trưởng lão kia, khẳng định Trần Vũ không thể nào trở thành đệ tử nội môn, trong lời nói có chút khinh thường.

- Con nhất định sẽ trở thành đệ tử nội môn!

Trần Vũ thì thầm nói.

Thời gian còn hai tháng, cuộc tỷ thí ngoại môn của Vân Nhạc tông đến lúc đó sẽ bắt đầu.

Tuy nhiên, thông qua tỷ thí, sẽ chỉ chọn ra một người.

Theo như Trần Vũ được biết, những người vượt qua các trận tỷ thí trước đây, được chọn làm tông môn đệ tử, tu vi đều đã đến giai đoạn hậu kỳ của Thông Mạch.

Thời gian hai tháng, đối với Trần Vũ mà nói là tương đối căng thẳng.

Bên trong sương phòng.

Trần Vũ chân ngồi xếp bằng, dựa theo Vân Hành công pháp mà vận khí.

Hắn phát hiện ra, sau khi trải qua trận chém giết cùng với Hồng Hồ Tam Sát, không chỉ Vân Sát quyền pháp tăng thêm khí lực, mà ngay cả nội tức khí tràng dường như cũng lớn mạnh thêm một bậc.

Từ đó về sau, Vân Sát tâm pháp của hắn, vận hành càng thêm thuận lợi, tiến độ tu luyện cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Trần Vũ phỏng đoán, đây hẳn là sau khi hắn trải qua chém giết, tâm cảnh cùng với Vân Sát quyền đã hòa lại làm một?

- Chỉ có điều.

Trần Vũ khẽ nhủ thầm: “Lấy tư chất của ta, cho dù tốc độ tu luyện có nhanh hơn một chút, muốn đột phá Thông Mạch trung kỳ, tối thiểu cũng phải mất thời gian một năm rưỡi.”

Về mặt tu hành, hắn không có tư chất nổi bật.

Mà hết lần này đến lần khác, sau khi đến giai đoạn Thông Mạch kì, mức độ của nội tức, đã hòa cùng với cảnh giới tu vi của hắn.

Trần Vũ rơi vào trầm tư ngẩn ngui.

Bên trong tông môn, người có tư chất thiên tài đặc biệt hiếm. Đại đa số, đều không có tư chất tuyệt đỉnh.

Như thế, những người có tư chất bình thường này, dựa vào cái gì để nâng cao tiến độ tu luyện đây?

Câu trả lời, chính là dựa vào tài nguyên ở bên ngoài.

Ở một phương diện khác mà nói, tầm quan trọng của tài nguyên bên ngoài, không hề thua kém một người mang tư chất nổi trội.

Tỉ như hiện tại, Trần Vũ mang danh là vị hôn phu của Sở Uyển Ngọc, nhưng tu vi chỉ ở mức Thông Mạch trung kì. Nếu đổi lại là người có gia thế to lớn, lấy tư chất như vậy nếu như muốn đột phá Thông Mạch kỳ, cũng không phải là chuyện quá khó.

Đúng rồi.

Trần Vũ lấy ra một chiếc bình nhỏ, cẩn thận nhìn viên đan dược có vẽ ngoài trong suốt ở trong bình.

Vật này là của thiếu nữ thần bí Diệp Lạc Phượng trước khi đi, đưa cho Trần Vũ làm phí khổ cực.

Vào lúc đó, thiếu nữ tuyệt sắc kia nói rõ viên thuốc này gọi là Uẩn Thể Đan. Dựa theo lời nàng ấy nói thì tư chất của Trần Vũ không tính là quá kém, dưới sự giúp đỡ của viên đan này, tiến vào Thông Mạch trung kì, cũng không quá khó khăn.

Một lát sau, Trần Vũ gương mặt mang theo suy tư, đem viên “Uẩn Thể Đan” trung cấp kia cất kỹ.

Hiện tại, hắn chưa có ý định dùng viên thuốc này.

Đầu tiên, Trần Vũ đối với tư chất bán linh thể của bản thân, cũng không có quá nhiều hy vọng, mắt nhìn của Diệp Lạc Phượng kia rất cao, cô ta nói tư chất không quá kém, có lẽ đối với đệ tử bình thường tông môn mà nói, đã là tư chất khó có được rồi.

Thứ hai, không bao lâu nữa Trần Vũ sẽ tiến vào Thông Mạch kỳ, so với dùng đan dược, hắn càng muốn dựa vào nỗ lực của mình củng cố tu vi.

Cho nên viên Uẩn Thể Đan này hắn tạm thời cất đi, đợi đến thời khắc máu chốt sẽ lấy ra dùng.

Sau đó, Trần Vũ lấy ra bán bảo khí Phong Ngâm kiếm, ở trong phòng tùy ý vung lên vài nhát.

Ồ!

Trần Vũ phát hiện khi hắn cầm thanh kiếm này, cảm giác nắm phi thường thoải mái, bên tai mơ hồ truyền đến tiếng ngâm róc rỏ.

Hắn cảm thấy tốc độ chém của mình tăng lên ít nhất hai lần so với khi cầm thanh kiếm thông thường.

Vì để nghiệm chứng một điểm này, hắn cố ý lấy ra một thanh khác có trọng lượng lớn hơn, thể tích gần bằng đoản kiếm, kết quả, cũng không có loại cảm giác nhẹ nhàng thoải mái như trước đó.

“Độ sắc bén có thể sánh ngang với bảo khí, có thể tùy ý điều khiển tốc độ nhanh chậm, xem ra đây chính là những đặc tính chân chính của Phong Ngâm kiếm.”

Trần Vũ tấm tắc.

Đương nhiên, về phương diện kiếm pháp hắn không có học qua, sau khi trở về có thể sẽ nghiên cứu một chút.

Trần Vũ đột nhiên nghĩ đến, nếu bản thân đột phá Thông Mạch kì, hẳn có thể tự do lựa chọn một loại trung giai võ học mà học rồi.

...

Chớp mắt một cái, đã mấy ngày trôi qua.

Trần Vũ vẫn luôn ở bên trong tộc môn, tu sửa võ học.

Trong đó, Đồng Tượng công, Lăng Vân bộ đều được củng cố vững chắc.

Ở khía cạnh thể thuật, Trần Vũ vốn đã có thiên phú, thành quả xác thực không thể phủ nhận.

Duy chỉ có Lăng Vân quyền, nhất là về phương diện công pháp, tiến triển có chút chậm hơn, mức độ không bằng hai phương diện trước.

Ngày hôm nay, Trần Đình Nhi cũng đã sớm đến nói lời từ biệt, nàng đã đến thời hạn phải trở về Thủy Nguyệt phái.

Lúc rời đi, Trần Đình Nhi cũng lấy được một số lớn tài nguyên từ gia tộc, nhưng cô gái này dường như đối với một nửa bảo vật của Trần Vũ tựa hồ có chút quyến luyến không quên.

Kì hạn trở về tông môn của Trần Vũ cũng đã sắp đến.

Lần này hẳn về nhà, thời hạn là một tháng, hiện tại đã qua phân nửa.

Mấy ngày sau, Trần Vũ từ biệt lên đường, không giống như Trần Đình Nhi, hẳn không hề nhận được một phần tài nguyên nào đến từ gia tộc cả.

Bên trong Trần phủ, trong một gian gác xếp.

- Trần Vũ đi rồi à?

Gia chủ Trần Thiên Uy, nhìn ông lão râu bạc trắng đang ngồi trước mặt.

Vị lão nhân này là người đã cùng Trần thị Liễu Văn tranh chấp vài ngày trước.

- Đi rồi, hẳn cũng không nhận được bất kì tài nguyên nào.

Lão nhân râu bạc nói.

- Ủ, lấy tư chất của hắn, trong thi đấu ngoại môn lần này, rất khó để có thể thành công. Đến lúc đó, hẳn tự nhiên sẽ hồi tâm chuyển ý.

Trần Thiên Uy gật gù đầu.

Vốn dĩ, Trần Vũ tiến vào Thông Mạch, phía sau tông môn, gia tộc dù nói như thế nào cũng phải cấp cho hắn một chút tài nguyên hỗ trợ.

Chỉ có điều, bởi vì Trần Vũ cự tuyệt hôn sự, thậm chí độc chiếm lãnh địa, quan trọng nhất là vấn đề hoàng kim châu báu, khiến cho mấy vị lão nhân trong tộc, nhất quyết không đồng ý cấp cho hắn tài nguyên.

- Ủ, yên tâm đi.

Lão nhân râu bạc trắng, vẻ mặt tự tin nói:

- Lão phu chưa từng nghe nói đến, người mang bán linh thể, lại không có sự ủng hộ tài nguyên từ gia tộc có thể trở thành nội môn đệ tử.

...

Trên đường trở về tông môn, Trần Vũ vẫn luôn đi bộ, đồng thời dùng Lăng Vân bộ dọc đường để tăng nhanh lộ trình.

Một bên luyện thân pháp, một bên gấp rút lên đường, tốc độ thật sự không thể tính là quá nhanh.

Hai ngày sau, Lăng Vân bộ của Trần Vũ, tiến bộ đến cảnh giới nhất định, cách đại thành không còn quá xa vời.

Nếu như có thể đột phá đại thành, tốc độ thân pháp của hắn sẽ bước sang một cảnh giới mới có thể so sánh với Thông Mạch kỳ, quả thật vô cùng hiếm gặp.

Mỗi một khắc, Trần Vũ có thể vượt qua một thung lũng trước đây mất hàng giờ.

“Xoạt! Xoạt! Xoạt!”

Hai bên cánh rừng gần đó, bỗng nhiên nhảy ra mấy đạo thân ảnh.

- Hà?

Trần Vũ chuyển sang thế phòng ngự, rất nhanh liền trông thấy sáu hắc y nhân đi ra.

Sáu người này bịt kín mặt, ánh mắt lạnh lẽo, trên người toát ra nồng đậm sát khí, chạm vào liền cảm thấy một trận hàn khí.

Đáy lòng Trần Vũ nảy sinh cảm giác nguy hiểm.

- Giết!

Sáu thân ảnh kia, không nói hai lời, từ hai phía bắt đầu tấn công Trần Vũ.

Trên người sáu người này, bắt đầu điều động nội tức, trên tay đều cầm đao hoặc kiếm, thậm chí có người còn sử dụng cả ám khí sắc nhọn.

Hai gã Thông Mạch hậu kỳ, bốn gã Thông Mạch trung kỳ...

Từ nội tức phát ra, Trần Vũ cho ra kết luận, trong lòng hơi rung mình.

Nếu như là cao thủ bình thường, thì không quá khiến Trần Vũ phải kiêng kị.

Trần Vũ tu luyện chủ yếu là Vân Sát công, lại vừa trải qua chiến đấu cùng Hồng Hồ Tam Sát, cảm ứng đối với sát khí, thập phần linh mãnh.

Mà sáu người trước mắt này, sát khí của từng người một, con mắt hàm chứa sát ý kinh người, tuyệt đối là thân kinh bách chiến.

“Vèo! Vèo!”

Người còn chưa tới gần, đã thấy hai kiện ám khí phóng tới, sức mạnh không hề thua kém Huyết Độc Phiêu của Nhị Sát là bao, từ hai bên áp sát lấy Trần Vũ.

- Để mạng lại.

Một trong hai tên Thông Mạch hậu kỳ sử dụng một chiếc roi màu đen, vung đến mang theo tiếng xé gió kinh người, bức Trần Vũ phải lui lại.

Một gã Thông Mạch hậu kỳ khác, tay cầm một thanh thương, di chuyển lạnh lẽo như đường uốn của rắn, xảo quyết lại tàn độc, đánh thẳng vào chỗ hiểm của Trần Vũ.

Bốn tên Thông Mạch trung kỳ còn lại cũng chẳng yếu hơn bao nhiêu.

Đối mặt với một đội hình như vậy, cho dù mạnh mẽ như Hồng Hồ Tam Sát, nếu như không có Bạo Vũ Lê Hoa Châm, thủ đoạn cường đại, chỉ sợ cũng sẽ lựa chọn thoái lui, không muốn chống trả trực diện.

“Lui!”

Trần Vũ nhanh như chớp đưa ra lựa chọn.

Lấy thực lực của hắn, đối mặt một lúc nhiều kẻ có kinh nghiệm giết người lão luyện như thế này chỉ có chịu thiệt.

Đồng thời, hắn cũng nhanh chóng suy nghĩ, rốt cuộc là ai, muốn dồn hắn vào đường chết như vậy?

Có thể xuất ra nhiều sát thủ như vậy, nhất định là người rất có thế lực, mà Trần Vũ chỉ là thiếu niên mười lăm tuổi, người có thể đắc tội, thật sự không nhiều.

Bỗng nhiên, trong đầu Trần Vũ hiện ra hình ảnh một người.

Bạn đang đọc truyện *Vinh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Giết Lại

Phía trên hẻm núi.

Một tên thiếu niên áo xanh đứng đối với nụ cười lạnh, quan sát phía dưới, nơi Trần Vũ đang bị một đám cao thủ bọc đánh.

- Trần Vũ à Trần Vũ, hôm nay ngươi có chấp cánh cũng khó thoát, kỳ ngộ và vận may của ngươi chấm dứt ở đây thôi!

Trên khuôn mặt tuấn tú của Vương Lăng Vân, chứa đầy phần thâm độc.

Ngày ấy, sau khi cùng Trần Vũ chiến một trận ở sơn môn, hắn liền hoảng sợ bất an.

Từ sau sự kiện Thiên Ngoại Phi Tiên, tiến triển của Trần Vũ thực sự quá nhanh, giống như biến thành một con người khác.

Vương Lăng Vân chắc chắn, hơn một nửa nguyên nhân Trần Vũ có kỳ ngộ hay bí mật gì đó.

Sau khi quay về thành Tương Dương, Vương Lăng Vân một mực ẩn trong bóng tối lưu ý cùng hỏi thăm việc Trần Vũ đi ra ngoài, sau đó mưu tính cho việc ám sát lần này.

Khi biết được, Trần Vũ may mắn đánh chết Đại Sát, sau đó được nhận treo thưởng phong phú, Vương Lăng Vân vừa đố kị vừa hận.

Mất thấy ngày xưa đối thủ bị mình áp chế, bây giờ lại từng bước một bay vọt, hắn há có thể cam tâm sao?

Lúc này, phía dưới khe thung lũng.

Trần Vũ đối mặt với lực đại cao thủ trái phải chặn giết, hắn làm phản ứng rất nhanh. Lui!

"Bá!"

Trần Vũ thi triển Lăng Vân bộ, thân thể nhẹ đi, mượn thân pháp thật nhanh, khó khăn né tránh một đám cao thủ chặn đường.

"Đình suy!"

Trong đó vẫn có một mũi phi tiêu, hắn né tránh không kịp, liền lấy Đồng Tượng Công vờn vờn đón lấy.

"Ồ!"

Mất thấy Trần Vũ nhờ thân pháp cao minh, từ tình trạng bị vây kín lại thoát ra được. Trong mắt hai tên hắc y nhân dẫn đầu có tu vi Thông Mạch hậu kỳ lộ ra một chút ngạc nhiên.

- Thân pháp của kẻ này, khi nào tu luyện đến tình trạng như thế. Không đúng, thân pháp này, làm sao giống như Lạc Phong Lăng Vân bộ vậy?

Phía trên hẻm núi, về mặt Vương Lăng lộ ra kinh ngạc.

Loại thân pháp này, hắn đã gặp trên người của đệ tử ngoại môn thiên tài Lạc Phong.

Nhưng mà, Trần Vũ cấp tốc phá vòng vây như vậy, cũng không làm cho Vương Lăng Vân kinh hoàng.

Trong mắt Vương Lăng Vân, lóe ra một chút ý lạnh:

- Cũng may, ta đã dự đoán thực lực của ngươi sẽ tăng lên. Đến, ném thử vũ khí bí mật của ta!

"Băng xèo xèo xèo!"

Trần Vũ mới chạy ra xa mấy trượng, hai bên trong rừng rậm đột nhiên bắn ra hai hàng cung tên chứa mười phần kinh lực.

Những cung tên kia, mỗi một mũi tên thô như ngón tay cái, cắt ngang không khí, mang theo tiếng rít kinh người.

- Phá giáp tiên!

Rốt cuộc Trần Vũ cũng biến sắc. Trong quân hiểm thấy phá giáp tiên, nó có thể xuyên thủng cương giáp của kỵ binh.

Dưới một ít tình huống, loại phá giáp tiên này, là chuyên môn dùng để mai phục cao thủ.

Mà giờ phút này.

Hai hàng cung tên, tổng cộng có hai mươi mũi, hoàn toàn phong kín đường chạy của Trần Vũ.

Dù di chuyển như thế nào đi nữa, đều rất khó tránh khỏi phá giáp tiên ở hai bên.

Phá giáp tiên, không chỉ có uy lực phá giáp, mà tốc độ thực sự của nó nhanh hơn nhiều với cung tên ám khí bình thường.

Trở mình!

Trần Vũ vội vàng lăn tránh trên mặt đất, sau đó toàn lực vận Đồng Tượng Công, bảo vệ chỗ yếu hiểm trên cơ thể.

“Leng keng xì!”

Vẫn có hai mũi phá giáp tiến với lực lượng cực lớn đâm trúng Trần Vũ làm cho hắn cảm thấy đau nhói.

Da thịt bên ngoài của Trần Vũ, bị đâm phá, chảy ra một vệt máu.

Nhưng vết máu của vết thương này, rất nhanh đọng lại, lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy từ từ khép lại.

Lực xuyên qua thực mạnh!

Trần Vũ đối với phòng ngự Đồng Tượng Công của mình, hiểu biết cực kỳ rõ ràng. Đương nhiên, Đồng Tượng Công của hắn dù sao cũng chỉ tới cấp độ Đồng Bì, nếu đạt đến cấp độ cao hơn Đồng Bì, vậy thì kết quả không giống nhau.

Sao lại thế?

Phía trên hẻm núi, khuôn mặt Vương Lăng Vân cứng đờ, vẻ mặt khiếp sợ.

- Phá giáp tiến này ngay cả khối giáp dày cộm nặng nề đều có thể xuyên qua nhưng lại không thể tạo thành thương tích lớn với Trần Vũ.

Nhất thời Vương Lăng Vân có chút choáng váng.

Trước đó, hắn không phải là không biết, Trần Vũ khổ luyện một môn ngoại công. Nhưng phá giáp tiến, lại khắc chế khá mạnh với loại ngoại công khổ luyện này.

Wang Lăng Vân sai, hắn chính là không biết chân tướng việc Hồng Hồ Tam Sát bỏ mình và một chi tiết nhỏ khác.

Hắn biết, phần lớn chỉ là tin tức truyền lại mà thôi.

Những người được gọi là “Người trong cuộc” đều công bố Trần Vũ giết chết Đại Sát, là bởi vì trước đó Đại Sát dùng Bạo Huyết đan, sau đó bị suy yếu lực lượng cho nên Trần Vũ nhất một món hời lớn.

Người thực sự hiểu rõ chân tướng, chỉ có Thành chủ Sở Phong Vân, cùng với Trần Đình Nhi.

- Lại bắn cho ta!

Wang Lăng Vân hít sâu một hơi, trong mắt thoáng hiện lệ quang dọa người.

Hắn không tin.

“Băng xèo xèo xèo!”

Vòng thứ hai bắn phá giáp tiến, ở hai nơi đã đi qua, lần thứ hai phong tỏa Trần Vũ.

- Tiếp tục như vậy, thực sự quá bị động. Coi như chạy trốn được, cũng phải mang một thân thương tích về.

Trần Vũ lại đỡ hai mũi tên, không khỏi cắn răng.

Đột nhiên.

Hắn làm ra một quyết định: Giống như cá chép xoay người, chạy trốn về hướng ngược lại.

Ta không trốn!

Về mặt Trần Vũ lộ sát khí, giết ngược lại, hướng về sáu đại cao thủ phía sau.

- Tiểu tử này, phòng ngự thật biến thái...

Sáu đại cao thủ phía sau, mắt thấy Trần Vũ vượt qua hai vòng công kích của phá giáp tiến, thì kinh hãi không thôi.

Mà giờ phút này.

Thiếu niên kia với tốc độ kinh người, giết ngược lại đây.

Như vậy, sau khi vượt qua ba vòng phá giáp tiến, công kích phía sau, thuận tiện đều dừng lại hết.

Nếu lại công kích, phá giáp tiền sẽ ngộ thương đến người mình.

- Giết!

Tên Thông Mạch kỳ kia vung roi lên, cười lạnh một tiếng, dẫn đầu đánh về phía Trần Vũ.

Trước khi mai phục Trần Vũ, bọn họ sớm đã có kế sách ứng đối.

Nếu như mục tiêu chạy trốn, sẽ đối mặt với một lượt bắn của phá giáp tiền, không chết thì cũng lột da.

Nếu như mục tiêu lui về, thì mục tiêu đều chạy không thoát, sẽ rơi vào vận mệnh bị vây giết.

- Người thứ nhất ta giết chính là ngươi.

Sắc mặt Trần Vũ trầm xuống, giống như một con báo, ép thẳng về phía Thông Mạch hậu kỳ đang vung roi kia.

Cao thủ dùng roi, rất khó đối phó, mục tiêu rất dễ dàng bị đối phương chế trụ.

- Tiểu bối muốn chết!

Tên Thông Mạch kỳ dùng roi, trên mặt nở một nụ cười lạnh, thôi động mười phần nội tức, vung ra một roi mạnh đến nỗi chỉ nghe tiếng gió của bóng roi.

Dưới một roi toàn lực của hắn, coi như người cứng như thép, cũng có thể bị quất roi một lớp da.

- Cầm lấy!

Trần Vũ hét lên một tiếng, không tránh không né, vận chuyển Đồng Tượng Công, vào một phát về phía chiếc roi.

“Cái gì?”

Cao thủ dùng roi, cười nhạt:

“Người này dám sơ ý, lấy tay bắt roi của mình ư?”

Dưới tình huống bình thường muốn đoạt vũ khí của đối thủ, trừ phi có thực lực và tu vi cao hơn đối thủ rất nhiều nếu không, đó chính là tự rước lấy nhục.

"Đùng" một tiếng.

Trần Vũ thực sự bắt lấy roi, trên tay cảm nhận một trận nóng bỏng.

Nhưng tu luyện “Đồng Tượng Công”, bàn tay, chân, đầu, là vị trí cứng rắn nhất, xưng là "Đồng Quyền", “Đồng Cước”, “Đồng Thủ” ngược lại không sợ vũ khí bình thường.

- Tôi đây cho ta.

Trần Vũ hét lớn một tiếng, trong nháy mắt nắm lấy roi, rồi đột nhiên kéo một cái.

“Không tốt!”

Tên Thông Mạch kỳ dùng roi, liền cảm thấy một luồng cự lực vọt tới, kéo thân thể về phía trước làm cho hắn lao đảo vài bước.

Hắn cấp tốc phản ứng, vứt bỏ roi nhưng thân thể rơi vào quán tính, nên không cách nào ổn định được.

Sợ hãi lớn như vậy, ở trong chém giết sinh tử, thực sự là sợ hãi nghiêm trọng.

- Chết đi!

Thân hình Trần Vũ xẹt qua một đạo tàn ảnh, cấp tốc xông đến trước người tên kia, một quyền đánh xuống trước ngực tên vung roi.

“Bồng cạch!”

Một quyền Âm Sát bá đạo này, trực tiếp đánh cho lồng ngực tên cao thủ Thông Mạch kỳ này rạn nứt, thổ huyết giữa không trung, roi xuống đất bỏ mình.

Đánh chết một tên Thông Mạch kì!

Khi bắt đầu giao phong, Trần Vũ tạo ra một một sở hữ rất lớn, thành công đánh chết một cao thủ dùng roi khó chơi.

Tất nhiên vì thế hắn cũng trả giá khá nhiều. Dù sao, cao thủ hán đối mặt không chỉ là một người.

“Keng! Keng!”

Một giây lát sau, "Đồng Bì Chi Thân" của hắn trúng hai ám khí công kích gây ra vết thương thật nhỏ.

Uy hiếp lớn nhất vẫn là một đòn toàn lực của tên Thông Mạch hậu kỳ khác.

- Nhận lấy cái chết đi!

Một tên Thông Mạch hậu kỳ khác, trường mâu trong tay nổi lên băng sóng lạnh lẽo, nội tức toàn thân rót vào, từ phía sau đâm tới Trần Vũ.

Trần Vũ mới vừa đánh chết một tên Thông Mạch kỳ dùng roi, muốn toàn thân lui lại, là điều không thể xảy ra.

Hắn chỉ có thể thôi thúc Đồng Tượng Công lấy cánh tay mạnh mẽ chống đỡ trường thương toàn lực dưới tay đối thủ.

“Phốc phốc!”

Cánh tay Trần Vũ, lần thứ hai bị cắt, hình như vết thương sâu nửa tấc. Chuyện này đối với Trần Vũ mà nói, từ khi luyện Đồng Tượng Công tới nay, là lần bị thương lớn nhất.

- Làm sao có thể...?

Tên Thông Mạch kỳ dùng thương khiếp sợ không nói nên lời.

Một đòn toàn lực của hắn, lại đánh lên từ phía sau, mà chỉ mang lại cho đối thủ một vết thương nhẹ.

Dạng vết thương này, đối với thể chất mạnh mẽ của Trần Vũ mà nói, không tính là chuyện lớn. Nhưng mà, vết thương này lại làm cho Trần Vũ có chút cảm tức.

Hắn đặt chân vào tông môn, sắp sửa trùng kích tiến vào đệ tử nội môn, không thể ngờ lại bị cao thủ thế tục làm cho bị thương.

Trần Vũ hạ quyết tâm, sau khi về tông môn, nhất định phải tu luyện Đồng Tượng Công đến cấp độ Đồng Cân. Đến lúc đó, chỉ cần không phải Bảo Khí cơ bản vũ khí bình thường với tu vi Thông Mạch kì sẽ không gây ra tổn thương gì cho hắn.

- Cút!

Cánh tay Trần Vũ vung lên, tên Thông Mạch kỳ dùng thương bị quăng ra một khoảng cách xa.

Nhưng hắn không tiếp tục đuổi giết tên này nữa. Tên cao thủ dùng thương này, trong những người còn lại có thực lực mạnh nhất, phương diện trực tiếp tác chiến cũng là mạnh nhất. Một khi cùng hắn chính diện triển đấu, sẽ rơi vào vây đánh của bốn tên Thông Mạch kỳ khác.

“Vụt bạch!”

Thân hình Trần Vũ thoát một cái, giống như để lại một đạo tàn ảnh ở chỗ cũ, lóe ra ám khí công kích, hướng thẳng về phía bốn tên Thông Mạch kì còn lại.

Lúc này trình độ Lăng Vân bộ của hắn, đã tiến sát đến đại thành.

Tên cao thủ dùng thương kia, trong thời gian ngắn, hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của hắn.

- Vân Sát Quyền!

Trần Vũ vung một quyền ra, Vân Sát nội tức như hung thú gào thét, một luồng sát khí âm hàn bạo ngược, đóng kín tên Thông Mạch trung kì sử dụng ám khí.

- Á!

Tên cao thủ Thông Mạch trung kỳ, hoàn toàn không ngăn được một quyền bạo lực hung hãn như vậy, trực tiếp bị đánh bay ngược ra xa, phủ tạng bị phá nát.

Trong một khoảng khắc cao thủ thứ hai bị chết thảm.

Trần Vũ hoàn toàn yên tâm, đánh chết tên cao thủ sử dụng ám khí thuộc loại viễn trình này, còn lại một tên Thông Mạch hậu kỳ và ba tên Thông Mạch trung kỳ là có thể đối phó tốt rồi.

“Bạch!”

Hắn thi triển thân pháp, lấy tốc độ nhanh nhất, lần thứ hai bỏ qua cao thủ dùng mâu, thẳng hướng ba tên Thông Mạch trung kỳ.

- Tiểu bối! Có bản lĩnh thì đánh với ta một trận.

Tên cao thủ dùng thương, hai mắt bốc hỏa, truyền ra giọng của một nam tử trung niên.

Trần Vũ cười lạnh một tiếng, lấy thủ đoạn giống nhau, qua mấy hiệp, giống như lời đình trảm giết ba tên Thông Mạch trung kỳ khác.

Lúc này...

Trên sân, chỉ còn dư lại một tên cao thủ Thông mạch hậu kỳ dùng thương.

“Hít!”

Hắn hít một ngụm khí lạnh, hầu như không suy nghĩ nhiều, lách mình lui lại.

Cùng lúc đó, phía trên hẻm núi.

“Ầm” một tiếng.

Khuôn mặt Vương Lăng Vân âm trầm, một quyền đập nham thạch ở dưới chân, gây ra một lỗ lớn.

Giờ phút này, hắn đã biết, không thể cứu vãn nữa.

- Tại sao lại như vậy! Làm sao có thể...?

Hầm răng Vương Lăng Vân cắn chặt, giữa hai hàng lông mày, lộ ra âm lệ không cam lòng sâu sắc.

Chạy đi đâu?

Phía dưới Trần Vũ hét lên một tiếng, truy sát tên cao thủ Thông Mạch kỳ dùng thương kia.

“Suru suru suru!”

Đột nhiên, hai bên bên trong rừng cây, bắn ra không ít phá giáp tiễn, ngăn trở thân mình của Trần Vũ.

Cao thủ dùng thương vô cùng chặt vật, tiến vào trong rừng rậm.

Trần Vũ không tiếp tục đuổi giết nữa, mà cúi người, lột khăn che mặt của tên Thông Mạch hậu kỳ dùng roi.

Đập vào tầm mắt là một tên nam tử trung niên mũi cao. Mặt mũi của người nọ, làm cho Trần Vũ cảm giác rất quen thuộc. Lại liên tưởng đến suy đoán lúc trước, Trần Vũ đột nhiên nhớ tới, lầm bầm nói:

- Người này là một tộc lão của Trần gia! Vương Lăng Vân, quả nhiên là nguoi...

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Nghiệm Chứng Tư Chất

- Vương Lăng Vân, quả nhiên là nguoi!

Trong lòng Trần Vũ đã khẳng định, Vương gia kia sẽ không vì hắn là một bán lĩnh thể mà bày xuống sát cục như vậy.

Hơn nữa, thiên tài chân chính của Trần gia là “Trần Đình Nhĩ” đã bị lộ ra ngoài ánh sáng, có lẽ nữ nhân này mới là mối đe dọa khiến Vương gia kiêng kỵ nhất.

“Bịch...”

Thân hình Trần Vũ khẽ lóc lên, như một con gió xông vào trong rừng.

Hắn sẽ không dùng tay dễ dàng như vậy.

- Chạy mau!

Trong rừng rậm, có một đám người bịt mặt đang rút lui, trên lưng mỗi người đều mang một cái cung nỏ nặng nề.

Những nỏ thủ này chẳng qua chỉ là Luyện Thể kỳ, lưng đeo trọng nỏ, làm sao chạy thoát khỏi Trần Vũ?

- Chết đi!

Trần Vũ nhanh chóng đuổi kịp một tên nỏ thủ, Vân Sát quyền mang theo hung sát chí khí kinh người găm thét, một quyền đánh bay đối phương, lập tức bỏ mạng.

Nỏ thủ còn lại đều kinh hoàng đảo tẩu.

Sau khi tiến vào rừng, địa hình phức tạp, vật cản quá nhiều, với thân pháp huyền diệu của Trần Vũ, căn bản không sợ Phá Giáp tiến của bọn họ.

- A... A....A...

Tiếng hét thê thảm không ngừng vang lên trong rừng.

Vân Sát quyền của Trần Vũ uy sát lâm liệt, chỉ dùng vài phần hỏa hầu, thậm chí không cần nội tức (*) là có thể miểu sát (**) những nỏ thủ Luyện Thể kỳ này.

Mục tiêu bị uy lực của sát khí phong tỏa, thân thể rét lạnh, căn bản không có sức phản kháng.

Qua một trận đánh giết, Trần Vũ chỉ cảm thấy nội tức âm sát trong cơ thể càng mãnh liệt và thông thuận. Bình cảnh (***) của Vân Sát quyền pháp và nội tức đều mơ hồ có cảm giác tinh tiến.

- Tiểu tử này thật đúng là sát tinh.

Cao thủ hậu kỳ dùng mâu cảm thấy trong lòng kinh hãi, mượn địa lý quen thuộc và nỏ thủ sau lưng ngăn cản, cuối cùng chạy ra khỏi tầm mắt của Trần Vũ.

Thế nhưng, những nỏ thủ Luyện Thể kỳ thì đều bị Trần Vũ đánh chết từng người một.

Không chỉ đánh chết, hắn còn đem toàn bộ trọng nỏ tiêu hủy.

Trần Vũ biết, muốn bí mật bồi dưỡng một nhóm nỏ thủ trung thành như vậy, cần phí một lượng tâm huyết và tài lực rất lớn, bao gồm cả việc mua Phá Giáp nỏ, tất cả đều rất xa xỉ.

- Hừ! Vương Lăng Vân... Lần này ta chỉ thu chút lợi tức của ngươi.

Trần Vũ không tiếp tục truy sát nữa.

Vương Lăng Vân thân ở tông môn, sớm muộn sẽ chạm mặt, vẫn còn nhiều thời gian, hắn cuối cùng sẽ có cơ hội đối phó người này.

Nửa canh giờ sau.

Trong hạp cốc ở một nơi khác, một người ẩn núp trước hang núi.

“Vù vù...”

Cao thủ dùng mâu thờ hồng học, đi tới trước mặt một thiếu niên mặc thanh sam.

- Lăng Vân tiểu chất.

Sắc mặt trung niên dùng mâu rất khó coi, nói:

- Lần này nghe lời ngươi, bày cuộc diệt sát kẻ kia, vậy mà khiến gia tộc tổn thất năm tên cao thủ Thông Mạch kỳ, cộng thêm hơn hai mươi tên nỏ thủ được gia tộc tỉ mỉ bồi dưỡng.

Lần này bố trí mai phục, Vương gia trộm gà không thành còn mất năm gạo, tổn thất nặng nề.

- Tiểu tử này, chắc chắn có kỳ ngộ...

Vương Lăng Vân nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt lộ vẻ âm lệ và giận dữ, cực kỳ bất an.

Hắn nắm chặt song quyền, móng tay thậm chí đâm vào trong da thịt, từ lòng bàn tay chảy ra một vệt máu.

- Kỳ ngộ bà nó!

Trung niên dùng mâu gần như chửi ầm lên:

- Ta và Tứ đường thúc của ngươi chính là bị ngươi lừa gạt, nói trên người hấn có khả năng có mảnh vỡ vẫn thạch. Xem tình huống bây giờ, cho dù người may mắn được một hai khối vẫn thạch, e rằng đã sớm tiêu hóa, dùng để tăng phúc thực lực rồi.

Thực ra, lúc đầu Vương Lăng Vân đề nghị “kế hoạch chặn giết”, phần lớn tộc lão Vương gia cũng không đồng ý.

Suy cho cùng, Vương gia kiên quyết nhất vẫn là Trần Đình Nhi, cao đồ của trưởng lão.

Về sau, Vương Lăng Vân nghĩ cách mượn sức hai vị thúc bá, chắc chắn trên người Trần Vũ có kỳ ngộ, rất có khả năng cất giấu mảnh vỡ vẫn thạch, lúc này mới thuyết phục hai vị tộc lão.

Nhưng kết quả cuối cùng, không ngờ lại thê thảm như vậy.

Lần chặn giết này, ngoại trừ vị trung niên dùng mâu của Vương gia ra, có thể nói là toàn quân bị diệt.

- Thất bại lần này, ta sẽ gánh trách nhiệm.

Wương Lăng Vân hít sâu một hơi, cuối cùng bình tĩnh lại.

Bất kể nói thế nào, trước khi có thể trở thành đệ tử nội môn, hấn rất cần tài nguyên của gia tộc đại lực trợ giúp.

- Thế nhưng... Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy, cho dù ta đồng ý bỏ qua, tên Trần Vũ kia cũng sẽ không bỏ qua cho ta. Ta không có đường lui..

Trong mắt Vương Lăng Vân thoáng hiện một tia sát cơ nồng nặc.

- Hừ! Cho dù ngươi và ta liên thủ cũng không phải đối thủ của tiểu tử đó. Tiểu tử kia lực phòng ngự vô cùng chắc chắn, không đơn giản là luyện ngoại công.

Trung niên dùng mâu cũng không nhịn được.

- Ta thừa nhận, bây giờ mình còn không phải đối thủ của hấn. Trong thế tục, người có thể đối phó được hấn rất ít. Thế nhưng, trong tông môn, người có thể bóp chết hấn lại có quá nhiều. Vương Lăng Vân ta vừa vặn ở trong tông môn, nhân duyên cực rộng, có ít nhất mười loại biện pháp âm thầm hãm hại hấn...

Trên gương mặt bình tĩnh của Vương Lăng Vân lộ ra một tia lãnh ý nhàn nhạt.

Cao thủ dùng mâu chợt cảm thấy một loại hàn ý không tên.

...

Mấy ngày sau, Trần Vũ về đến Vân Nhạc môn.

Chuyện thứ nhất Trần Vũ làm khi hồi tông, đó là đến Thiên Võ các, lựa chọn một môn võ học trung cấp. Dù sao cũng là phúc lợi miễn phí khi đạt tới Thông Mạch trung kỳ, không cần thi phí.

Lần này, Trần Vũ cũng không gặp lão giả mặt đỏ lúc trước.

Từ chỗ một vị chấp sự trung niên, Trần Vũ lấy được một môn võ học trung cấp gọi là Trảm Phong Kiếm.

Môn võ học Trảm Phong Kiếm này, chú trọng là nhanh đến cực hạn, ở phương diện này, cùng với “Phong Ngâm kiếm” của hấn cực kỳ xứng đôi.

Trở lại nơi ở.

Trần Vũ thử tu hành Trảm Phong Kiếm.

Hấn lựa chọn môn võ học kiếm pháp này, không phải vì chủ tu, cũng không phải đặc biệt chuẩn bị cho “Phong Ngâm kiếm”.

Hấn muốn thử nghiệm chứng một việc.

- Ta có thiên phú thể thuật, tại phương diện tu hành quyền pháp thân thể như có thần trợ. Không biết tại phương diện đao, kiếm vũ khí, có thiên phú hay không.

Trần Vũ trầm nghĩ.

Ba ngày sau, Trần Vũ tay cầm Phong Ngâm kiếm, đi tới một mảnh đất hoang trong tông môn, múa ra một loạt bóng kiếm tàn phong sắc bén, kiếm pháp

và thân pháp giao thoa, kinh phong dạt dào.

Môn võ học Trâm Phong Kiếm này, tiến bộ tu hành của Trần Vũ có thể nói là không tệ, bất tri bất giác đã “nhập môn”.

Tiến triển như vậy đủ khiến một vài đệ tử nội môn phải kinh ngạc.

Chẳng qua, tiến độ này so với võ học quyền pháp của Trần Vũ vẫn chậm hơn không ít. Thế nhưng, nếu so với tu luyện Văn Sát nội tức thì lại nhanh hơn quá nhiều.

Giờ khắc này, Trần Vũ đã chứng thực được tư chất của mình.

Tư chất của hắn quả nhiên khuynh hướng thể thuật, có thể nói là thiên tài thể thuật.

Hắn cho ra kết luận: thân thể đơn thuần, vận dụng tứ chi, ví dụ như võ học quyền cước các loại, công pháp luyện thể, tiến độ tu hành của bản thân có thể.

Mà thông qua tứ chi, các loại võ học dùng vũ khí gián tiếp, ví dụ như kiếm pháp, đao pháp, bản thân cũng có thể xem là thiên tài.

Cuối cùng, phương diện tâm pháp, khuynh hướng phù hợp hệ thống năng lượng, tư chất của hắn cũng rất bình thường.

Sau khi thăm dò chân tướng tư chất của mình, Trần Vũ thở phào một hơi.

Mặc dù tư chất tu hành của hắn không tính là hoàn mỹ, nhưng cũng có ưu thế độc đáo.

- Đã như vậy...

Ánh mắt Trần Vũ chớp động, sau khi nghiệm chứng tư chất, trong lòng hắn không khỏi tái hiện một ý nghĩ tu hành mơ hồ.

Dựa theo ý nghĩ tu hành này, nếu tương đối thuận lợi, trước “Thi đấu Ngoại môn”, tấn thăng Thông Mạch trung kỳ, thực lực sẽ lại tiến thêm một tầng cũng không có vấn đề.

...

Ngày hôm sau, Trần Vũ đi tới Tông Vụ Đường.

Lần này, hắn không phải đến làm nhiệm vụ tông môn, mà tới đổi một vài dược liệu linh tính.

Tông Vụ Đường ngoại trừ phát ra nhiệm vụ, còn có thể đổi một vài linh tài, đan dược thường thấy, đa số là thuốc trị thương hoặc đan dược phụ trợ tu luyện.

Trong một căn điện.

- Tổng cộng 102 khối Nguyên thạch thứ phẩm, 210 điểm cống hiến. Ngoài ra, “Man Ngu chi tủy”, “Nguyên Chu Thảo” người muốn tương đổi hiếm, trước mắt không có hàng.

Một tên chấp sự áo đỏ thân nhiên nói.

Nhiều như vậy ư?

Trần Vũ thầm giật mình, cảm thấy ngoài ý muốn.

Những linh tài hắn cần chính là phương thuốc luyện thể hơi cao hơn “phương thuốc bình dân” trong Đồng Tượng công.

Phương thuốc luyện thể thứ hai trong Đồng Tượng công cũng tương đối thấp. Chẳng qua, trong phương thuốc này, đã không còn dùng trân tài trong tục nữa.

Mặc dù Trần Vũ đã sớm chuẩn bị, nhưng giá cả cuối cùng vẫn nằm ngoài dự liệu.

Mấu chốt nhất là... tài liệu chính “Man Ngu chi tủy” trong phương thuốc vẫn không đổi được, chỉ mới bảy tám loại linh tài phụ trợ đã dùng hết nhiều Nguyên thạch thứ phẩm và điểm cống hiến như vậy.

- Ngại đất? Hừ...

Tên chấp sự áo đỏ cười một tiếng quái dị, nói:

- Tài liệu của Tông Vụ Đường ta so với âm thầm mua ngoài còn đắt hơn hai thành. Bằng không, tự người phí sức tìm kiếm từng thứ thì giá cả sẽ càng rẻ hơn.

Trần Vũ không nói nhảm nữa, liền chỉ ra Nguyên thạch thứ phẩm và điểm công hiến, đổi những tài liệu phụ trợ này.

“Thi đấu Ngoại môn” chỉ còn nửa tháng, hẳn nào có nhiều thời gian đi tìm từng trân tài phụ trợ.

Cứ như vậy, điểm công hiến trên người Trần Vũ đã không còn sót lại bao nhiêu, Nguyên thạch thứ phẩm còn lại không đến trăm khối.

Hai loại linh tài “Man Ngưu chi tủy” và “Nguyên Chu Thảo” còn lại, Trần Vũ chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Đi ra Tông Vụ Đường.

Trần Vũ lại đụng phải người quen, một nam tử mắt tam giác, chính là Đinh Cửu Huy.

- Trần sư đệ? Người tới Tông Vụ Đường sưu tập tài liệu?

Đinh Cửu Huy mừng rỡ, chào hỏi Trần Vũ.

Từ sau nhiệm vụ chém giết “Gấu Vương” Đinh Cửu Huy đã nhìn Trần Vũ với ánh mắt khác xưa.

Lúc đầu nếu không có Trần Vũ ra tay, hẳn cũng không có khả năng thuận lợi tấn thăng Thông Mạch trung kỳ.

Hôm nay, Trần Vũ tấn thăng Thông Mạch kỳ, trở thành đệ tử ngoại môn chính thức. Đối với người có thực lực như vậy, Đinh Cửu Huy tất nhiên sẽ nhìn bằng ánh mắt khác.

- Đúng vậy, chỉ thiếu một ít trân tài nữa.

Trần Vũ giờ cái túi trong tay lên, nói rõ tình huống cụ thể của mình.

- Ồ?

Đinh Cửu Huy ngạc nhiên, nói:

- Ở Tông Vụ Đường sưu tập tài liệu, giá cũng không rẻ. Nhưng nếu như chỉ thiếu chút trân tài hiếm hoi, có thể đến “hội giao lưu ngoại môn” thử thời vận.

Hội giao lưu ngoại môn ư?

Trần Vũ sững sờ, chợt nghĩ tới lời đồn về hội giao lưu này.

- Bây giờ, Trần sư đệ tấn thăng Thông Mạch kỳ, đã là đệ tử chính thức, nên tiếp xúc với “vòng tròn” này. Bằng không, để ta dẫn người đi.

Đinh Cửu Huy chợt tỉnh ngộ.

Thì ra, “hội giao lưu ngoại môn” này, chỉ nhằm vào đệ tử ngoại môn thâm niên, ít nhất phải tấn thăng Thông Mạch kỳ.

Trước đây, Trần Vũ chỉ có tu vi Luyện Thể kỳ, là nhân vật sát ngoài vòng như vậy, tất nhiên không có tư cách tiến vào vòng tròn nhỏ kia.

- Vậy làm phiền Đinh sư huynh.

Trần Vũ vội vàng cảm ơn.

Theo hắn biết, Hội giao lưu ngoại môn là hoạt động nhỏ của đệ tử ngoại môn thâm niên, xúc tiến lẫn nhau giao lưu các loại kinh nghiệm võ học.

Hơn nữa, trên hội giao lưu, giữa các đệ tử thâm niên cũng có thể tiến hành giao dịch các loại tài nguyên.

Trần Vũ cũng đã chờ mong hội giao lưu ngoại môn này từ lâu.

Nghe nói, một vài tinh anh và thiên tài ngoại môn chân chính, đều sẽ xuất hiện trên hội giao lưu.

- Hi vọng hội giao lưu ngày kia sẽ có thu hoạch.

Trần Vũ trở về nơi ở, khoanh chân tiến hành tu luyện.

Sưu tập phương thuốc là một bước quan trọng trong ý tưởng tu hành của hắn, có thể trùng kích nội môn hay không, then chốt ở Đồng Tạng công.

***

(*) Nội tức: luồng nội khí trong cơ thể.

(**) Miêu sát: tiêu diệt trong chớp mắt, không thể chống cự được.

(***) Bình cảnh: gặp chướng ngại trong tu luyện khi đột phá cảnh giới.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ngoại môn giao lưu hội

Hai ngày sau, Trần Vũ dưới sự chỉ huy của Đinh Cửu Huy đến trước một tòa tiểu viện thuộc ngoại môn của Bắc Giác.

Ở cửa ra vào trước sân, có hai tên đệ tử ngoại môn đang đùa giỡn, trêu ghẹo nhau, trông có chút giống hộ vệ vậy.

- Người tới rồi Đinh sư huynh.

Hai tên đệ tử ngoại môn vội vàng đứng dậy chào hỏi Đinh Cửu Huy.

- Vị này là...?

Một trong hai tên đệ tử ngoại môn nhìn về phía Trần Vũ.

Trong vòng tròn của đệ tử thâm niên thì Trần Vũ là một gương mặt xa lạ, đây là lần đầu tiên hắn tham gia Giao Lưu Hội.

- Ô! Người chính là kẻ ăn bám Trần... Trần Vũ?

Một tên đệ tử ngoại môn khác vậy mà nhận ra Trần Vũ nói.

- Ta kháo! Hắn chính là Trần Vũ? Cái tên tiểu bạch kiểm lừa được Mục Tuyết Tinh? Ta nhìn bộ dạng này của hắn cũng không hơn ta được bao nhiêu.

Tên đệ tử ngoại môn kia phản ứng rất mạnh, trong mắt nhìn chăm chăm vào Trần Vũ.

Hai người này nhìn Trần Vũ như nhìn một đồ vật gì đó cực kỳ hi hữu vậy.

Ăn bám? Tiểu bạch kiểm?

Gương mặt Trần Vũ hơi run run một chút. Sau cái lần cầm tay Mục Tuyết Tinh kia, hắn bị đội lên đầu cái danh ăn bám, đến bây giờ vẫn chưa gỡ xuống được. Mặc dù hắn đã trải qua thông mạch, trở thành đệ tử chính thức.

- Hừ! Hai người các ngươi bớt nói nhảm đi! Thực lực của Trần sư đệ tuyệt đối sẽ không thấp hơn ta. Lần này ta dẫn hắn đến đây là để tham gia Giao Lưu hội.

Đinh Cửu Huy trừng mắt, liếc hai người một cái.

- Hắc! Đinh sư huynh các ngươi vào trước đi.

Hai người cười đùa hí hửng, đưa tay ra dấu mời Đinh Cửu Huy cùng Trần Vũ vào viện.

Việc đánh giá của Đinh Cửu Huy về thực lực của Trần Vũ thì hai người tự nhiên là không tin, tưởng Trần Vũ nhờ vào quan hệ với Đinh Cửu Huy để tiến vào cái vòng tròn này.

Tiến vào trong viện.

Thứ đầu tiên mà Trần Vũ nhìn thấy chính là một Diễn Võ Trường rộng rãi.

“Hoắc! Hoắc!”

Trên đây có hai tên đệ tử Thông Mạch kỳ đánh nhau, có vẻ như là đang luận bàn quyền cước. Nhìn tu vi của hai người tuy là Thông Mạch trung kỳ nhưng thực lực chân chính lại có thể đánh được với Thông Mạch hậu kỳ.

Dù sao, với căn cơ võ học của tông môn, nhất là phương diện phẩm chất có ưu thế không nhỏ.

Bốn phía Diễn Võ Trường mấy tên đệ tử ngoại môn đứng đấy, đang xem cuộc chiến, thỉnh thoảng thấp giọng nói chuyện với nhau.

- Chắc chắn, với trình độ của hai người này muốn tiến vào hai mươi thứ hạng đầu chỉ sợ rất khó có khả năng.

Một tên thiếu niên có khuôn mặt tròn tròn mang chút bất lưu đang găm tảo, quan sát hai người đang chiến đấu trên Diễn Võ Trường, có chút khinh thường nói.

Thanh âm của thanh niên béo tròn tương đối vang, mọi người ở đây đều có khả năng nghe được.

Mấy người phụ cận nghe thấy thế có chút kiêng kị nhìn về phía thanh niên béo tròn.

Hết lần này đến lần khác tên thiếu niên mặt béo tròn này có địa vị không tầm thường ở ngoại môn, bên cạnh thường có người nói khoác, dắt ngựa đi rong.

- Hoàng ca nói không sai

- Với cái thực lực này mà lại không cảm thấy mất mặt, xấu hổ sao?

Trên Diễn Võ Trường, hai người đang luận bàn nhất thời bày tỏ ra thái độ phẫn nộ không chịu nổi.

Trận tỉ thí này cũng theo đó mà dừng lại.

- Hoàng Viên! Đừng tưởng rằng ngươi xếp thứ bảy mà khinh thường chúng ra.

Hai tên thiếu niên trên Diễn Võ trường khó mà chịu được cục tức này.

Thì ra cái thanh niên béo tròn này tên là Hoàng Viên, chính là đệ tử tinh anh của ngoại môn, cuộc thi năm ngoái lọt vào mười thứ hạng đầu.

Xếp thứ bảy ư?

Trần Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc, đối với tên Hoàng Viên này sinh ra hứng thú.

- Trần huynh cần phải đề phòng tên Hoàng Viên này, người này vui buồn thất thường, tính cách luôn bất nạt kẻ hèn nhát, yếu đuối.

Đình Cửu Huy hạ giọng nói.

Trần Vũ gật gù đầu, hẳn có thể thấy được những đệ tử phụ cận bao gồm cả Đình Cửu Huy đối với thiếu niên béo tên Hoàng Viên này hơi có chút e ngại.

Đúng lúc này, mâu thuẫn trên Diễn Võ Trường càng trở nên gay gắt hơn.

- Bắn vào hai người các ngươi?

Thiếu niên béo tròn này cười nhạo một tiếng:

- Tiểu Gia trong vòng ba chiêu, đánh ngã được cả hai người các ngươi. Tin hay không?

Lấy một địch hai?

Đánh ngã trong vòng ba chiêu?

Đệ tử ngoại môn ở xung quanh đều tỏ ra vẻ nghi ngờ.

- Không tin.

Hai tên thiếu niên trên Diễn Võ Trường mang giọng điệu tức giận nói.

Trong vòng ba chiêu, đánh bại được một người đã là khi dễ người nói gì là đánh bại cả hai.

- Tên Hoàng Viên này lấy đâu ra tự tin lớn như vậy?

Đình Cửu Huy có chút giật mình.

Bản về tu vi, hai tên thiếu niên kia cũng giống hẳn là Thông Mạch trung kỳ. Tu vi của tên Hoàng Viên kia cũng chỉ là Thông Mạch hậu kỳ thôi.

Mấu chốt chính là lấy một địch hai lại còn muốn đánh bại trong vòng hai chiêu, điều này sao có thể?

“Cọ!”

Dưới sự ngỡ vực của mọi người, Hoàng Viên đã lách mình tiến vào Diễn Võ Trường.

- Cẩn thận!

Hai tên thiếu niên Thông Mạch trung kỳ lộ ra vẻ cảnh giác. Nếu như để cho Hoàng Viên thành công thì mặt mũi của bọn họ để đi đâu?

Về mặt Hoàng Viên tươi cười, trên Diễm Võ Trường giống như rất nhàn nhã.

- Tiến lên!

Hai người liếc nhìn nhau, tả hữu giáp công, đồng thời xông về phía Hoàng Viên.

- Phi Ứng Thối!

Một trong hai thiếu niên lảng không mà lên, bay người lên, mang theo kinh khí kinh người.

- Thiết Vân trào!

Một tên thiếu niên khác cũng thi triển Thiết Vân Trào giống như của Vương Lăng Vân đánh về phía trước, mang theo một làn gió lạnh lao thẳng tới Hoàng Viên.

- Ha ha ha...

Hoàng Viên cười lớn một tiếng, thân ảnh mập mạp vì một tiếng, giống như là biến mất tại chỗ, thoải mái tránh thoát công kích Thiên Vân Trào của thanh niên phía sau.

Sắc mặt của những người quan chiến ở đây đều biến đổi.

Thân hình Hoàng Viên nhìn mập mạp như vậy nhưng tốc độ cũng rất nhanh, chính là tĩnh lặng không tiếng động, bộc phát tốc độ trong nháy mắt.

Trần Vũ phát hiện ra Hoàng Viên tránh được Thiết Vân trào này nhưng cũng không tránh được chiêu thức khác.

Đây là hấn không thể nào cùng một lúc tránh hai chiêu thức được.

- Gục xuống cho ta!

Hai mắt Hoàng Viên lóe lên hung quang, bàn tay xòe ra như hình cây quạt, mang theo kinh phong mãnh liệt, lập tức đập vào đùi của thanh niên thi triển Phi Ứng thoái.

“A!”

Thiếu niên đang lảng không để đá này kêu lên một tiếng buồn bực, trên đùi đau đớn một hồi, gần như là bị gãy mất.

“Bịch!” một tiếng.

Thiếu niên thi triển thoái pháp ngã xuống đất, bụng lấy chân của mình mà kêu lên đau đớn.

Thiếu niên còn lại sắc mặt hoảng hốt, không dám liều mạng với Hoàng Viên, có ý định đánh du đấu.

Nhưng mà thân pháp này của Hoàng Viên nhanh kinh người, thân hình hấn nhanh chóng tới gần.

“Ngao!”

Quyền trào va chạm vào nhau, thiếu niên thi triển "Thiết Vân trào" này cánh tay truyền đến một hồi tê dại, nội tức cường đại khiến hấn đứng cũng không vững.

Lại nằm xuống!

Còn không đợi hấn kịp phản ứng, một chưởng của Hoàng Viên nhanh như sét đánh xuống, làm hấn bay ra ngoài mấy trượng, đập xuống đất, nửa ngày sau dậy cũng không nổi.

“Tê!”

Những đệ tử xem chiến đấu ở đây cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Tất cả tổng cộng còn không đến mười hơi thở, dùng có ba chiêu, Hoàng Viên đã đem hai tên Thông Mạch trung kỳ đánh ngã.

- Tên Hoàng Viên này tu luyện một loại công pháp gia truyền, không chỉ tu võ học mà phòng ngự của thân thể cũng hơn xa những đệ tử cùng cấp.

Đình Cửu Huy thấp giọng nói ra.

Thì ra là thế.

Trần Vũ đã phát hiện ra Hoàng Viên cũng giống như mình, cả lực lượng lẫn thân thể đều vượt qua đệ tử Thông Mạch.

Lấy ước định của hắn, thực lực này của Hoàng Viên ít nhất đã đạt tới cấp bậc của Đại Sát Sở Lệ Phong. Dựa vào độ thâm sâu của công pháp thì có vẻ hơi kém nhưng nếu so lực lượng và thân thể thì hắn có thể dễ dàng thắng Đại Sát.

- Đây chính là thực lực mười vị trí đầu của đệ tử ngoại môn ư?

Trần Vũ cũng cảm thấy một tia áp lực.

Lấy cấp bậc Đại Sát kia thì với thực lực Trần Vũ bây giờ cũng không có mười phần chiến thắng.

Khó có thể tưởng tượng được thực lực của đệ tử bài danh trước thứ ba thậm chí là đệ nhất.

Theo kinh nghiệm lúc trước ngoại trừ đệ nhất có năng lực chắc chắn tiến vào trong thì chỉ có tiến vào trước ba mới có hi vọng hơn một chút.

Nói cách khác Trần Vũ muốn tiến vào làm đệ tử nội môn thì nhất định phải xếp hạng trước thứ ba thậm chí là đệ nhất.

- Dùng những loại công phu mèo cào của các người vào thi đấu ngoại môn chỉ tổ bề mặt.

Hoàng Viên vỗ vỗ tay, khinh thường đi ra Diễn Võ Trường.

Trong sân.

Rất nhiều đệ tử đối với thân ảnh của thiếu niên béo tròn này tràn ngập kiêng kỵ cùng e ngại đều là kính nhi viễn chi.

- Ha ha, Hoàng bàn tử, với cái bản lĩnh này của người cũng chỉ có thể khi dễ kẻ yếu.

Một tiếng cười bất cần đòi vang lên, pha vỡ sự yên lặng.

Trần Vũ kinh hãi, đây là ai mà dám lấy danh Hoàng bàn tử để trêu chọc Hoàng Viên.

Mọi người đều tập trung vào phía tiếng cười phát ra.

Trong sân có một thiếu niên nhanh nhẹn đi ra, trên tay còn cầm một cây quạt giấy.

Thiếu niên này có dáng dấp rất trắng trẻo, dung mạo có thể gọi là tuấn nhã, nếu như không phải có bộ dáng ba lẳng nhăng thì hẳn đích thật có phong độ của người tri thức.

- Là hắn! Ngoại Môn Đệ Nhất thiên tài!

- Nam Cung Lễ! Thực lực trong ngoại môn bài danh thứ hai...

Một đám đệ tử trong viện lại biến đổi sắc mặt lần nữa.

Nếu như nói Hoàng bàn tử mang đến cho mọi người kiêng kỵ cùng e ngại thì cái thiếu niên cầm quạt giấy này là một loại kính ý và tin phục vô hình.

Nam Cung Lễ?

Hắn chính là Nam Cung Lễ?

Trần Vũ chăm chú đánh giá thiếu niên này, hắn cũng nghe qua sự tích của Nam Cung Lễ.

Thiên tài đệ nhất của ngoại môn có thể nói là như sấm bên tai.

- Tu vi của Nam Cung Lễ đã đạt tới Thông Mạch kỳ đỉnh phong. Nghe nói, lấy thiên phú của hắn đã có thể trở thành nội môn đệ tử thậm chí tấn thăng Luyện Tạng kỳ với hắn cũng không khó.

Đình Cửu Huy giới thiệu.

Cái gì?

Lần này thì Trần Vũ là giật mình thật.

Tên Nam Cung Lễ này đã có thể trở thành đệ tử nội môn, thậm chí có thể thoải mái tấn thăng Luyện Tạng kỳ nhưng tại sao hắn còn ở ngoại môn?

Chẳng lẽ hấn ăn no rồi việc sao?

Phải biết rằng những đệ tử như Trần Vũ này có rất nhiều, còn vì việc trở thành đệ tử nội môn mà ra sức làm đây.

- Một khi tấn thăng Luyện Tạng kỳ thì sẽ tự động tấn thăng làm đệ tử nội môn, mà cao tăng của tông môn sẽ có người nguyện ý thu hấn làm đệ tử. Nhưng nghe nói tên Nam Cung Lễ này muốn đoạt lại danh hiệu đệ nhất ngoại môn. Một nguyên do là vì danh dự còn cái nữa là nghe nói phần thưởng cho đệ nhất năm nay có chút phong phú.

Đình Cửu Huy nói rõ nguyên do bên trong.

Trần Vũ nghe vậy không khỏi nảy lên lòng hiếu kỳ, đạt được đệ nhất của năm nay có phần thưởng phong phú gì mà đến mức đề cho Nam Cung Lễ không tiếc ở lại ngoại môn.

Những năm qua nếu lọt vào mười vị trí đầu đều có khen thưởng để cổ vũ việc cạnh tranh giữa các đệ tử.

- Ta tưởng là ai! Nam Cung Lễ, người ăn no, ỷ vào ngoại môn không đi, nhất định phải cướp được danh ngạch của đệ tử khổ cực như chúng ta.

Cái mặt béo của Hoàng Viên tràn đầy ý cười, có chút thâm ý nói.

Trước mặt người khác, hấn có thể hoành hành ương ngạnh nhưng khi gặp được Nam Cung Lễ thì hấn muốn có vẻ mặt vui cười để tiếp đón.

- Không có ý nghĩa! Xem ra trong cái ngoại môn này chỉ có Đoạn Kiều Long mới có thể đánh với ta một trận.

Nam Cung Lễ không khỏi lắc đầu.

Đối với cái đối thủ như Hoàng Viên này dù là thực lực hay tính ý mạnh hiếp yếu thì hấn đều xem thường.

Đúng lúc này, bên ngoài sân nhỏ lại có mấy đệ tử ngoại môn đi vào.

- Dương sư huynh! Vương sư huynh...

Thanh âm của hai tên đệ tử trông coi kia mang theo một chút lấy lòng nói.

Riêng thiếu niên tóc ngắn đi phía trước, tay cầm một cái ngân thương làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Bên cạnh hấn là một thiếu niên áo xanh có vẻ mặt ôn hòa, cũng là một người mà Trần Vũ quen biết.

- Vương Lăng Vân.

Sắc mặt Trần Vũ bỗng nhiên trầm xuống, nghĩ tới ngày đó mình bị phục kích.

Ý nghĩ tới đây, hấn không nói hai lời, bước lên phía trước đón đầu Vương Lăng Vân.

- Không tốt... là Trần Vũ!

Wương Lăng Vân giật mình một cái, sắc mặt đại biến. Xem tư thế kia nhất định là Trần Vũ tìm mình tính sổ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Quật khởi mạnh mẽ

- Trần Vũ, người... Người muốn làm gì?

Sắc mặt Vương Lăng Vân run sợ.

Hình ảnh Trần Vũ vào mấy ngày trước liên tiếp tiêu diệt ngũ đại Thông Mạch Kỳ đến nay vẫn còn quanh quẩn trong đầu hấn.

Giờ phút này, khi nhìn thấy sắc mặt Trần Vũ có chút khó coi bước tới, thậm chí trong đầu Vương Lăng Vân đã sinh ra ý nghĩ muốn chạy trốn.

Nhưng mà trước mặt nhiều người như vậy Vương Lăng Vân cũng không có cái can đảm để chạy trốn. Nếu hấn chạy thì về sau hấn sao có thể đặt chân vào cái vòng này?

Quan trọng hơn là hắn có được chỗ dựa vững chắc để ý vào.

Hả?

Thiếu niên tóc ngắn ở bên cạnh Vương Lăng Vân nhìn thấy Trần Vũ đi tới bức Vương Lăng Vân không khỏi sửng sốt.

Hắn mơ hồ cảm thấy Trần Vũ có chút quen mắt.

- Trần Vũ ngươi muốn làm gì...?

Thấy hành động của Trần Vũ, Đinh Cửu Huy không khỏi hoảng sợ nhảy lên một cái.

Nếu chỉ có Vương Lăng Vân thì thôi dù sao thực lực của hắn không sai biệt lắm với Đinh Cửu Huy nhưng người bên cạnh Vương Lăng Vân không phải nhân vật bình thường.

- Vương sư huynh, trận luận bàn trước ở vùng dã ngoại vẫn còn chưa đủ hứng thú. Hôm nay ta lại đến để lĩnh giáo một phen.

Trần Vũ cười nhạt một tiếng.

Hắn ám chỉ là lần trước bị chặn giết ở khu hoang dã còn lần này là quang minh chính đại so tài.

- Trần sư đệ nói đùa rồi, hai chúng ta quen thuộc như vậy, cơ hội để luận bàn còn nhiều mà hôm nay coi như là...

Wương Lăng Vân miễn cưỡng nở ra được một nụ cười, tâm ý bỗng co lại.

Xem tình hình hiện tại, Vương Lăng Vân có chút kiêng kỵ với Trần Vũ, thậm chí cũng không dám ứng chiến.

- Thật sao! Nhưng mà ta lại muốn thân thiết hơn với Vương sư huynh một chút. Hay là sư huynh tiếp ba chiêu của ta đi.

Trần Vũ cười quỷ dị một tiếng, lập tức xuất thủ.

“Hô!”

Cách nhau không đến một trượng, trong chớp mắt Trần Vũ đã bức đến bên cạnh Vương Lăng Vân, một quyền nhanh như chớp, kêu lên tiếng buồn bực lao đến.

Wương Lăng Vân chỉ cảm thấy một quyền thế cuồng bạo lao tới, ép hắn hô hấp có chút khó khăn.

- Thiết Vân trảo!

Wương Lăng Vân đành phải cắn chặt răng, vận chuyển công lực đánh ra một trảo.

“Bồng!” một tiếng.

Quyền chưởng giao nhau trên không trung, tạo ra một âm thanh khiến người khác hoảng sợ.

Nhất thời hơn nửa người trong viện đều bị hai người hấp dẫn.

“Tê ngao!”

Wương Lăng Vân kêu lên một tiếng đau đớn, hắn thấy cánh tay của mình tê dại, gần như là mất đi cảm giác vậy, thân thể lùi lại mấy bước.

Một quyền!

Trần Vũ xuất ra quyền thứ hai. Toàn bộ đầu quyền lộ ra như màu xích kim (*), ẩn ẩn dưới một quyền này dù là uy lực hay tốc độ đều đạt đến một tầng thứ hoàn toàn mới.

“Oa!”

Wương Lăng Vân càng khó đỡ hơn, miệng phun ra một ngụm máu, bị quyền cường hãn như không phải của con người này đánh bay ra ngoài.

“Phanh!”

Thân thể Vương Lăng Vân đập vào bên trên tường viện, sắc mặt trắng bệch lộ ra vẻ kinh hãi khôn cùng.

Đến lúc hắn tự mình giao phong với Trần Vũ thì hắn mới biết được đối phương đáng sợ như thế nào, so với lần giao thủ trước thì mạnh hơn rất nhiều.

- Trần Vũ lúc nào trở nên...

Sắc mặt của Đinh Cửu Huy cũng rất đặc sắc.

Lần trước đánh với Vua Gấu hấn đã nhìn ra Trần Vũ không tầm thường, cứ nghĩ đánh giá như vậy đã là quá cao. Nhưng hấn không nghĩ tới, năng lực của Trần Vũ lại mạnh đến trình độ này.

Hai quyền, chỉ hai quyền đã đánh cho người cùng tầng thứ với hấn thổ huyết.

Cách đó không xa, hai tên đệ tử trông coi kia cũng biến sắc, tìm đập nhanh một cách đáng sợ. Nhớ lúc trước bọn hấn còn chế giễu Trần Vũ là tiểu bạch kiếm.

- Còn lại một chiêu.

Trần Vũ nắm tay chậm rãi đi về phía Vương Lăng Vân.

Hai quyền hấn đã đánh cho Vương Lăng Vân thổ huyết, Nếu như lại đánh thêm một quyền thì có thể đối phương sẽ nằm đến mười ngày nửa tháng.

“Hô!”

Trong mắt của hấn lóe lên lệ quang, quyền thứ ba đang chuẩn bị thành, uy lực so với quyền thứ hai kia còn mạnh hơn hai phần.

- Tiểu tử! Xem ra ngươi coi ta không tồn tại.

Bất thành linh có một thanh âm mạnh mẽ vang lên từ một bên khác.

Trần Vũ cảm giác được có một cỗ kinh khí bá đạo, lạnh thấu xương, vô cùng sắc bén hướng về phía mình.

Nghiêng mắt nhìn thì hấn thấy thiếu niên tóc ngắn đi cùng với Vương Lăng Vân kia đã vung Ngân Thương trong tay lên, kinh khí bá đạo quanh quẩn bên trên cây thương.

- Trần sư đệ, vị này là Dương Phàm sư huynh, trong cuộc thi Thương giới đạt xếp hạng thứ chín. Nếu các ngươi không có ân oán gì thì cũng đừng làm to chuyện.

Đinh Cửu Huy vội vàng cười khan một tiếng khuyên can.

Trong Vân Nhạc Môn, có năng lực tiến vào mười vị trí đầu thì tuyệt đối sẽ không phải hạng người vô danh, họ chính là tinh anh trong người cùng cấp.

- Ha ha, đương nhiên sẽ không làm to chuyện rồi. Nhưng mà Trần Vũ sư đệ cũng nên tiếp ba chiêu của ta, ah không hai chiêu thôi cũng được.

Thiếu niên tóc ngắn tên Dương Phàm kia cười lớn, khoe miệng có một tia lãnh ý.

Sắc mặt Đinh Cửu Huy nhất thời trở nên khó xử.

Cái tên Dương Phàm này căn bản không cho hấn mặt mũi, nhất định phải ra mặt cho Vương Lăng Vân.

- Hừ, quả nhiên.

Ở một góc khác, trong mắt Vương Lăng Vân lóe lên một tia âm lãnh: "Dương Phàm là người theo đuổi Mục Tuyết Tinh, lại được ta kể về sự tích ác liệt của tên Trần Vũ này với Mục Tuyết Tinh."

Dương Phàm chính là một trong những chỗ dựa của hấn.

Nhưng Trần Vũ cũng không bị danh hào "Ngoại Môn Tiền Thập" này chấn trụ.

- Cũng tốt, ta đang muốn kiểm nghiệm thực lực của mười vị trí đầu ngoại môn.

Trên người Trần Vũ hiện lên một cỗ chiến ý.

Mục tiêu của hấn là đệ tử nội môn.

Nếu như ngay cả cái cảnh cửa thấp nhất là mười vị trí đầu này mà hấn còn không thể vượt qua thì làm sao hấn tranh được hạng ba thậm chí là thứ nhất?

- Tiếp thương đầu tiên của ta.

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, ngân thương trong tay bỗng nhiên lắc một cái, một đạo thương ảnh mơ hồ lướt qua, đâm thẳng về phía Trần Vũ.

“Phốc phốc!”

Kinh khí lạnh thấu xương trên thân thương đã bao phủ Trần Vũ.

Một thương có xu thế mạnh như vậy làm cho Trần Vũ có cảm giác như đang đứng trước Đại Sát Sở Lê Phong.

- Khai!

Trần Vũ hét lớn một tiếng, quyền ảnh nhanh chóng khuếch trương, hiện lên một màu xích kim, trong cơ thể hắn bạo phát ra một cỗ nội tức âm sát bá đạo.

Những người xung quanh có cảm giác như đang đối mặt phải một đầu hung thú đang gào thét vậy.

Một quyền phun trào nội tức kia truyền đến một sát uy vô hình, thậm chí làm cho Dương Phàm đang ở đối diện có cảm giác bị áp bách từ huyết mạch và tinh thần.

- A?

Ở một nơi hẻo lánh, Nam Cung Lễ vẫn luôn hồ hững chột tỏ ra vẻ khác lạ.

“Keng! Ông!”

Hai cỗ lực lượng bá đạo chạm vào nhau trên không trung, âm thanh trầm đục quý dị giống như tiếng nổ của chuông đồng vang lên.

- Thật mạnh!

Những đệ tử kém hơn Thông Mạch hậu kỳ ở xung quanh cảm thấy đau cả màng nhĩ, khí huyết bất ổn.

“Hô!”

Trong vòng chiến của hai người, cát bụi bay tứ tung.

Trong mắt mọi người, một thương và một quyền kia dừng lại ở trên không, hai người đánh liền mạch, không có động tác thừa.

- Lực lượng của tiểu tử này thật cường hãn.

Khuôn mặt Dương Phàm lạnh lùng, thoáng hiện lên vẻ kinh sợ.

Sức mạnh của đối phương làm hắn cảm giác như đang đối mặt với người bài danh thứ bảy Hoàng bản tử vậy.

Không chỉ có như thế.

Bên trong quyền thế của Trần Vũ mơ hồ có một chút sát uy, thậm chí còn có thể áp chết một chút huyết mạch của hắn.

“Keng!”

Sức lực trên tay Trần Vũ chợt tăng vọt, đánh bay một thương của Dương Phàm.

Ngay sau đó, thân hình hắn nhẹ nhàng lượn vòng, liên tục tung ra mấy quyền để phản công Dương Phàm.

“Keng! Keng! Keng!”

Trong giây lát, Lôi Vũ Bạo Phong quyền pháp của Trần Vũ đã giao phong với Dương Phàm hơn mười chiêu.

Nếu như là Thông Mạch hậu kỳ bình thường thì đã sớm bị sức mạnh của Trần Vũ đánh cho bại lui rồi.

“Vù Vù!”

Nhưng với Dương Phàm này, huy động ngân thương trên tay, thương ảnh mang theo từng đợt gió lạnh gào thét, bá đạo, cương mãnh lại không mất linh động, có thể nói là công thủ tự nhiên.

- Sao lại thế...?

Dưới mặt đất, Vương Lăng Vân như là thất hồn lạc phách vậy.

Tên Trần Vũ này khi nào lại mạnh mẽ như vậy? Thế mà đánh ngang tài với "Ngoại Môn mười vị trí đầu" Dương Phàm.

Trong sân.

Một số đệ tử thâm niên ánh mắt nhìn về phía Trần Vũ đều phát sinh biến hóa.

Mạnh như vậy à?

Một mặt kinh nghi của Đinh Cửu Huy còn không biểu lộ.

Ngoại môn mười vị trí đầu Dương Phàm mà lại không thể hoàn toàn chiến thắng, hẳn bình thường là cường thủ để người ta kính trọng đó.

- Tiểu tử này là người của được Mục Tuyết Tinh ư? Nhìn qua cũng không phải yếu như vậy nha.

Trên mặt của bài danh thứ bảy Hoàng Viên lộ ra một tia hứng thú.

- Hai vị đều dừng tay đi.

Một thanh âm ôn hòa từ một phương khác truyền đến.

Chẳng biết lúc nào một thiếu niên mang tóc dài pháp phôi có vẻ tuấn nhã đứng ở giữa hai người, đồng thời thoải mái đi qua khe hở công kích.

Thân pháp như thế để cho mọi người trong sân rung động.

Trần Vũ chỉ cảm thấy thanh âm này rất quen thuộc, rất nhanh đã đoán ra được thân phận của y.

- Nhạc Phong?

Ngân Thương trong tay Dương Phàm đình chỉ công kích.

Người đến chính là Nhạc Phong.

Lúc này, khí tức của hắn nhà nhà, phong độ ngày càng hơn xưa.

Chỉ xem hắn có thể thông dong đi qua công kích của hai người là biết nhất định có tiến bộ.

- Lăng Vân Bộ đại thành?

Trần Vũ nhìn đại khái là biết thân pháp của Nhạc Phong đã hơn mình nửa bậc.

Ngoài ra, Nhạc Phong hôm đó thu hoạch được mật gấu thì sớm đã tấn thăng lên Thông Mạch hậu kỳ, khuyết điểm của hắn cũng đã được bồi đắp.

- Nhạc sư đệ người tới thật đúng lúc.

Trong lòng Đinh Cửu Huy thả ra một hơi, sự việc căng thẳng này cuối cùng cũng xong.

- Nhạc Phong, nếu ngươi thích xen vào chuyện của người khác thì sau cuộc thi của ngoại môn chúng ta thử luận bàn xem.

Dương Phàm hừ nhẹ một tiếng, vậy mà rút thương rồi đi.

Chuyện đó làm cho Trần Vũ có chút ngoài ý muốn.

Xem ra Dương Phàm này đối với Nhạc Phong có chút kiêng kị.

- Hắc hắc, Trần sư đệ có lẽ người không biết, sau khi Nhạc sư đệ tấn thăng Thông Mạch hậu kỳ thì võ học cũng tiến thêm một bước. Vài ngày trước cả bài danh thứ chín Dương Phàm lẫn bài danh thứ bảy Hoàng Viên đều là bại tướng của hắn.

Đinh Cửu Huy đi tới gần cười giải thích.

Trần Vũ không khỏi ngạc nhiên.

Thì ra thời điểm Trần Vũ về gia tộc kia thì Nhạc Phong đã quật khởi mạnh mẽ trong lớp đệ tử ngoại môn.

Hiện tại, bên trong ngoại môn thì Nhạc Phong đã là Phong Vân thiên tài, thậm chí có thể tranh đoạt bài danh ba người đứng đầu.

- Tiến bộ của Trần sư huynh thật làm cho Nhạc mỗ cảm thấy mặc cảm.

Nhạc Phong mỉm cười, có chút thâm ý nhìn Trần Vũ một cái.

Nhớ ngày đó, Trần Vũ mới chỉ là Đoán Thế đỉnh phong, vẫn là nhân vật râu ria của ngoại môn.

Ngày hôm nay gặp lại hắn đã có thể phân cao thấp cùng tinh anh của ngoại môn rồi.

Mấy người nói khách sáo vài câu liền nhao nhao tiến vào lầu các.

Ngoại môn Giao Lưu Hội, trừ việc luận bàn với giao lưu thì mọi người có thể tiến hành giao dịch.

Giờ phút này, trong lầu các tụ tập từ mười đến hai mươi người có tu vi trên Thông Mạch kỳ, nhưng từ Thông Mạch trung kỳ trở lên vẫn chiếm đa số.

Bởi vì thi đấu ngoại môn cho nên trong Giao Lưu Hội lần này, nhu cầu về tài nguyên của mọi người cũng rất cấp bách.

Mấy vị đệ tử ngoại môn đã tiến vào khâu giao dịch.

- Trần sư huynh, này người tới Giao Lưu Hội này chắc hẳn cũng muốn trao đổi thứ gì đó đúng không?

Nhạc Phong lại cười nói.

Trong lầu các, một đám đệ tử cũng chia làm mấy nhóm, có mấy người quen biết nhau tụ tập năm sáu người lại.

Bên Trần Vũ thì lấy Nhạc Phong làm hạch tâm, thêm cả Đinh Cửu Huy thì cũng có năm sáu người.

- Ta đến đây là cần Man Ngu tùy, phải là cây còn nguyên.

Trần Vũ cũng không giấu giếm, đây là mục đích chủ yếu của hắn trong Giao Lưu Hội này.

- Man Ngu tùy ư?

Bên cạnh Nhạc Phong, một vị nữ đệ tử có dung mạo thanh tú lại có phản ứng.

***

(*) Xích kim màu đồng đỏ

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Đến Tay

- Man Ngu Chi Tùy ư?

Người nữ đệ tử tướng mạo thanh tú đang đứng bên cạnh Nhạc Phong, hướng mắt về phía Trần Vũ.

Xem ra vị nữ đệ tử thanh tú này cùng Nhạc Phong, Đinh Cửu Huy là thành viên của một hội nào đó, địa vị dường như cũng không thấp.

- Đây là Đồng Ngọc Linh sư tỷ.

Đinh Cửu Huy giới thiệu nói.

- Hóa ra là Đồng sư tỷ, chẳng lẽ trong tay người đang cầm vật mà ta cần?

Trần Vũ đang rất nóng lòng.

Đồng Tượng Công của hắn đang đạt tới trạng thái đỉnh phong ở cấp độ đồng bì rồi, tiến độ tu hành cũng không tệ nhưng vẫn còn rất chậm.

Xem ra hiệu quả của những phương thuốc bình dân càng ngày càng kém rồi.

Mà Man Ngu Chi Tùy là dược liệu thứ hai ở bên trong phương thuốc. Nếu có được dược vật này, thì Trần Vũ cũng bớt đi một phần lo lắng.

- Man Ngu Chi Tùy đúng là nằm trong tay của ta. Nhưng vật ấy đối với thể chất có tính cải thiện nhất định. Nghe nói có thể gia tăng vài phần lực lượng, giá trị xa xỉ...

Đồng Ngọc Linh lộ ra vẻ khó khăn.

Nghe lời ấy, trong lòng Trần Vũ thầm tính toán.

“Có giá trị xa xỉ à? Trong tay mình còn lại một nguyên thạch, chỉ sợ không đủ dùng.”

- Không biết Đồng sư tỷ, muốn giao dịch cái gì, hoặc là muốn bao nhiêu nguyên thạch.

Trần Vũ kiên trì nói.

Trong lòng của hắn tính toán, nếu thật sự không thương lượng được sẽ mang kiện "Bán Bảo Khí" bán ra ngoài, mới có thể đổi ra một số nguyên thạch.

- Không bằng như vậy đi.

Đồng Ngọc Linh hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Xem Trần sư đệ vừa rồi giao phong cùng Dương Phàm, cơ bản đã có trong nhóm mười người có thực lực cao nhất ở ngoại môn. Nếu như Trần sư đệ có thể giúp ta làm một chuyện, thì sẽ miễn phí tặng cho ngươi.

"Miễn phí?"

Trần Vũ không thể tin nổi, Đồng Ngọc Linh hiển nhiên vừa ý với thực lực của mình, như vậy việc muốn mình đi làm, chắc có lẽ không quá dễ dàng.

- Ah, Đồng sư tỷ là vì sự kiện kia sao? Nhiệm vụ của Tru sát bang - diệt trừ sáu, bảy mươi Huyết Thủ Ngốc Lang. Cho dù thực lực chúng không tầm thường. Nhưng nếu là Đồng sư tỷ cùng Trần sư huynh liên thủ, thì sẽ có bảy phần thắng.

Nhạc Phong cười nói, hiển nhiên đã biết rõ nội tình.

“Tru sát bang? Huyết Thủ Ngốc Lang?”

Trần Vũ đã đại khái hiểu được sự việc, Đồng Ngọc Linh tiếp nhận một nhiệm vụ của tru sát bang, muốn mang thêm mình để gia tăng phần thắng.

- Ta tiếp nhận nhiệm vụ này, không chỉ vì giải thưởng mà vì Huyết Thủ Ngốc Lang từng lấy đi tính mạng vài tộc nhân của ta.

Khuôn mặt Đồng Ngọc Linh chợt nhíu lại.

- Thì ra là thế. Vậy xin hỏi Huyết Thủ Ngốc Lang tu vi và thực lực ra sao.

Trần Vũ hỏi.

Đồng Ngọc Linh nói:

- Huyết Thủ Ngốc Lang, cũng đã tới Thông Mạch hậu kỳ giống như ta, một thân công lực thâm hậu, tâm ngoan thủ lạt, xảo trá vô cùng. Hơn hết, ta và ngươi liên thủ, phần thắng lớn hơn, cho dù không thành công, cũng không lo lắng đến tính mạng. Hơn nữa, mặc kệ nhiệm vụ có thành công hay không, chỉ cần Trần sư đệ xuất lực, ta đều tặng cho ngươi.

Đồng Ngọc Linh đã nói rõ ràng như vậy, Trần Vũ tự nhiên sẽ không chối từ, lúc này cũng đáp ứng.

Hai người thương nghị chi tiết, đại khái cần ba đến năm ngày sau, xác thực tin tức của Huyết Thủ Ngốc Lang sẽ tiến hành tru sát.

Sau khi thương nghị xong, Trần Vũ dẫn đo một hồi rồi nói:

- Cái này... Sư tỷ có thể đưa cho ta sớm được hay không?

Chủ yếu là hắn quá cần thiết vật ấy. Nếu sớm có đủ phương thuốc, thực lực của hắn sẽ nhanh chóng thăng tiến.

- Được rồi, ta tin tưởng ngươi một lần.

Đồng Ngọc Linh cùng Nhạc Phong trao đổi một ánh mắt, rồi đáp ứng.

Trần Vũ tự nhiên mười phần kinh hi, hắn chỉ thử hỏi thoáng qua, tâm lý đã chuẩn bị sẽ bị cự tuyệt. Dù sao căn bản hắn và Đồng Ngọc Linh không quen biết, mà giá trị đồ vật lại xa xỉ.

Rất nhanh.

Trần Vũ tiếp nhận một lọ nhỏ bằng nắm tay trẻ em. Bên trong có một đoàn sâu đỏ như lửa.

- Cái này chính là huyết tủy “Hong Giác Hung Ngưu”, xem như cùng loại với Man Ngưu Chi Tủy. Vài ngày trước, cao thủ gia tộc bọn ta đều xuất thủ, khó khăn lắm mới săn giết được một con. Thực lực của nó đã đạt tới Luyện Tạng kỳ rồi.

Đồng Ngọc Linh giới thiệu.

Trần Vũ gật đầu thoả mãn, Man Ngưu Tủy với tư cách là tài liệu chính, phẩm chất càng cao thì hiệu quả càng tốt.

...

Trong lầu các.

Một đám đệ tử đang lên lên lút lút giao dịch.

- Huyết khí đan, có tác dụng gia tăng nội khí cùng thông mạch, giao dịch năm mươi năm hóa hầu Hoàng Linh Sâm.

- Cầu mua tài liệu luyện khí...

- Đạo pháp gia truyền, có thể so với trung giai võ học, giao dịch Uẩn Thể Đan.

Một ít đệ tử, đã không thể chờ đợi được mà nói ra sự cần thiết của bản thân.

Rất nhiều tài nguyên khan hiếm, phải ra tay nhanh. Nhất là hiện tại, ngày ngoại môn thi đấu càng ngày càng gần.

Trần Vũ nhìn qua, phát hiện trên người ngoại trừ một kiện Bán Bảo Khí còn lại không có bảo vật gì giá trị.

Bởi vì nguyên thạch hạn chế nên có nhìn trúng đồ vật nào cũng vô lực xuất thủ.

Ngược lại là hắn từng lấy được một khóa Uẩn Thể Đan, tựa hồ có chút được hoan nghênh, chỉ là xuất ra một khóa, đã bị đấu giá giao dịch đi.

Hơn nữa Uẩn Thể Đan phẩm chất còn là hạ phẩm.

- Uẩn Thể Đan, đối với Nhập môn tam gia đều mang lại hiệu quả, bất kể là Thông Mạch, hay là Luyện Tạng, đều có thể tinh tiến tu vi. Phẩm chất càng cao, hiệu quả càng tốt.

Theo Nhạc Phong nói, hắn đã nhận được đáp án.

Trần Vũ ý thức được, chính mình lấy được khóa trung phẩm Uẩn Thể Đan, giá trị so với trong tưởng tượng lại càng cao.

Nghe Nhạc Phong nói, Uẩn Thể Đan tồn tại trong ngoại môn đều là hạ phẩm nhưng lại khó gặp. Vì vậy mỗi khi xuất hiện đều bị đoạt đi.

Một lúc lâu sau.

Trong phiên giao dịch đã tiến nhập khâu cuối cùng. Rồi sau đó, tức thì tiến vào khâu trao đổi võ học.

Trao đổi võ học chủ yếu là thảo luận võ học. Những nan đề gặp phải trong quá trình tu luyện đều được mang ra để trao đổi.

Ở phương diện này, Trần Vũ đang ở trong vòng lẩn quẩn, tự nhiên không có lên tiếng.

Ngược lại, Nhạc Phong là một trong thiên tài ngoại môn nên luôn bị chú ý. Giảng thuật một ít tâm đắc tu luyện với cả tính tình hắn ôn hòa nên được hỏi thăm nhiều lần.

Đệ nhất thiên tài ngoại môn Nam Cung Lễ, cho dù thực lực tu vi mạnh mẽ, nhưng không thể nào mở miệng.

Đang trong lúc nghe phân tích và trình bày, trên mặt Nam Cung Lễ ảm ảm chút ít khinh thường.

- Xem ra, ngoại môn đã không còn có thể xúc tiến ta nữa rồi.

Nam Cung Lễ lắc đầu.

Nếu không phải nhìn trúng giải thưởng đệ nhất ngoại môn, hắn đã sớm tiến vào nội môn rồi.

Bỗng nhiên ánh mắt Nam Cung Lễ rơi xuống trên người Trần Vũ - kẻ đang trầm mặc từ đầu đến giờ.

- Vị Trần sư đệ này, ta xem nội tức của ngươi khi giao chiến có chút nhìn quen mắt, rất giống công pháp của tông môn. Mà ngươi có thể đem tu luyện tới hóa hầu như thế, đã hơn chín phần đệ tử ở đây rồi.

Nam Cung Lễ tay cầm quạt xếp, giống như rất có hứng thú quét hai mắt về phía Trần Vũ.

Nội tâm Trần Vũ máy động.

Không nghĩ tới đối phương lại đột nhiên đề cập chính mình, trong lòng nó còn có ý tứ khen ngợi. Chẳng lẽ Nam cung Lễ đã khám phá ra mình tu luyện Vân Sát Quyền.

Hắn lúc trước xuất thủ, mặc dù vận dụng vân sát nội tức, nhưng không chính thức vận dụng Vân Sát Quyền pháp.

Giờ phút này, ánh mắt của rất nhiều người đổ dồn về phía Trần Vũ, có kiêng kị, có kinh ngạc, càng có cả khinh thường.

Nhạc Phong, Đinh Cửu Huy cùng mấy người khác tất nhiên giật mình không nhỏ.

Nam Cung Lễ, chính là đệ nhất thiên tài ngoại môn, thậm chí có thể xem như chuẩn nội môn đệ tử.

Luận theo thực lực chân chính, chỉ có Đoạn Kiều Long có khả năng thắng hắn mà thôi.

Nói cách khác thực lực Nam Cung Lễ tại ngoại môn có một không hai. Nhân vật cao ngạo như vậy, tại võ học trao đổi liên tiếp tỏ vẻ khinh thường, mà đối với Trần Vũ lại mở miệng khen ngợi.

- Nam Cung sư huynh khen sai rồi, Trần Mỗ tu vị nông cạn, khả năng nguoi nhận lầm rồi.

Trần Vũ bình thản hồi đáp.

Nếu đối phương không nêu lên những vấn đề liên quan tới Vân Sát quyền thì hắn cũng không muốn đề cập thêm nữa. Bởi khi biết về nó thì tại ngoại môn thi đấu, rất dễ dàng để phòng tránh và hóa giải.

Lúc xế chiều, ngoại môn giao lưu hội đã kết thúc.

Trong lần giao lưu lần này, ngoại trừ Đoạn Kiều Long xếp hạng thứ nhất về chiến lực, trong nhóm 20 người đứng đầu đã có tới mười lăm người.

Trần Vũ nghe nói qua truyền thuyết về Đoạn Kiều Long.

Nghe nói, Đoạn Kiều Long hai năm trước thi đấu đã một lần đứng tới thứ hai. Lúc ấy, kỳ thật hắn có cơ hội xếp thứ nhất, nhưng không biết vì lý do nào đó nên đã xin rút lui.

Về phần năm trước thi đấu, Đoạn Kiều Long căn bản không có tham gia.

Nghe nói, người này tu luyện loại công pháp đặc biệt, nhiều lần cùng Luyện Tạng Kỳ giao phong, chưa thấy ghi chép thất bại.

Bên trong ngoại môn.

Đoạn Kiều Long cùng Nam Cung Lễ là hai tòa núi lớn không thể vượt qua.

Một đám thâm niên đệ tử, nhao nhao đi ra ngoài sân nhỏ.

Vương Lăng Vân, Dương Phàm, cùng với một thiếu niên mặt tròn, đứng chung một chỗ.

Thiếu niên mập mạp, đứng là kẻ đang đứng ở bài danh thứ bảy - Hoàng Viên.

- Ta... Ta không tới vì Mục Tuyết Tinh, nguoi xác thực thật là bị kẻ này thực hiện được rồi sao?

Hoàng Viên trừng trừng đôi mắt nhỏ, mang dáng vẻ không tin.

- Chắc chắn một trăm phần trăm! Ta cùng Trần Vũ, Mục Tuyết Tinh ở cùng một tòa thành. Có một lần về nhà, chứng kiến hai người kia thậm thụt ở bờ ruộng làm cái sự tình xấu hổ...

Vương Lăng Vân với vẻ mặt oán hận nói.

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng Viên cùng Dương Phàm đều trầm xuống.

Nhất là Hoàng Viên, trong mắt tràn ngập lòng đố kị cùng phẫn hận.

Nhớ ngày đó, hắn từng bị Mục Tuyết Tinh cự tuyệt, thật là tức chết!

...

Giữa đường.

- Trần sư đệ.

Nhạc Phong đột nhiên mở miệng, gọi Trần Vũ vào một bên.

- Nhạc sư huynh có chuyện gì?

Trần Vũ hỏi.

- Ta gọi người là vì hai sự tình.

Nhạc Phong dừng một chút, nói:

- Chuyện thứ nhất, người tại ngoại môn, phải cẩn thận làm việc. Nam Cung Lễ, Hồ Nhất Phách, Hoàng Viên, đều người từng theo đuổi Mục Tuyết Tinh. Nam Cung Lễ thì không sao, nhưng Hồ Nhất Phách cùng Hoàng Viên không phải là loại lòng dạ rộng lớn.

Nghe vậy, Trần Vũ nhướng mày.

Trong lòng của hắn thâm than, Mục Tuyết Tinh đi nội môn, nhưng lưu lại cho mình vô vàn phiền toái.

Chẳng lẽ Trần Vũ có thể hướng ra phía ngoài tuyên cáo, chính mình cùng Mục Tuyết Tinh không có phát sinh chuyện gì hay sao.

Nhưng làm như thế, mặc kệ người khác tin hay không. Đầu tiên sẽ đưa tới hành vi làm kinh sợ chúng nhân.

Mà tại tông môn, càng kinh sợ, càng dễ bị ức hiếp.

- Ta sẽ cẩn thận.

Trần Vũ gật đầu, nhưng trong mắt cũng không xuất hiện vẻ sợ hãi.

Mặc kệ có bao nhiêu phiền toái, hắn sẽ đòi thiết quyền kia, quét ngang sóng gió.

- Chuyện thứ hai. Ngày đó ta đưa cho người Lăng Vân Bộ, hy vọng Trần sư huynh không truyền ra bên ngoài. Cái này đối với người và ta, đều không có chỗ tốt.

Nhạc Phong tiếp tục nói.

- Đây là điều tất nhiên rồi.

Trần Vũ lập tức đã minh bạch. Đây mới là ý đồ của Nhạc Phong!

Nhạc Phong tu luyện Lăng Vân Bộ đã đến đại thành, luận thân pháp, tốc độ, tại ngoại môn, có thể đứng vào nhóm ba người giỏi nhất.

Nếu như, Lăng Vân Bộ bị Trần Vũ truyền ra bên ngoài, sau đó bị người khác học được, nắm lấy huyền cơ trong đó, thật là một điều tồi tệ với Nhạc Phong.

Tuy nhiên Trần Vũ cũng đã tu luyện Lăng Vân Bộ gần tới đại thành, tự nhiên sẽ không làm loại sự tình này.

- Ân, ta tại đây vừa vặn có một cây Nguyên Chu Thảo xem như đối với sư huynh đền bù tổn thất.

Nhạc Phong mỉm cười, lấy ra một gốc dược thảo cao nửa xích.

Nguyên Chu Thảo!

Tim Trần Vũ đập mạnh, không cách nào che dấu được sắc mặt vui mừng. Nguyên Chu Thảo đúng là tài liệu cuối cùng mà hắn còn thiếu!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Gân Đồng Thành

Trần Vũ vui mừng tột độ, vội vàng lấy Nguyên Chu Thảo từ chỗ Nhạc Phong

Xem ra hắn cũng không ngốc, Nhạc Phong không ràng buộc cho mình Nguyên Chu Thảo, kì thật đó xem như phí ngậm miệng đi.

Như thế, những người khác muốn bỏ Trần Vũ ở bên này, tự tìm ra nội dung Lăng Vân Bộ, chuyện này cũng thật khó khăn.

Trần Vũ đánh cược nói:

- Nhạc sư đệ yên tâm! Tự ta chuẩn bị trùng kích nội môn, làm sao có thể làm ra loại chuyện ngu ngốc này.

Trùng kích nội môn?

Nhạc Phong sững sờ, Trần Vũ chỉ là Thông Mạch Sơ Kỳ mà dám vọng tưởng trùng kích nội môn? Phần dã tâm này phải chăng quá lớn rồi?

- Chúc sư huynh mã đáo thành công.

Nhạc Phong cur nhiên sẽ không nói ra những lời đã kích Trần Vũ, không nói gì thêm mà quay người đi luôn.

Trần Vũ nắm chặt Nguyên Chu Thảo, trong nội tâm có chút kích động. Phương thuốc thứ hai, cuối cùng cũng tập hợp đủ...

Cùng ngày hôm đó, Trần Vũ trở lại chỗ ở, lấy ra Man Ngưu Tùy, Nguyên Chu Thảo cùng các loại dược tài khác, chuẩn bị chế loại dược thủy thứ hai.

Lần thứ hai dùng thuốc để nâng cao cấp độ của Đồng Tượng Công, xem ra hiệu quả vẫn không cao lắm. Bất quá dùng một chút dược tài cao cấp hơn có lẽ sẽ đạt được hiệu quả tốt hơn những phương thuốc bình dân khi trước.

“Ào ào!”

Không bao lâu, một thùng nước thuốc đỏ thẫm, sôi trào từng tầng khí cùng nhiệt lưu... đã phối chế thành công!

“Phốc!” Trần Vũ một chân bước vào thùng thuốc, ngồi chồm hổm trong đó. Thoáng chốc, một cỗ bóng rất tê dại truyền tới, cảm giác vô cùng đau đớn ngấm tận xương tủy. Trần Vũ vội vàng vận chuyển Đồng Tượng Công. Phương thuốc thứ hai mang lại hiệu quả tốt hơn nhiều so với những gì hắn dự đoán. Nước thuốc xâm nhập vào da, phát ra những thanh âm kì dị, thuốc dần phát huy dược tính, dung nhập với cơ thể.

Lại một lần nữa, Trần Vũ vận Đồng Tượng Công hưởng thụ cảm giác hoan hỉ. Hắn cảm giác thân thể cường đại lên một cách rõ ràng. Nhưng đột nhiên, tim Trần Vũ đập mạnh và tốc độ cũng đột nhiên mà tăng nhanh, loại cảm giác này dồn dập lạ thường.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Hấp lực vô hình từ tim truyền đến, không nhằm vào bất cứ vật thể gì, cũng không nhằm vào cơ thể hắn. Ngay lúc này, thùng dược thủy bốc lên từng tầng bọt khí, dược tính mạnh mẽ dung nhập vào từng vị trí trên cơ thể, như con lính xà đang trườn ở mọi nơi.

Đây là?

Trần Vũ chấn động, hiệu quả của dược thủy bất ngờ tăng lên gấp đôi!

Cho dù hắn có ngốc cũng biết, hiện tượng này cùng dung nhập trong cơ thể, đối với trái tim thủy tinh chắc chắn có quan hệ.

- Không thể lãng phí!

Trần Vũ hít sâu một hơi, đem Đồng Tượng Công thôi thúc đến cực hạn. Dược lực dược bao nhiêu hắn hấp thụ bấy nhiêu!

Trên da thịt Trần Vũ hiện ra những mảng màu đồng, còn sáng lên những tầng máu đỏ nhạt. Trông hắn phảng phất bóng dáng của tượng đồng xưa, cùng khí thế ngút trời, khiến thần quỷ phải tránh lui.

Trần Vũ không biết là trong quá trình thân thể hấp thụ, phần lớn thiên tài địa bảo, đều không thể trăm phần trăm thu nạp được, nếu không phân nửa dược lực của thuốc sẽ tiêu tan.

Điều này liên quan đến hiệu suất hấp thụ của cơ thể. Vốn người bình thường có thể thu nạp bốn mươi phần trăm dược lực cũng đã không tệ. Mà giờ khác này, hấp lực thần bí từ trái tim Trần Vũ khiến dược lực gần như bị thu nạp hết. Mà thân thể hắn là thân thể trời phú, hiệu quả đem lại sinh ra biến chất.

Đối với thể chất người bình thường, điên cuồng hấp thụ có thể dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, xuất huyết, bạo thể. Nhưng thân thể hắn đâu phải loại tầm thường, đối với việc điên cuồng hấp thụ, mơ hồ khiến cơ bắp Trần Vũ hiện lên giống như một kiệt tác điêu khắc hoàn mỹ.

Bắp thịt Trần Vũ so với trước không lớn hơn bao nhiêu. Nhưng thời khắc này, bắp thịt cuộn cuộn với những trạm khắc đầy mị lực. Một canh giờ qua đi, cả thùng nước thuốc bị hấp thụ. Trần Vũ cảm giác như nửa chân đã đạt đến cấp độ đồng gân.

“Hiệu quả này ... thật sự quá tốt rồi.” Trần Vũ mừng rỡ.

Bất quá, phương thuốc này, miễn cưỡng gom góp cũng chỉ đủ phối chế hai lần. Hôm nay sử dụng một lần, còn lại một lần. Vì để đạt công hiệu tốt nhất, Trần Vũ không lập tức sử dụng lần còn lại.

Hôm sau hắn sẽ sử dụng nốt.

Dược liệu có hơi thiếu một chút, nhưng vẫn mang lại tiến triển thần tốc.

Khoảnh khắc đó, toàn thân Trần Vũ hình thành một đường cong hoàn mỹ, cương mãnh phi phạm, dẻo dai mê hồn.

Trong lúc hít một hơi thật sâu, Trần Vũ cảm giác thân thể đạt đến sức bật như một con báo.

- Đồng gân chi thân.

Trần Vũ thúc dục Đồng Tượng Công, toàn thân phác thảo như thể một pho tượng đồng, không chỉ cứng rắn mà còn ẩn chứa một cường lực vừa mềm vừa dẻo dai.

Đột nhiên nhìn lại, Trần Vũ giống như tượng đồng sống, hoa văn trong cơ thể lúc ẩn lúc hiện theo phong cách cổ xưa, tản ra luồng khí thể thần bí mà trang nghiêm.

“Hô!”

Trần Vũ đấm ra một quyền, khiến từng đợt cuồng phong rít gào, một quyền kia không phải là từ một người mà là một con viên cổ cự viên.

Lực lượng tăng vọt.

Trần Vũ cảm thấy mình tiến bộ kinh người. Trước kia đạt đến cấp độ đồng bì, bởi vì đối ứng chính là Đoán Thế Kỳ, tăng phúc lực lượng không tính quá nhiều, chủ yếu là tăng sức phòng ngự.

Mà bây giờ đạt đến cấp độ đồng gân, đối ứng Thông Mạch kỳ, chỉ cần tăng cường rèn luyện chắc chắn sức mạnh tăng vọt.

Trong thùng còn một nửa dược lực, Trần Vũ kiểm chế hưng phấn, tiếp tục hấp thu, không để lãng phí dược liệu!

Còn lại dược lực bị hãm dừng để tiến thêm một bước củng cố đồng gân chi thân.

Sáng sớm hôm sau, Trần Vũ dậy thật sớm, mặt mày hồng hào. Sau ngày hôm qua, công lực của hắn càng được nâng lên. Đoán chừng sức mạnh trong thân thể, tính bền dẻo, sức bật, sức kháng cự cũng tiến xa vượt bậc.

- Thực lực ta bây giờ vượt lên top 5 có lẽ không khó.

Trần Vũ suy nghĩ nói.

Nhưng phải biết rằng, ngoại môn thứ bảy là Hoàng Hiên, đã đạt cấp độ đại sát Sở Lệ Phong. Huống chi muốn lọt top năm... chỉ là Trần Vũ tự mình đoán chừng. Tình huống cụ thể phải đợi kiểm chứng.

Ngoài ra, việc cường hóa thể chất trên diện rộng, Trần Vũ cảm giác tu luyện Văn Sát Tâm Pháp cũng mang lại hiệu suất không nhỏ.

Trần Vũ suy nghĩ, trước tiên mau chóng tăng cấp Đồng Tượng Công. Làm như vậy ven cả đôi đường. Thứ nhất năng lực phòng ngự được cường hóa, dẫn đến thực lực tăng trưởng. Tại tông môn, chỉ cần có năng lực cùng tu vi mạnh là có thể thu hút càng nhiều tài nguyên. Thứ hai, tổ chất thân thể cải thiện, có thể xúc tiến tâm pháp, thoải mái tu luyện. Thể chất tự khắc tăng lên đạt tới trình độ nào đó mà tu hành tự chất. Trên thực tế, đối với suy nghĩ của Trần Vũ hoàn toàn có thể thực hiện.

- Trần sư đệ có ở đây không?

Một thanh âm nhu hòa từ bên ngoài vang lên.

“Két...!”

Trần Vũ mở cửa, hiện ra một khuôn mặt của một thiếu nữ thanh tú, chính là Đồng Ngọc Linh.

- Đồng sư tỷ!

Trần Vũ mỉm cười, hắn đã hiểu được ý đồ của đối phương.

Lại nói tiếp. Hắn thắng chức nhanh như vậy cũng phải cảm tạ Đồng Ngọc Linh đã đem Man Ngưu Tùy đưa cho hắn.

- Trần... Trần sư đệ?

Đồng Ngọc Linh trong phút chốc nhìn thấy Trần Vũ, con ngươi thoáng một tia sáng. Trong tầm mắt của Ngọc Linh, đó là một thiếu niên thân hình cao lớn, thể trạng, cơ bắp, đường cong, đúng là tuyệt sắc, toát lên mị lực khó cưỡng!

Thế cho nên trên gương mặt thanh tú của nàng hiện lên một vòng đỏ ửng.

- Trần sư đệ biến hóa vượt bậc, xem ra là công lực đại tăng. Sư tỷ ta đối với hành động lần này, càng có lòng tin rồi.

Đồng Ngọc Linh ngược lại cười cười. Hai người sống vai mà đi, cùng thương nghị chi tiết về nhiệm vụ trên Tru Sát Bảng.

- Sư tỷ yên tâm, nhờ công lao của tỷ mà lần Huyết Thủ Đầu Trọc này tiểu đệ tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực!

...

Mấy ngày sau, phía bắc nước Sở, một tòa nhà cũ nát, nằm khuất sau núi.

Một nam một nữ, thông thả đi bộ.

- Ta biết được tin tức Huyết Thủ Đầu Trọc sắp tới bên này. Có một tin tốt cùng một tin xấu.

Đồng Ngọc Linh về mặt trầm tĩnh.

Trần Vũ nói:

- Tin tức xấu là gì?

- Tin tức xấu là, Huyết Thủ Đầu Trọc đem bốn thủ hạ Tứ Huyết Tử triệu tập ở cùng một chỗ, Tứ Huyết Tử đều đạt đến tu vi Thông Mạch Kỳ, lại giới liên thủ cùng thủ đoạn tầng tầng lớp lớp.

Sắc mặt Đồng Ngọc Linh trầm trọng.

- Ah! Vậy tin tốt là gì?

Trần Vũ không đổi sắc mặt, ngược lại càng có hứng thú. Nếu đối thủ quá yếu, hẳn ngược lại sẽ thất vọng rồi.

Đồng Ngọc Linh đáp:

- Tin tức tốt là Huyết Thủ Đầu Trọc đang thu thập linh khí, hẳn đang bế quan khổ tu. Sẽ rất dễ dàng tìm ra điểm dừng chân của hắn.

Dễ tìm. Đây đúng là tin tốt.

- Đích thực là tin tốt.

Trần Vũ trên mặt vui vẻ. Hiện tại hắn không sợ đối thủ mạnh, chỉ sợ đối thủ khó tìm, gây lãng phí thời gian.

Sau nửa canh giờ, Trần Vũ cùng Đồng Ngọc Linh đi vào trong sơn trang, còn có một tòa trạch viện quy mô lớn. Hai người liếc nhau, chậm rãi đi đến hướng trạch viện.

- Hahaha... Thật ngu ngốc, các người lại tự tìm đường chết!

Tiếng cười quái dị từ trong sân truyền đến.

“Vụt! Vụt! Cọ...”

Trong nháy mắt, bốn kẻ mặc huyết bào nhảy ra xếp thành một hàng.

Có ba nam một nữ, trên người bọn họ tỏa ra khí tức âm lãnh.

Dựa vào cảm ứng từ nội lực, Trần Vũ phán đoán, ba nam đều là Thông Mạch trung kỳ. Còn nữ tử kia là Thông Mạch hậu kỳ.

- Không xong rồi! Tu vi của Tứ Huyết Tử cao hơn so với tin tức chúng ta nhận được. Hơn nữa, bọn chúng đối với sự xuất hiện của chúng ta, có phản quái lạ.

Đồng Ngọc Linh thấy khừu giác nhận ra điều gì đó không đúng. Kinh nghiệm nhiều năm cho nàng biết, đối mặt với loại tình huống này, tuyệt đối không thể tiến lại gần, thậm chí phải lui lại.

- Khắc khắc, lại là hai cái tiểu quỷ, lần này kiếm lợi lớn rồi.

Âm thanh trầm trầm từ phía sau hai người truyền đến.

“Bá!”

Chẳng biết từ lúc nào, một thân ảnh mặc huyết bào với cái đầu trọc từ phía sau xuất hiện.

- Huyết Thủ Đầu Trọc!

Đồng Ngọc Linh có chút biến sắc, tâm trạng có vài phần không tốt.

Giờ phút này, hai người lâm vào bẫy của Huyết Thủ Đầu Trọc cùng Tứ Huyết Tử, trước sau gì đều phải đánh.

- Chắc chắc, làn da thật mềm mại, gương mặt thanh thuần thế kia, lão phu thích nhất là hưởng dụng những thiếu nữ như ngươi...

Huyết Thủ Đầu Trọc liếm liếm bờ môi, đôi mắt híp lại. Đồng Ngọc Linh với gương mặt thanh tú, dáng người xinh đẹp để cho hắn rất hài lòng với con mồi lần này.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thân Pháp Đại Thành

Trước sân nhỏ.

Trần Vũ cùng Đồng Ngọc Linh rơi vào Tứ Huyết Tử cùng “Huyết Thủ Đầu Trọc” tiền hậu giáp kích.

Bên trong sơn trang cũ nát thật yên tĩnh, không tìm thấy được thân ảnh khác.

Nghe nói, nơi đây từng liên tục xảy ra cường đạo. Phần lớn người dân đã rời đi nơi khác, chỉ còn lại vài thân ảnh già yếu, tàn tật.

Huyết Thủ Đầu Trọc liếm liếm bờ môi, vẻ mặt tham lam, nhìn chăm chăm vào con cừu non yếu đuối trước mắt.

Hắn và Tứ Huyết Tử lợi dụng hoàn cảnh của nơi này đã vài lần mai phục giết kẻ thù cùng thợ săn tiền thưởng.

Thời khắc này, trước mắt hắn là hai con cừu non mập mạp đến từ tông môn.

Huyết Thủ Đầu Trọc thầm tính toán: “Chờ làm xong vụ này, dùng thiếu nữ kia để phát tiết sau đó liền di chuyển trận địa.”

Tông môn là thứ mà hắn không thể đối đầu trực diện được.

- Trần sư đệ, ta đã mắc sai lầm rồi. Tình báo lần này không chính xác.

Đồng Ngọc Linh xấu hổ cúi mặt xuống.

- Sư tỷ ngươi đừng lo. Chỉ là bốn con tép riu thôi mà.

Trần Vũ lạnh nhạt nói.

“Bốn con tép ư?”

Lời vừa nói ra, gương mặt Tứ Huyết Tử hiện lên vẻ âm u, một cỗ sát cơ hung lệ khóa chặt lấy Trần Vũ.

Ngay cả sắc mặt Huyết Thủ Đầu Trọc cũng trầm xuống.

- Tiểu oa nhi, chém gió mạnh quá không sợ gãy đầu lưỡi à? Chờ lát nữa tỷ tỷ sẽ cho ngươi biết thế nào gọi là sống không bằng chết.

Vị nữ nhân mặc huyết bào mở miệng nói

Nữ nhân kia là một mỹ phụ tầm ba mươi tuổi. Trong bốn người, nàng có tu vi cao nhất.

Trên gương mặt xinh đẹp của nàng ta mang theo vài tia mỉa mai, châm chọc. Đợi lát nữa bắt sống thiếu niên kia nàng liền hảo hảo hành hạ một phen.

- Sư đệ, vậy để ta đối phó với Huyết Thủ Đầu Trọc, đệ nhớ phải cẩn thận.

Đồng Ngọc Linh mang theo vẻ mặt bình thản, chậm rãi nói.

Trần Vũ mang đến cho nàng lòng tin nhất định. Nếu như Trần Vũ có thể ngăn chặn Tứ Huyết Tử kia thì hi vọng hoàn thành nhiệm vụ lại càng lớn.

- Đi thôi! Bốn con tép kia chắc không chịu nổi rồi.

Trần Vũ cười nói.

Hắn vừa dứt lời, một nữ ba nam Tứ Huyết Tử hét lớn, công kích từ bốn phía hướng về Trần Vũ.

- Lăng Vân Bộ!

Trần Vũ cười ha ha một tiếng, dùng tốc độ cực nhanh tránh khỏi đợt công kích của Tứ Huyết Tử.

Luyện về thân pháp, hẳn chỉ kém Nhạc Phong một tiểu cảnh giới.

Cùng lúc này.

Thân ảnh Đồng Ngọc Linh chợt lóe, trong tay xuất hiện một thanh nhuyễn kiếm, chiêu thức huyền hóa hoa lệ, tấn công về phía “Huyết Thủ Đầu Trọc”.

“Ồ!”

Huyết Thủ Đầu Trọc khẽ kêu một tiếng, thân hình liền lùi lại, cùng Đồng Ngọc Linh đối chiến.

Thực lực Đồng Ngọc Linh so với trong tưởng tượng của Trần Vũ còn cao hơn. Tu vi Thông Mạch hậu kỳ kết hợp với kiếm pháp ảo diệu tạo nên uy lực không tầm thường.

Quan trọng là nàng có kinh nghiệm thực chiến khá tốt, vượt qua Trần Đình Nhi.

Nếu đơn đả độc đấu, Đồng Ngọc Linh có thể lọt vào top mười lăm ở ngoại môn.

Trần Vũ trong lòng ổn định lại, bắt đầu chuyển tâm ứng phó Tứ Huyết Tử.

Mỹ phụ kia trên tay cầm một thanh trường kiếm tinh tế, đường kiếm biến ảo khôn lường, tập trung đến các vị trí trọng yếu của Trần Vũ như mắt, yếu hầu.

Hơn nữa nàng có ưu thế về tu vi, cứ cho là Trần Vũ mạnh nhưng cũng không thể coi thường.

Ba người còn lại, người dùng đại đao, kẻ dùng roi, người còn lại sử dụng ám khí.

Bốn người liên thủ lại uy lực không hề tầm thường.

Nhất thời Trần Vũ chìm trong bốn loại công kích, tình thế có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc.

- Ta đã đánh giá thấp bốn tên tiểu lâu la các ngươi rồi.

Trần Vũ coi thường.

Tứ Huyết Tử liên thủ quá hoàn hảo, không tìm ra một chút sơ hở nào.

Khi hắn công kích một trong bốn người, sẽ ngay lập tức lọt vào nguy hiểm do ba người còn lại tạo ra.

Đương nhiên, lúc này hắn không thi triển lực lượng Đồng Tượng Công, mà chỉ dùng ưu thế tốc độ của thân pháp, liên tục tránh né công kích.

- Tiểu oa nhi! Thân pháp của ngươi khá lắm, nhưng để xem ngươi có thể chống đỡ bao lâu?

Vị mỹ phụ mặc huyết bào cười lên mang theo vài tia tàn nhẫn.

Mặc dù tốc độ của Trần Vũ rất nhanh, nhưng cuối cùng cũng là lấy một người để đối phó bốn người.

Cứ tiếp tục như thế này, khí lực càng tiêu hao nhiều.

Tính ra mỹ phụ kia coi như là Thông Mạch hậu kỳ, dưới tình huống như vậy cầm cự được nửa nén hương mà thôi.

Huống chi, tiểu tử này vẫn là Thông Mạch sơ kỳ.

Nhưng Trần Vũ lại khiến cho Tứ Huyết Tử giật mình, thân pháp của hắn xuyên qua công kích của bốn người, trên mặt không sợ hãi mà còn lộ ra dáng vẻ thông dong.

“Xoẹt! Xoẹt! Vù!”

Trần Vũ lúc chậm lúc nhanh, khi thì lại lăng không bay lên, đem động tác của Lăng Vân Bộ kết hợp nhuần nhuyễn.

Đây không phải là luyện tập bình thường mà thông qua ranh giới của sinh tử tôi luyện bản thân.

Bình thường càng thực chiến càng có thể giúp cả thân pháp lẫn võ học tăng tiến, hơn nữa Trần Vũ còn là thiên tài Thể Thuật, càng giao chiến nhiều hẳn càng mạnh.

Mắt thấy công kích không làm gì được Trần Vũ, Tứ Huyết Tử lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

- Áp chế!

Tên đại hán cầm đao hét lên sau đó dùng tốc độ cực nhanh bổ tới Trần Vũ

- Hừ! Tất cả ám khí đều đem sử dụng hết đi, tên gia hỏa này càng đánh càng quái thai, không thể kéo dài được.

Trần Vũ thi triển thân pháp khiến cho bốn người họ cảm thấy vô cùng lo lắng.

Lúc này, bên kia truyền đến tiếng cười quá dị của Huyết Thủ Đầu Trọc.

- Nữ oa nhi, người ngoan ngoan giờ tay chịu trời đi. Nói không chừng sau khi lão phu chơi thoải mái không nỡ hạ thủ mà lưu lại cho người một mạng. Khả khả!

Lần này giao phong có sự biến hóa rõ rệt, Huyết Thủ Đầu Trọc tiến công dồn dập, cả cánh tay đỏ thẫm, tỏa ra một tầng nhiệt lượng.

“Keng! Đỉnh! Đỉnh!”

Cánh tay đỏ thẫm giờ đây cứng như sắt, mang theo cỗ khí tức quỷ dị đập vào Ngọc Linh Nhuyễn Kiếm.

- Không tốt!

Đồng Ngọc Linh hô hấp dồn dập, trên khuôn mặt thanh tú lấm tấm mồ hôi.

Nàng phát hiện mình đã bị lừa.

Lúc bắt đầu tới giờ, Huyết Thủ Đầu Trọc vẫn giấu giếm thực lực, chỉ là hơi yếu thế một chút.

Đồng Ngọc Linh muốn chém chết tên đầu trọc này, vừa là báo thù cho tộc nhân, vừa hoàn thành nhiệm vụ. Tuy nhiên tấn công mạnh đó nhưng Huyết Thủ Đầu Trọc còn không thêm đề ý, lại còn làm nàng tiêu hao nhiều thể lực nữa.

Đến khi nàng suy yếu hẳn mới lộ ra thực lực chân chính, bắt đầu điên cuồng tấn công.

Thực lực chân chính của Huyết Thủ Đầu Trọc xem ra còn mạnh hơn dự tính, gần tới Luyện Tạng kỳ. Hắn lại còn tu luyện Huyết Thủ Công, sức nóng càng đáng sợ hơn.

Thực lực của hắn tuyệt đối hơn Đồng Ngọc Linh một bậc.

- Huyết Thủ Cầm Hồ!

Huyết Thủ Đầu Trọc đột nhiên tới gần, một tay ngăn cản kiếm của Ngọc Linh, tay còn lại chụp lên vai nàng.

“Roẹt roẹt!”

Y phục Đồng Ngọc Linh bị rách một mảng, lộ ra mảng da thịt trắng nõn xen lẫn với máu tươi đang dần chảy ra.

Nếu nàng không phản ứng nhanh chỉ sợ giờ đây đã nằm gọn trong tay Huyết Thủ Đầu Trọc.

- Ha ha, thật trắng. Lão phu không thể chờ thêm được nữa!

Huyết Thủ Đầu Trọc Liếm môi, mang theo vẻ mang dâm đãng dò xét từ vai xuống bộ ngực căng tròn của Đồng Ngọc Linh.

Tứ Huyết Tử thấy vậy lộ ra vẻ mặt vui mừng. Chỉ cần chịu đựng chút nữa, sau khi lão đại thu phục nữ oa kia xong thì tiểu tử bên này chắc chắn không thể trốn thoát.

Trần Vũ chìm trong thân pháp, đột nhiên phát giác Đồng Ngọc Linh đang gặp bất lợi.

- Không sai biệt lắm!

Trần Vũ làm bầm một tiếng.

Bị Tứ Huyết Tử vây công, Lăng Vân Bộ có tiến bộ nhanh, gần đạt tới đại thành.

“Vù!”

Thân hình hắn đột nhiên biến mất, rồi xuất hiện ngay trước Huyết bào nhân dùng roi.

Không hiểu tại sao hắn đặc biệt ưa thích người dùng roi.

“Ba” một tiếng, Trần Vũ lập tức bắt lấy roi của đối phương.

- A!

Tên huyết bào nhân không kịp phản ứng, kinh hãi kêu lên một tiếng.

Tiếp theo đó một cỗ cường lực đánh tới, Trần Vũ đem huyết bào nhân lôi lên không trung.

- Không tốt!

Sắc mặt ba người còn lại đại biến.

Mỹ phụ huyết bào nhân là phản ứng nhanh nhất, trong tay cầm kiếm đâm thẳng về phía Trần Vũ.

“Suốt!”

Trần Vũ lại lẳng không, thoát được một kiếm.

- Vân Sát Quyền!

Nắm đấm mang theo kinh lực bá đạo hướng tới đầu của huyết bào nhân cầm roi mà đánh tới.

“Răng rắc!”

Đầu huyết bào nhân cầm roi cứ như vậy mà nổ hoa. Một màn này làm ba người còn lại dựng tóc gáy.

Lấy một địch bốn mà Trần Vũ còn diệt sát được một người. Vậy trước đó hắn cùng ba người quần ẩu là vì cái gì?

- Hắc hắc! Dừng ở đây thôi. Cảm ơn các vị đã bồi tiếp.

Trần Vũ cười cười, làm ba người lạnh ngắt.

Người này cùng bọn hắn luân phiên giao đấu là để rèn luyện thân pháp.

“Bịch!”

Trần Vũ vừa xuống đất liền lượn vòng một cách kì dị, sau đó xuất hiện trước mặt huyết bào nhân khác.

- Vân Sát Quyền!

Một cỗ khí tức chết chóc mang theo lực lượng hung hậu đập trúng vào huyết bào nhân kia.

Thay vì đầu nổ hoa, lần này là tung lồng ngực. Máu tươi bắn tung toé.

- Chạy mau!

Mỹ phụ huyết bào nhân mang vẻ mặt hoảng sợ kêu to.

Nhưng vừa chạy được vài bước, nàng thấy bên cạnh chợt lóe lên, rồi sau đó mất tối sầm, dần dần mất đi ý thức.

Cùng lúc đó, bên kia Huyết Thủ Đầu Trọc phát ra âm thanh dâm tà, đem Đồng Ngọc Linh đuổi đến giữa rừng cây.

Đồng Ngọc Linh sắc mặt trắng bệch, thờ hồng hộc. Y phục nhiều chỗ rách nát, lộ ra làn da trắng như tuyết làm Huyết Thủ Đầu Trọc cười khằng khặc.

“Phành!”

Huyết Thủ Đầu Trọc đánh ra một chưởng cường đại, trực tiếp đánh bay Đồng Ngọc Linh ra ngoài.

Đồng Ngọc Linh thiếu chút nữa đã thổ huyết, xem ra cảm cực được đến bây giờ cũng đã cố gắng lắm rồi.

- Tôi đi tiểu oa nhi!

Huyết Thủ Đầu Trọc từng bước tiến lại gần, giờ hai tay chụp vào bộ ngực nảy nở của Đồng Ngọc Linh.

Thôi xong!

Đôi mắt nàng tối sầm, phảng phất đã thấy được vận mệnh của mình.

Bỗng nhiên, một thân ảnh thiếu niên nhanh chóng phi thân tới mảnh rừng này.

Huyết Thủ Đầu Trọc cười lạnh một tiếng, hai tay vẫn như cũ chụp vào Đồng Ngọc Linh.

“Không tốt”

Trần Vũ khản trương.

Tại thời khắc mấu chốt, thân hình hắn chợt biến mất, tốc độ của hắn khó có thể dùng mắt thường mà có thể theo dõi được. Lăng Vân Bộ đã tiến vào một đẳng cấp hoàn toàn mới, đạt tới đại thành.

Từ trong trái tim hắn, một cỗ lực lượng thần bí tỏa ra bên ngoài.

Trần Vũ tạo tàn ảnh liên tục. Bàn tay Huyết Thủ Đầu Trọc vừa mới chạm đến Đồng Ngọc Linh liền cảm thấy đau nhức.

“Nhanh như vậy sao?”

Huyết Thủ Đầu Trọc kinh sợ.

Thấy vậy Đồng Ngọc Linh liền vui mừng, đan xen vào đó là cảm giác ám áp. Thật lâu rồi mới có người mang lại cho nàng cảm giác này.

Trần Vũ đen Lăng Vân Bộ đẩy tới đại thành, tốc độ hiện giờ đã hoàn toàn vượt qua Nhạc Phong.

- Cút!

Mắt Huyết Thủ Đầu Trọc lóe lên hung quang, thôi thúc lực lượng Huyết Thủ Công, toàn bộ cánh tay nổi lên một tầng đỏ thẫm, trở nên cứng rắn như sắt.

Giữa không trung, khoe miệng Trần Vũ nở một nụ cười chế giễu, trong tay liền xuất hiện một thanh đoản kiếm bóng loáng như gương.

Đoản kiếm kia xé gió mà chém tới, tốc độ nhanh như chớp.

“Phốc! Phốc!”

Một cánh tay rơi xuống đất kèm theo hình ảnh máu me bắn tung tóe từ chỗ bị đứt.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thành Quả Chiến Đấu

Giữa không trung.

Trần Vũ cầm Phong Vân kiếm trong tay, thân kiếm hoa lên, thân thể nhẹ nhàng tiếp đất.

“Phốc! Phốc!”

Còn có một cánh tay người cũng rơi xuống theo.

Đồng Ngọc Linh dựa lưng vào một cây đại thụ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên biểu cảm vô cùng kinh ngạc.

Thiếu niên trước mắt tựa như thần tiên hạ phàm, một kiếm chém xuống cánh tay của Huyết Thủ Đầu Trọc.

- Ah!

Huyết Thủ Đầu Trọc kêu lên thảm thiết, phát hiện hiện thực thật tàn khốc.

Sắc mặt hắn trắng bệch nhìn cánh tay mình rơi xuống, hoảng sợ tới cùng.

- Bảo...Bảo khí!

Huyết Thủ Đầu Trọc nói không thành tiếng, nhìn chăm chăm vào Phong Vân Kiếm trong tay Trần Vũ.

Huyết Thủ Công, ngoại trừ nội tức đặc thù, nhất định còn phải khổ luyện đôi tay, một đôi Huyết Thủ có thể sánh với đao kiếm cùng giai.

Chỉ có bảo khí mới nhẹ nhàng chém rơi cánh tay hắn như thế.

Đồng thời, khỏe mắt hần liếc qua chứng kiến thi thể của bốn thủ hạ nằm ở sân nhỏ phụ cận đằng xa, trong lòng lạnh thấu.

Rốt cuộc đây là loại công phu gì?

Thiếu niên kia, một hơi liền tiêu diệt bốn thủ hạ của hắn, một kiếm khiến hắn trở nên tàn phế.

- Tiểu tử này dù cho không có bảo khí, thực lực cũng không thua gì ta. Trên phương diện tốc độ thân pháp thì lại càng hơn ta...

Lòng Huyết Thủ Đầu Trọc chìm sâu đáy cốc.

Đáng sợ nhất là tốc độ thân pháp của Trần Vũ!

Điều có nghĩa là hắn không có khả năng chạy thoát được, huống chi là trong tình huống mất đi một cánh tay như thế này.

Chạy!

Nhưng Huyết Thủ Đầu Trọc vẫn lựa chọn trốn chạy. Liệu mạng mà nói..., chỉ biết sẽ chết thảm hại hơn!

“Vèo!”

Trần Vũ thôi động bộ pháp, như ánh tùy hình, chỉ gần một hơi đã chặn đứng đường lui của hắn.

Với tốc độ này, lại càng khiến Huyết Thủ Đầu Trọc tuyệt vọng.

“Bịch!”

Huyết Thủ Đầu Trọc quỳ trên mặt đất:

- Thiếu hiệp tha mạng! Trên tay ta có mấy cây dược thảo trân tài cùng nhiều bảo bối, toàn bộ xin dâng cho thiếu hiệp.

Một màn không có cốt khí như thế để cho Trần Vũ sững sờ.

Trân tài, bảo bối?

Trần Vũ đối với phương diện này thật đúng là có chút động tâm.

Lần gom góp dược tài khi trước đã làm hắn vận dụng hết bảo bối, quả thực, lời thương lượng kia khiến hắn xao lòng.

- Huyết Thủ Xuyên Âm!

Huyết Thủ Đầu Trọc quỳ xuống đất, đột nhiên vùng lên, đôi Huyết Thủ nổi lên một luồng sáng nhiệt, lao thẳng về phía Trần Vũ.

Tại khoảng cách gần, một chiêu kết hợp này bộc phát với tốc độ đỉnh phong.

- Coi chừng!

Đồng Ngọc Linh kinh hãi hô lên. Trong tuyệt cảnh, không ngờ Huyết Thủ Đầu Trọc còn có thể xuất ám chiêu độc ác như thế.

Trần Vũ treo một tia giễu cợt trên khóe miệng.

- Đồng cước!

Hắn không thèm né tránh, thôi động Đồng Tượng Công, đôi chân ánh lên màu kim loại, va chạm.

“Bành!”

Một kích của Huyết Thủ Đầu Trọc như đánh vào tường đồng, nụ cười hiểm độc bỗng nhiên đọng lại.

Hắn cảm thấy một luồng cự lực từ bàn chân truyền tới.

- Nằm xuống!

Trần Vũ vận lực, trực tiếp đem Huyết Thủ Đầu Trọc giẫm trên mặt đất.

“Oc!”

Huyết Thủ Đầu Trọc phun ra một ngụm máu, chỉ cảm thấy bàn chân giẫm trên thân thể ấy, phăng phất như một tượng đồng nặng đến ngàn cân.

Bất luận hấn giãy giữa thế nào đều không mảy may nhúc nhích.

Đồng Tượng Công tiến cấp đồng gân tăng thứ sáu, Trần Vũ tăng cường lực lượng trên diện rộng, Thông Mạch kỳ khó có thể đối kháng.

- Trần sư đệ, hãy để ta chém chết tên ác tặc này.

Về mặt Đồng Ngọc Linh đầy hận ý.

Dứt lời, nàng lách mình tới, móc ra một thanh dao găm, tự tay cắt đầu Huyết Thủ Đầu Trọc.

Trần Vũ đứng yên một chỗ, lâm vào trầm tư.

Vừa rồi Lăng Vân Bộ của hấn đột phá đại thành, xem như niềm vui ngoài ý muốn.

Chỉ là, ngay khi Huyết Thủ Đầu Trọc lao đến, chính giữa trái tim xuất hiện một sức mạnh thần bí, tốc độ bộc phát ra đã không nằm trong tầng thứ của Lăng Vân Bộ..

Điểm này, hấn không nghĩ ra nổi.

...

Sau khi giết Huyết Thủ Đầu Trọc, hai người không lập tức li khai khỏi đây.

Thường thường, việc tru sát mục tiêu, giá trị con người cũng không phải dạng vừa. Nhưng có những lúc, chiến lợi phẩm trên người mục tiêu còn cao hơn cả treo thưởng.

Không bao lâu, từ người Huyết Thủ Đầu Trọc rơi ra bản bí tịch Huyết Thủ Công, hai bình đan dược, hơn mười khối thứ phẩm nguyên thạch.

- Chuyện diệt ác tặc lần này toàn bộ nhờ vào Trần sư đệ xuất lực, Ngọc Linh thậm chí thiếu nợ người một mạng. Ngoại trừ vật phẩm của gia tộc ta, còn lại chiến lợi phẩm đều cho Trần sư đệ.

Đồng Ngọc Linh nói.

Trần Vũ không cự tuyệt, kì hạn thi đấu ngoại môn càng ngày càng gần, hấn cũng đang cần gấp tài nguyên tu luyện.

Hấn lấy đi toàn bộ chiến lợi phẩm rơi ra từ Huyết Thủ Đầu Trọc.

Còn Huyết Thủ Công, hấn là một môn trung giai võ học, nếu như Vân Nhạc Môn Thiên Vũ Các có thu nạp... thì có thể lấy một chút điểm công hiến.

Sau đó, trên thân Tử Huyết Tử, tìm tòi một phen, ở đẳng kia, trên người nữ huyết bảo lục thấy hai chục khối thứ phẩm nguyên thạch, còn lại đều là đồ phẩm tục.

- Nhường ấy thu hoạch dường như không hợp với uy danh của Huyết Thủ Đầu Trọc.

Trần Vũ có hơi thất vọng.

Hai người lại tiến vào sân nhỏ của Huyết Thủ Đầu Trọc.

Rất nhanh. Trên một khoảng đất phi nhiều, hai người bọn hấn tìm được một gốc Huyết Linh Chi có hóa hầu không tệ.

- Nghe nói Huyết Thủ Đầu Trọc đã từng diệt môn một tiểu gia tộc, thu được vài cọng linh tài, trong đó có một cây Huyết Linh Chi tám mươi năm.

Ánh mắt Đồng Ngọc Linh sáng lên.

Hơn hết theo như ước định, Huyết Linh Chi này thuộc về Trần Vũ.

Mặc dù nàng cực kỳ động tâm, nhưng cũng không hối hận. Nếu như không có Trần Vũ thì không biết kết cục của nàng sẽ như thế nào nữa.

Đi vào trong phòng.

Đồng Ngọc Linh thò tay, gõ gõ vào các mặt tường, bỗng cảm giác có thanh âm khác lạ.

“Tạch...!”

Nhấn vào khung ảnh lồng kính ở vách tường, có tiếng động của cơ quan bên trong.

Rất nhanh, một cánh cửa tự động mở ra theo vị trí của khung ảnh.

Một gian mật thất mở ra trước mặt hai người.

- Hắc, Huyết Thủ Đầu Trọc rõ ràng có tư tàng!

Trần Vũ tấm tắc lấy làm kì lạ.

Trong mật thất có mấy khóa Dạ Minh Châu, ánh sáng lơ mơ.

Theo trong mật thất hai người phát hiện hơn hai trăm khối thứ phẩm nguyên thạch, kể cả mấy bản bí tịch.

Ngoài ra còn có mấy thứ trân tài kì vật: Một khối mặng đá màu đỏ kì quái, một cái quạt hương bồ to lớn, hai khối lân phiến to bằng bàn tay người trưởng thành.

- Đã tìm được

Đồng Ngọc Linh cảm lấy khối mặng đá, sắc mặt vui mừng.

Đây chính là đồ vật thuộc về gia tộc của nàng.

Trần Vũ cũng không để trong lòng. Lần này hấn tới là để viện trợ, hiện tại đạt được phần đông chiến lợi phẩm đã là niềm vui ngoài ý muốn rồi.

- Chúc mừng Trần sư đệ, thú thảo cùng lân phiến, hấn là xuất sứ từ Luyện Tạng Kì cấp bậc hung thí, trong đó bất luận là thứ gì, giá trị không thua Man Ngưu Chi Tùy.

Đồng Ngọc Linh mỉm cười mà nói.

Nàng nhận được khối huyết băng đá đã là hạnh phúc cực hạn, đại công cáo thành rồi.

- Lần này thu hoạch cũng thực không tồi, khó trách Tru Sát Bảng thu hút nhiều người như vậy.

Trần Vũ mặt mày rạng rỡ.

Hấn sửa sang lại chiến lợi phẩm.

Công pháp bí tịch: tổng cộng đạt được sáu bản, lấy Huyết Thủ Công làm chủ, giao cho tông môn sau, có lẽ có thể giành chút ít điểm cống hiến.

Trân tài linh kiện: bao hàm Huyết Linh Chi, một cái thú thảo, hai khối lân phiến. Đây tuyệt đối là thứ tốt có tiền mà không mua được.

Thứ phẩm nguyên thạch: 270 khối.

Ngoài ra, còn có mấy lọ đan dược thường dùng để chữa thương, hồi khí các loại..., có thể dùng riêng.

Những thu hoạch này chỉ sợ đều vượt qua treo thưởng trên Tru Sát bảng rồi.

Sau khi sửa sang xong chiến lợi phẩm.

Hai người đứng dậy, rời khỏi sơn trang.

- Thực sự mà nói..., người có thể thuận tiện đi qua gia tộc của ta. Nếu như Trần sư đệ còn cần Man Ngưu Chi Tùy có thể dùng mấy thứ trân tài, cùng gia tộc ta giao dịch.

Đồng Ngọc Linh lại cười nói.

Trải qua chuyện này, nàng đối với Trần Vũ có thêm vài phần kính trọng.

Vấn cứ tưởng rằng, Trần Vũ nhiều nhất là nằm trong mười người đứng đầu về thực lực ở ngoại môn nhưng nhìn qua biểu hiện thì cũng đoán chừng Trần Vũ ít nhất có thể giết tiến nhóm năm người giỏi nhất. Thậm chí vượt lên top 3 cũng có thể xảy ra.

- Man Ngưu Chi Tùy ư?

Trong nội Trần Vũ vui vẻ.

Hấn chính là đang suy tư, làm thế nào bán của cải lấy tiền mặt để mua Man Ngưu Chi tùy.

Trong phương thuốc, Man Ngu Chi Tùy có giá trị cao nhất nhưng cũng khó thu hoạch nhất.

Hai ngày sau, Trần Vũ theo Đồng Ngọc Linh đến một gia tộc chỗ Phong Dương Thành.

Tại Phong Dương Thành, Đồng Ngọc Linh tới chỗ Đồng gia, là nơi mà cả hai đại gia tộc ở trong đó.

Luận về thực lực thì Đồng gia mạnh còn hơn gia tộc Trần Vũ.

Lần này, Đồng Ngọc Linh mang theo đầu của Huyết thủ Đầu Trọc trở về, được bậc trưởng bối cao nhất của Đồng gia trao thưởng cùng tán giương.

Chứng kiến đám người tán thưởng Đồng Ngọc Linh, Trần Vũ nghĩ tới đãi ngộ của mình trong gia tộc, nội tâm có chút ghen tỵ.

Luận uy hiếp, Hồng Hồ Tam Sát sợ rằng còn yếu hơn so với Huyết Thủ Đầu Trọc. Trần Vũ đánh chết Tam Sát, ngược lại gây nên khoảng cách với gia tộc.

Vào lúc nửa đêm, thông qua sự đáp ứng của Đồng Ngọc Linh, Trần Vũ lấy một cái thú thảo, hai khối lân phiến, và giao dịch với Đồng gia.

Móng vuốt của yêu thú Luyện Tạng Kỳ, lân phiến, giá trị tự nhiên xa xỉ, công dụng cũng rất phi thường, thí dụ như sắc thuốc, luyện chế đan dược, chế tác thần binh hộ giáp các loại.

Tại Đồng gia, Trần Vũ đã nhận được bốn bình Man Ngu Chi Tùy.

Song phương tất cả đều vui vẻ.

Trong tay Trần Vũ còn thừa một cây Huyết Linh Chi, người Đồng gia đều động tâm.

Chi là Trần Vũ không có ý đưa ra...

Huyết Linh Chi là thiên tài địa bảo tám mươi năm hóa hầu, bất kể là trực tiếp ăn, hay là dùng cho luyện dược, giá trị đều cực cao.

Coi như là Luyện Tạng Kỳ, phục dụng linh chi này, đều có thể tăng chút công lực.

Hai người không dừng lại quá lâu tại Đồng gia, mà nhanh chóng lên đường.

Ba ngày sau.

Vân Nhạc Môn, một gian bên cạnh Tông Vụ Đường.

- Máy bản này bí tịch trong đó có ba quyển, có thể thu nạp đến Thiên Vũ Các. Huyết Thủ Công với tư cách trung giai tinh phẩm võ học, có thể nhận được một ngàn điểm cống hiến, mặt khác, hai quyển... Ân, ba quyển tổng cộng 2000 điểm cống hiến

Một nhị lão giả, cất kỹ bí tịch nói.

Hai nghìn điểm cống hiến à?

Trần Vũ đối với thu hoạch lần này hết sức hài lòng. Hơn nữa bên trên, hắn có một ít thiên thạch, có thể nhẹ nhàng gom góp tới thể phương thuốc còn lại phụ trợ linh tài mà phân lượng cực kỳ sung túc.

Đồng Ngọc Linh cũng hoàn thành Huyết Thủ Đầu Trọc tru sát nhiệm vụ, đã lấy được mấy ngàn điểm cống hiến, còn kể cả một ít nguyên thạch ban thưởng.

Nói tóm lại, lần xuất hành này, hai người xem như thắng lợi trở về, thành quả chiến đấu to lớn.

Sau khi về lại tông môn, hai người biết được tin tức rất quan trọng:

- Một tháng sau bắt đầu “Ngoại môn thi đấu”. Tất cả đệ tử nằm trong top 10 đều có thưởng, trong đó người đứng thứ nhất, ban thưởng ba vạn điểm cống hiến, một kiện bảo khí, Uẩn Khí Đan một khóa cùng một lần vào tầng ba Thiên Vũ Các lựa chọn một môn Thánh phẩm võ học.

Tin tức thi đấu gây nên sôi trào ở ngoại môn.

Bảo khí, Uẩn Khí Đan, thánh phẩm võ học.

Trần Vũ nghe những điều này, trong lòng nổi lên một hồi gợn sóng.

Bảo khí cùng ba vạn điểm cống hiến, người phía trước cường đại uy lực, người phía sau lại tông môn công dụng, tất cả mọi người ai cũng tình nguyện, đều là những nhu cầu bức thiết.

- Uẩn Khí Đan? Đây chính là Luyện Tạng Kỳ đều động tâm, dùng để đột phá hóa khí cảnh ...

Đồng Ngọc Linh kinh ngạc không thôi.

Về phần thánh phẩm võ học, có thể coi là công pháp siêu phẩm, có thể tu luyện tới đỉnh cao Hóa Khí Cảnh.

Phần thưởng cho đệ nhất danh thật sự là mê người, đủ khiến nội môn đệ tử đỏ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Lựa Chọn Của Trần Vũ

Trần Vũ cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao đệ nhất thiên tài ngoại môn Nam Cung Lễ không chịu đột phá Luyện Tạng kỳ mà tận lực ở lại.

Có lẽ một số người đã từ các con đường bên ngoài biết rõ vật phẩm khen thưởng cho người giành chiến thắng.

- Phần thưởng dành cho người đứng đầu lần này có biết bao phong phú khen thưởng, phóng nhãn gần hai mươi năm đều khó gặp.

Đồng Ngọc Linh sợ hãi nói.

Bảo khí, Uẩn khí đan, Thánh phẩm võ học... Ba loại này chỉ cần một thôi là đủ để cho các đệ tử khóa trước phấn chấn.

Mà năm nay thi đấu cả ba loại đồng thời cùng xuất hiện.

Ngoại trừ bài danh đầu, top 3 cùng top 10, khen thưởng đều làm cho lòng người động tâm.

Top 3: Hai vạn điểm công hiến, đỉnh giai võ học, trung phẩm Uẩn thể đan.

Xuống chút nữa.

Top 10: Một vạn điểm công hiến, cao giai võ học, hạ phẩm Uẩn thể đan.

Cho dù là thấp nhất khen thưởng của top 10 đều đủ cho bất kỳ một tên đệ tử ngoại môn nào cũng phải động tâm.

Một vạn điểm công hiến ư? Những đệ tử bình thường muốn trải qua bao nhiêu phong hiểm, tổn bao nhiêu tinh lực mới có thể có được.

Cao giai võ học? Phóng nhãn toàn bộ ngoại môn, người có thể tu luyện cao giai võ học có mấy ai, ít càng thêm ít, có thể nói là lông phượng sừng lân.

Uẩn Thể Đan à? Mỗi lần xuất hiện ở ngoại môn đều nhanh chóng bị đoạt mất.

- Đi, nhanh đi báo danh!

Trong sơn môn có thể thấy không ít đệ tử ngoại môn xao động.

Những đệ tử nào có thực lực nằm trong top 10 đều hưng phấn, người nào người nấy đều tập luyện điên cuồng.

Cho dù là đệ tử có chút thực lực cũng không chịu bỏ qua cơ hội lần này.

Thi đấu ngoại môn không chỉ dựa vào thực lực mà có thể đôi khi có chút vận may cũng đều có thể giành được một thứ tự tốt.

- Trần sư đệ, chúng ta tiện đường cùng đi báo danh.

Đồng Ngọc Linh lại cười nói.

Nàng tin tưởng lấy thực lực của Trần Vũ thì hẳn nhất định sẽ đi báo danh.

- Tốt!

Trần Vũ gật đầu.

Chứng kiến phần thưởng, hân quả thật đã động tâm. Lấy thực lực của hắn muốn vào top 10 tuyệt đối không có vấn đề. Vào được top 5 thì cũng có hi vọng lớn có điều để vào được nhóm 3 người đứng đầu thì phải trải qua một hồi mưa máu gió tanh đây.

Không bao lâu, hai người đã đứng trước đường vào ngoại môn, cùng vào xếp hàng báo danh.

- Các người cũng biết vì sao năm nay thi đấu lại khen thưởng cao như vậy không?

Trong đám người truyền đến một ít tiếng nghị luận.

- Chẳng nhẽ không phải bởi vì Văn Nhạc Môn ta đang xuống dốc, tông môn nghĩ muốn bồi dưỡng một ít tinh anh mới xuất hiện, muốn chấn hưng bản tông.

- Hắc hắc, đây chỉ là một trong những nguyên nhân. Quan trọng là... nghe nói hai tháng trước trong vụ thiên ngoại vẫn thạch tông môn kiếm được một món lớn.

- Nha, thì ra là thế. Nghe nói đám vẫn thạch này làm mấy tông xung quanh đỏ mắt.

Thiên ngoại vẫn thạch ư?

Nghe đến mấy tin tức nho nhỏ, Trần Vũ khẽ giật mình.

Đám vẫn thạch kia rơi xuống đích xác mang đến cho Văn Nhạc Môn đem đến kì ngộ, nhưng cũng đem đến một ít phong hiểm cùng áp lực.

Mà nhắc đến đám vẫn thạch cuối cùng xử trí như thế nào cũng không phải là Trần Vũ cùng các ngoại môn đệ tử có thể giải.

- Hừ!

Đột nhiên, đám người yên tĩnh.

Một ít đệ tử vừa ba hoa chích choè im bất, sợ hãi, thận trọng nhìn về một hướng khác.

Hả?

Trần Vũ men theo ánh nhìn, chứng kiến một đám người đầy vẻ hung dữ.

Người cầm đầu là một kẻ mặt đầy dữ tợn, kiểu tóc nửa đen nửa trắng buru hăn. Trên thân người này có một cổ khí tức hung hăng, hai con mắt tùy ý chớp động, phóng xuất ra khí tức hung lệ bá đạo. Một đám đệ tử ngoại môn cùng ánh mắt hẩn chạm phải không khỏi rét run. Bên cạnh nam tử buru hăn là mấy người Hoàng Viên, Vương Lăng Vân, Dương Phàm, toàn người Trần Vũ tương đối quen thuộc.

Người đứng thứ bảy, thứ chín như Hoàng Viên cùng Dương Phàm đứng trước người này cũng chỉ làm nền. Mà tên Vương Lăng Vân đứng cạnh người này, mặt tươi cười nịnh nọt cùng lấy lòng.

- Hồ Nhất Phách đến rồi, còn có Hoàng Viên.

Sắc mặt của một ít đệ tử ngoại môn đầy vẻ thận trọng, không dám nhìn thẳng nam tử kia.

- Phải cẩn thận, Trần Vũ. Tên đầu đen trắng kia chính là Hồ Nhất Phách, cũng là một trong những kẻ theo đuổi Mục Tuyệt Tinh. Trong ngoại môn, bài danh hắn là thứ tư, hắn cũng là bá chủ một phương.

Đồng Ngọc Linh thấp giọng nhắc nhở. Trần Vũ khẽ gật đầu, hắn đã sớm nghe Nhạc Phong nói rồi.

Giờ phút này, bốn người Hồ Nhất Phách, Hoàng Viên, Dương Phàm, Vương Lăng Vân hướng về giữa đội ngũ mà đi tới. Xem ra là định trực tiếp chen ngang.

“Bạch!”

Đột nhiên, ánh mắt của Vương Lăng Vân cùng Dương Phàm đều cố định trên người của Trần Vũ.

- Tiểu tử này!

Trong mắt của Vương Lăng Vân thoáng hiện một tia cừ thù, ánh mắt Dương Phàm cũng không có thiện ý.

Hai người cùng quay sang Hồ Nhất Phách nói nhỏ vài tiếng.

“Nga!”

Ánh mắt đầy hung tàn cùng lãnh ý của Hồ Nhất Phách thoáng chốc rơi trên thân Trần Vũ.

Một bên Hoàng Viên, trên mặt cũng lộ ra sự nghiền ngẫm và tàn khốc.

Không tốt.

Đồng Ngọc Linh đứng bên cạnh Trần Vũ cảm thấy không ổn. Hoàng Viên người này, nàng tương đối hiểu biết, ưa thích gây chuyện, khinh dễ kẻ yếu.

Mà Hồ Nhất Phách càng là kẻ ngang ngược bá đạo, thủ đoạn vô cùng hung ác. Ngoại trừ Nam Cung Lễ cùng Đoàn Kiều Long, tất cả ngoại môn đều không dám trêu chọc.

- Người chính là Trần Vũ. Đứng ra cho ta!

Thanh âm Hồ Nhất Phách âm trầm thấp phảng phất như tiếng sư tử gầm nhẹ.

Đệ tử đứng gần đó đều bị khí tức bá đạo hùng lệ của hắn làm cho sợ đến rớt đầu lại. Đội ngũ đang xếp hàng, tinh thần không tiếng động. Đồng đạo ánh mắt đều rơi trên người Trần Vũ, chứa vài phần thương hại cùng đồng tình.

Về mặt Vương Lăng Vân cười lạnh, có chút hả hê.

- Đứng ra ư?

Trần Vũ chặc chặc, khoát tay nói:

- Chẳng bằng người lăn qua đây!

Lăn qua đây?

Sắc mặt một đám đệ tử thoáng chút trắng bệch, khiếp sợ, thương cảm nhìn về phía Trần Vũ.

Cái gì?

Gương mặt Hồ Nhất Phách vặn vẹo, gân xanh trên trán nổi lên, ánh mắt rét lạnh.

Thoáng chốc, lửa giận cùng sát ý như núi lửa từ trong người hắn phun trào.

Đám người Vương Lăng Vân Hoàng Viên một bộ dáng khó mà tin được.

Trần Vũ này lại dám cùng Hồ Nhất Phách - bá chủ một phương tranh phong á?

Lúc này, một trận hào khí làm chúng đệ tử đều cảm thấy áp lực, sắc mặt không khỏi trầm trọng.

Cách đây mấy trượng, Trần Vũ không chút sứt mẻ, đôi mắt sáng rực, sắc bén đối mặt với Hồ Nhất Phách.

- Tiểu tử, rất nhanh ngươi sẽ nhận lấy kết cục khi đắc tội Hồ Nhất Phách ta!

Trên hai tay Hồ Nhất Phách xuất hiện một cỗ nội tức kinh người, khí lưu vu vu rung động, kinh phong gào thét.

Cỗ nội tức kia muốn nghiền nát mọi hết thảy, rất bá đạo.

- Thật cường đại!

- Tu vi của Hồ Nhất Phách đã sớm đến Thông Mạch đỉnh phong, gia truyền Bá vương kích pháp có thể sánh ngang cao giai công pháp.

Đệ tử gần đó đều cảm thấy đè nén, khí huyết ngưng trệ.

Trần Vũ cũng cảm thấy đối phương mạnh mẽ.

Từ nhỏ Hồ Nhất Phách đã tu hành Bá vương kích pháp, bàn về công lực cùng thực lực chỉ sợ đều ở phía trên Đại Sát Sở Lệ Phong.

Đây là đối thủ mạnh nhất mà Trần Vũ gặp qua từ khi nhập môn đến nay!

- Ôn ào cái gì mà ôn ào. Đều xếp hàng cho ta.

Bên trong điện, một vị chấp pháp trưởng lão hừ nhẹ một tiếng đã đánh gãy tranh phong bên ngoài.

“Hô!”

Không khí áp lực biến mất khiến nhiều người thở phào một hơi.

- Tiểu tử, trong thi đấu ngoại môn đừng để cho ta gặp được ngươi...

Ánh mắt tàn nhẫn của Hồ Nhất Phách khẽ quét qua trên người Trần Vũ.

Trần Vũ nhắm mắt làm ngơ, tiếp tục xếp hàng.

Nhưng giác quan siêu phàm mơ hồ nghe được một chút tiếng thấp giọng nghị luận.

- Nghe nói, trước thời gian thi đấu có vài gia hỏa bị Hồ Nhất Phách đánh cho tàn phế, phải nằm trên giường mất một tháng, bỏ lỡ mất thi đấu.

- Ai, Trần Vũ này đúng là mạnh miệng, đắc tội Hồ Nhất Bá thì làm sao đặt chân được vào ngoại môn.

Những tiếng nghị luận này làm cho tương lai của Trần Vũ tràn ngập bi quan.

Ngoại trừ một người không cho là vậy.

Đó chính là Đồng Ngọc Linh!

Hai mắt nàng khẽ chớp, thật sâu mà nhìn Trần Vũ một cái. Đối với thực lực chân chính của Trần Vũ, nàng đã sớm nhận thức. Cho dù không địch lại được Hồ Nhất Phách thì cũng chẳng kém bao xa.

Sau nửa canh giờ.

Trần Vũ đã báo danh xong, cùng Đồng Ngọc Linh cáo từ ly khai.

...

Mấy ngày sau.

Trần Vũ dùng hai vạn điểm công hiến cùng với hơn ba trăm viên nguyên thạch tại Tông Vụ Đường sưu tập các phương thuốc phụ trợ cùng các dược liệu khác để tôi luyện thân thể.

Trong các phương thuốc, thứ kiếm khó nhất là chủ tài Man Ngưu Tuy đã có, các dược liệu khác tìm được không khó. Tại Tông Vụ Đường tuy giá cả hơi cao nhưng sưu tập lại nhanh.

Hai ngày sau, Trần Vũ gom đủ.

Từ nay đến khi tranh đấu Trần Vũ dốc lòng chuyên tâm tu luyện.

Mỗi ngày, hắn tắm thuốc một lần, tôi luyện Đồng Tượng Công, tiến triển vững chắc.

Vân Sát Quyền tiến giai nhanh hơn một chút. Vô luận là quyền pháp hay tâm pháp cũng được tích lũy thêm.

Cứ cảm đầu khổ luyện như vậy, thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã mười mấy ngày trôi qua.

Trần Vũ đã dùng hết Man Ngưu Tuy rồi.

Lúc này Đồng Tượng Công có tiến triển, cơ hồ sắp sửa bước vào đồng gân tiểu thành.

Đồng gân gồm ba cấp độ, chia làm sơ thành, tiểu thành, đại thành.

Nhanh như vậy đã đột phá đồng gân tầng thứ nhất, thậm chí tiếp cận tiểu thành, không chỉ dựa vào thiên phú về thể thuật, còn có sự trợ giúp của nước thuốc.

Ngoài ra, tu vi Thông Mạch Kỳ cũng tinh tiến thêm vài phần, căn cơ không tệ rồi.

- Không sai biệt lắm, nên sử dụng thứ đó thôi.

Trần Vũ thấp giọng lầm bầm một tiếng.

Hắn lấy ra một viên đan dược màu trắng lợt.

Viên thuốc này nhận được từ thiếu nữ cười chim Diệp Lạc Phượng, một viên trung phẩm Uẩn Thể Đan.

Trần Vũ vội về mặt dứt khoát, ăn vào viên thuốc.

Rất nhanh, một cỗ dược hiệu ôn hòa bắt đầu tràn vào kinh mạch, lưu động toàn thân.

Trần Vũ vội vàng vận chuyển Vân Sát Tâm Pháp, hấp thu dược lực.

Thời gian trôi qua, Trần Vũ cảm giác thấy nội tức tăng trưởng một chút. Thân thể của hắn, phảng phất đạt được sự tẩy lễ nào đó, vận hành nội tức càng thêm thông suốt.

Hai ngày về sau, được lực cơ bản hấp thu xong.

Trần Vũ cảm giác nội tức của mình càng thâm hậu thêm vài phần, tới gần Thông Mạch sơ kỳ đỉnh phong.

Chỉ kém một chút điểm nữa là hắn có thể đột phá Thông Mạch trung kỳ rồi!

- Aizz!

Trần Vũ thở dài một tiếng, còn kém một chút.

Xem ra tư chất bán linh thể của mình tại phương diện tu luyện chút kém cỏi.

Một phương diện khác, vẫn chưa đến hai tháng, Trần Vũ đột phá Thông Mạch Kỳ, tích lũy vẫn không đủ.

Nếu như công lực của hắn sâu hơn chút hoặc là tư chất lại tốt hơn chút thì có thể nhẹ nhàng đột phá Thông Mạch trung kỳ.

Ngay sau đó, Trần Vũ vô ý thức vận chuyển Đồng Tượng Công, hắn cảm giác Uẩn Thể Đan có xúc tiến không nhỏ với thân thể.

Kết quả làm hắn chán động.

“Ông!”

Trần Vũ thấy bên ngoài thân nổi lên một tầng đồng vân phong cách cổ xưa, toàn thân cơ bắp cương nhu thanh thoát, phảng phất như một bức tượng đồng sống động, phát ra một cỗ khí tức trang trọng uy nghiêm.

Dưới ánh đèn, trên làn da thậm chí hiển hiện một tầng kim loại sáng bóng.

Trần Vũ vừa vui vừa khổ.

Viên Uẩn Thể Đan kia không có khả năng làm cho hắn đột phá Thông Mạch trung kỳ, ngược lại khiến Đồng Tượng Công thuận lợi đạt tới đồng gân tiểu thành.

“Tuy nhiên, ta muốn đột phá trung kỳ, còn cần một trợ lực nữa.”

Trần Vũ trầm tĩnh.

Trong tay hắn, có một cây Huyết Linh Chi tám mươi năm tuổi.

Sử dụng Huyết Linh Chi, hắn có bảy phần đã nắm chắc, chỉ cần một lần hành động đột phá Thông Mạch trung kỳ!

Chỉ là, cây Huyết Linh Chi kia có dược lực rất mạnh, bằng vào vật ấy, cưỡng ép đem tu vi đột phá Thông Mạch trung kỳ có lẽ sẽ gây thương tổn đến căn cơ.

Rốt cuộc là dùng hay là không dùng?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Quyền Kinh Nhưng Sát

Trên một bình nguyên cách mấy trăm dặm về phía nam Vân Nhạc Môn.

“Giá giá giá!”

Một đám người tướng mạo hung hãn, dáng người vạm vỡ, cưỡi con hắc mã cao lớn, đang vây quanh một gã thanh y thiếu niên.

- Bao vây tiểu tử này!

- Kẻ này giết chết bốn năm huynh đệ của chúng ta, hôm nay nhất định phải chém hắn thành tám khối.

Những đại hán cười ngựa, mặt lộ vẻ hung quang, sát khí sôi trào, nhìn qua đã biết không phải loại lương thiện.

Bọn họ là một đám cường đạo ở phụ cận nổi danh hung bạo, tên là Thập Ác Khẩu.

Trong vòng nửa năm, bọn hán xóa sổ ba bốn thôn trang nhỏ, giết sạch toàn bộ nam nhân, nữ nhân trước chơi rồi hành hạ, lại tàn sát rất tàn bạo, đốt hết mọi thứ trong thôn trang.

Những con thú đội lốt người này đã gây ra những tội ác tày trời nên được gọi là Thập Ác Khẩu.

Lúc này, một gã thanh y thiếu niên, sắc mặt lạnh nhạt, tại vòng vây của hơn mười người tùy ý qua lại.

Mười mấy mã tặc Đoán Thê Kỳ, tăng thêm năm cái tiểu đầu mục Thông Mạch Kỳ liên thủ, trong thời gian ngắn, khiến mọi người sửng sốt bởi không ai sờ được đến đến góc áo người thiếu niên.

- Ah!

Tiếng thét thê lương truyền đến, cùng tiếng người, ngựa ngã xuống...

Thiếu niên kia nhảy lên không trung, một cước móc vào cổ họng một gã cường bạo.

Tên mã tặc chết thảm ngay tại chỗ rồi mới ngã xuống đất, bụi đất bay mù mịt một phương trời.

- Giết chết hán!

- Không cần lo lắng, lão đại lập tức chạy đến.

Năm cái tiểu đầu mục Thông Mạch Kỳ, đối với thân pháp của người thiếu niên có chút kiêng sợ, vội vàng tổ chức lại đội hình.

Nhưng mà, thân pháp của thiếu niên đó phiêu dật phi phạm, khi thì nhanh như gió, khi thì tĩnh như nước mùa thu, đem tổ đội Thập Ác Khẩu xoay quanh, đùa nghịch.

“Bịch! Bịch!”

Qua mỗi hơi thở đều có mã tặc táng thân.

Điều này chỉ làm cho bọn mã tặc càng thêm gào thét.

Mà thiếu niên kia lại nhún mày.

- Lãng Vân Bộ của ta cùng Nhạc Phong đều là đại thành. Nhưng vì cái gì mà không cách nào có thể đạt được tốc độ như trong trận chiến với Huyết Thủ Đầu Trọc?

Thiếu niên kia đúng là Trần Vũ.

Nguyên lai là như vậy, vài ngày trước, hán quyết định sẽ không sử dụng Huyết Linh Chi để đề cao tu vi.

Trần Vũ cảm thấy căn cơ rất trọng yếu. Bởi tu vi của mình vẫn đang trong quá trình rèn luyện để hoàn thiện. Nếu như vì đề cao mà phá hủy căn cơ thì tương lai sẽ rất khó để đạt được tầng thứ cao hơn.

Giai đoạn hiện tại, công pháp tu vi đều đạt tới bình cảnh, Trần Vũ quyết định đi ma luyện thoáng một phát để nâng cao khả năng thực chiến.

Một trong số đó chính là hán muốn thử bộc phát bí quyết Lãng Vân Bộ một lần.

Trần Vũ nhớ rõ.

Lúc ấy Đồng Ngọc Linh, sắp bị Huyết Thủ Đầu Trọc bắt trúng, theo lý thuyết, coi như là Lãng Vân Bộ đại thành cũng khó có thể cứu.

Nhưng ở chính lúc đó, trái tim của hán bỗng nhiên truyền tới một cỗ lực lượng thần bí, làm cho sức mạnh tăng vọt. Tốc độ của hán liền được đề cao lên một bậc.

Chỉ là, sau lần đó, hán không thể tìm được cơ hội để thử lần thứ hai.

Trần Vũ xác định, loại cơ hội bộc phát này, cùng bí mật nơi trái tim thần bí, nhất định có quan hệ.

- Lão đại đến rồi!

Lũ mã tặc xung quanh đột nhiên hưng phấn lên.

Chỉ thấy một gã đại hán mặc da hổ, mặt sẹo, cười một thót mã xấu vô cùng, mái tóc màu tím buộc thành búi, tay cầm một thanh đại đao màu vàng, hướng bên này liều chết mà đến.

Thủ lĩnh Thập Ác Khẩu, bài danh thứ năm mươi chín trên Tru Sát Bảng.

Trong đầu Trần Vũ hiện ra một ít tin tức.

Tu vi của tên thủ lĩnh này đã đạt tới Thông Mạch kỳ đỉnh phong. Thực lực còn hơn cả Huyết Thủ Đầu Trọc, mà dưới tay hắn còn có quái mã, lực lượng lớn vô cùng, tốc độ cực nhanh, vì thế nó là một trợ lực cực mạnh của hắn.

Trần Vũ một mình tiếp nhận nhiệm vụ tru sát, chủ yếu là muốn thực chiến, ma luyện, tìm cơ hội đột phá bình cảnh.

- Hừ! Con nít chưa mọc lông, ngươi chỉ có một người, cũng dám thách đấu Thập Ác Khẩu, quả nhiên là to gan lớn mật!

Thủ lĩnh Thập Ác Khẩu ngồi trên cao quan sát Trần Vũ, trên mặt đầy vẻ cười nhạo.

Hiện tại hắn không phải là không bị các tông môn đuổi giết nhưng do người đông thế mạnh, tới vô ảnh đi vô tung, coi như là Luyện Tạng Kỳ, đều không làm gì được đám bọn họ.

Mà tiểu tử Thông Mạch Kỳ này, dám đơn thương độc mã đấu với bọn hắn quả là hiếm thấy.

“Cọ bá!”

Trần Vũ không để ý đến, lưu lại mấy đạo tàn ảnh, tốc độ đột nhiên tăng lên vài phần, xuyên thẳng qua đám mã tặc.

- Ah ah ah...

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Nguyên một đám thập ác khẩu ngã xuống đất bỏ mình, cục diện hỗn loạn.

Thân pháp đó thực sự quá nhanh, mà lực lớn vô cùng, bất kể là người hay ngựa, đụng một cái, đều mất mạng ngay lập tức.

Tên thủ lĩnh trợ mắt chứng kiến hai tiểu đầu mục Thông Mạch Kỳ, bị một kích miểu sát.

Thật nhanh thật mạnh! Đối thủ quá đáng sợ, chỉ có thể dùng bốn chữ đó để hình dung.

- Muốn chết!

Hắn vãi mồ hôi hột, cùng hai gã tiểu đầu mục Thông Mạch trung kỳ ba mặt giáp công Trần Vũ.

“Đằng đằng đằng!”

Tay hắn cầm đao vàng, dưới sự gia tốc của con ngựa kỳ dị sinh ra uy thế kinh người, đại đao xẹt qua, kinh phong chói tai.

Người ngựa hợp nhất cơ hồ đạt tới cấp độ Luyện Tạng Kỳ.

- Vân Sát Quyền!

Trần Vũ không thèm né tránh, trên người hắn bắn ra những luồng sát khí bá đạo, nắm đám phòng to, dưới ánh mặt trời, nổi lên một tầng kim loại sáng bóng.

“Xoạt!”

Một quyền đầy uy lực đánh ra, tiếng nổ điếc tai, ầm ầm hiện hiện một đoàn mây đen toàn sát khí.

Một quyền này chứng tỏ Vân Sát Quyền của hắn đã gần tới cấp bậc đại thành.

- Lai lịch tiểu tử này không đơn giản.

Thủ lĩnh Thập Ác Khẩu rung mình, có lẽ công pháp của Trần Vũ, chỉ sợ đã vượt qua đẳng cấp công pháp phạm trù rồi.

Uy thế vô hình là khí huyết của hắn khó mà vận chuyển.

“Keng!”

“Bồng!”

Thanh âm vang lên như gõ chiêng đánh trống vang vọng bình nguyên, kinh phong vô hình quật ngã những tên mã tặc ở gần.

Một đám khẩu tặc hoảng sợ thất sắc.

Có thể nói, sự kết hợp của tên thủ lĩnh và con ngựa đã đạt tới đỉnh cao của Thông Mạch Kỳ, rất khó tìm được đối thủ.

Phải biết rằng sự kết hợp đó đã có thể cùng Luyện Tạng Kỳ chống đỡ một hai.

Thiếu niên kia sau đối chiến một kích, sắc mặt chỉ đỏ lên một chút.

“Bá!”

Thân hình hắn nhoáng lên một cái, xẹt qua một tên tiểu đầu mục Thông Mạch Kỳ, người sau lập tức chổng lên người trước mà chết.

Tên thủ lĩnh đứng trên người, vẻ mặt kinh hãi.

Hắn nắm chặt Hoàng kim đại đao, hồ khẩu bị đánh rách tả tơi, máu chảy ròng ròng.

Trong khoảng thời gian vừa rồi, bọn hắn như đang cùng Yêu Vương đối chiến, từng người, từng người ngã xuống mà con thú kia không mất một cọng lông.

Mà thiếu niên kia, một kích qua đi, còn thông dong giết ác khẩu xung quanh.

“Bịch! Bịch...”

Thiếu niên qua như gió, như vào chỗ không người, tùy ý giết chóc.

- Rút lui, mau rút lui!

Khẩu Vương hít sâu một hơi, đưa ra quyết định.

Lúc này, đội ngũ ác khẩu đã bị Trần Vũ tiêu diệt hơn phân nửa.

“Giá! Giá! Giá!”

Một đám mã tặc chạy trốn chết, cuốn bụi mù mịt.

Khó có thể tưởng tượng, Thập Ác Khẩu nổi danh lại bị một thiếu niên đuổi giết, không chịu nổi mà phải bỏ chạy.

“Dưới tay của ta có ngựa tốt, sức chịu đựng bất phàm, nhất định sẽ chạy thoát. Ta thề nay mai khi cường thịnh trở lại sẽ đuổi giết tên tiểu tử kia, đòi lại công bằng.”

Trong lòng tên thủ lĩnh thâm thê.

Nhưng trong nửa canh giờ kế tiếp, sợ hãi cùng bóng mờ tràn ngập toàn bộ Thập Ác Khẩu.

Thế lực thiếu niên đang truy đuổi kia như vô tận, tốc độ kinh người mà vẫn bền bỉ đuổi giết.

Đến cuối cùng, những tên ác khẩu cơ hồ đã bị diệt đến chín thành.

“Tên này rốt cuộc là quái vật gì?”

Khẩu vương bắt đầu khủng hoảng nhưng đã quá muộn.

Sau lưng là thiếu niên đang chăm chú vào hắn, mỗi khi đuổi tới gần là lại tung một quyền vào lưng hắn.

Mỗi lần giao phong, da đầu Khẩu vương run lên, hồ khẩu mấy lần đánh rách tả tơi, cơ hồ cảm không được đại đao.

Sau nửa canh giờ.

Khẩu vương chán nản trốn vào trong một sơn cốc. Nơi này là cứ điểm của hắn, hắn có thể mượn sự thông thuộc địa lý nơi này mà chạy trốn.

“Cọ!”

Trần Vũ đi theo Khẩu vương, tiến sâu vào trong sơn cốc và thấy một căn nhà gỗ giản dị.

Một hồi, truyền đến một mùi tanh tưởi.

Căn nhà gỗ gần đó, có thi thể nữ nhân trần truồng, trên thi thể, chỗ xanh chỗ tím, thân thể đầy dịch nhờn tanh tưởi.

Ngoài ra còn có một ít thi thể bị tách rời, tình cảnh này lọt vào mắt hấn, khó có thể tưởng tượng.

- Thập Ác Khẩu!

Lồng ngực Trần Vũ bùng phát nội khí.

“Phanh phanh! Phanh phanh!”

Nơi trái tim của hấn, một cỗ lực lượng vô danh phun trào.

“Bá! Đằng!”

Trong chốc lát, tốc độ thân pháp của hấn bạo tăng lên một cấp độ mới.

Trước mắt xẹt qua vô số tàn ảnh.

- Loại cảm giác này...

Lướt giữa không trung, Trần Vũ cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, lực lượng thần bí phun trào từ trái tim để cho tốc độ kia tăng vọt cơ hồ lên gấp đôi.

Trogn nháy mắt, hấn đã đuổi kịp Khẩu vương.

Chuyện này là thế nào?

Sắc mặt Khẩu vương tái nhợt, không nghĩ tới tốc độ của Trần Vũ lại đột nhiên tăng vọt như vậy.

Điều này làm kế hoạch chạy trốn của hấn rối loạn.

Bất đắc dĩ, Khẩu vương phải vận công lực cả đời truyền vào hoàng kim đại đao.

- Vân Sát Quyền!

Trên không trung, Trần Vũ tập hợp toàn bộ lực lượng thần bí gia trì vào trong quyền pháp.

Đột nhiên.

“Hô! Oanh!”

Trần Vũ đâm ra, nắm đấm mang một quyền ảnh đầy sát khí to như cái giò trúc.

- Luyện Tạng Kỳ ư? Làm sao có thể...

Trong lòng Khẩu vương buồn bực, khí huyết cùng nội tức đều bị đè nén.

Đoàn sát khí kia giống như một đám mây đen bao phủ toàn thân hấn.

“Oanh.”

Một quyền kia chưa đến nhưng quyền ảnh đã cách không đánh trúng khẩu Vương.

“Oa!”

Khẩu Vương phun ra một búng máu, thân thể bay rớt ra ngoài, lồng ngực truyền đến âm thanh vỡ vụn.

- Một quyền này chuyện gì xảy ra?

Trần Vũ chấn động nhìn nắm đấm của mình.

Một quyền vừa rồi đột nhiên hiện ra quyền ảnh, cách không đánh bay Khẩu vương, để hấn triệt để mất sức chiến đấu.

Đây tuyệt đối là Vân Sát Quyền đại thành, hoặc là Luyện Tạng Kỳ, mới có thể có được lực lượng như vậy.

“Hô! Hô!”

Trần Vũ hô hấp nặng nề, cỗ lực lượng thần bí nơi trái tim rút lui như thủy triều làm hấn cảm thấy có chút suy yếu.

- Quyền kinh ngưng sát! Thông Mạch Kỳ, nguoi, sao có thể...?

Khẩu vương trừng mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Trần Vũ. Chuyện này như thế nào? Hắn là ai?

Trước khi chết, hắn chỉ muốn biết đáp án.

“Bồng! Ba!”

Thân hình Trần Vũ lóe lên, lại là một quyền, làm cho Khẩu vương hấp hối.

- Đáp án ta cũng không rõ.

Trần Vũ đứng lặng thật lâu, ni non lẩm bẩm.

Lúc này, hắn cũng không tìm được đáp án cho câu hỏi tại sao trái tim mình lại có thể để cho Vân Sát Quyền vượt cấp lên đại thành.

Dựa theo công pháp, cần phải đạt tới Luyện Tạng Kỳ mới có thể kích phát ra Vân Sát Quyền đại thành.

Thế nhưng khi Trần Vũ tức sùi bọt mép, trái tim kích phát tiềm năng không thể tưởng tượng nổi để cho hắn đánh ra quyền kinh ngưng sát, một loại lực lượng ở tầng thứ cao hơn.

Quyền kinh ngưng sát kia uy lực vô cùng, thật đúng bá đạo, một kích có thể trực tiếp miêu sát Khẩu Vương hoặc Đại Sát.

Trong son cốc, Trần Vũ phỏng đoán nửa canh giờ, đều không tìm được cảm giác vừa này.

Hắn dứt khoát ngồi xếp bằng, vận chuyển Vân Sát Tâm Pháp, bắt đầu điều tức khôi phục.

Nhưng khi nội tức vận chuyển một cái, Trần Vũ cảm giác không đúng.

“Oanh!”

Vân Sát nội khí trong cơ thể giống con ngựa hoang bị đứt cương, như sóng thần đánh vào bờ, càng vận công thì càng cường thịnh.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tiến Giai Trung Kỳ

“Àm...”

Nội tức Vân Sát trong cơ thể giống như ngựa hoang thoát cương, sôi trào lên, vận chuyển càng lúc càng thịnh.

- Loại cảm giác này...

Trần Vũ mừng rỡ, nội tức Vân Sát trong cơ thể bắt đầu một hơi mở rộng mạng lưới kinh mạch, nội tức kéo dài không ngừng, càng trở nên tinh thuần hùng hậu.

Thông Mạch tức là khai thác kinh mạch, đào móc sức mạnh thật sự trong cơ thể.

Hệ thống kinh lạc thân thể, thần bí mà phức tạp. Thông Mạch kỳ, chỉ nhằm vào bộ phận kinh lạc bên ngoài.

Còn về phần kỳ kinh bát mạch càng sâu hơn, thì phải chờ đến sau Luyện Tạng kỳ.

Thông Mạch sơ kỳ đối ứng với kinh lạc thứ nhất bên ngoài, trung kỳ đối ứng thứ hai, hậu kỳ đối ứng thứ ba.

Thời khắc này, nội tức Trần Vũ theo kinh lạc thứ nhất mở ra, tràn vào kinh lạc thứ hai, phát triển cực kỳ thuận lợi.

Một vài kinh lạc tắc nghẽn không thuận ngày xưa cũng trở nên thông suốt không gì sánh được.

Có một vài người tư chất tốt, ví dụ như người sở hữu Linh thể, kinh lạc trong cơ thể trời sinh tràn ngập sức sống, thậm chí có thể trưởng thành trong cơ thể, thân thể hấp thu một lượng nhỏ thiên địa nguyên khí, đã khiến kinh lạc thể chất được bồi bổ.

Mà người bình thường hoặc kém thì kinh lạc không có sức sống và sự dẻo dai như vậy, rất khó phù hợp các loại năng lượng.

Trần Vũ thuộc về loại tư chất bình thường.

Nhưng hiện tại, hần khai thác lưới kinh lạc thứ hai đã có loại cảm giác nước chảy thành sông.

Có hai nhân tố chủ yếu trong đó.

Thứ nhất, thể chất căn cơ của Trần Vũ có thể nói là tốt quá mức quy định.

Thứ hai, Vân Sát quyền đại thành, hàm ý cao thâm, thậm chí đánh ra lực lượng cao nhất là “Quyền kinh ngưng sát”.

Hiện tại, hần có nội tức, chất lượng tinh khiết, đạt đến cực hạn mà cùng cấp khó có thể tưởng tượng.

Dưới tác dụng của Vân Sát nội tức tinh khiết cường độ cao, bình cảnh mà Trần Vũ gặp phải đều nhanh chóng giải khai.

Nửa ngày sau, Vân Sát nội tức của Trần Vũ thành công tiến vào lưới kinh lạc thứ hai, khí tức trong cơ thể càng trở nên cường hoành và tinh thuần.

Điều này có nghĩa là tu vi của hần đã thần thắng Thông Mạch trung kỳ.

Bởi vì căn cơ của hần thật sự vững chắc, chất lượng nội tức rất cao, cho dù mới đột phá trung kỳ thì cảnh giới vẫn cực kỳ vững chắc.

Hiện tượng này giống hệt lúc hần vừa tấn thắng Thông Mạch sơ kỳ.

Loại từng bước tiến bộ, căn cơ thâm hậu này, khiến Trần Vũ rất có cảm giác thành công.

- Chẳng qua, nội tức của ta hiện nay đã vượt qua Thông Mạch trung kỳ, thậm chí có thể liều mạng với hậu kỳ bình thường.

Trần Vũ lẩm bẩm.

Nội tức của hần vượt xa cùng cấp, ngoại trừ bởi căn cơ vững chắc, có thể đánh ra “Quyền kinh ngưng sát”, cũng bởi vì Vân Sát quyền của hần là võ học cao cấp.

Nếu như không kể đến tai hại của Vân Sát quyền, công pháp này cơ bản có thể sánh vai với võ học đỉnh cấp.

Thử hỏi toàn bộ ngoại môn, có ai có thể tu hành võ học đỉnh cấp?

Theo Trần Vũ được biết, có thể tu hành võ học cao cấp đều là phượng mao lân giác, còn là bởi vì sau lưng có thể lực gia tộc chống đỡ.

...

Trú đóng ở địa bàn của Thập Ác Khẩu, tu vi của Trần Vũ đã hoàn toàn củng cố xong.

Trước khi đi, Trần Vũ còn muốn vơ vét một phen.

Kết quả khiến hần có chút thất vọng. Ngoại trừ trên người Khẩu Vương có một trăm khối Nguyên thạch thứ phẩm ra cũng không còn tài nguyên tốt khác.

Trong ổ của Thập Ác Khẩu, còn có đại lượng kim ngân tài vật.

Thế nhưng những tài vật thế tục này đối với Trần Vũ đã đặt chân vào tông môn, hướng tới võ đạo đỉnh phong mà nói cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

“Phịch...”

Trần Vũ lấy Phong Ngâm kiếm chém đầu Khẩu Vương xuống.

Thập Ác Khẩu là mục tiêu tru sát thứ 59 trên Tru Sát bảng.

Xếp hạng của Khẩu này còn trên cả Huyết Thủ Ngốc Đầu.

Trần Vũ biết, top 50 Tru Sát bảng là một bước ngoặt.

Một khi vượt qua bước ngoặt này, tiến nhập top 50, vậy thì mục tiêu tru sát rất có khả năng là cường giả đã ngoài Luyện Tạng kỳ.

Khẩu Vương xếp thứ 59, trên căn bản là một trong những kẻ mạnh mẽ đáng sợ nhất dưới Luyện Tạng kỳ.

- Tiểu tử, để lại đầu của Khẩu Vương.

Một đạo thanh âm lạnh băng từ trong hạp cốc đối diện truyền tới.

Hả?

Trần Vũ sững sờ, thấy trên sườn núi đối diện có hai thiếu niên.

Hai người này mặc áo bào xám đặc chế, lưng mang bảo kiếm.

Từ cách ăn mặc, Trần Vũ có thể đoán được hai người là đến từ một tông phái khác của Sở quốc - Thiết Kiếm môn.

- Ô? Đồng đạo Thiết Kiếm môn, các người phải chăng đã vượt giới?

Trần Vũ đem cái đầu gói kỹ, hứng thú hỏi.

Thiết Kiếm môn ở trong thế giới tông môn tại Sở quốc rất cường thế, là một tông phái có tính xâm lược rất mạnh.

Luận thực lực, tông này hơn Vân Nhạc môn không ít.

- Vượt giới? Hắc hắc, “Thập Ác Khẩu” này gây loạn khắp nơi, chúng ta một đường từ phạm vi thế lực của Thiết Kiếm môn truy sát tới tận đây.

Tên thiếu niên thấp lùn lơ đãng nói.

Một thiếu niên cao khác lãnh khốc nói:

- Giao đầu lâu ra, tha cho người một mạng!

Trần Vũ không đáp.

Hai tên đệ tử Thiết Kiếm môn thật đúng là bá đạo.

- Giao ra đầu lâu cũng được, trừ phi các người chỉ ra 4500 điểm công hiến, tám trăm Nguyên thạch thứ phẩm cho ta.

Trần Vũ khoát tay áo.

- Vậy thì động thủ!

Thiếu niên cao lạnh lùng nói.

“Vụt vụt...”

Hai thiếu niên một cao một thấp từ trên sườn núi nhảy xuống, lao thẳng tới Trần Vũ.

Tốc độ của hai người khiến Trần Vũ giật mình.

Chỉ nhìn thân pháp và tốc độ, hai người hầu như không thua Nhạc Phong, thiếu niên cao trong đó, ít nhất cũng cùng cấp bậc với Nhạc Phong.

E rằng, hai người ở ngoại môn Thiết Kiếm môn cũng không phải kẻ bình thường.

“Keng...”

Thiếu niên cao rút bảo kiếm khỏi vỏ, một đạo hư ảnh ánh kiếm lạnh lẽo phá vỡ không khí, lãnh ý vô hình, phong tỏa Trần Vũ.

Sắc mặt Trần Vũ biến đổi.

Chỉ một kiếm, hắn liền cảm nhận được thực lực cường đại của thiếu niên cao.

Đối phương tu hành võ học, có lẽ không thua kém Vân Sát quyền của hắn.

Khó trách người này khẩu khí lớn như vậy.

- Vân Sát quyền!

Trần Vũ đánh ra một quyền, nội tức bá đạo cùng sát khí mơ hồ tạo thành một đoàn mây đen sát khí, nổ vang như văng lôi.

Ồ...

Thiếu niên cao thất kinh, hư ảnh ánh kiếm chấp chờn trên bảo kiếm trong tay đánh trúng mây đen sát khí, bao phủ một quyền này.

“Àm...”

Kính lồi nổ vang, tại chỗ sản sinh một tầng khí quyền, sáng tối đan xen.

“Àm...”

Thiếu niên cao bị đồng quyền của Trần Vũ cứng rắn đẩy lui vài bước, bảo kiếm trong tay thiếu chút nữa rời tay.

Thiếu niên thấp lùn thì tương đối bỉ ổi, hấn thừa dịp hai người tranh phong có chút đình trệ, liền vùng kiếm chém tới đầu gối Trần Vũ.

- Cút!

Trần Vũ vận chuyển Đồng Tượng công, toàn bộ chân như dát lên một tầng đồng chì, trầm trọng như cự chùy.

“Bành...”

Thiếu niên thấp lùn rên một tiếng, cả người lẫn kiếm bị đánh bay ra ngoài.

Điều này khiến Trần Vũ không khỏi sửng sốt.

Cùng thiếu niên cao giao phong, hấn cảm thấy đối phương rất cường đại.

Đối với thiếu niên thấp lùn, hấn cũng không dám lơ là, tất nhiên lập tức vận chuyển Đồng Tượng công.

Không ngờ thiếu niên thấp lùn lại kém cỏi như vậy, chỉ một cước liền bị đập bay.

Đương nhiên, đó là bởi vì thực lực của Trần Vũ hiện nay so với nửa tháng trước có thể nói là tăng vọt.

Luận thực lực, thiếu niên thấp lùn có thể đứng vào top 15 của Vân Nhạc môn.

- Ngũ sư huynh, người không sao chứ?

Tên thiếu niên cao vội chạy tới nâng thiếu niên thấp lùn dậy, vẻ mặt kiêng kỵ nhìn Trần Vũ.

Trước khi giao phong, hai người ngán vận lần không nghĩ tới một đệ tử ngoại môn của Vân Nhạc môn lại có thực lực bức này.

Trong ấn tượng, Vân Nhạc môn trong bốn tông của Sở quốc, là tồn tại xếp vào hàng chót.

- Cao sư đệ, ta không sao... ọc...

Thiếu niên thấp lùn còn chưa dứt lời, liền phun ra một búng máu.

Thiếu niên cao kinh hãi không thôi, đối phương tùy ý đập ra một cước, lại có thể khiến cho Ngũ sư huynh bị nội thương.

Mặc dù thực lực của Ngũ sư huynh không tính là đỉnh cao, nhưng ở trong ngoại môn của Thiết Kiếm môn cũng thuộc vào chiến lực hàng đầu top 20.

- Thật chẳng ra sao.

Trần Vũ lắc đầu, cũng không thèm để ý đến hai người này, tung người rời đi.

Hai người Thiết Kiếm môn sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Đùng vội đi! Ta còn chưa xuất ra thực lực chân chính...

Thiếu niên cao chưa từng gặp phải loại nhục nhã này, tay cầm bảo kiếm, chuẩn bị xông lên.

Kết quả, hấn bị thiếu niên thấp lùn bắt được.

- Cao sư đệ, bỏ đi. Ta đoán người này ở ngoại môn Vân Nhạc môn cũng là tồn tại số một số hai. Hơn nữa, người tu hành Thiên Ảnh Kiếm quyết không lâu, cảnh giới còn bất ổn, không thích hợp tùy tiện vận dụng.

Thiếu niên thấp lùn ho khan một tiếng.

Quả thật, thiếu niên cao còn chưa vận dụng thực lực chân chính. Nhưng làm sao có thể xác định đối phương đã dốc toàn lực?

- Tiểu tử, lưu lại tính danh! Tương lai “Cao Phong” ta sẽ tìm người lĩnh giáo.

Thiếu niên cao phần hận không cam lòng nói.

Nghĩ đến hần ở Thiết Kiếm môn là thiên tài nhất lưu, tấn thăng nội môn càng không phải chuyện khó, chưa từng bị một đệ tử Vân Nhạc môn kỳ thị như vậy.

Thế nhưng, thiếu niên trong tầm mắt căn bản không để ý, càng đi càng xa.

...

Hai ngày sau.

Trần Vũ trở về Vân Nhạc môn, giao nộp nhiệm vụ đánh chết “Khẩu Vương”, chiếm được 4500 điểm cống hiến, 800 Nguyên thạch thứ phẩm.

Lúc này, trong toàn bộ ngoại môn, bầu không khí hết sức gấp gáp nghiêm túc.

Thì ra thi đấu ngoại môn đã sắp bắt đầu.

- Chỉ còn lại hai ngày...

Trần Vũ trở về nơi ở, bắt đầu tĩnh dưỡng điều tức.

Bây giờ, hần tấn thăng Thông Mạch trung kỳ, Đồng Tượng công gân đồng tiểu thành, các phương diện đều đề thăng tới cực hạn.

Trong đó, trạng thái của Vân Sát quyền tương đối đặc thù.

Lẽ ra, Trần Vũ đã lĩnh ngộ hàm ý đại thành của Vân Sát quyền, bằng không ngày ấy cũng không có khả năng đánh ra “Quyền kinh ngưng sát”. Nhưng bởi vì tu hạn chế, hần không thể phát huy được uy lực đại thành của Vân Sát quyền. Bởi vì, tâm pháp và cảnh giới quyền pháp có liên hệ nhất định, không thể chênh lệch quá lớn.

Nói cách khác, Vân Sát đại thành của hần không phải là đại thành hoàn chỉnh.

Trừ phi tu vi của hần đột phá, hoặc lần nữa kích phát “pháp môn bạo phát” trái tim lần trước.

Về phần “pháp môn bạo phát” của trái tim thần bí, Trần Vũ bây giờ vẫn không mò ra được nguyên nhân.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Rất nhanh, chỉ còn một đêm trước khi bắt đầu “Thi đấu Ngoại môn”.

Trong trụ sở ngoại môn, trong một gian nhà.

Một thiếu nữ gương mặt tú lệ đang ngồi xếp bằng, cánh tay ngọc mở ra.

“Ồ... ô... ô... n... g!”

Trong lòng bàn tay thiếu nữ có một khối “Huyết Thạch dẫn”, bề mặt tràn ngập từng tia ánh sáng màu máu.

Quang lưu huyết hồng chậm rãi thấm vào thể nội.

Bên ngoài thân thể thiếu nữ cũng bị một tầng khí thể huyết hồng quý dị bao trùm.

Nếu Trần Vũ có ở đây, nhất định sẽ phát hiện Huyết Thạch dẫn này chính là chiến lợi phẩm thu hoạch được lúc đánh chết Huyết Thủ Ngốc Đầu.

- Không thể hấp thu được nữa.

Đồng Linh Ngọc lấp lánh:

- Cường độ và số lượng nội tức đã đạt tới cực hạn, bằng không ta liền có thể đột phá tới Luyện Tạng kỳ.

“Phù...”

Nàng vận chuyển công lực, toàn thân bốc lên một luồng khí lưu cuồng bạo âm lãnh, đôi mắt thoáng hiện một tia văn máu.

Biểu hiện nội tức cường hoành, giống như sắp bước vào Luyện Tạng kỳ.

- Ít nhiều nhờ khối “Huyết Ngọc dẫn” này, Huyết Thủ Ngốc Đầu từng huyết tẩy Phương gia suy vong, đạt được cô bối lại không biết phương pháp mở ra chân chính. Bao gồm cả Trần Vũ kia, một đệ tử ngoại môn bình thường, kiến thức từng trải có hạn, đều không thể nhận ra vật này.

Khóe miệng Đồng Linh Ngọc nhếch lên một nụ cười nhạt.

Thì ra, khối Huyết Ngọc dẫn này căn bản không phải trân tài bình thường, cũng không thuộc về Đồng gia nàng.

Ngày mai, “Thi đấu Ngoại môn”, ta sẽ khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Bắt Đầu Thi Đấu

Vân Nhạc môn, trong một tiểu viện hẻo lánh.

"Đình đình đình..."

Hai gã nam tử trẻ tuổi, tay cầm đao và kiếm, ở trong bóng đêm liên tục giao phong.

Trong đó.

Nam tử cầm kiếm chém ra một mảnh kiếm khí ác liệt, kiếm ảnh cương phong giao thoa, trên mặt đất xung quanh, “phụt phụt” lưu lại từng đạo vết kiếm.

Nếu như có cao thủ phạm tục ở đây nhất định sẽ kinh ngạc vạn phần.

Nội tức của người trẻ tuổi này, thông qua vũ khí đã đạt đến tình trạng ngoại phóng, cách không đã thương người.

Hiển nhiên, tu vi của nam tử cầm kiếm đã đạt tới Luyện Tạng kỳ.

Mà đối thủ của hắn là một gã “nam tử anh tuấn” này rậm mắt hổ, tay cầm một thanh đại đao phong cách cổ xưa.

- Phá!

Nam tử anh tuấn ánh mắt như điện, cổ đao trong tay vẽ ra một màn quang ảnh sóng đao, mấy trượng xung quanh đều tràn ngập đao phong cuồng bạo.

"Phốc phốc..."

Trong nháy mắt, không biết hắn đã chém ra bao nhiêu đao, trong mắt chỉ có một loại say mê cuồng nhiệt.

Sau cùng, một mảnh đao ảnh chồng lên nhau tạo thành ánh đao cực lớn, tựa như lời đình chi nhận, cuồng phong gào thét, truyền đến thanh âm nổ vang, kinh tâm động phách.

"Xoẹt..."

Một đao như kinh lôi, cường thế phá vỡ tầng phòng ngự của nam tử cầm kiếm phía đối diện.

Nam tử cầm kiếm biến sắc, toàn thân nội tức phun trào điên cuồng, liên tục chém ra vài đạo kiếm ảnh, thân hình thối lui vài bước mới khó khăn tiếp được một đao kinh lôi kia.

- Ta không đánh nữa.

Nam tử cầm kiếm cười khổ lắc đầu.

Vừa mới giao phong, tu vi Luyện Tạng kỳ của hắn không ngờ lại bị đối phương áp chế, quả thật khó chịu.

- Đoàn sư huynh, không ngờ ta tiến vào nội môn, đột phá Luyện Tạng kỳ rồi vẫn không chống đỡ được người.

Nam tử cầm kiếm cảm thấy than thở.

Luyện Tạng kỳ bị Thông Mạch kỳ đè đánh, cho dù ở trong tông môn cũng rất hiếm thấy.

Nhưng trên mặt hắn lại không có bao nhiêu xấu hổ hay ngoài ý muốn.

Bởi vì đối thủ của hắn là người có chiến lực mạnh nhất ngoại môn - Đoàn Kiều Long.

Đoàn Kiều Long là truyền kỳ ngoại môn.

Nếu hấn muốn thì hai năm trước đã là hạng nhất.

- Lần này khen thưởng quả thật mê người. Nếu không dành được vị trí thứ nhất thì thiệt thòi lớn.

Đoàn Kiều Long nhún vai.

- Thi đấu Ngoại môn ư? Thực lực của người như vậy, có phải là quá khi dễ người khác không?

Nam tử cảm kiếm triệt để không nói nên lời.

...

Vân Nhạc môn, trong sân viện trước một gian lâu các tao nhã.

"Hồng hồng..."

Hai con cự hổ tím xanh khùng bổ phát ra tiếng gầm chấn động, mùi tanh tươi tràn ngập, đang vây công một thanh niên tuấn nhã hết sức nhanh nhẹn.

Phạch phạch...

Thiếu niên tuấn nhã tay cầm quạt xếp, kéo theo một chuỗi hư ảnh nổi lên, phong độ nhẹ nhàng, du đấu với hai đầu cự hổ.

Hai đầu cự hổ này, thể hình có thể so với Vua Gấu Thiết Tông, nhưng tốc độ càng nhanh, uy thế càng mạnh.

- Không tệ không tệ, hai đầu “Tứ Vân Hổ” ta nuôi này có thực lực không kém Luyện Tạng kỳ bao nhiêu, không ngờ người đối mặt bọn chúng mà vẫn ở thể bất bại.

Một lão giả râu bạc trắng, vẻ mặt tán thưởng nói.

Thiếu niên nhanh nhẹn này là đệ nhất thiên tài ngoại môn - Nam Cung Lễ.

- Lấy thiên phú của ta, cùng với thân phận của gia gia trong tông môn, muốn vào nội môn thì dễ như trở bàn tay. Nhưng ta muốn dựa vào thực lực của mình, cướp đoạt vị trí đứng đầu ngoại môn, không chỉ thắng được vinh quang, còn có thể chặn lại miệng lưỡi của kẻ khác.

Nam Cung Lễ cười nhạt nói.

Hắn vừa sinh ra đã có gia thế bất phàm, gia gia còn là trưởng lão trong tông môn.

Chẳng qua, Nam Cung Lễ muốn dựa vào thực lực của mình, từng bước tiến lên đỉnh cao, thu hoạch quang vinh về mình, không phải là dựa vào thân phận thiếu chủ hay gia gia và gia chủ trong mắt người khác.

- Chí hướng của người không tệ.

Lão giả vuốt râu cười nói:

- Vừa vặn “Thiên Ngoại Văn Thạch” hàng năm, tông môn được mùa lớn, muốn đại lực tài bồi những tân tú mới. Dưới sự ảnh hưởng của gia gia, mới tăng lên khen thưởng cho hạng nhất trong lần thi đấu này.

- Gia gia yên tâm, ta tu thành hai môn bí thuật kia, lần này đạt được hạng nhất cũng không có vấn đề lớn.

Nam Cung Lễ tràn ngập lòng tin.

Hắn biết, dưới lực ảnh hưởng của gia gia, khen thưởng hạng nhất được đề cao, từ một góc độ nào đó, cũng là có tư tâm nhất định.

Nếu vậy, hấn lại càng muốn đoạt lấy hạng nhất.

"Phạch phạch..."

Nam Cung Lễ liên tiếp quạt ra hai đạo cương phong phiến ảnh, gõ lên hai đầu cự hổ, đánh cho bọn chúng vỡ đầu chảy máu, phát ra từng trận gào thét kinh sợ.

...

Cùng lúc đó.

Ngoại môn Vân Nhạc môn, từng đệ tử cường thế đều đang ma quỳen sát chuông (*), âm thầm giữ sức.

Đợt “Thi đấu Ngoại môn” lần này tưởng thưởng quả thật quá phong phú.

Bất luận người nào được khen thưởng, đều nhất định khiến Vân Nhạc môn sinh ra một nhóm lớn tinh anh.

Đây tuyệt đối là kỳ ngộ hai mươi năm khó gặp một lần ở ngoại môn.

Sáng sớm hôm sau.

Trần Vũ ngồi xếp bằng điều tức, đôi mắt khép hờ, đang điều chỉnh trạng thái, hội tụ toàn bộ Tinh Khí thần.

Trạng thái của hắn đang chậm rãi tăng lên.

- Thi đấu Ngoại môn, một năm một lần, lần này nhờ có kỳ ngộ vẫn thạch, nếu không tuyệt đối không thể có phần thưởng phong phú như vậy.

Trần Vũ chợt sinh ra ý niệm cường liệt trước nay chưa từng có.

Lần thi đấu này, nhất định phải trở thành đệ tử nội môn.

Top 3 là tối thiểu.

Bởi vì tư chất bình thường, cho dù là top 3 thì Trần Vũ cũng không bảo đảm mình nhất định có thể tiến vào nội môn.

Bởi vậy, hạng nhất của cuộc thi này, nhất định phải tranh thủ một phen.

Khen thưởng hạng nhất hết sức phong phú, đối với bất kỳ đệ tử ngoại môn nào, bao gồm Trần Vũ, cũng là đại kỳ ngộ.

Nếu như thành công, thì giống như cá chép vượt long môn, một bước lên trời.

Nếu không thành, với tư chất của Trần Vũ, có lẽ sẽ u ám nửa năm một năm, thậm chí cả đời sau cũng tầm thường, không có khả năng bước lên điện đường chân chính, tiến vào thế giới tông môn.

"Keng keng keng..."

Liên tục ba tiếng chuông chấn động trời mây, quanh quần khắp toàn bộ Vân Nhạc môn.

- Thi đấu sắp bắt đầu rồi.

Trần Vũ hít sâu một hơi, chậm rãi đứng dậy.

Tiếng chuông kia tới từ một kiện bảo khí của Vân Nhạc môn “Chấn Vân chung”, bình thường có đại sự mới gõ vang.

Số lần gõ vang càng nhiều, đại biểu tình huống càng quan trọng.

Nếu như liên tục gõ chín lần, đại biểu toàn bộ tông môn có nguy cơ bị diệt.

- Sắp bắt đầu rồi.

- Thi đấu Ngoại môn, ta tới đây!

Từng đệ tử nghe thấy tiếng chuông, lập tức đứng dậy.

Địa điểm thi đấu ngoại môn, ở phía đông Vân Nhạc môn, trên “Vân Thiên phong”.

Xung quanh Vân Thiên phong, mây mù lượn quanh, trời thu rất mát mẻ, bên sườn ngọn núi còn lưu lại chút tuyết đọng.

Ở nơi nào đó trên đỉnh núi, có hai cái sân đấu võ.

Hai sân đấu võ này đều có hình trứng, dài không tới hai mươi trượng, rộng không quá mười trượng, hơi lớn hơn sân bóng rổ.

Đối với cao thủ mà nói, diện tích như vậy cũng không lớn.

Gần hai năm trước, Trần Vũ từng quan sát Thi đấu Ngoại môn.

Hắn tương đối hiểu rõ, sân thi đấu không lớn là để hạn chế một vài đệ tử kéo dài thời gian, hoặc lợi dụng thủ đoạn hạ lưu đánh du kích chiến.

Một khi bị đánh ra khỏi sân đấu võ, sẽ bị xem là thua cuộc.

Bởi vậy, mỗi một lần thi đấu, dù hơn trăm người tham gia, nhưng tốc độ tỉ đấu vẫn tương đối nhanh.

Thi đấu năm nay, nhân số báo danh thậm chí đạt tới một trăm bảy mươi, một trăm tám mươi người.

Con số này, tuyệt đối là nhiều nhất trong mười năm qua.

Trên cơ bản, phạm là đệ tử đạt tới yêu cầu thi đấu, đều tham gia báo danh.

Nửa canh giờ sau.

Gần sân đấu võ đã đông nghịt người.

- Bắt đầu thi đấu! Vòng thứ nhất tiến hành “Đấu loại”, tuyển ra top hai mươi người.

Một thanh âm già nua mà uy nghiêm vang vọng khắp toàn trường.

Chỉ thấy trên vị trí cao ở phía bắc sân đấu võ, có ba gian đình. Trong mỗi gian đình đều là những nhân vật cao tăng của Vân Nhạc môn.

Những người này, đều là nhân vật cao tăng, bao gồm đường chủ, trưởng lão, thậm chí tông chủ.

Lần thi đấu này, có ba đại nhân vật tới.

Ba người đều ngồi trong một gian đình ở giữa.

Trong gian đình này, có hai nam một nữ, theo thứ tự là một lão già râu trắng, một trung niên áo lam, một mỹ nhân cổ trang.

Thanh âm vừa rồi là do lão già râu trắng phát ra.

Lão già râu trắng chính là gia gia của Nam Cung Lễ, trưởng lão tông môn.

Trung niên áo lam ngồi ở giữa, Trần Vũ biết, đó là tông chủ Vân Nhạc môn, từng xuất hiện trong thi đấu trước kia.

Mà mỹ nhân cổ trang kia, thoát nhìn chỉ chừng hai mươi tuổi, mắt ngọc mây ngài, tư thái đoan trang, da thịt như tuyết, có một loại khí chất ung dung trang nhã khiến người khác không dám khinh nhờn.

- Là Nam Cung trưởng lão, còn có tông chủ.

- Ô? Đại mỹ nữ kia là vị đại nhân vật nào?

- Đó là Hạ sư cô, trưởng lão trẻ tuổi nhất tông môn, trong tông môn Sở quốc còn được gọi là “Hạ Vũ tiên tử”.

Một vài đệ tử thấp giọng nói.

Vân Nhạc môn tông chủ, Nam Cung trưởng lão, Hạ sư cô.

Đây là ba vị cao tăng cấp trưởng lão, tu vi tuyệt đối trên Hóa Khí cảnh.

Lúc này, trên sân có hai gã chấp pháp giả áo đen đi ra.

- Vòng thứ nhất “đấu loại” bắt đầu, trước hết sơ bộ giảng giải quy tắc thi đấu...

Một tên chấp pháp giả trong đó bắt đầu nói rõ quy tắc.

Quy tắc thi đấu giống như năm ngoái.

Trước khi thi đấu thì rút thăm, mỗi người phải tham gia mười vòng tranh tài.

Theo số vòng thắng lợi mà tính ra thành tích của người đó.

Thắng một trận được một điểm, hòa một trận không được điểm, thua một trận thì trừ một điểm.

Quy tắc hết sức đơn giản.

Sau mười vòng, dựa theo số điểm xếp hạng, lựa ra top hai mươi người.

Sau khi lựa ra hai mươi người thì đào thải toàn bộ còn lại.

Chỉ có top hai mươi mới có thể tham gia đấu võ, tranh top mười, top ba,... sau đó.

...

Quy tắc giới thiệu xong.

Hai tên chấp pháp giả tự mình tọa trấn một sân đấu võ.

Hai sân đấu võ này, còn gọi là “đài Giáp” và “đài Ất”, lần lượt do một tên chấp pháp giả phụ trách làm trọng tài.

Sân đấu võ đài Giáp.

- Số 9 đấu với số 56.

Một tên chấp pháp giả vẫy cờ xí.

Mỗi người dự thi, lúc báo danh đều được nhận một tờ mã số.

Mã số của Trần Vũ là 99.

Rất nhanh, trên sân đấu võ đài Giáp, thi đấu bắt đầu.

"Vụt vụt..."

Hai tên thiếu niên nhảy lên đài, bắt đầu nhanh chóng giao phong.

Một thiếu niên cầm đao là Thông Mạch trung kỳ, còn thiếu niên cầm thương chỉ là Thông Mạch sơ kỳ.

Bình thường, trận chiến như vậy, kết quả không cần phải nghĩ nhiều.

"Keng keng keng..."

Đao thương giao phong mười mấy chiêu, thiếu niên cầm đao dựa vào nội tức hùng hậu, bức thiếu niên dùng thương ra khỏi sân đấu võ.

- Số 9 thắng, thu được một điểm. Số 56 bại, trừ một điểm.

Chấp pháp giả mặt không thay đổi, vung cờ.

Tên thiếu niên cầm đao nét mặt mừng rỡ, còn thiếu niên thất bại thì vẻ mặt phiền muộn.

Đúng lúc này, trên sân đấu võ đài Ất chợt truyền đến tiếng ồ lên.

- Gục xuống cho ta!

Một thiếu niên mập tròn vung tay, phát ra tiếng rít nội tức nặng nề, đánh ngã một thiếu niên Thông Mạch trung kỳ xuống đất.

- Là Hoàng Viên!

Vài đệ tử ở đây đều sợ hãi than.

Một chiêu đánh ngã đối thủ, đây là phong cách của “Hoàng Viên” xếp hạng thứ bảy khóa trước.

"Bịch..."

Hoàng Viên mang theo nụ cười của người chiến thắng nhảy xuống đài.

- Hoàng sư huynh, một chiêu vừa rồi đánh thật uy vũ.

Vương Lăng Vân mỉm cười đi tới, khen tặng.

Tại bên cạnh hai người, còn có một nam tử đầu đội mũ Âm Dương hết sức hung hãn, khí tức đáng sợ trên người khiến đệ tử xung quanh đều kéo giãn khoảng cách.

- Hồ Nhất Bá, còn chưa khai chiến mà khí thế của ngươi đã đủ dọa người.

Hoàng Viên cười nói.

- Hừ! Đừng để ta gặp phải tiểu tử kia.

Ánh mắt lạnh lùng như lưới đao của Hồ Nhất Bá đảo qua Trần Vũ trong đám người ở nơi khác.

***

(*) Ma quyền sát chương: nồn nóng muốn thử.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ném

Trần Vũ đứng tại chỗ, đột nhiên cảm thấy rét lạnh, tựa như bị nhìn bằng ánh mắt căm thù.

Đầu tiên, hắn liền nhìn thấy nam tử đầu đội mũ Âm Dương, chính là hạng bốn đợt thi đấu khóa trước “Hồ Nhất Bá”.

Lúc này, đám người Hồ Nhất Bá, Hoàng Viên, Dương Phàm trong “vòng tròn ác nhân” đều đứng cùng một chỗ, khiến cho không ít đệ tử sợ hãi, đều không dám tới gần.

Vương Lăng Vân là một thành viên trong vòng tròn này.

Thấy Vương Lăng Vân khen tặng, lui tới trong vòng tròn ác nhân này, Trần Vũ liền biết hắn không có chủ ý tốt.

Quả nhiên, đám người trong vòng tròn ác nhân đều dùng ánh mắt bất thiện nhìn Trần Vũ.

Trần Vũ không để ý, nắm tờ giấy mang số báo danh của mình, không để ý nhìn lên sân đấu võ.

Lấy cấp bậc của hắn hiện nay, chỉ ít phải tiến vào top 20 mới có cơ hội xuất đầu.

- Là Nhạc Phong.

- Nhân vật phong vân trong đợt thi đấu lần này.

Nhạc Phong gương mặt tuấn mỹ, khí chất ôn hòa, hấp dẫn đông đảo ánh mắt.

Nhất là trong nhóm một vài nữ đệ tử liền vang lên âm thanh xì xào.

- Nhạc Phong này quả thật là “vương tử hoàn mỹ” trong ngoại môn.

- Hi hi, đúng vậy, hắn vừa anh tuấn vừa bình dị dễ gần, tu vi cao cường, nghe nói còn là thiếu chủ đại thế gia.

Trong mắt đám nữ đệ tử, Nhạc Phong quả thật hoàn mỹ không thể bắt bẻ.

Trên sân đấu võ...

Đối thủ của Nhạc Phong là một thiếu niên mặt đen Thông Mạch hậu kỳ, thực lực có thể xếp vào top hai mươi.

- Bắt đầu.

Chấp pháp giả vung tay lên, tỉ võ bắt đầu.

- Ta cũng muốn kiến thức một chút thực lực của thiên tài ngoại môn người.

Thiếu niên mặt đen không phục.

Cùng là Thông Mạch hậu kỳ, dựa vào cái gì đối phương là nhân vật phong vân ngoại môn, được nhiều nữ đệ tử ưu ái như vậy?

- Phá Lăng Dao!

Thiếu niên mặt đen cầm đại đao trong tay vung lên, nội tức kinh người cuộn cuộn trên lưỡi đao, sinh ra tầng tầng lớp lớp sóng đao, uy thế không tầm thường.

"Phịch..."

Nhưng trước mắt hắn, tàn ảnh thoáng hiện, sóng đao như cuồng phong đều vô huyệt.

Thiếu niên mặt đen thâm hô không ổn.

Một khắc sau, thân ảnh của Nhạc Phong đã chuyển đến bên cạnh hắn, lại nhấp nhoáng vài lần, tàn ảnh thoáng hiện.

"Phụt phụt phụt..."

Thiếu niên mặt đen liên tục chém mấy đao, đều vô hiệu, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Sau khi chân chính giao phong, hắn mới hiểu được thân pháp của đối phương áp chế mình đến mức nào.

"Vụt..."

Nhạc Phong thi triển bộ pháp phiêu dật, bỗng nhiên một chương võ tới trước mặt, một luồng chương lực nội tức kỳ diệu cuộn trào tới.

"Keng..."

Thiếu niên mặt đen miễn cưỡng một đao nghênh đỡ, thân hình lão đảo, chương lực kỳ diệu của đối phương dôi đi toàn bộ lực lượng một đao của hắn.

- Xuống!

Nhạc Phong đột nhiên cười khẽ, tay kia chém xuống.

"Keng..."

Thiếu niên mặt đen hai tay tê rần, đại đao trong tay rơi xuống đất.

- Thật hay!

- Tay không đoạt đao sắc, thật là cao minh!

Chiêu thức này của Nhạc Phong quá đẹp.

Ngay cả trong gian đình ở giữa, ba vị đại nhân vật tông môn cũng đều vì thế mà kinh ngạc.

- Hạt giống này có chút tiềm lực.

Tông chủ Văn Nhạc môn cười nói.

Lão già tóc trắng và Hạ sư cô cũng khẽ gật đầu.

Đây là lần đầu từ khi khai chiến đến nay, có người được ba vị đại nhân vật tán thưởng.

- Ngươi...

Thiếu niên mặt đen giận dữ xấu hổ, chỉ hận không tìm được một cái lỗ mà chui vào.

- Đa tạ! Vị sư huynh ngươi nội tức đao pháp mặc dù mãnh liệt thế nhưng vận dụng nội tức lại có chút khiếm khuyết.

Nhạc Phong mỉm cười ôm quyền.

Hắn nhặt đại đao trên mặt đất, đưa cho thiếu niên mặt đen.

- Đa tạ chỉ điểm, ta thua tâm phục khẩu phục.

Thiếu niên mặt đen thụ sủng nhược kinh.

Nhạc Phong thắng mà không kiêu, bình dị gần gũi, đây là nhận thức chung của các tiền bối tông môn ở đây.

- Đứng... Đối trá.

Một thanh âm chói tai từ trong “vòng tròn ác nhân” truyền đến.

Chủ nhân của thanh âm này chính là Hoàng Viên.

Hắn rất không vừa mắt Nhạc Phong, nhất là đoạn thời gian trước từng thua dưới tay Nhạc Phong.

Nhưng rất nhanh, hắn đã bị chìm ngập trong tiếng mắng “thảo phạt” của một đám nữ tử.

- Nhạc Phong này quả nhiên biết đóng kịch. Nghe nói người này am hiểu nhất là dùng kiếm, vừa rồi ngay cả kiếm cũng không lấy ra.

Hồ Nhất Bá trầm giọng nói.

Lần thi đấu này, mục tiêu của Hồ Nhất Bá ít nhất là top ba.

Như vậy, Nhạc Phong đúng là một đại kình địch của hắn.

Thi đấu ngoại môn, hai sân đấu võ Giáp, Ất, tiến hành từng vòng luận bàn.

- Đoàn Kiều Long ra sân.

Trên sân đấu võ Giáp, dấy lên một trận sóng triều cuồng nhiệt.

Chỉ thấy một nam tử anh tuấn bước lên sân đấu võ.

- Đoàn Kiều Long!

Trần Vũ nhìn thấy nhân vật truyền kỳ của ngoại môn, đối với thanh danh của hắn như sấm đánh bên tai.

Đoàn Kiều Long hơn hai mươi tuổi, trên mặt có vài phần cảm giác tang thương, đôi mắt thâm thúy, có chút mùi vị nam nhân thành thực.

Hắn lên sân, khiến một đám đệ tử nhìn với ánh mắt sùng kính.

- Đoàn sư huynh, ta vốn nên chịu thua, nhưng có thể cùng giao thủ với người, cũng là một loại vinh hạnh.

Phía đối diện, một thiếu niên Thông Mạch trung kỳ vẻ mặt khản trương nói.

- Thiết Lê quyền!

Dứt lời, thiếu niên vận chuyển công lực cả đời, vẽ ra một quyền, mang theo âm thanh như sấm như bão.

Ồ?

Trần Vũ phát hiện, thiếu niên kia đang thi triển “Thiết Lê quyền” mà mình quen thuộc, hỏa hậu đã đạt tới tình trạng gần đại thành.

Uy lực một kích này, tất nhiên không tầm thường.

Trần Vũ theo bản năng thay thế bản thân vào vị trí thiếu niên này.

- Thiết Lê quyền.

Một quyền uy lực không tầm thường đánh thẳng tới mặt Đoàn Kiều Long.

Đoàn Kiều Long không nhúc nhích, mặt không biểu tình, nhìn thẳng một quyền kia, chỉ trong chớp mắt... hắn động!

"Bộp..."

Một cánh tay thô to hữu lực, bắt lấy cổ tay thiếu niên kia.

Thân thể thiếu niên chấn động, toàn thân cứng đờ.

Cùng lúc đó, Trần Vũ ở dưới đài, thân thể cũng chấn động. Bởi vì trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn đã đem bản thân “thay vào” thiếu niên kia.

Một trào hữu lực của Đoàn Kiều Long như chộp vào bảy tấc xà.

Trần Vũ rung mình.

Mặc dù lực lượng của hắn càng lớn, quyền pháp càng mạnh, nhưng nếu thủ đoạn bị chế trụ, còn vận lực như thế nào?

Đoàn Kiều Long ra tay, khiến hắn có một loại cảm giác lão luyện, từ phức tạp hóa đơn giản không gì sánh được, hết sức chân thực.

- Ta chịu thua.

Thiếu niên đỏ bừng mặt, cánh tay như bị kim sắt kẹp chặt, không thể động đậy.

Đoàn Kiều Long lần đầu tiên lên sân, rất nhẹ nhàng bình thản.

Dưới sân, những đệ tử muốn cạnh tranh vị trí đứng đầu, top ba đều lộ vẻ mặt lo lắng.

- Quả thật giỏi.

Một tiếng cười nhạt truyền đến từ chỗ thanh niên nhanh nhẹn tay cầm quạt xếp.

Lúc này, chỉ có đệ nhất thiên tài ngoại môn “Nam Cung Lễ”, mới có khả năng vẫn nhẹ nhàng bình thản đánh giá.

Nói đến cũng xảo diệu.

Đoàn Kiều Long lên sân không lâu, Nam Cung Lễ cũng ra sân.

Sân đấu võ Ất.

Nam Cung Lễ tay cầm quạt xếp, đối diện hắn là một thiếu niên lãnh tuấn tay cầm trường thương.

- Nam Cung Lễ đấu Dương Phàm.

Đồng đảo ánh mắt mong chờ, đều tập trung vào sân đấu võ Ất.

Dương Phàm tay cầm ngân thương, vẻ mặt lo lắng. Hắn biết Nam Cung Lễ rất mạnh, nhưng đây là trận đầu của hắn, cho dù thua cũng không thể bại quá thảm được.

- Nộ Phong Thương!

Ngân thương trong tay Dương Phàm rung lên, một mảnh thương ảnh hàn quang như nộ giao lao thẳng tới Nam Cung Lễ.

Chiến lực top mười ngoại môn, bất luận uy lực hay tốc độ, thậm chí thời cơ xuất thủ đều không thể bắt bẻ.

- Thực lực của Dương Phàm này so với ngày đó cùng ta giao thủ, còn mạnh hơn vài phần.

Trần Vũ thầm nói.

Trên hội giao lưu ngoại môn, hắn và Dương Phàm đã giao thủ, lúc đó đánh ra kết cục cân sức ngang tài.

- Ha ha, cũng không yếu nha.

Nam Cung Lễ tay cầm quạt xếp, không né không tránh, trực tiếp xoay tròn.

"Bồng..."

Cây quạt mang theo lực lượng vòng xoáy cường đại, quét thẳng vào trên ngân thương của Dương Phàm.

Cái gì?

Sắc mặt Dương Phàm đại biến, chỉ cảm thấy ngân thương của mình bị không chịu nổi chế đâm thẳng xuống đất.

- Mơ tưởng, quét!

Dương Phàm phản ứng không kịp, đơn giản dựa vào luồng lực lượng này, nội tức trên ngân thương rung lên, quét theo một ảnh tia điện rét lạnh, quét tới hạ bàn của Nam Cung Lễ.

Hay!

Mọi người dưới sân không khỏi trầm trồ khen ngợi. Top mười ngoại môn cũng không phải đèn cạn dầu.

- Ha ha...

Tiếng cười châm chọc từ không trung truyền đến.

"Phạch..."

Tại chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh, Nam Cung Lễ lẳng không bay lên, một chân đạp xuống.

Một cước này đâm lên ngân thương của Dương Phàm.

Không được.

Dương Phàm chỉ cảm thấy một loại nhu lực kỳ quái dính lên cán thương của mình, lại vô cùng trầm trọng, ép cho hắn ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

"Bịch..."

Ngay sau đó, Nam Cung Lễ từ trên ngân thương nhảy lên, tung người đá một cước vào vai Dương Phàm.

"Phành..."

Dương Phàm bị một luồng nội tức kinh người đẩy bay ra ngoài, khoe miệng tràn ra vết máu, ngân thương trong tay cũng rơi xuống đất.

Nam Cung Lễ thắng.

Tiếng khen ngợi vang lên, thực lực của đệ nhất thiên tài Nam Cung Lễ khiến mọi người phải khua tay phục.

- Nam Cung Lễ này, bất kể thân pháp hay tốc độ, thậm chí còn trên Nhạc Phong, vừa rồi căn bản chỉ là chơi đùa.

Trần Vũ phán đoán cực kỳ tinh chuẩn.

Trước mắt, trong những đối thủ lên sân, cũng chỉ có Nam Cung Lễ và Đoàn Kiều Long là khiến cho hắn không thể đoán định được.

Lúc sau...

- Số 99 đấu với số 106.

Trên sân đấu võ Ất, chấp pháp giả quát to một tiếng.

Hả? Số 99?

Trần Vũ giật mình, đến lượt hắn lên sân rồi.

Sân đấu võ Ất.

Trần Vũ lên sân, nhìn thiếu niên gầy yếu đối diện.

Thiếu niên gầy yếu kia cũng là tu vi Thông Mạch trung kỳ giống hắn, đang vận chuyển nội tức, phát động công kích.

- Trần Vũ...

- Hắn chính là tên ăn bám, tán tỉnh "Mục Tuyết Tinh"?

Trong đám người, đột nhiên trở nên rối loạn.

Ở đây không thiếu người lộ ra ánh mắt đố kỵ, khinh bỉ, thậm chí căm thù.

- Tuyết Tinh?

Trong gian đình ở giữa, Hạ sư cô khẽ ồ một tiếng.

- Hạ sư muội, đám người kia vừa nhắc tới Mục Tuyết Tinh, hình như là đệ tử mà gần đây ngươi vừa thu nhận phải không?

Tông chủ Vân Nhạc môn cười nói.

- Ừm.

Hạ sư cô gật đầu, Mục Tuyết Tinh là đệ tử của nàng.

Lúc này, nàng thoáng cau mày, gã thiếu niên trên đài hình như có chút khúc mắc với đệ tử của nàng.

Trên đài, bắt đầu giao phong.

- Tam Thốn quyền!

Thiếu niên gầy phía đối diện ra tay cực nhanh, nắm quyền mang theo nội tức kinh người rít gào, gần như trong nháy mắt liền đánh thẳng tới trước mặt Trần Vũ.

Trần Vũ đã chuẩn bị từ trước, một quyền đánh tới.

Nhưng hắn đột nhiên nghĩ đến, một cước lần trước đã trực tiếp đá cho thiếu niên Thiết Kiếm môn nội thương.

Mà lúc này, thiếu niên Thông Mạch trung kỳ gầy kia, e rằng càng không chịu đòn nổi.

Ừm... Suy cho cùng đều là đồng môn, không cần thiết hạ thủ ác độc.

Nghĩ đến đây, hấn đổi quyền thành chưởng, dùng tay tới bắt.

"Bộp..."

Trần Vũ chớp lấy năm quyền của đối phương.

Thiếu niên gầy biến sắc, cảm giác bàn tay của đối phương giống như bàn tay Phật Đà, căn bản không thể lay động.

- Lên!

Trần Vũ vung tay, giống như nắm quả bóng cao su, ném thiếu niên ra khỏi sân đấu võ.

Bởi vì hấn chợt nhớ tới một cái quy định, chỉ cần rời khỏi sân đấu võ đối thủ sẽ thất bại.

"Àm..."

Thân hình thiếu niên như bao cát, bị Trần Vũ ném ra khỏi sân đấu võ, còn hại mấy đệ tử đứng gần đó.

Dưới sân lập tức dậy lên một hồi tiếng mắng chửi.

- A...

Có người bị đẩy ngã, trở thành cái đệm thịt người.

- Bà nó, có người bay trên trời.

- Cuộc so tài này, làm sao lại có người bị ném lên vậy?

Sân đấu võ Át.

Hai tên chấp pháp già sừng sốt, quái dị nhìn Trần Vũ, tuyên bố hấn thắng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tiếp Tục Ném

Trong tiếng xôn xao và mắng chửi của đám đông, Trần Vũ giành được thắng lợi vòng thứ nhất.

- Hừ! Cứ để tiểu tử kia huênh hoang đi, nếu như gặp ta và Hồ sư huynh nhất định khiến hấn phải bò xuống đài.

Hoàng Viên ngửa khí bất thiện nói.

Đối với Trần Vũ hấn càng nhìn lại càng khó chịu.

Trước đây, bởi vì theo đuổi Mục Tuyệt Tình thất bại, nên bây giờ cùng với Vương Lăng Vân ở một bên châm chọc.

Càng về sau, hấn phát hiện Trần Vũ và Nhạc Phong đi lại tương đối gần gũi, điều này khiến hấn đã hận lại càng thêm hận.

- Nhìn thực lực của hấn không tệ, sớm muộn cũng sẽ gặp thôi.

Hồ Nhất Bá thản nhiên nói.

Vòng đấu loại thứ nhất tương đối trọng yếu, sau khi đánh mười trận, trong quá trình so tài, sẽ từ từ đào thải một bộ phận đối thủ.

Trong đó, có một quy tắc tương đối cứng nhắc. Một khi thua ba trận, sẽ bị đào thải khỏi so tài.

Lấy biểu hiện thực lực của Trần Vũ, xem ra không có khả năng bị đào thải khỏi so tài, vậy sớm muộn cũng sẽ gặp lại.

Không lâu sau, Hồ Nhất Bá bước lên sàn đấu võ.

Hắn tạo hình đầu đội mũ Âm Dương, ánh mắt hung hãn, là một “bá” trong ngoại môn, lập tức khiến tràng diện yên tĩnh.

Đối thủ là một thiếu niên tóc ngắn, tu vi Thông Mạch trung kỳ.

- Hồ Nhất Bá...

Thiếu niên tóc ngắn sợ hãi khẽ rung mình một cái, chuẩn bị chịu thua.

- Cút!

Một trận gió lớn quét tới, Hồ Nhất Bá như một đầu hung báo, tốc độ bạo phát khiến người khác sợ hãi, nắm quyền to lớn đánh trúng mặt đối phương.

"Rắc rắc..."

Thiếu niên tóc ngắn hét thảm một tiếng, máu tươi chảy ròng ròng trên mặt, xương sống mũi cũng bị đánh gãy.

Hồ Nhất Bá chưa dừng tay, lại nhảy lên đạp một cước.

Một cước này nếu đạp trúng, đối phương e rằng phải nằm trên giường nửa tháng.

- Dừng tay!

Một thân ảnh mờ hồ chọt lóe lên, đưa tay cản lại một cước của Hồ Nhất Bá.

Người xuất thủ chính là chấp pháp giả.

Làm trọng tài, vị chấp pháp giả này tu vi ít nhất đạt tới Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, còn sở trường tốc độ.

Hồ Nhất Bá cười ha ha một tiếng, nghênh ngang rời đi.

Đệ tử dưới đài đều lộ vẻ sợ hãi, vô ý thức kéo giãn khoảng cách với hắn.

- Hồ Nhất Bá này vừa rời ra tay không sử dụng Bá Vương kích pháp mà hắn am hiểu.

Nhạc Phong lẩm bẩm.

Hồ Nhất Bá là một kinh địch cường thế mà hắn nhất định phải đối mặt nếu muốn tiến vào top ba.

Buổi chiều, vòng đấu ngẫu nhiên thứ hai bắt đầu.

Lúc này, Trần Vũ lên sân tương đối sớm, rất nhanh đã rút thăm trúng.

Đối diện Trần Vũ là một thiếu niên cao lớn lưng hùm vai gấu.

- Ha ha... lại là ngươi. Huỳnh đệ, ta ngưỡng mộ ngươi đã lâu rồi. Có thể truyền thụ ta kinh nghiệm tán Mục Tuyết Tinh thể nào không? Mùi vị ăn bằm là như thế nào...?

Thiếu niên cao lớn là một kẻ lảm lời.

Trần Vũ:

-...

Tên thiếu niên cao lớn nhìn Trần Vũ cực kỳ sùng bái, thao thao bất tuyệt biểu đạt lòng ngưỡng mộ.

- Trong ti thí không được nói nhảm! Bằng không hủy tư cách tranh tài của ngươi...

Khuôn mặt chấp pháp giả thoáng co giật.

Dưới sân, tất cả đều cười to.

Thân hình Trần Vũ lóe lên, trực tiếp đưa tay bắt lấy thiếu niên cao lớn.

- Huỳnh đệ, ngươi muốn ném ta à? Không có khả năng, ta cũng không phải tên “gậy trúc” vừa rồi, nhớ lúc trước ở trong thôn...

Thiếu niên cao lớn cũng không ngốc, liền nhìn ra ý đồ của Trần Vũ.

Về mặt hấn tràn đầy tự tin, đứng yên tại chỗ, cũng không tránh né.

- Đi xuống đi!

Trần Vũ chớp lấy cánh tay hấn, cánh tay vung lên.

Mặc dù tên này to xác, thậm chí nặng gần gấp đôi tên vừa rồi, nhưng đối với hung thủ hình người như Trần Vũ, cũng không khác biệt quá lớn.

- A... Đừng mà...

Thiếu niên cao lớn hô một tiếng, thân thể đã bay lên trời.

"Vụt..."

Tiếp đó, hấn giống như bao cát, bị ném ra khỏi sân đấu võ.

"Phanh..."

Dưới sân đấu võ, lại có vài người phản ứng chậm, trở thành cái đệm thịt người.

- Bà mẹ nó, tại sao lại tới rồi?

- Mẹ nó, tại sao lại đập trúng ta?

Trong đám người, lại bộc phát một trận xao động, tiếng mắng chửi liên tục không ngừng.

- Số 99 thắng!

Sắc mặt chấp pháp giả có chút cổ quái, vung cái cò trong tay lên.

Trần Vũ vui vẻ, dưới một loạt tiếng chửi bậy và khiển trách, đi xuống đài.

Lần này, hấn liên tục thắng hai trận, thu được hai điểm, là một bắt đầu không tệ.

Buổi chiều, mặt trời ngả về phía tây.

Vòng chiến thứ ba đã bắt đầu.

Đám đệ tử cường thế như Đoàn Kiều Long, Nam Cung Lễ, Hồ Nhất Bá đều lần lượt dành được ba trận thắng liên tiếp.

Trên thực tế, đối thủ của những người này vừa mới bắt đầu liền nhận thua.

Nhất là Hồ Nhất Bá, chấp pháp giả còn chưa kịp hô bắt đầu đối thủ liền sợ hãi chịu thua.

Màn đêm buông xuống, trận so tài thứ ba của Trần Vũ bắt đầu.

Hấn vừa lên sân, bên dưới truyền đến một trận tiếng “ồn”, thậm chí bắt đầu có tiếng mắng chửi bất mãn.

- Lần này cẩn thận một chút, đừng để bị roi trúng.

Tên đệ tử lần trước bị roi trúng, về mặt đề phòng.

- Bắt đầu.

Chấp pháp giả nhìn Trần Vũ một cái, tương đối có ấn tượng với hấn.

Lần này, đối diện Trần Vũ là một nam tử phong độ, đáng vẻ anh tuấn.

- Trần Vũ phải không?

Nam tử anh tuấn đưa tay chỉnh lại kiểu tóc, lộ ra nụ cười mê người, nói:

- Có lẽ ta không nhất định là đối thủ của ngươi. Thế nhưng, ngươi đừng hòng dùng thủ đoạn lúc trước đối phó với ta. Không thể thực hiện được.

Nam tử này cực kỳ tự tin, thậm chí tự kỷ.

- Ô! Top hai mươi thi đấu khóa trước — Vân Khê.

- Tên này không phải thường xuyên tự kỳ là đệ nhất mỹ nam Vân Nhạc sao?

Nam tử anh tuấn vừa lên sân, liền khiến một đám người ghé mắt, bàn luận sôi nổi.

Hiển nhiên, đây cũng là một nhân vật thường được nhắc đến.

- Ra tay đi!

Trần Vũ mặt không biểu tình, nhanh chóng tiếp cận Vân Khê.

Hắn vẫn đưa tay chộp tới.

- Ha ha, ta nói là ngươi không thể thực hiện được.

Vân Khê dẫm một cái, né qua mấy trượng.

"Ồ..."

Trần Vũ vỗ huyệt, Vân Khê này tạo nghệ thân pháp không ngờ gần bằng Nhạc Phong.

Thế nhưng, Trần Vũ cũng phản ứng cực nhanh.

Dưới chân phát động Lăng Vân bộ, vòng một vòng quỹ dị, cản lại Vân Khê.

Vân Khê giật mình, không ngờ tốc độ của Trần Vũ nhanh như vậy.

- Bộ pháp này tương đối giống Lăng Vân bộ của Nhạc Phong, thoát nhìn không khác Nhạc Phong bao nhiêu.

Dưới đài truyền đến một trận ồ lên.

Bản thân Nhạc Phong cũng kinh ngạc.

Hiển nhiên hắn không ngờ Lăng Vân bộ của Trần Vũ có thể đạt đến tạo nghệ như vậy.

Trên đài, Vân Khê bị Trần Vũ chặn đường, không thể tránh khỏi giao phong chính diện.

"Phù..."

Vấn đánh ra một chương, mang theo một luồng nội tức âm nhu, kinh phong ập vào mặt, quét tới trước mặt Trần Vũ.

Đồng thời, Vân Khê cũng đề phòng, không đề bị Trần Vũ bắt lấy.

Bị người ném ra khỏi sân đấu võ, loại rơi tự do mất mặt này, hắn không thể tiếp nhận nổi.

"Àm..."

Trần Vũ chính diện đánh ra một quyền, đánh trúng một chương âm nhu của hắn.

Ngay lập tức, một luồng đại lực đánh cho cánh tay Vân Khê tê dại, thân hình lùi lại, đứng cũng không vững.

- Hắc hắc...

Trần Vũ đưa tay, chộp lấy vai Vân Khê.

- Đừng mà...

Thân thể Vân Khê nhẹ bẫng, đã bị ném ra giữa không trung.

Mặc kệ hắn có muốn hay không, thân thể “vèo” một tiếng, bay ra khỏi sân đấu võ.

Lực ném của Trần Vũ tương đối lớn, bảo đảm đối phương không thể ở giữa không trung lộn vòng trở lại.

- A... Người nào đỡ ta một cái...

Thân thể Vân Khê rơi xuống đám người.

- Mau tránh ra...

Lúc này, tất cả mọi người đã có chuẩn bị, cấp tốc tránh ra một “bãi trống”.

"Phành..."

Bụi đất mù mịt.

Vân Khê bị ngã tư thế chó ăn phân, mặt như nở hoa, ôm đầu khóc rống:

- Mặt của ta, mặt của ta...

Trần Vũ nhún vai đi xuống đài.

Lần này, đám đệ tử dưới đài lúc nhìn hắn, đã có chút khác biệt.

Một lần là vận khí, hai lần là trùng hợp.

Nhưng lần thứ ba, đối thủ Vân Khê có thân pháp không tầm thường, có thể tiến vào top hai mươi, vậy mà vẫn không thoát khỏi “Ném tự quyết” của Trần Vũ.

...

Vân Thiên Phong

Sau ba vòng chiến, sắc trời đã tối, các đệ tử cũng trở về tỉnh dưỡng một đêm.

Sáng hôm sau, chúng đệ tử lại tụ tập ở Vân Thiên phong.

Hôm nay, trước hai sân đấu võ, xuất hiện một tấm bia hình chữ nhật, trên bề mặt vẽ một ít hoa văn trận pháp.

- Mớ!

Một lão giả áo đen cách không bấm tay điểm ra, một đạo khí xích màu lam nhạt có thể dùng mắt thường thấy được, dung nhập vào trong “tấm bia trận pháp” này.

Ô...ô...ô...n...g

Tấm bia trận pháp sáng lên một dãy số và tên, còn viết kèm thành tích:

Số 12, Nam Cung Lễ, 3 điểm

Số 49, Nhạc Phong, 3 điểm

Số 58, Đoàn Kiều Long, 3 điểm

...

Số 78, Hồ Nhất Bá, 3 điểm

Số 99, Triệu Phong, 3 điểm

...

Phía trước tấm bia trận pháp đều là những cái tên rực rỡ, ghi lại những đệ tử xếp hạng cao, điểm nhiều.

Phía sau tấm bia trận pháp, là những cái tên màu xám:

Số 2, Trương Phong Lâm, - 3 điểm

Số 7, Ngụy Vân, - 3 điểm

Số 16, Lý Nhân, - 3 điểm

...

- Haiz, vận khí không tốt, nhanh như vậy đã bị đào thải...

Những cái tên màu tối này đều đại biểu đệ tử bị đào thải.

Đấu loại, thua 3 điểm cũng sẽ bị loại khỏi vòng tranh tài.

Ngày hôm qua ba vòng so tài, đem nhóm đệ tử Thông Mạch sơ kỳ thực lực dưới đáy đều loại ra.

Một ngày mới.

Vòng chiến ngẫu nhiên thứ tư rất nhanh bắt đầu.

- Số 99 đấu với số 80.

Thanh âm chấp pháp già truyền đến.

Trần Vũ ngẩn ra, không ngờ mình lại là người đầu tiên.

Một vài đệ tử sắc mặt đề phòng, nói:

- Tên này lại lên rồi, mọi người cẩn thận.

Lần này, đối thủ của Trần Vũ là một thiếu nữ thanh mị động lòng người, khuôn mặt xinh xắn, ánh mắt như thu thủy, khiến người sinh lòng thương tiếc.

- Tại hạ “Giang Vân Nhi”, mong sư huynh hạ thủ lưu tình, đừng ném người ta nha.

Thiếu nữ mỉm cười như hoa, thanh âm trong trẻo.

Giang Vân Nhi.

Đám nam đệ tử dưới đài đều vô thức liếm môi, trạng thái thanh mị nữ nhi của nữ nhân này thật khiến người ta tâm viên ý mã.

- Giang Vân Nhi này trong thi đấu khóa trước, thiếu chút nữa tiến vào top hai mươi.

- Hắc! Trần Vũ nếu trúng phải mỹ nhân kế, nói không chừng sẽ té ngã nhào.

Một vài đệ tử hứng thú nói.

- Nào có nào có.

Đối mặt với thiếu nữ nhu mị động lòng người, khuôn mặt Trần Vũ cũng hòa hoãn lại.

"Phịch..."

Giang Vân Nhi mang theo mùi hương thơm ngát say hồn, thân thể kiều diễm lảo đảo không bay lên, liên tục đập ra vài cước.

- Vân Nhu Cước.

Thiếu nữ đáng người mỹ hảo, ở giữa không trung lộn vòng, nhẹ nhàng tung cước.

Thoáng chốc giao phong, Trần Vũ hơi biến sắc.

"Ầm..."

Quyền đầu cứng rắn ngạnh kháng một kích, từ bàn chân nhỏ nhắn kia truyền đến một luồng nội tức âm ngoan đâm thẳng vào tạng phủ.

- Lên cho ta!

Trên bàn tay Trần Vũ mơ hồ căng phồng, nổi lên một tầng đồng thiết, bắt lấy cái chân nhỏ của thiếu nữ.

Giang Vân Nhi ở trên không trung kêu lên đau đớn, chỉ thấy chân ngọc tê rần.

- Ồ... Lần này cảm giác trên tay có chút khác biệt.

Trần Vũ nắm bàn chân thon của thiếu nữ, cảm thấy mềm mại co giãn, hoàn toàn khác hẳn so với mấy vị trước rất nhiều.

Có lẽ là một loại phản xạ có điều kiện.

Hắn không nghĩ nhiều, theo bản năng vung tay ném ra.

- A...

Giang Vân Nhi hét lên một tiếng, thân thể kiều diễm mất thăng bằng, bị một luồng đại lực ném ra khỏi sân đấu võ.

- Oa... là mỹ nữ...

- Nhanh nhanh...

Đám đệ tử ở bên dưới hết lớp này tới lớp khác nhào lên đỡ Giang Vân Nhi.

Đây là cơ hội tốt để anh hùng cứu mỹ nữ.

Nói không chừng còn có thể nhân cơ hội chiếm chút tiện nghi.

Ngay lập tức, bên dưới đài, một đoàn người hỗn loạn, thậm chí xuất hiện tình cảnh giẫm đạp.

"Phành..."

Một vài đệ tử bị đụng vỡ đầu chảy máu, bị người giẫm đạp, phát ra tiếng hét thảm như heo bị chọc tiết.

Vài tên đệ tử vì tranh đoạt cơ hội “ôm mỹ nữ”, thậm chí đứng tại chỗ tung quyền xuất cước, đánh đập tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Hắc Mã Quật Khởi

Dưới đài hỗn loạn không nhỏ, kinh động toàn trường.

Thiếu nữ Giang Vân Nhi từ trên trời “giáng xuống”, dẫn tới một đám nam đệ tử “tranh giành”.

Những người này, mỗi một kẻ đều muốn anh hùng cứu mỹ nữ, ôm mỹ nhân về, nói không chừng cũng có thể chiếm chút tiện nghi.

Nhân số tham dự đã đạt tới hơn hai mươi người, kẻ bị tai họa thì đạt đến mấy chục người.

- A... Là ta tới trước!

- Đều cút... Mỹ nữ là của ta!

Trong đám người, có vài đệ tử có chút “va chạm”, dẫn tới vỡ đầu chảy máu.

Người bị tai họa giẫm đạp, có ít nhất năm sáu người, phát ra tiếng gào thảm thê lương.

- Trường Tĩ Quyền.

- Liễu Diệp Thập Tam Dao

Dưới sự cạnh tranh nhiệt liệt, không thiếu người xuất thủ tàn nhẫn, tiếng va chạm vang lên bên tai không dứt.

Kết quả cuối cùng.

Bởi vì vừa “va chạm” vừa kiềm chế đối phương, ai cũng không ôm được mỹ nhân.

- A...

Một tiếng hét thảm, Giang Vân Nhi rơi vào trong đám người, sắc mặt trong nháy mắt đỏ bừng.

Mấy tên đệ tử bị đạp trúng, đều tranh đoạt ôm thiếu nữ đứng dậy.

- Đều cút cho ta!

Giang Vân Nhi nổi giận, bay lên xuất cước, đạp bay mấy tên đệ tử nhân cơ hội chiếm tiện nghi ra ngoài.

"Phành..."

Trong bụi cuốn mù trời, lại có vài tên bị đập ngã.

- Yên lặng!

Một thanh âm uy nghiêm, mang theo tinh thần uy áp cường đại từ trên cao giáng xuống.

Ngay lập tức, đám đệ tử dưới đài giống như bị trọng chùy đập trúng, khí huyết và hô hấp đều thoáng ngưng trệ.

Toàn trường yên tĩnh.

Thanh âm ẩn chứa uy áp tới từ gian đình ở giữa.

Ánh mắt đậm đặc của tông chủ Vân Nhạc môn quét tới đệ tử dưới đài, ép tràng diện xuống.

Chẳng qua, một màn vừa rồi cũng khiến cho cao tầng tông môn ngơ ngác nhìn nhau, thần tình cổ quái.

Gian đình ở giữa.

- Chính là man tiêu tử này có khúc mắc tình cảm với đệ tử của Hạ sư muội ư?

Lão giả râu bạc híp mắt, quan sát Trần Vũ.

Đột nhiên, hần phát hiện thiếu niên này dường như có chút quen mắt.

A... Nhớ ra rồi, lúc ở Thiên Võ Các, người này từ chỗ “Mao lão đầu” nhận được Đồng Tượng công, không biết tiến bộ thế nào rồi.

Lão giả râu bạc cũng là gia gia của Nam Cung Lễ, trong mắt chợt lóe tinh quang.

- Hừ! Người này lỗ mãng thô bạo như vậy, nhiễu loạn trật tự thi đấu, tông chủ sư huynh, người nói xem có nên hủy tư cách tranh tài của hần không?

Hạ sư cô cau mày, trên gương mặt đoan trang xinh đẹp lộ ra một tia không vui.

Hiển nhiên, vị Hạ sư cô có mỹ danh “Hạ Vũ tiên tử” này, cảm thấy bất mãn với hành vi của Trần Vũ.

Hành vi bất lịch sự, không thương tiếc nữ nhân của Trần Vũ, đủ khiến phần lớn nữ nhân đều chán ghét.

Huống chi, Trần Vũ và đệ tử Mục Tuyết Tinh của Hạ sư cô còn có khúc mắc tình cảm.

- Hủy tư cách tranh tài ư?

Tông chủ Vân Nhạc môn lắc đầu nói:

- Như vậy có chút chuyện bé xé ra to. Người này cũng không phạm quy tắc thi đấu, chỉ để đối thủ rời khỏi sân đấu võ, xem như hần thắng, không thể bắt bẻ. Hơn nữa, hần cũng không có ác ý trọng thương bất kỳ đệ tử nào.

Trong lòng hần lại thầm nghĩ: "Tiểu tử này cũng không biết thương hương tiếc ngọc là gì, ngay cả thiếu nữ xinh xắn như vậy cũng bị ném ra khỏi đài."

Hạ sư cô chợt khựng lại, quả thật không thể bắt bẻ, Trần Vũ cũng không vi phạm nguyên tắc.

- Trần Vũ! Mỗi nhục ngày hôm nay, Giang Vân Nhi ta sẽ không bỏ qua! Người chờ cho ta!

Giang Vân Nhi nổi giận, nhìn chằm chằm Trần Vũ với ánh mắt cừu thị.

Trần Vũ sờ mũi, bàn tay nắm cái chân thiếu nữ còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt, không khỏi hít sâu một hơi.

Sớm biết sẽ bị trả thù, hần đã bóp thêm một chút rồi.

Haizz...

Trần Vũ lắc đầu, có chút hối hận, động tác và biểu hiện khuôn mặt của hần khiến Giang Vân Nhi mặt đỏ như máu, chỉ thiếu chút nổi điên tại chỗ.

Sau trận chiến này, Trần Vũ đã thắng liên tục bốn trận.

"Vụt..."

Trên tấm bia trận pháp, tên của Trần Vũ thoáng xông lên vị trí thứ nhất.

Số 99, Trần Vũ, 4 điểm

Bởi vì vừa mới bắt đầu vòng chiến thứ tư, hán cũng là người lên đài đầu tiên, cho nên tạm thời cố định đầu bảng.

- Bà nó! Còn thiên lý nữa không?

- Tên này tùy tiện ném người cũng có thể xếp thứ nhất?

Đám đệ tử dưới sân đều không còn gì để nói, nhất là những tên đệ tử từng “bị ném, bị rơi”.

Phía bên kia, trong vòng tròn ác nhân, sắc mặt đám người Hồ Nhất Bá, Hoàng Viên, Vương Lăng Vân đều âm u tới cực điểm.

- Liên tục thắng bốn trận, tạm thời dẫn đầu, tiểu tử này không phải là “hắc mã” thi đấu năm nay chứ?

Dương Phàm thấp giọng nói.

Nếu đổi thành hán, vận khí không tệ, có lẽ còn có thể liên tục thắng bốn trận, nhưng chỉ e không thể giống Trần Vũ, tùy ý ném người mà thắng lợi.

- Yên tâm, tiểu tử này chẳng qua là khí lực lớn mà thôi.

Vương Lăng Vân trầm giọng nói.

Hai chữ hắc mã này khiến trong lòng hán trầm xuống.

Đây là điều hán lo lắng nhất, nhưng hết lần này tới lần khác lại sắp phát sinh.

- Khí lực lớn?

Hoàng Viên và Hồ Nhất Bá nghe vậy đều nhếch miệng cười một tiếng.

Nếu nói khí lực đại, trong top mười ngoại môn cũng có vài tên vô cùng cường hoành.

Chỉ riêng Hoàng Viên từ nhỏ tu luyện hoành luyện ngoại công gia truyền, lực ép cùng cấp, có thể tiện tay đánh ngã Thông Mạch kỳ.

Hồ Nhất Bá, tu hành Bá Vương kích pháp gia truyền, chỉ nghe hai chữ “Bá Vương”, liền có thể tưởng tượng được lực lượng của hán như thế nào.

Chẳng qua, hai người cũng không biết rằng, đánh giá của Vương Lăng Vân đối với Trần Vũ là vẫn còn giữ lại. Đặc trưng lớn nhất của Đồng Tượng công mà Trần Vũ tu luyện không phải khí lực lớn.

Thời gian trôi qua, vòng chiến ngẫu nhiên thứ tư cũng nhanh chóng trôi qua.

Một vòng này, lại đào thải một ít đệ tử thực lực không mạnh.

Đương nhiên, cũng không ít người thực lực tạm được, nhưng vận khí quá kém, ví dụ như liên tục gặp phải đệ tử top mười, top hai mươi.

Thời khắc này, trên tám bia trận pháp, còn có thể bảo trì kỷ lục thắng liên tiếp đã không còn nhiều, chỉ còn hai mươi, ba mươi người.

Cho dù đệ tử lọt vào top mười khóa trước, cũng không thể bảo đảm thắng liên tiếp.

Ví dụ như Dương Phàm, vòng thứ nhất gặp Nam Cung Lễ, thất bại một trận, ba thắng một bại.

Bắt đầu vòng đấu loại thứ năm.

Cũng không lâu lắm.

Trần Vũ lại lên sân, đệ tử dưới sân đều đề phòng.

- Trần Vũ, người tốt nhất không nên ném người nữa. Đại nhân vật trên kia đã có lời, cho rằng người có ý nhiều loạn trật tự.

Một thanh âm vang lên bên tai Trần Vũ.

Trần Vũ đưa mắt nhìn, là chấp pháp giả ở bên cạnh vừa truyền âm cho hán.

Truyền âm nhập mật, ít nhất phải Luyện Tạng kỳ mới có thể thi triển.

Không thể ném người nữa ư?

Trần Vũ thầm nghĩ, mình rốt cuộc đắc tội với vị đại nhân vật nào?

- Được, không ném thì không ném.

Trần Vũ không để ý, nhìn phía thiếu niên đối diện.

- Đừng ném ta... Ta chịu thua!

Thiếu niên đứng đối diện chỉ có tu vi Thông Mạch trung kỳ, tự biết không địch lại Trần Vũ, vội vàng chịu thua.

Thất bại chỉ là chuyện nhỏ, bị người ném đi mới là mất mặt.

Trực tiếp chịu thua.

Tình huống như vậy là lần đầu tiên kể từ khi Trần Vũ bắt đầu tranh tài gặp được.

Xem ra, uy danh của hắn đang từ từ dựng lên trong lòng một đám đệ tử.

Liên thắng năm trận.

Trần Vũ nhếch miệng cười một tiếng, đi xuống sân đấu võ.

Vòng so tài thứ năm kết thúc càng nhanh.

Vòng này đảo thái một ít người dự thi, nhân số ít hơn nhiều. Mà những nhân vật cường thế như Đoàn Kiều Long, Hồ Nhất Bá, Nam Cung Lễ cũng vậy, đối thủ của bọn họ đều quyết đoán nhận thua.

Vòng thứ năm kết thúc.

Lại nhìn trên tấm bia xếp hạng.

- Năm thắng liên tiếp, chỉ còn lại hai ba người..

Thứ hạng trên tấm bia trận pháp, hấp dẫn đông đảo ánh mắt.

Đương nhiên, càng nhiều hơn là những cái tên âm ỉ của những đệ tử bị đảo thái.

Bắt đầu vòng thứ sáu.

Chiến đấu tiếp tục, đệ tử thực lực mạnh mẽ, liên tục giao phong, đánh hết sức khí thế.

Trong đó, có một trận chiến gây nên chấn động.

- Thiết Sa chương!

Một thiếu niên gương mặt hơi sạm đen, trong tay bốc lên nội tức nóng rực, giống như một đoàn thiết sa nhiệt độ cao, khí thế kinh người.

Đối thủ của hắn là một nam tử mặt chữ quốc.

"Àm..."

Thiếu niên dùng Thiết Sa chương đánh lui nam tử mặt chữ quốc, khiến hắn liên tục lùi về sau.

- Làm sao có thể? Thiếu niên kia là người nào, không ngờ có thể đánh cho "Trịnh Đông" xếp thứ mười một khóa trước cũng không chống đỡ nổi.

- Thiết Sa chương? Đây không phải là võ học cấp thấp sao?

Đám đệ tử dưới sân không khỏi kinh thán.

Một môn quyền pháp cấp thấp, lại có thể áp chế Trịnh Đông xếp hạng thứ mười một.

- Quyền pháp đỉnh phong.

Trần Vũ nhìn thấu bí ẩn.

Ngoài sân, một vài cao tăng tông môn cũng hơi lộ vẻ ngoài ý muốn.

Luyện một môn võ học tới đẳng phong tạo cực, lĩnh ngộ chân ý như vậy cũng không dễ dàng.

Cho dù là võ học cấp thấp, đạt tới đỉnh phong viên mãn thì uy lực cũng hết sức kinh người.

Huống chi, thiếu niên kia còn có tu vi Thông Mạch hậu kỳ.

Mấy hiệp sau.

"Phành..."

Nam tử mặt chữ quốc “Trịnh Đông” bị đánh văng ra khỏi sân đấu võ.

- Tại hạ Tào Lôi, đa tạ.

Thanh âm của thiếu niên kia bình ổn, không kiêu không vội.

"Vụt..."

Trên tấm bia trận pháp, xếp hạng của thiếu niên “Tào Lôi” liền tiến vào vị trí đầu.

Nhìn lại, thành tích của thiếu niên Tào Lôi này, không ngờ lại là sáu thắng liên tiếp.

- Hắc mã, lại là một con hắc mã.

- Tiểu tử này ta từng gặp rồi, luôn vui đầu khổ luyện, không ngờ hôm nay một tiếng gáy chấn động lòng người, tất cả đều kinh ngạc.

Một vài đệ tử lên nghị luận.

Biểu hiện chiến lực của Tào Lôi, tiến vào top mười cũng không có vấn đề lớn.

- Số 99 đấu với số 33.

Thanh âm phán quyết vang lên, lại đến lượt Trần Vũ ra sân.

Trên sân đấu võ.

- Vương Lăng Vân!

Trần Vũ nhìn thiếu niên áo xanh đối diện, không khỏi sùng sốt.

Số 33 chính là Vương Lăng Vân.

Khóe miệng Trần Vũ nhếch lên một nụ cười quái dị.

Tranh tài tới vòng thứ sáu, cuối cùng hán cũng gặp được Vương Lăng Vân.

- Không ổn.

Wương Lăng Vân biết không ổn, nhưng muốn hán lập tức chịu thua trước mặt Trần Vũ, hán không làm được.

Cho dù thua, cũng phải thua thể diện một chút.

Wương Lăng Vân có tính toán trong lòng, một mặt đề phòng, hán tuyệt đối không thể để mình bị ném khỏi đài.

- Thiết Vân Trảo!

Wương Lăng Vân vững bước tiến lên, một trảo mang theo nội tức ác liệt, kinh khí sắc bén chói tai, khiến người khác cảm thấy một loại hàn ý.

So với lần trước, hỏa hầu võ học của Vương Lăng Vân rõ ràng có tiến bộ.

- Mở!

Trần Vũ đập tới một quyền, lực đạo khổng lồ và nội tức bá đạo trực tiếp đánh cho Vương Lăng Vân lao đảo.

"Phụt..."

Khóe miệng Vương Lăng Vân tràn ra một vệt máu, vẻ mặt sợ hãi, tuyệt đối không ngờ tới bản thân ngay cả một quyền của đối phương cũng không tiếp nổi.

Ngay sau đó, thân hình của thiếu niên đối diện thoáng cái mơ hồ.

"Phụt..."

Kình phong đánh tới, Vương Lăng Vân thậm hồ không tốt, chỉ sợ Trần Vũ lại muốn ném mình ra ngoài.

Thế nhưng, hắn không cảm thấy mình bị đối phương bắt lấy.

"Àm..."

Một cước nặng nề từ phía sau đạp trúng hông Vương Lăng Vân.

- Á...

Vương Lăng Vân chỉ cảm thấy khắp hông đau nhói, phát ra một tiếng gào thét thê lương.

"Bành..."

Tiếp đó, hắn bị một cước mạnh mẽ đạp bay ra khỏi sân đấu võ.

"Àm..."

Đám đệ tử dưới đài sớm đã có đề phòng, nhanh chóng tránh ra, khiến Vương Lăng Vân bị ngã một thế chó ăn phân.

Chẳng qua, lần này khiến mọi người ngoài ý muốn là Trần Vũ không ném người, ngược lại đối dùng chân đạp.

- A... Mông của ta...

Vương Lăng Vân miễn cưỡng đứng lên, trên trán đổ mồ hôi lạnh nhễ nhại, hắn một tay ôm mông, giống như lão nhân què chân, bước đi khắp khiêng.

Chấp pháp giả sững sờ, liếc nhìn Trần Vũ.

- Lần này ta không ném người, lẽ nào dùng chân đá cũng không được?

Trần Vũ hạ giọng hỏi.

Gương mặt chấp pháp giả thoáng co giật, vẩy cờ trong tay, tuyên bố Trần Vũ sáu thắng liên tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Bắt Đầu Chặn Đánh

Kể-Truyệnđịchtại-iREAD---Truyệnđịchtại-iREAD--t-cụ-Dị-ctại-iREAD.v-n-Dị-ctại-iREAD.v-nc
bTru-yệnbientậptạiiread.v--n-Tru-yệnbientậptạiiread.v--n-i thầN-guồ--n:-iread.vnN-guồ--n:-iread.vnm
củ-ĐangđọctạiiREAD.v-n--ĐangđọctạiiREAD.v-n-a VươN-g-uồn:-i--read-.vnNg-uồn:-i--read-.vnng LãDịctại.iREAD...vn.Dịctại.iREAD...vn.ng
VãĐangđ.ọctạiiREAD.vn...Đangđ.ọctạiiREAD.vn...n, khiDịcht.ạiiREAD.v.n..Dịcht.ạiiREAD.v.n..én
c.Truyệnbientậptại.iread.vn...Truyệnbientậptại.iread.vn..ho khôCậpn.hậtnhanhnhấtiread.v.n..Cậpn.hậtnhanhnhấtiread.v.n..ng iĐangđọctạ-ii-READ.-vn-
Đangđọctạ-ii-READ.-vn-t đệTruyệnb.iệntậptạ.iire.ad.vn.Truyệnb.iệntậptạ.iire.ad.vn. từCậpn.hậtnhanhnh.ấtire.ad.vn.Cậpn.hậtnhanhnh.ấtire.ad.vn.
dướTruyệnbi-ên-tậ-ptạiiread-.vnTruyệnbi-ên-tậ-ptạiiread-.vni sảTruy.ệndị.cht.ạiiREA.DTruy.ệndị.cht.ạiiREA.Dn
đềuTr.uyệnbient.ậptạ.iiread..vnTr.uyệnbient.ậptạ.iiread..vn cảTruyệnbientậptại.iire.ad.vn..Truyệnbientậptại.iire.ad.vn..m
thấTruỵ-ndịch-t-ại-READTruỵ-ndịch-t-ại-REAY trTruyệnbientậpt.ạiiread.v..n.Truyệnbientậpt.ạiiread.v..n.ong
lò-DịchtạiiREA-D--.vn-DịchtạiiREA-D--.vnng phTruyện-dị-ctạiiRE-AD-Truyện-dị-ctạiiRE-AD-át lạn.Dịcht.ạii..READ.vn.Dịcht.ạii..READ.vnh.

STruyệnbientậpt-ạiir-e-ad.vn-Truỵnbientậpt-ạiir-e-ad.vn-o vóCậpnhậtn.hanhnhấtiread.v.n.Cậpnhậtn.hanhnhấtiread.v.n.i
làTru-yệndị-ctạiiR-EA-DTru-yệndị-ctạiiR-EA-Dn nà-Ng-uồn:irea-d.-vn-Ng-uồn:irea-d.-vny,
biểTruỵnbientậptại-iire-ad.vn-Truỵnbientậptại-iire-ad.vn-u hiệĐangđọc---ctạiiREAD.vn-Đangđọc---ctạiiREAD.vn-n
“néCậ.p.nh.ậtnh.anhnhấtiread.vnCậ.p.nh.ậtnh.anhnhấtiread.vnm ngườiĐan-gđ-ọctạ--iiREAD.vnĐan-gđ-ọctạ--iiREAD.vn”
củ-Truỵndịch-tạiiREA-D--Truỵndịch-tạiiREA-D-a TrầTru-yệndịchctạiiRE-A--DTru-yệndịchctạiiRE-A--Dn
VĐa.ngđọctạiiR.EAD.v.n.Đa.ngđọctạiiR.EAD.v.n.ũ lúDịcht.ạiiREAD..vnDịcht.ạiiREAD..vnc
trướTruỵnbientậptạ.iiread.vn..Truỵnbientậptạ.iiread.vn..c vẫ.Nguồn:ire.ad.v.n.Nguồn:ire.ad.v.nn
cTr.uyệnbientậptạiiiread.v.n..Tr.uyệnbientậptạiiiread.v.n..ó thNg-uồn:-i-r-e-ad.vnNg-uồn:-i-r-e-ad.vnề
xĐangđ-ọctạiiRE-A-D.vn-Đangđ-ọctạiiRE-A-D.vn-em ITruỵnb-i-ệntậptạiiread.vn--Truỵnb-i-ệntậptạiiread.vn--à

hàC-ậpnhậtnhanhnhátiread.vn-C-ậpnhậtnhanhnhátiread.vn-nh vTruyệ-ndịcht-aiiR--EADTruyệ-ndịcht-aiiR--EAD
“ôn-Đangđọctạ--iREAD.vn-Đangđọctạ--iREAD.vn- nhuTruyệnbient-ậ-ptaiir-ead.vn-Truyệnbient-ậ-ptaiir-ead.vn”.

Đan.gđọctaii.R.EAD.vn.Đan.gđọctaii.R.EAD.vn- TrầNguồnr.ir...ead.vnNguồnr.ir...ead.vnn
VũCậpnhậtnhanhnhátiread.d.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.d.vn! SĐĐan.gđọctạ.iREAD.vnĐan.gđọctạ.iREAD.vn nhvTruyệnbient-ậptai-iread.vn-
Truyệnbient-ậptai-iread.vn--c hỏNguồnr.iread.d.vnNguồnr.iread.d.vnn naC.ập.nhậtnhanhnhátiread.d.vnC.ập.nhậtnhanhnhátiread.d.vny, tĐ-angđ-
ọctaiiREAD-AD.vn-Đ-angđ-ọctaiiREAD-AD.vn-a sẽTruyệnbient-ậptaiir..ead.vnTruyệnbient-ậptaiir..ead.vn
báTruy.ệ.nbiệntậptaiiread.vn.Truy.ệ.nbiệntậptaiiread.vn.o lậDịchtaiiRE..AD.vn.DịchtaiiRE..AD.vn.i gắNgu.ồnr.iread.vn.Ngu.ồnr.iread.vn.p
mườD.ịchtạ.ii..READ.vnD.ịchtạ.ii..READ.vni lầnCậ-p--nhậtnhanhnhátiread.vnCậ-p--nhậtnhanhnhátiread.vn.

VuorNguồnr--i--read.vnNguồnr--i--read.vnnng LãD.ịcht.iiR.EAD.vnD.ịcht.iiR.EAD.vnnng VãNg--u-ồnr-iread.vnNg--u-ồnr-iread.vnn
cảTr.uyệnbient-ậptai.i.read.vnTr.uyệnbient-ậptai.i.read.vnn chấT-ruyệndị-ch--tạiiREADT-ruyệndị-ch--tạiiREADT
hàDịchtạ--iREAD.v--nDịchtạ--iREAD.v--nm rầĐa..ngđ.ọctaiiREA.D.vnĐa..ngđ.ọctaiiREA.D.vng,
đư..Truyệnd.ịchtaiiREAD...Truyệnd.ịchtaiiREAD.a tCậpnhậtnhanhnhátiread--vnCậpnhậtnhanhnhátiread--vn-ay
lCậpnhậtnhanhnhátiread.ad.vn.Cậpnhậtnhanhnhátiread.ad.vn.au khCậpnhậtnhanhnhátiread.ad.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.ad.vn-ô
vềĐangđọctaiiREAD--v-n-ĐangđọctaiiREAD--v-n-t máTr.uyệ..ndịchtaiiR.EADTr.uyệ..ndịchtaiiR.EADu trDịcht.ại.i.READ.vnDịcht.ại.i.READ.vnn
khDịc.htạ.i.iREA.D.vnDịc.htạ.i.iREA.D.vnoe miềTruyệ.nbiệntậptai.i.read.vn.Truyệ.nbiệntậptai.i.read.vn.g
trTr.uyệndị.chtaii.RE.ADTTr.uyệndị.chtaii.RE.ADong mắ-Dịc-htaiiR-E-AD.vn-Dịc-htaiiR-E-AD.vnt lậTruyệnbient-ậptai-iread--vnTruyệnbient-ậptai-iread--
ad--vn về-Nguồnr-iread--vn-Nguồnr-iread--vn oáNguồnr.ir..ead.d.vnNguồnr.ir..ead.d.vnn đọcDịchtaiiREAD..v.n.DịchtaiiREAD..v.n.
trướTruyệ-ndịchtạ--iREA-DTruyệ-ndịchtạ--iREA-Dc nTruyệnbient-ậptai-iread--vnTruyệnbient-ậptai-iread--vny chNgu-ồnr-iread.vnNgu-ồnr-iread.vn
iread.vnura tầm-Truyệnbient-ậptai-iread-d.vn-Truyệnbient-ậptai-iread-d.vn-g cóDịchtạ--iREAD--v--nDịchtạ--iREAD--v--n.

HãĐ.an.gđọct.iiREA.D.vnĐ.an.gđọct.iiREA.D.vnn đã-Nguồnr-i-read--vn-Nguồnr-i-read--vn hiềĐangđọct-aiiREAD.v--n-Đangđọct-aiiREAD.v--n-u,
tạTr.uyệnbient-ậptai.i.read.vnTr.uyệnbient-ậptai.i.read.vni VãTr.uyệnbient-ậptai-iread..v.nTr.uyệnbient-ậptai-iread..v.n
NhậĐangđ--ọct-taiiRE-AD.vnĐangđ--ọct-taiiRE-AD.vnc mớĐangđ.ọct.iiREA.D.v.nĐangđ.ọct.iiREA.D.vnn
nàĐ.angđ.ọct.iiREAD.vnĐ.angđ.ọct.iiREAD.vny, hãTru-yệ--ndị-chtaiiREADTru-yệ--ndị-chtaiiREADn
v.Cậpnhậtnhanhnhátiread.ad.vn.Cậpnhậtnhanhnhátiread.ad.vn.à TrầNguồnr-iread--ad.vnnVCậpnh-ậtnhanhnhátiread.vn-Cậpnh-ậtnhanhnhátiread.vn-
ũ ch-Truy-ệnbient-ậptai-iread--vn-Truy-ệnbient-ậptai-iread--vn-ni cTruyệnbient-ậptai-iread..v.nDịchtaiiREAD..v.n.
thDịchtaii-READ--v-nDịchtaii-READ--v-nề còTruyệ-ndịchtạ--iREAD--Truyệ-ndịchtạ--iREAD--n mớDịchtạ.ii.R.EAD.vnDịchtạ.ii.R.EAD.vn.t
ngườ-DịchtaiiREA-D.vn---DịchtaiiREA-D.vn--i sỏn.Cậpnhậtnhanhnhátiread.vn.Cậpnhậtnhanhnhátiread.vn.g sốTru-yệndịchtaiiREAD--Tru-yệndịchtaiiREAD--t.

TrầD-ịchtaiiR-EAD--vn-D-ịchtaiiR-EAD--vn-n VT.uyệnbient-ậptai-iread..vn.T.uyệnbient-ậptai-iread..vn.ũ đđ.ịchtaiiREAD..vn.D.ịchtaiiREAD..vn.i
xuồDị.chtaiiREA.D.vn.Dị.chtaiiREA.D.vn.ng đầTruy-ệndị-ch-tạ--iREADTruy-ệndị-ch-tạ--iREAD, tá.Ngu.ồnr.iread.vn.Ngu.ồnr.iread.vnt nhTruyệ-
ndịcht-taiiRE-AD-Truyệ-ndịcht-taiiRE-AD-ên thầ.Truyệ...nbiệntậptai-iread.vn.Truyệ...nbiệntậptai-iread.vny được.Dịc.htạ.ii.READ..vn.Dịc.htạ.ii.READ..vn
ánĐ..angđọctaiiREAD.vnĐ..angđọctaiiREAD.vnh nắTruy.ệndịchtaii..READTruy.ệndịchtaii..READt
ngTruyệndị.cht.iiREA.DTruyệndị.cht.iiREA.DDoan đọcD-ịc-tạ--i-READ.vnD-ịc-tạ--i-READ.vn củD-ịc-tạ--i-READ.vn-D-ịc-tạ--i-READ.vn-a
VuorNgu-ồnr-ead.d.vnNgu-ồnr-ead.d.vnnng LãTru-yệndị-chtaii-READT-ru-yệndị-chtaii-READng
VãCậpnh-ậtnhanhnhátiread.ad.vnCậpnh-ậtnhanhnhátiread.ad.vnn, hãĐ-angđ-ọctaiiREAD.v-nĐ-angđ-ọctaiiREAD.v-n
thàĐ.a.n.gđọct.iiREAD.vnĐ.a.n.gđọct.iiREAD.vnn quyT.uyệnbient-ậptai-iread..ead.vn.T.uyệnbient-ậptai-iread..ead.vn.ét
địnHN-guồnr-i--read.vnN-guồnr-i--read.vn, nếCậpnh-ậtnhanhnhátiread.ad.vnCậpnh-ậtnhanhnhátiread.ad.vnu cDịc.htạ.iiR...EAD.vnDịc.htạ.iiR...EAD.vno
cTruyệnbient-ậptai-iread--vnTruyệnbient-ậptai-iread--vnv hỏDịchtạ.iiREAD..vn.Dịchtạ.iiREAD..vn.i tồTNGuồnr.iread.d--v-n-Nguồnr.iread.d--v-n-
tuyCậ-pnhậtnhanhnhátiread.vn-Cậ-pnhậtnhanhnhátiread.vn-ê đốDịchtaiiR.EA.D...vnDịchtaiiR.EA.D...vn pháCậpnhậtnhanhnhátiread.vn-
Cậpnhậtnhanhnhátiread.vn-i tr.Đa.ngđ.ọctaiiREAD..vn.Đa.ngđ.ọctaiiREAD..vnr bởĐan-g-đọctaiiREAD.v-nĐan-g-đọctaiiREAD.v-n
kểTruyệnbient-ậ-ptai-iread.v-nTruyệnbient-ậ-ptai-iread.v-n nàĐangđọctaiiR.EAD..vn.ĐangđọctaiiR.EAD..vn.y.

MãNgu.ồnr.iread..vn.Ngu.ồnr.iread..vn.c dCậpnhậtnhanhnhátiread.vn---Cậpnhậtnhanhnhátiread.vn--ù hãN-guồnr-iread.vn-N-guồnr-iread.vn-n
đầDịc-tạ--iRE-AD.vnDịc-tạ--iRE-AD.vn vuorD.ịchtaiiREAD.v.nD.ịchtaiiREAD.v.n.t
qCậpnhậtnhanhnhátiread.r.ead.vn.Cậpnhậtnhanhnhátiread.r.ead.vnu VuorDịc-t-aiiREA--D.vnDịc-t-aiiREA--D.vn-ng
LãNgu.ồnr.iread.vn.Ngu.ồnr.iread.vn.ng VãCậpn-ậtnhanhnhátiread.vnCậpn-ậtnhanhnhátiread.vnn,
nhvTruyệnbient-ậptai-iread.vn--Truyệnbient-ậptai-iread.vn-ng củĐangđọctaiiRE-A-D--vnĐangđọctaiiRE-A-D--vn-ng
khỏĐa-ngđọctaiiRE-AD.vn--Đa-ngđọctaiiRE-AD.vn--ng mớĐan.gđọct.iiRE.AD.vnĐan.gđọct.iiRE.AD.vn.n
lủTruyệndịchtaiiREA-D---TruyệndịchtaiiREA-D---c nàCậpnhậtnhanhnhátiread.ad.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.ad.vno
củTr-uy-ệndịc-t-aiiREA-DTr-uy-ệndịc-t-aiiREA-Dng pháTruy.ệnbient-ậptai-iread.vn.Truy.ệnbient-ậptai-iread.vn.i
phỏTruyệndịc-htaii-REA-D-Truyệndịc-htaii-REA-D-ng bịDịc-t-aiiREAD.v--nDịc-t-aiiREAD.v--n
đầĐangđọctaiiREAD--vn--ĐangđọctaiiREAD--vn- đọcTruyệnbient-ậptai-iread-d--vnTruyệnbient-ậptai-iread-d--vn
xT.uyệnbient-ậptai-iread..vnT.uyệnbient-ậptai-iread..vna nắ.Nguồnr.iread.v.n.Nguồnr.iread.v.n.p tr--Truyệnbient-ậptai-iread--vn--Truyệnbient-
ậptai-iread--vng chNgu.ồnr.iread.d.vnNgu.ồnr.iread.d.vno tồTruy.ệnbient-ậptai-iread.a.d.vnTruy.ệnbient-ậptai-iread.a.d.vni
nàĐangđọctaiiREAD..vnĐangđọctaiiREAD..vn.y.

VỏCậ-pnhậtnhanhnhátiread.vnCậ-pnhậtnhanhnhátiread.vnnng sCậpnhậtnhanhnhátiread.ead.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.ead.vno
tầDịc-htaiiREA-D.vnDịc-htaiiREA-D.vn-i thĐ-angđ-ọctaiiREAD.vnĐ-angđ-ọctaiiREAD.vnr sắC-ậpnhậtnhanhnhátiread.vn-C-ậpnhậtnhanhnhátiread.vnu
tiểĐan.gđọct-aiiREAD.vn--Đan.gđọct-aiiREAD.vn-p tầNgu.ồnr.iread.vn.Ngu.ồnr.iread.vn.c tiểDịc-htaii-READ.v-nDịc-htaii-
iREAD.v-n-n hãĐ.angđ.ọct.iiREA.D.vnĐ.angđ.ọct.iiREA.D.vnnh thĐangđọct.iiREA.D.v.nĐangđọct.iiREA.D.v.n. nậnlợDịc-htaii-iiR--EAD.vnDịc-
htạ-iiR--EAD.vn.

ĐếnDịc.htạ.iiREAD.v..n.Dịc.htạ.iiREAD.v..n. bắCậpnhậtnhanhnhátiread--vnCậpnhậtnhanhnhátiread--vny
giỏCậ-pnhậtnhanhnhátiread..vn.Cậ-pnhậtnhanhnhátiread..vn, trDịchtaii-READ.vn-Dịchtaii-READ.vn-ên

sãTruyệnbiê..ntậptạiiread.vn..Truyệnbiê..ntậptạiiread.vn..n đầu.Cậpnhậtnhanhnh..ấtiread.vn.Cậpnhậtnhanhnh..ấtiread.vn
vDịchtại.iR.EAD.vn..Dịchtại.iR.EAD.vn..ô đãCậpnhậtnhanhnhấtiread..vn..Cậpnhậtnhanhnhấtiread..vn..
khôĐan.gđoctại..READ..vnĐan.gđoctại..READ..vng còĐan.gđoctại..READ..vnĐan.gđoctại..READ..vnn
đệTr-uyêndịc--htại-iREADTr-uyêndịc--htại-iREAD từ-Đan-gđoctạiiR-EAD.vn--Đan-gđoctạiiR-EAD.vn-
bịĐangđọc..tạiiREAD..vnĐangđọc..tạiiREAD..vn đãDịc-h-tại-i-READ.vnDịc-h-tại-i-READ.vno
thảCậpnhậtn.han.h.n.hấtiread.vnCậpnhậtn.han.h.n.hấtiread.vni, chĐangđoctạii-READ.vn---Đangđoctạii-READ.vn---i
còNguồ.n.i.read...vnNguồ.n.i.read...vnn lạĐang.đoctạ.i.iREAD.vn..Đang.đoctạ.i.iREAD.vn..i hoTr.u.yệ.nbiên.tậptạiiread.vnTr.u.yệ.nbiên.tậptạiiread.vnn
7N.guồ:n.i.read...v.nN.guồ:n.i.read...v.n0 ngườTruyệnbiêntập..tạ.i.re.ad.vnTruyệnbiêntập..tạ.i.re.ad.vni

NóCậpnhậtnhanhnhấti-read-.vn-Cậpnhậtnhanhnhấti-read-.vn-i cáTruyện.dịch.tạiiREA.D.Truyện.dịch.tạiiREA.D.ch kháCậpnhậtnhanhnhấti-r-ea-d.v-
nCậpnhậtnhanhnhấti-r-ea-d.v-nc, đầuTru-yên-d-ịchtạ-iiREADTru-yên-d-ịchtạ-iiREAD
loạ-Cậpnhậtnhanhnh-ấtiread.vn--Cậpnhậtnhanhnh-ấtiread.vn-i đếnTruyêndịchtạii...REA.DTruyêndịchtạii...REA.D
bả.TruyêndịchtạiiREAD....TruyêndịchtạiiREAD...y giờ.Nguồn.i.read...vn.Nguồn.i.read...vn, đãDịc.c.ht.ạiiREAD.vnDịc.c.ht.ạiiREAD.vn.
c..Ngu.ồ:n.i.rea.d.vn..Ngu.ồ:n.i.rea.d.vnó gầTr.r.uyênbientập.tạiiread.vnTr.r.uyênbientập.tạiiread.vnn 2Dị.c.htạ.i.iR.EAD.vnDị.c.htạ.i.iR.EAD.vn/3
đệTruyê-n-dịcht-ạiiREAD-Truyê-n-dịcht-ạiiREAD- từDịc-h-tại-iR-EAD-.vnDịc-h-tại-iR-EAD-.vn bịN-guồ-ni-re-ad-.vnN-guồ-ni-re-ad-.vn đãCậ-pnhậ-
nhanhnhấti-read-.vn-Cậ-pnhậ-tnhanhnhấti-read-.vn

ĐáTruyệnbiênt--ậptạiir-ea-d.vn-Truyệnbiênt--ậptạiir-ea-d.vn-m ngườĐan-gđoctạ-iiRE--AD.vnĐan-gđoctạ-iiRE--AD.vni
ĐoàDịchtạiiRE.A.D.vn..DịchtạiiRE.A.D.vn..n KiD.ịc.tạiiRE.AD.vnD.ịc.tạiiRE.AD.vn.êu LoN.guồ:n.i.read..v.nN.guồ:n.i.read..v.nng
NNguồ.n.ir.e.ad..vnNguồ.n.ir.e.ad..vnam CuDịchtạiiREAD.vn...DịchtạiiREAD.vn...ng Lễ.Ngu.ồ:n.i.read..vn.Ngu.ồ:n.i.read..vn,
HôĐan.gđoctạ.i.iR.EAD.vnĐan.gđoctạ.i.iR.EAD.vn NhấDịc.ht.ạiiREAD.v.nDịc.ht.ạiiREAD.v.n t BDị.c..htạii.READ.vnDị.c..htạii.READ.vnấ
vả.Cậpnh.ậtnhan.hnhấti.read.vn.Cậpnh.ậtnhan.hnhấti.read.vnn cườnNguồ..nir.ead..vnNguồ..nir.ead..vng thN.guồ:n.i.rea.d.v..nN.guồ:n.i.rea.d.v..nế
nhCậpnh.ậtnha.nhnhấti.rea.d.vnCậpnh.ậtnha.nhnhấti.rea.d.vnn trướT-ruyênbient-ậptạiir-ea-d.vnT-ruyênbient-ậptạiir-ea-d.vnc,
đổiDịchtạiiR--E-AD.vnDịchtạiiR--E-AD.vn- thTr.uyêndịchtạiiRE.A.D.Tr.uyêndịchtạiiRE.A.D.ủ củCậ-pnhậ-t-nhan-hnhấti-read.vn
hnhấti-read.vna bộTruyệnbiêntập.tạ.i.i.rea.d.vnTruyệnbiêntập.tạ.i.i.rea.d.vnn họ-Đ-angđo-ctạ-iiREAD.vnĐ-angđo-ctạ-iiREAD.v-nn
cDịchtạiiR.E..AD.v.nDịchtạiiR.E..AD.v.nở báĐang-đoctạ-iiREAD.v-nĐang-đoctạ-iiREAD.v-nn
đều-Đ-angđoctạiiREAD--.vnĐ-angđoctạiiREAD--.vn chỉ Cậpnhậtnhanhnhấti.r.ead..vn.Cậpnhậtnhanhnhấti.r.ead..vnu
thTruyê.ndịc.htạiiR.EAD.Truyê.ndịc.htạiiR.EAD.ua.

CuốT-ruyêndịchtạiiREAD---T-ruyêndịchtạiiREAD---i vòCậ.pnh.ậtnhan.hnhấti-read.vn.Cậ.pnh.ậtnhan.hnhấti-read.vn.ng
sNg-uồ-n-i.read-.vnNg-uồ-n-i.read-.vno tàTruy-ênt-ậptạiiread.vnTruy-ênt-ậptạiiread.vni
thCậ.pnhậtnhanhnhấti.r.ea.d.vnCậ.pnhậtnhanhnhấti.r.ea.d.vnn sáCậpnhậtnhanhnh..hấti-read..vn.Cậpnhậtnhanhnh..hấti-read..vn,u
mộ.Tru.yêndịc.htạii.READ.Tru.yêndịc.htạii.READt trậCậpn-hậtnhanh-n-hấti-read.vnCậpn-hậtnhanh-n-hấti-read.vnn
chí-Truyê-n-dịchtạiiREAD---Truyê-n-dịchtạiiREAD--ên hãNguồ:n.i.rea.d...v.nNguồ:n.i.rea.d...v.np dẫDịc-h-t-ạiiREA--D.vnDịc-h-t-ạiiREA--D.vnn
sựĐangđoctạiiREA.D.vn...ĐangđoctạiiREA.D.vn.. chN.g.u.ồ:n.i.read..vnN.g.u.ồ:n.i.read..vnn ýTruyêndịc.ht..ạii.READTruyêndịc.ht..ạii.READ
củT.ruy.êndịc.ht.tạiiREAD.T.ruy.êndịc.ht.tạiiREAD.a ngườCậpnh.ậ.tnhanhnhấti-read.vnCậpnh.ậ.tnhanhnhấti-read.vni
khãNgu-ồ-ni-read-.vnNgu-ồ-ni-read-.vnc.

Truyệnbiêntậptạ.i.r.ead.vn..Truyệnbiêntậptạ.i.r.ead.vn..- CúĐangđoctạiiREA.D.vn..ĐangđoctạiiREA.D.vn..t
cC-ậpnhậtnhanhnhấ-ti-read-.vnC-ậpnhậtnhanhnhấ-ti-read-.v-nho tTr.uyệ.nbiêntậptạ.i.i.read.vn.Tr.uyệ.nbiêntậptạ.i.i.read.vn.a!

MộĐangđ-octạiiREAD.vn--Đangđ-octạiiREAD.vn--t gDịc-h-tạii--RE-AD.vnDịc-h-tạii--RE-AD.vnấ
nĐangđoctạii-READ.-vn-Đangđoctạii-READ.-vn-am từDịc.ht..ạiiRE.AD.v.nDịc.ht..ạiiRE.AD.v.n
nhướ.Đangđoctạ.i.iREAD..vn..Đangđoctạ.i.iREAD..vn.ng màNguồ:n..ir...ead.vnNguồ:n..ir...ead.vny, vềTruyê.n.dịc.htạiiREAD..Truyê.n.dịc.htạiiREAD..
mặCậpn.hậtn.hanh.nhấti-read.vn.Cậpn.hậtn.hanh.nhấti-read.vn.t đợcĐa-ngđoctạ-iiR-EAD.vn-Đa-ngđoctạ-iiR-EAD.vn-
ácN.guồ.n.i.read.vn.N.guồ.n.i.read.vn., trNg.u.ồ.ni.read..vnNg.u.ồ.ni.read..vng t-D-ịchtạiiREAD.vn--D-ịchtạiiREAD.vn-ay
cầDịchtạiiR-EAD-.vnDịchtạiiR-EAD-.vnn thiNguồ.n..ir.ea.d.vnNguồ.n..ir.ea.d.vnết củTruyê..dịchtạiiREA..DTruyê..dịchtạiiREA..Dn
đeTruyênb-ientậptạ-ii-read.vn-Truyênb-ientậptạ-ii-read.vn-n nhấDịc..h.tạiiREAD.vnDịc..h.tạiiREAD.vn.nh,
nộC-ậpnh-ậtnhanhnhấti-read.vn-C-ậpnh-ậtnhanhnhấti-read.vn-i tứDịchtạiiREAD.v-n-DịchtạiiREAD.v-n-c
hù--Truy-ênbientậ-ptạiiread.vn--Truy-ênbientậ-ptạiiread.vng hậuCậpnhậtnhanhnh.hấti.read..vn.Cậpnhậtnhanhnh.hấti.read..vn.,
gDịc.htạiiR..EAD.vnDịc.htạiiR..EAD.vnia trDịc.htạ-iiRE--AD.vnDịc.htạ-iiRE--AD.vn-i trĐ-an-gđoctạiiR--EAD.vnĐ-an-gđoctạiiR--EAD.vnn
thiNg.u.ồ:n.i.read...vnNg.u.ồ:n.i.read...vnết củĐang.đo.ctạii.READ.v.nĐang.đo.ctạii.READ.v.nn, vĐ--angđoct-ạiiREAD.v-nĐ--angđoct-ạiiREAD.v-nô
củDịc.h.tạ.i.iR.EAD..vnDịc.h.tạ.i.iR.EAD..vng uĐangđo.ctạ.i.iREA.D.vnĐangđo.ctạ.i.iREA.D.vny
mẫĐangđo.ctạiiR.EAD..vnĐangđo.ctạiiR.EAD..vnh.

.Cậ.p.nh.ậtnhanhnhấti-read.vn.Cậ.p.nh.ậtnhanhnhấti-read.vn- L.Dịc.h.tạ.iiREAD.vn..Dịc.h.tạ.iiREAD.vn.à
PhuơĐangđoct-ạiiRE-AD.-v-nĐangđoct-ạiiRE-AD.-v-nng HìnDịchtạ.i.iR.E.A.D.vnDịchtạ.i.iR.E.A.D.vn.h!

Truyệnbiê.ntậptạiiread.vn..Truyệnbiê.ntậptạiiread.vn..- NgườNguồ:n.i.read...v.nNguồ:n.i.read...v.ni
nà.Cậpnhậtnhanh..hnhấti-read.vn.Cậpnhậtnhanh..hnhấti-read.vny xẽDịc-h-t-ạ-iiREAD.v-nDịc-h-t-ạ-iiREAD.v-np thĐan-gđoctạiiREAD--.-vnĐan-
gđoctạiiREAD--.-vnn táĐa.ngđoct.ạ.i.iREAD.vnĐa.ngđoct.ạ.i.iREAD.vn.m tr.Dịchtạii.RE.AD.v.nDịchtạii.RE.AD.v.nong
tNguồ-n-i-re-ad-.vnNguồ-n-i-re-ad-.vnhi đầuTruyê.n.dịc.htạiiREAD..Truyê.n.dịc.htạiiREAD.. khĐangđo-c-tạiiREAD.vn--Đangđo-c-tạiiREAD.vn--óa
trướT-ruyêndịc-h-tạiiR-EAD-T-ruyêndịc-h-tạiiR-EAD-c, nấT.ruy.ênt.ạiiREADT.ruy.ênt.ạiiREADm
nTruyêndịc-h-tạiiRE-AD--Truyêndịc-h-tạiiRE-AD--ay củTruyênbie.n.tậptạiir.ead.vn.Truyênbie.n.tậptạiir.ead.vn.ng
lự.Ng.u.ồ.n.i.read.vn.Ng.u.ồ.n.i.read.vnc lạ-Dịchtạii-R-EAD.vn--Dịchtạii-R-EAD.vn-i tãN-guồ:n.i.rea-d-.vnN-guồ:n.i.rea-d-.v-nng
mặĐ-a-ngđoct--ạiiREAD.vnĐ-a-ngđoct--ạiiREAD.vnh nhTruyêndịc-h-tạiiREAD--Truyêndịc-h-tạiiREAD--a.

RấDịchtạiiRE..AD.vn..DịchtạiiRE..AD.vn..t nhĐan.gđoct.t.ạ.i.iREAD.vnĐan.gđoct.t.ạ.i.iREAD.vnề đệN-guồ:n-i-read-.vnN-guồ:n-i-read-.vn

từĐangđ.ọc.t..aiiREAD.vnĐangđ.ọc.t..aiiREAD.vnđềuCậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.vnCậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.vn
nhậ-N-gu-ồ:n:read.-vn-N-gu-ồ:n:read.-vnnrCậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.-vn--Cậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.-vn--a
PhuorĐangđ.ọc.taiiR.EAD...vn.Đangđ.ọc.taiiR.EAD...vn.ngHìnNgu.ồ:n.:iread.v.nNgu.ồ:n.:iread.v.nh.

Đổi-Cậpnhậtnhanh-nhấ.tirea.d.-v-n-Cậpnhậtnhanh-nhấ.tirea.d.-v-nthDịchtạ...iireAD.vn.Dịchtạ...iireAD.vn.ủ
củ.Đ.ang.đ.ọc.taiiREAD..vn.Đ.ang.đ.ọc.taiiREAD..vnaPhuorNguồ:n:ir-e---ad.vnNguồ:n:ir-e---ad.vnnngHìDịchtạ.iR.E.AD.vn.Dịchtạ.iR.E.AD.vn.nh
Đ.ang.đ.ọc.taiiRE.AD..vnĐ.ang.đ.ọc.taiiRE.AD..vnmộtTr.uyệnbiểntậptaiir.ead.vn..Tr.uyệnbiểntậptaiir.ead.vn..t nữNguồ:n.:irea..d.vnNguồ:n.:irea..d.vn
từ--Ng--uồ:n:read.vn--Ng--uồ:n:read.vnDịchtạ-tạ-iireAD.-v-nDịchtạ-tạ-iireAD.-v-nú lệ-Nguồ:n:-i-read.-vn-Nguồ:n:-i-read.-vn,tTruy-ệnbiểntậ-
ptaiiread.vn--Truy-ệnbiểntậ-ptaiiread.vn-ay cả-Đangđ-ọc.taiiR-EAD.vn--Đangđ-ọc.taiiR-EAD.vn-m mộ--DịchtạiiREAD.v-n--DịchtạiiREAD.v-n-t
thTr.uyệndị.chtạiiREAD..Tr.uyệndị.chtạiiREAD..anh nhuyTruy.ệndị.chtạiiREA.D.Truy.ệndị.chtạiiREA.D.ên
kiếĐa.ngđ.ọc.taiiRE.AD.vn.Đa.ngđ.ọc.taiiRE.AD.vn.m bộĐa.ngđ.ọc.taiiRE.AD..vnĐa.ngđ.ọc.taiiRE.AD..vn
rTru.yệndịcht..aiiREAD.Tru.yệndịcht..aiiREAD.a mộTr-uy-ệndịcht-aiiREAD-Tr-uy-ệndịcht-aiiREAD-t mảnNgu.ồ:n.:i.read..vnNgu.ồ:n.:i.read..vnh
tạDịchtạ....iireAD.vnDịchtạ....iireAD.vnm quT--ru-yệ-ndịchtạiiREADT--ru-yệ-ndịchtạiiREADang kiếTruyệnd-ịcht-ại-iR-EADTruyệnd-ịcht-ại-iR-
EADm ànNgu-ồ-n-:-iread.vnNgu-ồ-n-:-iread.vnh lĩTru--yệnbiểntậptaiir-ead.vn-Tru--yệnbiểntậptaiir-ead.vn-nh
độngC.ậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d..vnC.ậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d..vn.

-Dịchtạ-iireAD--.-vn-Dịchtạ-iireAD--.-vn-ĐồnĐangđ.ọc.taiiREAD.vnĐangđ.ọc.taiiREAD.vngLiTruyệnbiểntậ-ptại-ire-ad.vn-Truyệnbiểntậ-ptại-ire-
ad.vn-nhNgọTruyệnbiểntậptaiirea.d.vn..Truyệnbiểntậptaiirea.d.vn..c.

TràDịchtạiiR-EAD-.-vn-DịchtạiiR-EAD-.-vn-nV-DịchtạiiREA-D.vn--DịchtạiiREA-D.vn--ủ nhậĐangđ.ọc.taiiREAD.vnĐangđ.ọc.taiiREAD.vnnr-
Truyệnd-ịcht-taiiREAD-Truyệnd-ịcht-taiiREADa nữDịchtạ.iREA.D.v.nDịchtạ.iREA.D.v.nnhDịchtạiiR.EAD.v.n.DịchtạiiR.EAD.v.n.àn
nàTruyệndịcht..taiiREAD..Truyệndịcht..taiiREAD..y, chỉDịchtạ.iireAD..vnDịchtạ.iireAD..vnnhĐang--đ.ọc.taiiREAD-.-vnĐang--đ.ọc.taiiREAD-.-vna
vịT-ruy-ệnd-ịcht-taiiREADT-ruy-ệnd-ịcht-taiiREADĐồnDịchtạiiR...E.AD.vnDịchtạiiR...E.AD.vng sĐ....angđ.ọc.taiiREAD.vnĐ....angđ.ọc.taiiREAD.vnr
tỷTruyệnb.iểntậptaiir.ead.vn..Truyệnb.iểntậptaiir.ead.vn.đầTr-uy-ệ-ndịcht-taiiREAD-Tr-uy-ệ-ndịcht-taiiREAD- củĐan--gđ.ọc.taiiRE-AD.vnĐan--gđ.ọc.taii-
iire-AD.vnnghả.Truyệnbiểntậptaiiread.vn..Truyệnbiểntậptaiiread.vn..n chD.ịcht.taiiREAD..vnD.ịcht.taiiREAD..vnm
giếNguồ:n:rea-d.-.-vnNguồ:n:rea-d.-.-vnt HuyCậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.-vnCậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.-vnt ThTruyệndịcht-tạ-iireA--DTruyệndịcht-
tạ-iireA--Dù NgóTruyệnd-ịchtạ-iir--EADTruyệnd-ịchtạ-iir--EADcầĐuNgu-ồ-n-:irea-d.vnNgu-ồ-n-:irea-d.vn lĩTruy-ệ-nd-ịchtạiiRE-AD-Truy-ệ-nd-
ịchtạiiRE-ADcầtrướ-Ng-u-ồ:n:read.v-nNg-u-ồ:n:read.v-n.

KhiCậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d..vnCậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d..vntừ TràDịchtạiiREA...D..vnDịchtạiiREA...D..vnn
VCậ-pn-hậtnhanhnhấ.tirea.d.vnCậ-pn-hậtnhanhnhấ.tirea.d.vnnữ ngoĐa.ngđ.ọc.taiiR.EAD..vnĐa.ngđ.ọc.taiiR.EAD..vn.ài
yDị.chtạ...iireAD.vnDị.chtạ...iireAD.vn mướCậ..pnh.ậtnhanhnhấ.tir.ead.vnCậ..pnh.ậtnhanhnhấ.tir.ead.vnn
l.Truyệndịchtạ.iireAD...Truyệndịchtạ.iireAD..à ĐồnDịc-h-taii-READ.vn--Dịc-h-taii-READ.vn--g Li-N-guồ:n:irea--d.vn-N-guồ:n:irea--d.vnnh
NgọĐa.ng.đ.ọc.taiiRE.AD.vn.Đa.ng.đ.ọc.taiiRE.AD.vn.c khôCậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d..vnCậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d..vnmng ng-Đa-ng-đ.ọc.taiiREAD.v-n-
Đa-ng-đ.ọc.taiiREAD.v-nở cNguồ:n:ire..ad.vn.Nguồ:n:ire..ad.vn.ó thĐan-gđ.ọc.taii-READ.vn--Đan-gđ.ọc.taii-READ.vn--ê
th.Cập..nhậtnhanhnhấ.tir.ead.vn.Cập..nhậtnhanhnhấ.tir.ead.vnmong doNguồ:n.:ir.ead..vnNguồ:n.:ir.ead..vnnghđổiN.guồ:n:read.vn..N.guồ:n:read.vn.. chỉ
Đan-gđ.ọc.taiiREAD.-vn--Đan-gđ.ọc.taiiREAD.-vn-ên vớTru-yệndị-cht-aiiREAD-Tru-yệndị-cht-aiiREAD-i
PhuorD-ịchtạiiR-E-AD.vn-D-ịchtạiiR-E-AD.vn-ngHìnCậpnhậtnhanhnhấ.tir.ead..vnCậpnhậtnhanhnhấ.tir.ead..vnh.

Tr.Ngu.ồ:n.:ir.ead.vn.Ngu.ồ:n.:ir.ead.vnmong ànTruyệndị-chtạii-READ--Truyệndị-chtạii-READ-- tưởnDịchtạiiR-EAD.-vn-DịchtạiiR-EAD.-vn-g
củN.guồ:n.:i.read.vnN.guồ:n.:i.read.vn hữnCậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.-v-nCậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.-v-n.

ThựCậ.pnh.ậtnhanhnhấ.tirea.d.vn.Cậ.pnh.ậtnhanhnhấ.tirea.d.vn.c lựNg-uồ--n:read.-vnNg-uồ--n:read.-vnc
củT-ruyệndịc-h-taiiR--EADT-ruyệndịc-h-taiiR--EADA ĐồnCậpn.hậtnhanhnhấ.tir.ead.v.nCậpn.hậtnhanhnhấ.tir.ead.v.ng
LiDịcht.ại.iREAD..vnDịcht.ại.iREAD..vn.nh NgóĐa-ngđ.ọc.tạ--iireAD.vn-Đa-ngđ.ọc.tạ--iireAD.vn-c
đạiT.ru.yệndịc.h-taiiREAD.T.ru.yệndịc.h-taiiREAD. khCậpnhậtnhanhnhấ.tir.ead.v.nCậpnhậtnhanhnhấ.tir.ead.v.n.ài
xếTruyệndịc-h-taiiREAD---Truyệndịc-h-taiiREAD---p tNguồ:n:ir-e-ad.-vnNguồ:n:ir-e-ad.-vnp
lTruy-ệnbiểntậ-t-ạ-iiread.vnTruy-ệnbiểntậ-t-ạ-iiread.vntừ ngoTruyệnbiểntậptaiiread.vn..Truyệnbiểntậptaiiread.vn.ài
mởĐa.ngđ.ọc.taiiREAD.vn.Đa.ngđ.ọc.taiiREAD.vn.s, Tr.uy.ệndịchtạiiREAD.T.ru.y.ệndịchtạiiREAD.o vớĐa-ngđ.ọc.taiiREAD.-vn-Đa-ngđ.ọc-
aiiREAD.-vn-i đáNguồ:n:read..vnNguồ:n:read..vnmngườ.Truy.ệndịchtạiiREAD..Truy.ệndịchtạiiREAD.i
ĐuorĐangđ.ọc.tạ.iireAD.vn.Đangđ.ọc.tạ.iireAD.vn.ngPhà-Đangđ.ọc-taiiREA-D.v-nĐangđ.ọc-taiiREA-D.v-nm
PhuorTruyệnbiểntậptaiiiread..vn.Truyệnbiểntậptaiiiread..vn.ngHìTruyệnbiểntậptaiiread..vn.Truyệnbiểntậptaiiread..vn.nh
tN.gu.ồ:n:irea.d.v.nN.gu.ồ:n:irea.d.v.nop l.Đangđ.ọc.tạ.iireAD.vn.Đangđ.ọc.tạ.iireAD.vntừĐangđ.ọc.taiiREAD..vnĐangđ.ọc.taiiREAD..vni
vảCập--nhậtnhanhnhấ.tirea.d.vn-Cập--nhậtnhanhnhấ.tirea.d.vn-cDịc-h-taiiRE-AD.vn-Dịc-h-taiiRE-AD.vn-ó
khoả.Đangđ.ọc.taiiRE.AD.vn.Đangđ.ọc.taiiRE.AD.vnmng cácDị---chtaiiREAD.vn-Dị---chtaiiREAD.vn-h.

Tr.uy.ệndịc.h.taiiREADTr.uy.ệndịc.h.taiiREAD- Cồ.Dịchtạ.iireAD.vn..Dịchtạ.iireAD.vn.n Tả.Dị.chtạiiRE.A.D.vn.Dị.chtạiiRE.A.D.vno
ThiTruyệnbiểntậptaiiread..vn.Truyệnbiểntậptaiiread..vn.ên HạNguồ--n:irea--d.vnNguồ--n:irea--d.vn!

NDịcht.ại.iREAD.vn..Dịcht.ại.iREAD.vn..am từTruyệnbiểntậptaiiread.-vn--Truyệnbiểntậptaiiread.-vn--
PhuorCậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.vn.Cậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.vn.ngHì.Cậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.vn..Cậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.vn..nh
nhướD-ịc-h-taii-REA-D.vnD-ịc-h-taii-REA-D.vnmng mà.Đangđ.ọc.taiiR.EA.D..vn.Đangđ.ọc.taiiR.EA.D..vny,
thiTruyệndị-cht-tạ-iireADTruyệndị-cht-tạ-iireADđét cớTr.uyệndịchtạiiREA.D.Tr.uyệndịchtạiiREA.D.n trDịchtạ-i-R-EAD.vnDịchtạ-i-R-
EAD.vnmng tCậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.vn.Cậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.vn-ay phTruyệnbiểntậptaiirea.d.vn.Truyệnbiểntậptaiirea.d.vn.át
rNgu.ồ:n.:i.read..vnNgu.ồ:n.:i.read..vna tiế.DịchtạiiREA.D..v.nDịchtạiiREA.D..v.nng rĩTruyệnd--ịc-h-tạ-iireADTruyệnd--ịc-h-tạ-iireADt
gàDịchtạ.iireAD...vn.Dịchtạ.iireAD...vn.o, nộTruy-ệ-nb-iểntậptaii-read.vn-Truy-ệ-nb-iểntậptaii-read.vn-i
tứĐangđ.ọc.tạ.iireAD.vn.Đangđ.ọc.tạ.iireAD.vn.c bảTr.uy.ệ-ndịcht.ạiiREAD.Tr.uy.ệ-ndịcht.ạiiREAD.nh
trướnTruyệnbiểntậptaiirea.d.vn.Truyệnbiểntậptaiirea.d.vng, bởnCậpnhậtnhanhnhấ.tir.ea.d..vnCậpnhậtnhanhnhấ.tir.ea.d..vng

nhĩCấpnhậtnhanhnhấti-read.v-n--Cấpnhậtnhanhnhấti-read.v-n--ên bỗDịc.ht.ạiiREAD..v.nDịc.ht.ạiiREAD..v.n rNguồ.n.i.read..vn.Nguồ.n.i.read..vn.a
mộ-Cấpnhậtnhanhnhấti-read.v-n--Cấpnhậtnhanhnhấti-read.v-n--vnt đạoTruyệnđịchtạii.R.E.AD.Truyệnđịchtạii.R.E.AD.
côCấpnhậtnhanhnhấti-read.v-n--Cấpnhậtnhanhnhấti-read.v-n--vnt ảnhĐangđ.ọc.tạiiR.EAD.vn.Đangđ.ọc.tạiiR.EAD.vn.,
rá.TruyệnđịchtạiiREAD...TruyệnđịchtạiiREAD..t cN.gu.ồ.n.i.read.vn.N.gu.ồ.n.i.read.vnó khTruyệnbi--êntậptạii-read.vn-Truyệnbi--êntậptạii-read.vn-ĩ
thDịc.h.tạii.R.EAD.vnDịc.h.tạii.R.EAD.vnế mộDịc.tạii.R.EAD..AD..vnDịc.tạii.R.EAD..AD..vnt cô-D-ịchtạiiREA-D.-vn-D-ịchtạiiREA-D.-vnn
quCấpnhậtnhanhnhấti-read.vn.Cấpnhậtnhanhnhấti-read.vn.ét sạĐangđ.ọc.tạiiR.EAD--D.vnĐangđ.ọc.tạiiR.EAD--D.vnh
vạ.Nguồn.ir.e.ad.vn.Nguồn.ir.e.ad.vn.n quTruyệnbiêntậptạii.ir.ead.vnTruyệnbiêntậptạii.ir.ead.vnn, hoà.Nguồn.ir.e.ad.vn.Nguồn.ir.e.ad.vnnh
pháT-ruyệnđịchtạ-i-iREAD-T-ruyệnđịchtạ-i-iREAD-ch sotr.uyệndị.chtạ.iiREA.DTr.uyệndị.chtạ.iiREA.Dn
nhạT.ruyệnđịchtạiiREAD..T.ruyệnđịchtạiiREAD..c.

UTr--u-yệndịchtạiiREA-DTr--u-yệndịchtạiiREA-Dy thNguồni--r-ea-d.vnNguồni--r-ea-d.vnế mộ.N..g.uồni.read.vn.N..g.uồni.read.vnt
côNguồni-read.vn--nNguồni-read.vn--vnt nà-Tru-yệndịchtạii-READ-Tru-yệndịchtạii-READY, hiệĐangđ.ọc.tạiiREA.D.vn.Đangđ.ọc.tạiiREA.D.vn..n
nhĩT.ruyệnđịch.tạii.iREAD.T.ruyệnđịch.tạii.iREAD.ên INguồ--n-i-read.-vnNguồ--n-i-read.-vna mộTruyệnđịchtạii.i.R.EAD.Truyệnđịchtạii.i.R.EAD.t
kĩTr.uyệndịchtạiiREAD..Tr.uyệndịchtạiiREAD..ch cựTru.yệnb-êntậptạii-read...vnTru.yệnb-êntậptạii-read...vnc hạNguồni--read..vnNguồni--read..vna
ThôĐ.angđ.ọc.tạii.R.EAD.vnĐ.angđ.ọc.tạii.R.EAD.vnn
MạcTruyện-biêntậptạ-i-rea-d.vn-Truyện-biêntậptạ-i-rea-d.vn-h kỳTruyệnbiên--tậptạii-read.vn-Truyệnbiên--tậptạii-read.vn-.

Nguồn.ir.e.ad..vnNguồn.ir.e.ad..vn- LiTr.u.yệnb-êntậptạii-read.vnTr.u.yệnb-êntậptạii-read.vnnh X..Đangđ.ọc.tạiiREA..D.vn.Đangđ.ọc.tạiiREA..D.vnà
KiếCấpnh.ậ.tnhanhnhấti-read..vnCấpnh.ậ.tnhanhnhấti-read..vnn VũTruyệnbiên.tậptạii-read.vn.Truyệnbiên.tậptạii-read.vn!

ĐồnNguồni--r-ea-d.vnNguồni--r-ea-d.vng LiTruyệnb-êntậptạ-i-rea-d.vnTruyệnb-êntậptạ-i-rea-d.vnnh NgoTruyện-biêntậptạii-read.vn--Truyện-
biêntậptạii-read.vn--c thoTru.yệnb-êntậptạii-read.vnTru.yệnb-êntậptạii-read.vn.áng luN.guồni.read.vn.N.guồni.read.vn,
nhuTru.yệndịchtạiiREA.D.Tru.yệndịchtạiiREA.D.ên kiếTruyện-biêntậptạ-i-rea-d.-vn-Truyện-biêntậptạ-i-rea-d.-vnm
trT-ruyệnđịchtạiiREA-ADT-ruyệnđịchtạiiREA-ADong tTruyệnbi-êntậptạii-read.vn-Truyệnbi-êntậptạii-read.vn-ay
ruĐangđ.ọc.tạiiREA-D.-vnĐangđ.ọc.tạiiREA-D.-vnnh kCấpnh-ậtnhanhnhấti-read.vnCấpnh-ậtnhanhnhấti-read.vn,
giổTruyệnbi-êntậptạii-read.vnTruyệnbi-êntậptạii-read.vn.áng luN.guồni.read.vn.N.guồni.read.vn,
hóCấpnh.ậtnhanhnhấti-read.vnCấpnh.ậtnhanhnhấti-read.vn.a thàCấpnhậtnhanhnhấti-read.vn.Cấpnhậtnhanhnhấti-read.vn..nh
mộCấpnhậtnhanhnhấti-read.vnCấpnhậtnhanhnhấti-read.vnt đầuĐangđ.ọc.tạiiREA-AD.-vnĐangđ.ọc.tạiiREA-AD.-vn
kiếTru.yệndịchtạiiREAD...Tru.yệndịchtạiiREAD...m x-TruyệnđịchtạiiREA-D--TruyệnđịchtạiiREA-D-à li.Nguồn.ir.e.ad..vn.Nguồn.ir.e.ad..vnnh
hoạ.Dịchtạii.R.EAD.vn.Dịchtạii.R.EAD.vnt, bắCấpnhậtnhanhnhấti-read..vnCấpnhậtnhanhnhấti-read..vnn
r.Đangđ.ọc.tạii.R.EAD.vn.Đangđ.ọc.tạii.R.EAD.vna nộ-Truyệnb-êntậptạii-read.-vn-Truyệnb-êntậptạii-read.-vni
tứ.Dịc.tạii.iREAD..vn.Dịc.tạii.iREAD..vnc cắDị.c.htạ.iiREAD.vn.Dị.c.htạ.iiREAD.vn.u vồnNguồni--read.vnNguồni--read.vng
kĩN-g.uồni.read.-vnN-g.uồni.read.-vn-nh nguồni--read.vnN-g.uồni-read.vni, bệNguồni--read..v.nNguồni--read..vnn ngoTru-yệndịchtạii-
READ-Tru-yệndịchtạii-READ-ài mDịc.tạii.iREAD.vn.Dịc.tạii.iREAD.vn.ở hầĐangđ.ọc.tạiiREA.D.vn--Đangđ.ọc.tạiiREA.D.vn--
hiệN-g.uồni-read.-vnN-g.uồni-read.-vnn kT-ruyệnbiên--tậptạii-read.vnT-ruyệnbiên--tậptạii-read.vn mộTruyện-biêntậptạii-read.--vnTruyện-biêntậ-
ptạii-read.--vnt đạoTru-yệnd-ịchtạiiR-EADTru-yệnd-ịchtạiiR-EAD huyTru.yệnd.ịchtạiiR.EADTru.yệnd.ịchtạiiR.EADết
quaTruyệnđịchtạiiR.EAD.TruyệnđịchtạiiR.EAD.ng

MộTruyệnđịchtạii.R.EAD..Truyệnđịchtạii.R.EAD..t kiếNguồni--read..vnNguồni--read..vnn
nàTr-uyệnb-êntậptạii-read.-vn-Tr-uyệnb-êntậptạii-read.-vn-y khTruyệnbiên.tậptạii-read.vnTruyệnbiên.tậptạii-read.vn,
chN.guồni--read.vnN.guồni--read.vni quTruyệnđịchtạiiREAD..TruyệnđịchtạiiREAD..y dịDịc.tạii.R.EAD..vn.Dịchtạii.R.EAD..vn
lĩCấpnhậtnhanhnhấti-read.vn--Cấpnhậtnhanhnhấti-read.vn--nh động-Cấpnhậtnhanhnhấti-read.vn--Cấpnhậtnhanhnhấti-read.vn,
nộĐangđ.ọc.tạii-REA-D.vnĐangđ.ọc.tạii-REA-D.vni tứNguồni--read.-vnNguồni--read.-vnc
trCấpnhậtnhanhnhấti-read.vnCấpnhậtnhanhnhấti-read.vn.ên kiếDịc.tạiiREA.D.vn.Dịc.tạiiREA.D.vn.m bạNgu--ồ-n-i-read.vnNgu--ồ-n-i-read.vno
phTru.yệnb-êntậptạii-read.v...nTru.yệnb-êntậptạii-read.v...nát rĐ.angđ.ọc.tạiiREA.D.vnĐ.angđ.ọc.tạiiREA.D.vna
còDịc.tạii-REA.D.vnDịc.tạii-REA.D.vnn áĐangđ.ọc.t.ạiiREAD.vnĐangđ.ọc.t.ạiiREAD..vnp PhươDịc-h-tạiiR--EAD.vnDịc-h-tạiiR--EAD.vnn
HiĐ.angđ.ọc.t.ạiiREA.D.vnĐ.angđ.ọc.t.ạiiREA.D.vnnh mộTruyệnbiên.tậptạii-read.vn.Truyệnbiên.tậptạii-read.vnt
bắDị.c.htạ.iiREAD.vnDị.c.htạ.iiREAD.vn

PhuNguồni--read.v---nNguồni--read.v---n...

Li-Tru-yệnd-ịchtạiiREAD--Tru-yệnd-ịchtạiiREAD-nh x.Đangđ.ọc.tạiiREAD.vn.Đangđ.ọc.tạiiREAD.vn.à nhầN.guồni--read.vnN.guồni--read.vnt
kiếN-guồni--read.-vnN-guồni--read.-vnn vồDịc..htạiiR.EAD.vnDịc..htạiiR.EAD.vn lắDị-ịchtạiiREAD.-vnDị-ịchtạiiREAD.-vn-n thi-Truyệnbi-
êntậptạii-read.vn--Truyệnbi-êntậptạii-read.vn--ét côDị.chtạ.iiR.EAD..vnDị.chtạ.iiR.EAD..vnn,
khiCấpnh.ậtnhanhnhấti-read.vnCấpnh.ậtnhanhnhấti-read.vnnh thCấpnhậtnhanhnhấti-read.vn--Cấpnhậtnhanhnhấti-read.vn--ân
hiDịc-h-tạii-REA.D.-vnDịc-h-tạii-REA.D.-vnnh PhươTruyệnđịch.tạiiR.EADTruyệnđịch.tạiiR.EADng
HiTru.yệnd.ịchtạiiREADTru.yệnd.ịchtạiiREADnh làTru-yệnb-êntậptạii-read.-vnTru-yệnb-êntậptạii-read.-vno
đạoTruyện---ịchtạiiREA-DTruyện---ịchtạiiREA-D, lắDị-ịchtạiiR-EAD.vn--Dịc-ịchtạiiR-EAD.vn-- vồDịc-tạii-REA.D.vn--Dịc-tạii-REA.D.vn-
khTruyệnđịch-ịchtạii---READTruyệnđịch-ịchtạii---READng thDịc-ai-iREAD.-vnDịc-ai-iREAD.-vnn
t-Tru-yệnd-ịchtạiiREAD--Tru-yệnd-ịchtạiiREAD--in nốTruyện-biêntậptạii-read.vnTruyện-biêntậptạii-read.vn.

MộTruyệnb-êntậpt-ạii-read.vnTruyệnb-êntậpt-ạii-read.vnt khTruyệnbiêntậpt-ạii-read.-vn-Truyệnbiêntậpt-ạii-read.-vn-c
sạDịc.tạiiR.EAD.vnDịc.tạiiR.EAD.vnu.

ĐồnNgu--ồ-n-i-read.vnNgu--ồ-n-i-read.vng LiDịc.tạii-REA.D.-vn--Dịc.tạii-REA.D.-vn-nh Ngo.Ng.uồni--read.vn.Ng.uồni--read.vnc
thuTruyệnbiêntậpt.ạii-read.vn.Truyệnbiêntậpt.ạii-read.vn.ân thTruyệnđịchtạii.R.EAD..Truyệnđịchtạii.R.EAD.ế
chTru-yệnb-êntậpt-ạii-read.vn-Tru-yệnb-êntậpt-ạii-read.vn-ém xuồCấpnhậtnhanhnhấti-read.--vnCấpnhậtnhanhnhấti-read.--vng, hàCấpnh-
ậtnhanhnhấti-read.-vnCấpnh-ậtnhanhnhấti-read.-vnn quDịc.tạiiREAD..vn.Dịc.tạiiREAD..vn.ang

trCấp-nhậtnhanhnhấtire-ad.-vn-Cấp-nhậtnhanhnhấtire-ad.-vn-ên nhuyTruyệnbi.êntâpt.âiir.ea.d.vnTruyệnbi.êntâpt.âiir.ea.d.vn
kiếDịcht.âiir..EAD..vnDịcht.âiir..EAD..vnm giTruyệnbi.êntâpt.âiir.ead.vnTruyệnbi.êntâpt.âiir.ead.vnao
th.Đangđoctại.iREAD...vn.Đangđoctại.iREAD...vnoa vớTru-yêndịc--htâiirE-ADTru-yêndịc--htâiirE-ADihuyNguồnire-a---d.vnNguồnire-a---d.vnết
khD.icht.âiirEAD.vn.D.icht.âiirEAD.vn.í, cuốNguồni.read...vnNguồni.read...vnn lấĐa-ngđo-ctâiirEAD.-v-nĐa-ngđo-ctâiirEAD.-v-ny
thiD-ich--tâiirEAD.vn-D-ich--tâiirEAD.vn-ét cô.DịchtâiirEAD.vn...DịchtâiirEAD.vn..n, vấDịcht.âiirEAD.vn..Dịcht.âiirEAD.vn.y
lê.Ng.uồniread.d.v.n.Ng.uồniread.d.v.nn.

--Dịcht--tâiirEAD.vn--Dịcht--tâiirEAD.vn- KhôĐan--gđo--ctâiirEAD.vnĐan--gđo--ctâiirEAD.vnmg!

PhuroCấpnh-ậtn-h-anhnhấti-read.vnCấpnh-ậtn-h-anhnhấti-read.vnmg HiĐangđoctâiirEAD.v-n-ĐangđoctâiirEAD.v-n-nh
kêDịcht-âiir--EAD.vn-Dịcht-âiir--EAD.vn-u lêĐ-angđo-ctâiirEAD.vn-Đ-angđo-ctâiirEAD.vn-n sớNguồn..ire.a.d.vnNguồn..ire.a.d.vn
hãĐangđoctâiirEAD--D.v-n-ĐangđoctâiirEAD--D.v-n-í, thiCấpnhậtnh--anhnhấti-ir-ead.vnCấpnhậtnh--anhnhấti-ir-ead.vnết
côTr.uyệnbientậ.ptâiiread.vn..Tr.uyệnbientậ.ptâiiread.vn..n trCấpnhậ.tnhanh.n.hấti-read.vn.Cấpnhậ.tnhanh.n.hấti-read.vn.ong
tTruyệndịchtâiirEAD.TruyệndịchtâiirEAD.ay đãNg.uồniread.vn.Ng.uồniread.vn. tuộĐa-n-gđo-ctâiirEAD.v-nĐa-n-gđo-ctâiirEAD.v-n-t t-
Đangđo-ct-âiirEAD.vn--Đangđo-ct-âiirEAD.vn-ay bCấpnh-ậtn-h-anhnhấti-read.v-nCấpnh-ậtn-h-anhnhấti-read.v-nay đi-Dị-cht-âiirEAD-.vn-Dị-cht-
âiirEAD-.vn.

-Đan-gđ-octâiirEAD.vn--Đan-gđ-octâiirEAD.vn-- KêTruyện.dịcht.âiirEAD.Truyện.dịcht.âiirEAD.A.Dng
ken-Cấpnhậ-tnhanhnhấti-read.-vn-Cấpnhậ-tnhanhnhấti-read.-vng..

ThiNguồn--iread.-vn-Nguồn--iread.-vn-ét côNguồn:ire..ad.v.nNguồn:ire..ad.v.nn từCấpnh-ậtnhanhnhấti-read.vnCấpnh-ậtnhanhnhấti-read.vn
giữTr.u.yêndịc.htâiirEAD.Tr.u.yêndịc.htâiirEAD.AĐa khôDịcht.âiirEAD.v.nDịcht.âiirEAD.v.nng trDịcht.âiirEAD.D.vn..Dịcht.âiirEAD.D.vn..ung
roDịchtâiirEAD-A-D-.vn-DịchtâiirEAD-A-D-.vn-i xuố--Đangđo-ct-âiirEAD.vn--Đangđo-ct-âiirEAD.vn-g
lưCấpnhậtnhanhnhấti-read.d.vn-Cấpnhậtnhanhnhấti-read.d.vn--u lấTruyệnbientậptâiiread..vn.Truyệnbientậptâiiread..vn.i
PhuroĐang-đ-oct-âiirEAD.-vnĐang-đ-oct-âiirEAD.-vnmg Hi--N-guồni-read.vn--N-guồni-read.vnmh
thấCấpnhậtnhanhnhấti-read.d.vn-Cấpnhậtnhanhnhấti-read.d.vn-t hồ.Dịcht.âiirEAD.v.n.Dịcht.âiirEAD.v.n.n
lấCấpnhậtnhanhnhấti-ir-ead.vn-Cấpnhậtnhanhnhấti-ir-ead.vn-c pháCấpnhậtnhanhnhấti-read..v.n.Cấpnhậtnhanhnhấti-read..v.n.ch,
khôNguồn:ire.a.d.v.nNguồn:ire.a.d.v.nng thTruy-ệnbientậpt-âiiread.-vnTruy-ệnbientậpt-âiiread.-vnế tDịc--ht-âiirEAD.vnDịc--ht-âiirEAD.vnm
nổi-Đ-angđo-ctâiirEAD.-vn-Đ-angđo-ctâiirEAD.-vn.

Ngườ.n.ir.ea.d.vnNgườ.n.ir.ea.d.vn- LầN.guồni-read..v.nN.guồni-read..v.nm sĐangđ-ō-ctâiirEAD.v-nĐangđ-ō-ctâiirEAD.v-n-a
cCấpnhậtnhanhnhấti-read.vn.Cấpnhậtnhanhnhấti-read.vn.ó thể.Tr.uyệndịcht.âiirEAD.Tr.uyệndịcht.âiirEAD...
TĐ.angđo-ctâiirEAD..vnĐ.angđo-ctâiirEAD..vn.u v.Dịcht.âiirEAD.vn.Dịcht.âiirEAD.vni
củCấpnhậtnhanhnhấti-read.d.vn.Cấpnhậtnhanhnhấti-read.d.vn.a tN.guồ.n.iread.d.vnNgườ.n.iread.d.vna
đãCấpnh.ậtnhanhnhấti-read.vn.Cấpnh.ậtnhanhnhấti-read.vn. đặDịchtâiirEAD...vn.DịchtâiirEAD...vn
tớCấpnhậtnhanhnhấti-read.vn--Cấpnhậtnhanhnhấti-read.vn-i ThốT-ruyệnb-ientậptâiir-ead.vnt-ruyệnb-ientậptâiir-ead.vnmg
MặDịchtâiirEAD.vn.DịchtâiirEAD.vn.h đinTr.uyệnb.ientậpt.âiiread..vnTr.uyệnb.ientậpt.âiiread..vnh
phoCấpnhậtnhanhnhấti-read.vn.Cấpnhậtnhanhnhấti-read.vn.ng, thấCấpnhậtnhanhnhấti-read.vn.Cấpnhậtnhanhnhấti-read.vnm
chTruyệnb.ientậptâiirEAD..vnTruyệnb.ientậptâiirEAD..vní tTruyệnb.ientậptâiirEAD.vntTruyệnb.ientậptâiirEAD.vnvp
Tr..uyệnb.ientậptâiirEAD.vntTr..uyệnb.ientậptâiirEAD.vn5 cũĐan.gđo-ctâiirEAD.vntĐan.gđo-ctâiirEAD.vnmg
cTruyệnb.ientậpt-âiiread.vn-Truyệnb.ientậpt-âiiread.vn-ó thTruyệnb.ientậptâiirEAD.vntTruyệnb.ientậptâiirEAD.vnế chiCấp--nhậtnhanhnhấti-read.vn-
Cấp--nhậtnhanhnhấti-read.vn-ên mộĐangđo-ctâiirEAD--vnĐangđo-ctâiirEAD--vn
trấCấpnh-ậtnhanhnhấti-read.vn-Cấpnh-ậtnhanhnhấti-read.vn-n.

PhuroTru-yê-n-dịc-htâiirEADTru-yê-n-dịc-htâiirEADng HiNg.uồn...iread.vnNg.uồn...iread.vnmh
khTruy.ệnb.ientậptâiiread.vn.Truy.ệnb.ientậptâiiread.vn.ó mDịchtâiirEAD..v.nDịchtâiirEAD..v.nà tiếNguồn:ire.a.d..vnNguồn:ire.a.d..vnp
tCấpnhậtnhanhnhấti-read.vn-Cấpnhậtnhanhnhấti-read.vn-hu nốCấpnh-ậtnhanhnhấti-read.vnCấpnh-ậtnhanhnhấti-read.vn.

KhTruyệndịchtâiirEAD.TruyệndịchtâiirEAD..óa trướTruyệnbientậ.pt.âiiread.vn.Truyệnbientậ.pt.âiiread.vnc,
hãĐ-angđo-ct-âiirEAD.vntĐ-angđo-ct-âiirEAD.vnm xếCấpnhậtnhanhnhấti-read--vnCấpnhậtnhanhnhấti-read--vnp
mườĐangđ.ō-ctâiirEAD.v.nĐangđ.ō-ctâiirEAD.v.n.í ngoCấpnhậtnhanhnhấti-read.vn.Cấpnhậtnhanhnhấti-read.vn.âi
mô-Truy-ệnb.ientậptâiiread-d.vn-Truy-ệnb.ientậptâiiread-d.vnm, chĐ-an-gđ-ō-ctâiirEAD.vn-Đ-an-gđ-ō-ctâiirEAD.vn-i
sTruy-ệ-nb.ientậpt-âiiread.vn-Truy-ệ-nb.ientậpt-âiiread.vn-ơ sắTru-yệnb.ientậptâiir-ead.v-n-Tru-yệnb.ientậptâiir-ead.v-ny
đãTr..uyệnb.ientậptâiiread.vn.Tr..uyệnb.ientậptâiiread.vn. bậDịcht.âiirEAD.vntDịcht.âiirEAD.vnt trTru-yêndị-ct-âiirEADTru-yêndị-ct-
âiirEADong tTruyệnb.ientậptâiiread..vntTruyệnb.ientậptâiiread..vnay HoảT.ruy.ệnb.ientậpt.âiiread.vntT.ruy.ệnb.ientậpt.âiiread.vnmg
VĩTruy-ệndịcht-âiirEAD-Truy-ệndịcht-âiirEAD-ên thCấpnhậtnhanhnhấti-read..vn.Cấpnhậtnhanhnhấti-read..vn.ứ
bắCấpnh-ậtnhanhnhấti-read.vntCấpnh-ậtnhanhnhấti-read.vn.

LầDịcht-tâiirEAD.v-nDịcht-tâiirEAD.v-n nầDịcht.âiirEAD.D.vntDịcht.âiirEAD.D.vny, hầN.g.uồni-read.vntN.g.uồni-read.vnm
tiếĐan-gđo-ctâiirEAD--vnĐan-gđo-ctâiirEAD--vn-n bộDị.c.htâiirEAD.vntDị.c.htâiirEAD.vnt khốTruy-ệnb.ientậptâiir-ead.v-nTruy-ệnb.ientậptâiir-
ead.v-nng nhốTruy-ệnb.ientậptâiiread-d.vnTruy-ệnb.ientậptâiiread-d.vn, vớĐangđo-ct.âiirEAD.vntĐangđo-ct.âiirEAD.vnm
mướ-Truyệnb.ientậpt-âiiread.-vn-Truyệnb.ientậpt-âiiread.-vnm chĐa-ngđo-ctâiirEAD-.vnĐa-ngđo-ctâiirEAD-.vnm
vàTruyệnb.ientậpt-âiiread.vn--Truyệnb.ientậpt-âiiread.vn--o t.Truyệnb.ientậpt.âiiread.vntTruyệnb.ientậpt.âiiread.vnop
5.N.guồni-read.vntN.guồni-read.vnt NếĐangđ-ō-ctâiirEAD-.vnĐangđ-ō-ctâiirEAD-.vnu nhNguồn-iread---vnNguồn-iread---vnm
biếDịc.htâiirEAD.vntDịc.htâiirEAD.vntu hiếDịc.ht.âiirEAD..vntDịc.ht.âiirEAD..vntốtD.icht.âiirEAD.vntD.icht.âiirEAD.vnt,
thấDịc.htâiirEAD...vntDịc.htâiirEAD...vnm chNgu.ồni.read.vntNgu.ồni.read.vnt.í sếCấpnh.ậtnhanhnhấti-read.vn.Cấpnh.ậtnhanhnhấti-read.vn
đượCấpnh.ậtnhanhnhấti-read.vntCấpnh.ậtnhanhnhấti-read.vnt mộĐang---đo-ctâiirEAD.vntĐang---đo-ctâiirEAD.vnt
đạiTruyệndịc-ht-âiirEAD-Truyệndịc-ht-âiirEAD- nhTruyệnb.ientậpt-âiiread-d.vn-Truyệnb.ientậpt-âiiread-d.vn-ân

Truyệnbientáptai.irea.d.vn..Truyệnbientáptai.irea.d.vn.- LaDịchtai-i-R-EAD.-vñDịchtai-i-R-EAD.-vñi mộNgu.òñire.a.d...vñNgu.òñire.a.d...vñt
đầu..Truyệnb.iệntáptaiirea.d.vn..Truyệnb.iệntáptaiirea.d.vn hãNg.u.òñire.ad..vñNg.u.òñire.ad..vñc mãTruy.ëndichtaiiRE.AD..Truy.ëndichtaiiRE.AD...

Truyệ-nb-iệntậptạiiread.vn--Truyệ-nb-iệntậptạiiread.vn--- ĐồnTruyệndịch.t.ại.iREAD.Truyệndịch.t.ại.iREAD.g
NgôC-ậ-p-nhậtnhanhnhấ-tiread.vnC-ậ-p-nhậtnhanhnhấ-tiread.vnc LiNgu.ồ.niread.d.v.nNgu.ồ.niread.d.v.nnh
tiếCậpnhậtnhanhnhấ.t.i.read.vn.Cậpnhậtnhanhnhấ.t.i.read.vn.n bộ.C.ậpnhậtnhanhnhấtiread.vn.C.ậpnhậtnhanhnhấtiread.vn
thậCậpnhậtnhanhnhấtiread.v-nCậpnhậtnhanhnhấtiread.v-nt nhaCậpnh-ậtnhanhnhấtiread-d.vnCậpnh-ậtnhanhnhấtiread-d.vnnh,
nhN-guồ-n-iread.vn-N-guồ-n-iread.vn-in thựCậpnhậtnhanhnhấtiread-.vn-Cậpnhậtnhanhnhấtiread-.vn-c lựN.g.ườ-n.i.read.vnN.g.ườ-n.i.read.vn
vừDicht-ạ-iiR-EA-D.vnDicht-ạ-iiR-EA-D.vna rồiNguồ-n-ir...ead.vnNguồ-n-ir...ead.vn, ho.Ng.ườ-n.i.read.vn.Ng.ườ-n.i.read.vn
toĐan-gđoctạiiRE-AD-.vn-Đan-gđoctạiiRE-AD-.vn-àn cTruyệ-n-dịchtạiiREAD--Truyệ-n-dịchtạiiREAD--ó thDichtạii-R-EAD-.vn-Dichtạii-R-EAD-
.vn-ế ch.Dicht..ạ.iiREAD.vn.Dicht..ạ.iiREAD.vnen vàĐangđo.ctạii.RE.AD.v.nĐangđo.ctạii.RE.AD.v.no
tĐangđo.ctạii-iRE--AD.vn-Đangđo.ctạii-iRE--AD.vn-op 5Dichtạii.RE.AD.v.nDichtạii.RE.AD.v.n.

Dướ-Đa-ngđoctạiiR-EAD.vn--Đa-ngđoctạiiR-EAD.vn-i sảĐangđo.ctạiiREA.D..vnĐangđo.ctạiiREA.D..vnn
ồ-n.Cậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d..vn.Cậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d..vn àCậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.vnCậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.vno
ngh.Ngu.ồ-n-ir.ead.vn.Ngu.ồ-n-ir.ead.vni lự.Cậpnh.ậ.t.nhanhnhấtiread.vn.Cậpnh.ậ.t.nhanhnhấtiread.vnn.

VềN-gu.ồ-n-iread.vn-N-gu.ồ-n-iread.vn- mặT.ruyệnbiệntậptạiiread..vn..T.ruyệnbiệntậptạiiread..vn..t Trà.Dị.chtạii.READ.vn..Dị.chtạii.READ.vn.n
VDichtạii-iRE--AD.vn-Dichtạii-iRE--AD.vn-ừ v-Cậpnh-ậtnhanhnhấti-read.v-nCậpnh-ậtnhanhnhấti-read.v-nà
NhậD-ichtạii-R-EAD-.vnD-ichtạii-R-EAD-.vnc PhTruyệnb-iệntậptạiiread-.vn--Truyệnb-iệntậptạiiread-.vn-ong đều-Nguồn-iread-.vn-Nguồn-ire-
ad-.vn lộĐangđo.ctạii--READ.vnĐangđo.ctạii--READ.vn vềĐangđo-ctạiiREAD-.vn--Đangđo-ctạiiREAD-.vn--
ngo.Cậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.v.n.Cậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.v.nài dựĐangđo-ct-ạiiRE-AD.vn-Đangđo-ct-ạiiRE-AD.vn-
liệCậpnh.ậ.tnhanhnhấti-read.vn.Cậpnh.ậ.tnhanhnhấti-read.vn.u.

ĐồnTruyệnb-ệ.n.tậptạiiread.vn.Truyệnb-ệ.n.tậptạiiread.vn.g NgôTr-uyệndichtạiiR-E-AD-Tr-uyệndichtạiiR-E-AD-c
LiTruyệndi.h.tạiiR.E.ADTruyệndi.h.tạiiR.E.ADnh cườT.ruyệ-n..dichtạii.iREADT.ruyệ-n..dichtạii.iREADDi
kh-Đangđo-ct-ạiiREAD.vn--Đangđo-ct-ạiiREAD.vn-anh kháĐa-ngđoctạiiREA.D.vn..Đa-ngđoctạiiREA.D.vn..ch đĐa-ngđoctạiiREA--D.vn-Đa-
ngđoctạiiREA--D.vn-i xuồ-n-Dichtạii-iREAD.vn--Dichtạii-iREAD.vn--g, hiệĐangđo.ctạiiR--EAD.vn--Đangđo.ctạiiR--EAD.vn--n
nhĩCậpnh.ậ.tnhanhnhấti-read.vn.Cậpnh.ậ.tnhanhnhấti-read.vn.ên đãDichtạiiREAD..vn..DichtạiiREAD..vn.. nắ--Dich-tạiiREAD.vn--Dich-tạiiREAD.vn-
m chấCậpnh.ậ.tnhanhnhấti-read.vn.Cậpnh.ậ.tnhanhnhấti-read.vnc thầĐangđo-ctạiiREAD-.vn--Đangđo-ctạiiREAD-.vn--ng
lợCậpnh.ậ.tnhanhnhấti-read.vn.Cậpnh.ậ.tnhanhnhấti-read.vni từD..ị.chtạiiRE.AD.vnD..ị.chtạiiRE.AD.vn
trướTruyệnb-ệnt-ậptạiiread.v-nTruyệnb-ệnt-ậptạiiread.v-n-c.

-Đangđo-ct-ạiiREAD.vn-Đangđo-ct-ạiiREAD.vn- LầTruy-ệ-n-biệntậptạii-read-.vnTruy-ệ-n-biệntậptạii-read-.vnn
trướCậpnhậtnhanhnhấti-read.d..vnCậpnhậtnhanhnhấti-read.d..vnc lựCậpnhậtnhanhnhấti-read.d.vnCậpnhậtnhanhnhấti-read.d.vn-c
giếTru-yệnb-iệntậpt-ạiiiread.vn-Tru-yệnb-iệntậpt-ạiiiread.vn-t HuyĐa-ngđoctạiiREAD..vn..Đa-ngđoctạiiREAD..vn..ét
ThĐangđo-ct-ạiiREAD-.vn-Đangđo-ct-ạiiREAD-.vn-ừ Ngổ.Cậpnhậtnhanhnhấti-read..vn..Cậpnhậtnhanhnhấti-read..vn.c
ĐầuDichtạii..REA.D.vn.Dichtạii..REA.D.vn.. ĐồnĐ.angđo-ctạiiREAD.vn..Đ.angđo-ctạiiREAD.vn..g Ngô--Dich-t-ạii-iREAD.vn--Dich-t-ạii-iREAD.vnc
LiNg..uồ-niread.d.v.nNg..uồ-niread.d.v.nnh còĐa..n.gđoctạiiREAD.vn.Đa..n.gđoctạiiREAD.vn.n
khôTruyệnb..i.ệntậpt-ạiiiread.vnTruyệnb..i.ệntậpt-ạiiiread.vnnng cDich-t-ạiiREAD.vn--Dich-t-ạiiREAD.vn--ó
thựTruy...ệnd.ichtạiiREADTruy...ệnd.ichtạiiREADc lự.Truyệnb..i.ệntậpt-ạiiiread.vn.Truyệnb..i.ệntậpt-ạiiiread.vnc nàDich-h--t-ạiiREA-D.vnDich-h--t-ạiiREA-
D.vny. LềĐangđo-ct-ạiiR-EAD-.vn--Đangđo-ct-ạiiR-EAD-.vn--nàNguồn-ir---ead.vnNguồn-ir---ead.vno, gầDich-h-t-ạiiREAD.v-n-Dich-h-t-ạiiREAD.v-n-n
đầDich.h-t.ạiiREAD..vnDich.h-t.ạiiREAD..vny nàDich--h-t-ạiiREAD-.vnDich--h-t-ạiiREAD-.vnnng cĐa-ngđo-ct-ạiiREAD.v-n-Đa-ngđo-ct-ạiiREAD.v-n-ó
kỳCậpnhậtnhanhnhấti-read.vn--Cậpnhậtnhanhnhấti-read.vn-- ngTruy-ệ-ndi-ct-ạiiREAD-Truy-ệ-ndi-ct-ạiiREAD-ộ
giCậpnh.ậtnhanhnhấti-read.vnCậpnh.ậtnhanhnhấti-read.vn?

TrầCậpnhậtnhanhnhấti-read-d..vnCậpnhậtnhanhnhấti-read-d..vnn VTru-yệndi.chtạiiREAD..Tru-yệndi.chtạiiREAD..ừ
khôTr-uyệnd-ị-ct-ạiiREADTr-uyệnd-ị-ct-ạiiREADng khôT.ruyệnb-ệnt-ậpt-ạiiiread.v-n-T.ruyệnb-ệnt-ậpt-ạiiiread.v-n-i
sTruyệnb-ệnt-ậpt-ạiiiread.vn-Truyệnb-ệnt-ậpt-ạiiiread.vn-uy t-ừNgu-ồ-n-iread-d.vnNgu-ồ-n-iread-d.vn.

Nề.Dich.h-t.ạii.READ.v.nDich.h-t.ạii.READ.v.nu ĐồnN.gu.ồ-n-iread..vnN.gu.ồ-n-iread..vng NgôNguồ-n-ir-ead-.vnNguồ-n-ir-ead-.vnc
LiC.ậpnh.ậtnhanhnhấti-read.vnC.ậpnh.ậtnhanhnhấti-read..vnnh cĐangđo-ct-ạiiR--EAD.vn-Đangđo-ct-ạiiR--EAD.vn-ó
thựCậpnh.ậtnhanhnhấti-read.vnCậpnh.ậtnhanhnhấti-read.vnc lựTruyệnb-ệntậpt-ạiiiread.vnTruyệnb-ệntậpt-ạiiiread.vnc
nàTru-yệnb-ệntậpt-ạiiiread..vnTru-yệnb-ệntậpt-ạiiiread..vny, lầCậpnhậtnhanhnhấti-read-d.vnCậpnhậtnhanhnhấti-read-d.vnn
trướTruyệnb-ệnt-ậpt-ạiiiread.vnTruyệnb-ệnt-ậpt-ạiiiread.vnc mĐan-gđoct-ạiiR.EAD..vnĐan-gđoct-ạiiR.EAD..vnt
mĐi-ct-ạii-READ.vnDị-ct-ạii-READ.vnnh mầC-ậpnh-ậtnhanhnhấti-read-.vn-C-ậpnh-ậtnhanhnhấti-read-.vnnng
đầĐan-gđoct-ạiiREA--D.v-nĐan-gđoct-ạiiREA--D.v-n đầNguồ-n-ir...ead.vnNguồ-n-ir...ead.vn đầĐangđo-ct-ạiiRE-AD-.vnĐangđo-ct-ạiiRE-AD-.vnn
chếD.ich.ạ.iiREAD.v.nD.ich.ạ.iiREAD.v-nt HuyCậpnhậtnhanhnhấti-read..vnCậpnhậtnhanhnhấti-read..vnết Th.Ng.ườ-niread.d.vn.Ng.ườ-niread.d.vnn
NgổC-ậpnhậtnhanhnhấti-read-.vn-C-ậpnhậtnhanhnhấti-read-.vn-c ĐầTruyệ-n-dichtạii-iREAD-Truyệ-n-dichtạii-iREAD-
rồiNguồ-niread..vn.Nguồ-niread..vn..

Chầ-Ngu.ồ-n-iread-.vn-Ngu.ồ-n-iread-.vnnng qu-Đangđo-ct-ạii-iREAD.v-n-Đangđo-ct-ạii-iREAD.v-n-a,
TrầĐangđo.ct-ạii.REA.D.v-nĐangđo.ct-ạii.REA.D.v-n VDich-t-ạiiREAD-.v-nDich-t-ạiiREAD-.v-n-ừ cũNguồ-n-ir-e--ad.vnNguồ-n-ir-e--ad.vnnng
nh.T.ruyệndichtạii.READ..T.ruyệndichtạii.READ.anh chó.Truy-ệnb-ệntậpt-ạiiiread..vn.Truy-ệnb-ệntậpt-ạiiiread..vnnng ng-Nguồn-iread.v-n-Nguồn-ire-
ad.v-nhĩ thCậpnh-ậtnhanhnhấti-read.vn-Cậpnh-ậtnhanhnhấti-read.vn-ng suốTruyệ-n-b-ệntậpt-ạiiiread.vn-Truyệ-n-b-ệntậpt-ạiiiread.vn-t.

ThNguồ-ni.read.v..nNguồ-ni.read.v..n ế giốĐangđo-ct-ạii-i-REA-D.vnĐangđo-ct-ạii-i-REA-D.vni tồĐa-ngđoct-ạiiREA..D.vn.Đa-ngđoct-ạiiREA..D.vn.ng
mô-T.ruyệndich-t-ạiiREAD--T.ruyệndich-t-ạiiREAD-n huyTruyệ-ndi-ct-ạiiRE-AD-Truyệ-ndi-ct-ạiiRE-AD-ên
cTr.u-yệnb-ệntậpt-ạiiiread.vn.Tr.u-yệnb-ệntậpt-ạiiiread.vn.ơ thầN-guồ-n-iread-d.vnN-guồ-n-iread-d.vnn
bĩ-T.ruyệndichtạiiREA-D--T.ruyệndichtạiiREA-D-, cNguồ-n-ir-ea-d.vnNguồ-n-ir-ea-d.vnó thĐangđo-ct-ạii-R-EAD.vn-Đangđo-ct-ạii-R-EAD.vn-ế
t--Cậpnhậtnhanhnhấti-read-d.vn--Cậpnhậtnhanhnhấti-read-d.vnnh đượĐangđo-ct-ạiiREAD-.vn--Đangđo-ct-ạiiREAD-.vn--

kýDịc-ht-à-ii-READ.vnDịc-ht-à-ii-READ.vn ngĐ-angđ-ọ-ctạiiREAD.vn-Đ-angđ-ọ-ctạiiREAD.vn-ò
khô-ĐangđọctạiiRE-AD-.vn-ĐangđọctạiiRE-AD-.vn-ng chTr.uyệnbì.êntậptạiiread..vnTr.uyệnbì.êntậptạiiread..vn
mì.Dịc.ht.ài.iiREAD.vn.Dịc.ht.ài.iiREAD.vnnh hân-Ng-uồn:iread.v-n-Ng-uồn:iread.v-n, c-Dịchtạ-iiRE--AD.vn-Dịchtạ-iiRE--AD.vn
lẽTruyệndịc-htạiiREA-D--Truyệndịc-htạiiREA-D-- cò.Dị.ch.tạiiREAD.vn.Dị.ch.tạiiREAD.vn
cCậpnh-âtnhanhnhátiread.vn--Cậpnh-âtnhanhnhátiread.vn--ó ráDịch-tạiiR-EAD.--vnDịch-tạiiR-EAD.--vnt
nhiCậpnhậtn-han-hnhátiread.vn--Cậpnhậtn-han-hnhátiread.vn--êu tòĐangđọctạ-ii-READ.-v-nĐangđọctạ-ii-READ.-v-nn
tạTruy..êndịch.tạiiREAD.Truy..êndịch.tạiiREAD.i cũNgu-ồn:ir-e-ad.vnNgu-ồn:ir-e-ad.vnn
gió.Truy.ênbi.êntậptạii.read.vn.Truy.ênbi.êntậptạii.read.vnnghTr.u..yệndịcht.ài.iiREADTr.u..yệndịcht.ài.iiREAD
mìnDịchtạiiR.EA..D..vnDịchtạiiR.EA..D..vnh

Khò.Nguồ.n:ir.ead..vn.Nguồ.n:ir.ead..vnnghlâCậpnhậ..tnhanhnhátiread..vn.Cậpnhậ..tnhanhnhátiread..vn.u saTr---uyệnbìêntậptạiir-ead.vnTr---
uyệnbìêntậptạiir-ead.vnu, vòDịc.ht.ài.iiREAD.v.n.Dịc.ht.ài.iiREAD.v.n.ng đầTruyệnbì.êntậptạiiread.vn..Truyệnbì.êntậptạiiread.vn..
ngắTruyệnbìêntậpt.ài.iread.vn..Truyệnbìêntậpt.ài.iread.vn..u nhTruyệnbì.êntậpt.ài.iread..vnTruyệnbì.êntậpt.ài.iread..vnh
thĐ.angđ.ọctạ.i.i.READ.vnĐ.angđ.ọctạ.i.i.READ.vnư sáTruyệnbì.êntậpt.ài.iread.v.nTruyệnbì.êntậpt.ài.iread.v.nu
cũĐang-đọctạ-i-REA-D.vnĐang-đọctạ-i-REA-D.vnnghkểĐangđọctạ-iiREAD.v-n-Đangđọctạ-iiREAD.v-n-t
thúTruyệnbì.êntậpt.ài.iread.vn.Truyệnbì.êntậpt.ài.iread.vn.c

QNgu-ồn:irea-d.--vnNgu-ồn:irea-d.--vnu sáN-guồ--ir-ead.vnN-guồ--ir-ead.vnu trậ.Ng.uồ:n.iread..vn.Ng.uồ:n.iread..vnn
lĩDịcht.ài.iREAD..vn.Dịcht.ài.iREAD..vn.ên tiếTruyệnb--iêntậptạiiread.vnTruyệnb--iêntậptạiiread.vnp,
cũĐ-angđọctạ-i-REA-D.vn-Đ-angđọctạ-i-REA-D.vn-ng chC-âpn-hậtnhanh-nhátiread.vn-C-âpn-hậtnhanh-nhátiread.vn-ĩ
còTruyệnbì.êntậpt..ài.iread.vnTruyệnbì.êntậpt..ài.iread.vnn 1T-ruyệndịchtạ-i-READT-ruyệndịchtạ-i-READ9
ngườĐ-ịchtạ-i-RE-AD.vnĐ-ịchtạ-i-RE-AD.vni cDịchtạii-REA-D.--vnDịchtạii-REA-D.--vno thTruy-êndịc-htạ-iiR-EADTruy-êndịc-htạ-iiR-EAD
đDịchtạ.i.i.RE.AD.vnDịchtạ.i.i.RE.AD.vnu trT.ruy.êndịchtạiiREAD..T.ruy.êndịchtạiiREAD..i lĩDịch-tạiiRE--A-D.vnDịch-tạiiRE--A-D.vnh
thần.Ngu.ồ:n:ir.e.ad.vn.Ngu.ồ:n:ir.e.ad.vng

Dịcht.ài.i.READ..vnDịcht.ài.i.READ..vn- TiếĐangđọctạiiREAD..vn...ĐangđọctạiiREAD..vn...u từĐangđọctạii.RE.A..D.vnĐangđọctạii.RE.A..D.vn
kTruy-ênd-ịcht-ài.iiREAD-Truy-ênd-ịcht-ài.iiREAD-ia lạ.T.r.uyệndịcht.ài.iiREAD.T.r.uyệndịcht.ài.iiREADi tiếDịchtạ.i.READ..vn.Dịchtạ.i.READ..vn.n
vàCậpnhậtnhanhnhátiread..vnCậpnhậtnhanhnhátiread..vno tĐang-đọ-ct-ài.iiREA-D.vnĐang-đọ-ct-ài.iiREA-D.vnop
2D..ịchtạii.READ.vn.D..ịchtạii.READ.vn.0?

VuòCậpnhậtnhanhnhátiread.vn--Cậpnhậtnhanhnhátiread.vn--ng Lã--Cậpnhậtnhanhnhátiread.vn--Cậpnhậtnhanhnhátiread.vn-ng
VàT-ruyệnd-ịchtạiiREAD--T-ruyệnd-ịchtạiiREAD--n vềTruyệndịcht.ài.iiR.E.ADTruyệndịcht.ài.iiR.E.AD
nặTru-yệnbì.êntậpt-ài.iread.-vnTru-yệnbì.êntậpt-ài.iread.-vnt cầNguồ-n:read--vnNguồ-n:read--vnn
ghCậpnh..ậtnhanhnhátiread.vnCậpnh..ậtnhanhnhátiread.vnet khĐangđọctạiiREA.D...vnĐangđọctạiiREA.D...vnn
cDịc-h-tạiiREAD.-vnDịc-h-tạiiREAD.-vn-am lònC-âpnhậtnhanhnhátiread.vn-C-âpnhậtnhanhnhátiread.vn-g

NhTru.yệnbì.êntậpt.ài.iread.vnTru.yệnbì.êntậpt.ài.iread.vnn xTr-uyệndịchtạ-i-RE-EADTr-uyệndịchtạ-i-RE-EADu
thTruyệnbì.êntậpt.ài.iread.vn.Truyệnbì.êntậpt.ài.iread.vn.ế nàTruyệnb-ìêntậptạiiread.-vn--Truyệnb-ìêntậptạiiread.-vn-y,
ch.Cậpnhậtnhanhnhátiread..v.n.Cậpnhậtnhanhnhátiread..v.n.i cầCập-nh--ậtnhanhnhátiread.vnCập-nh--ậtnhanhnhátiread.vnn
vậTruyệnbì.êntậpt-ài.iread.-vn-Truyệnbì.êntậpt-ài.iread.-vn-n khN.g.uồ:n.iread.vnN.g.uồ:n.iread.vni
củ-Truyệnb-ìêntậpt.ài.iread.v-n-Truyệnb-ìêntậpt.ài.iread.v-na TrầĐan-gđọctạiiREAD.-vn-Đan-gđọctạiiREAD.-vn-n
VDịcht-ài.iiR-E-AD.vnDịcht-ài.iiR-E-AD.vni khĐangđọ.ctạ.i.iREAD..vnĐangđọ.ctạ.i.iREAD..vnnghquDịcht.ài.i.READ.vnDịcht.ài.i.READ.vn
kếTr.uyệnbì.êntậpt.ài.iread..vnTr.uyệnbì.êntậpt.ài.iread..vnnghgiểCậpnhậtnhanhnhátiread.-vnCậpnhậtnhanhnhátiread.-vnt
vàDịch.tạiiR.EAD.vn..Dịch.tạiiR.EAD.vn..o tCậpnhậtnhanhnhátiread.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.vnop
2Tr-uyệnbì.êntậpt-ài.irea-d.vn-Tr-uyệnbì.êntậpt-ài.irea-d.vn-0, tiế.Nguồ.n:iread.v.n.Nguồ.n:iread.v.n nhậĐ-ịchtạiiRE-AD-.vnĐ-ịchtạiiRE-AD-.vnp
vòTruyệnbì.êntậpt.ài.iread.-vnTruyệnbì.êntậpt.ài.iread.-vnngh tiếTruy.êndịc..h.tạiiREADTruy.êndịc..h.tạiiREADp
thNguồ.n:iread.v..n.Nguồ.n:iread.v..neo “xếpNgu-ồn:-iread.vn-Ng-uồ:-iread.vn- hạn.Tr.uyệnbì.êntậpt.ài.irea.d.vn..Tr.uyệnbì.êntậpt.ài.irea.d.vn.g tĐ--
angđọctạii-RE-AD.vnĐ-angđọctạii-RE-AD.vnhĩ đầ”,-Ngu-ồn:iread.vn-Ngu-ồn:iread.vn- cầ--Nguồ-n:read.vn-N-guồ-n:read.vnn
bảĐangđọctạiiR.EAD.vn...ĐangđọctạiiR.EAD.vn..n khĐan.g.đ.ọctạ.iREAD.vnĐan.g.đ.ọctạ.iREAD.vnngh
cCậpnhậtnhanhnhátiread.d.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.d.vno áTruyệndịcht-à-i-REA-DTruyệndịcht-à-i-REA-Dp
lựTruyệndịc--h-tại-iREADTruyệndịc--h-tại-iREADc gTr-uyệnd-ịc-h-tạiiREADTr-uyệnd-ịc-h-tạiiREAD.

Ng-uồ:n:read.-vnNg-uồ:n:read.-vn- YếTruyệnbì.êntậpt.ài.iread.vn.Truyệnbì.êntậpt.ài.iread.vn.n
tầTr-uyệnb-ìêntậpt-ài.iread.-vn-Tr-uyệnb-ìêntậpt-ài.iread.-vn-m hắĐang-đọctạiiRE-AD.vn-Đang-đọctạiiRE-AD.vn-n
chDịchtạii-REA--D.v-nDịchtạii-REA--D.v-ni l.Dị.ch.tạiiRE.AD.v.n.Dị.ch.tạiiRE.AD.v.n vàTruyệnbì.êntậpt-ài.iread.-vnTruyệnbì.êntậpt-ài.iread.-vnn
khĐ-angđọ-ct-ài.iiREAD.v-nĐ-angđọ-ct-ài.iiREAD.v-ni tồĐangđọ.ctạ.iiRE.AD.vn..Đangđọ.ctạ.iiRE.AD.vn..
khĐangđ.ọct.ài.iiREAD.vnĐangđ.ọct.ài.iiREAD.vn.ng gầTr-uyệndịc-htạiiREAD-T-ru-yệndịc-htạiiREAD-p
phảTruyệnd.ịcht..ài.iiREADTruyệnd.ịcht..ài.iiREADi đệTruy.ênd.ịc..htạiiREADTruy.ênd.ịc..htạiiREAD từDịch-t-ài.iiRE-AD.-vnDịch-t-ài.iiRE-AD.-vn
tCậpnhậtnhanhnhátiread..vn.Cậpnhậtnhanhnhátiread..vn.op 1Cậpnhậtnhanhnhátiread--vnCậpnhậtnhanhnhátiread--vno
mTruyệnb..ìêntậpt.ài.iread.vnTruyệnb..ìêntậpt.ài.iread.vnà thTru-y-ệnbì.êntậpt.ài.iread.-vn-Tru-y-ệnbì.êntậpt.ài.iread.-vn-i

HoàTru-yệndịchtạ-iiRE-A-DTru-yệndịchtạ-iiRE-A-Dng Vi-Câ-pnhậtnhanhnhátiread.vn-Câ-pnhậtnhanhnhátiread.vnh
lànDịcht.ài.iREAD.v.n.Dịcht.ài.iREAD.v.nh lữDị.ch.tạ.iiRE.AD.v.nDị.ch.tạ.iiRE.AD.v.ngh nó-Dịcht.ài.iiREAD.-vnDịcht.ài.iiREAD.-vni

Cậpnhậtnhanhnhátiread--a-d.vnCậpnhậtnhanhnhátiread--a-d.vn- NhữĐangđ.ọ.ctạ.iiREAD.vnĐangđ.ọ.ctạ.iiREAD.vn.ng
đệCậpnhậtnhanhnhátiread.-vn-Cậpnhậtnhanhnhátiread.-vn- từNguồ:n:ir.ea.d..vnNguồ:n:ir.ea.d..vn
còT.ruy.ênbì.êntậpt.ài.iread.vn.T.ruy.ênbì.êntậpt.ài.iread.vn.n lữT-ruyệnbì.êntậpt-ài.iread.v-n-T-ruyệnbì.êntậpt-ài.iread.v-n, số-Nguồ--n:read.vn-Nguồ--
n:read.vn lữT-ruyệndịch.tạiiREAD.T-ruyệndịch.tạiiREAD.g cả.Dịch.t.ài.iiREAD.vn..Dịch.t.ài.iiREAD.vn.ng

lũCấpn-hậtnhanhnhấti-r-ea-d.vn--Cấpn-hậtnhanhnhấti-r-ea-d.vn--c cảDịchtạiiREAD.-vn---DịchtạiiREAD.-vn---ng
ítĐangđọc.c.tạiiRE.AD.vnĐangđọc.c.tạiiRE.AD.vn, tíTruyệnbi-êntậptạii-r-ea-d.-vnTruyệnbi-êntậptạii-r-ea-d.-vn
lêD.ịc.htạii.READ.vnD.ịc.htạii.READ.vn chạDịch-tạiiREA-D.v-nDịch-tạiiREA-D.v-n-m mặN.gu.ồn.:ir.ead.vnN.gu.ồn.:ir.ead.vnt
rấ.Cập.nh.ậtnha.nhnhấti-read.vn.Cập.nh.ậtnha.nhnhấti-read.vnt lớnDịcht.ạiiREA.D.vnDịcht.ạiiREA.D.vn.

Kh-Truyện-b-ientậptạii-read.vn--Truyện-b-ientậptạii-read.vn-ôe miêĐangđọc.ctạiiRE.AD.vn.Đangđọc.ctạiiRE.AD.vn.ng
HỗĐangđọc.ạii.R.E.AD.vnĐangđọc.ạii.R.E.AD.vn NhấTruyệnđịchtạiiRE-AD---TruyệnđịchtạiiRE-AD---t B.Dịchtạ.iiREAD.vn...Dịchtạ.iiREAD.vn.á
nhếTruyệnbiên.tậptạii-read.vn...Truyệnbiên.tậptạii-read.vn...ch lêCấpnhậ.tnh.nhnhấti-read.vnCấpnhậ.tnh.nhnhấti-read.vn,
lộN.gu.ồn.:ir.ead.vnN.gu.ồn.:ir.ead.vn rCấp-nh-ậtnh-anhnhấti-read.vnCấp-nh-ậtnh-anhnhấti-read.vna mộNguồ.n.:i.read.vnNguồ.n.:i.read.vnt
tC.ậpnhậtnhanhnhấti.rea.d.vnC.ậpnhậtnhanhnhấti.rea.d.vnia tiếTruyện.dịch..t.ạiiREADTruyện.dịch..t.ạiiREADu yñNguồnir-ea-d.-v-nNguồnir-ea-d.-v-n
tảCấpnhậtnhanhnhấti-read.vnCấpnhậtnhanhnhấti-read.vnn nhấNguồ.n.:i.read.vn.Nguồ.n.:i.read.vn.n.

QuTruyệnbiên.tậptạii-read.vn.Truyệnbiên.tậptạii-read.vn.ả thậCậ.pnhậtnhanhnhấti-read.vn...Cậ.pnhậtnhanhnhấti-read.vn...t, qĐa-n-gđọctạiiREAD.v--
nĐa-n-gđọctạiiREAD.v--nua tìmTruyệnbiên.tậptạii-read.vn.Truyệnbiên.tậptạii-read.vn.g vồ.Truyệnbiên.tậptạii-read.vn.Truyệnbiên.tậptạii-read.vn.ng
đầĐangđọc.ctạiiREAD.vnĐangđọc.ctạiiREAD.vn.o thầNguồ.n.:i.read.vnNguồ.n.:i.read.vn, i, đặTruy-ệndịch-tạiiREAD--Truy-ệndịch-tạiiREAD--
tử-Dịch-tạiiREAD.v-n-Dịch-tạiiREAD.v-n- cò-Nguồ.n.:i-read.vn-Nguồ.n.:i-read.vnn
sốCấpnh-ậtnhanhnhấti-read.v-nCấpnh-ậtnhanhnhấti-read.v-n-t lạĐa.n.gđọctạiiREAD.vnĐa.n.gđọctạiiREAD.vn.i
đầCấp-nhậtnhanhnhấti-read.v-nCấp-nhậtnhanhnhấti-read.v-n cảDịchtạiiREA-D.-v-nDịchtạiiREA-D.-v-nvng
ngTr--uỵenbiệntậptạii-read.vn--Tr--uỵenbiệntậptạii-read.vn--àycảTruyệnd-ịch--tạiiREAD-Truyệnd-ịch--tạiiREAD-ng
ítDịchtạ-ii-REA-D.v-nDịchtạ-ii-REA-D.v-n.

Cậ.pnhậtnhanhnhấti.read.vnCậ.pnhậtnhanhnhấti.read.vn- ChNgu.ồ.nire.ad.vnNgu.ồ.nire.ad.vn.nur
vịCấpnhậtnhanhnhấti.read.vnCấpnhậtnhanhnhấti.read.vn.

VươTruyệndịc.htạiiREA.D.Truyệndịc.htạiiREA.D.ng LãCậ.p.nhậtnhanhnhấti-read.vnCậ.p.nhậtnhanhnhấti-read.vnng
VảTruyệnbiên-tậptạ-ii-read.v-nTruyệnbiên-tậptạ-ii-read.v-nđột--Ng-uồ.niread.vn--Ng-uồ.niread.vn
nhịTruy-ệnd-ịch-tạiiREADTruy-ệnd-ịch-tạiiREADên cảNgu.ồ.niread.vn.Ngu.ồ.niread.vnn rấDịch-htạiiREAD.-v-nDịch-htạiiREAD.-v-n,g
nó.ĐangđọctạiiREA.D.vn.ĐangđọctạiiREA.D.vn.i

.D.ịchtạiiR.EAD.vnD.ịchtạiiR.EAD.vn- NgròDịch-htạ-iR-EAD.v-nDịch-htạ-iR-EAD.v-ni
nàCấpnhậtnhanhnhấti-read.vn...Cấpnhậtnhanhnhấti-read.vn...o tr--Đangđọc-t-ạiiREAD.vn--Đangđọc-t-ạiiREAD.vnong cáĐ-angđọctạiiREA-D.vn--Đ-
angđọctạiiREA-D.vn--c ngưĐangđọctạ.iRE..A.D.vnĐangđọctạ.iRE..A.D.vnoi cTr-uyệndịch-tạiiRE-AD-Tr-uyệndịch-tạiiRE-AD-ó
thNguồ.n.:i-read.vnNguồ.n.:i-read.vn.ế đầĐang--đọctạiiR-EAD.vnĐang--đọctạiiR-EAD.vn-h
bạĐa-ngđọctạ-iiREAD-.v-nĐa-ngđọctạ-iiREAD-.v-ni TrầTruy-ệndịcht.ạiiREAD.Truy-ệndịcht.ạiiREAD.n
VũT.ruyệndịcht.ạiiREA..DT.ruyệndịcht.ạiiREA..D, ngN.guồ.n.:i.read.vnN.guồ.n.:i.read.vn.ản cả-Truyệndịch-tạiiREAD--Truyệndịch-tạiiREAD-n
hấĐan.gđọctạ.iiREAD.vnĐan.gđọctạ.iiREAD.vn.n li T-r-uyệndịchtạ-iREAD-T-r-uyệndịchtạ-iREADên
thầT.ru.yệnbiệnt.ậpt.ạii-read.vnT.ru.yệnbiệnt.ậpt.ạii-read.vng VươTruyệnb.iệnt.ậpt.ạii-read.vnTruyệnb.iệnt.ậpt.ạii-read.vnng
LãDịch-tạ-iREAD.vn--Dịch-tạ-iREAD.vn--ng VảCấp.nhậtnha.nhnhấti.read.vnCấp.nhậtnha.nhnhấti.read.vnn
tDị.chtạiiREAD.vn...Dị.chtạiiREAD.vn...a sẽTruyệnb.iệnt.ậpt.ạii-read.vnTruyệnb.iệnt.ậpt.ạii-read.vn. đầTruyệndịc.htạ.iiR.EAD.Truyệndịc.htạ.iiR.EAD.ng
mộĐangđọctạii-R-EA-D.vnĐangđọctạii-R-EA-D.vn-t gồNg-uồ.n.:i-read.vnNg-uồ.n.:i-read.vn-c LiTr..uỵen.dịchtạii.READTr..uỵen.dịchtạii.READnh
TrầĐangđọct.ạiiRE.A.D.vnĐangđọct.ạiiRE.A.D.vn.ng ThầDịch.tạiiREAD.vn.Dịch.tạiiREAD.vn.o 5Truyệnd.ịchtạii.R.EAD.Truyệnd.ịchtạii.R.EAD.0
nãDị.chtạ.iREA.D.vnDị.chtạ.iREA.D.vn.m, cộn-Nguồ--niread.vn--Nguồ--niread.vn-g th.Truy.ệnb.iệntậptạii-r-ea-d.vn.Truy.ệnb.iệntậptạii-r-ea-d.vn.êm
5T-ruyệndịc-ht--ạiiREADT-ruyệndịc-ht--ạiiREAD00 NguCấpnh.ậtnh.an.hnhấti-read.vnCấpnh.ậtnh.an.hnhấti-read.vn.yên
thậĐan.gđọctạiiREAD.vnĐan.gđọctạiiREAD.vn.ch thTr.u.yệnb.iệntậptạii-read.vnTr.u.yệnb.iệntậptạii-read.vn.ứ
phầTr-uyệndịchtạii-READ-Tr-uyệndịchtạii-READ-m

Lờ-Truyệnb.iệntậptạ-i-read.vn--Truyệnb.iệntậptạ-i-read.vn-i vừĐangđọctạ.iiREAD.vnĐangđọctạ.iiREAD.vn.a
nóCấpnhậtnh.anhnhấti..read.vnCấpnhậtnh.anhnhấti..read.vn.ỉ rĐangđọctạii--READ--v-nĐangđọctạii--READ--vna,
mấ.N.guồ.n.:ir.ead.vnN.guồ.n.:ir.ead.vn.uy ngưCấp-n-hậtnhanhnhấti-read.vnCấp-n-hậtnhanhnhấti-read.v-ni trNgu-ồ.n.:i-read.vnNgu-ồ.n.:i-read.vnong
“vòn.Dịch..tạiiREAD.vn.Dịch..tạiiREAD.vn.g trNguồ.n.:i--read.vnNguồ.n.:i--read.vn-òn áDịchtạii-R-EAD.-v-nDịchtạii-R-EAD.-v-n-c
nhânTru.yệndịchtạ.iiREADTru.yệndịchtạ.iiREAD” đầCấpnhậ.tnh-anhnhấti-read.vnCấpnhậ.tnh-anhnhấti-read.v-n
kiD.ịchtạiiR.E.A.D.vnD.ịchtạiiR.E.A.D.vnnh ngaN.guồ.n.:i.read.vnN.guồ.n.:i.read.vn.c nhĐang--đọctạ-iiREAD.vn--Đang--đọctạ-iiREAD.vn--in
VươDịchtạ.i...READ.vnDịchtạ.i...READ.vnng LãTruyệnb-ientậptạii-read.vnTruyệnb-ientậptạii-read.vnng
VảTruyệndịc..ht.ạiiREAD.Truyệndịc..ht.ạiiREAD.n.

LiĐan-gđọctạiiREAD.v-nĐan-gđọctạiiREAD.v-n-nh Trầ-Nguồ.n.:i-read.vn--Nguồ.n.:i-read.vn-ng Thầ.Nguồ.n.:i.read.vn.Nguồ.n.:i.read.vn.no
5-Nguồ.n.:i-read.vn--Nguồ.n.:i-read.vn-0 nãDịc..htạiiR.EAD.vnDịc..htạiiR.EAD.vnm, lạTruyệnb.iệntậptạii-r-ea-d.vn-Truyệnb.iệntậptạii-r-ea-d.vn-i
thTru.yệnb.iệnt.ậptạii-read.vnTru.yệnb.iệnt.ậptạii-read.vn.êm 5Dịch-tạ-ii-READ.vn-Dịch-tạ-ii-READ.vn-00
NguTruyệnb.iệnt.ậptạii-read.vnTruyệnb.iệnt.ậptạii-read.vn.yên thầTruyệnb.iệntậptạ-ii-read.vnTruyệnb.iệntậptạ-ii-read.vnch
thC.ậpnhậtnhanhnhấti-read.vnC.ậpnhậtnhanhnhấti-read.vn.ứ phầT.ruyệnb.iệnt.ậptạii-read.vnT.ruyệnb.iệnt.ậptạii-read.vnm,
khoCấpnhậtnh.a.nhnhấti-read.vnCấpnhậtnh.a.nhnhấti-read.vn.ản nãĐa-ngđọctạiiREAD-.v-nĐa-ngđọctạiiREAD-.v-n-y
tuyDịchtạ.iiR.EA.D.v-nDịchtạ.iiR.EA.D.v-nặ đốDị-c-htạii-REA-D.vnDị-c-htạii-REA-D.vn iĐang--đọctạiiREAD.vnĐang--đọctạiiREAD.vn-à
mộTruyệnb.iệnt.ậptạii-read.vnTruyệnb.iệnt.ậptạii-read.vn.t cDị-ctht--ạiiREAD.vnDị-ctht--ạiiREAD.vn-on số.DịchtạiiRE.AD.vn.DịchtạiiRE.AD.vn.
lốĐ.angđọctạ.iiREAD.vnĐ.angđọctạ.iiREAD.vn.đốN.guồ.n.:i.read.vnN.guồ.n.:i.read.vn vớNg-u-ồ-niread.vnNg-u-ồ-niread.vn.ỉ đệN-guồ.n.:i-read.vn--v-n-guồ.n.:i-read.vn--v-n-từTruy-ệnb.iệntậptạii-read.vn-Truy-ệnb.iệntậptạii-read.vn- ngoC-ậpnhậtnhanhnhấti-read.vnC-ậpnhậtnhanhnhấti-read.vn-ạ
môCấpnhậtnh.anhnhấti.rea.d.vnCấpnhậtnh.anhnhấti.rea.d.vnm.

CTruyệndịcht-ạiiRE--AD-Truyệndịcht-ạiiRE--AD-ho dTruy-ệndịchtạ-i-READTruy-ệndịchtạ-i-READù đốĐangđọctạ-iiREAD-.v-nĐangđọctạ-

iiREAD-.v-n- vớTruy-ênd-icht-aiiREAD-Truy-ênd-icht-aiiREAD-i thìTr-u-yệnbientậptaiire-ad.vn-Tr-u-yệnbientậptaiire-ad.vn-êu
chTruyệnbien.t.ậptaiiread.vn..Truyệnbien.t.ậptaiiread.vn..ừ gCấp-nhậ-tn-hanh-nhátiread.vnCấp-nhậ-tn-hanh-nhátiread.vnia
tộNguồn---i-read.vnNguồn---i-read.vnc nhĐan-gđoct-ạ-iiREAD-.vnĐan-gđoct-ạ-iiREAD-.vnr
VươTruyênd.ị.ch.taiiREADTruyênd.ị.ch.taiiREADng LãTruyệnbientậptaii.rea..d.vn.Truyệnbientậptaii.rea..d.vn.ng
VãT-ruyện-dịchtaiiREAD--T-ruyện-dịchtaiiREAD--n cũ.Đ.angđoctaiiREA..D.vn.Đ.angđoctaiiREA..D.vnng lNgu-ôn--i-read.vnNgu-ôn--i-read.vnà
mộD.icht.ạ.iiREA.D.vnD.icht.ạ.iiREA.D.vnt khoĐangđoctaii-REA-D.vn--Đangđoctaii-REA-D.vn--ân tàTruyện-dịchtại-iR-EAD-Truyện-dịchtại-iR-
EAD-i nguNguồniread--.-vn-Nguồniread--.-vn-yên khCấpnhậtn.ha.nhnhất.iread.vn.Cấpnhậtn.ha.nhnhất.iread.vn.ó
cóN.guồni.rea..d..vnN.guồni.rea..d..vn.

Nguồn..i.read..vnNguồn..i.read..vn- CòCấpnhậtnhan.h.nhất.read.vnCấpnhậtnhan.h.nhất.read.vnn tNguồnire-ad.vn---Nguồnire-ad.vn---a
nữĐa.ngđoctại.i.READ..vnĐa.ngđoctại.i.READ..vn, cộnTruyệnbientậ-ptạ-iiread.vn--Truyệnbientậ-ptạ-iiread.vn--g
thDịc.htại.i.READ.vnDịc.htại.i.READ.vn.êm 10Truyệ.nbiệntập..taiiread.vn.Truyệ.nbiệntập..taiiread.vn.00
Ngu.Đa.ngđoctại.i.READ.vn.Đa.ngđoctại.i.READ.vnyên thạTruy.êndị.ch..taiiREADTruy.êndị.ch..taiiREADch
thĐan.gđoctaii.REA.D..vnĐan.gđoctaii.REA.D..vnr phđĐan.gđoctaiiREA.D.vn..Đan.gđoctaiiREA.D.vn..m
ChCấpnh-ậtnha-nhnhấtiread-.vn-Cấpnh-ậtnha-nhnhấtiread-.vn-i càDịc-hạ-iiRE-AD.v-nDịc-hạ-iiRE-AD.v-nn
kểTruyện-dịc-hạ-iRE-ADTruyện-dịc-hạ-iRE-AD nàC-ậpnhậtnh-anhnhấtiread.vn--C-ậpnhậtnh-anhnhấtiread.vn--o
cN.guồni.ir.ead..vnN.guồni.ir.ead..vnó thĐangđ.uct.iiREA.D.v-nĐangđ.uct.iiREA.D.v-nề ởĐangđoct.iiREAD.vn...Đangđoct.iiREAD.vn..
trĐangđoctại-iRE-AD.vn--Đangđoctại-iRE-AD.vn--ên đàCậ.pnhậtnhanh.nhất.read..vnCậ.pnhậtnhanh.nhất.read..vni
giNguồn..iread..v.n.Nguồn..iread..v.n.áo huấ.Cấpnhậtnhanhnhấtir.ea.d..vn.Cấpnhậtnhanhnhấtir.ea.d..vnn Trầ.D.ịchtaiiREA.D..vn.D.ịchtaiiREA.D..vnn
V.Đ.angđoctạ..iiREAD.vn.Đ.angđoctạ..iiREAD.vnữ mộTruy-ệnbient-ập-taiir-ead.vnTruy-ệnbient-ập-taiir-ead.vnt
phNguồ-n:---iread.vnNguồ-n:---iread.vnen, 10Nguồn..ir.ead..vnNguồn..ir.ead..vn00
NguCấpnhậtnha.nhnhấtir.ead..vnCấpnhậtnha.nhnhấtir.ead..vnyên thạĐ.angđoctaiiRE.AD..vnĐ.angđoctaiiRE.AD..vnch
thTru.yệnbientậptaiir.ead.v.n.Tru.yệnbientậptaiir.ead.v.n.ứ phđCấpnhậtnhanhnh...ấtiread.vnCấpnhậtnhanhnh...ấtiread.vnm
sêNgu..ônir.ead.vnNgu..ônir.ead.vn thuTruyêndịchtại-iR-EAD--Truyêndịchtại-iR-EAD--ợc
vềCậ-pnhậtnhanh-n-hấ-tiread.vnCậ-pnhậtnhanh-n-hấ-tiread.vn kể.D..ịchtaiiREAD..vnD..ịchtaiiREAD..vn đóDịchtại.i.RE.AD.vn.Dịchtại.i.RE.AD.vn..

MộCậ-pnhậtnhanhnhất-iread-.vnCậ-pnhậtnhanhnhất-iread-.vnt th.Đ.angđoctaiiR.EA.D.vn.Đ.angđoctaiiR.EA.D.vnanh â-Truyệnbientậptạ-ii-re-ad.vn-
Truyệnbientậptạ-ii-re-ad.vn-m thĐan.gđoctaiiREAD.vn...Đan.gđoctaiiREAD.vn...ều nữDịc..taiiREAD...vnDịc..taiiREAD...vn
truy.Đangđoct. tại.iREAD.v.n.Đangđoct. tại.iREAD.v.nền đến-Cấpnh-ậtnhanhnh-ấtiread-d.vn-Cấpnh-ậtnhanhnh-ấtiread-d.vn.

Mộ..Cấpnhậtnhan.hnhấtiread..vn..Cấpnhậtnhan.hnhấtiread..vni ngườNgu.ôn..i.read..vnNgu.ôn..i.read..vni
đưCấpnh.ậtnhan.hnhấtiread.vn.Cấpnh.ậtnhan.hnhấtiread.vn.a mắCấpnhậtnh--anhnhấtire-ad.vn-Cấpnhậtnh--anhnhấtire-ad.vn-t
nhĩĐ-angđoctaiiRE-A-D.vn-Đ-angđoctaiiRE-A-D.vn-n, thìTruyêndịc-hạ-iREAD--Truyêndịc-hạ-iREAD--ều
nữDịc..htaiiREAD..vnDịc..htaiiREAD..vnrừNgu.ôniread..vnNgu.ôniread..vna lểĐangđ-uctaiiRE-AD.vn--Đangđ-uctaiiRE-AD.vn--n
tiếTruy-ê-nb-i-ệntậptạ-iiread.vn-Truy-ê-nb-i-ệntậptạ-iiread.vn-ng chỉCấpnh.ậtn.hanh.nhấtiread.vnCấpnh.ậtn.hanh.nhấtiread.vnnh
lDịchtạ.i.iREAD..vnDịchtạ.i.iREAD..vn.à GiDịc.hạtaiiREAD.vn...Dịc.hạtaiiREAD.vn...ang VãTruyệnbientậ---ptaiire-ad.vnTruyệnbientậ---ptaiire-ad.vnn
NhTruyệnbientậpt-aiire-ad.v-nTruyệnbientậpt-aiire-ad.v-ni.

GiTr-uyênd-ị-cht-aiiREADTr-uyênd-ị-cht-aiiREADang VãĐ.a.ngđo.ctaiiREAD.vn.Đ.a.ngđo.ctaiiREAD.vn.n N..N.guồni.read.vn..N.guồni.read.vnhi
lNguồni...read.vnNguồni...read.vnà mộC.ậpnhậtnhanh.nhấtiread.vn.C.ậpnhậtnhanh.nhấtiread.vnt
nữTr.uyênb.iệntậptaii.read.v.nTr.uyênb.iệntậptaii.read.v.n từ-Dịc-hạ-taii-READ.vn--Dịc-hạ-taii-READ.vn-
xiCấpnhậtnha.nhn..hấtiread.vnCấpnhậtnha.nhn..hấtiread.vnnh đẹpNguồ-nire-a-d-.vnNguồ-nire-a-d-.vn
đượCấpnhậtnhanhnh--hấ-tiread.vn-Cấpnhậtnhanhnh--hấ-tiread.vn- mộCấpnhậtnhanhnh-ất-read.vn--Cấpnhậtnhanhnh-ất-read.vn--i
ngườTruy..êndịchtaiiREAD..Truy..êndịchtaiiREAD..i thDịc-hạ-iiREAD.-vn-Dịc-hạ-iiREAD.-vn-eo
đuổi-Truyệnbientậptaiiread-d--.-vn-Truyệnbientậptaiiread-d--.-vn, khốN.g.uồni.iread.vnN.g.uồni.iread.vnng
ngCấpnhậtnhanhnhấtire--ad-.vnCấpnhậtnhanhnhấtire--ad-.vnrở lầĐangđ.uctaiiRE..AD.vnĐangđ.uctaiiRE..AD.vni
bịDịc.h.taiiREAD.vn..Dịc.h.taiiREAD.vn. TrầĐangđoctại-i-READ.-vn-Đangđoctại-i-READ.-vn-n V..D.ịchtaiiREAD.vn...D.ịchtaiiREAD.vn.ừ
mệCấpnhậtnhanhnhấ-tir-ea--d.vnCấpnhậtnhanhnhấ-tir-ea--d.vnm xuố-Nguồn--i-read.vn-Nguồn--i-read.vnng
đầĐangđoctaiiR-EA--D-.vnĐangđoctaiiR-EA--D-.vni trướTr.uyênd.ịchtaiiR.EADTr.uyênd.ịchtaiiR.EADc
mặ.Truyêndịc.htaiiREAD..Truyêndịc.htaiiREAD..t đầN.g.uồni.rea.d.vnN.g.uồni.rea.d.vnm đônDịc.h.taiiREAD.v.nDịc.h.taiiREAD.v.n.g
loạ.Cấpnh.ậtnhanhnhấtiread..v.n.Cấpnh.ậtnhanhnhấtiread..vni óCậ-pnhậtn-hanhnhấtiread-d.-vnCậ-pnhậtn-hanhnhấtiread-d.-vnn
hệCấpnhậtnhan.hnhấtir.ead.vn..Cấpnhậtnhan.hnhấtir.ead.vn..n siCấpnhậ..tnhanh.n.hấtiread.vnCấpnhậ..tnhanh.n.hấtiread.vn
nhụTr.uyệnbientậptaiiread..vn.Tr.uyệnbientậptaiiread..vnc nà.Nguồni.re.ad..vn.Nguồni.re.ad..vny, cầNguồni-re--ad-.vnNguồni-re--ad-.vn
đoìT.ruyêndịcht.iiREA..DT.ruyêndịcht.iiREA..D nàDịc.htại.iRE.A.D.vnDịc.htại.iRE.A.D.vny cũNguồni-ir--ead.-vnNguồni-ir--ead.-vnnng
hiếĐangđoctaii-R-EAD.--vnĐangđoctaii-R-EAD.--vnm gắCấpnhậtnhanhnhấtir--ead.v-nCấpnhậtnhanhnhấtir--ead.v-n-.

Dịc-h--taiiREAD.v-nDịc-h--taiiREAD.v-n- MộTruyệnb.iệntậ.ptaiiread..vn.Truyệnb.iệntậ.ptaiiread..vn.t lờ-Dịcht-aiiREA-D-.vn-Dịcht-aiiREA-D-.vni
đầNguồn--iread-d.v-nNguồn--iread-d.v-n địnhĐangđo.c.taiiREAD.vn..Đangđo.c.taiiREAD.vn..

HồTruy-ệnb-ientậptaiir-ead.vn-Truy-ệnb-ientậptaiir-ead.vn- NhãTruy-ê-ndịchtại-iREAD--Truy-ê-ndịchtại-iREAD--t
BNguồni-re-ad.v-nNguồni-re-ad.v-ná vTru.y.êndịchtaiiREAD.Tru.y.êndịchtaiiREAD.à HoàĐ-angđoctaiiREAD.-vn-Đ-angđoctaiiREAD.-vn-ng
Vi.Đa.ngđ.uctaiiREAD.vn.Đa.ngđ.uctaiiREAD..vnnh liếDịchtại-iRE-A-D.v-nDịchtại-iRE-A-D.v-nc nhN.guồni.read.vn.N.guồni.read..vn.ìn
nhĐang--đoct-taiiREAD.v-nĐang--đoct-taiiREAD.v-nau, đônTru-yệnbientậpt-ai-iiread.vnTru-yệnbientậpt-ai-iiread.vng
thờDịchtại-iRE-A-D.-vnDịchtại-iRE-A-D.-vni lợCấpnhậtnhanhnhấtiread--.-v-nCấpnhậtnhanhnhấtiread--.-v-n
rDịchtại.iRE.AD..vnDịchtại.iRE.AD..vna nựC..ậpnhậtnhanhnhấtiread..vnC..ậpnhậtnhanhnhấtiread..vn
cuoìTruyệnbientậpt.iiiread..vn.Truyệnbientậpt.iiiread..vn..

TồnCấp-n-hậtnhanhnhấtiread.vn-Cấp-n-hậtnhanhnhấtiread.vn-g cộnCấpnhậtnhanhnh-ất-read.vn-Cấpnhậtnhanhnh-ất-read.vn-g

15Cấpnhậtnhanhnhất..iread.vn..Cấpnhậtnhanhnhất..iread.vn..00 NguCấpnhậ..tnhanhnhấti..read..vn..Cấpnhậ..tnhanhnhấti..read..vn..yên
thạTruyệnbiêntậ..ptaiir..ead..vn..Truyệnbiêntậ..ptaiir..ead..vn..ch thTruyệnbi..êntậptaii..rea..d..vnTruyệnbi..êntậptaii..rea..d..vnư
phả..Cấpnh..ậtn..hanhnhấtiread.vn..Cấpnh..ậtn..hanhnhấtiread..vnm..thCấpnhậ..tnhan..hnhá..tired.vn..Cấpnhậ..tnhan..hnhá..tired.vn..êm
mộCấpnhậtnhanh..nhá..tire..ad.vnCấpnhậtnhanh..nhá..tire..ad..vnt gố..Cấpnhậtn..hanhnhấtiread..vn..Cấpnhậtn..hanhnhấtiread..vnc
LiC-ấpnhậ..tnhanhnhấtiread.vn--C-ấpnhậ..tnhanhnhấtiread.vn--nh TrùDịchtạiiRE..AD..vn..DịchtạiiRE..AD..vn.ng
Thả..Truyệnbiên..t..ậptaiiread.vn..Truyệnbiên..t..ậptaiiread..vno 5Dịch..tạii..READ.vnDịch..tạii..READ.vn0 nã.Nguồn..i..re..ad.vn.Nguồn..i..re..ad..vnm
cDị- ch- tạiiREAD.--vDị- ch- tạiiREAD.--vnon sốC..ấpn..hậtnhanhnhấtiread.vn..C..ấpn..hậtnhanhnhấtiread.vn.. nàN..guồn..i..re..a..d..vnN..guồn..i..re..a..d..vny
đãNguồ-n:-ire--ad.vnNguồ-n:-ire--ad.vn rấĐan--gđọctại-i-READ.vnĐan--gđọctại-i-READ.vnt mNguồ..n..iread.vnNguồ..n..iread.vnê
ngưCấpnhậ..tnh..anhnhấtiread..vnCấpnhậ..tnh..anhnhấtiread..vni rồiĐangđ..ọ..ctại.iREAD.vnĐangđ..ọ..ctại.iREAD.vn

Huồ..Đa..ngđọctạiiREAD.v.nĐa..ngđọctạiiREAD.v.nng chDịcht-aiiRE-AD.vn--Dịcht-aiiRE-AD.vn--i
nêĐang-đọctạiiREA--D.vnĐang-đọctạiiREA--D.vn-u cTr..uyệnbì..nt..ậptaiirea.d.vnTr..uyệnbì..nt..ậptaiirea.d.vno
thDịchtaii.REA..D..vnDịchtaii.REA..D..vnê hoCấpnhậtnhanhnhất..ire..a..d..vnCấpnhậtnhanhnhất..ire..a..d..vn.àn
thàCấpnhậ..tnhanhnh-ấtiread.vn..Cấpnhậ..tnhanhnh-ấtiread.vn..nh việNgu-uồn:i-re-ad..vnNgu-uồn:i-re-ad..vnc
đóT..ruyệndịc..htaiiREAD.T..ruyệndịc..htaiiREAD.., nóDịcht-aiiREAD.vn--Dịcht-aiiREAD.vn--i
khôTruy..ệnbì..nt..ậptaiiread.vn..Truy..ệnbì..nt..ậptaiiread.vn.ng chữTru-yệnb-i-êntậptaiiread..vnTru-yệnb-i-êntậptaiiread..vnm
còDị..c..htạ..iREAD.vnDị..c..htạ..iREAD.vnm cD-ịchtaiiREAD..v-nD-ịchtaiiREAD..v-nó thTruy..ệnbì..nt..ậptaiiread.vn..Truy..ệnbì..nt..ậptaiiread.vn.ê
kế--Truyệnbiên--tậptaiiread.vn--Truyệnbiên--tậptaiiread.vnt thTruy..ệnbì..nt..ậptaiiread..aiiread..vnTruy..ệnbì..nt..ậptaiiread..aiiread..vnan
vóCấpnhậtnhanhnh-ấtiread.v-nCấpnhậtnhanhnh-ấtiread.v-ni viDị- ch-taiiRE--AD..vnDị- ch-taiiRE--AD..vn
mỹTruyệnb..i..êntậpt..aiiread.vn..Truyệnb..i..êntậpt..aiiread.vn.. nữDịc..htaii.RE..AD..vnDịc..htaii.RE..AD..vn
GiTruyệndị-c---htaiiREADTruyệndị-c---htaiiREADang VảCấpnhậtnhanhnh-ấtiread.vn--Cấpnhậtnhanhnh-ấtiread.vn--n NCậ-pnh-ậ..tnhanhnhấ-
tiread.vnCậ-pnh-ậ..tnhanhnhấ-tiread.vnhi nàTruyệndịchtaiiREAD....TruyệndịchtaiiREAD....y.

Cậ..pnhậtnhanh..nhấti..read.vn.Cậ..pnhậtnhanh..nhấti..read.vn- HTruy..ệnbì-ênt-ậptaiire-ad.vnTruy..ệnbì-ênt-ậptaiire-ad.vna
hĐa-n-gđọctạii-READ.vnĐa-n-gđọctạii-READ.vn-a, chuyCấpnh-ậtnhanhnh-ấtiread..vnCấpnh-ậtnhanhnh-ấtiread..vnen
tổCấpnh-ậtnhanhnhất-iread..vnCấpnh-ậtnhanhnhất-iread..vnt nhĐa-ng-đọc--tạiiREAD.vnĐa-ng-đọc--tạiiREAD.vnr
vậyCấpnhậtnhanhnh-ấtiread.vn--Cấpnhậtnhanhnh-ấtiread.vn--., chủNgu-uồn:iread..v-nNgu-uồn:iread..v-n-ng tN-guồ:n:ir-ea-d--vnN-guồ:n:ir-ea-d--vna
cD-ị- ch-t-aiiREAD.vnD-ị- ch-t-aiiREAD.vn-ó thDịcht..t..aiiREAD..vnDịcht..t..aiiREAD..vn.ê thTr-uyệnbì..nt..ậpt-aiiread.v-nTr-uyệnbì..nt..ậpt-aiiread.v-nam
gCấpn..hậtnhanh..nhấtiread.vnCấpn..hậtnhanh..nhấtiread.vnia khôNguồ:n:ire-ad..vn--Nguồ:n:ire-ad..vn-ng?

Lạ-Truyệndịchtaii-RE-A-D-Truyệndịchtaii-RE-A-Di cT--ruyệndịchtạ-iiREAD-T--ruyệndịchtạ-iiREAD-ó vàD-ịchtaiiREAD.vn--D-ịchtaiiREAD.vn--i
ngưTruyệ-ndị- ch-taiiREAD-Truyệ-ndị- ch-taiiREAD-i, ngCấpnhậtnhanhnhấtire--ad.vn--Cấpnhậtnhanhnhấtire--ad.vn--he
tiếĐa....ngđọctạiiREAD.vnĐa....ngđọctạiiREAD.vnm mTru--yệndịchtaiiR-EAD-Tru--yệndịchtaiiR-EAD-à sãD.ị.c..htaiiREAD.vnD.ị.c..htaiiREAD.vnp
lạDịc--htaiiREAD..vnDịc--htaiiREAD..vn-i bẽTruyệ-nb-i-êntậptạ-iiiread.vnTruyệ-nb-i-êntậptạ-iiiread.vnm
nàĐa-ngđ--ọctaiiRE-AD.vnĐa-ngđ--ọctaiiRE-AD.vny.

Vuon.g.u.ồni..read.vnN.g.u.ồni..read.vnmng LãTr..u.yệ..n..dịchtaiiREADTr..u.yệ..n..dịchtaiiREADng VảNgu--uồ:n:ir-ea-d..vnNgu--uồ:n:ir-ea-d..vnm vDịc-
htaiiREAD.vn--Dịc-htaiiREAD.vn--à GĩN..guồ:n:iread.v..nN..guồ:n:iread.v..nang VảTruyệndịc..htaii.READ..Truyệndịc..htaii.READ..n
NNguồn:i-r-e--ad.vnNguồn:i-r-e--ad.vnhi trTruyệnbì..nt..ậpt..aiiread.v.n..Truyệnbì..nt..ậpt..aiiread.v.n..eo giảCấpnh-ậtnh-anhnh-ấtiread.vn..Cấpnh-ậtnh-
anhnh-ấtiread.vn-i thườCấpn..hậtnhanhnhấtiread.vn..Cấpn..hậtnhanhnhấtiread.vn..ng đầĐa-ngđọctạiiREAD..vn--Đa-ngđọctạiiREAD..vn--
khiDịcht..t..aiiREAD.vn...Dịcht..t..aiiREAD.vn...ên bấTruyệ-n-bì..nt..ậpt-aiiread.vnTruyệ-n-bì..nt..ậpt-aiiread.vnt
kỳTruyệndịchtaiiR.EAD...TruyệndịchtaiiR.EAD... gTruyệnbì..nt..ậptạ-iiire-a-d.vn-Truyệnbì..nt..ậptạ-iiire-a-d.vn-ã
đệDịc--htạ-iiR-EAD.vnDịc--htạ-iiR-EAD.vn từTruyệndịcht-aiiREA-D--Truyệndịcht-aiiREA-D--
ngo..Cấpnhậ..tnha..nhnhấtiread.vn..Cấpnhậ..tnha..nhnhấtiread.vn.ại môDịcht..ai.iR.EA.D.vnDịcht..ai.iR.EA.D.vnm nàDịcht-aii--REA-D.vnDịcht-aii--REA-
D.vno độnNguồ-n:-iread..vnNguồ-n:-iread..vng táDịc..h..tạiiRE..AD.vnDịc..h..tạiiRE..AD.vnm

--Ngu-ồn:iread.vn--Ngu-ồn:iread.vn- ĐuonCấpnhậtnh-anhnhấ-t-iread.v-nCấpnhậtnh-anhnhấ-t-iread.v-ng
nhĩNgu-ồn:-iread.vnNgu-ồn:-iread.vn-ên.

VuorTruyệnb..i..êntậptaiir..ead.v.nTruyệnb..i..êntậptaiir..ead.v.n.ng LãTruyệnbì-êntậptaiire-ad.v-nTruyệnbì-êntậptaiire-ad.v-nng
VảNguồ..n:ir..ead.v.nNguồ..n:ir..ead.v.n.n mỗTruyệ-bi-êntậptaiiread..vn-Truyệ-bi-êntậptaiiread..vn- còNguồ-n:ir-ea-d..vnNguồ-n:ir-ea-d..vn
trCậ..pn.h.ậ..tnhanhnhấtiread.vnCậ..pn.h.ậ..tnhanhnhấtiread.vnong bìnDịchtại..iR.EAD..vnDịchtại..iR.EAD..vng

Nế-Đangđ-ọ-ctaiiREAD.v-nĐangđ-ọ-ctaiiREAD.v-nu nhCấpnhậtn.h.anhnh.ấtiread..vnCấpnhậtn.h.anhnh.ấtiread..vnr
chTruy..ệndịc..htaiiRE..ADTruy..ệndịc..htaiiRE..ADi lấĐ..angđọctạiiREAD.vn..Đ..angđọctạiiREAD.vn..y
lựĐa.ngđọct..aiiREA.D..vnĐa.ngđọct..aiiREA.D..vnc lượnTruyệ-ndịchtaii--READ-Truyệ-ndịchtaii--READ-g
c..Đangđọ..ctaiiREAD.vn..Đangđọ..ctaiiREAD.vn.á nhTruyệndị- ch-taii--READ-Truyệndị- ch-taii--READ-ân
hấnĐangđọ-c-t-aiiREAD..vnĐangđọ-c-t-aiiREAD..vn, còNguồ:n:ir.e.ad...vnNguồ:n:ir.e.ad...vnm khôDịchtaii.RE..AD.vn..Dịchtaii.RE..AD.vn..ng
thTruyệndịc-htaiiREA-D--Truyệndịc-htaiiREA-D--ê cTru.yệ..n..bi..êntậptaiiread..vnTru.yệ..n..bi..êntậptaiiread..vno
súTruyệnbì..êntậptaii..read.vn..Truyệnbì..êntậptaii..read.vn..c hiệCấpnhậtnha..nhnhấtiread.vn..Cấpnhậtnha..nhnhấtiread.vn..u
trTr-uy-ệnbì..nt..ậpt-aii-read.vnTr-uy-ệnbì..nt..ậpt-aii-read.vnêu lốĐan.g.đọ..ctaiiREAD.vnĐan.g.đọ..ctaiiREAD.vn.n nhCấpnhậtnhanhnh--hấ-
tiread.vnCấpnhậtnhanhnh--hấ-tiread.vnr vậyNgu-uồn:i-r-ea-d.vn-Ngu-uồn:i-r-ea-d.vn-, nhưNguồ:n:ir..ead..vnNguồ:n:ir..ead..vnm
cộn-Dịcht-aiiREAD--..vnDịcht-aiiREAD--..vng thNguồ-ni-r--ead.vnNguồ-ni-r--ead.vnmng mỗTruyệnbì..nt..ậpt..aiiread..vnTruyệnbì..nt..ậpt..aiiread..vn
nữNgu-u-ồn:iread.v-nNgu-u-ồn:iread.v-n nhDịc..htai.iREAD..vnDịc..htai.iREAD..vn.ư GiDịc-htaii-RE-A-D.vnDịc-htaii-RE-A-D.vnang
VảDịc..htai.iREAD..vnDịc..htai.iREAD..vn.n Nh-DịchtaiiREAD.vn--DịchtaiiREAD.vn--i, hiệN-gu-ồn:i-re-ad.vnN-gu-ồn:i-re-ad.vnu
quTr..uyệnbì..nt..ậptaiiread.vn..Tr..uyệnbì..nt..ậptaiiread.vn..á liêTruyệ..ndịchtạ..iR..EADTruyệ..ndịchtạ..iR..EADn
tấĐangđọctaiiREA.D..vnĐangđọctaiiREA.D..vn.ng gấTruyệnd-ịchtaiiREA--DTruyệnd-ịchtaiiREA--Dp
vàTr-uyệnbì..nt..ậptaiiread..vnTr-uyệnbì..nt..ậptaiiread..vn-i lầDịc--h-taiiREAD.vnDịc--h-taiiREAD.vn-

NhãTruy-ê-nd-icht-aiiREADTruy-ê-nd-icht-aiiREADt thờC-âpnhậtnhanh-nhấtiread-.vnc-âpnhậtnhanh-nhấtiread-.vni,
cCâpnhậtnhanhnhấti-read.vnCâpnhậtnhanhnhấti-read.vnó nã.Ng.uồn.i-read..vn.Ng.uồn.i-read..vnm
sáTru--yênbiểntậptaiiread.v-n-Tru--yênbiểntậptaiiread.v-n-u tiTruyênbỉ-ê-ntậpt-aiiread-d.vnTruyênbỉ-ê-ntậpt-aiiread-d.vnnh
a.Truyênbỉen.tậ.pt.aiiread.vn.Truyênbỉen.tậ.pt.aiiread.vnnh ngoTru-yê-n-dicht-aiiREADTru-yê-n-dicht-aiiREADại
mô.D.ichtaiiREAD..v.n.D.ichtaiiREAD..v.nn đềuDich-tại-iREAD.vn-Dich-tại-iREAD.vn- hế-Đangđo-ctaiiREAD.v-n-Đangđo-ctaiiREAD.v-n-t
súCâpnhậtnhanhnhấ-ti-r-ead.vn-Câpnhậtnhanhnhấ-ti-r-ead.vn-c nóTruy-ênd-ichtaii-REA-DTruy-ênd-ichtaii-REA-Dng
lònTruyêndi..chtaiiREAD..Truyêndi..chtaiiREAD..g. chDicht.ạ.iiread..vndicht.ạ.iiread..vni môTruyênd-ichtaiiRE-AD--Truyênd-ichtaiiRE-AD--ng
c-Ngu-ôn.i-read-.vn-Ngu-ôn.i-read-.vnó thNguồn...i.read.vnNguồn...i.read.vnở chỉCâpnhậtnhanhnhấti-read.vn-Câpnhậtnhanhnhấti-read.vn-ên
vóCâpnhậtnhanhnhấ.t.irea.d.vnCâpnhậtnhanhnhấ.t.irea.d.vni TrầTruyênbiểntậptaiiread..vn..Truyênbiểntậptaiiread..vn..n
VĐangđoạ.t.ii.READ.vn.Đangđoạ.t.ii.READ.vn.ũ mộNguồni-read...v..nNguồni-read...v..nt trậDichtại.iRE.AD..vn.Dichtại.iRE.AD..vn.n

MộCâpnhậtnhanhnhấ-tir--ead.vnCâpnhậtnhanhnhấ-tir--ead.vnt hồ-Truyênbiểntậptaii-r-ead.vn--Truyênbiểntậptaii-r-ead.vn-i “hànTruyênb-iểntậpt-
aiiread.vn-Truyênb-iểntậpt-aiiread.vn-h độnTruyênd-ichtaii-REA-D-Truyênd-ichtaii-REA-D-g chấĐ-angđo-ctaii-R-EAD.vnĐ-angđo-ctaii-R-EAD.vnn
đánh”Dị-chtạ-ii-RE-AD.vnDị-chtạ-ii-RE-AD.vn, chỉCâpnhậtnhanhnhấti-r-e-ad.vnCâpnhậtnhanhnhấti-r-e-ad.vnnh
thứN..guồn.i-read.vnN..guồn.i-read.vnnc bấDichtại-iRE-A-D.vn-Dichtại-iRE-A-D.vn-t đầuDịc.ht.ạ.iREAD.vn.Dịc.ht.ạ.iREAD.vn..

NgườNguồni-read..a.d..vnNguồni-read..a.d..vni th..C.âpnhậtnhanhnhấti-read.vn..C.âpnhậtnhanhnhấti-read.vnm
gTruy.êndiçh.htaiiR.EAD.Truy.êndiçh.htaiiR.EAD.ia chấĐangđ-ọctaii--READ.vn-Đangđ-ọctaii--READ.vn-n
đánTruyênbỉe..ntậpt.ạ.iiread.vnTruyênbỉe..ntậpt.ạ.iiread.vnh, fTruyênd.ich.tại.iREA.DTruyênd.ich.tại.iREA.Dt
nhấ.TruyêndichtaiiREAD...TruyêndichtaiiREAD...t đều.Truyênd.ichtaii.READ..Truyênd.ichtaii.READ.
cTruyêndich-taiiR-EAD--Truyêndich-taiiR-EAD--ó thựCâpnhậtnhanhnhấti-read.vn--Câpnhậtnhanhnhấti-read.vn--c
lựCâpnhậtnhanhnhấti-read..vn..Câpnhậtnhanhnhấti-read..vn..c t-Truyênbiểntậptaii-r-ead.vn--Truyênbiểntậptaii-r-ead.vn-op
lCâpnhậtnhanhnhấti-read.d.vn..Câpnhậtnhanhnhấti-read.d.vn..5, tN..guồni-read...vnN..guồni-read...vnop lNg.uồni-read..ad.vn.Ng.uồni-read..ad.vn.0
ngonguồni-r...ead..vnNguồni-r...ead..vniạ mộTruyêndichtaii-i-READ--Truyêndichtaii-i-READ--n.

TrĐa.ngđoạ.t.ạ.iREAD..vnĐa.ngđoạ.t.ạ.iREAD..vnong đốC.âpnhậtnhanhnhấti-read.vn.C.âpnhậtnhanhnhấti-read.vn.,
ngo...Nguồ.ni-read.vn...Nguồ.ni-read.vnạ trTruyêndichtạ-iiRE-AD--Truyêndichtạ-iiRE-AD--ừ Hồ.Dichtạ.i.READ..vn.Dichtạ.i.READ..vn
NhấN--gu-ôn.i-read-.vnN--gu-ôn.i-read-.vnt BNguồni-read-.v--nNguồni-read-.v--nấ xếCâpnhậtnhanhnh.ấti-read.vnCâpnhậtnhanhnh.ấti-read.vnp
th.Truyênbiểntậptaii.rea.d.vn..Truyênbiểntậptaii.rea.d.vn.ứ 4Câpnhậtnhanhnhấti-r-e-ad.v-nCâpnhậtnhanhnhấti-r-e-ad.v-n,
HoàDichtaiiR-EA-D.-v-nDichtaiiR-EA-D.-v-nng ViNguồn.i.r..ead.vnNguồn.i.r..ead.vnên xế.Nguồni.re.ad.vn.Nguồni.re.ad.vnp
thTru.yênd.ịc.htaii.READTru.yênd.ịc.htaii.READứ 7Dicht-aii-REA-D.vn-Dicht-aii-REA-D.vn-, DươTruyê.ndiçht.aiiREAD..Truyê.ndiçht.aiiREAD..ng
PhTruyêndich-taiiREAD--Truyêndich-taiiREAD--àm xếĐang-đ-ọ-ctaiiREAD.v-nĐang-đ-ọ-ctaiiREAD.v-np thĐangđ-ọctaiiR--EA-D.vnĐangđ-
ọctaiiR--EA-D.vnứ 9...DichtaiiRE.AD.vn...DichtaiiRE.AD.vn, còTruyê-nbiểntậptaii-re-ad.v-nTruyê-nbiểntậptaii-re-ad.v-n-n
cNg-uồni-re-ad-.vnNg-uồni-re-ad-.vnó TriDicht.tại.iREA.D.vn.Dicht.tại.iREA.D.vn.nh QuTru-yênbiểntậptaii-read-.vn--Tru-yênbiểntậptaii-read-.vn--ân
xếTruyêndicht.aiiR.EAD..Truyêndicht.aiiR.EAD..p thTruyênbiểntậptaii-r-ead.v--n-Truyênbiểntậptaii-r-ead.v--n-ứ 6Tru-yênbỉen-tậptaii-re-ad.vnTru-
yênbỉen-tậptaii-re-ad.vn, HứC.âpnhậtnhanhnhấti-read.vnC.âpnhậtnhanhnhấti-read.vna KĐangđ-ọctaiiREAD..vn-Đangđ-ọctaiiREAD..vn-nh
xếTru-yênbiểntậptaii--read.vn-Tru-yênbiểntậptaii--read.vn-p thTruyêndiçh..hta..iiREADTruyêndiçh..hta..iiREADứ
lTruyê-ndich-tạ-ii-READTruyê-ndich-tạ-ii-READ0.

-T-ruyêndichtaiiREAD--T-ruyêndichtaiiREAD-- Chậ.Nguồ.ni-read...vn.Nguồ.ni-read...vnc chậNguồ.n.:i-read..vnNguồ.n.:i-read..vnc,
TrầNgu.ồ.ni.rea.d.vnNgu.ồ.ni.rea.d.vnn VĐa-ngđoạctaiiRE-A-D.v-nĐa-ngđoạctaiiRE-A-D.v-nữ nãĐangđo.ctaii..READ..vnĐangđo.ctaii..READ..vny
khô.Truyênbiểntậptaiiiread..vn..Truyênbiểntậptaiiiread..vn.ng ngĐangđ.ọctaiiR.EAD.vn..Đangđ.ọctaiiR.EAD.vn..ờ lạN-guồ-n-i-read.vnN-guồ-n-i-
read.vni khiDichtaiiR--EAD-.vnDichtaiiR--EAD-.vnén đấCâpnhậtnhanhnhấti-read.vnCâpnhậtnhanhnhấti-read.vnm
ngoĐangđoạctaiiR-E-AD-.vnĐangđoạctaiiR-E-AD-.vniạ mộ-C-âpnhậtnhanhnhấti-read.vn-C-âpnhậtnhanhnhấti-read.vn-n
còTruyênbỉ.ểntậpt..aiiread.vn.Truyênbỉ.ểntậpt..aiiread.vn.ng phầTruy-êndichtạ-iiREA--DTruy-êndichtạ-iiREA--Dn.

Nguồni-read-a-d.v--nNguồni-read-a-d.v--n- Mị-Tru-uy-êndichtaiiREA-D-Tru-uy-êndichtaiiREA-D lự-ĐangđoạctaiiREAD-.v-n-ĐangđoạctaiiREAD-.v-n-c
củCâpnh.ậtnhanhnhấti-read.vnCâpnh.ậtnhanhnhấti-read.vna mỷT.ruy.ênbỉ.ểntậptaiiiread.vnT.ruy.ênbỉ.ểntậptaiiiread.vn
nữ.Nguồni-read.d...vn.Nguồni-read.d...vn vT-r-uyênbiểntậptaiiiread-.vn-T-r-uyênbiểntậptaiiiread-.vn-à
ngu.C.âpnhậtnhanhnhấti-read.vn.C.âpnhậtnhanhnhấti-read.vnyên thạc-Đangđo-ctaiiR--EAD.vn-Đangđo-ctaiiR--EAD.vnh, kếT-ruyênbỉen-
ậptaiiiread.vn-T-ruyênbỉen-ậptaiiiread.vn- nã.ĐangđoạctaiiREAD.vn...ĐangđoạctaiiREAD.vn.o cĐa-ngđ-ọctaiiRE-AD.vn-Đa-ngđ-ọctaiiRE-AD.vn-ó
thCâpnhậtnhanhnhấti-read.vn..Câpnhậtnhanhnhấti-read.vn.ể cảDichtạ-ii-READ-.vn-Dichtạ-ii-READ-.vn-n
đượTr.uyênbỉen.tậptaiiiread..vnTr.uyênbỉen.tậptaiiiread..vn? NếTruyê.ndiçh.taiiRE.ADTruyê.ndiçh.taiiRE.ADu
thựT.ruyênbiểntậptaii.i-re.ad.vnT.ruyênbiểntậptaii.i-re.ad.vnc lựCâpnhậtnhanhnhấti-read-.vn--Câpnhậtnhanhnhấti-read-.vn--c
tNguồn-i-r-ea--d.vnNguồn-i-r-ea--d.vna mặh-Đ-an-gđoạctaiiREAD.vn-Đ-an-gđoạctaiiREAD.vn..
HaizTruyênbỉe..ntậptaiiiread.vn.Truyênbỉe..ntậptaiiiread.vn.z..

ĐấTruyênbỉ.ểntậpt.aii.read.vn.Truyênbỉ.ểntậpt.aii.read.vnm đêCâpnh.ậtnhanhnhấti-read.vnCâpnh.ậtnhanhnhấti-read.vn
tử--Nguồni-r-e-ad.vn--Nguồni-r-e-ad.vn gấDicht.aiiR.E.A.D.vnDicht.aiiR.E.A.D.vnn đốD-ichtaii-RE-AD-.vnD-ichtaii-RE-AD-.vn
khôNguồ..n..i-read.vnNguồ..n..i-read.vnmng khôD--ichtaii-iREAD.vnD--ichtaii-iREAD.vni nhNguồni-read-.v--vnNguồni-read-.v--vnn
Trầ.Nguồni.read..v.n.Nguồni.read..v.nn V-Ng-uồ-ni-read-d.vn-Ng-uồ-ni-read-d.vnữ vớNg.uồni.rea.d.vnNg.uồni.rea.d.vni
vềT-ruyêndicht-aii-REA-DT-ruyêndicht-aii-REA-D đônT-ruyênbỉen-ậptaiiiread-.vnT-ruyênbỉen-ậptaiiiread-.vng tìnĐangđoạctaiiR-EAD.vn--
ĐangđoạctaiiR-EAD.vn--h.

Tr-uyênd-icht-aiiREAD-Tr-uyênd-icht-aiiREAD-- ChấĐ-angđoạct-aiiREAD-.vn-Đ-angđoạct-aiiREAD-.vn-n
đánT.r..uyêndichtaiiREAD.T.r..uyêndichtaiiREAD.h lĩNg.uồni.rea.d.vnNg.uồni.rea.d.vnên
thầTruyênbỉ-ểntậptaiiiread.v-n-Truyênbỉ-ểntậptaiiiread.v-n-ng củNguồ.ni.read...vnNguồ.ni.read...vna

tCậpnhậtn-hanh-nhấtiread-.vn-Cậpnhậtn-hanh-nhấtiread-.vn-a?

TrầĐ-angđoct-aiiREA-D.vn-Đ-angđoct-aiiREA-D.vn-n VĐangđoctaii--READ.vn--Đangđoctaii--READ.vn--ũ
nhTruyệnbiểnt.ậptaiiread..d.vn.Truyệnbiểnt.ậptaiiread..d.vn.anh chó-Dị-ctaiiR-EAD-.vn-Dị-ctaiiR-EAD-.vnnng
nhậCậpnhậ-tnha-nh-nhấtirea-d.vnCậpnhậ-tnha-nh-nhấtirea-d.vnn đượcdịc-htại-iREAD-.vnDịc-htại-iREAD-.vn
tTr.uyệndịcht.ại.iRE.ADTTr.uyệndịcht.ại.iRE.ADTin tứcTruyệndịchtaiiRE-AD---TruyệndịchtaiiRE-AD---, sN-g-u-òni:rea-d.vnN-g-u-òni:rea-d.vnu
cDị-ctai-i-i-READ.vnDị-ctai-i-i-READ.vnhò cùNg.uồn.ir.e.ad.vnNg.uồn.ir.e.ad.vnnng “kếtTruyệ.n.b.iệntậptạ.iiread.vnTruyệ.n.b.iệntậptạ.iiread.vn
hoạCậpnh.ậtnhanhnhấtiread.v.n.Cậpnh.ậtnhanhnhấtiread.v.n.ch hàTruyệ--d--ịctaiiREADTruyệ--d--ịctaiiREADnh
động”.Truyệbiểntậptaiir.e.ad.vn.Truyệbiểntậptaiir.e.ad.vn. kTruyệ..nbiệntậptạ.iiread.vn.Truyệ..nbiệntậptạ.iiread.vn.ia
cũĐ-angđo-ctaiiRE-AD.vn-Đ-angđo-ctaiiRE-AD.vn-ng khôDịctaiiRE.A.D...vndịctaiiRE.A.D...vnnng
tíTruyệ.ndịchtaii.RE.AD.Truyệ.ndịchtaii.RE.AD.nh l-Đang-đoctaiiREAD.v-n--Đang-đoctaiiREAD.v-n-à bNguồ--n:-iread-.vnNguồ--n:-iread-.vni
mậ-Truyệndịc-h-tạ-iREA-D-Truyệndịc-h-tạ-iREA-Dt giĐa-ng-đoctaiiREAD.v-n-Đa-ng-đoctaiiREAD.v-n-.

S.Đangđoctạ.iR.EA.D.vnĐangđoctạ.iR.EA.D.vna kTruyệnb.ậntậptaiiread..d.vnTruyệnb.ậntậptaiiread..d.vnhi
biế--T-ruyệndịc-h-taiiREAD--T-ruyệndịc-h-taiiREADt đượcCậpnh.ậtnhanhnhấ-tiread-.v-nCậpnh.ậtnhanhnhấ-tiread-.v-n
phầDịc-h-taii--READ.vn-Dịc-h-taii--READ.vn-n thườTruy-ệnb.ậntậptaiiread.vn-Truy-ệnb.ậntậptaiiread.vn-ng
phTruyệnb..iệntậptaiiread.v.n.Truyệnb..iệntậptaiiread.v.n.ong phTruyệnb.ậntậptaiiread-ea-d.-vnTruyệnb.ậntậptaiiread-ea-d.-vni,
Trầ.Nguồ.n:read...vn.Nguồ.n:read...vnn VĐangđoctai-iR--EAD.vn-Đangđoctai-iR--EAD.vn-ũ lầTruyệ--ndịchtai-iRE-AD-Truyệ--ndịchtai-iRE-AD-c
đầĐang-đ-o-ctai-iREAD.vnĐang-đ-o-ctai-iREAD.vn thTruyệndịcht.ại.iRE.A.DTruyệndịcht.ại.iRE.A.Dờ dà.Nguồ..i:read.vn.Nguồ..i:read.vni,
lầN.g.uồn.i:read..vnN.g.uồn.i:read..vnn bắncập-nhậtnhanhnh-ấ-tiread.vn-Cập-nhậtnhanhnh-ấ-tiread.vn-:

Cậ.pn.ậtnhanhnhấtiread..vn.Cậ.pn.ậtnhanhnhấtiread..vn- NóTruyệnb.iệntậptai.i:read..vn.Truyệnb.iệntậptai.i:read..vni
đếncậpnhậtnhanhnhấ-tiread..vn.Cậpnhậtnhanhnhấ-tiread..vn mứTr-uyệndịchtạ-i-READ-Tr-uyệndịchtạ-i-READ-c
ng.Ngu..òni:rea-d.vn.Ngu..òni:rea-d.vnay cảCậpnh.ậtnhanhnhấ-tiread.vnCậpnh.ậtnhanhnhấ-tiread.vn tN-guồ-nir-ea-d.vnN-guồ-nir-ea-d.vna
cũTruyệnb--iệntậptai-i:read.vn.Truyệnb--iệntậptai-i:read.vn-ng độnCậpnhậtnhanhnhấ-tiread-e--ad.vncậpnhậtnhanhnhấ-tiread-e--ad.vng
tâmTr.uyệnb.iệntậptaiiread.vn.Tr.uyệnb.iệntậptaiiread.vn....

HấDị-c-htại-iR-EAD.vndị-c-htại-iR-EAD.vnn chTruy.ệ.nbiệntậptaiiread.vn.Truy.ệ.nbiệntậptaiiread.vn.i
hậTruyệnb-i-ệntậptaiiread-.vn-Truyệnb-i-ệntậptaiiread-.vn-n khôDịc-h-aiiRE--AD.vn-Dịc-h-aiiRE--AD.vn-ng
thT.uyệndịchtaii..REA.DT.uyệndịchtaii..REA.D.ế mộNgu..ò.n.i:read.vnNgu..ò.n.i:read.vnt quyD-ịctạ-iR--EAD.vnD-ịctạ-iR--EAD.vnn
đánĐ-ang-đoctaiiREAD.vn--Đ-ang-đoctaiiREAD.vn--h ng-Nguồ-n:-iread-.vn-Nguồ-n:-iread-.vni
mìnCậpnhậ..nhanhnhấ-tiread.vncậpnhậ..nhanhnhấ-tiread.vnh, sT-ruyệndịcht-aii-READ-T-ruyệndịcht-aii-READ-au
đóNguồ.nire..a.d.vnNguồ.nire..a.d.vn đầCậpnhậ---tnhanhnhấ-tiread-.vncậpnhậ---tnhanhnhấ-tiread-.vn nhậTruyệ--nd-ịc-h-ai-iREADTruyệ--nd-ịc-h-ai-
iREADp vàNg-uồn.i:read.v--nNg-uồn.i:read.v--no vớT.uyệnd.ịc.h.tạ.i:READT.uyệnd.ịc.h.tạ.i:READng
tĐan-gđoctaii--READ.v-nĐan-gđoctaii--READ.v-nay củTruy.ệnb.ậntậptaiiread.d.vn.Truy.ệnb.ậntậptaiiread.d.vna
mỹĐang-đoctaiiREAD...v-nĐang-đoctaiiREAD...v-n nừNg.u.òni:read.vn.Ng.u.òni:read.vn.
vCậpnhậtnha..n..nhấ-tiread.vncậpnhậtnha..n..nhấ-tiread.vna ngu--Nguồ-n:-iread.v-n--Nguồ-n:-iread.v-niên
thạcDị-ctaiiREAD.v-n--Dị-ctaiiREAD.v-n--h.

ĐầĐangđoctaiiRE.AD..vn..ĐangđoctaiiRE.AD..vn.. loạTruy.ệnb.ậntậptaii:read.vn..Truy.ệnb.ậntậptaii:read.vn.i
sắDịc.h.taiiRE.AD.vn..Dịc.h.taiiRE.AD.vn..p tởĐangđoctạ.i:READ..vn..Đangđoctạ.i:READ..vn.i
vớĐangđoctaiiRE-AD.vn--ĐangđoctaiiRE-AD.vn--ng thCậpnh.ậtnhanhnhấ-tiread.vncậpnh.ậtnhanhnhấ-tiread.vni
bảyTruyệ.nbiệntậptaii:read.v.nTruyệ.nbiệntậptaii:read.v.n.

CuốTru.yệ.ndịcht.ại.iREADTru.yệ.ndịcht.ại.iREADi cùnĐan-g--đoct-aiiREAD.vnĐan-g--đoct-aiiREAD.vng
đáĐ.angđ.đoctaiiREAD.vn..Đ.angđ.đoctaiiREAD.vn..m nguồN-guồni:read-.vnN-guồni:read-.vni “chấDịc-h-tai-iREAD-.v-nDịc-h-tai-iREAD-.v-n
đánhĐangđ.đoctaiiRE.AD.v.n.Đangđ.đoctaiiRE.AD.v.n.” cũCậpnh.ậtnhanhnhấ-tiread.d.vncậpnh.ậtnhanhnhấ-tiread.d.vnnng
chNgu.òni:read.a.d..vnNgu.òni:read.a.d..vở đượcCập.nhậtnha.nh.nhấ-tiread.vncập.nhậtnha.nh.nhấ-tiread.vn c--Dịc-h-taiiREA-D.vn--Dịc-h-taiiREA-D.vno
hộiCậpnhậtnhanhnh-ấ-tiread.vncậpnhậtnhanhnh-ấ-tiread.vn.

Cậpnh-ậtnhanhnhấ-tiread-ea-d.vncậpnh-ậtnhanhnhấ-tiread-ea-d.vn- Số.Truyệnb.ậntậptaiiread.d.v.n.Truyệnb.ậntậptaiiread.d.v.n
9.Dị.c.h.t.ại.i:READ.vn.Dị.c.h.t.ại.i:READ.vn9 đầCậpnhậtnhanhnhấ-tiread.vncậpnhậtnhanhnhấ-tiread.vn
vớCậpnhậtnhanhnh-ấ-tiread-.vn-Cậpnhậtnhanhnh-ấ-tiread-.vn-i số.Truyệndịc.h.taiiREAD..Truyệndịc.h.taiiREAD.
13Truyệndịc.h...tậi:READ.Truyệndịc.h...tậi:READ.2.

ThTruyệndị-c--h-tai-iREADTruyệndị-c--h-tai-iREADeo th..Truy.ệnb.ậntậptaii:read.vn..Truy.ệnb.ậntậptaii:read.vnanh
ảĐang-đoctaiiREA-D.vn--Đang-đoctaiiREA-D.vn--m ph.N.guồni:read...vn.N.guồni:read...vnnán quyểTru.yệnd.ịc.h.tai.i:READ.Tru.yệnd.ịc.h.tai.i:READ.t
tr-Nguồni:read--vn-Nguồni:read--vnnng đấDịc-h-aiiR-EAD.vn-Dịc-h-aiiR-EAD.vn-m
nguồ-Truy-ệnb.ậntậptaii:read.v-n--Truy-ệnb.ậntậptaii:read.v-n-i cTruyệnb.ậntậptaii:read.vn--Truyệnb.ậntậptaii:read.vn--ó
mộTruyệndịc-h-t-aiiREAD-Truyệndịc-h-t-aiiREAD-t kẾc.pnhậtnhanhnhấ..tiread..vncậ.pnhậtnhanhnhấ..tiread..vn
hưĐangđo.đctaiiREAD.v.n.Đangđo.đctaiiREAD.v.n.ng phầ-Nguồ-ni:read.v--N-guồ-ni:read.v--nn xỏNg-u-òni:read-.vnNg-u-òni:read-.vnnng
lềDịc..h.taii:READ..vndịc..h.taii:READ..vnn đầCậpnh.ậtnhanhnhấ-tiread.vncậpnh.ậtnhanhnhấ-tiread.vn..

Truyệ.nbiệntậptaiiread.d..v.nTruyệ.nbiệntậptaiiread.d..v-n- H-Đang-đoctạ-i:READ-.vn-Đang-đoctạ-i:READ-.vna
hạDị.c.h.taii.REA.D.vndị.c.h.taii.REA.D.vn.. bị-ĐangđoctaiiRE-AD--vn-ĐangđoctaiiRE-AD--vn tTruyệ--dịc-h-taiiREAD-Truyệ--dịc-h-taiiREAD-a
cườCậpnh-ậtnhanhnhấ-tiread.vn--Cậpnh-ậtnhanhnhấ-tiread.vn--p đượcĐangđoctaiiREAD.vn---ĐangđoctaiiREAD.vn---
rồi.Cậpnhậtnha-nh-nhấ-tiread-v-nCậpnhậtnha-nh-nhấ-tiread-v-n..

Mộ.N.g.uồn:read..vn.N.g.uồn:read..vnt thiDich--tạiR-EAD.vn-Dich--tạiR-EAD.vn-ếu niT-ruyệnbiệntậptạiread-.vn--T-ruyệnbiệntậptạiread-.vn--ên
dãTruyệnd-ic-lt-aiiR-EADTruyệnd-ic-lt-aiiR-EADn dCậpnh.ậtnhanhnhất..iread..vnCậpnh.ậtnhanhnhất..iread..vñ
khiDich-tạ-iiREAD--.vnDich-tạ-iiREAD--.vñng riĐangđ-0-ctaiiR-EAD.vn-Đangđ-0-ctaiiR-EAD.vn-u,
mìm-Đa-n-gđoct-aiiREAD.vn-Đa-n-gđoct-aiiREAD.vng nh-Nguồn:irea-d-.v-n-Nguồn:irea-d-.v-nur điêDị-cht-aiiRE-AD-.vnDị-cht-aiiRE-AD-.vnn
chạ-Cập-nhậ-tnhanhnhất-read.vn-Cập-nhậ-tnhanhnhất-read.vny lêDichtạiR.EAD.v..n.DichtạiR.EAD.v..n.n
đài.Tr.uyệnbiệntậptạiread.vn..Tr.uyệnbiệntậptạiread.vn..

MấCậpnhậtn.hanh..nhất.iread.vnCậpnhậtn.hanh..nhất.iread.vny nguờ-Truyệnbiệnt-ậptạiread.vn--Truyệnbiệnt-ậptạiread.vn--i
kh-Đangđo--ctaiiREAD-.vn-Đangđo--ctaiiREAD-.vñac thCậpnh-ậ-tnhanhnhất-iread.vnCậpnh-ậ-tnhanhnhất-iread.vnam
gCậpnhậ.tnh.anhnhấtiread.vn..Cậpnhậ.tnh.anhnhấtiread.vn..ia chấĐangđoctạ.iiREAD..v.n.Đangđoctạ.iiREAD..v.n.n đảnNgu-ồn-.iread.vnNgu-ồn-
iread.vnh đềuN-g-uồn:ire--ad.vnN-g-uồn:ire--ad.vn lợ.Đangđo.ctaiiREA.D.vn..Đangđo.ctaiiREA.D.vn.
thấĐ.angđoctại.iREAD.vn..Đ.angđoctại.iREAD.vn..n sắCậpnhậ-tnhà-n--hnhấtiread.vnCậpnhậ-tnhà-n--hnhấtiread.vnc
tiế.Truyệnb.iề.ntậptạiread.vn..Truyệnb.iề.ntậptạiread.vn.c nuốTruy-ệnbiệnt-ậptạiread.vn-Truy-ệnbiệnt-ậptạiread.vn-i.

Trầ.Tru.y.ệndicht.iiREAD.Tru.y.ệndicht.iiREADn VD.ich.tại.iREAD.vn.D.ich.tại.iREAD.vn.ũ
đứnCậpnhậtn.hanhnhấtirea-d.vnCậpnhậtn.hanhnhấtirea-d.vn-g ởTruyệnbiệntậptạir.ead.vn..Truyệnbiệntậptạir.ead.vn..
trDich.tạiR.EAD.v.n.Dich.tạiR.EAD.v.n.ên đầCậpnhậtnhan-hnh-ấ--tread.vnCậpnhậtnhan-hnh-ấ--tread.vni nh.Nguồn.iread.v.n.Nguồn.iread.v.n.in
thiNgu.ồ..n:read..vnNgu.ồ..n:read..vñeu niCậpnhậtnhanhnhấtiread-.v-n-Cậpnhậtnhanhnhấtiread-.v-n-ên
dãTruy.ệnbiệnt-ậptạiread.vnTruy.ệnbiệnt-ậptạiread.vnn dTr.uyệnbiệntậptạiread..vn.Tr.uyệnbiệntậptạiread..vn.ã
nó.Truyệnbiệntập.tạiread.vn..Truyệnbiệntập.tạiread.vn..ng lợTruy.ệnbiệnt.ậ.ptaiiread.vnTruy.ệnbiệnt.ậ.ptaiiread.vnng
khôĐang--đoctại-iREAD.vnĐang--đoctại-iREAD.vnng th..Truyệndicht.ại.iREAD..Truyệndicht.ại.iREADĐề ch--N-guồn:read-.vn--N-guồn:read-.vno
ki..Ng.uồn:read.vn.Ng.uồn:read.vna, nh--Tr-uyệndichtaii-READ--Tr-uyệndichtaii-READin án--D-ichtạ-iiREAD.vn--D-ichtạ-iiREAD.vnh
mướ-Dich--aiiREAD.vn--Dich--aiiREAD.vnt đốCậpnh.ậtn.hanhnhấtiread.vn..Cậpnh.ậtn.hanhnhấtiread.vn..
phưoNg-uồn-ir-ea-d.vnNg-uồn-ir-ea-d-.vng, giốT.ruy.ệnd.ichtại.iREADT.ruy.ệnd.ichtại.iREADng nhNg.uồ.n.iread..vnNg.uồ.n.iread..vnr
bả.Nguồn.:i.read.vn.Nguồn.:i.read.vn thT.ruyệnb.i.ệntậptạiread.v.n.T.ruyệnb.i.ệntậptạiread.v.n.ân hấ-Truyệnb.i.ệntậpt-ạ-iiread.vn-Truyệnb.i.ệntậpt-ạ-
iiread.vnn lTruyệnd.ichtạ.iiREAD..Truyệnd.ichtạ.iiREAD..à mộDichtạiR.EAD.vn--DichtạiR.EAD.vn--t
ngợTruyệ.ndi.c.htaiiREAD.Truyệ.ndi.c.htaiiREAD.n nú-Dic-ltaiiRE-AD.v-n-Dic-ltaiiRE-AD.v-ni
vàCậpnh.ậtn.hanhnhấtiread.vnCậpnh.ậtn.hanhnhấtiread.vn.ng bạC-ậpn-hậtnhan-hnhấtiread-.vnC-ậpn-hậtnhan-hnhấtiread-.vnc
hoặ-Dich-tại-ir-EAD.vn-Dich-tại-ir-EAD.vnc mỹDịc.htại..iREAD.v.nDịc.htại..iREAD.v.n nữĐa-ngđoctạ-iiREA-D.vn-Đa-ngđoctạ-iiREA-D.vn
tuyC.ậpnh.ậtnhanhnhấtir.ead.vnC.ậpnh.ậtnhanhnhấtir.ead.vnệ sắT..ruyệnbiệntậptạir.ead.vnT..ruyệnbiệntậptạir.ead.vnc vậyNguồ-n-:ire-a-d-
..vnNguồ-n-:ire-a-d-.vn.

HấD.ich.t.iiREAD.v.nD.ich.t.iiREAD.v.nn cDị-c-ltaiiRE-AD.vn-Dị-c-ltaiiRE-AD.vn-ó ấnCậpnhậ.tnh.anhnhấtiread.v..nCậpnhậ.tnh.anhnhấtiread.v..n
trộn.Nguồn:read.v..n.Nguồn:read.v..n.g đốĐangđoctại...iREAD.vnĐangđoctại...iREAD.vn vớN-guồ-n:ir-ea-d.v--nN-guồ-n:ir-ea-d.v--ni
nguờNgu-ồ-n:irea-d-.vnNgu-ồ-n:irea-d-.vni nàTr-uyệndichtại-iREAD-Tr-uyệndichtại-iREAD-y,
lTruyệnbiệntậptaii-r.ea-d.vn-Truyệnbiệntậptaii-r.ea-d.vn--à "HứaĐa-ngđoct-ại-iREAD.vn-Đa-ngđoct-ại-iREAD.vn-
KínhDị.ch..tạ.iiREAD.vnDị.ch..tạ.iiREAD.vn" xếĐ-angđoctaiiREAD-.vn--Đ-angđoctaiiREAD-.vn--p thDị..chtaii..READ.vnDị..chtaii..READ.vnứ
lCậpnhậtnhan.hnhất.read.vnCậpnhậtnhan.hnhất.read.vn.0 trDicht.iiRE.AD.vnDicht.iiRE.AD..vng
t.T.ruyệndichtaiiREA.D..T.ruyệndichtaiiREA.D.hi đầuDị-cht-aiiR-EAD.vn-Dị-cht-aiiR-EAD.vn- kh- Truyệ-n-dichtạiR-EAD-Truyệ-n-dichtạiR-EADó
trướTruyệndicht-ạ-iiR-EAD-Truyệndicht-ạ-iiR-EAD-c.

ThCậpnhậtn.hanhnhấtir.ead.vnCậpnhậtn.hanhnhấtir.ead.vnanh âDị-ch-taiiREAD.-v-nDị-ch-taiiREAD.-v-nm
chấĐangđoct--aiiREAD.vn--Đangđoct--aiiREAD.vn--p phTr..uyệnd.ichtaiiREAD.Tr..uyệnd.ichtaiiREAD.áp
gi--DichtạiRE--AD.vn--DichtạiRE--AD.vnà vừ.Truyệnbiệntậptại..iread..vn.Truyệnbiệntậptại..iread..vna đứnCậpn-h-ậtnhanhnhất-read.vn-Cậpn-h-
ậtnhanhnhất-read.vn-, thiNguồ.n:re.a.d.vnNguồ.n:re.a.d.vñeu niCậpnhậtnhanhnhất.irea.d..vnCậpnhậtnhanhnhất.irea.d..vñ
dãTruyệ-nb-iệntậptaii-r-ea-d.vnTruyệ-nb-iệntậptaii-r-ea-d.vnn dT.ruyệnbiệntậptại..iread.vnT.ruyệnbiệntậptại..iread.vñ
liêCậpnh.ậtnhanhnhấtiread.vnCậpnh.ậtnhanhnhấtiread.vnn vuDịchtại.iREA.D..v.nDịchtại.iREA.D..v.nng riNguồ.n.i:read.vn.Nguồ.n.i:read.vn.u
xôNguồ.n.i:r..e.ad.vnNguồ.n.i:r..e.ad.vnng tónNguồ.n.i:ea.d..vnNguồ.n.i:ea.d..vn.

Vựt.Dịc-ltaii-READ.-v-nDịc-ltaii-READ.-v-n..

MộĐangđoctaiiREAD..v.n.ĐangđoctaiiREAD..v.n.t riCậ.p.nhậtnhanhnhấ..tread.vnCậ.p.nhậtnhanhnhấ..tread.vnu
phT.ruyệnbiệntậptạiread.vn..T.ruyệnbiệntậptạiread.vn..á vớTruyệndic...htaii.READTruyệndic...htaii.READ
khô-N-guồ-n:ir-ea-d.-vn-N-guồ-n:ir-ea-d.-vng khD-ị-cht--aiiREAD.vnD-ị-cht--aiiREAD.vni,
truyCậ-pnhậtn-han-hnhấtiread.vn-Cậ-pnhậtn-han-hnhấtiread.vn-ên đến-Nguồn:ir-ea-d.-v-n-Nguồn:ir-ea-d.-v-n
thTruyệnbiệntập-taiirea-d.vn--Truyệnbiệntập-taiirea-d.vn--anh âDịchtại-READ.-vn--Dịchtại-READ.-vn--m
xCậpnhậtnhanhnhất.iread.vn..Cậpnhậtnhanhnhất.iread.vn..é vãi-Cậpnhậ-tnhanhnhất-iread.-vn-Cậpnhậ-tnhanhnhất-iread.-vn,
lự.Nguồn.:ire.ad.vn.Nguồn.:ire.ad.vnc lượnNguồn:--iread.-v-nNguồn:--iread.-v-ng khủCậpnhậtnhanhnhấtir.ead..vn.Cậpnhậtnhanhnhấtir.ead..vn.ng
bốCậpn-hậtnhanhnhấ-tread.-vn-Cậpn-hậtnhanhnhấ-tread.-vn- dưóCậpnhậtnhanhnhất-i-re-ad-.vnCậpnhậtnhanhnhất-i-re-ad-.vni
sựĐ--angđoctaii-READ-.vnĐ--angđoctaii-READ-.vng gTruyệ.ndichtạiiREA..D.Truyệ.ndichtạiiREA..D.ia
tr.Cậpn.hậtnh.anhnhấtiread.v.nCậpn.hậtnh.anhnhấtiread.v.ni củDị-ch-tại-i-READ.vnDị-ch-tại-i-READ.vna
nộTruyệ-n-dich-taiiREAD-Truyệ-n-dich-taiiREAD-i tứcTru---y-ệndichtaiiREADTru---y-ệndichtaiiREAD, giốN-guồ-n:ir--e-ad.vnN-guồ-n:ir--e-ad.vnng
nhNguồ-n:read.-v-nNguồ-n:read.-v-nur mộN-g-uồ-n:ir-ea-d.vnN-g-uồ-n:ir-ea-d.vnt đầuCậpnhậtnhan..hnhấtir.ead.vnCậpnhậtnhan..hnhấtir.ead.vn.
thi-Dichtại-iREAD-.v-n-Dichtại-iREAD-.v-nét ngTruyệnbiệnt.ậptaii.re.ad.vn.Truyệnbiệnt.ậptaii.re.ad.vn.uu
phCậpnh-ậtnhanhnhấtiread-.v-nCậpnh-ậtnhanhnhấtiread-.v-nát cuồNg-uồ-n-i-read.vnNg-uồ-n-i-read.vnng
gàDị-cht--aiiRE-AD.vnDị-cht--aiiRE-AD.vno thê.Dịc.htạ.iiREAD..vn.Dịc.htạ.iiREAD..vnt.

ĐốN-guồ-n:irea-d.vn--Nguồ-n:irea-d.vn- nặ.Dicht.iiRE.AD.v.nDicht.iiRE.AD.vnt vớNguồ-n-:ire-ad.-v-nNguồ-n-:ire-ad.-v-ni

thCấpnhậtnh-an-hnhấtiread.vn--Cấpnhậtnh-an-hnhấtiread.vn--anh thĐangđọc-tạiiRE--AD.-vnĐangđọc-tạiiRE--AD.-vnt
nhD-ịchtạiiR-EAD.v-nD-ịchtạiiR-EAD.v-nur vậyTruyệndịchtạiiRE..AD..TruyệndịchtạiiRE..AD., nểTr-u-yệnbientậptạiiread.vn-Tr-u-y
yệnbientậptạiiread.vn-u TrầCấpn.hậtnhanhnhấtire.ad..vn.Cấpn.hậtnhanhnhấtire.ad..vn.n VNguồn:ir--e-ad.vn-Nguồn:ir--e-ad.vn-ũ khôDịchtạiiR-EAD.-
vn-DịchtạiiR-EAD.-vn-ng vàĐa.ngđộ.ctạiiR.EAD.vn.Đa.ngđộ.ctạiiR.EAD.vn.n chuyTruyệnb.i.ệntập.tạ.iiread.vnTruyệnb.i.ệntập.tạ.iiread.vn.n
ĐồnD..ịchtạiiREA.D..vnD..ịchtạiiREA.D..vng TrựnTruyệnb-iệ-ntậptạii-ir-ead.vnTruyệnb-iệ-ntậptạii-ir-ead.vng
côTruyệ.n.b.iệntậptạiiire.ad.vnTruyệ.n.b.iệntậptạiiire.ad.vnng thNguồn:ir.ea...d.vnNguồn:ir.ea...d.vni
hấCấpnhậ.tnhanhnh..ấtiread.vn.Cấpnhậ.tnhanhnh..ấtiread.vn.n cũTr-uyệnbientậ--ptạiiread.-vnTr-uyệnbientậ--ptạiiread.-vnng
khôDịchtạii.REA..D..vnDịchtạii.REA..D..vnng muốCấpnhậtnh-anhnh-ấti-read.vnCấpnhậtnh-anhnh-ấti-read.vnn
đối.Dịch.tạ.iireAD..vn.Dịch.tạ.iireAD..vn chiếTruyện.dịchtạiiREAD...Truyện.dịchtạiiREAD...n.

S.Truyệnd..ịchtạiiREAD..Truyệnd..ịchtạiiREAD.uy c.Dịchtạii.i.READ.vn..Dịchtạii.i.READ.vn.ho
củCấpnhậtnhanhnhấtirea--d.-vnCấpnhậtnhanhnhấtirea--d.-vn-ng thNguồn:ir.ea.d..vnNguồn:ir.ea.d..vni
đốĐa.ngđ.ộct.ạiiREAD.vnĐa.ngđ.ộct.ạiiREAD.vn th.Nguồn:ire..ad.vn.Nguồn:ire..ad.vnnũ sử--Dịchtạii-READ.vn---Dịchtạii-READ.vn-
dụnĐan-gđộct-ạ-i-READ.vnĐan-gđộct-ạ-i-READ.vng vDịch...tạiiREAD..vnDịch...tạiiREAD..vnnũ khNg.u.ồn:read.v.nNg.u.ồn:read.v.ni
hạnĐangđộct.ạiiREAD..vn.Đangđộct.ạiiREAD..vn.g nặnNgu-ồn:ir-rea-d.-vnNgu-ồn:ir-rea-d.-vng

PhịchTruyệnbientậptạiiir.ead.vn..Truyệnbientậptạiiir.ead.vn....

MộNg-uồ-niread--d.vnNg-uồ-niread--d.vnt rTru-yệnb-ịchtạii-READ-Tru-yệnb-ịchtạii-READ-u
bồ-C-ậ-pnhậtnhanhnhấtiread.v-nC-ậ-pnhậtnhanhnhấtiread.v-n xuố-Truyệndị-chtạiiREAD--Truyệndị-chtạiiREAD--g
thTruyệnb.iệnb.ệntậptạiiread.vn..Truyệnb.iệnb.ệntậptạiiread.vn..ân hiĐangđộ-ctạii-REA-D.vn-Đangđộ-ctạii-REA-D.vn-nh TrầTruyệ-ndịch-tạ-iiR-EADTruyệ-
ndịch-tạ-iiR-EADn VDị.ch..tạiiREAD.vn.Dị.ch..tạiiREAD.vn.ũ lậT.ruyệndịch.tạ..iiREADT.ruyệndịch.tạ..iiREADp tứCấpnhậtnha-nhn-hấti-rea-
d.vnCấpnhậtnha-nhn-hấti-rea-d.vnc biểCấpnhậtnhanh-nhấ-tir-ead.vn-Cấpnhậtnhanh-nhấ-tir-ead.vn-n
mấCấpnhậ.tnh.anhnhấtiread.v.n.Cấpnhậ.tnh.anhnhấtiread.v.n.

BổDịc.htạiiRE.AD.vn..Dịc.htạiiRE.AD.vn.. hụNguồn--:iread--.vnNguồn--:iread--.vnt rồi.Truyệnbientậptạ.iiread.vn..Truyệnbientậptạ.iiread.vn..

ThiTruyệnbientậpt--ạiiread.-vnTruyệnbientậpt--ạiiread.-vn.ếu nĩTruyệ..nbiệ.ntậptạiiiread.vn.Truyệ..nbiệ.ntậptạiiiread.vn.ên
HứTruyệnd--ịc.htạiiREAD-Truyệnd--ịc.htạiiREAD-a Ki--Nguồn-:irea-d.vn--Nguồn-:irea-d.vnnh pháD.ịchtạiiREAD.v...nD.ịchtạiiREAD.v...n
úmDịchtạiiR--EAD.v--nDịchtạiiR--EAD.v--ng cựCấpnhậtnh-anh-nhấtirea-d.v-nCấpnhậtnh-anh-nhấtirea-d.v-n
nhaTruyệndịc.htạiiR-E-AD-Truyệndịc.htạiiR-E-AD-nh, riDịchtạiiR-EA-D.-vnDịchtạiiR-EA-D.-vnu
lạCấpnh.ậtn.hanhnhấtirea.d.vn.Cấpnh.ậtn.hanhnhấtirea.d.vn.i về.Truyệnd.ịcht.ạ.iireAD.Truyệnd.ịcht.ạ.iireAD
ngTr.uy.ệnbientậptạiiread.vn..Tr.uy.ệnbientậptạiiread.vn..ang mộDịchtạii-i-READ.--vnDịchtạii-i-READ.--vnt
đườngthTruyệnd.ịc.htạiiREAD.Truyệnd.ịc.htạiiREAD., bồĐang--độctạiiREAD.vn--Đang--độctạiiREAD.vn--
xuốCấpnhậtnhanhnh.ấ...tread.vnCấpnhậtnhanhnh.ấ...tread.vnng noNg-uồ-n:irea-d.v-nNg-uồ-n:irea-d.v-ni TrầNg-uồ-n:ir-ead.vn-Ng-uồ-n:ir-ead.vn-n
VĐangđộct-tạiiREAD.v-nĐangđộct-tạiiREAD.v-n-ũ hiệDịchtạiiR.EA.D.vn..DịchtạiiR.EA.D.vn..n
thầTruyệ-nbiệnb-ệntậptạiiread.vn-Truyệ-nbiệnb-ệntậptạiiread.vn-n.

TDị.cht.ạiiRE..AD.vnDị.cht.ạiiRE..AD.vnuy nhiĐangđ.ộctạii.iREAD.vnĐangđ.ộctạii.iREAD.vn.ên, làDịchtạiiRE...A.D.vnDịchtạiiRE...A.D.vnn
nàTruyệnb-ịcht-ạii-RE-ADTruyệnb-ịcht-ạii-RE-ADy thNgu-ồn:ir-read.-vn-Ngu-ồn:ir-read.-vn-ân
hĩT.r.uyệnbientậptạiiiread.vn.T.r.uyệnbientậptạiiiread.vn.nh vĐan.gđộ.ct.ạiiREAD.vnĐan.gđộ.ct.ạiiREAD.vnà
bộĐangđộctạiiRE-A--D.vn-ĐangđộctạiiRE-A--D.vn- pháĐangđộct.ạiiREAD.vn..Đangđộct.ạiiREAD.vn..áp
củĐa.ngđộct..ạiiRE.AD.vnĐa.ngđộct..ạiiRE.AD.vna TrầĐangđộ.ctạiiREA.D...vnĐangđộ.ctạiiREA.D...vnn
V-Tr-uyệndị-chtạii-READ-Tr-uyệndị-chtạii-READũ lạ.Truyệndịchtạii...iREAD.Truyệndịchtạii...iREADi
độĐa.ngđộct.t.ạiiREAD.vnĐa.ngđộct.t.ạiiREAD.vn. nhĩCấpnhậ.tnhanhnh-ấtiread.vn--Cấpnhậ.tnhanhnh-ấtiread.vn--ên
th-Dịcht-ạ-iiREAD.v-nDịcht-ạ-iiREAD.v-nay đốD.ịcht.ạ.iireAD..vnD.ịcht.ạ.iireAD..vn, xoNguồn-:irea-d.-v-nNguồn-:irea-d.-v-nay
tr.T.ruyệnb.ịcht.ạ.iiREAD.T.ruyệnb.ịcht.ạ.iiREADn quTr-uyệndịcht-ạiiREA-D-Tr-uyệndịcht-ạiiREA-D-ỷ dịDị.chtạiiREAD..vn.Dị.chtạiiREAD..vn..

PhựT-ruyệnb-ệntậptạiiiread.vn--T-ruyệnb-ệntậptạiiiread.vn--...

MộT.ruyệnbientậpt.ạ.iire.ad.vnT.ruyệnbientậpt.ạ.iire.ad.vnt rĩCấpnhậ.tnhanhnh.ấtirea.d.vnCấpnhậ.tnhanhnh.ấtirea.d..vnu
kNg-uồ-n:ir-ea-d.vnNg-uồ-n:ir-ea-d.vnia khôDịch--tạiiREAD.v-nDịch--tạiiREAD.v-nng nhữD-ịchtạ-iiREAD.-vn-D-ịchtạ-iiREAD.-vn-ng
bổDịch.tạii.REA.D.vn.Dịch.tạii.REA.D.vn. hựCấpnhậtnhanhnh-ấti-read.-vn-Cấpnhậtnhanhnh-ấti-read.-vn-,
còCấpnh.ậtnhanhnh.ấti-read.vnCấpnh.ậtnhanhnh.ấti-read.vnn bịTruy.ệndị.chtạiiREA.DTruy.ệndị.chtạiiREA.D
Trầ.DịchtạiiREAD.v.n...DịchtạiiREAD.v.n.n VNguồn:ir-ea-d.-vnNg-uồ-n:ir-ea-d.-vnnũ trDịcht-ạiiREAD.v--n-Dịcht-ạiiREAD.v--n-ong
nh-Đangđộctạii-READ.-vn-Đangđộctạii-READ.-vn-á mấTr.uyệnbientậptạii.irea.d.vnTr.uyệnbientậptạii.irea.d.vnt
tiểCấpnhậtnhanhnh-ấti-read.vn--Cấpnhậtnhanhnh-ấti-read.vn--p cậnNguồn:ir.ea.d..vn.Nguồn:ir.ea.d..vn..

Ng-u-ồn:ir-e-ad.vnNg-u-ồn:ir-e-ad.vn- TồDịcht-ạiiRE-AD--vnDịcht-ạiiRE-AD--vnc độ--Nguồn:ir-read.vn--Nguồn:ir-read.vn
thậN--guồ-n:ir-ea-d.vnN--guồ-n:ir-ea-d.vnt nhaDị-c-h--tạiiREAD.vnDị-c-h--tạiiREAD.vnnh, thTruyệnd-ịchtạiiR--EA-DTruyệnd-ịchtạiiR--EA-D
pháD-ịchtạii-READ.vn--D-ịchtạii-READ.vn--áp nàCấpnhậtnh-anhnh-ấti-read.vn-Cấpnhậtnh-anhnh-ấti-read.vn-y
nhTruyệnbientậpt--t-ạiiread.vn-Truyệnbientậpt--t-ạiiread.vn-in thậNguồn:ir.ea.d..v-nNguồn:ir.ea.d..vnt
quĐangđộ-ctạii--READ.v-nĐangđộ-ctạii--READ.v-nen mấTruyệnbientậptạiiir.e..ad.vn.Truyệnbientậptạiiir.e..ad.vn..

Cấpnhậtnh.anhnh.ấti-read.vnCấpnhậtnh.anhnh.ấti-read.vn- ĐầĐangđ.ộctạiiREAD.vnĐangđ.ộctạiiREAD.vn.y
khô..Truyệnbient.ậptạiiiread.vn..Truyệnbient.ậptạiiiread.vn.ng pháDịc-h-ạiiREAD.-vn-Dịc-h-ạiiREAD.-vn-i
l.ĐangđộctạiiR.EA.D.vn..ĐangđộctạiiR.EA.D.vn.à LữTruy.ệnb.iệntậptạiiiread.vn.Truy.ệnb.iệntậptạiiiread.vn.ng
VàDịchtạii-READ.vn--Dịchtạii-READ.vn--n bộĐangđộ-ctạii-REA-D.v-nĐangđộ-ctạii-REA-D.v-n saN.gu.ồn:ir.ea.d.vn.N.gu.ồn:ir.ea.d.vn.o? X-

Đangđọc-tạiiREAD.-vn-Đangđọc-tạiiREAD.-vn-em rCấpnhậtnhanhnhátiread.d...vn.Cấpnhậtnhanhnhátiread.d...vn.a còT-ru-y-êndicht-ạiiREADT-ru-y-êndicht-ạiiREADng hiệN-g-uồn-:iread.vnN-g-uồn-:iread.vnu cũĐan--gđoctạ-iiREAD.vn-Đan--gđoctạ-iiREAD.vn-ng khôDich.tạiiREA.D..vn.Dich.tạiiREA.D..vn.ng thCấpnhậtnhanhnhátir-ead.vnCấpnhậtnhanhnhátir-ead.vna kéc-Dichtạ-iRE-AD.-vn-Dichtạ-iRE-AD.-vnm NhậĐangđoctạ.ii.RE.A.D.vnĐangđoctạ.ii.RE.A.D.vnc PhoDichtạ-iiR-EAD-.-vnDichtạ-iiR-EAD-.-vng.

DướNg-u-ôn-:iread.-vnNg-u-ôn-:iread.-vni sâTruyệ.nbiêntậpt.ạiiread.vn..Truyệ.nbiêntậpt.ạiiread.vn..n dấCấpnhậtnhanhnhátir-read.vn--Cấpnhậtnhanhnhátir-read.vn--y lêTruyệndicht..ại..iREADTruyệndicht..ại..iREADn mộTruyệnbiểntậpt.ii.read..vn.Truyệnbiểntậpt.ii.read..vn.t trậ-Dich--tạiiREAD.vn--Dich--tạiiREAD.vn-n tiếD-ichtạ-iR-EAD.-vnD-ichtạ-iR-EAD.-vng ồNTruy-ênb-iêntậpt.iiiread-d.vn-Truy-ênb-iêntậpt.iiiread-d.vn-.

KhôĐangđoctạ.iREAD.v.n..Đangđoctạ.iREAD.v.n.ng đượCCậ-pnhậtnhanhnhátiread.v--nCậ-pnhậtnhanhnhátiread.v--n!

HứĐangđọc-tạiiREAD.vn---Đangđọc-tạiiREAD.vn---a KĩNguồ.n.i.rea.d..vnNguồ.n.i.rea.d..vnnh bởDichtạ-iiR-EAD.v--nDichtạ-iiR-EAD.v--n hụ.Truyệndicht.ạii.READ...Truyệndicht.ạii.READ..t mộTru-y-ênbiểntậpt.iiir-ead.vnTru-y-ênbiểntậpt.iiir-ead.vnt rìNgu.ồ.n.ir..ead.v.nNgu.ồ.n.ir..ead.v.nu, liêT-ruyệnbiểnt-ậpt-ạiiread.-vnT-ruyệnbiểnt-ậpt-ạiiread.-vnm cảTruyệndị--ch-tạ-iiREADTruyệndị--ch-tạ-iiREADm thấ--Đa-ngđoctạiiREAD.vn--Đa-ngđoctạiiREAD.vn-y khô.Ng.uồ.n.ir..ead.vn..Ng.uồ.n.ir..ead.vn.ng ồNTruy-ênb-iêntậpt.iiir-ead.vnNgu-ồ.n.ir..ead.vn. RìTruy.êndịc.ht.ạiiREAD.Truy.êndịc.ht.ạiiREAD.u cũC--ậpnhậtnhanhnhátir-read.vnC--ậpnhậtnhanhnhátir-read.vna hấD-icht.ạiiRE-A-D.vn-D-icht.ạiiRE-A-D.vn-n nặ.Cấpnhậtnhanhnhátir.e.ad.vn.Cấpnhậtnhanhnhátir.e.ad.vng nề.Tru.yệndicht.ạiiRE.AD.Tru.yệndicht.ạiiRE.AD, lựĐ.ang..đoctạ.iiREAD.vnĐ.ang..đoctạ.iiREAD.vnc lỏD.ị.chtạ.iREAD.vn.D.ị.chtạ.iREAD.vnm khôĐangđoctạiiREA..D.vnĐangđoctạiiREA..D.vng saTruyệndicht.ại.ii..READTruyệndicht.ại.ii..READi, nhưĐ.angđoctạiiREAD.vnĐ.angđoctạiiREAD.vng cũ.Tr.uyệnbiểntậpt.iiir-ead.vnĐ.angđoctạiiREAD.vnt rả--Đan-gđoctạiiREAD.-vn--Đan-gđoctạiiREAD.-vnt dềN.g.u.ồ.n.iread.vnN.g.u.ồ.n.iread.vn bịĐa--ngđoctạiiR-EAD.vnĐa--ngđoctạiiR-EAD.vn- ngườĐangđoctạiiREA.D.vn..ĐangđoctạiiREA.D.vn...i cDichtạ-i-iiRE-AD.vnDichtạ-i-iiRE-AD.vno thĐ-angđoct-ạiiREAD.-vnĐ-angđoct-ạiiREAD.-vnh phNguồ.n.ire..ad.v.nNguồ.n.ire..ad.v.náp cNg--uồ.n-:iread.vnNg--uồ.n-:iread.vnao mĩCấpnhậtnhanhnhátir-read.vn--Cấpnhậtnhanhnhátir-read.vn--nh khấĐ-angđoctạ-iiREAD.-vnĐ-angđoctạ-iiREAD.-vnc chềN..guồ.n:iread.vn..N..guồ.n:iread.vn..

Tru-yệnbiểnt-ậpt.iiir-ead.-vnTru-yệnbiểnt-ậpt.iiir-ead.-vn- MỏNg-uồ.n.ir..ead.-vnNg-uồ.n.ir..ead.-vn!

KhoảTruyệnbiểnt.ậpt.iiir-ead..vn.Truyệnbiểnt.ậpt.iiir-ead..vn.nh khấTruyệ.n.bi.êntậpt.iiir-ead.vn.Truyệ.n.bi.êntậpt.iiir-ead.vn.c TràCấpnhậtnhanhnhátir-read.vnCấpnhậtnhanhnhátir-read.vnm VC--ậpnhậtnhanhnhátir-read.vnC--ậpnhậtnhanhnhátir-read.vnữ áDichtạ-iiREA-D.v-n-Dichtạ-iiREA-D.v-n-p sảTruyệnbiểntậpt.iiir-ead.v-n--Truyệnbiểntậpt.iiir-ead.v-n--t, liêĐangđoctạiiREA-D.vn--ĐangđoctạiiREA-D.vn--n đấDich-tạiiRE-AD.-vn-Dich-tạiiRE-AD.-vn- rTru-y-ênbiểntậpt.iiir-ead.vnTru-y-ênbiểntậpt.iiir-ead.vna mộ..Truyệnbiểntậpt.iiir-ead.vn..Truyệnbiểntậpt.iiir-ead.vn.t quẻĐangđoct.ạiiRE.AD.vnĐangđoct.ạiiRE.AD.vn.n, quyDị.chtạiiREAD..vn..Dị.chtạiiREAD..vn.ên thDich-tạiiRE-AD.-vn-Dich-tạiiRE-AD.-vn-ê nặ..Tr.uyệnbiểnt.ậpt.iiir-ead.vn..Tr.uyệnbiểnt.ậpt.iiir-ead.vng nềĐangđoct...ct.ạiiREAD.vnĐangđoct...ct.ạiiREAD.vn mảNg-uồ.n.iread-d.-vnNg-uồ.n.iread-d.-vng thNg.uồ.n:iread..vn.Ng.uồ.n:iread..vn.eo mộTruyệndicht.ạiiRE.A.D.Truyệndicht.ạiiRE.A.D.t luồN-guồ.n-:ir-ead.vnN-guồ.n-:ir-ead.vng khTruyệnbiểntậpt.iiir-ead-d.vn--Truyệnbiểntậpt.iiir-ead-d.vn--i tứĐa.ngđoct.iiREAD.v.nĐa.ngđoct.iiREAD.v.n.c bTruyệnbiểntậpt.iiir-ead.-vn-Truyệnbiểntậpt.iiir-ead.-vn-á đạoCấpnhậtnhanhnhátir-read.vn.Cấpnhậtnhanhnhátir-read.vn. âTruyệ.n.dich.t.ạiiREAD.Truyệ.n.dich.t.ạiiREAD.m sảTruyệndicht.ạiiREA-D--Truyệndicht.ạiiREA-D--t.

Hứ-Dicht.ạiiREAD.-v-n-Dicht.ạiiREAD.-v-n-a Kĩ-Truyệnb-iêntậpt.iiir-ead.vn--Truyệnb-iêntậpt.iiir-ead.vn-nh kiNgu.ồ.n.:iread..vnNgu.ồ.n.:iread..vnnh hoàĐ-angđoct--t.ạiiREAD.vnĐ-angđoct--t.ạiiREAD.vng, miềNg-uồ.n-:iread.vnNg-uồ.n-:iread.vnm cườT.ruyệ..ndicht.ạiiRE.ADT.ruyệ..ndicht.ạiiRE.ADg tDicht.ại..iREAD..vnDicht.ại..iREAD..vnhu rĩC-ậpnhậtnhanhnhátir-ead.vnC-ậpnhậtnhanhnhátir-ead.vnu, ng-Cấpnhậtnhanhnhátir-ead.vn--Cấpnhậtnhanhnhátir-ead.vn-ăn trTruyệnb.ii.n.ậpt.iiir-ead.v.nTruyệnb.ii.n.ậpt.iiir-ead.v.nở mộTruyệnb.ii.n.ậpt.iiir-ead.v.nTruyệnb.ii.n.ậpt.iiir-ead.v.n t quyC--ậpnhậtnhanhnhátir-ead.vnC--ậpnhậtnhanhnhátir-ead.vn-ên cườD.ị.cht.ạiiREAD.vnD.ị.cht.ạiiREAD.vn.g lựTr-uyệnb-iêntậpt.iiir-ead.-vnTr-uyệnb-iêntậpt.iiir-ead.-vnc kiNguồ.n-ir--e-ad.vnNguồ.n-ir--e-ad.vna.

ẦmTruyệnbiểntậpt.iiir-ead.vn--Truyệnbiểntậpt.iiir-ead.vn--..

NấNguồ.n:ire--ad--.vnNguồ.n:ire--ad--.vnm quyTruyệnb.ii.êntậpt.iiir-ead..vn.Truyệnb.ii.êntậpt.iiir-ead..vn.ên phĐangđoct.ạiiRE--AD.-vnĐangđoct.ạiiRE--AD.-vnm tr- Tru-yệndicht.ạiiRE-AD--Tru-yệndicht.ạiiRE-AD-ào nộCấpnhậtnhanhnhátir-read.vnCấpnhậtnhanhnhátir-read.vni tứDicht.ạiiREA---D.vn-Dicht.ạiiREA---D.vn-c bDịc-h-t.ạiiREAD.vn--Dịc-h-t.ạiiREAD.vn--á đạoT-ruyệndị--ch-t.ạiiRE-ADT-ruyệndị--ch-t.ạiiRE-ADvT.r.uyệnbiểntậpt.iiir-ead.d.vnT.r.uyệnbiểntậpt.iiir-ead.d.vnà lựTruyệndicht.ạiiR--EADTruyệndicht.ạiiR--EADc lượnDicht.ạii.RE.AD.vnDicht.ạii.RE.AD.vng cườN...guồ.n:iread.vnN...guồ.n:iread.vng bạoCấpnhậtnhanhnhátir-read.-vnCấpnhậtnhanhnhátir-read.-vn, trựTruyệndicht.ạiiR--EADTruyệndicht.ạiiR--EADc tiếDicht.ạii--iREAD.-vnDicht.ạii--iREAD.-vmp chấĐangđoct.ạiiRE-AD.-v-nĐangđoct.ạiiRE-AD.-v-nm Hứ-Nguồ.n:iread-d.-vnNguồ.n:iread-d.-vna KĩD.ị.cht.iiREA..D.vnD.ị.cht.iiREA..D.vnh lựTru-y-ênb-i-êntậpt.iiir-ead.vnTru-y-ênb-i-êntậpt.iiir-ead.vni lạNguồ.n.:iread.v.nNguồ.n.:iread.vni vàT..ruyệndị.cht.ạiiREAD.T..ruyệndị.cht.ạiiREAD.i bướcTruyệnb.ii.ên.t.ậpt.iiir-ead.vnTruyệnb.ii.ên.t.ậpt.iiir-ead.vn, khCấpnhậtnhanhnhátir-read.vnCấpnhậtnhanhnhátir-read.vn.vni huyNg-uồ.n:iread---d.vnNg-uồ.n:iread---d.vnết sôTru.y.ênd.ị.cht.ạiiREAD.Tru.y.ênd.ị.cht.ạiiREAD.i tràCấpnhậtnhanhnhátir-read.vnCấpnhậtnhanhnhátir-read.vno.

CòDicht.ạii..READ.vnDicht.ạii..READ.vnm khôNgu-ồ.n-:iread.-vnNgu-ồ.n-:iread.-vn-ng đoiĐa.ngđoct.ạiiREAD..vnĐa.ngđoct.ạiiREAD..vn hầNguồ.n:ir-ead.-vnNguồ.n:ir-ead.-vnm đứmTruyệnd.ịc..ht.ạiiR.EADTruyệnd.ịc..ht.ạiiR.EADg vữmT-ruyệnb-iêntậpt.iiir-ead.-vnT-ruyệnb-iêntậpt.iiir-ead.-vng, TràTru.y.êndicht.ạiiREAD..Tru.y.êndicht.ạiiREAD..n

VĐan.gđoct...aiiREAD.vnĐan.gđoct...aiiREAD.vnũ ởTruy.ện.bi.êntậptạ.iiread.vnTruy.ện.bi.êntậptạ.iiread.vn trướT-ru-yệndịch-tạ-iiREADT-ru-yệndịch-tạ-iiREADc mặDich---tạii-READ.vnDich---tạii-READ.vnt lạD-ịchtạ-ii-READ.v-nD-ịchtạ-ii-READ.v-ni biểĐ.angđoctạiiRE.AD.v.nĐ.angđoctạiiRE.AD.v.n.n mấCậ--pnhậtnhanhnhátiread-.vn-Cậ--pnhậtnhanhnhátiread-.vn-.

T.ruyệ..ndịchtạii.READT.ruyệ..ndịchtạii.READ- KhôCậpnhậtnhanhnhátir.ead.v.n.Cậpnhậtnhanhnhátir.ead.v.n.ng xonNguồnn-ir-ead.--vniNguồnn-ir-ead.--vng..

HứĐangđo.ctạiiRE..AD..vnĐangđo.ctạiiRE..AD..vna KíTr-u-yệnbientậ-ptại-iread.vnTr-u-yệnbientậ-ptại-iread.vnnh vừCậpnhậtnhanhnhátiread.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.vna mớT-ruyệnbientậptại-iread-.vn-T-ruyệnbientậptại-iread-.vn-i ônCậpnhậtnhanhnhátiread.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.vn địnDich.tạii.READ..v.nDich.tạii.READ..v.nh thĐa-ngđoctạ-i-READ.vnĐa-ngđoctạ-i-READ.vn-ân hìnDich.tạiiR-E--AD.vn-Dich.tạiiR-E--AD.vn-h, sTruy-ệnbientậptạ-iiread.vn-Truy-ệnbientậptạ-iiread.vn-au lưCậpnhậtnhanhnhátiread.v-nCậpnhậtnhanhnhátiread.v-nng đầC-ậpnhậtnhanhnhátiread-d.vnC-ậpnhậtnhanhnhátiread-d.vn truyCậpnhậtnhanhnhátiread.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.vnền đếnDị.ch.tạii.REA.D.vnDị.ch.tạii.REA.D.vn tiể.T.r.uyệndịchtạiiREAD.T.r.uyệndịchtạiiREADng kịTruyệ-nbiệntậptại-iread.vn-Truyệ-nbiệntậptại-iread.vn-nh phoĐan-gđ---octạiiREAD.vnĐan-gđ---octạiiREAD.vnng đầNngu...ôniread.d.vnNgu...ôniread.d.vng tiểCậpnhậtnhanhnhátiread-.vnCậpnhậtnhanhnhátiread-.vnc đầCậpnhậtnhanhnhátiread.vn...Cậpnhậtnhanhnhátiread.vn... khôĐa-ngđoctạ-iiR-EAD.vnĐa-ngđoctạ-iiR-EAD.vnng còDị.ch.tạiiREAD.vn..Dị.ch.tạiiREAD.vn..n kịĐangđoctạ-ii-READ.-v-nĐangđoctạ-ii-READ.-v-np nừĐangđoctạ-iiREAD.vnĐangđoctạ-iiREAD.vn.

NgTruy-ệndịchtạ-iREAD--Truy-ệndịchtạ-iREAD--ay sD.ịchtạ.iiREAD..vn.D.ịchtạ.iiREAD..vn.au đóDich.tạiiREAD..v.nDich.tạiiREAD..v.n, cảCậpnhậtnhanhnhátiread--d.vnCậpnhậtnhanhnhátiread--d.vnm gịTruy.ệndịchtạiiREAD.Truy.ệndịchtạiiREAD.ác đầĐ-angđoctạ-iREAD.vn--Đ-angđoctạ-iREAD.vn--u nhưDich-tạiiRE-A-D.vn-Dich-tạiiRE-A-D.vn-c từDị.ch.tạiiREA.D..vnDị.ch.tạiiREA.D..vn mớCậpnhậtnhanhnhátiread.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.vnng truyDich-tạ-iiR-EAD.vnDich-tạ-iiR-EAD.vnền đếnĐangđoctạii-READ.vnĐangđoctạii-READ.vn.

PhânDị.ch.tạiiR-EAD.-v-nDị.ch.tạiiR-EAD.-v-nh..

Mộ.T.ruyệnbientậptạiiiread.vn..T.ruyệnbientậptạiiiread.vn.t cướTruyệnbientậptạiiiread.d.vnTruyệnbientậptạiiiread.d.vnc s-Đ-angđoctạiiR-EA-D.vnĐ-angđoctạiiR-EA-D.vnau lưNguồnn-iread.-v-nNguồnn-iread.-v-nng đầCậpnhậtnhanhnhátiread.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.vn trứĐangđoctạ-iiREAD.-v-nĐangđoctạ-iiREAD.-v-nng HứNguồnn-ir-ead.vnNguồnn-ir-ead.vna KíCậpnhậtnhanhnhátir.ead.vnCậpnhậtnhanhnhátir.ead.vnnh ôD..ịchtạiiREA.D.vnD..ịchtạiiREA.D.vnm mớT-ru-yệndịchtạiiREAD--T-ru-yệndịchtạiiREAD--ng bDich-tạ-i-READ.vn--Dich-tạ-i-READ.vn--ay giữĐangđo-c-tạiiRE-AD.vnĐangđo-c-tạiiRE-AD.vna khô.Nguồnn-ir-ead.vn.Nguồnn-ir-ead.vnng truCậpnhậtnhanhnhátir.ead.vnCậpnhậtnhanhnhátir.ead.vn-ng, phTruy-ệndịch-tạiiR-EADTruy-ệndịch-tạiiR-EADát rNgu-ôn-ir-ead.vnNgu-ôn-ir-ead.vna tiể.Nguồnn-ir-ead.vnNguồnn-ir-ead.vnng gầNg-u-ôn-ir-ead.-v-nNg-u-ôn-ir-ead.-vno thDich.tạ.ii.R.EAD.vnDich.tạ.ii.R.EAD.vnt tĐangđoctạiiREAD..v.nĐangđoctạiiREAD..v.nê tảTruyệnbientậptạiiiread.vn--Truyệnbientậptạiiiread.vn--m liệCậpnhậtnhanhnhátiread.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.vnt phểN-guồnn-ir-ead.vnN-guồnn-ir-ead.vn.

ÂmĐ-angđoctạ-iREAD.vnĐ-angđoctạ-iREAD.vn..

S--Cậpnhậtnhanhnhátiread.vn--Cậpnhậtnhanhnhátiread.vn-au Vươ-Tru-yệndịch-tạ-i-READ-Tru-yệndịch-tạ-i-READng LầĐangđoctạ-i-READ.vnĐangđoctạ-i-READ.vnng VầCậpnhậtnhanhnhátiread-d.vnCậpnhậtnhanhnhátiread-d.vnn, lạDị..ch.tạiiREA.D.vnDị..ch.tạiiREA.D.vni mớDị.ch.tạiiRE-AD.-v-nDị.ch.tạiiRE-AD.-vnt nguồnn-ir-ead.vn.Nguồnn-ir-ead.vni bịĐangđoctạiiRE-AD.vn--ĐangđoctạiiRE-AD.vn-- TrầTru-yệndịchtạiiREA-D--T-ruyệndịchtạiiREA-D--n VTru-yệnbientậptạ-iiread.vnTru-yệnbientậptạ-iiread.vn.ũ đầT-ru-yệndịchtạiiREAD-T-ru-yệndịchtạiiREADrNgu-ôn-ir-ead.vnNgu-ôn-ir-ead.vna khôDị.ch.tạiiREAD.-v-nDị.ch.tạiiREAD.-v-n-i sầCậpnhậtnhanhnhátiread.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.vn-n đầDich.tạii-READ.v-nDich.tạii-READ.v-n-- vồĐ.angđoctạ.iiRE.AD.vnĐ.angđoctạ.iiRE.AD.vn.

DườC-ậpnhậtnhanhnhátiread.vnC-ậpnhậtnhanhnhátiread.vni sầĐangđo..ctạiiREA.D.vnĐangđo..ctạiiREA.D.vn.n lầNguồnn-ir-ead.vnNguồnn-ir-ead.vnp từTru-yệnbientậptạiiiread.-v-nTru-yệnbientậptạiiiread.-vnc trĐ.angđoctạ-iREAD..vnĐ.angđoctạ-iREAD..vno nểDị.ch.tạiiRE.AD.vnDị.ch.tạiiRE.AD.vn.n yểN-guồnn-ir-ea-d.vnN-guồnn-ir-ea-d.vnn tìnTruyệnbientậptạiiiread.vnTruyệnbientậptạiiiread.v-nh, sN-guồnn-ir-ea-d.-v-nN-guồnn-ir-ea-d.-vnau đóCậpnhậtnhanhnhátiread.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.vn đầĐangđoctạiiREAD.v.nĐangđoctạiiREAD.v.n y lể-Truyệnbientậptạ-iiread.vn-Truyệnbientậptạ-iiread.vnn mớCậpnhậtnhanhnhátiread.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.vnt trầT-ruyệndịch-tạiiR-EADT-ruyệndịch-tạiiR-EADn sồCậpnhậtnhanhnhátiread.-v-nCậpnhậtnhanhnhátiread.-vnnng lầDich-tạiiR-EA-D.vnDich-tạiiR-EA-D.vn.

Cậpnhậtnhanhnhátiread.vn--Cậpnhậtnhanhnhátiread.vn--- ĐầN..guồnn-ir-ead.vnN..guồnn-ir-ead.vny lầNg-u-ôn-ir-ead.vnNg-u-ôn-ir-ead.vna tầĐangđoctạ-ii-READ.vnĐangđoctạ-ii-READ.vnop lầTruyệndịch-tạ-iiR-EADTruyệndịch-tạ-iiR-EADkhC-ậpnhậtnhanhnhátiread.vnC-ậpnhậtnhanhnhátiread.vno trườTruy-ệndịchtạii-READTruy-ệndịchtạii-READc, lạĐangđoctạ-iiREAD.-v-nĐangđoctạ-iiREAD.-vni bịNguồnn-ir-ead.vnNguồnn-ir-ead.vn thNguồnn-ir-ead.-v-nNguồnn-ir-ead.-vnau thầCậpnhậtnhanhnhátiread.vnCậpnhậtnhanhnhátiread.vnm nhC-ậpnhậtnhanhnhátiread.vnC-ậpnhậtnhanhnhátiread.vn-ư vậyTruyệndịch-tạ-iiREAD-Truyệndịch-tạ-iiREAD-?

Tr.uy.ệnbientậptạiiiread.vnTr.uy.ệnbientậptạiiiread.vn- CáTruyệnbientậptạiiiread.vnTruyệnbientậptạiiiread.vn.c nguồnn-ir-ead.vnĐ.angđoctạiiRE.AD.vnĐ.angđoctạiiRE.AD.vnoi cNgu-ôn-ir-ea-d.vnNgu-ôn-ir-ea-d.vno nhTruy.ệndịchtạiiRE.AD.Truy.ệndịchtạiiRE.AD.in thầTruyệndịch.tạiiREA.D.Truyệndịch.tạiiREA.D.y khôĐan.gđoct.iiREAD..vnĐan.gđoct.iiREAD..vnng? ThCậpnhậtnhanhnhátiread..v-nCậpnhậtnhanhnhátiread..v.nân phCậpnhậtnhanhnhátiread.-v-nCậpnhậtnhanhnhátiread.-vnap củĐangđoctạii-READ.-v-nĐangđoctạii-READ.-vna TrầDich-tạ-iiREA-D.v-nDich-tạ-iiREA-D.v-nn V.Dich.tạiiREA.D.v.n.Dich.tạiiREA.D.v.n.ũ

v.Dịch tại. iREA.D..vn.Dịch tại. iREA.D..và Nhạ Truệ. nbiệntập tại iREA.D..vn. Truệ. nbiệntập tại iREA.D..vn. c
PhĐangđọc. tại iREA.D..vn.Đangđọc. tại iREA.D..v.nong ho-Truệ-ệndịch-ại-READ-Truệ-ệndịch-ại-READ
Đangđọc. tại. RE.AD.vnĐangđọc. tại. RE.AD.vnàn tươCấp-nhậtnh-anhnhấtire-ad.vn-Cấp-nhậtnh-anhnhấtire-ad.vn-ng
tựNg.uồn.:.iREA.D..vnNg.uồn.:.iREA.D..vn. m-Cấpnhậtnh-nhnhấtiread-d.vn-Cấpnhậtnh-nhnhấtiread-d.vnà
hồC.ập.nhậtnhanhnhấtiread..vnC.ập.nhậtnhanhnhấtiread..vna hãĐangđọc-tạiiRE-AD.v-n-Đangđọc-tạiiRE-AD.v-n-u
lạTru.ệndịch..tạiiREA.DTru.ệndịch..tạiiREA.Di khôCấpnhậtnhanhnhấtiread.v-nCấpnhậtnhanhnhấtiread.v-nng
kếDị.chtạiiR.E.A.D.vnDị.chtạiiR.E.A.D.vnm ch. Truệ. ndịch tại. iREAD..Truệ. ndịch tại. iREAD.út nãĐa.ngđọc. tại iREAD.vn.Đa.ngđọc. tại iREAD.vn..o.

ĐệN-guồN-.i-r-eaD.vnN-guồN-.i-r-eaD.vn từTruệ--nbiệntập tại iREAD.vn-Truệ--nbiệntập tại iREAD.vn- dưóC-ậpnhậtnhanhnhấ-tiread.vnC-
ậpnhậtnhanhnhấ-tiread.vni sãDị-c-htại-i-READ.vnDị-c-htại-i-READ.vnn hoặN-g-uồN-.iREAD.vnN-g-uồN-.iREAD.vnc
ki.NgườN.iR.eaD..v.n.NgườN.iR.eaD..v.nnh thã-NgườN-.i-read.-vn-NgườN-.i-read.-vnn, hoặTruệN-dịch-t-ạiiREADTruệN-dịch-t-ạiiREADc trảTr-
uệndịch-t-ạiiREAD-Tr-uệndịch-t-ạiiREAD-m tũCậ.pnhậtn.hanhnhấtiread.v.nCậ.pnhậtn.hanhnhấtiread.v.n.

NgườĐangđọc---ctạiiREAD.v-nĐangđọc---ctạiiREAD.v-ni hữTr-uệndịch tại iR-E-AD-Tr-uệndịch tại iR-E-AD-u
tãTr-uệndịch-ctạiiREAD-Tr-uệndịch-ctạiiREAD-m th.Cậpnh.ậtnhanhnhấtiread.vn..Cậpnh.ậtnhanhnhấtiread.vn.i
phĐan.gđ.ợctại.iiR.EAD.vnĐan.gđ.ợctại.iiR.EAD.vnát hiệ.Ngũ.ồN.iR.eaD.vnNgũ.ồN.iR.eaD.vnn thĐangđ...ợctạiiRE.AD.vnĐangđ...ợctạiiRE.AD.vnn
phTru.ệnbiệntập.t.ạiiR.EaD.vnTru.ệnbiệntập.t.ạiiR.EaD.vnáp củTru.ệnbiệntập.t.ạiiR.EaD.vn.Tru.ệnbiệntập.t.ạiiR.EaD.vn.a
TrầN-guồN-.iR.eaD..v-nN-guồN-.iR.eaD..v-n VĐangđ.ợct.ại.iiREA.D.vnĐangđ.ợct.ại.iiREA.D.vnũ rãĐangđợct.ại-iiREAD-.vn--Đangđợct.ại-iiREAD-.vn--t
kỹNgườN.iR.EaD..v.n.NgườN.iR.EaD..v.n lạNgườN-.i-read..vnNgườN-.i-read..vn.

BãĐangđợct.ạiiRE-AD.-vn--Đangđợct.ạiiRE-AD.-vn--g khôTru.ệnb.iệntập tại iREAD.vn.Tru.ệnb.iệntập tại iREAD.vn.ng
hãTruệ..ndịch tại.iiREAD.Truệ..ndịch tại.iiREAD.n củTruệnb.iệntập--ại-iread.vn-Truệnb.iệntập--ại-iread.vn-ng
khôDị.cht.ại.iiREA.D.vnDị.cht.ại.iiREA.D.vnng cTruệndịch-ctại-ại-REA-DTruệndịch-ctại-ại-REA-Dó khTruệndịch tại.iiREAD...Truệndịch tại.iiREAD...ã
nãNgườN-.iR.eaD..v---nNgườN-.iR.eaD..v---nng dễTruệnb.iệntập tại iREAD.vn--Truệnb.iệntập tại iREAD.vn-- dãDị.cht.ạiiREAD..vn..Dị.cht.ạiiREAD..vn.ng
thãTruệ-nđi-ctại-ại-REA-DTruệ-nđi-ctại-ại-REA-Dng lợĐangđ.ợct.ại.iiR.EAD.vnĐangđ.ợct.ại.iiR.EAD.vn
nh-D-ịcht.ạiiRE-AD.vn--D-ịcht.ạiiRE-AD.vn-ư vậyĐ.angđ.ợct.ại.iiREAD.vnĐ.angđ.ợct.ại.iiREAD.vn. ToDị.cht.ạiiR.EAD.vn..Dị.cht.ạiiR.EAD.vn..àn
bộDị.cht.ạiiR.EAD.vnDị.cht.ạiiR.EAD.vn quTruệndi-ctại-ại-REA-DTruệndi-ctại-ại-REA-Dá trĐi.cht.ạiiREAD..vnĐi.cht.ạiiREAD..vnnh,
cã-Đangđợct.ạiiRE-AD.-vn--Đangđợct.ạiiRE-AD.-vn-n bãCậpnhậtn.hanhnhấtiread.v.nCậpnhậtn.hanhnhấtiread.v.n
l.Truệndịch tại.iiR.EAD.Truệndịch tại.iiR.EAD.Dà dựC-ậpn-ậtnhanhnhấtiread-.vn-C-ậpn-ậtnhanhnhấtiread-.vn-a
và.Dị.cht.ạiiREA.D..vn.Dị.cht.ạiiREA.D..vno thTruệndi-ct.ại.iiREAD.Truệndi-ct.ại.iiREAD.ân phNg.ườN-.iR.eaD..vnNg.ườN-.iR.eaD..vnáp
khãTruệnb.iệntập.ại.iread.vn.Truệnb.iệntập.ại.iread.vn.c chĐangđ.ợct.ại.iiREAD.vnĐangđ.ợct.ại.iiREAD.vnế
HữTr.uệnb.iệntập.ại.iread.vn..T.ruệnb.iệntập.ại.iread.vn..a Kĩn-Đa-ng-đợct.ại-REA-DTruệndi-ct.ại-REA-Dvnh.

T-ruệ-ệndịch tại iREA-D-T-ruệ-ệndịch tại iREA-D-- LàT-r-uệndịch tại iREAD--T-r-uệndịch tại iREAD--m sD.ị.cht.ạiiREA.D..vnD.ị.cht.ạiiREA.D..vnao
cCấp.nhậtnhanhnhấtiread..vn.Cấp.nhậtnhanhnhấtiread..vn.ó thêĐ.angđ.ợct.ại.iiREAD.vnĐ.angđ.ợct.ại.iiREAD.vn?
LãN.guồN-.iR.eaD..vnN.guồN-.iR.eaD..vnn VãTruệ.n.d.ịcht.ạiiREAD.Truệ.n.d.ịcht.ạiiREAD.n bộĐan.gđ.ợct.ại-ại-REA-DĐan.gđ.ợct.ại-ại-REA-D
củĐ-angđợct.ạiiR-EA-D.vnĐ-angđợct.ạiiR-EA-D.v-na hãĐan.gđ.ợct.ạiiR.EAD.vnĐan.gđ.ợct.ạiiR.EAD.vn.n
đãTru.ệndi-ct.ạiiREAD--Tru.ệndi-ct.ạiiREAD-- tT-ruệndịch tại i-REA-DT-ruệndịch tại i-REA-Du
tớTruệ-n-bi-ệntập-t.ạiiREAD.vnTruệ-n-bi-ệntập-t.ạiiREAD.vni đạDị.cht.ại.iiREA.D.vnDị.cht.ại.iiREA.D.vn
thãCậpnhậtnhanhnhấtiread--vn-Cậpnhậtnhanhnhấtiread--vn-nh gốN.gũ.ồN-.iR.eaD..vnN.gũ.ồN-.iR.eaD..vnnng tT-r-uệndịch tại iREAD--T-r-
uệndịch tại iREAD--a?

SãD-ịcht.ạiiREAD.vn--D-ịcht.ạiiREAD.vn--c mãCậpnhậtn..hanhnhấtiread.vnCậpnhậtn..hanhnhấtiread.vnt
NhạTr-uệnb.iệntập tại iR-EAD.vnTr-uệnb.iệntập tại iR-EAD.vnc PhĐa.ngđ.ợct.ại.iiREAD.vnĐa.ngđ.ợct.ại.iiREAD.vnong
biế--Truệnb.iệntập-t.ạiiREAD.vn--Truệnb.iệntập-t.ạiiREAD.vn-n đốDị.cht.ạii-REA-Dv-Dị.cht.ạii-REA-D.vn-
khôĐa-ngđ.ợct.ạiiREAD.vnĐa-ngđ.ợct.ạiiREAD.vn-ng ngườN-Truệnb.iệntập tại iREAD.vn--Truệnb.iệntập tại iREAD.vn-n-g

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bí Thuật Tinh Thần

Trần Vũ thắng lợi, đối với Vương Lăng Vân và đám người “chặn đánh” mà nói, không thể nghi ngờ là một đòn cảnh cáo.

Đánh bại Hứa Kính top mười khóa trước, đặt địa vị vững chắc của hắc mã Trần Vũ.

Thi đấu Ngoại môn khóa này, xuất hiện ba hắc mã, lần lượt là: Đồng Ngọc Linh, Trần Vũ, Tào Lôi.

Trước đây, biểu hiện của ba người này cũng không thu hút lắm.

Nhưng lần này, ba người đều cường thế đánh bại đối thủ top mười, giành được sáu trận thắng liên tiếp.

Trận này Trần Vũ giành được thắng lợi, tâm tình phức tạp nhất vẫn là Nhạc Phong.

Ba tháng trước, Lăng Vân bộ rơi vào tay Trần Vũ cũng không phải mong muốn của hắn, đây chỉ là ngoài ý muốn.

Vì đề phòng Lăng Vân bộ bị Trần Vũ tiết lộ, Nhạc Phong còn đặc biệt đề nghị mượn một gốc “Nguyên Châu Thảo”.

Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ tới là tên đệ tử sát ngoài viên như Trần Vũ lại có thể tu luyện Lăng Vân bộ đến cảnh giới đại thành.

Có thể nói, đây là ngoài ý muốn trong ngoài ý muốn.

- Có chút thú vị.

Dưới góc đài, Nam Cung Lễ tay cầm quạt xếp, hứng thú nhìn lướt qua Trần Vũ và Nhạc Phong.

Lúc trước ở “hội giao lưu ngoại môn”, Nam Cung Lễ đã phát giác Trần Vũ không đơn giản.

Đương nhiên, hắn chỉ có chút hứng thú với Trần Vũ, không có khả năng xem hắn là đối thủ.

Đối thủ của Nam Cung Lễ chỉ có một, đó chính là Đoàn Kiều Long.

Từ khi tranh tài đến nay, Nam Cung Lễ và Đoàn Kiều Long còn chưa gặp được đối thủ, có thể nói thực lực chân chính của bọn hắn, sâu không lường được.

Cùng lúc đó, Đoàn Kiều Long vừa vận bắt gặp ánh mắt của đối thủ cũ - Nam Cung Lễ.

Bỗng nhiên, ánh mắt của hai người chạm nhau trong không trung.

“Àm...”

Một luồng lực lượng tinh thần ở giữa không trung va chạm.

“Phụt...”

Áo bào của hai người tung bay, sóng khí cường đại vô hình bức lui đám đệ tử xung quanh.

Chỉ thăm dò trong chớp lát.

Sắc mặt Đoàn Kiều Long có chút ngưng trọng, thân hình hơi chấn động, còn trên mặt Nam Cung Lễ thì lại lộ ra một tia quý dị.

Ngoại trừ tiền bối trong tông môn, không người nào có thể nhìn ra, khoảnh khắc vừa rồi, hai người đã tiến hành một đợt giao phong.

Thế nhưng, khí tức vô hình cường đại của hai người đã không thua kém Luyện Tạng kỳ, chỉ thăm dò và giao phong thần bí khó lường lại khiến người xung quanh nhiệt huyết sôi trào.

- Song long tranh bá!

Nhiều đệ tử đều phấn chấn mong đợi.

Lần thi đấu này, có thể nói là thịnh hội mười năm khó gặp.

Song long tranh bá, lại thêm ba thót hắc mã, không ai biết sẽ xảy ra va chạm như thế nào.

...

Đấu loại, nghênh đón vòng thứ tám.

Đến giai đoạn hiện nay, đệ tử còn lại đã không còn kẻ yếu.

Trận chiến tiếp theo đều đặc sắc, lúc thì đánh khó phân thắng bại, lúc thì đủ loại diệu chiêu ồ ạt xuất ra.

Ba thót hắc mã tiếp tục thu hoạch liên thắng.

Đồng Ngọc Linh dùng nội tức thâm hậu khó lường và kiếm pháp khéo léo, nhẹ nhàng đánh bại một vị đối thủ xếp hạng mười hai.

Tào Lô có thể dùng Thiết Sa chương hỏa hầu kinh người, trong vòng năm mươi chiêu đánh bại Dương Phàm hạng chín khóa trước.

- Thua rồi... không ngờ ta lại thua trong tay võ học cấp thấp.

Dương Phàm tay cầm ngân thương, quần áo có vài chỗ bị tổn hại, không cam lòng xuống đài.

Thiết Sa chương của Tào Lôi tu luyện tới đỉnh phong viên mãn, đã lĩnh ngộ một tia chân ý độc hữu, uy lực vượt qua tưởng tượng.

Đối thủ vòng thứ tám của Trần Vũ, chẳng qua chỉ có thực lực top hai mươi, vì vậy đối thủ liền trực tiếp nhận thua.

Hiện nay, biểu hiện của Trần Vũ trong lúc thi đấu đã tạo nên uy danh không nhỏ. Nếu không muốn bị đánh xuống đài, tốt nhất vẫn nên chịu thua.

Màn đêm buông xuống, vòng so tài thứ tám kết thúc.

Nam Cung Lễ và Đoàn Kiều Long làm “song long tranh bá”, vẫn như cũ duy trì liên thắng.

Thời khắc này, người vẫn giữ liên thắng chỉ còn mười hai, mười người.

Ngoại trừ song long tranh bá và ba đầu hắc mã ra, còn có đám người Hồ Nhất Bá xếp thứ tư, Viên Bắc Thông xếp thứ năm, Trình Quân xếp thứ sáu, Hoàng Viên xếp thứ bảy năm ngoài.

...

Ngày thứ ba, bắt đầu vòng đấu loại thứ chín.

Lúc này, chỉ còn ba mươi, bốn mươi đệ tử chưa bị đào thải. Một vài đệ tử thua hai lần, đều lộ vẻ khẩn trương.

Vòng thứ chín, tỉ lệ cường cường gặp mặt đã tăng lên rất nhiều.

- Giang sư muội, người yên tâm, sắp tới Trần Vũ và chúng ta càng có cơ hội gặp mặt.

Hoàng Viên tự tin bảo đảm trước mặt mỹ nhân.

- Ta đương nhiên tin.

Giang Vân Nhi cười khúc khích, lộ ra nụ cười lúm đồng tiền, khiến mấy vị đệ tử tinh anh ngoại môn đều thần hồn điên đảo.

Bởi vì nguyên thạch và mỹ nhân, Hồ Nhất Bá xếp thứ tư, Trình Quân xếp thứ sáu, Hoàng Viên xếp thứ bảy đều nguyện ý ra mặt vì nàng.

- Trần Vũ, ta xem người còn có thể liên thắng mấy trận.

Vương Lăng Vân trầm cười lạnh.

Kết quả, tại vòng thứ chín này, ba đại cường thủ vẫn không đụng mặt Trần Vũ.

Ngược lại Trình Quân xếp thứ sáu và vị thiên tài ngoại môn Nhạc Phong lại gặp nhau.

- Nhạc Phong đấu với Trình Quân.

Tất cả ánh mắt đồng loạt hội tụ trên đài.

Trình Quân là một thiếu niên da vàng đậm, có vẻ hơi già.

Hắn cũng tham gia “hành động chặn đánh” Trần Vũ, nguyên nhân chủ yếu là vì hắn tương đối động tâm Giang Vân Nhi.

Trình Quân không ngờ, bản thân còn chưa đợi gặp được Trần Vũ thì ngược lại đụng độ với thiên tài phong vân Nhạc Phong.

- Trình huynh, chúng ta bắt đầu đi.

Nhạc Phong ôm quyền nói.

Hắn muốn giết vào top năm, top ba, Trình Quân chính là trở ngại không nhỏ.

- Nhạc sư đệ còn không lấy kiếm ra? Đừng nói với ta, người cho rằng chỉ dựa vào thân pháp là có thể thắng lợi?

Trình Quân cười nhạt một tiếng.

“Keng...”

Một thanh bảo khí tàn kiếm trong tay Nhạc Phong xuất ra khỏi vỏ, giống như một đạo hình cung xẹt qua bầu trời đêm lạnh lẽo, tàn mát khí tức sắc bén âm lãnh.

Trình Quân cũng lấy ra một thanh danh kiếm phàm thể chế tác hoàn mỹ.

- Trâm Phong Kiếm.

Danh kiếm trong tay Trình Quân giống như một đạo tạt phong, trên lưỡi kiếm nổi lên hàn quang trong suốt, cuốn theo một đạo kinh khí vô cùng chói tai.

Hần tu luyện Trâm Phong Kiếm, là một môn kiếm pháp rất nổi danh tại ngoại môn.

Ngay cả Trần Vũ cũng từng tu hành qua môn kiếm pháp này.

“Phụt...”

Một kiếm chém ra, không khí bị xé rách, gió cuốn và kinh khí lượn quanh, chắn hết mọi lối tránh đi của Nhạc Phong.

Đối mặt với đối thủ cấp bậc này, Nhạc Phong khó mà chỉ dựa vào ưu thế thân pháp để áp chế.

- Truy Hồn Kiếm.

Thân hình và bảo kiếm của Nhạc Phong hóa thành một chỉnh thể, tàn ảnh và ánh kiếm đan xen, vẽ ra một kiếm độc đáo, cực kỳ mạo hiểm.

“Keng keng keng...”

Trong chớp mắt, hai người đã giao phong mười mấy kiếm.

Đám người dưới sân như ngừng thở, mắt thường rất khó nhìn rõ chi tiết giao phong, chỉ thấy ánh kiếm và kiếm ảnh mờ hồ.

Bịch...

Đột nhiên, một bóng người nhanh chóng rút lui vài bước, có chút chật vật.

Chỉ thấy trên mặt Trình Quân có một tia vết máu.

Nhạc Phong nắm kiếm sau lưng, vẻ mặt mừng rỡ.

- Trình Quân bại rồi?

- Ta còn không nhìn thấy rõ chi tiết, quá nhanh rồi.

Dưới sân ào ào nghị luận.

Trận chiến vừa rồi, bọn họ đã thấy thực lực của thiên tài phong vân ngoại môn Nhạc Phong cùng với đối thủ lão luyện khóa trước Trình Quân.

- Số 49 thắng.

Chấp pháp giả vung cờ xí, tuyên bố Nhạc Phong thắng.

...

- Trình sư huynh tiến bộ không nhỏ, tại sao lại bị đánh bại nhanh như vậy?

Hoàng Viên giật mình thốt lên.

- Kiếm thủ giao phong, thắng bại chỉ trong giây lát. Huống chi, thân pháp của Nhạc Phong hơi thắng nửa bậc, trong tay còn có bảo khí tàn kiếm.

Hồ Nhất Bá quả quyết nói.

Ánh mắt của hắn xẹt qua Nhạc Phong, đây là một đối thủ không thể xem thường.

Thân pháp mạnh, vũ khí mạnh, đây đều là ưu thế.

Trình Quân bại không oan.

Sau trận chiến này, nhân khí của Nhạc Phong tăng vọt, thắng được sùng bái và ái mộ của đông đảo nữ đệ tử. Một vài nam đệ tử cũng kính phục thực lực và phong độ của hắn.

Ngoại trừ trận chiến của Nhạc Phong.

Vòng thứ chín còn có một trận chiến nhận được sự chú ý của mọi người.

- Nam Cung Lễ đấu với Viên Bắc Thông.

Dưới sân, mọi người đều xôn xao, mức độ quan tâm thậm chí còn vượt qua trận chiến của Nhạc Phong.

Trên sân.

Nam Cung Lễ tay cầm quạt xếp, nhìn trắng hán như gấu phía đối diện.

Trắng hán này còn cao hơn người thường nửa đoạn, trước khi khai chiến, song quyền đập vào nhau như chùy sắt, khí tức đã man ạp vào mặt, khiến người ta run sợ.

- Đây là Viên Bắc Thông, đại lực thần đứng đầu ngoại môn.

Trần Vũ cảm thấy hứng thú.

Viên Bắc Thông hạ năm khóa trước. Ưu thế lớn nhất của hắn là trời sinh thần lực.

“Trời sinh thần lực” của hắn là thiên sinh, không phải như Trần Vũ dung hợp với trái tim thần bí, sau này mới có.

- Khai Sơn quyền!

Viên Bắc Thông gầm nhẹ một tiếng, nội tức hùng hậu, chấn động màng nhĩ, song quyền xuất động giống như cối xay phá vỡ không khí, bất kỳ một quyền nào cũng có thể đánh chết ngưi hỏ.

“Àm...” “Àm...”

Một quyền xuất động, mặt đất mơ hồ chấn động, lực lượng kinh khủng đẩy lên một trận sóng khí.

“Phốc...”

Quạt xếp của Nam Cung Lễ đột nhiên đánh lên cánh tay của Viên Bắc Thông, khiến đối phương quất to, thối lui và bước.

Thân hình Nam Cung Lễ bỗng bình trời nổi, đáng cao nửa trượng.

- Lực lượng thật đúng là rất lớn, nội tức hùng hậu, phản ứng cũng không chậm. Không hổ là hạ ngũ năm khóa trước, có thể chính diện đánh nhau với ta.

Nam Cung Lễ mừng rỡ nói.

Đương nhiên, loại hành vi như vậy có chút vô lễ. Suy cho cùng đối phương cũng là người “thần lực trời sinh”, không ngờ Nam Cung Lễ lại dám chính diện nghênh đón.

- Chẳng qua, kết thúc thôi!

Tại vị trí của Nam Cung Lễ để lại một chuỗi tàn ảnh, quạt xếp trong tay đánh về phía Viên Bắc Thông.

Lần này, vẫn là đánh chính diện.

“Meo meo meo...”

Ngay lúc mọi người đang nghi hoặc, Nam Cung Lễ chợt mở miệng phát ra một loạt tiếng mèo kêu quỷ dị.

Thanh âm quỷ dị khiến người ta đầu choáng mắt hoa, tâm thần chấn động.

Đám đệ tử dưới sân, bao gồm cả Trần Vũ đều cảm thấy thần trí, khí huyết đều chấn động.

- Đây là công kích gì?

Trần Vũ run sợ, đây là bọn họ chỉ mới thừa nhận một tia ảnh hưởng nhỏ mà thôi.

- A...

Trên đài, thân hình Viên Bắc Thông bỗng nhiên lão đảo, hai tay ôm đầu, vẻ mặt khó chịu, bộ dạng thống khổ.

Hắn bị toàn bộ thanh âm quỷ dị kia ảnh hưởng, đầu óc trời xoay đất chuyển, trong đầu ong ong không dứt.

“Phịch...”

Chỉ thoáng chốc Viên Bắc Thông khựng lại, một cây quạt xếp đã quét lên người hắn.

“Àm...”

Thân thể cường tráng của Viên Bắc Thông bị đánh rơi ra khỏi sân đấu võ.

Sau khi hấn tỉnh lại, lập tức lớn tiếng gào thét:

- Đó là tà thuật gì, lão tử sao có thể bại...?

Dưới sân, một đám đệ tử ngơ ngác nhìn nhau, lúc nhìn Nam Cung Lễ không khỏi lộ vẻ kính phục sâu sắc.

- Thì ra là bí thuật tinh thần.

- Không hổ là thiếu chủ Nam Cung gia, tuổi còn nhỏ đã tu luyện được bí thuật tinh thần.

Ở đây có một vài tiền bối tông môn kiến thức rộng rãi, liền nhìn thấu mê hoặc trong đó.

Bí thuật tinh thần?

Trần Vũ có cảm giác, loại công kích vô hình vô chất này là một loại uy hiếp đối với bản thân.

Vòng so tài thứ chín nhanh chóng kết thúc.

Qua vòng này, đối thủ của Trần Vũ cũng không phải là top mười, rất dễ thắng lợi.

- Vòng thứ mười!

Trong lòng Trần Vũ phần chấn, so với đấu loại khóa trước, tiến hành mười vòng cũng không xê xích bao nhiêu.

Lúc này, trên tấm bia trận pháp chỉ còn ba mươi, bốn mươi người là tên còn sáng.

Đấu loại đã đi đến giai đoạn cuối.

Tại vòng thứ mười, tỉ lệ gặp phải cường thủ càng cao, dù đứng phải hạng người như Đoàn Kiều Long, Hồ Nhất Bá cũng là bình thường.

Vòng thứ mười, sắp tới Trần Vũ.

Lần này, hấn rút cuộc gặp phải một đối thủ cường lực.

- Ha ha... Trần Vũ, rút cuộc để ngươi gặp phải Hoàng gia gia ta.

Một thiếu niên mập mạp cười lớn, thập phần đắc ý bay vọt lên đài.

- Hoàng Viên.

Đám đệ tử nhìn thấy thiếu niên mập mạp, đều rung mình.

Trong vòng ác nhân, Hồ Nhất Bá và Trình Quân thì đều lộ ra vài phần tiếc nuối.

Chẳng lẽ, tên mập mạp Hoàng Viên này có thể thu được nguyên thạch, còn ôm mỹ nhân về? Hình ảnh như vậy, thật khiến người khác không dám tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thế Không Thể Đỡ

Hoàng Viên xếp thứ bảy, ở trong ngoại môn, tuyệt đối là một nhân vật tàn nhẫn.

Nhìn thấy hấn lên sân, Vương Lăng Vân và Giang Vân Nhi ở dưới sân đều lộ vẻ mừng rỡ: “Lần này Trần Vũ cuối cùng cũng đá phải tầm sát rồi.”

- Trần Vũ, kỷ lục liên thắng của ngươi dừng lại ở đây thôi.

Vương Lăng Vân cười âm lãnh.

Đến lúc này, Trần Vũ đã chín thắng liên tiếp, thêm một thắng nữa là mười thắng liên tiếp, như vậy thì có thể ngồi vững vị trí top mười.

Cũng may, cuối cùng kế hoạch chặn đánh của hắn cũng có thể cản lại Trần Vũ.

- Hoàng Viên đấu với Trần Vũ.

- Thật tốt, hắc mã khóa này đấu với hạng bảy khóa trước, rất đáng chú ý.

Đám đệ tử dưới đài đều có chút mong đợi.

Đối với hai người trên đài mà nói, đám đệ tử đều không có cảm tình gì. Một kẻ thì hoành hành ức hiếp đệ tử ngoại môn, một kẻ thì gây nên công phẫn trong thi đấu.

Hiện tại, để cho hai “ác nhân” này đấu một trận, mọi người đều cao hứng.

- Chẳng qua, thực lực Hoàng Viên quá mạnh, thốt hắc mã Trần Vũ này có thể chiến thắng được không?

Không ít đệ tử đều không quá xem trọng Trần Vũ.

Hoàng Viên ở ngoại môn có ác danh quá lớn, gần sánh bằng Hồ Nhất Bá.

- Tiểu tử, bây giờ ngoan ngoãn chịu thua, lại xin lỗi Vân Nhi sư muội, Hoàng Viên ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Hoàng Viên mập mạp ôm bụng phê đứng trên đài.

Vân Nhi sư muội.

Vài tên đệ tử ở dưới đài đều không khỏi buồn nôn chửi thề. Tình huống này xem ra Hoàng Viên đã tự cho là mình đã chiếm được trái tim mỹ nhân rồi.

- Tên mập mạp thói này.

Giang Vân Nhi xanh mặt, âm thầm tức giận. Nếu không phải muốn xả giận, nàng đã sớm trở mặt.

- Chỉ là hạt gạo cũng dám tranh sáng với ánh trăng.

Trần Vũ nhạt nhẽo nói.

- Câm miệng! Những lời này là ta nói mới đúng.

Hoàng Viên giận tím mặt.

Một tên đệ tử đã từng ở ngoài rìa ngoại môn, lại dám dùng ánh trăng và hạt gạo để ví von. Máu chốt nhất là hắn còn bị xem là hạt gạo.

Mọi người ở dưới sân đều ngạc nhiên cười to.

Trần Vũ bộ dạng tựa cười mà không phải cười, hiển nhiên đang cố ý đùa giỡn Hoàng Viên.

Nếu là trước đây, lúc Thông Mạch sơ kỳ, tầng thứ da đồng, hắn quả thật còn có chút kiêng kỵ Hoàng Viên.

Nhưng bây giờ, thực lực của hắn không chỉ tăng lên một bậc, phong mang càng lộ rõ.

Hoàng Viên chính là một nhân vật thích hợp làm đá mài đao.

- Ngươi muốn chết!

Hoàng Viên động thân, thân thể tròn vo lại cực kỳ linh hoạt.

“Phịch...”

Trong nháy mắt, thể hình tròn vo của hắn đã đi tới trước mặt Trần Vũ.

- Hàng Long Thủ!

Một tay của Hoàng Viên mơ hồ bành trướng vài phần, giống như cái quạt hương bồ khổng lồ, mang theo nội tức hùng hồn kinh người rít gào, một chưởng đập tới mặt Trần Vũ.

- Muốn đánh mặt ta? Có phải hơi gấp rồi không?

Trần Vũ thong thả tự nhiên.

“Vụt...”

Thân hình hần nhẹ nhàng xoay một cái, tránh thoát một chiêu của Hoàng Viên, còn thuận thế áp sát đối phương.

- Hừ! Mở tưởng dùng thân pháp áp chế ta.

Hoàng Viên cười lạnh một tiếng, thân thể mập mạp tron trượt hết sức, chỉ hơi chuyển động, một bàn tay lớn khác giống như cái xẻng sắt, quét tới yết hầu Trần Vũ.

Trần Vũ có chút ngoài ý muốn.

Thân pháp của Hoàng Viên chỉ kém Nhạc Phong một chút, không ngờ có thể lấy tĩnh chế động, thập phần lão luyện.

Thấy vậy, hần khẽ hít một hơi thật sâu, một quyền ngạnh kháng “Hàng Long thủ” của Hoàng Viên.

“Vù...”

Nắm đấm của Trần Vũ đánh ra, toàn bộ cánh tay đều bành trướng vài phần, hóa thành một cái đại thủ xanh đồng, cũng ngưng tụ một đoàn khí kinh âm sát bá đạo.

- Ô! Đồng Tượng công dường như đã được tu hành tới da đồng đại thành trở lên.

Nam Cung trưởng lão râu bạc thoáng xẹt qua một tia ngạc nhiên trong mắt.

“Ầm...”

Một đạo sóng khí kinh người dấy lên tại vị trí giữa hai người.

Khoảnh khắc giao phong, sắc mặt Hoàng Viên đại biến.

“Phịch phịch phịch...”

Thân hình Hoàng Viên trực tiếp thối lui vài bước, bàn tay mơ hồ đau nhói.

- Làm sao có thể... Lực lượng của ngươi...

Về mặt Hoàng Viên biến hóa, khó mà tiếp nhận nổi.

Phải biết rằng, từ nhỏ hần đã tu hành một môn công pháp hoành luyện gia truyền, bất kể lực lượng hay lực phòng ngự đều áp chế cùng cấp.

Nhưng một kích vừa rồi, chính hần lại bị áp chế.

Bị lực lượng nghiền ép, chỉ lúc giao thủ với đại lực thần ngoại môn “Viên Bắc Thông” mới từng xuất hiện.

Đám đệ tử dưới sân lại càng khiếp sợ hơn.

Đám người Hồ Nhất Bá, Trình Quân, Vương Lăng Văn cũng lộ vẻ như nhìn thấy quỷ.

Thế nhưng, một màn tiếp theo, càng vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

- Một kích vừa rồi, ta còn chưa dùng đến năm thành thực lực, ngươi cũng chỉ có vậy mà thôi.

Trần Vũ cười nhạt.

Năm thành thực lực.

Chỉ trong nháy mắt, bốn chữ này giống như sóng lớn kinh thiên, quét ngang suy nghĩ đám đệ tử.

Hoàng Viên càng có cảm giác bản thân nhỏ bé bị sóng lớn nuốt chửng.

Một khắc này, thiếu niên cao lớn đối diện, giống như hóa thành một cự nhân, mang theo khí thế ngập trời không gì cản nổi.

- Năm thành thực lực? Không phải là thật chứ?

- Tiểu tử này thật bốc phét...

Không chỉ đám đệ tử, ngay cả một vài tiền bối tông môn ở đây cũng đều kinh ngạc chú ý.

- Thú vị, không chỉ mượn lực lượng ngôn ngữ tạo nên áp lực tâm lý cho đối thủ, còn có thể xây dựng khí thế của mình.

Tông chủ Vân Nhạc môn mỉm cười.

Có đôi khi, cao thủ giao phong, dưới tình huống thực lực tương tự, một bên có thể phá hủy chiến tuyến tâm lý của đối phương, đã xem như có cửa đột phá rồi.

- Hừ! Chẳng qua là chút thông minh vặt mà thôi.

Hạ tiên cô hừ lạnh một tiếng, trên ngọc nhan đoan trang thoáng hiện vài tia khinh thường.

- Ta không tin! Đừng mơ dùng đòn tâm lý.

Hoàng Viên cũng không ngốc, gầm nhẹ một tiếng, hai tay mở ra, càn trở nên cứng rắn, phảng phất giống như hai cái kềm sắt khổng lồ.

“Vù...! Vù...”

Hai cánh tay hần vung lên, nội tức cuồng bạo dâng trào, quanh người kinh phong gào thét.

Trong khoảng khắc, Hoàng Viên dốc hết công lực cả đời, toàn bộ lực lượng ngưng tụ thành một kích đỉnh phong.

Nếu như nói, một kích vừa rồi hần chỉ phát huy tám thành thực lực, vậy thì lúc này, có thể là phát huy vượt xa bình thường, mười hai thành.

- Vân Sát quyền!

Trần Vũ biến đổi quyền thế, trên người bắn ra một luồng khí tức hung sát hùng hực, nội tức âm sát bá đạo phát ra tiếng rít trầm thấp.

“Ầm...”

Một quyền này, trong tiếng nổ vang mơ hồ, đánh ra một đoàn sát khí như mây đen, uy lực sát khí hung mãnh áp tới trước mặt, đệ tử dưới đài đều cảm thấy thân thể phát lạnh.

Đây là?

Hoàng Viên hoảng hốt, nội tức khí huyết trong cơ thể đều thoáng đình trệ, thần trí bị sát khí vô hình quét qua.

Dưới tình huống này, mười thành thực lực của hần, không ngờ phát huy không được bảy, tám phần mười.

- Nguyên Sát Thần Công!

- Không đúng! Là Vân Sát quyền...

Một vài trưởng bối tông môn có mặt tại hiện trường đều nhao nhao thất thanh.

Trong gian đình ở giữa.

Tông chủ Vân Nhạc môn, Nam Cung trưởng lão, Hạ tiên cô, đồng thời động dung.

“Ầm...”

Trên sân đấu vô chấn động, Hoàng Viên tựa như châu châu đá xe, bị một quyền hung mãnh bá đạo trực tiếp đánh bay ra ngoài mấy trượng.

“Ôc...”

Hoàng Viên phun ra một búng máu, miễn cưỡng ổn định thân hình, sắc mặt trắng bệch.

Dưới sân, tất cả đều là thanh âm xôn xao.

Một quyền của Trần Vũ, uy thế thật đáng sợ, một quyền mơ hồ đánh ra sát phong như mây đen, có dấu hiệu của Luyện Tạng kỳ.

Mạnh như Hoàng Viên, cũng bị một quyền đánh bay hộc máu.

Hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

- Làm sao lại mạnh như vậy...?

Đám người Vương Lăng Vân kinh hãi thất thanh, Giang Vân Nhi lại càng chấn kinh, còn mơ hồ bị bá khí của một quyền kia hấp dẫn.

Cường hoành, bá đạo, hung mãnh...

Đây là trùng kích do một quyền kia mang lại.

- Năm thành thực lực? Lời nói vừa rồi của tiểu tử kia, thật ra đã rất khiêm nhường rồi.

Tông chủ Vân Nhạc môn trầm giọng nói.

- Hẳn có thể tu hành Vân Sát quyền đến cấp bậc này. E rằng một quyền đã sắp chạm tới đại thành rồi.

Trên mặt Hạ Vũ tiên tử thoáng hiện vẻ kinh sợ.

Bởi vì Mục Tuyết Tinh, cho nên nàng vẫn luôn có thành kiến với Trần Vũ. Nhưng không ngờ tiểu tử này lại có thiên phú quyền pháp võ kỹ cao như vậy.

- Nếu không phải bởi tu vi hạn chế, nói không chừng một quyền vừa rồi chính là Vân Sát quyền đại thành.

Nam Cung trưởng lão lẩm bẩm.

Ở ngoại môn, có thể tu luyện môn công pháp hung hiểm như Vân Sát quyền đến cấp bậc này quả thật hiếm thấy.

Trên sân đấu võ.

Sắc mặt Hoàng Viên trắng bệch, hô hấp gấp gấp, vẻ mặt kinh hãi không cam lòng.

- Ngươi còn muốn đánh?

Trần Vũ nhìn hấn chằm chọc.

- Số 99 thắng.

Chấp pháp giả trực tiếp vung cờ, tuyên bố Trần Vũ thắng lợi.

“Ôc...”

Hoàng Viên lại phun ra một búng máu, thân thể lắc lư kịch liệt, chỉ thiếu chút đã ngã xuống đất.

Mọi người dưới đài lại càng kinh hãi.

Một quyền kia, so với tưởng tượng còn đáng sợ hơn, khiến Hoàng Viên trực tiếp trọng thương. Nếu cưỡng ép chiến đấu, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Khó trách chấp pháp giả lại trực tiếp tuyên bố thắng bại.

- Mười thắng liên tiếp.

Trần Vũ khẽ thở ra một hơi, đi xuống sân đấu võ.

“Vũ...”

Lúc hấn đi xuống, trong mắt đám người lộ vẻ kinh úy, tự động tách ra một con đường cho hấn.

Còn có một số người thì lựa chọn né tránh.

Có một số thì chủ động tiến lên khen ngợi.

- Trần sư huynh, một quyền vừa rồi thật là quá bá đạo.

- Hi hi, Trần sư huynh, một quyền kia thật quá có mùi vị nam nhân, người ta rất thưởng thức nha...

Không chỉ nam đệ tử, ngay cả một vài nữ đệ tử cũng chủ động tiếp cận.

Trần Vũ không khỏi ngạc nhiên.

Lúc trước, hấn cũng không được hoan nghênh như vậy.

Một quyền vừa rồi đã giúp Trần Vũ chân chính lập uy ở ngoại môn, đồng thời xác định địa vị hắc mã của hắn trong đợt thi đấu khóa này.

- Tức chết ta rồi!

Giang Vân Nhi ở cách đó không xa, tức giận tới xanh mặt.

- Thực lực như vậy, hắn làm sao làm được?

Vương Lăng Vân thất hồn lạc phách lắm lắm.

Kế hoạch chặn đánh của hắn, cuối cùng vẫn thất bại.

Thời khắc này, thực lực Trần Vũ bày ra, e rằng có khả năng xông vào đến tận top ba.

Cuộc tỉ thí càng về sau, từng cuộc chiến của vòng thứ mười đều lộ vẻ hết sức đặc sắc.

Trên đài, không có kẻ yếu, thực lực tối thiểu có thể xếp vào top ba mươi.

Trong đó, Hồ Nhất Bá gặp gỡ hắc mã Tào Lôi, trận chiến này hấp dẫn không ít ánh mắt.

Kết quả, chỉ sau mười mấy chiêu, Hồ Nhất Bá vùng động “Bá Vương kích” danh chấn ngoại môn, dưới thế công của hắn, một kích bá đạo vô song quét loại Tào Lôi.

Kỷ lục liên thắng của hắc mã Tào Lôi dừng tại đây.

- “Bá Vương kích” của Hồ Nhất Bá, e rằng cũng là một kiện Bán Bảo Khí.

Trần Vũ thoáng lưu tâm.

Bất kể là tu vi, công lực, lực lượng, Hồ Nhất Bá đều dễ dàng vượt qua Hoàng Viên. Uy danh hạng tư khóa trước, có thể nói là danh xứng với thực.

Hồ Nhất Bá mười thắng liên tiếp, ánh mắt tràn ngập chiến ý băng lãnh, từ trên mặt Trần Vũ lướt qua.

Từ sau lần báo danh tranh phong kia, Hồ Nhất Bá và Trần Vũ đã định sẵn không thể thay đổi cục diện đối địch.

Trong mắt Vương Lăng Vân lại thoáng hiện một tia mong chờ.

Mặc dù Trần Vũ có thể ổn định top mười, nhưng top ba vẫn có trở ngại không nhỏ.

Phía trước còn có những cường thủ như Nam Cung Lễ, Đoàn Kiều Long, Hồ Nhất Bá, Nhạc Phong.

Không lâu sau, vòng đấu loại thứ mười kết thúc.

- Đấu loại kết thúc! Từ thành tích sàng chọn top hai mươi, tiến nhập vòng “Xếp hạng chiến”.

Trước tám bia trận pháp, lão giả áo đen cao giọng tuyên bố.

“Vũ...”

Trên tám bia trận pháp, ngoại trừ tên của top hai mươi ra, phía sau toàn bộ xám xịt, đã bị đào thải khỏi cục.

Đến lúc này, trên tám bia trận pháp, chỉ còn lại sáu người vẫn duy trì mười thắng liên tiếp.

Sáu người này, theo thứ tự là:

Đoàn Kiều Long, Nam Cung Lễ, Hồ Nhất Bá, Nhạc Phong, Trần Vũ, Đồng Ngọc Linh.

Cơ bản có thể xác định, sáu người này có thể ổn thỏa tiến vào top mười, mà top một, thậm chí top ba, đều sẽ được chọn lựa ra từ trong thi đấu của sáu người.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Âm Mưu Xếp Hạng Chiến

Ba ngày, vòng thi đấu trọng yếu thứ nhất của ngoại môn - “Đấu loại”, cuối cùng cũng hạ màn kết thúc.

Trên tấm bia trận pháp.

Tên của top hai mươi lấp lánh rực rỡ, hết sức chói mắt.

Nhất là sáu cái tên đặt song song phía trước, càng thu hút đông đảo sự quan tâm.

- Thật không ngờ hắn có thể đi tới một bước này...

Nhạc Phong khẽ hít một hơi, ánh mắt tập trung vào hai chữ “Trần Vũ” xếp song song với mình.

Ba tháng trước, lúc đánh chết Thiết Tông Hùng, hắn chưa từng ngờ đến sẽ có ngày này.

Sớm biết hôm nay, Nhạc Phong chắc chắn Nhạc Phong sẽ không dùng Lăng Vân bộ làm thẻ đánh bạc, giao dịch với Trần Vũ.

Thân pháp chính là đại ưu thế giúp Nhạc Phong có thể tiến vào top ba.

Như Hồ Nhất Bá, Viên Bắc Thông, hai cạnh tranh hạng nặng này, tại phương diện thân pháp đều hơi kém hắn nửa bậc.

Nhưng Trần Vũ thì khác, hắn cũng là Lăng Vân bộ đại thành, còn tu luyện Vân Sát quyền cao thâm hơn, ngoài ra còn có một môn ngoại công hoành luyện không rõ danh tính.

Nhạc Phong thậm chí có cảm giác, thực lực của Trần Vũ không đơn giản như biểu hiện của hắn.

Nhạc Phong càng hồi hận, càng cho ra một kết luận đáng sợ: Trần Vũ chính là uy hiếp lớn nhất nếu hắn muốn tiến vào top ba.

Thi đấu ngoại môn top ba và top bốn, chênh lệch quá lớn.

Đầu tiên, top ba khen thưởng hai vạn điểm cống hiến, võ học đỉnh cấp, Uẩn Thể đan trung phẩm.

Mà top bốn đến top mười, đều là khen thưởng top mười, trở thành một vạn điểm cống hiến, võ học cao cấp, Uẩn Thể đan hạ phẩm.

Khen thưởng chênh lệch kém cả một bậc.

Tiếp theo, bình thường thì top ba dễ được tuyển chọn vào nội môn hơn.

Có thể nói, chênh lệch giữa top ba và top bốn sẽ ảnh hưởng tới vận mệnh của những người như Nhạc Phong, Hồ Nhất Bá.

Hồ Nhất Bá là một ví dụ điển hình.

Hắn là hạng bốn khóa trước, mà top ba thì trên cơ bản đều tiến vào nội môn.

- Xem ra, ta nhất định phải làm gì đó...

Ánh mắt Nhạc Phong lóe lên, làm ra một quyết định.

Lúc này, chúng đệ tử trên Vân Thiên phong cũng lần lượt tản đi.

Sau khi đấu loại kết thúc, sẽ nghỉ ngơi hồi phục một ngày, cách một ngày sẽ tổ chức xếp hạng chiến.

Suy cho cùng, luân phiên chiến đấu, có không ít đệ tử thân mang thương tích, có chút mệt mỏi, cần tĩnh dưỡng hợp lý.

Trần Vũ không để ý nhiều, sau khi trở về nhà, hắn liền bắt đầu điều tức tĩnh dưỡng, chuẩn bị cho trận quyết chiến ngày mai.

...

Lúc ban đêm, trong một gian đình viện hoang vắng ở ngoại môn.

“Xẹt xẹt...”

Vài thân ảnh đệ tử ngoại môn lặng lẽ đi vào trong đình viện.

Không lâu sau, trong đình viện tập trung năm người, bốn nam một nữ.

Nếu những đệ tử khác có mặt ở đây, nhất định sẽ giật mình không thôi.

Thi đấu Ngoại môn khóa này, top mười đệ tử lúc này đã xuất hiện đến tận năm người.

Bốn nam một nữ, theo thứ tự là: Hồ Nhất Bá, Viên Bắc Thông, Trình Quân, Nhạc Phong, Đồng Ngọc Linh.

- Nhạc Phong, giữa chúng ta cũng không quen thuộc thi phải, đêm nay người đột nhiên triệu tập chúng ta qua đây, không biết có chuyện gì?

Hồ Nhất Bá nhặt nhổ mở miệng nói.

Những người còn lại đều đem ánh mắt tập trung trên mặt Nhạc Phong.

Thì ra, Nhạc Phong chính là người khởi xướng của lần tụ hội năm tinh anh này.

- Ta cũng không quanh co lòng vòng. Vòng so tài thứ mười hôm nay, thực lực của Trần Vũ kia, chư vị thấy thế nào?

Nhạc Phong cười nhạt nói.

Trần Vũ!

Hai chữ này vừa ra, trong mắt Hồ Nhất Bá và Trình Quân chợt lóe tinh quang.

Mấy người liếc nhau, rất nhanh liền tỉnh ngộ.

- Nhạc Phong, người là muốn để chúng ta cùng giúp người đối phó Trần Vũ, để người tiến vào top ba?

Trình Quân cười lạnh nói.

- Không, là trợ giúp lẫn nhau, dựa theo kế hoạch của ta, chư vị đều có chỗ tốt.

Nhạc Phong bình tĩnh tự tin nói.

Sau đó, Nhạc Phong hạ giọng, để mấy người đến gần, cẩn thận thì thầm.

Ồ?

Hai người Hồ Nhất Bá, Trình Quân cẩn thận lắng nghe, rất nhanh liền động tâm, có chút chờ mong.

- Ha ha... kế sách hay. Trần Vũ là trở ngại cản đường chúng ta tiến vào top ba. Xếp hạng chiến ngày mai, mỗi người chúng ta khiêu chiến hấn một lượt, xa luân chiến trá hình này, nhất định có thể mài hấn một chết.

Hồ Nhất Bá cười lớn một tiếng, hết sức hài lòng.

Xếp hạng chiến khóa trước đều dựa theo thành tích đấu loại, xếp ra một thứ hạng đại khái.

Sau đó, người không phục có thể khiêu chiến người thứ tự gần trước.

Kế hoạch của Nhạc Phong rất trực tiếp, trong năm cường thủ ở đây, mỗi người đều có thể khiêu chiến Trần Vũ một lần, tiêu hao thể lực nguyên khí đôi phương.

- Viên Bắc Thông, Đồng Ngọc Linh, các người thấy thế nào?

Ánh mắt Hồ Nhất Bá xoay chuyển.

- Nghe Vương Lăng Vân nói, khí lực Trần Vũ kia rất lớn, có xu thế lấn áp tên tuổi “đại lực thần” của ta ở ngoại môn, ta đương nhiên muốn khiêu chiến hấn.

Viên Bắc Thông ồm ồm nói.

- Được.

Đám người Nhạc Phong mừng rỡ, tên Viên Bắc Thông này quả thật đầu óc đơn giản tới cực điểm, rất thích hợp dùng để đánh trận đầu.

Ánh mắt mọi người lại chuyển về phía người cuối cùng - Đồng Ngọc Linh.

- Ta không có bao nhiêu hy vọng tiến vào top ba, nên sẽ không tham dự hành động của các người.

Đồng Ngọc Linh trầm ngâm chốc lát, trả lời.

Lời này của nàng khiến Nhạc Phong có chút thất vọng. Từ trước đến nay, hắn và Đồng Ngọc Linh quan hệ không tệ, không ngờ lần này nàng lại cự tuyệt mình.

Nhạc Phong cũng không biết rằng, ngày ấy cùng nhau tru sát Huyết Thủ Ngốc Đầu, Trần Vũ đã từng cứu Đồng Ngọc Linh một mạng.

Năm người nhanh chóng tản đi.

- Nhạc Phong, ngươi thay đổi rồi..

Đồng Ngọc Linh nhìn bóng lưng thiếu niên tuấn mỹ tóc dài rời đi, âm thầm thở dài.

...

Trên một tòa cao phong trong tông môn, trong một gian lầu các tao nhã.

- Ngươi không gạt ta chứ? Tiểu tử lần trước nhận Đồng Tượng công đã nhập môn thành công? Còn tu hành đến cảnh giới ngoài da đồng đại thành ư?

Một lão già mặt đỏ, tròn tròn mắt nhìn lão già râu trắng.

Lão già râu trắng này chính là Nam Cung trưởng lão, gia gia của Nam Cung Lễ.

- Ta cần lừa ngươi sao? Tiểu tử kia không chỉ Đồng Tượng công có thành tựu, ngay cả Văn Sát quyền ít nhất cũng đạt tới cảnh giới tiểu thành.

Nam Cung trưởng lão râu bạc sợ hãi than thở.

- Chỉ mới hai ba tháng, dựa vào tư chất Bán Linh Thể mà đạt được như vậy, cũng thật không thể tin nổi.

Lão già mặt đỏ quái dị nói.

Nếu như đôi lại là một thiên tài nội môn, làm được việc này, có lẽ bọn họ còn có thể tiếp nhận.

Nhưng mục tiêu lại chỉ là một Bán Linh Thể bình thường.

- Bất kể thế nào, kế hoạch “Giếng cổ U Nguyệt” kia vẫn có khả năng nhất định.

Nam Cung trưởng lão cười nói.

- Hắc hắc, không ngờ ngày ấy ta tùy ý gieo một viên hạt giống, lại có thể thành công. Về bí mật “Giếng cổ U Nguyệt”, trong bản tông ngoại trừ ngươi ta ra, chỉ còn Phan sư đệ, không còn người khác biết được.

Lão già mặt đỏ tự đắc nói.

- Chuyện này, nhất định phải giữ bí mật.

Hai người sau khi đạt thành nhận thức chung, tiếng trò chuyện càng lúc càng nhỏ.

...

Sáng sớm hôm sau.

“Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh...”

Chấn Vân chung gõ liên bốn tiếng vang tận mây xanh, quanh quần khắp dãy núi.

Trên Vân Thiên phong.

Sân đấu võ Át, Giáp đã sát nhập thành một cái đài tỷ võ lớn gấp ba lần trước kia.

Trước mặt mọi người, dựng một “tấm bia trận pháp”, bên trên lại sáng lên hai mươi cái tên.

Từ thứ nhất, thứ hai,... thẳng đến thứ hai mươi, xếp theo thứ tự.

Trong đó, sáu cái tên đầu tiên đặt song song, lần lượt là: Đoàn Kiều Long, Nam Cung Lễ, Hồ Nhất Bá, Nhạc Phong, Trần Vũ, Đồng Ngọc Linh.

Trên đỉnh núi, đông đảo bóng người hội tụ.

Ngoại trừ tông chủ Vân Nhạc môn, Hạ Vũ tiên tử, Nam Cung trưởng lão ra, lại có ba tên trưởng lão đến.

- Hắc hắc, nghe nói đệ tử ngoại môn lần này tư chất không tệ, lão phu đến đây thử thời vận.

Một lão giả mặt đỏ trong đó, tươi cười đến gần.

- Ồ! Mao trưởng lão, người vẫn luôn không hỏi chuyện ngoại giới, hôm nay lại có thời gian đến đây xem Thi đấu Ngoại môn?

Tông chủ Văn Nhạc môn và mấy vị trưởng lão khác đều cảm thấy kỳ quái.

Ồ?

Ánh mắt Trần Vũ rơi trên người lão giả mặt đỏ. Hắn nhận ra vị Mao trưởng lão này. Lúc trước, tại Thiên Võ Các, chẳng phải lão giả này đã đề cử Đồng Tượng công cho mình hay sao?

Ngoại trừ nhân vật cao tăng trong tông môn, còn có một ít đệ tử nội môn cũng đến đây quan sát Thi đấu Ngoại môn.

Chỉ có sáu bảy đệ tử nội môn đến đây, không tính là nhiều, nhưng so với trước kia, đã xem như là lần nhiều nhất rồi.

- Tuyết Tinh, người lại có rảnh rồi đến đây xem Thi đấu Ngoại môn?

Thanh âm lười biếng của Thất hoàng tử truyền đến.

Hắn mặc một thân trường bào hoa lệ, khác biệt với chế phục của đệ tử xung quanh, tựa như hạc giữa bầy gà trong mắt đám người.

Bên cạnh hắn có một thiếu nữ thanh mỹ thoát tục cao ráo, váy dài tinh xảo làm nổi bật tư thái yêu kiều xinh xắn, mái tóc đen như thác nước theo gió mà động, rất là mỹ lệ.

Khiêu nhan của thiếu nữ như hoa mẫu đơn sau mưa, tron bóng mịn màng, trong trắng lộ hồng như đồ sứ, hương thơm thanh thuần khiến người khác cảm thấy tim đập thành thịch.

- Mục Tuyết Tinh.

- Đệ nhất mỹ nữ ngoại môn, không phải nàng đã tiến vào nội môn sao?

Mục Tuyết Tinh xuất hiện, hấp dẫn đông đảo ánh mắt chú ý, nhân khí gần như che lấp đám người Đoàn Kiều Long, Nam Cung Lễ.

Thiếu nữ xinh đẹp mang theo ánh mắt rực rỡ như ánh bình minh, chăm chú nhìn tấm bia xếp hạng.

Hạng nhất, Trần Vũ, mười điểm.

Cái tên này khiến hàng lông mi thon dài của thiếu nữ khẽ run lên, trên mặt lộ ra một tia phức tạp.

Nàng còn nhớ kỹ, ngày hai người tách ra, thiếu niên hồ hững lưu lại một câu:

- Sau này gặp lại ở nội môn.

Lúc này, tên của thiếu niên xếp thứ nhất, mặc dù có tổng cộng sáu người, nhưng vẫn đang tạm thời xếp thứ nhất.

- Thú vị.

Thất hoàng tử cười, ánh mắt đảo qua vài cái tên trên tấm bia trận pháp.

Hắn vẫn là bộ dạng không đếm xỉa.

Theo đuổi Mục Tuyết Tinh một đoạn thời gian, mặc dù rất khó thành công, nhưng hắn lại rất hưởng thụ quá trình này.

Nếu quá dễ dàng đạt được, hắn ngược lại sẽ cảm thấy không thú vị.

Ngay cả Trần Vũ kia, “tình địch” tiềm ẩn, cũng có thể xem là thêm chút gia vị mà thôi.

- Thi đấu xếp hạng chiến bắt đầu.

Trước tấm bia trận pháp, lão giả áo đen cao giọng tuyên bố.

Trên sân, chúng đệ tử đều yên tĩnh.

- Quy tắc tranh tài như sau, dựa theo thứ tự, người sau có thể khiêu chiến người gần trước. Mỗi người chỉ có hai lần cơ hội khiêu chiến. Thất bại trừ một lần khiêu chiến, thắng lợi không trừ số lần khiêu chiến. Người thắng trận và người bị khiêu chiến sẽ đổi thứ tự, thất bại thì giữ nguyên thứ hạng không đổi.

Quy tắc giống như khóa trước, vô cùng đơn giản.

Mỗi người đều có hai lần khiêu chiến, thắng lợi không trừ số lần khiêu chiến, thất bại bị trừ một lần.

Như vậy, mục tiêu khiêu chiến sẽ phải thận trọng lựa chọn.

Nếu mục tiêu khiêu chiến quá cao, hai lần đều thất bại, vậy thì ngay cả một chút thắng tiến cũng không có.

- Mỗi người có hai lần cơ hội, bây giờ bắt đầu.

Lão già áo đen khẽ quát một tiếng.

Lão già vừa dứt lời, Trần Vũ bỗng nhiên cảm nhận được từng luồng chiến ý và địch ý khóa chặt bản thân.

Những ánh mắt kia, tới từ Hồ Nhất Bá, Viên Bắc Thông, Trình Quân, thậm chí còn bao gồm Nhạc Phong.

Hắn đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

- Trần sư đệ, ngươi phải cẩn thận. Đám người Hồ Nhất Bá sẽ liên thủ nhằm vào ngươi, muốn loại ngươi khỏi vòng cạnh tranh top ba.

Một thanh âm nữ tử quen thuộc vang lên bên tai Trần Vũ.

Chẳng biết từ lúc nào, Đồng Ngọc Linh đã đứng bên cạnh Trần Vũ, thấp giọng nói.

- Loại ta ra khỏi top ba ư?

Khóe miệng Trần Vũ thoáng lộ một tia lãnh ý:

- Nhưng mục tiêu của ta, lại không phải top ba!

Cái gì?

Không phải top ba?

Chẳng lẽ hắn muốn...

Trong lòng Đồng Ngọc Linh nổi sóng, nhìn Trần Vũ với vẻ khó mà tin nổi, càng lúc càng cảm thấy không nhìn thấu thiếu niên này.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Liên Thắng

Trong lòng Đồng Ngọc Linh nổi lên sóng lớn, chỉ cảm thấy thiếu niên trước mắt đột nhiên trở nên cao thâm khó lường.

Nàng hảo tâm nhắc nhở Trần Vũ, phòng bị đám người Nhạc Phong luân phiên thách đấu.

Nhưng chính nàng cũng không nghĩ đến, kế hoạch của Trần Vũ cũng không giới hạn trong phạm vi tranh đoạt top ba như đám người Nhạc Phong. Hắn còn muốn gia nhập song long tranh bá, những tay vương miện “hạng nhất thi đấu”.

Bất luận thực lực, tự tin và khích phách, hắn đều vượt qua những người kia.

- Ta khiêu chiến hạng mười, Tào Lôi.

Một thiếu nữ thanh mị, dẫn đầu lên sân, phát ra khiêu chiến với top mười.

Thiếu nữ này chính là Giang Vân Nhi, xếp hạng thứ hai mươi.

Xếp hạng chiến binh thường đều là dựa vào thứ tự mà phát ra khiêu chiến.

Vốn dĩ, thực lực của Giang Vân Nhi có hi vọng chen vào top mười lăm, chẳng qua, bởi vì thua trong trận đấu với Trần Vũ, bị nhục nhã lớn, cho nên về sau phát huy không tốt lắm.

Nàng vừa vào sân, liền khiêu chiến top mười.

Thế nhưng, Giang Vân Nhi giao phong không đến mười chiêu đã bị Tào Lôi bức ra khỏi sân đấu võ, không chút sức chống cự.

Chênh lệch giữa top mười và top hai mươi khá lớn.

Sau nàng, hạng mười chín, hạng mười tám, hạng mười bảy... lần lượt phát ra đợt khiêu chiến thứ nhất của mình.

Đối trọng khiêu chiến của bọn họ, phần lớn là top mười như Tào Lôi, Hoàng Viên.

Sự thực chứng minh, xếp hạng đấu loại vẫn có uy tín nhất định. Những người sau top mười lăm, khiêu chiến top mười, tất cả đều bại trận, hơn nữa khoảng cách còn khá lớn.

Dù vậy, top mười vẫn là mục tiêu khiêu chiến của mọi người.

Bởi vì, thi đấu Ngoại môn chỉ có top mười mới có khen thưởng. Mặc dù top mười không bằng top ba, không có hi vọng lớn được tuyển vào nội môn, nhưng ít ra tỉ lệ vẫn cao hơn.

Đến tận top mười hai thì khiêu chiến mới chân chính kịch liệt.

Hạng mười một và hạng mười hai, lần lượt là Dương Phàm và Phương Hình, thành tích song song.

Hai người này, trong khóa trước là hạng chín và hạng tám, khóa này lại bị chen ra khỏi top mười.

Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì lần này xuất hiện ba hắc mã: Trần Vũ, Đồng Ngọc Linh, Tào Lôi.

- Ta khiêu chiến hạng nhất, Đồng Ngọc Linh.

Dương Phàm tay cầm trường thương, leo lên sân đấu võ, chỉ ra mục tiêu.

Lần thi đấu này, vận khí của hắn tương đối kém, bị chen ra khỏi top mười, cực kỳ căm hận.

Hắn không khiêu chiến đám người Tào Lôi, Dương Phàm, mà nhắm thẳng Đồng Ngọc Linh.

Trước mắt, trong sáu người cùng đạt hạng nhất, chỉ có Đồng Ngọc Linh thoát nhìn thực lực hơi yếu.

- Như người mong muốn.

Đồng Ngọc Linh khẽ cười một tiếng, chậm rãi lên đài.

Hai người ở trên đài, nhanh chóng giao phong mấy chiêu, liền bắt đầu nghiêm túc.

Không đến mười chiêu.

- Đi!

Nhuễn kiếm trong tay Đồng Ngọc Linh chợt lóe huyết mang, kiếm ảnh như sóng lớn, đánh rơi trường thương của Dương Phàm.

“Ôc...”

Dương Phàm phun ra một búng máu, vẻ mặt khiếp sợ.

Tại sao Đồng Ngọc Linh lại trở nên mạnh mẽ như vậy? Nhất là trong khí tức, mang theo một luồng huyết khí bá đạo, khủng bố kinh người.

- Trên người nữ nhân này, e rằng có chút kỳ ngộ.

Ánh mắt của Tông chủ Vân Nhạc môn, thoáng lướt qua trên người Đồng Ngọc Linh.

- Trong thiên địa này, dị bảo quý hiếm vô số kể, nếu như có thể thiện dụng thì tự nhiên được ích, nếu quá mức ý lại, sẽ tự bóp chết tiềm lực bản thân, thậm chí mất hết.

Hạ Vũ tiên tử vuốt cằm nói.

Trong thế giới tông môn, một vài đệ tử được kỳ ngộ cũng không phải là hiếm gặp. Chỉ riêng những trưởng lão ở đây, có thể đạt tới cấp bậc hiện nay, có ai không có kỳ ngộ bất phàm?

Phía sau Dương Phàm, hạng tám Phương Hình cũng phát ra khiêu chiến.

Hắn khiêu chiến Tào Lôi, sau vài chục chiêu cũng thất bại.

Tiếp theo, khiêu chiến ngoài top mười đã xong, không có người nào thành công.

Tiếp theo, đến lượt hạng bảy đến hạng mười như Viên Bắc Thông, Trình Quân, Hoàng Viên, Tào Lôi có thể phát ra khiêu chiến.

Bốn người này, thành tích thật ra là ngang nhau, lúc đấu loại chỉ từng thua một trận.

- Ta khiêu chiến Hoàng Viên.

Tào Lôi trong ba thót hắc mã, dẫn đầu khiêu chiến Hoàng Viên hạng bảy khóa trước.

- Thiết Sa chương.

Tào Lôi sử xuất chương pháp viên mãn đỉnh phong, sóng nhiệt cuộn cuộn, song chương đỏ hồng.

Một trận chiến này đánh gần trăm chiêu.

Cuối cùng, Hoàng Viên vẫn dựa vào sức mạnh cường hoành, nội tức hùng hậu, miễn cưỡng đánh bại Tào Lôi.

Từ hạng bảy đến hạng mười, cạnh tranh giữa đám người Viên Bắc Thông, Trình Quân, Hoàng Viên, Tào Lôi hết sức kịch liệt.

Cuối cùng, Hoàng Viên và Tào Lôi khiêu chiến đều thất bại, Viên Bắc Thông và Trình Quân tạm thời vươn lên đầu.

Chẳng qua, Viên Bắc Thông và Trình Quân cũng không lập tức tranh đoạt danh tiếng lần nữa, ánh mắt của bọn hắn thoáng cái cố định trên người Trần Vũ.

- Trần Vũ!

Viên Bắc Thông đứng trên đài tỉ võ, thân hình cao lớn như thiết tháp, song quyền nện vào nhau, thanh thế cường đại, khiến người khác phải kinh sợ.

Ba người Nhạc Phong, Hồ Nhất Bá, Trình Quân đều thoáng mỉm cười.

Dựa theo kế hoạch, Viên Bắc Thông sẽ là người đánh trận đầu.

- To con, đến đúng lúc.

Trần Vũ cười nhạt một tiếng, nhảy lên đài.

Từ sau khi dung nhập trái tim thần bí, thể chất lực lượng của hắn đều cường hoành trên diện rộng. Tuyệt đại đa số tình huống, bao gồm cả những trận chiến trước, hắn luôn tận lực kiểm chế lực lượng, không hề phát huy toàn bộ.

Lúc này, đối thủ của hắn là đại lực thần ngoại môn Viên Bắc Thông, là thần lực trời sinh chân chính.

Trần Vũ thật muốn biết, hậu thiên thần lực như hắn và thiên sinh thần lực như Viên Bắc Thông khác biệt ở điểm nào.

- Chúng ta tới so xem người nào mạnh hơn.

Thanh âm của Viên Bắc Thông giống như sấm rền, song quyền chậm rãi vung lên, nội tức hùng hậu, chấn động ơng ơng.

- Khai Sơn quyền.

Một quyền như cối xay đánh ra, kinh phong mãnh liệt đập vào mặt, dưới đất dấy lên một trận bụi mù, mang theo một loại không khí đè ép trầm trọng.

- Đến hay lắm.

Trần Vũ không những không sợ còn mừng rỡ, trái tim trong cơ thể trầm ổn đập vang, đánh ra một quyền, lực lượng mệnh môn từ trong cơ thể tràn ra.

Nắm quyền của hắn chỉ vận lực liền tự động hiển lên một tầng đồng xanh.

“Phành...”

Hai luồng lực lượng va chạm vào nhau, lực lượng mãnh liệt khiến cho sân đấu võ thoáng chấn động một chút.

Chỉ trong giây lát, lấy vị trí của hai người làm trung tâm, một luồng sóng khí vô hình càn quét khắp phương viên mấy trượng.

Mọi người ở dưới sân đều ngừng thở, lực lượng kinh khủng giao phong, giống như hai đầu thiết ngư va chạm vào nhau.

Luận khổ người, ở độ tuổi như Trần Vũ đã có thể xem là cường tráng cao lớn, mà Viên Bắc Thông thì so với người thường còn cao hơn nửa đoạn, giống như cự viển.

Thế nhưng, khoảng khắc song quyền va chạm, thân hình Viên Bắc Thông lại thoáng rung lên, có chút dao động.

“Bịch bịch bịch...”

Trần Vũ và Viên Bắc Thông đồng thời thối lui vài bước. Nhưng thoát nhìn, bước chân và hô hấp của Trần Vũ lại càng trầm ổn hơn.

Một màn này, khiến cho đám đệ tử đều hoảng sợ.

- Lực lượng của Trần Vũ không ngờ đạt đến trình độ này, nhất định là Viên Bắc Thông không dùng hết toàn lực.

Vương Lăng Vân khó mà tiếp thu nổi.

- Ha ha... Vậy mà có thể tiếp được một kích bảy thành lực lượng của ta, không ngờ Viên Bắc Thông ta có thể gặp được đối thủ so tài lực lượng.

Viên Bắc Thông cười lớn một tiếng.

Gương mặt hần đỏ bừng hưng phấn, hít sâu một hơi, bắp thịt toàn thân bành trướng, sinh ra một loại áp lực càng mạnh.

- Khai Sơn quyền.

Viên Bắc Thông liên tục xuất ra mấy quyền, lực lượng đã đạt đến một cấp bậc mới.

Trần Vũ thân nhiên không sợ, trái tim trong cơ thể đập vang, lực lượng bộc phát, xương cốt huyết nhục toàn thân giống như bị kích hoạt, trở thành lực lượng kinh người.

Hắn không vận chuyển Đồng Tượng công tới tình trạng gần đồng, chính hắn cũng muốn nghiên cứu bí mật trái tim của mình.

“Thịch...! Thịch...! Thịch...”

Sau vài lần va chạm, Trần Vũ cảm thấy toàn thân sáng khoải, lực lượng liên tục không ngừng bạo phát.

Không lâu sau, hai người trên đài đã ngạnh kháng một hai trăm quyền, đánh vô cùng kinh tâm động phách, mỗi một kích đều sinh ra ảo giác như mặt đất đang chấn động.

Trong lúc vô tình, Trần Vũ lúc phát lực đã phát hiện một vài kỹ xảo vận dụng trái tim thần bí.

Phối hợp với hô hấp, trái tim thần bí có thể giữ lực, ví dụ, khi hít sâu giữ một hơi lực, có thể bộc phát một quyền vượt xa bình thường.

Bên cạnh đó, dưới áp lực ngoại tại kích thích, trái tim cấp tốc nhảy lên, có thể nháy mắt tăng cường sức bật.

Loại đề thăng trong nháy mắt này, giống như một quyền miểu sát Khẩu Vương cách đây ít ngày, là loại lực lượng cao thâm “quyền kinh ngưng sát” vượt cấp phát ra.

- Cứ tiếp tục như vậy, thể lực và nguyên khí của Trần Vũ sẽ tiêu hao không ít.

Hai người Hồ Nhất Bá, Trình Quân nhìn nhau mỉm cười.

Chẳng qua, trong lòng Nhạc Phong lại mơ hồ có chút bất an, hắn nhớ lại kỳ tích của Trần Vũ trước đây, lúc đó đối phương thậm chí có thể dùng tu vi Luyện Thể kỳ, kéo dài dây dưa với Hùng Vương tận nửa nén hương.

Sau hai trăm chiêu.

Hô hấp của Trần Vũ vẫn trầm ổn, không nhanh không chậm, thế nhưng trán của Viên Bắc Thông đã bắt đầu thấm ra một giọt mồ hôi.

- Xem ra, ưu thế lớn nhất mà trái tim thần bí mang lại cho ta là sức bền bỉ và năng lực khôi phục, lực lượng chỉ là thứ yếu.

Trong lòng Trần Vũ thầm nghĩ.

Lực lượng của Viên Bắc Thông dù lớn, nhưng sau nhiều quyền bạo phát lực lượng cực hạn, hắn đã có dấu hiệu không đủ lực.

- Kết thúc thôi.

Trần Vũ đột nhiên khẽ lắc bả vai, vận chuyển Đồng Tượng công.

“Ô...ô...ô...n...g”

Lớp da toàn thân của hắn nổi lên một tầng kim loại đồng xanh, tựa như một bức tượng đồng, thân hình bành trướng vài phần.

Thoáng chốc, một luồng khí tức thể phách vô hình mang đến lực áp bách khí huyết cường đại.

- Biến thân rồi... Chẳng lẽ tên này dùng tà thuật?

Hồ hấp của Viên Bắc Thông thoáng đình trệ, nhìn Trần Vũ thân hình đại biến, ánh mắt thoáng ngốc trệ.

- Đồng Tượng công...

Cao tăng tông môn, mấy vị trưởng lão đều đồng thời kinh ngạc thốt lên.

- Đồng Tượng công của người này đã đạt tới cấp bậc gân đồng, ít nhất là gân đồng sơ thành.

Nam Cung trưởng lão và Mao trưởng lão đều thất kinh.

Hai người nhìn nhau, đều thấy vẻ mừng rỡ trong mắt đối phương.

“Phành...”

Trần Vũ đánh ra đại thủ đồng xanh, giống như một bức tượng Phật Đà, một quyền đánh bay Viên Bắc Thông đã không còn đủ lực lượng thối lui vài trượng.

- Dừng, dừng một chút... Vị trí đại lực thần thứ nhất ngoại môn tặng cho ngươi.

Viên Bắc Thông kinh hoàng nhảy xuống sân đấu vồ.

Vừa rồi chọi cứng, hắn càng đánh càng chịu thiệt, một quyền cuối cùng, hình thái biến thể của Trần Vũ càng trấn áp hắn.

Dưới sân.

Ba người Nhạc Phong, Hồ Nhất Bá, Trình Quân thoáng trao đổi ánh mắt.

- Theo kế hoạch, ta lên trước, có lẽ hắn đã tiêu hao một chút thể lực và nguyên khí rồi.

Trình Quân khẽ gật đầu, lên tiếng.

Dứt lời, hắn nhìn về phía chấp pháp giả, đề nghị khiêu chiến Trần Vũ.

- Trần Vũ, ngươi vừa bị khiêu chiến, có quyền nghỉ ngơi một lượt.

Chấp pháp giả dò hỏi.

- Hừ, nghỉ một lượt thì ích gì chứ?

Vương Lăng Vân cười lạnh.

Một vài trận chiến kết thúc sớm, có lẽ chỉ mười mấy chiêu là xong.

- Không cần.

Trần Vũ chăm chọc nói:

- Đám người các ngươi muốn khiêu chiến ta? Vậy thì cùng nhau xếp hàng đi, một lần giải quyết, đỡ phiền phức.

Cái gì?

Ba người Viên Bắc Thông, Nhạc Phong, Trình Quân đều sầm mặt.

Trần Vũ này thật đúng là điên cuồng ngang ngược. Rõ ràng biết bọn hắn xa luân chiến, không ngờ còn dám đề nghị bọn hắn cùng xếp hàng.

Trên Vân Thiên phong, ở một góc nào đó.

- Trần Vũ ca, trận thi đấu này liên quan đến vận mệnh của ngươi, sao có thể khinh thường...

Lông mi của Mục Tuyết Tinh khẽ run lên, rõ ràng trong đôi mắt mỹ lệ động nhân thoáng hiện một tia sầu lo.

Chẳng biết tại sao, nàng có một loại hi vọng cường liệt: Nếu như Trần Vũ ca thân thiết với mình từ nhỏ có thể tiến vào nội môn, cùng mình bước trên con đường võ đạo, nhân sinh nhất định sẽ rất mỹ mãn.

“Keng keng keng...”

Lúc này, hai bóng người trên sân đã cấp tốc giao phong vài chiêu.

“Keng...”

Một cái đại thủ đồng xanh nặng nề trực tiếp đánh bay bảo kiếm của Trình Quân ra ngoài.

Thật nhanh...

Mục Tuyết Tinh và Thất hoàng tử vốn không để ý trận chiến đều giật mình sợ hãi.

Dưới sân, mọi người ồ lên.

Trình Quân xếp thứ sáu ngoại môn, không ngờ ở trong tay Trần Vũ lại không chống nổi mười chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Vì Người Trãi Đường

Trần Vũ và Trình Quân giao phong thật sự quá nhanh, chỉ mấy nhíp hô hấp đã phân thắng bại.

- Làm sao có thể?

Sắc mặt Hồ Nhất Bá và Nhạc Phong đều biến hóa to lớn.

Lúc trước, Trần Vũ và Viên Bắc Thông đánh không chỉ trăm chiêu, đều là lấy cứng chọi cứng, vốn nghĩ hấn tiêu hao cũng không nhỏ, nào ngờ, Trình Quân vừa lên sân đã bị Trần Vũ dùng thủ đoạn lòi đình đánh bại.

- Quá mạnh mẽ, ta căn bản không cách nào chống đỡ.

Trình Quân cười khò đi xuống đài. Hấn xem như bị loại tâm phục khẩu phục.

- Tên này chiến với Viên Bắc Thông một trận, e rằng vẫn còn ẩn giấu, nếu không phải vì quan hệ thù địch, ngay cả ta cũng bị thực lực và khí phách của hấn thu phục.

Trên gương mặt hung hãn của Hồ Nhất Bá thoáng hiện một tia ngưng trọng, thậm chí còn lộ vẻ kính ý.

Trong tông môn, mặc dù hấn hung hãn thô bạo, nhưng cũng rất kính trọng cường giả.

- Hồ Nhất Bá, Nhạc sư đệ, các người ai lên? Nếu muốn tiến vào top ba, thế tất phải qua ải của ta.

Trần Vũ vẫn đứng trên đài.

Còn tiếp tục chiến ư?

Đám đệ tử dưới đài đều tròn mắt há hốc mồm, khó có thể tin nổi.

- Trần sư huynh, ta tới.

Một thiếu niên tóc dài phát phối, thân nhiên hạ xuống trên đài.

Trần Vũ đầu Nhạc Phong.

Trận quyết đấu của hai người, liên hấp dẫn hứng thú của tất cả mọi người.

Một là thiên tài ngoại môn quật khởi mạnh mẽ, một là hắc mã vụt sáng như sao chổi.

Nhạc Phong đứng trên đài, nhìn Trần Vũ đối diện thế không thể đỡ, tâm tình phức tạp không gì sánh được.

- Nhạc sư đệ, trước khi giao thủ, ta muốn cảm tạ người, người từng cho ta cơ hội chiến một trận với Thiết Tông Hùng, còn cả lúc ở hội giao lưu ngoại môn, người tặng ta Nguyên Châu Thảo...

Trần Vũ về mặt chân thành nói.

Lúc này, mặc dù hai người cạnh tranh, thậm chí Nhạc Phong còn sử dụng chút thủ đoạn nhỏ.

Thế nhưng, từ tận đáy lòng, Trần Vũ không hề hận Nhạc Phong.

Top ba cuộc thi này không chỉ phần thưởng phong phú còn là một lần kỳ ngộ cá chép vượt long môn.

Nếu có năng lực kẻ nào không tranh?

Nhạc Phong tiến hành kế hoạch xa luân chiến với Trần Vũ trong quy tắc cho phép, đây là một hồi tranh đoạt vận mệnh.

- Cảm tạ ư?

Nhạc Phong lăm bằm, chiêm nghiệm hai chữ này.

Trần Vũ trong lòng thầm nói: “Cảm tạ nhiệm vụ Thiết Tông Hùng, người mang tới cho ta điểm cống hiến phong phú và nguyên thạch. Cảm tạ trận chiến với Hùng Vương, bản Lăng Vân bộ kia bù đắp thiếu sót thân pháp của ta, còn cảm tạ gốc Nguyên Châu Thảo, nó khiến ta nhanh chóng tấn thăng da đồng đại thành.”

Trong quá trình này, nếu như thiếu đi bất kỳ một phần đoạn trọng yếu nào, Trần Vũ chưa chắc có thể có được thực lực hôm nay.

Chi tiết ẩn chứa trong đó không thể diễn đạt hết cho người ngoài.

Lấy sự thông tuệ của Nhạc Phong, hẳn có thể từ trong hai chữ cảm tạ này mà liên tưởng được thứ gì đó.

- Trước đây, ta kính ngưỡng bội phục thiên phú và thực lực của Nhạc sư đệ người. Hôm nay, “trận chiến duyên phận” này, ta cực kỳ hạnh ngộ.

Trần Vũ dứt lời, quyền pháp nội tức lặng lẽ vận chuyển.

- Lăng Vân bộ!

Ánh mắt hai người chạm nhau, thân pháp cấp tốc hoạt động.

“Thịch...! Thịch...”

Hai đạo thân ảnh phiêu dật ở trên đài tỷ võ xẹt qua nhau.

Công kích của hai người đồng thời thất bại.

- Thân pháp giống hệt nhau.

- Điều là Lăng Vân bộ, cánh giới hóa hầu cũng xấp xỉ.

Đám đệ tử bên dưới đều lộ vẻ kinh ngạc, nhìn trận chiến cổ quái này.

Trên đài, hai thân ảnh sử dụng bộ pháp giống hệt, đan xen giao phong, giống như một người khiêu vũ trước gương.

Vài đợt giao phong, hai người đều không đánh trúng.

- Vân Sát quyền.

Trần Vũ dẫn đầu phá vỡ cân bằng, kích phát lực lượng của trái tim thần bí, tốc độ đột ngột tăng thêm vài phần.

“Phù...”

Hắn bỗng nhiên áp sát, một quyền đánh ra mây đen sát khí mơn mởn, khí lưu nổ vang, uy lực sát khí vô hình khiến khí huyết, nội tức trong cơ thể Nhạc Phong thoáng đình trệ.

Lấy sát khí tăng phúc bản thân, áp chế đối thủ.

Đây chính là ưu thế của một nhánh công pháp dùng để trấn tông - Vân Sát quyền.

- Truy Hồn kiếm!

Bảo Khí tàn kiếm trong tay Nhạc Phong xẹt qua một đạo vòng cung lạnh lẽo, mang theo tàn ảnh ánh kiếm mờ hồ không rõ.

Đồng thời, bộ pháp phối hợp kiếm pháp cùng thi triển, mạnh mẽ cắt xuống.

“Àm...”

Quyền kiếm giữa không trung đan xen.

Trong quá trình này, thân hình Nhạc Phong phiêu dật thối lui vài bước.

Ồ?

Trần Vũ hơi giật mình, một kích vừa rồi vậy mà không thể áp chế được đối phương.

Thoáng suy nghĩ, hần nhanh chóng hiểu ra, Nhạc Phong thông qua kiếm pháp và bộ pháp phối hợp xảo diệu, một kích kia cũng không hoàn toàn ngạnh cứng, thậm chí còn nỗ lực cắt vào.

Chẳng qua, một quyền của Trần Vũ, sát uy hùng lực, uy lực quá mạnh, dù Nhạc Phong vận dụng xảo kinh cũng không thuận lợi.

Bên kia, Nhạc Phong chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, trong lòng đại hoảng. Vừa rồi giao phong, hần còn chưa ngạnh cứng, vậy mà đã có chút thua thiệt rồi.

“Keng keng...”

Hai người ở trên sân đấu võ liên tục đánh mấy chục chiêu, khiến người xem hoa cả mắt.

Luận thân pháp, hai người đều là Lăng Vân bộ đại thành.

Chẳng qua, Nhạc Phong tu luyện bộ thân pháp này càng lâu dài hơn, thể ngộ được tinh hoa, nên bộ pháp càng lộ vẻ phiêu dật, phối hợp với kiếm pháp tuyệt không chệ vào đâu được.

Trần Vũ tại phương diện tinh tế phiêu dật chỉ hơi kém một chút, nhưng hần có ưu thế thể chất, về mặt tốc độ càng thắng được đối phương.

- Đồng Tượng công! Vân Sát quyền!

Cánh tay Trần Vũ nổi lên một tầng đồng xanh phong cách cổ xưa, lực lượng và quyền pháp đã tăng lên một bậc.

“Keng keng...”

Liên tiếp vài chiêu, Trần Vũ bức đối phương phải đối chiến, đánh cho Nhạc Phong liên tục bại lui, khí huyết sôi trào.

Sau năm mươi chiêu.

Cánh tay nắm kiếm của Nhạc Phong đã tê rần, “keng” một tiếng, Bảo Khí tàn kiếm rơi xuống đất.

- Trần sư đệ, ta thua rồi.

Nhạc Phong có chút xấu hổ, thần nhiên nhảy xuống khỏi sân đấu võ.

Hần đột nhiên hối hận bản thân phát động kế sách xa luân chiến với Trần Vũ.

- Hồ Nhất Bá!

Trần Vũ vui vẻ nhìn nam tử đội mũ Âm Dương, vẻ mặt hung hãn dưới sân.

Hồ Nhất Bá, nhất bá ngoại môn, hạng bốn khóa trước, chỉ thiếu một chút nữa là có thể tiến vào nội môn.

- Trần Vũ...

Hồ Nhất Bá hít sâu một hơi, trịnh trọng nói:

- Thực lực và khí phách của ngươi khiến Hồ mỗ khâm phục. Nếu như nhìn không sai, mục tiêu của ngươi đã không phải là top ba nữa.

- Không sai, top một mới là mục tiêu của ta.

Trần Vũ không phủ nhận.

Xôn xao...

Trên sân khắp nơi chấn động, đám đệ tử đều giật mình nhìn Trần Vũ.

Tranh đoạt hạng nhất.

Đây có lẽ là người đầu tiên ngoài song long tranh bá dám quang minh chính đại nhắm vào mục tiêu hạng nhất.

Nếu như là lúc đầu loại, mọi người có lẽ sẽ cảm thấy Trần Vũ không biết tự lượng sức mình.

Nhưng bây giờ, Trần Vũ liên tiếp đã bại ba cường thủ Viên Bắc Thông, Trình Quân, Nhạc Phong, hơn nữa còn rất nhẹ nhàng.

Nếu như thuận lợi, có lẽ hẳn đánh bại Hồ Nhất Bá cũng không phải chuyện khó khăn.

Thực lực này, quả thật đáng sợ.

- Ha ha, càng ngày càng thú vị, tên này quả thật có tư cách khiêu chiến chúng ta.

Nam Cung Lễ vỗ quạt xếp trong tay.

Sắc mặt Đoàn Kiều Long vẫn nghiêm túc, nhìn Trần Vũ một cái, gật đầu nói:

- Hạng nhất lại nhiều thêm một đối thủ.

Song long tranh bá, cả hai đều công nhận thực lực của Trần Vũ.

Lúc này, trên sân bỗng nhiên sôi trào, đông đảo ánh mắt đều cố định trên người đại hắc mã đến từ ngoại môn này.

Hắn một đường quá quan trọng, bây giờ đã giết thẳng vào top ba, liệu có hi vọng vẫn đứng đệ nhất không?

Nếu như có thể, đây đúng là đại kỳ tích ngoại môn.

- Người nhất định sẽ thành công.

Đôi bàn tay nhỏ bé của Mục Tuyết Tinh nắm chặt lại, tựa như trở về những ngày còn trẻ thơ, nam hài kiên cường kia đứng bên cạnh mình, ký ức vẫn mới mẻ như trước.

- Vũ ca, nếu như người có thể thành công, có lẽ ta có thể thuyết phục cha mẹ thành toàn cho chúng ta.

Trong đôi mắt sáng của Mục Tuyết Tinh nổi lên một tia gọn sáng.

Trong lòng nàng đã dấy lên hi vọng.

Trước kia, nàng đã làm ra quyết định lớn nhất, đó là phân rõ quan hệ với Trần Vũ, càng nhiều là bởi vì gia tộc và cha mẹ tạo áp lực.

- Trần Vũ.

Hồ Nhất Bá cười tự giễu một tiếng, nói:

- Người quả nhiên là nhắm vào hạng nhất, hành động của chúng ta lúc trước quả thật không đáng nhắc tới, có chút rơi xuống tiểu thừa (*). Hồ mỗ cảm thấy xấu hổ sâu sắc, không có lòng dạ đánh cùng người một trận, không bằng... Vì người trái đường.

Trái đường ư?

Trần Vũ ngắt ra.

- Ta khiêu chiến hạng nhất, Đoàn Kiều Long!

Hồ Nhất Bá hít sâu một hơi, Bá Vương kích trong tay run lên, hướng đến cái tên thứ nhất trên tấm bia trận pháp.

Khiêu chiến Đoàn Kiều Long?

Toàn trường lại lần nữa ồ lên, kinh ngạc nhìn Hồ Nhất Bá.

Trần Vũ cũng giật mình.

Vì người trái đường?

Vị ác bá ngoại môn như Hồ Nhất Bá lại có thể làm ra quyết định như vậy.

- Được.

Sắc mặt Đoàn Kiều Long vẫn bình tĩnh, thân hình thoát cái đã hạ xuống trên sân đấu võ.

Về mặt Trần Vũ có chút cổ quái, đành phải đi xuống đài.

Trên đài, Đoàn Kiều Long và Hồ Nhất Bá lập tức bộc phát chiến đấu.

- Bá Vương Vô Quy!

Bá Vương kích trong tay Hồ Nhất Bá quét ngang ra, kéo theo lực lượng khổng lồ và nội tức hùng hậu, trong chiêu thức có một loại oanh liệt bá khí một đi không trở lại.

Dưới đài, Đám người Trần Vũ, Nhạc Phong đều động dung.

Nói tới sức mạnh, nội tức hùng hậu, Hồ Nhất Bá còn trên cả Nhạc Phong, Bá Vương kích trong tay còn là một kiện Bán Bảo Khí.

- Người có tư cách khiến ta xuất đao.

Trong tay Đoàn Kiều Long xuất hiện một thanh đại đao phong cách cổ xưa, nhẹ nhàng vung lên, ánh đao chọi hiện, mơ hồ truyền đến thanh âm lôi đình đan xen.

Một đao này còn chưa xuất đã khiến mọi người ở đây cảm thấy một trận áp bách như sóng lớn phủ xuống.

- Cảm giác áp bách này, có thể so với Luyện Tạng kỳ.

Đám đệ tử đều run sợ không nói nên lời.

Đây là lần đầu tiên Đoàn Kiều Long xuất đao kể từ khi dự thi đến nay.

Chém ra một đao, kéo theo một đoàn hư ảnh ánh đao, mắt thường chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một đạo ánh đao chói mắt, kinh phong khí lưu cuồng bạo, lóe lên rồi biến mất.

Giữa không trung, mơ hồ truyền đến tiếng sét nổ vang.

“Àm...”

Bá Vương kích trầm trọng như vạn quân chính diện đối đầu với một đao lôi đình. Đám đệ tử ở đây chỉ cảm thấy khí huyết sôi trào, tâm thần dao động.

- Một đao này...

Hồ Nhất Bá run sợ thất sắc, thân hình lui nhanh vài bước, ngay cả cánh tay cũng tê dại.

Đoàn Kiều Long tay cầm đại đao phong cách cổ xưa, không hề nhúc nhích, mà quần áo của Hồ Nhất Bá thì đã có chút tổn hại.

- Bá Vương Cuồng Vũ!

Trong mắt Hồ Nhất Bá hiện vẻ điên cuồng, Bá Vương kích trong tay cuồng hô loạn vũ, cuốn lên một trận kích ảnh dày đặc, giống như tạo thành một cơn lốc nhỏ.

Đình đình đình...

Trong khoảnh khắc đó, Bá Vương kích và đại đao cổ xưa đã giao kích vài lần trong không trung.

“Ô...ô...ô...n...g”

Một kích cuối cùng, đại đao trong tay Đoàn Kiều Long chọi lóe lên ánh đao như kinh lôi, tiếng sét nổ vang, có uy năng siêu việt tự nhiên.

“Àm...”

Một đao đáng sợ chém lên Bá Vương kích, đóm lửa bắn tung tóe, chém ra một vết nứt sâu chừng nửa tấc.

“Ôc...”

Hồ Nhất Bá học máu, thân hình thối lui vài trượng, trên vai lưu lại vết máu và một mảng cháy sém.

- Một đao vừa rồi dường như có ánh chớp, cái này có lẽ đã vượt qua phạm vi võ học bình thường rồi...

Sắc mặt Trần Vũ trở nên ngưng trọng.

Đoàn Kiều Long, uy danh chiến lực đệ nhất ngoại môn, quả nhiên so với trong tưởng tượng còn đáng sợ hơn vài phần.

E rằng, một vài cường giả Luyện Tạng kỳ cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

- Lôi Minh Đao!

- Không ngờ người này đã luyện Lôi Minh Đao sắp đại thành, ngộ tính như vậy, cho dù là trong tông môn cũng rất hiếm thấy.

Trên đài, một vài cao tăng tông môn đều kinh ngạc thốt lên.

- Trần Vũ, ta chỉ có thể làm được đến đây thôi.

Thân hình Hồ Nhất Bá có chút lảo đảo, từ trên đài đi xuống.

Trên người Trần Vũ chiến ý cuộn trào, cảm thấy trái tim thần bí trong cơ thể đang hưng phấn gia tốc đập mạnh.

Hắn vừa chuẩn bị lên đài khiêu chiến.

- Chờ đã.

Một thanh âm quen thuộc truyền đến.

Trần Vũ đưa mắt liếc nhìn, người lên tiếng là Nhạc Phong.

- Ta vẫn còn một lần cơ hội khiêu chiến, ta muốn khiêu chiến xếp hạng thứ nhất, Nam Cung Lễ.

Nhạc Phong leo lên đài.

Hả?

Nam Cung Lễ ngạc nhiên, thân hình xoay tròn nhảy lên trời, hạ xuống sân đấu võ.

- Nhạc Phong muốn...

Trần Vũ giật mình, có chút ngoài ý muốn.

- Trần sư huynh, sớm biết ngươi có thực lực tranh hạng nhất, ta cũng sẽ không sử dụng loại thủ đoạn như vậy, ngươi cứ xem như đây là ta bồi thường ngươi đi.

Nhạc Phong lặng lẽ lên đài, tóc dài phất phới, đối mặt với đệ nhất thiên tài ngoại môn Nam Cung Lễ.

***

(*) Rơi xuống tiểu thừa: làm hành động không phải vinh quang

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chiến Nam Cung Lễ

Nhạc Phong và Hồ Nhất Bá cho rằng bản thân đã không còn cơ hội tranh đoạt top ba, ngược lại không bằng thuận nước đẩy thuyền, giúp Trần Vũ một tay, hoặc có thể nói là đền bù hồ thẹn trong lòng.

Trên đài, Nam Cung Lễ thần nhiên nói:

- Nhạc Phong phải không? Luận thực lực tổng hợp, ngươi quả thật không tệ. Ta cũng hiểu ý tứ của ngươi, muốn thăm dò nội tình của ta sao?

Nhạc Phong ngạc nhiên, Nam Cung Lễ rất trực tiếp, thoáng cái đã vạch trần ý đồ của mình.

Không sai.

Hắn và Hồ Nhất Bá có suy nghĩ giống nhau, muốn thăm dò nội tình hạng nhất ngoại môn. Lúc trước, Hồ Nhất Bá xem như thành công, bây giờ đến lượt hắn.

- Vậy thì như ngươi mong muốn.

Nam Cung Lễ nhếch miệng, bộ dạng rất hào phóng.

- Lãng Vãn bộ.

Nhạc Phong tay cầm Bảo Khí tàn kiếm, kết hợp với bộ pháp, giống như một đạo tàn ảnh hình cùng lướt thẳng về phía Nam Cung Lễ.

“Phành...”

Thân hình Nam Cung Lễ cũng thoát cái biến mất, kéo theo vài đạo tàn ảnh, thình thoảng đan xen nghênh đón Nhạc Phong.

- Thân pháp thật cao minh.

- Nam Cung Lễ bước chân nhàn nhã như đi dạo, thân pháp còn thắng Nhạc Phong một bậc.

Đám đệ tử đều tròn mắt há hốc mồm.

Đương nhiên, thân pháp của Nam Cung Lễ cũng chỉ thắng được một chút, nếu như đánh ổn định cũng sẽ không trở thành chênh lệch trí mạng.

- Nguyên Cương Phiến!

Quạt xếp trong tay Nam Cung Lễ đột nhiên vẩy lên một mảnh cương phong phiến ảnh, kinh phong quét khắp bốn phía, dưới một loại lực lượng nào đó ngưng tụ thành một đoàn, ngoại trừ âm thanh rít gào ra, không còn bất kỳ tạp âm nào khác.

“Thịch...”

Sức mạnh kỳ diệu mà cương mãnh trên quạt xếp không ngờ chém xuống một kiếm của Nhạc Phong, khiến đối phương lâm vào thế yếu.

Nhạc Phong cắn răng, thôi động thân pháp và kiếm pháp đến mức tận cùng, dùng công lực cả đời chống đỡ, không cầu thành công, chỉ cầu vượt qua.

Trong khoảng khắc, Nhạc Phong bị áp chế mười mấy chiêu, hô hấp dồn dập, toàn diện rơi xuống hạ phong.

Dưới sân, Trần Vũ chú ý tình huống chiến đấu, khẽ nhíu mày. Đánh tới lúc này, công kích của Nam Cung Lễ đều cực kỳ tùy ý, hiển nhiên còn chưa dùng toàn lực.

- Vũ ca.

Một thanh âm nhẹ nhàng quen thuộc vang lên bên tai.

Hả?

Trần Vũ thầm giật mình, chỉ thấy một thiếu nữ mỹ lệ giống như từ trong ánh bình minh bước ra, thân hình xinh đẹp, tóc xanh như thác, kiêu nhan tựa tuyết đầu mùa, đủ khiến bất kỳ người cùng trang lứa nào đều sinh ra cảm giác kinh diễm.

- Tuyệt Tình? Ngươi...

Trần Vũ cảm thấy ngoài ý muốn.

- Vũ ca, ngươi vừa đánh mấy trận, rất tiêu hao, e rằng Nhạc Phong không thể chống đỡ được bao lâu nữa, ngươi mau phục dụng viên “Hồi Khí đan” thượng phẩm này.

Trên cánh tay ngọc của thiếu nữ xuất hiện một viên đan được óng ánh, trong mắt mang theo vài phần kỳ vọng.

- Rốt cuộc là chuyện gì...?

Trần Vũ có chút quái dị, không hiểu rõ tình huống.

Trong đầu hắn, dấu ấn tình cảm với Mục Tuyệt Tình đã sớm phai nhạt đi một chút.

Con đường võ đạo, tông môn đỉnh phong mới là điều hắn hướng tới nhất hiện tại.

- Cho dù chúng ta là bằng hữu bình thường, lẽ nào ta không thể giúp ngươi một chút?

Thiếu nữ nở nụ cười rạng rỡ, tựa như nhớ lại Trần Vũ trước kia có chút “đầu gối”.

- Được rồi.

Trần Vũ nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn tiếp nhận viên “Hồi Khí đan” thượng phẩm giá trị không nhỏ kia.

Hắn đột nhiên nghĩ đến, khả năng khôi phục đáng sợ đến từ thể chất của mình tốt nhất không nên để lộ ra ngoài, cũng tránh khỏi càng nhiều người nghi ngờ.

Viên Hồi Khí đan này vừa vặn có thể che giấu tốt.

Nếu như chỉ có lực lượng lớn, có thể nói là ăn vào linh quả, khiến thể chất lột xác, gia tăng khí lực.

Kỳ ngộ như vậy ở trong thế giới tông môn cũng không phải là không có.

Nếu như lực lượng lớn, khả năng khôi phục kinh người, năng lực tự lành biến thái, thiên tài thể thuật,... tất cả đều bại lộ thì giải thích thể nào cũng không thông.

Ít nhất, trước khi trở nên cường đại, tốt nhất không nên bại lộ.

- Vũ ca, ngươi phải tranh thủ trở thành đệ tử nội môn...

Đôi bàn tay phấn trắng của Mục Tuyết Tinh nắm chặt, dường như so với bản thân Trần Vũ còn quan tâm chuyện này hơn.

- Ừm.

Trần Vũ gật đầu, ăn viên đan dược vào.

Đan vừa vào bụng, Trần Vũ liền cảm thấy trái tim chấn động, một luồng hấp lực quỷ dị truyền đến, chỉ trong nháy mắt đã hấp thu dược lực.

Ngay lập tức, một loại cảm giác thỏa mãn truyền khắp toàn thân Trần Vũ.

Gần như là chỉ trong nháy mắt, thân thể Trần Vũ dưới sự thôi thúc của trái tim thần bí, liền hấp thu hết sạch dược lực trong viên đan dược.

Trần Vũ cảm giác tinh khí thần của mình, nhất là nội tức đã đạt tới trạng thái đỉnh phong chưa từng có.

- Cảm ơn, có cơ hội sẽ trả lại ngươi.

Trần Vũ nhìn Mục Tuyết Tinh, thiếu nữ thoáng cái đỏ mặt, càng thêm vài phần mỹ lệ thanh mị.

Một màn này khiến Vương Lăng Vân cách đó không xa ghen ghét cắn răng.

Hắn ngàn vạn lần không nghĩ tới Trần Vũ không những ổn định tiến vào top ba, còn có khả năng đoạt được thứ nhất.

Nhạc Phong, Hồ Nhất Bá còn cam nguyện vì hắn trải đường.

Mục Tuyết Tinh từng là đệ nhất mỹ nữ ngoại môn còn đích thân dâng lên Hồi Khí đan giá trị trân quý.

Nếu như...

Nếu như hắn có thể giành được hạng nhất, hết thầy khen thưởng, mỹ nữ, địa vị... chẳng phải đều về tay hắn sao?

Trong một góc núi.

- Vì sao trong lòng ta lại cay đắng, không cam lòng như vậy? Lẽ nào, ta thật sự động tâm với nữ nhân này?

Thất hoàng tử trầm nghĩ.

Nhìn dung nhan ngượng ngùng như đóa mẫu đơn mới nở rộ của thiếu nữ, lúc này hắn có một loại xúc động muốn ôm ấp, lúc đó tất cả tâm nguyện đều thỏa mãn.

Thế nhưng... thiếu nữ xinh đẹp nở nụ cười ngượng ngùng lại dành cho người khác.

Bỗng nhiên, thất hoàng tử nghiêm mặt, biểu tình không để ý chột biến mất, dường như đã có quyết định trọng đại nào đó.

Đúng lúc này, chiến đấu trên đài đã phát sinh bước ngoặt.

- Ha ha... Làm nóng người kết thúc. Từ lúc bắt đầu thi đấu đến giờ, ngươi vẫn là người đầu tiên có thể đánh với ta đến mức này.

Nam Cung Lễ ngừng lại.

Nhạc Phong phía đối diện đã hô hấp gấp gấp, trán xuất mồ hôi hột.

Đám đệ tử dưới sân đều kinh hãi, lúc này mới qua bao lâu mà Nam Cung Lễ đã bức Nhạc Phong đến mức này?

Đây là làm nóng người? Hoạt động gân cốt?

- Chuẩn bị xong rồi.

Nam Cung Lễ bước ra một bước, chậm rãi đi tới chỗ Nhạc Phong.

Nhạc Phong dường như ý thức được điều gì đó.

Nhưng thân hình của hắn vừa mới động, liền cảm thấy một đoạn thanh âm quý dị dồn dập kéo dài chấn động não hải.

Ngay lập tức, thân hình Nhạc Phong chấn động, gần như không đứng vững nổi nữa.

- Tinh thần bí thuật - Nhiếp Hồn.

Bờ môi Nam Cung Lễ nhúc nhích với tiết tấu kỳ dị, phát ra từng đợt thanh âm dồn dập mà kéo dài.

Lực lượng dư âm của thanh âm kia rơi vào trong tai đám đệ tử xung quanh, tất cả chỉ cảm thấy thần trí bất an, khí huyết nhộn nhạo.

- Thanh âm này...

Trần Vũ đột nhiên nhớ lại tình cảnh đối phó với Hồng Hồ Tam Sát mấy ngày trước.

Trong đó, Tam Sát thông qua một cây sáo thần bí, phát ra sóng âm quái dị, nhưng cũng không phải là sóng âm công kích đơn giản.

Thứ này dính đến lĩnh vực tinh thần.

Mà lúc này, Nam Cung Lễ không hề mượn bất kỳ đạo cụ nào, phát động thanh âm Nhiếp Hồn, uy lực đã hơn xa lúc đối phó với Tam Sát.

Nhạc Phong chỉ cảm thấy tâm thần rung động, thần trí hỗn loạn, đầu óc quay cuồng.

“Phành...”

Quạt xếp trong tay Nam Cung Lễ vung lên, cương phong phiến ảnh gào thét, hất tung hắn ra ngoài mấy trượng, “keng” một tiếng, bảo kiếm rơi tay rơi xuống đất.

Nhạc Phong bại.

Toàn trường hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ lưu lại những khuôn mặt kinh ngạc.

Tinh thần bí thuật của Nam Cung Lễ thật sự quý dị, cũng khó lòng phòng bị.

- Thực lực của ngươi cũng chỉ có thể đủ để ta thi triển một nửa bí thuật tinh thần.

Nam Cung Lễ khẽ lắc đầu.

Đệ tử dưới sân đều chấn kinh không thể tưởng tượng nổi.

- Trần sư huynh, ta đã dốc hết toàn lực, chỉ đến vậy mà thôi.

Nhạc Phong cười một tiếng cay đắng.

Đối mặt với đệ nhất thiên tài ngoại môn Nam Cung Lễ, thiên tài như hắn cũng chẳng là gì.

Đương nhiên, ở đây không chỉ là thiên phú, mà gia thế của Nam Cung Lễ càng thịnh, sau lưng có trường lão tông môn trợ sức.

- Tới đi Trần Vũ, để xem ngươi có năng lực khiến ta thi triển hết một nửa năng lực kia hay không?

Nam Cung Lễ chiến thắng một trận vẫn khí định thần nhàn.

- Được.

Thân hình Trần Vũ lóe lên, bằng tốc độ nhanh nhất nhảy vọt lên đài.

- Vũ ca cảnh thận, ứng phó với bí thuật tinh thần, quan trọng nhất là cố thủ bản tâm, dùng ý chí bản thân đối kháng.

Mục Tuyết Tinh nhắc nhở.

Trên sân, Trần Vũ tích sức nội tức, trái tim thông thả đập vang hữu lực, dường như đang chờ đợi thứ gì đó.

- Người không ra tay? Nếu như ta hoàn toàn phát động bí thuật tinh thần, có lẽ người sẽ không còn cơ hội..

Nam Cung Lễ từ tốn nói.

- Chờ người khôi phục nguyên khí, ta mới có thể thắng quang minh chính đại. Ta cũng không muốn mang danh sử dụng xa luân chiến đâu.

Trần Vũ lạnh nhạt nói.

Nam Cung Lễ:

- ...

Đây là lần đầu tiên kể từ khi bắt đầu dự thi tới nay, có người dám ở trước mặt hấn khinh thường hấn.

- Mặc dù đám người Nhạc Phong, Hồ Nhất Bá hảo tâm giúp ta dành vị trí thứ nhất, nhưng ta càng muốn dựa vào thực lực chân chính của bản thân, không có một tia ngoại lực nào tác động.

Trần Vũ bình thản không để ý nói.

Nghe vậy, một vài đệ tử đều thoáng trở nên nghiêm túc, tỏ vẻ kính trọng. Ngay cả cao tầng tông môn cũng mặt lộ vẻ tán thưởng.

Trên con đường tu hành của Trần Vũ vẫn luôn là một bước chân một dấu ấn, vô cùng vững chắc ổn định.

Ngay cả giành hạng nhất cũng vậy.

- Nói rất hay, nhưng vừa rồi người cũng đã chiến ba trận, chúng ta hòa nhau.

Nam Cung Lễ chợt cười một tiếng xấu xa, bỗng nhiên ra tay.

“Thịch...”

Thân hình lóe lên, tốc độ vượt xa lúc đối chiến Nhạc Phong, bức thẳng đến, quạt xé trong tay đánh ra một mảnh cương phong phiến ảnh, kinh phong ngưng tụ.

Thật nhanh.

Đám đệ tử dưới sân đều không nhìn ra quỹ tích thân hình của hấn.

- Nam Cung Lễ này, lúc trước giao thủ với ta vẫn còn bảo lưu tốc độ.

Nhạc Phong thoáng cái ngẩn người.

Nam Cung Lễ thật sự cao thâm khó lường, căn bản không biết hấn còn bao nhiêu thực lực chưa xuất ra.

Lăng Vân bộ.

Một cái bóng khác giống như phi báo, lăng không nhảy tránh thoát một kích của Nam Cung Lễ.

Ồ?

Một phiến của Nam Cung Lễ vò hụt, cực kỳ cảm thấy ngoài ý muốn.

- Bà mẹ, tên này cũng bảo lưu tốc độ, so với lúc trước còn nhanh hơn mấy phần.

Về mặt Trình Quân tràn ngập phiến muộn, tựa như bị đá kích lớn.

Toàn trường, người xem chiến đều cảm thấy phấn chấn, nghiêm túc quan sát hai người trên sân giao phong.

“Phành...! Phành...”

Hai bóng người trên đài, chỉ trong nháy mắt đã giao thủ tới lui, khó phân cao thấp thắng bại.

“Thịch thịch thịch thịch...”

Trái tim của Trần Vũ cấp tốc đập mạnh, khiến cổ thân thể của Trần Vũ nhận được bạo phát chân chính.

- Tên này rốt cuộc là quái vật gì, tốc độ còn hơi thắng ta một bậc, nếu không phải thân pháp ta cao minh hơn...

Nam Cung Lễ thầm giật mình.

Phải biết rằng, hắn tu hành một môn thân pháp cấp cao, còn vượt qua Lăng Vân bộ.

- Vân Sát quyền!

Đột nhiên, Trần Vũ hít sâu một hơi, đánh ra một quyền Vân Sát nội tức hùng lực, kinh phong gào thét, mơ hồ tái hiện một đoàn mây đen sát khí.

- Đồng thủ!

Cánh tay của hắn hiện lên một tầng kim loại đồng xanh, bề mặt có vân đồng cổ xưa, giống như một kích của Phật Đà.

- Nguyên Cương Phiến!

Nam Cung Lễ vấy ra một quạt, ngưng tụ cương phong phiến ảnh, cùng va chạm với mây đen sát khí.

“Ầm...”

Tại nơi hai người giao phong, trên đài ti võ cứng rắn nổ ra một cái hố cạn chừng vài thước. Đây chính là khoáng nham cứng rắn trên cả sắt thép.

Trong sóng khí kinh phong cường đại, hai bóng người tách ra.

“Thịch...! Thịch...! Thịch...”

Trong đó, Nam Cung Lễ tay cầm quạt xếp, ho khan vài tiếng, chật vật lui về sau vài bước.

Trần Vũ lùi một bước, gương mặt có chút đỏ hồng.

Đồng đảo người vây xem dưới đài đều ngừng hô hấp, nhìn hai người chăm chăm.

- Rất tốt, đối chiến chính diện như vậy, ngươi vẫn là người đầu tiên có thể mơ hồ áp chế ta.

Nam Cung Lễ trầm mặt nói.

- Chẳng qua, tiếp theo ngươi sẽ phải nghênh tiếp bí thuật tinh thần toàn lực của ta.

Dứt lời, Nam Cung Lễ cất bước đi tới chỗ Trần Vũ.

- Bí thuật tinh thần - Nhiếp Hồn!

Một đạo thanh âm chói tai kéo dài chấn vào não hải Trần Vũ, tiếng ong ong vang lên, tâm thần rung động.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hạng Nhất Đấu Võ

- Bí thuật tinh thần - Nhiếp hồn!

Một đạo thanh âm kinh hồn đôn dập kéo dài, vang vọng khắp toàn trường, lực lượng tinh thần quỹ dị cuốn tới Trần Vũ.

Khoảng khắc đó, đám đệ tử dưới sân đều cảm thấy đầu choáng váng hoa mắt, tâm thần chấn động.

Trong đầu Trần Vũ vang lên tiếng ong ong, một luồng lực lượng kinh loạn khiến thần trí hắn dao động, cảnh vật trước mắt lay động, khí huyết nhộn nhạo.

“Thịch...! Thịch...! Thịch...”

Nơi trái tim, một luồng lực lượng trầm ổn nhảy lên, Trần Vũ khẽ hít một hơi, ổn định khí huyết và thân thể.

Ồ!

Nam Cung Lễ rõ ràng phát hiện, Trần Vũ có khả năng chống lại bí thuật tinh thần, mạnh hơn Nhạc Phong lúc trước.

Thể hiện rõ nhất ở chỗ, Trần Vũ không chế thân thể rất mạnh, khí huyết không bị ảnh hưởng, không giống đám người Nhạc Phong, lúc bỗng nhiên đối mặt với bí thuật tinh thần, liền không thể kiềm chế được bản thân.

- Đồng Tượng công!

Thân hình Trần Vũ đột nhiên bành trướng một vòng, toàn thân như phủ lên một tầng chiến giáp da đồng.

- Thân thể của ngươi mạnh, nhưng thần trí lại không thể tránh khỏi.

Nam Cung Lễ tự tin nói.

Nhiếp Hồn không phải công kích sóng âm bình thường, nó ẩn chứa lực lượng tinh thần quấy nhiễu.

“Ô...ô...ô...n...g”

Thần trí của Trần Vũ vẫn rung rung, mặc dù đã khống chế thân thể, nhưng mười thành thực lực lại không phát huy được đến năm thành.

- Bại!

Thân hình Nam Cung Lễ thoát một cái, quạt xếp trong tay đánh về phía Trần Vũ.

- Phá cho ta!

Trái tim Trần Vũ đột nhiên đập mạnh, thân thể trầm trọng như núi, nội tức khí huyết trong cơ thể bộc phát như sóng lớn.

Nhất là Vân Sát nội tức, vào lúc này tựa như đang sôi trào thiêu đốt, hung hãn khó thuần, hung lệ bá đạo bề ngỗ hết thảy.

“Vù...”

Một trận cuồng phong sát khí hùng hực xuất hiện quanh người Trần Vũ, trên da nổi lên một tầng vân màu xanh đen dữ tợn.

Trong tròng mắt tràn ngập bá đạo hung mãnh, tựa như tuyết thế ma đầu nhìn xuống thế gian.

“Ầm...”

Một tiếng gầm chấn động phong vân, phóng thẳng lên trời, âm phong sát khí cuồng khiếu.

Tiếng gầm kinh nộ phảng phát như hung ma cái thể thức tỉnh.

“Thịch...! Thịch...! Thịch...”

Nam Cung Lễ thất kinh, thân hình lui lại vài bước, bị thanh âm kia chấn động đến mức khí huyết sôi trào, suýt nữa chảy máu tai.

Tiếng rống tràn ngập sát khí ngút trời vừa rồi, trực tiếp bao trùm bí thuật tinh thần của hắn.

Thậm chí, Nam Cung Lễ còn thiếu chút nữa bị bí thuật tinh thần của mình phản phệ, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nhìn chằm chằm nam tử phía trước, cuồng phong càn quét, tựa như hung ma.

- Thanh âm này... Ta dường như cũng lĩnh ngộ được vài phần chân ý của Vân Sát quyền.

Vài tên trưởng lão tông môn đều động dung.

Tiếng rống kia mang theo một luồng sát khí kinh người, càn quét hết thảy công kích tinh thần.

- Hắc hắc, người tu hành Vân Sát quyền sẽ tích lũy sát khí trong quá trình giết chóc, trong ý thức tinh thần thấm đẫm hung sát chí khí, rất có khả năng khiến bản thân tẩu hỏa nhập ma, nhưng đồng thời, cũng là một đầu hung ma có thể chống đỡ công kích tinh thần đến từ bên ngoài.

Mao trường lão lộ vẻ mừng rỡ.

Lúc này, trong mắt Trần Vũ bắn ra hung sát chí khí đáng sợ, băng lãnh âm hàn.

- Ánh mắt thật đáng sợ.

Một ít đệ tử dưới đài lúc nhìn thấy ánh mắt của hắn, tâm thần đều rung lên, cơ thể rét lạnh.

Đây là sát khí cấp bậc tinh thần, trải qua nhiều phen đánh giết ngưng tụ sát khí, sản sinh một loại lực lượng tinh thần.

Loại hung sát chí khí này, gần như khiến bí thuật tinh thần của Nam Cung Lễ bị phản phệ.

- Vân Sát quyền chẳng qua là một nhánh nhập môn của “Nguyên Sát Thần Công”, làm sao có thể có uy thế sát khí đáng sợ như vậy?

Nam Cung trưởng lão khó có thể tin nổi.

Chủ yếu là hắn lo lắng cho cháu trai Nam Cung Lễ của mình bị thiệt.

- Ha ha, có lẽ người không biết “Nguyên Sát Thần Công” mới là bản nhập môn của Vân Sát quyền. Bởi vì người biết bí mật này đã ít lại càng ít hơn.

Mao lão đầu cười nói.

Cái gì?

Không chỉ Nam Cung trưởng lão, ngay cả vài nhân vật cao tầng bên cạnh cũng đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Mao trưởng lão giải thích:

- Nguyên Sát Thần Công của bốn tông chính là một môn công pháp Thượng Cổ truyền thừa đã lâu. Nhập môn cực kỳ khó khăn, hung hiểm vạn phần, cơ bản cứ mười người tu hành sẽ có bảy tám người tẩu hỏa nhập ma, khó mà khống chế bản thân. Về sau, một vị tổ sư tông môn đã tách phần nhập môn ra để cải thiện, khiến cho nó thích hợp để tu hành thể chất hơn. Lâu dần, phiên bản cải thiện Nguyên Sát Thần Công bị xem là nguyên bản. Còn Vân Sát quyền vốn là phần nhập môn lại bị cho là phiên bản bị tách ra.

Nghe nói bí mật này, mấy vị cao nhân tông môn đều tắc lưỡi không thôi.

- Cho nên mới nói...

Mao trưởng lão tổng kết rồi cho ra kết luận:

- Trần Vũ tu hành Vân Sát quyền mới là nhập môn nguyên bản, ưu điểm là sát khí càng mạnh, càng bá đạo. Khuyết điểm là vô cùng hung hiểm, có yêu cầu rất lớn đối với thể chất và tâm tính. Chẳng qua, không biết nếu Trần Vũ về sau tiếp tục tu hành “Nguyên Sát Thần Công”, có gì khác biệt so với người khác hay không?

Thì ra là thế.

Vài vị cao nhân tông môn bưng tỉnh đại ngộ.

Khó trách Trần Vũ trước mắt sát khí cuồng bạo như vậy.

Lúc này, trên đài, Nam Cung Lễ đã bình ổn khí huyết tâm thần.

- Người rất mạnh, không ngờ dùng phương thức thô bạo trực tiếp như vậy để bài trừ bí thuật tinh thần của ta. Nhưng tiếp theo...

Nam Cung Lễ trầm trọng nói, sau đó cười một tiếng quỷ dị.

Đột nhiên.

Toàn thân hắn chợt trở nên tĩnh lặng, tản mát ra một loại khí tức tinh thần quỷ dị.

- Bí thuật tinh thần - Quỷ Đồng!

Hai mắt của hắn nổi lên một tầng nhện nhạo như gợn sóng nước, liên tục không ngừng, giống như một vực sâu vô tận.

“Thịch...”

Bước chân Trần Vũ ngưng trệ, khoảng khắc chạm vào ánh mắt đối phương, khung cảnh trước mắt lại rung lên.

Sân đấu võ trước mặt đã biến mất.

Xung quanh hóa thành một mảnh dung nham biến lửa, trước mặt xuất hiện vài tên cự nhân hỏa diễm, còn chính hắn thì trong nháy mắt trở thành kiến hôi

nhỏ bé.

- Chuyện gì xảy ra?

- Đây là tà thuật gì?

Mọi người ở đây đều hô to, chỉ thấy Trần Vũ đột nhiên đứng yên bất động.

Ngay cả cao tăng tông môn đều không khỏi thất thanh.

- Huyết mạch đồng thuật? Làm sao có thể?

- Nam Cung gia các người hình như không có truyền thừa “huyết mạch nhãn đồng” đúng không?

Vài tên trưởng lão tông môn đều nhao nhao nhìn về phía Nam Cung trưởng lão.

- Hắc, cháu trai ta nếu như có “huyết mạch nhãn đồng” trong truyền thuyết thì cũng sẽ không gia nhập Vân Nhạc môn nho nhỏ rồi. Bí thuật “Quý Đồng” này chính là mượn một loại tinh huyết nhãn đồng hiếm thấy của “Bích Đồng Hồ Yêu”, chế biến thành linh dịch đặc thù, quét lên đồng tử trong mắt có thể tăng cường bí thuật tinh thần. Từ một góc độ khác mà nói, có thể miễn cưỡng sử dụng một chút đồng thuật đơn giản, nhưng cũng không phải là huyết mạch đồng thuật chân chính.

Nam Cung trưởng lão thoáng đắc ý nói.

- Haizz... Nam Cung gia tộc các người quả nhiên nội tình thâm hậu, không ngờ lại có thể sử dụng phương pháp phối chế linh dịch, còn sử dụng tinh huyết nhãn đồng xa xỉ như “Bích Đồng Hồ Yêu”. Yêu hồ này dù xuất động mấy vị cường giả Hóa Khí Tiên Thiên, e rằng cũng chưa chắc có thể săn bắt được.

- Đúng vậy, nếu như “Bích Đồng Hồ Yêu” có thể thuần hóa, vậy có thể sẽ phát huy tác dụng mang tính chiến lược rồi.

Vài tên trưởng lão đều cảm khái Nam Cung gia quá lãng phí.

- Ách... Các người hiểu lầm rồi. Bằng vào thực lực của Nam Cung gia ta, nào có khả năng săn giết được Yêu Hồ này. Chẳng qua là do cơ duyên xảo hợp, trong một buổi đấu giá ở nước láng giềng, thu mua được một hai kiện nhỏ thi thể Yêu Hồ mà thôi.

Lão giả râu bạc trợn mắt nói.

Sau khi biết rõ nguyên nhân, một đám trưởng lão lại dôi mắt tập trung nhìn lên đài.

Không thể không nói, bí thuật “Quý Đồng” của Nam Cung Lễ thật sự cường đại khó lường, chỉ một ánh mắt đã khiến Trần Vũ rơi vào đủ loại ảo giác huyền tượng.

- Vận khí của Vũ ca cũng thật kém, không ngờ lại gặp phải đối thủ như vậy.

Mục Tuyết Tinh thầm thở dài một hơi.

- Nam Cung gia tộc truyền thừa xa xưa, ngay cả Hoàng tộc ta đều phải kính nhường ba phần. Nam Cung Lễ muốn vào nội môn đã sớm vào từ lâu rồi.

Thất hoàng tử cười nhạt nói.

Trong lòng hần thầm hô may mắn, Trần Vũ cường thế không thể đỡ lại gặp phải đối thủ khó nhằn như thế.

- Có thể bức ta thi triển bí thuật “Quý Đồng”, cho dù hôm nay người bại cũng không có gì để tiếc nuối.

Nam Cung Lễ cười nhạt một tiếng.

Dứt lời, hần vừa thi triển bí thuật “Quý Đồng” vừa tiếp cận Trần Vũ. Bởi vì phải duy trì bí thuật tinh thần cho nên hần cũng không có khả năng phát động toàn lực.

Cùng lúc đó.

Trước mắt Trần Vũ tái hiện đủ loại ảo giác huyền tượng, thần trí chìm sâu vào trong đó.

“Thịch...! Thịch...! Thịch...”

Thế nhưng, trái tim mạnh mẽ đập vang, trầm ổn rõ ràng, khiến hần vẫn có thể nắm giữ tình trạng thân thể và động tĩnh bên ngoài.

- Phá cho ta!

Trần Vũ nắm chặt song quyền, hung sát chi khí trên người bành trướng, thế nhưng vẫn không có cách nào thoát ly huyền tượng.

- Lực chống cự thật mạnh.

Thân hình Nam Cung Lễ rung lên, cảm nhận được Trần Vũ đang giãy giụa, chỉ thấy một trận sát khí đập thẳng tới trước mặt.

Cũng may, loại bí thuật Quỷ Đồng của hắn có “Bích Đồng tinh huyết” gia trì, còn vận dụng lực lượng huyền thuật, chỉ sử dụng蛮 lực rất khó phá giải.

“Phành...”

Quạt xếp trong tay Nam Cung Lễ đánh vào bả vai Trần Vũ.

Chỉ trong chớp mắt, đệ tử toàn trường đều ngừng hô hấp.

Đây là thời khắc quyết định thắng bại, thậm chí “hạng nhất đầu vò”.

Hả?

Trong huyền tượng, Trần Vũ bởi vì vẫn không chế được thân thể, cho nên có thể cảm nhận được công kích hàng lâm.

“Thịch thịch thịch thịch...”

Nhịp tim của hắn càng ngày càng mãnh liệt, gấp rút, giống như trọng chùy gõ lên mặt trống.

Trong khoảng khắc, Trần Vũ cảm thấy Vân Sát nội tức khắp toàn thân giống như nổi sóng, hơn nữa trong cơ thể còn kích phát một loại lực lượng kinh người, thần trí hay ý thức đều rung lên.

- Loại cảm giác này...

Đôi mắt Trần Vũ bỗng nhiên sáng ngời, đủ loại huyền tượng trước mắt đều biến mất.

Bỗng nhiên, hắn tiến nhập vào trạng thái cường đại giống như lúc trước phát huy “Quyền kinh ngưng sát”.

“Phành...”

Thế nhưng, cây quạt của Nam Cung Lễ đã đánh tới gần, muốn tránh cũng không được.

- Đồng Tượng công!

Toàn thân Trần Vũ đột nhiên bành trướng, một tầng đồng xanh bao trùm, thậm chí có một tia ánh sáng rực rỡ như tượng đồng, tỏa ra khí tức trang nghiêm.

Ồ?

Nam Cung Lễ chỉ cảm thấy một luồng áp bách nặng nề đập thẳng tới trước mặt, khí huyết đều thoáng đình trệ.

- Đáng tiếc đã trễ rồi.

Khóe miệng Nam Cung Lễ nhếch lên nụ cười nhạt, nội tức trên cây quạt lại tăng thêm vài phần, đánh xuống Trần Vũ.

“Phành...”

Một phiến ngưng tụ kinh phong vỗ lên cánh tay như kim loại, phát ra thanh âm sắt thép va chạm vang dội.

Thân hình Trần Vũ thoáng rung một chút, sau đó vẫn vững như thành đồng, bình yên vô sự.

Cái gì?

Nam Cung Lễ chỉ cảm thấy cánh tay chấn động, một phiến kia giống như đánh lên thân tượng đồng, lại không thể lay động Trần Vũ.

- Đây là công kích của ngươi?

Trần Vũ đứng yên tại chỗ, không hề động.

- Đồng Tượng công... Gân đồng tiểu thành...

Phía xa, Mao trường lão và Nam Cung trường lão đều kinh hô.

Đồng Tượng công của Trần Vũ không chỉ đạt tới cấp bậc gân đồng, còn là gân đồng tiểu thành.

Điều này có nghĩa là công kích của Thông Mạch kỳ với hấn mà nói, cơ bản không có ý nghĩa.

- Chuyện này... tuyệt đối không có khả năng.

Nam Cung Lễ kinh hãi thất thanh, hoài nghi mình gặp ảo giác.

Hấn không tin.

- Nguyên Cương Phiến!

Nam Cung Lễ huy động quạt xếp trong tay, lại lần nữa đánh xuống, phiến ảnh cương phong cường đại đánh xuống đầu Trần Vũ.

- Đầu đồng.

Trần Vũ không né tránh, trên đầu lóe sáng ánh đồng cổ xưa, chỉ nghe “phành” một tiếng, trực tiếp va chạm với cây quạt trong tay Nam Cung Lễ.

Chỉ trong chớp mắt, trái tim trong cơ thể hấn kích phát lực lượng siêu cường, gần như gấp đôi lúc bình thường.

“Thịch...”

Nam Cung Lễ cả người lẫn quạt bị Trần Vũ dùng đầu đồng đụng đội ngược, bay xa năm sáu trượng, cánh tay phát ra tiếng răng rắc của xương bị bẻ gãy.

Một màn này, chấn động toàn trường, tất cả đệ tử đều sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Lên Đỉnh

Toàn bộ Vân Thiên Phong chìm vào trong tĩnh mịch.

Khung cảnh bị cố định tại một màn chấn động vừa rồi, Nam Cung Lễ bị một đầu của Trần Vũ đụng bay.

Hung hấn, bá khí, dã man, bạo lực.

Dùng đủ loại từ ngữ đều không đủ hình dung mức độ trùng kích của cảnh tượng này.

Đối thủ là đệ nhất thiên tài ngoại môn Nam Cung Lễ, kết hợp Bích Đồng tinh huyết và nắm giữ bí thuật Quỷ Đồng khó lường.

Sau một khoảng thời gian tịch mịch, tất cả mọi người đều trở nên xôn xao náo động.

- Nam Cung Lễ lại bại?

- Trần Vũ này, chẳng lẽ là hung thú khoác da người, quá hung tàn rồi.

Không ít đệ tử đều hít vào khí lạnh.

Đồng đảo ánh mắt rơi lên người Trần Vũ, mang theo một loại sợ hãi và kiêng kỵ.

- Lễ nhi!

Nam Cung trưởng lão khê hô một tiếng.

“Vụt...”

Thân hình lão giả râu bạc chột lóe, chân không chạm đất, trực tiếp lướt qua không trung, chỉ trong vài bước đã hạ xuống trên sân đấu võ.

- Hư Không Lăng Độ.

Thủ đoạn phi hành gần như phá không khiến cho đám đệ tử toàn trường đều vì thế mà ngưỡng vọng, say mê.

- Gia gia...

Về mặt Nam Cung Lễ có chút xấu hổ, bị trưởng lão râu bạc đưa xuống đài, xoa lên Tục Cốt Linh Cao trên quý.

Trần Vũ mang theo tư thái của người chiến thắng đi xuống sân đấu võ.

Trong đầu hắn vẫn còn hồi ức và suy tư.

Trong khoảng khắc khẩn cấp vừa rồi, hắn lại lần nữa kích phát lực lượng của trái tim thần bí, khiến lực lượng thân thể, tốc độ,... đều bạo tăng.

Trần Vũ tạm xưng loại trạng thái này là “pháp môn bạo phát”.

Loại pháp môn bạo phát này, tổng cộng từng trải qua ba lần.

Lần đầu tiên, một kiếm lăng không trăm xuống cánh tay Huyết Thủ Ngọc Đầu, tốc độ đột phá công xiềng.

Lần thứ hai, đánh ra Quyền kinh ngưng sát gần như miểu sát Khẩu Vương.

Vừa rồi, nếu như toàn lực thi triển Vân Sát quyền, chưa chắc không thể phát ra “Quyền kinh ngưng sát”, cũng có khả năng miểu sát Nam Cung Lễ, nhưng Trần Vũ chỉ dùng Đồng Tượng công đã bại địch thủ mà thôi.

Lần thứ ba, cũng chính là vừa rồi.

Dần dần, Trần Vũ đã mò mẫm được một tia bí quyết, về sau có lẽ có thể chủ động nắm giữ phương pháp này.

Đương nhiên, sau khi pháp môn bạo phát qua đi, trong thời gian ngắn sẽ rơi vào trạng thái suy yếu nhất định.

Pháp môn bạo phát của Trần Vũ cũng không lâu dài, cảm giác suy yếu cũng không cường liệt.

Chẳng qua, đối thủ tiếp theo của hắn là đệ nhất chiến lực ngoại môn Đoàn Kiều Long, cần phải thận trọng một chút, chờ khôi phục rồi tái chiến sau.

- Vũ ca.

Mục Tuyết Tinh tươi cười rực rỡ đón chào.

Trần Vũ đại thắng.

Lúc Nam Cung Lễ thi triển bí thuật Quỷ Đồng, nàng đã có chút lạnh lòng. Không nghĩ rằng, sau đó Trần Vũ lại cường thế nghịch chuyển, một lần hành động xoay chuyển càn khôn.

Lúc này, nàng mừng rỡ vô cùng, kích động hạnh phúc chưa từng có.

- Vũ ca, chỗ ta vẫn còn một viên Hồi Khí đan.

Mục Tuyết Tinh lại đưa tới một viên đan dược.

- Ừm, ta sẽ trả lại cho ngươi.

Trần Vũ gật đầu, hắn không muốn nợ Mục Tuyết Tinh ân tình.

- Không cần, chỉ cần ngươi có thể thắng lợi, còn quan trọng hơn bất kỳ thứ gì...

Mục Tuyết Tinh đỏ mặt, lòng thầm vui vẻ.

Một màn này khiến Thất hoàng tử nhìn mà trong lòng mơ hồ nhỏ máu.

Trong gian đình.

Hạ Vũ tiên tử nhìn thấy một màn này, không khỏi cau mày.

- Hạ sư muội, nữ đệ tử này của ngươi hình như đã có người trong lòng rồi. Hồi Khí đan thượng phẩm kia, giá trị cũng không thấp nha.

Một vị trưởng lão trên chóc.

- Hừ! Trần Vũ này chẳng qua chỉ là một Bán Linh Thể, cho dù thực lực hiện nay không tệ, nhưng làm sao xứng đôi Tuyết Tinh?

Hạ Vũ tiên tử khẽ hừ một tiếng.

- Bán Linh Thể?

- Người này đồng thời tu luyện Đồng Tượng công, Văn Sát quyền đến cấp bậc như vậy, lại chỉ là Bán Linh Thể?

Một vài trưởng lão không biết nội tình tông môn, đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Sau đó lại một trận thờ dài.

- Vốn dĩ còn định thu người này làm đồ đệ, cho hắn một cái danh ngạch...

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

...

Sau khi đánh bại Nam Cung Lễ, Trần Vũ tạm thời nghỉ ngơi.

Dưới sự thôi thúc của trái tim thần bí, viên dược lực “Hồi Khí đan” thứ hai cũng bị thân thể hấp thu trong khoảng khắc.

Đồng thời.

Trên đài lại bắt đầu một trận chiến đấu.

Một nam một nữ ở trên đài tỷ võ giao phong, đánh kịch liệt vô cùng.

- Hồ Nhất Bá và Đồng Ngọc Linh.

Trần Vũ thoáng lộ một tia ngạc nhiên, không ngờ hai người này lại giao phong.

Hồ Nhất Bá huy động Bá Vương kích, đại khai đại hợp, hung mãnh bá đạo, lực lớn vô cùng, tuyệt đối hung hãn.

Đồng Tượng công của Trần Vũ nếu không thôi động đến cấp bậc gân đồng, e rằng cũng khó mà đối chiến.

Mà Đồng Ngọc Linh cầm nhuyễn kiếm trong tay, lại bộc phát ra sóng nội tức kinh người, trên thân kiếm thỉnh thoảng lóe lên huyết ảnh.

Tại phương diện cường độ nội tức hùng hậu, Đồng Ngọc Linh vẫn áp chế Hồ Nhất Bá.

Hơn nữa, bản lĩnh võ học ban đầu của Đồng Ngọc Linh cũng không tầm thường, nhuyễn kiếm trong tay linh động xảo diệu, có thể đánh ngang tay với Hồ Nhất Bá.

Hai người đánh gần một hai trăm chiêu, cuối cùng vẫn là Đồng Ngọc Linh thắng lợi. Thế công của nhuyễn kiếm trong tay càng lúc càng cuồng mãnh, nội tức tựa như dùng mãi không hết.

- Người thắng rồi.

Hồ Nhất Bá tỏ ra thất bại, nhìn Đồng Ngọc Linh một cái thật sâu.

Ngoại trừ Trần Vũ, nữ nhân này là một người tà môn nhất trong khóa thi đấu lần này.

Sau khi hai người phân ra thắng bại.

Một trận chiến đỉnh phong thu hút sự chú ý của tất cả mọi người rồi cuộc cũng mở ra.

Trần Vũ và Đoàn Kiều Long rất ấn ý bước lên sân đấu võ, bốn mắt nhìn nhau, kinh phong khuấy động.

- Đây là một trận chiến bước lên đỉnh cao.

Một đám đệ tử mong đợi vạn phần.

Sau khi Trần Vũ đánh bại Nam Cung Lễ, hắn chỉ còn một nửa bước cuối cùng là sẽ bước lên đỉnh cao thứ nhất.

- Thật bất ngờ, trước khi tiến vào nội môn lại được gặp gỡ đối thủ như người.

Trên gương mặt tang thương của Đoàn Kiều Long lộ vẻ chờ mong.

Trong con người thâm thúy của hắn, chỉ thấy bình tĩnh và tự tin, mặc dù hắn đã tận mắt nhìn thấy Trần Vũ thắng lợi trong trận chiến trước.

Đây là ý chí của cường giả.

Trần Vũ tin chắc, bản thân đã gặp được một đối thủ cường đại có tín niệm không gì sánh được.

Đoàn Kiều Long này e rằng còn đáng sợ hơn cả Nam Cung Lễ.

- Vân Sát quyền! Đồng Tượng công!

Đồng quyền của Trần Vũ hung hăng đánh ra, quyền kinh nổ vang, tái hiện một đoàn mây đen sát khí, âm phong càn quét rít gào, uy thế và khí tượng hầu như có thể sánh kịp Luyện Tạng kỳ.

- Lôi Minh Dao.

Lần đầu tiên trong quá trình dự thi, Đoàn Kiều Long xuất ra đao thứ hai. Đại đao phong cách cổ xưa kéo theo một chuỗi hư ảnh ánh đao, chỉ nghe bên tai mơ hồ vang tiếng lôi minh.

“Thịch...”

Trong hư ảnh ánh đao thoáng hiện đao quang chói mắt, kèm theo cảnh tượng siêu việt tự nhiên như lôi minh cuồng phong, chỉ trong nháy mắt bỏ tới trước mặt Trần Vũ.

Thoáng chốc, một quyền mây đen sát khí và một đao cuồng phong lôi minh hợp lại cùng một chỗ.

“Ầm...”

Tại vị trí đó, gió quét mây tan, lôi minh chấn động, sóng khí mù mịt tạo thành con lốc nhỏ màu xám, bao trùm lấy thân hình hai người.

- Đây quả thực là chiến đấu cấp bậc Luyện Tạng kỳ.

- Cấp bậc võ học của hai người, e rằng đều vượt qua Luyện Tạng kỳ.

Đệ tử dưới sân đều tròn mắt há hốc mồm.

Trong đám tro bụi, hình bóng hai người quyền đao giao phong, đánh hết sức kinh tâm động phách.

Trong quá trình hai người giao phong, sắc mặt đều cực kỳ ngưng trọng.

Chỉ thấy quần áo Trần Vũ vỡ tan vài chỗ, có chút lộn xộn. Liên tiếp vài quyền, Vân Sát quyền của hắn đã phát huy đến cực hạn.

Đồng Tượng công từ sau khi gần đồng sơ thành đã thôi động đến gần đồng tiểu thành.

Dù vậy, hắn vẫn không chiếm được chút ưu thế nào. Phải biết rằng, lúc trước Nam Cung Lễ nếu chính diện giao phong, còn hơi kém hắn một bậc.

- Tốt tốt tốt! Trận chiến hôm nay, bất luận thắng bại, đánh thống khoái.

Đoàn Kiều Long gầm một tiếng, chiến ý dâng cao.

Trong thanh âm bày ra một loại tín niệm cường đại một đi không trở lại.

- Vậy thì đánh thôi!

Trên mặt Trần Vũ cũng lộ vẻ điên cuồng, trên người bộc phát sát khí cuồng bạo, từng quyền dẫn động mây đen sát khí, càng đánh càng hung.

Mà trên đại đao phong cách cổ xưa của Đoàn Kiều Long, lôi minh cũng càng lúc càng thịnh.

“Ầm...! Ầm...”

Bỗng nhiên, trên trời trút xuống mưa to.

- Trời mưa rồi!

Mọi người dưới sân đấu vô đều khê hô.

Thế nhưng, tuyệt đại đa số người đều không tránh mưa, đều tập trung nhìn chăm chú chiến đấu trên đài.

Trong màn mưa, Trần Vũ và Đoàn Kiều Long đều bị xối ướt, càng đánh càng hung mãnh thống khoái.

“Thịch thịch thịch...”

Trái tim Trần Vũ đập vang hữu lực, đồng quyền đánh ra lực lượng và nội tức càng cuồng bạo kinh người.

Trong chiến đấu sáng khoái kích động, Vân Sát nội tức trong cơ thể hần sôi trào mãnh liệt, mơ hồ có dấu hiệu tỉnh tiến, còn hơn mười ngày nữa tháng khổ tu.

Nếu không phải hần bị hạn chế tu vi, Vân Sát quyền đã sớm phát huy uy thế khủng bố của tầng thứ đại thành.

Dưới bầu trời mưa như trút, một đoàn quyền ảnh mang theo mây đen sát khí đan xen với một mảnh đao quang lóe mình.

“Phốc phốc phốc...”

Nước mưa xung quanh bị lực lượng vô hình cường đại trực tiếp gạt ra ngoài.

Trong khu vực hai người giao phong, tựa như ở trạng thái chân không, giọt nước khó lọt.

- Quá mạnh mẽ!

Đám đệ tử dưới sân đều thấy nhiệt huyết sôi trào.

Các trưởng bối tông môn ngồi trong gian đình đều lộ ra thần sắc động dung.

- Lôi Minh Đao chính là võ học độc môn danh chấn Sở quốc của Đoàn gia, thuộc về phạm trù võ học đỉnh cấp, uy lực tuyệt luân.

- Đao pháp này yêu cầu ngộ tính cực kỳ hà khắc, Đoàn Kiều Long không ngờ có thể tu hành đến tình trạng đại thành.

- Vân Sát quyền của Trần Vũ cho dù chỉ là phần nhập môn của Nguyên Sát Thần Công, nhưng luận uy lực cũng tuyệt đối không thua kém võ học đỉnh cấp, xem ra hần cũng sắp đạt tới đại thành rồi.

Mấy vị cao tăng đều tán thưởng.

Thiên tài võ học như vậy, đặt tại nội môn cũng rất hiếm thấy.

“Vù...! Vù...! Vù...”

Trong nước mưa, hai bóng người bỗng nhiên tách ra.

- Trần sư đệ cẩn thận, ta sẽ phát ra một đao mạnh nhất, cũng là một đao cuối cùng.

Đoàn Kiều Long hít sâu một hơi, đại đao phong cách cổ xưa chậm rãi nâng lên.

“Ồ...ô...ô...n...g”

Khoảng khắc đại đao đưa lên trời, lóe mình nổi dậy, trong mưa gió mơ hồ có phong lôi đan xen, phụ trợ hình ảnh Đoàn Kiều Long giống như chiến thần.

Một đao này chỉ cần nâng lên, liền mang đến áp bách trước nay chưa từng có cho Trần Vũ.

Hồ hấp của hần cũng thoáng đình trệ.

Dường như chỉ một khắc sau, hần sẽ đối mặt với lôi đình thiên nhiên thảo phạt, khí cơ vô hình phong tỏa, khiến hần muốn trốn cũng không thoát.

“Thịch thịch thịch...”

Trái tim trong cơ thể Trần Vũ lại nhảy lên tới cực hạn.

Dưới áp bách khổng lồ chèn ép, trái tim của hần lại một lần nữa mở ra “pháp môn bạo phát”, thể nội kích phát một luồng lực lượng rực rỡ.

“Ầm...”

Trong khoảng khắc, da khắp toàn thân Trần Vũ đều hiện một màu xanh đen, một luồng sát khí hung hãn tuyệt luân phóng lên trời, nước mưa xung quanh đều bị gạt ra.

- Đó là...

Trên sân, các trưởng bối đột nhiên thất thanh, dường như nhìn ra thứ gì đó.

- Vân Sát quyền!

Trần Vũ đâm ra một quyền, mây đen sát khí dâng trào, hóa thành quyền ảnh nhàn nhạt màu đen mà mắt thường có thể nhìn thấy, lớn như thùng nước, không khác gì hung thú dương nanh múa vuốt lao thẳng tới Đoàn Kiều Long.

Chính là Quyền kinh ngưng sát.

- Lôi Minh Dao!

Đoàn Kiều Long bỏ ra một đao mạnh nhất, chỉ thấy cuồng phong càn quét, một đao đao mang cực lớn, nổi lên điện quang nhàn nhạt, mang theo lực lượng siêu tự nhiên, cách không chém tới.

“Àm...! Âm...”

Hai luồng lực lượng cường hãn tuyệt luân cùng đối chiến một chỗ, toàn bộ sân đấu vô đều chấn động.

Trong khoảng khắc, trong phương viên mấy trượng, nước mưa bắn ra khắp nơi, sấm vang chớp giật, còn có sát phong gầm thét đan xen.

Trong mơ hồ có thể thấy quyền ảnh sát khí vỡ tan, điện quang đao quang âm đạm, dần dần trở lại bình yên như cũ.

Trong cơn mưa tầm tã, hai bóng người đồng thời cấp tốc thối lui vài bước.

Trong đó, Trần Vũ liên tục lùi vài bước, sắc mặt trắng nhợt, quần áo lộn xộn, vẻ mặt kinh hãi.

Ánh mắt của hắn tập trung trên đầu vai của mình, ở đó còn một đao vết máu, xung quanh xen lẫn vết tích cháy xém.

- Bị thương rồi?

Trần Vũ giật mình, đây còn là dưới tình huống Đồng Tượng công tinh tiến, từ khi bắt đầu Thi đấu Ngoại môn đến nay, đây là lần đầu tiên hắn chân chính bị thương trên ý nghĩa.

Một đao này của Đoàn Kiều Long, quả thực đáng sợ, ngay cả Luyện Tạng kỳ e rằng cũng khó có thể toàn thân trở ra.

- Ngươi... thắng rồi.

Đoàn Kiều Long đứng nghiêm dưới màn mưa, thanh âm u ám, cười khổ nói.

“Ôc...”

Thân thể hắn lão đảo, phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Hạng Nhất Ngoại Môn

Vân Thiên phong.

Nước mưa từ từ nhỏ dần, lác đác rơi xuống, mây mù phương xa lại vén ra một tia ánh sáng nhu hòa, sắc thái mông lung như bức tranh thủy mặc.

Ánh mặt trời lấp lánh xuyên qua màn mưa, chiếu xạ dư quang nhàn nhạt.

Cuồng phong bão táp qua đi, trên võ đài chỉ còn lại hai bóng người, bắt mắt mà hào hùng.

Mọi người dưới đài đều ngừng thở.

- Ngươi... thắng..

Đoàn Kiều Long thốt ra một câu tối nghĩa, đánh vỡ bầu không khí vắng lặng.

Đám đệ tử, có kẻ kinh nghi, có người tiếc nuối chưa thỏa mãn.

Cho đến tận khi Đoàn Kiều Long phun ra một búng máu, thân hình lão đảo thì đám đệ tử mới kinh hãi hét lên thất thanh.

- Thua rồi.

- Đoàn Kiều Long lại thua?

Đám đê tử đều thất hồn lạc phách, dường như khó mà tiếp nhận hiện thực này.

Quả thật, Đoàn Kiều Long ở ngoại môn là một truyền kỳ.

Cách đây hai năm, hắn đã có thể vấn đỉnh ngoại môn, trở thành ông vua không ngai tại ngoại môn.

Nghe nói, tư chất của Đoàn Kiều Long rất bình thường, chỉ là một Bán Linh Thể. Thế nhưng hắn lại có ngộ tính kinh người, lựa chọn Minh Lôi Dao cực kỳ khó luyện thành, quanh năm đều ở bên ngoài, mang danh nghĩa làm nhiệm vụ, chỉ để cảm nhận lôi điện phong bạo.

- Ở đây, có không ít đê tử kính ngưỡng sùng bái Đoàn Kiều Long.

- Một đao của Đoàn sư huynh, uy lực tuyệt luân, làm sao có thể thua hắn?

- Một đao đó, phát huy ra vài phần chân ý của Lôi Minh Dao, hơn nữa dưới khí trời mưa bão, uy lực lại càng mạnh.

Một vài đê tử ở dưới sân đều khó hiểu.

Vì sao Đoàn Kiều Long lại bại?

Nếu như, nhìn uy lực và thanh thế, một đao của Đoàn Kiều Long dường như còn hơi thắng một quyền của Trần Vũ.

- Không hổ là Đoàn Kiều Long, đều là Bán Linh Thể, không ngờ người có thể bước tới một bước này. Một đao vừa rồi, uy lực còn hơi thắng “Quyền kinh ngưng sát” của ta.

Trần Vũ hít sâu một hơi.

Từ sau khi Đồng Tượng công gân đồng đại thành, đây là lần đầu tiên hắn bị người khác chính diện đả thương.

Đoàn Kiều Long là người đầu tiên.

Vài trưởng lão tông môn ở đây, bao gồm cả tông chủ Vân Nhạc môn, đều cảm thấy kinh hãi trước trận giao phong kinh diễm vừa rồi của hai người.

- Quyền kinh ngưng sát... Loại tầng thứ võ học này cho dù là Luyện Tạng kỳ bình thường cũng khó mà làm được, trừ phi là Văn Sát quyền đại thành, đồng thời lĩnh ngộ được vài phần chân ý.

- Đoàn Kiều Long lĩnh ngộ được một tia da lông Lôi Ý chi cảnh, cho nên một đao vừa rồi mới hiển lộ vài phần uy thế lôi điện.

Một vài trưởng lão cao tăng đều kinh ngạc than thở.

Cho dù là ở nội môn, người có thể lĩnh ngộ được Quyền kinh ngưng sát hoặc Lôi Ý chi cảnh, cũng đều hiếm thấy vô cùng.

Hai người này, vậy mà lại cùng xuất hiện trong một trận tranh tài đỉnh phong ngoại môn.

- Một đao kinh diễm của Đoàn Kiều Long lại có thể bại ư?

Nam Cung trưởng lão trầm trầm.

Hắn thấy, một đao của Đoàn Kiều Long, mượn thiên thời địa lợi, uy lực lại càng thịnh.

- Người ta hẳn biết rõ, trong chiến đấu sinh tử, có đôi khi không phải so sánh công kích của người nào mạnh hơn thì người đó liền có thể sống sót. Chỉ có thể nói, chúng ta đều xem thường uy lực của Đồng Tượng công.

Mao trưởng lão cười hắc hắc.

Đúng vậy.

Nam Cung trưởng lão gật đầu, hắn tất nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Một đao của Đoàn Kiều Long, chiếm ưu thế tại phương diện ngưng tụ nội tức, lại thêm trời mưa, cho nên tăng phúc uy lực cho Lôi Minh Dao, vì thế mới hơi thắng Trần Vũ.

Thế nhưng, công kích của hắn cũng chỉ thắng một bậc mà thôi, còn tại phương diện phòng ngự, Đoàn Kiều Long lại kém Trần Vũ quá xa.

Hai người đều phát huy lực lượng vượt cấp, uy lực kẻ tám lạng người nửa cân.

Nhưng kết quả, Đoàn Kiều Long trọng thương học máu, còn Trần Vũ chỉ bị chút ngoại thương, điều này đối với thân thể cường hoành và khả năng tự lành của hắn mà nói, cũng không tính là chuyện gì to tát.

Còn một việc mà người khác không biết.

Công kích vượt cấp vừa rồi, Đoàn Kiều Long tối đa chỉ có thể phát động một hai lần, nếu như lần đầu trọng thương, liền khó có thể phát huy lần thứ hai.

Trần Vũ thì khác, hắn có cảm giác, công kích như Quyền kinh ngưng sát dù liên tục phát huy vài lần cũng không có vấn đề lớn, cùng lắm là sau đó suy yếu một chút mà thôi.

Tình huống này cũng như hiệu ứng thùng nước: thùng nước có thể chứa được bao nhiêu nước, quyền định bởi số độ dài của vách thùng.

- Số 99, Trần Vũ thắng, tạm xếp thứ nhất.

Lão già áo đen nhìn Trần Vũ một cái thật sâu, bấm tay điểm lên tấm bia trận pháp.

“Vũ...”

Tên của Trần Vũ trực tiếp nhảy tới vị trí số một, trở thành cái tên hạng nhất duy nhất.

Mặc dù nói là “tạm xếp thứ nhất”, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, Trần Vũ sau khi liên tiếp chiến thắng Nam Cung Lễ và Đoàn Kiều Long, hắn đã là đệ nhất nhân trong đám đệ tử ngoại môn rồi.

Thậm chí, bây giờ hắn có thể xem là đệ tử nội môn rồi.

Tổ quy của tông môn: “Chỉ cần hạng nhất thi đấu, liền có thể tự động trở thành đệ tử nội môn.”

- Trần Vũ thành công ư?

Dưới đài, đám người Nhạc Phong, Đồng Ngọc Linh, Hồ Nhất Bá đều lộ vẻ mặt phức tạp, hoặc mừng rỡ, hoặc cảm khái.

Nhất là Nhạc Phong, tâm tình của hắn phức tạp nhất.

Bắt đầu từ trận chiến với Thiết Tông Hùng, chứng kiến Trần Vũ từ một người mới, cho đến khi tạo nên kỳ tích, trở thành đệ nhất ngoại môn.

Cường giả đều bắt đầu từ người mới.

Còn nhớ lúc trước, bộ dạng của Trần Vũ khi đối mặt với Thiết Tông Hùng là chật vật đến cỡ nào.

- Làm sao có thể... Hắn lại bước lên đỉnh cao thứ nhất...?

Vương Lăng Vân hầu như không thể đứng vững nổi nữa, trong lòng sinh ra cảm giác khủng hoảng, chỉ nghĩ thôi đã hải hùng khiếp vía.

Hắn vậy mà lại trở thành kẻ địch của một đối thủ như vậy?

Nhìn trận chiến vừa rồi, có lẽ Trần Vũ muốn giết hắn cũng rất nhẹ nhàng dễ dàng.

Trong lòng Vương Lăng Vân rét lạnh, sau khi Trần Vũ trở thành đệ tử nội môn, bản thân nào còn chỗ đứng gì trong tông môn?

- Lẽ nào ta cứ như vậy chịu thua? Không được, ta không cam lòng.

Vương Lăng Vân hít sâu một hơi.

Trong con ngươi của hắn thoáng hiện một tia ngoan độc âm lệ, thâm nghĩ:

- Trên người Trần Vũ chắc chắn có bí mật rất lớn, ta nhất định phải tìm ra nó.

Lúc này, Vương Lăng Vân đã triệt để thảm bại, chỉ có thể tìm một cơ hội lật bàn với Trần Vũ.

...

Thi đấu ngoại môn còn chưa kết thúc.

Sau khi Trần Vũ liên tiếp chiến thắng Nam Cung Lễ và Đoàn Kiều Long, vị trí hạng nhất của hắn đã được xác lập.

Sau đó, còn phải xác định xếp hạng của top ba, top mười, top hai mươi. Nhất là top ba, top mười, mỗi trận chiến cạnh tranh đều kịch liệt vô cùng.

- Vũ ca, ngươi thành công rồi.

Trong đôi mắt trong suốt của Mục Tuyết Tinh nổi lên hơi nước mờ mờ, trên mặt tràn ngập vui sướng hạnh phúc, lộ ra vẻ đẹp thanh thuần dụ hoặc.

Trần Vũ đánh bại Nam Cung Lễ và Đoàn Kiều Long, cường thế đến mức không thể cản, lần lượt tạo ra kỳ tích, đã đăng lâm đỉnh cao ngoại môn.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, nàng thật hy vọng nó là sự thật, không phải nằm mơ.

- Ta giúp ngươi băng bó vết thương.

Mục Tuyết Tinh thấy vết máu trên vai Trần Vũ, không đành lòng nói.

“Thích...”

Nhưng bàn tay của nàng vừa đặt lên vai Trần Vũ, đã bị hấn vô thức đẩy ra.

Lực đạo cường đại khiến bàn tay của Mục Tuyết Tinh hơi nóng rát, thân hình khẽ run.

Mặc dù động tác của Trần Vũ là theo bản năng, cũng không tận lực dùng sức, nhưng lực đạo lại không nhỏ chút nào.

- Vũ ca, ngươi...

Thân hình Mục Tuyết Tinh thoáng trì trệ, nhìn Trần Vũ với vẻ không thể tin nổi.

Chẳng lẽ, bây giờ Trần Vũ thi đấu dương danh, trở thành đệ tử nội môn, tầm mắt trở nên cao hơn, đã thay lòng đổi dạ, thậm chí ghi hận chuyện trước kia?

- Tuyết Tinh, ngươi đừng hiểu lầm...

Trần Vũ không nói nên lời, hấn chẳng qua không muốn thể chất biến thái và năng lực tự lành của mình bại lộ trước mặt công chúng mà thôi.

Thời khắc này, vết máu cùng mảng cháy sém trên vai Trần Vũ chỉ là biểu hiện bên ngoài, còn vết thương bên trong thì đã khép lại, thậm chí ngay cả dấu vết cũng trở nên nhạt nhòa.

- Hừ! Tiểu tử họ Trần, nếu ngươi khi nhục Tuyết Tinh, đừng trách ta ý lớn hiệp nhỏ.

Một thanh âm sắc bén của nam tử truyền đến, cắt ngang Trần Vũ.

Thất hoàng tử một thân áo bào hoa lệ, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng hai người.

“Vũ...”

Một luồng khí tức như bạo phong áp bách lên người Trần Vũ, khiến sắc mặt hấn biến đổi, ngay cả khí huyết và hô hấp đều thoáng đình trệ.

- Luyện Tạng kỳ, ít nhất là Luyện Tạng hậu kỳ.

Trong lòng Trần Vũ thoáng run, không khỏi đưa mắt nhìn nam tử bên cạnh Mục Tuyết Tinh.

Bên tai vang lên tiếng hô khẽ của đám đệ tử, ví dụ như “Thất hoàng tử”, “Hoàng Phủ Lâm”,...

Thất hoàng tử Hoàng Phủ Lâm.

Thân phận của nam tử áo bào hoa lệ lập tức khiến toàn trường chấn động.

- Hoàng Phủ Lâm không phải là một trong những đệ tử chân truyền sao?

- Người có thân phận như hấn, lại đến xem “Thi đấu Ngoại môn”, xem ra là vì Mục Tuyết Tinh mà đến nha.

Một đám đệ tử đều nổi lên tâm hiếu kỳ.

Trần Vũ, Mục Tuyết Tinh, Thất hoàng tử. Giữa ba người rốt cuộc có khúc mắc gì.

- Thất hoàng tử? Rất xin lỗi, đây là chuyện riêng của ta và Mục sư muội, người ngoài như ngươi cũng không cần nhúng tay vào.

Trần Vũ không hề thoái nhượng.

- Ngươi dám...

Dù Thất hoàng tử luôn phong độ cũng không kìm được tức giận, trầm giọng nói:

- Tại Sở quốc ta, Trần gia ngươi chỉ là một thế lực nhỏ.

Uy hiếp?

Trần Vũ quả thật kiên ky, nhưng hắn cũng không phải kẻ ngốc.

Hoàng thất Sở quốc dù thực lực mạnh đến đâu, lực ảnh hưởng rộng như thế nào, cũng chỉ giới hạn trong phạm tục.

Tại Côn Vân đại lục, tông môn mới là chúa tể.

Bây giờ, Trần Vũ đã là đệ tử nội môn của Vân Nhạc môn. Cùng ở trong một tông, nếu Thất hoàng tử vô cớ trả thù gia tộc đối thủ, thì tuyệt đối là đại kỵ.

Suy cho cùng, đông đảo thành viên tông môn, bao gồm cả trưởng lão, đường chủ,... đều có gia tộc thế tục sau lưng.

- Mục sư muội cũng vậy, chúng ta đã sớm mỗi người một ngã. Hi vọng sau này ngươi không nên khiến ta phiền phức thêm, hai viên Hôi Khí đan kia, ta sẽ trả lại cho ngươi.

Trần Vũ nghiêm mặt nói.

Đủ loại phiền phức Mục Tuyết Tinh mang đến, thật sự khiến Trần Vũ căm ghét.

Trước khi đăng lâm đỉnh cao, hắn đã đội trên đầu cái danh “ăn bám”, suốt một thời gian dài dẫn tới đủ loại cừu địch vô cớ, bây giờ lại thêm một tên Thất hoàng tử.

Nói không chừng, điều này sẽ dẫn đến nguy cơ diệt tộc cho Trần gia.

- Ngươi...

Thân hình Mục Tuyết Tinh thoáng run, gương mặt tuyệt mỹ ngốc trẻ, không thể tin nổi.

Đây tuyệt đối không phải là Trần Vũ ca trước nay vẫn nuông chiều nàng.

Nhất là câu xưng hô “Mục sư muội” xa lạ, khiến Mục Tuyết Tinh như rơi vào hầm băng, thiên ngôn vạn ngữ đều không nói nên lời.

Giờ khắc này, hai mắt nàng đỏ lên, thật muốn khóc lóc kể lể với đối phương: bản thân là bị gia tộc bức ép, lúc mới vào ngoại môn một hai năm, gia tộc không ngừng tạo áp lực, Tuyết Tinh vẫn luôn cố gắng chống đỡ, dù biết hắn theo đuổi cũng chỉ có thể giữ khoảng cách như gần như xa.

Sau đó, Tuyết Tinh nhìn thấy hắn ở trong tông môn chịu đủ chèn ép sỉ nhục, không đành lòng biết bao.

Nếu như có ý kiên trì, không chỉ bỏ lỡ tiền đồ của bản thân, còn có thể khiến hắn chịu càng nhiều cực khổ hành hạ.

Không bằng khuyên hắn trở về thế tục, mỗi người một ngã.

Bây giờ, ngươi và ta đều đã tiến vào nội môn, có thể cùng tiến trên con đường võ đạo, có hi vọng phá vỡ vòng xiềng thế tục.

Tại sao? Tại sao bây giờ ngay cả một cơ hội, ngươi cũng không cho ta?

Cuối cùng, Mục Tuyết Tinh không nói nên lời một câu, âm thầm rời đi.

- Tuyết Tinh!

Thất hoàng tử hung tợn trừng mắt nhìn Trần Vũ, vội vàng đuổi theo.

Trần Vũ nhìn Mục Tuyết Tinh rời đi, hồi lâu sau mới thở dài một cái, có cảm giác như buông xuống gánh nặng.

Khúc nhạc dạo ngắn ngủi này không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng của “Thi đấu Ngoại môn”, khiêu chiến vẫn tiếp tục triển khai.

Cuối cùng, xếp hạng chiến đấu hạ màn.

Trong trận chiến cuối cùng, Nam Cung Lễ kém một chút, bại trong tay Đoàn Kiều Long, hai người lần lượt xếp thứ hai và thứ ba.

“Vụt...”

Trên tám bia trận pháp, xếp hạng của các đệ tử liền xuất hiện:

"Hạng nhất, Trần Vũ

Hạng hai, Đoàn Kiều Long

Hạng ba, Nam Cung Lễ

Hạng tư, Đồng Ngọc Linh

Hạng năm, Nhạc Phong

Hạng sáu, Hồ Nhất Bá

Hạng bảy, Viên Bắc Thông

Hạng tám, Trình Quân

Hạng chín, Hoàng Viên

Hạng mười, Tào Lôi."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Đệ Tử Nội Môn

Top mười thi đấu đã được chọn ra.

Dựa theo thông lệ cũ, một vài cao tăng tông môn có danh ngạch trống nhất định, có thể trực tiếp thu nhận người mà mình xem trọng vào nội môn, hưởng thụ đãi ngộ của đệ tử nội môn.

Những danh ngạch này, đối với cấp bậc trưởng lão thì ba năm một người. Cấp bậc đường chủ thì sáu năm một người.

Tất nhiên, nếu là top một thì sẽ không bị những hạn chế này, cho dù không có người thu làm đồ đệ thì cũng sẽ tự động trở thành đệ tử nội môn.

Trần Vũ hiện nay đã trở thành đệ tử nội môn.

Ngoài ra, nếu tấn thăng Luyện Tạng kỳ trước hai trăm tuổi, cũng có thể trở thành đệ tử nội môn.

Nói chung, có ba cách để trở thành đệ tử nội môn.

Đơn giản nhất là dựa vào quan hệ.

Tiếp theo, nếu tư chất tốt, cũng có thể trở thành đệ tử nội môn.

Không có tư chất? Vậy thì dựa vào thực lực tuyệt đối, cứng rắn chen vào vị trí số một, ví dụ như Trần Vũ.

Trong ba cách này, cách sau cùng là khó khăn nhất.

Trong gian đình.

Một đám cao tăng trưởng lão, đều đưa mắt nhìn đám đệ tử top mười một chút.

- Đoàn Kiều Long, bản tông thấy ngươi ngộ tính không tầm thường, là tài năng có thể đào tạo, ngươi có bằng lòng trở thành đệ tử của ta không? Bản tông sẽ trao tặng ngươi tư cách đệ tử nội môn.

Một trung niên áo lam mỉm cười nói.

Ngươi lên tiếng là tông chủ Vân Nhạc môn.

Một màn khiến người ta hâm mộ này lập tức khiến toàn trường xôn xao.

- Ta đồng ý.

Đoàn Kiều Long mừng rỡ, vội vàng hành lễ.

Trên thực tế, bây giờ Đoàn Kiều Long muốn tấn thăng Luyện Tạng kỳ cũng không quá khó khăn. Dù sao thì Đoàn gia sau lưng hắn cũng là đại tộc Sở quốc.

Chẳng qua, nếu có thể trở thành đệ tử của tông chủ Vân Nhạc môn thì quả thật rất vinh quang.

- Nhạc Phong, ta thấy ngươi có tư chất võ học, có tiềm lực nhất định, ngươi có nguyện ý trở thành đệ tử của ta không?

Một trưởng lão áo vải hòa ái lên tiếng.

- Nguyện ý!

Nhạc Phong mừng rỡ, không ngờ bản thân xếp hạng thứ năm lại được trưởng lão thu làm môn đồ.

Một vài trưởng lão, đường chủ trong gian đình lại vẫn im lặng không lên tiếng.

Trong top ba.

Trần Vũ đã là đệ tử nội môn, tư chất quá bình thường, không cần thiết vì hắn mà lãng phí một danh ngạch. Nếu như nhìn trúng có thể lên thu đồ cũng không sao.

Đoàn Kiều Long đã bị tông chủ thu làm môn đồ.

Ngay cả Nam Cung Lễ, hắn là cháu trai của Nam Cung trưởng lão, tất nhiên có gia gia đích thân bồi dưỡng.

- Nam Cung Lễ, ta ban tặng ngươi danh ngạch “đệ tử chân truyền”.

Lão giả râu bạc trầm tư giây lát, sau đó làm ra quyết định.

Đệ tử chân truyền.

Tất cả mọi người, bao gồm cả tông chủ cũng đều kinh ngạc nhìn Nam Cung trưởng lão.

- Danh ngạch đệ tử chân truyền chỉ có trưởng lão mới có. Mà còn là hai mươi năm mới có một người, có thể trực tiếp đề thăng bất kỳ đệ tử nào trở thành “đệ tử chân truyền”.

- Ô! Đệ tử chân truyền có thể hưởng thụ đặc quyền và đãi ngộ rất lớn trong tông môn.

Một trận nghị luận vang lên.

- Nam Cung trưởng lão, ngươi xác nhận danh vị trí đệ tử chân truyền hai mươi năm mới có một lần cho Nam Cung Lễ ư? Một khi sử dụng danh ngạch này, sẽ không còn nữa, phải đợi tới hai mươi năm sau mới có lại.

Tông chủ Vân Nhạc môn trịnh trọng nói.

Danh ngạch đệ tử chân truyền quá quý giá.

Một vài người tư lịch cận, thời gian trở thành trưởng lão quá ngắn cũng không có danh ngạch này. Ví dụ như Hạ Vũ tiên tử, dù nàng là trưởng lão trẻ tuổi nhất Vân Nhạc môn cũng không có quyền hạn này.

- Xác nhận.

Nam Cung trưởng lão không hề do dự.

Nam Cung Lễ là cháu ruột của hắn, tư chất bất phàm, lần này lại không giành được giải thưởng top một, tuyệt đối không thể chậm trễ thêm nữa.

Cũng chính vì lẽ đó hắn mới hạ quyết tâm dùng danh ngạch hai mươi năm mới có một lần trên người cháu mình.

Tiếp theo, cao tăng trong gian đình cũng không lên tiếng nữa.

Thứ nhất, danh ngạch có hạn, thứ hai, đệ tử còn lại cũng không phải là ứng cử viên thích hợp.

- Đáng tiếc, ta cảm thấy Đồng Ngọc Linh cũng được, nhưng lại không có danh ngạch.

Hạ Vũ tiên tử thở dài.

Nàng cho rằng kỳ ngộ và tâm tính của Đồng Ngọc Linh có thể bồi dưỡng được. Chẳng qua, danh ngạch của nàng đã dùng trên người Mục Tuyết Tinh rồi.

Những đệ tử còn lại trong top mười đều lộ ra thần sắc âm thầm thất vọng.

- Tiếp theo, phát khen thưởng thi đấu.

Lão già áo đen cao giọng tuyên bố.

Khen thưởng thi đấu!

Tâm thần đám đệ tử đều rung lên.

Nhất là Trần Vũ, nhịp tim gia tốc, khen thưởng top một thi đấu lần này hơn xa trước kia rất nhiều.

Lúc này, Nam Cung trưởng lão cũng nhìn lướt qua Trần Vũ và Nam Cung Lễ, không khỏi thán than một tiếng.

Nam Cung Lễ cố gắng lưu lại ngoại môn cũng chỉ vì khen thưởng “top một thi đấu”, Nam Cung trưởng lão cũng cố gắng xuất lực tranh chỗ tốt.

Nhưng cuối cùng, hết thảy đều là may áo cho người.

- Khen thưởng top mười.

Lão già áo đen vung tay lên.

Rất nhanh liền có bảy nữ tử bung theo bảy cái khay đi lên sân đấu võ.

Từ hạng bốn đến hạng 10, đám người Nhạc Phong, Đồng Ngọc Linh, Hồ Nhất Bá đều lên đài lĩnh thưởng.

Khen thưởng top mười: Một vạn điểm công hiến, một võ học cao cấp, Uẩn Thể đan hạ phẩm.

Những phần thưởng này đối với đệ tử Thông Mạch kỳ mà nói, tuyệt đối là trợ lực không nhỏ.

- Khen thưởng top ba.

Lại có hai nữ tử bung khay lên.

Những nữ tử này đều chỉ là Luyện Thể kỳ, là thành viên tầng chót trong tông môn.

Tại Vân Nhạc môn, người có thể gọi là “đệ tử”, đều bị giới hạn tuổi tác.

Đệ tử ngoại môn không thể vượt quá 2 năm tuổi. Nếu như đến hạn mức tuổi tác còn chưa thể tiến vào nội môn, sẽ không còn là “đệ tử” nữa, nhưng vẫn có thể ở lại trong tông môn, làm một ít chức vụ cấp thấp.

Giả như, ngay cả Thông Mạch kỳ cũng không đột phá, vậy thì cho dù lưu lại, cũng chỉ có thể làm tạp dịch hoặc nữ hầu.

Đệ tử nội môn, không thể vượt quá 2 năm tuổi, một khi vượt qua, cũng sẽ rời khỏi hàng ngũ đệ tử, bị an bài đến các chức vụ trung tầng khác.

Khen thưởng top ba: Hai vạn điểm công hiến, võ học đỉnh cấp, Uẩn Thể đan trung phẩm.

Khen thưởng top ba càng phong phú hơn, rất nhiều đệ tử ngoại môn dù phấn đấu mười năm cũng không có loại kỳ ngộ này.

Đoàn Kiều Long và Nam Cung Lễ mặt không biểu tình lĩnh khen thưởng.

Hai người bọn họ, vốn dĩ cố gắng đoạt giải nhất, mỗi người đều lòng đầy tự tin, bây giờ cảm khen thưởng top ba, tất nhiên không phải là sở nguyện.

- Khen thưởng cho người đứng đầu.

Dưới rất nhiều ánh mắt ước ao, đổ kỵ, không cam lòng, Trần Vũ leo lên đài.

Khen thưởng cho người đứng đầu: Ba vạn điểm công hiến, võ học thánh phẩm, một viên Uẩn Khí đan, một kiện bảo khí.

Phần thưởng này so với top ba còn giá trị gấp đôi.

Chênh lệch quá lớn.

Top ba cũng không được khen thưởng bảo khí, càng không có tư cách lựa chọn võ học thánh phẩm.

- Có những phần thưởng này, cho dù ở nội môn thì ta cũng có thể có một khởi điểm không tệ.

Trần Vũ mừng rỡ.

Cái khay trước mặt hắn đặt một bình ngọc và ba cái lệnh phù.

Trong bình ngọc chứa một viên đan dược thần bí màu xanh nhạt, lớn bằng đầu ngón tay cái.

- Đây là Uẩn Khí đan?

Trần Vũ tò mò cầm bình ngọc lên, đưa tới trước mặt quan sát.

Trong khoảng khắc đó, hần bỗng nhiên cảm nhận được từng đạo ánh mắt tham lam dòm ngó.

Những ánh mắt này đến từ một vài thành viên Luyện Tạng kỳ trong tông môn, bao gồm cả đệ tử nội môn, thậm chí có cả chấp sự, chấp pháp giả.

- Giá trị của Uẩn Khí đan cao vậy sao? Không ngờ dẫn đến nhiều người nhòm ngó như vậy.

Trần Vũ thầm run.

Hần chẳng qua chỉ mơ hồ nghe nói tác dụng của đan này, nghe đồn có thể đột phá Hóa Khí cảnh, đặt vững căn cơ, tuyệt đối là linh dược trân quý khó cầu đối với Luyện Tạng kỳ.

- Dựa vào ba mặt lệnh phù này, ngươi có thể đi tới Tông Vụ Đường, Thiên Võ Các, Thiên Khí Lâu để nhận ba loại khen thưởng khác.

Lão giả áo đen bổ sung một câu.

Hần liếc mắt nhìn “Uẩn Khí đan” trong tay Trần Vũ, khóe miệng nhếch lên nụ cười ý vị.

Trần Vũ đi xuống đài, cảm nhận được đông đảo ánh mắt dòm ngó, sống lưng đổ mồ hôi, mơ hồ cảm thấy bất an.

- Tiểu tử, giữ kỹ Uẩn Khí đan trong tay ngươi. Đan này đối với Luyện Tạng trung hậu kỳ, chính là trân dược tha thiết ước mơ.

Thanh âm quen thuộc của một lão giả truyền đến bên tai Trần Vũ.

Trần Vũ đưa mắt nhìn, người truyền âm là lão giả mặt đỏ - Mao trưởng lão đã từng đề cử Đồng Tượng công cho mình.

Phát khen thưởng xong, đợt thi đấu ngoại môn lần này cũng hạ màn kết thúc.

Đám đệ tử nhanh chóng tản đi.

Trần Vũ trở thành hạng nhất ngoại môn khóa này, trở thành đệ tử nội môn hàng thật giá thật, nhận được đông đảo sự quan tâm.

- Trần sư huynh, chúc mừng giành được hạng nhất.

Không ít người chào hỏi hần.

- Trần sư huynh, hẹn gặp lại ở nội môn.

Nhạc Phong ôm quyền nói.

Khóa thi đấu này, mặc dù hần không thể chen vào top ba, nhưng cũng được chọn làm đệ tử nội môn.

- Ta cũng vậy, gặp lại ở nội môn.

Đồng Ngọc Linh cười nói.

Ồ?

Trần Vũ và Nhạc Phong đều kinh ngạc nhìn Đồng Ngọc Linh.

Hình như Đồng Ngọc Linh cũng không được bất kỳ cao tăng nào thu làm đệ tử thì phải?

Thế nhưng không lâu sau đó, Trần Vũ cũng biết được đáp án.

...

Sáng sớm hôm sau.

Trần Vũ đi đến Trung Tâm Đường, đăng ký thân phận đệ tử nội môn.

Kết quả, lúc đăng ký thân phận đệ tử nội môn, hần nhìn thấy Đồng Ngọc Linh.

Chỉ có điều, trên người Đồng Ngọc Linh lại tán mát một luồng chấn động nội tức cuồng bạo, dường như mới vừa đột phá.

- Luyện Tạng kỳ ư?

Trần Vũ nhìn Đồng Ngọc Linh mà giật mình.

Đồng Ngọc Linh này có kỳ ngộ gì mà tấn thăng Luyện Tạng kỳ nhanh như vậy? Khó trách nàng có lòng tin tiến vào nội môn.

Đồng Ngọc Linh khẽ cười, nói:

- Mong Trần sư đệ chiếu cố.

- Sư tỷ tấn thăng Luyện Tạng kỳ, còn cần một Thông Mạch kỳ như ta chiếu cố?

Trần Vũ cười nói.

Hai người ở Trung Tâm Đường nhận lấy lệnh bài thân phận cùng hai bộ áo bào chế thức.

Đệ tử Vân Nhạc môn, áo bào chế thức là áo bào xanh.

Sau khi trở thành đệ tử nội môn, y phục càng tinh xảo, phía trước thêu một bức tranh mây mù vờn quanh dãy núi, có chút mộng lung.

Đồng Ngọc Linh là nữ tử, có thể lựa chọn một bộ váy áo tinh mỹ.

Sau khi nhận lệnh bài, Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh cùng tiến vào trụ sở nội môn.

Trụ sở nội môn ở sâu trong sơn môn Vân Nhạc môn, hoàn cảnh càng ưu nhã, thỉnh thoảng bắt gặp đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy.

- Hai người các ngươi có thể tự chọn một tiểu viện riêng.

Một chấp sự trung niên dẫn hai người đến một mảnh đất bằng phẳng.

Đập vào mắt là vài tiểu viện rải rác.

Một cái sân nhỏ, lầu các hai tầng riêng biệt, diện tích chừng một hai mẫu.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh đều vui vẻ lựa chọn một tiểu viện.

Đài ngộ của nội môn quả nhiên hơn xa ngoại môn, chỉ từ trụ sở của đệ tử nội môn liền có thể thấy được.

Bên cạnh đó, mỗi một đệ tử nội môn còn có thể hưởng thụ đài ngộ hai nô tỳ chăm sóc.

- Bái kiến đại nhân.

Trong sân tiểu viện của Trần Vũ, một người trung niên và hai tỳ nữ cúi đầu cung kính hành lễ.

- Sau này không cần quá đa lễ.

Trần Vũ phát tay.

Hai nô tỳ này sẽ phụ trách ăn uống và sinh hoạt hàng ngày cho hần, bao gồm cả những công việc vụn vặt như chân chạy.

Về sau, ăn cơm cũng không cần đến nhà ăn giống như ngoại môn, trực tiếp do ba người này xử lý.

Sau khi xác định nơi ở, Trần Vũ dự định xé chiều lại đi lĩnh ba loại khen thưởng như Bảo Khí, điểm công hiến, công pháp thánh phẩm.

- Trần Vũ sư đệ có ở đây không?

Đúng lúc này, hai thanh niên xa lạ tiến vào sân nhỏ.

- Ta đây.

Trần Vũ đảo mắt qua hai người, hai gã thanh niên này đều là đệ tử nội môn.

Dựa vào trái tim thần bí, hần có thể cảm ứng được chấn động nội tức trong cơ thể hai người. Hai người đều là Luyện Tạng kỳ, một người trong đó còn là Luyện Tạng trung kỳ.

- Trần sư đệ, sư tôn ta triệu kiến ngươi.

Một thanh niên tóc ngắn trong đó cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chín Đại Cảnh Giới

Hai thanh niên này, một người tóc ngắn gầy gò, đáng vẻ tháo vát. Một người thì lưng hùm vai gấu, hiền lành đôn hậu.

Hai người này đều là đệ tử nội môn, vui vẻ nhìn Trần Vũ.

- Sư tôn? Dám hỏi nhị vị là?

Trong lòng Trần Vũ thoáng động.

Chẳng lẽ là vị cao tăng nào trong tông môn chuẩn bị thu mình là đồ đệ?

- Ta là Ngô Vũ, hần là Lý Đại Khuê. Sau này chúng ta là đồng môn sư huynh đệ.

Thanh niên tóc ngắn nở nụ cười thân thiết.

Tên cao lớn còn lại cũng nhếch miệng cười, nói:

- Ta là Nhị sư huynh của ngươi - Lý Đại Khuê!

- Bái kiến hai vị sư huynh.

Trần Vũ không dám thất lễ.

Trong hai người, Lý Đại Khuê tuổi tác hơi lớn, tu vi Luyện Tạng trung kỳ, tự xưng là Nhị sư huynh.

Thanh niên tóc ngắn Ngô Vũ tu vi Luyện Tạng sơ kỳ, tự xưng là Tam sư huynh.

- Dám hỏi hai vị sư huynh, sư tôn của các ngươi là vị nào?

Trần Vũ hỏi.

- Đợi lát nữa ngươi gặp liền biết.

Ngô Vũ cười thần bí, không tiết lộ.

Trần Vũ đi theo hai người.

Dọc trên đường đi, hai thanh niên tự cho mình là sư huynh, hỏi Trần Vũ rất nhiều chuyện.

Trọng tâm câu chuyện của hai người đều liên quan tới Thi đấu Ngoại môn.

- Sư đệ có thể giành được vị trí thứ nhất, quả nhiên bất phàm. Chắc chắn, Nam Cung Lễ và Đoàn Kiêu Long kia ngay cả đệ tử nội môn chúng ta cũng đều nghe danh.

Ngô Vũ liên tục tán dương.

- Chỉ là vận khí tốt mà thôi.

Trần Vũ cười nói.

- Nghe nói lần này hạng nhất thi đấu được khen thưởng vô cùng phong phú, trong đó thậm chí còn có một viên Uẩn Khí đan.

Lý Đại Khuê hâm mộ nói.

Nhắc tới Uẩn Khí đan, ánh mắt hai người đều sáng lên.

- Quả thật có chuyện này.

Trần Vũ gật đầu.

- Trần sư đệ.

Lý Đại Khuê lộ vẻ yêu thích và ngưỡng mộ, nói:

- Người có thể lấy viên Uẩn Khí đan kia ra để ta xem một chút không?

Chuyện này?

Trần Vũ ngăn người, không ngờ đối phương lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Chẳng qua, thấy đối phương đôn hậu thành thật, bộ dạng như muốn mở mang tầm mắt, hắn cũng không nghĩ nhiều.

Trần Vũ lấy bình ngọc chứa Uẩn Khí đan ra.

- Chắc chắn...

Lý Đại Khuê và Ngô Vũ đều xúm đầu lại gần, đoạt lấy bình thuốc, cẩn thận quan sát.

Trong bình ngọc chứa một viên đan được óng ánh, phát ra ánh sáng xanh thần bí mê người.

Trong mắt Lý Đại Khuê và Ngô Vũ thoáng hiện một tia khát vọng tham lam.

- Ha ha... Trần sư đệ người bây giờ hẳn là Thông Mạch trung kỳ phải không? Uẩn Khí đan cũng không có bao nhiêu ý nghĩa với người. Muốn sư huynh dùng một nghìn nguyên thạch thứ phẩm, cộng thêm một viên Uẩn Thể đan giao dịch đan này với người không?

Lý Đại Khuê nắm chặt bình ngọc, yêu thích không rời buông tay.

Nghe vậy, trong lòng Trần Vũ trầm xuống.

Xem bộ dạng của Lý Đại Khuê, dường như không muốn trả Uẩn Khí đan lại cho hắn.

Một nghìn nguyên thạch thứ phẩm cộng thêm một viên Uẩn Thể đan? Chỉ như vậy đã muốn giao dịch Uẩn Khí đan trân quý?

Trần Vũ dù góc cũng hiểu đối phương là muốn ép giao dịch trá hình.

- Chuyện này... một nghìn nguyên thạch thứ phẩm hình như hơi ít, nếu lại thêm vài trăm có thể suy nghĩ.

Trần Vũ tỏ vẻ khó xử.

Nghe vậy, trong lòng Lý Đại Khuê mừng rỡ, dù lại thêm mấy nghìn hắn cũng tình nguyện.

- Ô? Trên viên đan được kia, hình như có chút tạp sắc, không phải là bởi vấn đề chất lượng chứ?

Trần Vũ đột nhiên nhìn chằm chằm bình đan được.

Hắn kinh ngạc thốt lên, lúc Lý Đại Khuê còn đang nghi hoặc thì hắn đã cầm bình ngọc trở về.

- Có vấn đề gì?

- A, chắc là bởi vì góc nhìn khác nên nhìn nhầm, đan được cũng không có vấn đề gì.

Trần Vũ thoáng nhìn qua, sau đó cất kỹ bình ngọc, im lặng không đề cập đến việc giao dịch, khiến Lý Đại Khuê và Ngô Vũ đều tiếc nuối hối hận.

Sau thời gian uống cạn chung trà.

- Đến rồi.

Lý Đại Khuê và Ngô Vũ dẫn Trần Vũ vào một tòa phủ đệ.

Tòa phủ đệ này diện tích chừng mười, hai mươi mẫu, bên trong có lâm viên, vườn thuốc, thậm chí còn có một dòng suối chảy ngang qua.

- Sư tôn ở bên trong.

Hai người Lý Đại Khuê dẫn Trần Vũ tới trước một gian đại điện.

Sau khi tiến vào phủ đệ, hai người trở nên ngoan ngoãn nhu thuận, cực kỳ thành thật.

Đi vào đại điện.

- Hắc hắc, tiểu tử, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Một lão giả mặt đỏ mặt trắng trường bào thanh túng ngồi trên ghế đối diện, hai chân bắt chéo, uống nước trà.

Bên cạnh hắn có hai nữ hầu trẻ tuổi tú lệ đang cung kính hầu hạ đấm bóp.

- Là người...

Trần Vũ vừa nhìn liền nhận ra đối phương là lão giả trong tông môn từng đề cử Đồng Tượng công cho hắn.

Chỉ có điều, một màn sinh hoạt hưởng thụ của lão giả lúc này lại khiến hắn cảm thấy kinh ngạc.

- Tiểu tử, ngươi không cần cảm thấy kỳ quái, cho dù là trường lão “Hóa Khí cảnh” như ta thì cũng chỉ có 150 năm thọ mệnh, không hưởng thụ bây giờ thì còn chờ tới khi nào?

Lão giả mặt đỏ thở dài.

Hắn vung tay, ra hiệu Trần Vũ không cần hành lễ, cứ tùy ý ngồi.

Trần Vũ ngồi trên ghế, lòng thấp thỏm bất an, không rõ lão giả mặt đỏ này có chủ ý gì.

Lời nói của lão giả mặt đỏ khiến Trần Vũ không biết phải nói gì. Một trăm năm năm thọ mệnh còn ngại ít? Phải biết rằng, Hoàng Đế trong thế tục cũng không sống quá một trăm tuổi.

Lúc này, hai thị nữ cũng khom người lui ra.

- Không nói nhảm nữa. Trần Vũ, lão phu định thu ngươi làm đệ tử ký danh, ngươi bằng lòng không?

Lão giả mặt đỏ nghiêm túc nói.

Đệ tử ký danh?

Trần Vũ sững sờ, không rõ dụng ý.

Thông thường, đệ tử ký danh cũng không phải thật sự nhận được truyền thừa y bát, có lẽ chỉ là danh nghĩa mà thôi.

- Lão phu nói thẳng, lấy thiên phú tại phương diện luyện thể của ngươi, đừng nói là Vân Nhạc môn này, cho dù toàn bộ Sở quốc cũng khó tìm được sư thừa thích hợp với ngươi.

Lão giả mặt đỏ tùy tiện nói.

- Thế tu?

Trần Vũ lập tức bắt được những từ mấu chốt.

- Lấy cấp bậc của ngươi, đại khái cho rằng Võ đạo là con đường tu hành duy nhất trên thế gian này. Nhưng thật ra, thế gian này đại đạo tu hành có đến nghìn vạn. Thời đại Thượng Cổ, có đủ loại lưu phái, ngoại trừ Võ đạo ra, còn có Quỷ đạo, Vu đạo, Tiên đạo,... Mà Đồng Tượng công ngươi tu hành, lại chính là một loại Thể tu thất lạc...

Lão giả mặt đỏ lâm vào hồi ức, mang theo một tia sùng kính hướng tới.

Đồng Tượng công lại có thể đặt song song với Võ đạo, còn là công pháp của một đại đạo tu hành khác?

Trong lòng Trần Vũ chấn động.

- Đương nhiên.

Lão giả mặt đỏ chợt đổi giọng:

- Từ khi thiên địa nguyên khí dần trở nên mỏng manh, tài nguyên thiếu thốn. Thời đại Thượng Cổ có lực lượng hủy thiên diệt địa, những lưu phái Tiên đạo, Vu đạo đều đã suy thoái, ngay cả Kiếm đạo cũng rất ít hiện thế. Hiện nay, tu hành chính thống là Võ đạo.

Võ đạo, tu hành chính thống.

Trần Vũ có thể cảm giác được tự hào trong lời nói của lão giả mặt đỏ.

- Tại sao Võ đạo lại có thể trở thành chính thống? Thế tu nhất đạo là gì?

Trần Vũ nhin không được truy hỏi.

- Võ đạo có thể hưng thịnh là bởi vì trong các loại đại đạo, nó yêu cầu tư chất thấp nhất, cũng ít nhu cầu với nguyên linh chi khí trong thiên địa nhất. Nó bao dung mà cường đại, thậm chí dung nạp sở trường của các lưu phái, có thể thích ứng với hoàn cảnh thời đại, cho dù là Thượng Cổ, nó cũng chiếm vững một chỗ đứng.

Lão giả mặt đỏ thoáng dừng lại.

- Người cực kỳ thích hợp với Thế tu chi đạo, mặc dù ở thời đại Thượng Cổ cũng không tính là chủ lưu, chỉ huy hoàng nhất thời. Bây giờ, đạo này cơ bản đã thất truyền, muốn tìm được sư thừa chân chính phù hợp với người, quả thực quá khó khăn.

Lão giả mặt đỏ giải thích.

Sau một phen tường giải, Trần Vũ đã có nhận thức mới về hệ thống của thế giới này.

Võ đạo trong thời kỳ Thượng Cổ, chẳng qua chỉ là một loại trong nghìn vạn đại đạo.

Nhưng bây giờ, nó trở thành chủ lưu chính thống của thời đại, còn những đại đạo tu hành khác thì đều suy vong suy thoái.

- Vậy tại sao trưởng lão ngài còn muốn thu ta làm đệ tử?

Trần Vũ thành thật hỏi.

Hắn phát hiện, lão giả mặt đỏ này rất kiên nhẫn với mình, cũng không bày ra bộ dạng trưởng lão tự cao tự đại.

Trưởng lão một phái nào có nhân rồi tâm sự với một đệ tử nhiều như vậy.

- Có hai nguyên nhân: thứ nhất, luận lý giải về Thế tu nhất đạo, lão phu thích hợp với người nhất.

Lão giả mặt đỏ cười hắc hắc.

- Về lý do thứ hai... Bởi vì thiên phú tạo nghệ Đồng Tượng công của người. Ngày sau, lão phu cần người xuất thủ một lần. Tình huống cụ thể thì bây giờ tạm thời không đề cập đến, ít nhất phải chờ đến khi người đột phá Đồng Tượng công đến tầng thứ "xương đồng".

Lão giả mặt đỏ nói xong, liền yên tĩnh chờ Trần Vũ trả lời.

Đệ tử ký danh ư?

Trần Vũ trầm tư chốc lát, rất nhanh liền có quyết định.

- Đệ tử nguyện ý!

Trần Vũ hành lễ bái sư với lão giả mặt đỏ.

- Đệ tử ký danh cũng không quan trọng việc chính thức bái sư, lão phu họ Mao, tên đầy đủ là Mao Thu Vũ.

Lão giả mặt đỏ khoát tay.

Ngay lập tức, một luồng lực lượng vô hình nâng Trần Vũ dậy.

- Bái kiến sư tôn.

Trần Vũ vẫn khom người hành lễ trưởng bối.

Hắn có quyết định như vậy cũng là trải qua suy nghĩ rất kỹ.

Bái làm môn hạ trưởng lão có chỗ tốt rất lớn.

Thứ nhất, sư tôn cấp bậc trưởng lão, có thể xem là một chỗ dựa vững chắc. Về sau, trong tông môn nếu có người gây bất lợi cho Trần Vũ, ít nhất cũng phải suy nghĩ một chút.

Thứ hai, Mao trưởng lão có tri thức uyên bác, tu vi cao thâm, có thể giúp đỡ chỉ điểm tu hành.

Đương nhiên, Mao trưởng lão dường như có nhu cầu nào đó đối với Trần Vũ, có lợi ích thì tất sẽ có nghĩa vụ.

Nói là thu đồ, nhưng thật ra là giao dịch, đạt thành nhu cầu lẫn nhau.

- Vì sư cho người nũa canh giờ, tại phương diện tu hành có bất kỳ nghi hoặc nào, đều có thể đưa ra.

Lão giả mặt đỏ nói.

Ánh mắt Trần Vũ sáng lên, đây là kỳ ngộ hiếm có.

- Đệ tử muốn biết cảnh giới của tu hành chi đạo. Sau Thông Mạch kỳ, Luyện Tạng kỳ có Hóa Khí cảnh. Hóa Khí cảnh là tồn tại gì, phía trên phải chăng vẫn còn cảnh giới khác?

Trần Vũ dò hỏi.

Hắn muốn bước lên đỉnh phong thế giới tông môn, nhìn xuống quang cảnh tráng lệ, cho nên rất hiếu kỳ đối với cực hạn tu hành.

- Tu hành chi đạo có tổng cộng chín đại cảnh giới. Cảnh giới thứ nhất được gọi là “Nhập Môn cảnh”, có nơi gọi là “Luyện Thể cảnh” hoặc “Cổ Thể cảnh”, chia làm ba giai đoạn: Luyện Thể kỳ, Thông Mạch kỳ, Luyện Tạng kỳ.

Mao trường lão trần thuật.

Chín đại cảnh giới?

Ánh mắt sáng lên, khiến hắn giật mình là Luyện Thể, Thông Mạch, Luyện Tạng cũng chỉ là cảnh giới thứ nhất “Nhập Môn cảnh” mà thôi.

- Nhập Môn Luyện Thể cảnh. Chủ yếu lấy “Thể” làm chủ. Cho dù các người tại giai đoạn Thông Mạch kỳ tu hành ra “nội tức” thì cũng chỉ là một loại lực lượng cấp thấp do khí huyết sinh dưỡng ra.

Lực lượng cấp thấp? Trần Vũ ngạc nhiên.

“Vũ...”

Mao trường lão mở lòng bàn tay ra, bề mặt bỗng nhiên xuất hiện một đoàn khí xanh nhàn nhạt xoay tròn mà mắt thường có thể thấy được, tràn ngập cảm giác linh động, tản mát một loại khí tức khiến Trần Vũ run sợ.

“Phốc...”

Khí xanh xoay tròn phân hóa ra một sợi tơ màu xanh, đánh vào một món dụng cụ bằng đồng phía đối diện.

“Rắc...”

Dụng cụ bằng đồng lập tức chia năm xẻ bảy.

Trần Vũ giật mình kinh hãi, sợi tơ xanh kia chỉ là một tia được phân hóa từ vòng khí xoáy kia, không ngờ có thể khiến kim thiết tan nát.

- Đây là Tiên Thiên Chân Khí, mắt trần có thể thấy, chỉ tùy tiện một tia cũng có thể bóp chết toàn bộ nội tức trong cơ thể người.

Mao trường lão bình thản nói.

- Tiên Thiên Chân Khí là lực lượng chỉ có Hóa Khí cảnh mới có.

Trần Vũ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Loại lực lượng tầng thứ này đã vượt qua phạm trù bình thường của nhân loại.

Nếu có thực lực như vậy, có thể vô địch thế tục, ngay cả Hoàng Đế gặp cũng phải tôn kính, dùng lễ đối đãi.

- Trên Nhập Môn cảnh chính là Hóa Khí cảnh. Hóa Khí cảnh tên như ý nghĩa, chính là luyện tinh hóa khí, tinh luyện tinh hoa năng lượng trong thể nội. Luyện hóa chân khí, chia thành Hậu Thiên Chân Khí và Tiên Thiên Chân Khí. Bởi vậy, Hóa Khí cảnh cũng chia thành hai giai đoạn là Hậu Thiên và Tiên Thiên.

Mao trường lão giải thích đơn giản.

Không phải nghi ngờ, hắn là cao nhân Hóa Khí Tiên Thiên.

- Như vậy, trên Hóa Khí cảnh...

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Công Pháp Và Bảo Khí

- Như vậy, trên Hóa Khí cảnh là gì?

Trần Vũ đã biết được tu hành có chín đại cảnh giới. Hóa Khí cảnh chẳng qua là bức tường thứ hai, có thể xem là qua cửa mà thôi.

- Lòng hiếu kỳ của ngươi thật không nhỏ. Nhưng trên thực tế, Hóa Khí cảnh đối với ngươi mà nói, đã là xa xôi vô cùng. Dựa vào tư chất Bán Linh Thể, cả đời cũng khó có thể tấn thăng Hóa Khí cảnh.

Mao trưởng lão không chút khách khí đã kích.

Trần Vũ đỏ mặt, lúng túng không biết nói gì.

Nhưng lời sư tôn Mao Thu Vũ nói là sự thật, bằng vào lịch duyệt của hắn, hắn là có quyền nhận xét như vậy.

- Trên Hóa Khí cảnh là Quy Nguyên cảnh, đến cảnh giới này, chân khí hóa nguyên, ngộ thiên địa chi lực, phóng mắt khắp các nước xung quanh cũng là siêu cấp đại năng, phượng mao lân giác. Hóa Khí cảnh trước mặt Quy Nguyên cảnh cũng không đỡ nổi một đòn. Đi lên nữa, chính là Không Hải cảnh. Cảnh giới này gần như là truyền thuyết trên đại lục, có khả năng lên trời xuống đất, ngao du tứ hải, vẫy tay bình núi lật sông, trong thiên địa khó có thứ gì có thể so sánh hay hạn chế bọn họ.

Trên mặt Mao trưởng lão cũng lộ vẻ chờ mong hướng đến.

Nhập Môn cảnh... Hóa Khí cảnh... Quy Nguyên cảnh... Không Hải cảnh...

Trần Vũ nghe thế cũng không nhận được hướng tới, tâm huyết phấn chấn. Mặc dù hắn cả đời cũng chưa chắc có thể đột phá Hóa Khí cảnh.

Thế nhưng, bất kể thành công hay không, hắn đều hướng tới thế giới tu hành bao la hùng vĩ mà thần bí này.

- Nhắc đến Không Hải cảnh, lại đi lên cũng không ý nghĩa gì. Trên Côn Vân đại lục chúng ta đã gần vạn năm không xuất hiện cường giả vượt qua Không Hải cảnh. Thậm chí cảnh giới về sau có tồn tại hay không cũng là một vấn đề. Về tư liệu liên quan, ngươi có thể tra duyệt sách cổ thần thoại thử xem.

Mao trưởng lão dừng đề tài này tại đây.

Trần Vũ chưa thỏa mãn, nhưng cũng không thể tiếp tục truy vấn.

Suy cho cùng, cảnh giới về sau cũng chỉ có thể tìm hiểu trong cổ tịch thần thoại mà thôi.

Mà thần thoại, là một danh từ rất xa xôi.

- Đệ tử còn vấn đề về công pháp, xin hỏi, ta nên lựa chọn võ học thánh phẩm nào?

Trần Vũ dò hỏi.

Giải thưởng hạng nhất thi đấu khiến hắn có thể lựa chọn sử dụng một môn võ học thánh phẩm.

Chuyện quan trọng như vậy, cần hết sức cẩn thận.

- Võ học thánh phẩm? Đây là tục xưng của ngoại giới. Thật ra, nó chính là công pháp Hóa Khí cảnh.

Hóa Khí cảnh thoáng suy nghĩ một chút.

Thực tình, chính hắn cũng đau đầu suy nghĩ xem Trần Vũ nên lựa chọn công pháp gì.

Tư chất của Trần Vũ chỉ là Bán Linh Thể, mà những công pháp Hóa Khí cảnh trong tông môn đều là loại tâm pháp tinh thâm.

- Như vậy đi, nếu ngươi tu hành Vân Sát quyền tiến độ không tệ, không bằng lựa chọn công pháp trấn tông - Nguyên Sát Thần Công đi! Môn công pháp Thượng Cổ này có yêu cầu đặc thù đối với thể chất, tâm tính,... Có lẽ với thể chất của ngươi có thể thử một lần, nhưng đừng liều lĩnh làm bừa.

Mao trưởng lão cũng không nghĩ nhiều, liền đề Trần Vũ lựa chọn công pháp tiến giai của Vân Sát quyền.

- Nguyên Sát Thần Công! Công pháp trấn tông?

Trần Vũ thoáng kích động.

Chẳng qua, hẳn cũng thấy hiếu kỳ, danh ngạch võ học thánh phẩm của mình có thể đổi được công pháp trấn tông sao?

- Theo lý thuyết, Nguyên Sát Thần Công là công pháp trấn tông, cao nhất có thể tu hành đến Quy Nguyên cảnh, võ học vượt qua cấp bậc thánh phẩm chỉ có đệ tử chân truyền mới có thể tu hành.

Mao trưởng lão thoáng ngừng lại.

Đệ tử chân truyền?

Trần Vũ thầm nghĩ quả nhiên là thế, công pháp trấn tông cũng không phải đơn giản như vậy, cho dù là đệ tử nội môn cũng khó mà tiếp xúc được.

- Chẳng qua, nếu đã thu người làm đồ đệ, lão phu liền lấy thân phận trưởng lão, đứng ra bảo đảm cho người, hơn nữa tối đa chỉ có thể đổi lấy phần thưởng của Nguyên Sát Thần Công. Nhưng cho dù chỉ là phần thưởng cũng đủ để người tu luyện tới Hóa Khí Tiên Thiên, đối với người mà nói, cũng dư xài rồi.

Mao trưởng lão cười nói.

- Làm phiền sư tôn giúp đỡ.

Trần Vũ lộ vẻ cảm kích, thầm nghĩ, ở trong tông môn có quan hệ và chỗ dựa vững chắc quả nhiên bất đồng, ngay cả công pháp trấn tông cũng có thể tu luyện.

- Về phần Nguyên Sát Thần Công, còn phải chờ ta và đám người tông chủ thương nghị, vì người mà ngoại lệ một lần, cần chút thời gian. Đến lúc đó, người vẫn cần bỏ ra một số điểm cống hiến. Suy cho cùng thì giá trị của phần thưởng Nguyên Sát Thần Công cũng vượt xa võ học thánh phẩm.

Mao trưởng lão bỏ xưng.

- Đệ tử đã hiểu.

Có thể tu hành công pháp trấn tông là Trần Vũ đã cực kỳ mừng rỡ rồi.

Công pháp trấn tông chính là hạch tâm của hệ thống công pháp của một tông. Mỗi một tông phái, cũng chỉ có vài bộ công pháp trấn tông, có thể nói là chiêu bài đại diện cho tông môn.

Tiếp đó, Trần Vũ lại hỏi thăm Đồng Tượng công.

Dường như Đồng Tượng công hẳn lấy được cũng chỉ là phần thưởng.

Trên thực tế, bất kỳ một tông phái nào, công pháp cao đẳng chân chính hoặc công pháp hạch tâm, đều không thể một lần giao cho đệ tử.

Bằng không, tuyệt học của tông môn đã bị trộm sạch từ lâu.

- Người nhất định phải dụng tâm tu luyện Đồng Tượng công, uy năng của công pháp này, hẳn người cũng đã biết rõ, cực kỳ thích hợp với thể chất của người. Cũng may công pháp này là công pháp thế tu thất truyền, cũng không có bao nhiêu công dụng với bản tông. Ngày mai người đến “Thiên Võ Các”, báo tên của ta, dùng điểm cống hiến đổi là được.

Lúc Mao trưởng lão đề cập tới Đồng Tượng công, ánh mắt nhìn Trần Vũ cũng sáng ngời.

Cho đến tận khi Trần Vũ rời đi, Mao trưởng lão còn cường điệu nhắc nhở Trần Vũ chuyện tâm đề thăng Đồng Tượng công.

...

Nửa canh giờ sau, Trần Vũ đi ra khỏi đại điện.

- Trần sư đệ, xem ra người rất được sư tôn xem trọng, ở trong đó nói chuyện thật lâu.

Thanh niên tóc ngắn Ngô Vũ mỉm cười ôn hòa thăm hỏi.

- Sư đệ, chúng ta đưa người ra ngoài.

Lý Đại Khuê nói.

Hai người rất hòa khí, đưa Trần Vũ ra khỏi phủ đệ, trên đường còn giảng giải một ít sự tình của sư môn.

Trần Vũ xem như sáng tỏ thắc mắc.

Môn hạ của Mao Thu Vũ, bao gồm cả bản thân thì có tổng cộng năm người.

Lý Đại Khuê và Ngô Vũ là nhị sư huynh, tam sư huynh.

Ngoài ra còn có một đại sư huynh và tứ sư đệ. Đại sư huynh đã qua tuổi ba mươi, sớm đã thoát ly hàng ngũ đệ tử, trở thành một vị chấp sự cao cấp trong tông môn.

Còn vị tứ sư đệ cuối cùng, nghe nói là một vị đệ tử chân truyền, là ái đồ của Mao trưởng lão.

Tuổi tác của Trần Vũ nhỏ nhất, có thể xem là “Ngũ sư đệ”.

Nhìn Trần Vũ rời đi, nụ cười trên mặt Lý Đại Khuê và Ngô Vũ từ từ thu lại.

- Vị Ngũ sư đệ này, kỳ ngộ thật tốt, thi đấu khóa này trực tiếp thu hoạch khen thưởng Uẩn Khí đan, bảo khí. Xem chuyến đi lần này, dường như sư tôn tương đối xem trọng hẳn, không dễ động thủ đoạn cứng rắn với hẳn rồi.

Ngô Vũ có chút không cam lòng nói.

- Sợ cái gì? Chỉ là một đệ tử ký danh Bán Linh Thể mà thôi. Chỉ cần tìm được cơ hội tốt, chưa chắc không thể dạy dỗ hẳn vào khuôn khổ.

Lý Đại Khuê hừ lạnh một tiếng.

Về hiền hậu thành thật trên mặt hẳn đã không còn, thay vào đó là một tia hung tàn.

- Hắc hắc, sư huynh đương nhiên không sợ, người là “cháu ngoại” duy nhất của sư tôn lão nhân gia. Chỉ cần người không làm ra hành động đồng môn tương tàn, sư tôn nhất định sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Ngô Vũ tăng tốc.

- Ta đã dừng lại tại Luyện Tạng trung kỳ hai năm, tuyệt đối không thể bỏ qua viên Uẩn Khí đan này.

- Đó là đương nhiên. Tiểu tử này còn có một cái bảo khí, sư huynh nếu không cần, đến lúc đó giúp sư đệ ta...

...

Cùng lúc đó.

Trần Vũ rời khỏi phủ đệ của trưởng lão, đi thẳng tới trọng địa của Vân Nhạc môn - Thiên Khí Lâu.

Thiên Khí Lâu là trọng địa luyện khí của Vân Nhạc môn.

Đương nhiên, tòa lâu này cũng thu nạp một ít vũ khí, bao gồm cả bảo khí trân quý khó cầu.

Nếu không phải Trần Vũ đoạt được hạng nhất thi đấu, lại thêm khen thưởng khóa này vượt xa những khóa trước, e rằng hẳn không có khả năng nhận được một kiện bảo khí dễ dàng như vậy.

Phải biết rằng, ngay cả một vài đệ tử nội môn tư lịch cận cũng khó cầu được một kiện bảo khí.

Trần Vũ đi vào đại sảnh bảo khố Thiên Khí Lâu.

Trong đại sảnh đặt không ít khí cụ quý giá, không chỉ giới hạn trong các loại vũ khí đao kiếm, còn có cả giáp da hộ thủ,...

Mỗi một kiện khí cụ đều cần nguyên thạch và điểm công hiến tương ứng để đổi.

Nhưng vũ khí hộ giáp đặt ở nơi này, phẩm cấp cao nhất cũng chỉ tương đương với “Phong Ngâm kiếm” trong tay Trần Vũ, khoảng chừng cấp bậc Bán bảo khí.

- Ta muốn lựa chọn một kiện bảo khí.

Trần Vũ nói.

- bảo khí? Ta thấy người lạ mặt, hẳn là mới tiến vào nội môn phải không? Giá trị của một kiện bảo khí gấp mười lần khí cụ đặt ở đây.

Trong một góc xó, một lão giả lười biếng nói.

“Phịch...”

Trần Vũ lấy ra một cái lệnh phù, lão già kia vừa nhìn thấy liền lộ vẻ kinh ngạc.

- Người đi theo ta!

Lão già tiếp nhận lệnh phù, có chút ngoài ý muốn liếc nhìn Trần Vũ.

Không lâu sau, hai người đã tiến nhập chỗ sâu trong “Thiên Khí Lâu”, đến trước một gian bảo khố.

Gian bảo khố này bị trận văn dày đặc bao phủ, còn lưu chuyển một tia ánh sáng u ám.

- Mở!

Lão già lấy ra một cái lệnh bài, sau đó cầm lệnh phù của Trần Vũ, trở tay phóng thích một luồng sóng khí xích hồng, tỏa ra uy áp kinh người.

Trần Vũ giật mình kinh hãi, lão già này ít nhất cũng là cường giả Hóa Khí Hậu Thiên.

“Ồ...ô...ô...n...g”

Lệnh bài của lão già và lệnh phù của Trần Vũ lần lượt bắn ra hai đạo hào quang xích hồng rực rỡ, dung nhập vào đại môn bảo khố.

“Két...”

Đại môn bảo khố lập lòe hoa văn trận pháp, sau đó đại môn mở ra.

- Thời gian nửa nén hương, lựa chọn một kiện bảo khí hạ phẩm.

Lão già để Trần Vũ tự mình đi vào, còn bản thân thì canh cửa.

Trần Vũ hít sâu một hơi, tiến nhập vào bảo khố.

Bảo khố này diện tích cũng không lớn, vách tường bốn phía đều đặt từng cái tủ trưng bày.

Trên mỗi tủ trưng bày đều có một kiện khí cụ.

Lưu Quang Giáp: bảo khí hạ phẩm, dùng Lưu Văn Kim làm tài liệu chính, chế tạo bảo giáp phòng ngự nửa người, có thể ngăn cản công kích của Luyện Tạng kỳ, thậm chí có hiệu quả chống đỡ chân khí nhất định.

Đập vào mắt là một cái hộ giáp nửa người tản mát kim quang nhàn nhạt, thoạt nhìn rất tinh mỹ, tính thực dụng cũng cực cao.

Kim Lân Bảo Dao: bảo khí trung phẩm, lúc đao này công kích, có thể tạo thành lân ảnh kim quang, dễ thăng lực công kích, ngoài ra còn kèm theo tiếng gầm của Cổ thú, ẩn chứa uy áp tinh thần. Chú thích: cần Hóa Khí cảnh mới có thể không chế.

Xuyên Vân Cung: bảo khí hạ phẩm, tầm bắn vượt xa phạm cung, lực xuyên thấu kinh người, có khả năng phá vỡ tầng chân khí, bỏ qua phòng ngự nội tức.

Liên tục nhìn ba cái, Trần Vũ không khỏi lú lờ.

bảo khí sở dĩ trân quý khó cầu, chính là bởi đủ loại năng lực hoặc đặc tính siêu phẩm của nó.

Hỏa Vân Đao: bảo khí trung phẩm, lúc công kích có khả năng sinh ra ánh đao hỏa diễm, có thể đốt diệt các loại hung thú trong nháy mắt, uy năng hỏa diễm cuồng bạo không gì sánh được, từng nằm trong tay một hung nhân, đốt diệt một thành trì. Chú thích: Cần Hóa Khí cảnh mới có thể không chế.

Trong bảo khố này, đẳng cấp cao nhất là bảo khí trung phẩm, hơn nữa còn lác đác không có bao nhiêu.

Phần lớn đều là bảo khí hạ phẩm.

Khen thưởng thi đấu của Trần Vũ chỉ có thể lựa chọn một kiện bảo khí hạ phẩm.

- Ưu thế của ta là sức mạnh lớn, phòng ngự mạnh. Hộ giáp phòng ngự tạm thời không cần, ngược lại thích hợp sử dụng vũ khí hạng nặng.

Trần Vũ trầm phân tích.

Lúc trước hắn lấy được bảo khí “Phong Ngâm kiếm”, đặc tính uy lực cũng không tệ, chẳng qua nó quá nhẹ, dùng không tiện tay.

Có yêu cầu như vậy, ánh mắt Trần Vũ thoáng dò xét một lượt, sau đó rơi trên một kiện vũ khí.

Huyền Trọng Kiếm: bảo khí hạ phẩm, lựa chọn huyền thiết dưới biển sâu làm tài liệu chính, dung nhập Thiên Ngoại văn thạch và nhiều loại linh khoáng, từng luyện chế bảo khí trung phẩm thất bại. Kiếm này cực nặng, bởi vì sử dụng tài liệu tốt nên độ cứng rắn có thể so với bảo khí trung phẩm, lúc công

kích có thể khiến nội tức chân khí càng ngưng thực, thậm chí tăng phúc cường độ công kích. Chú thích: Cần Hóa Khí cảnh hoặc người trời sinh thần lực mới có thể khống chế.

- Chắc chắn, thanh kiếm này không tệ.

Trần Vũ nhìn chăm chăm thanh đại kiếm màu bạc này, hết sức hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Kiếm Pháp Sơ Ngộ

Thanh Huyền Trọng kiếm trước mắt từng luyện chế bảo khí trung phẩm thất bại, cho nên phẩm chất của tài liệu luyện chế đều rất cao.

Mắt chốt là kiếm này đủ “trọng lượng”, còn có thể tăng phúc cường độ công kích.

Hơn nữa, Trần Vũ còn từng kiếm tu một môn kiếm pháp.

- Chọn nó vậy.

Trần Vũ nâng lệnh phù trong tay lên, đưa tới trước tủ đặt Huyền Trọng kiếm.

“Ồ...ô...ô...n...g”

Cái tủ trước mắt bỗng nhiên nổi lên một tầng trận pháp xích hồng, sau đó lóe lên rồi tắt.

Đồng thời, lệnh phù trong tay Trần Vũ cũng bốc cháy.

Trần Vũ mừng rỡ, đưa tay gỡ Huyền Trọng kiếm trên tủ xuống.

Kiếm vừa đến tay, cánh tay Trần Vũ liền trầm xuống, có cảm giác nặng nề vững chãi.

Đoán chừng kiếm này ít nhất cũng phải 1500 cân.

Luyện Thể kỳ e rằng một tay cũng không cầm nổi kiếm, có thể nâng được một góc đã tốt lắm rồi.

Thông Mạch hậu kỳ có lẽ có thể miễn cưỡng vận động.

Luyện Tạng kỳ dù mua được cũng không thể linh hoạt.

Cho dù là Trần Vũ cũng cảm thấy kiếm này hơi nặng, nhưng cũng không ảnh hưởng hẳn thực chiến giết địch.

- Chờ đến khi Đồng Tượng công của ta đạt tới tầng thứ gần đồng đại thành, hoặc xương đồng thì liền có thể trăm phần trăm phát huy kiếm này.

Trần Vũ trầm nghĩ.

- Ồ? Là thanh Huyền Trọng kiếm này?

Trước cửa, lão giả đứng canh cửa cũng ngạc nhiên.

Nhìn Trần Vũ tay cầm kiếm nhẹ nhàng như không, trong lòng hắn giật mình không thôi. Theo hắn biết, từng có cường giả Hóa Khí Hậu Thiên đã từng thử dùng kiếm này, nhưng bởi vì ảnh hưởng linh hoạt nên đành phải bỏ qua.

Sau khi đạt được bảo khí Huyền Trọng kiếm, Trần Vũ quay trở về nơi ở, bắt đầu làm quen với thanh kiếm này.

Trước kia, hắn tùy ý tu hành một môn võ học trung cấp là Trảm Phong Kiếm, rất ít khi luyện tập, nhưng cũng đạt tới cảnh giới tiểu thành.

Trần Vũ tay cầm Huyền Trọng kiếm, đứng trong sân diễn luyện vài canh giờ.

Kiếm này từ đầu tới cuối đều có chút cồng kềnh, không thích hợp với võ học truy cầu tốc độ cực hạn như Trảm Phong Kiếm.

“Phành...! Phành...! Phành...”

Trần Vũ thử thôi động trái tim, tốc độ và lực lượng đều đề thăng thêm vài phần.

- Trầm Phong Kiếm

Huyền Trọng kiếm trong tay hóa thành một đoàn kiếm ảnh màu bạc mờ hồ, bên tai chỉ nghe tạt phong gào thét, một loạt kiếm phong khí kinh vô hình chẻ chiếc lá bay qua trước mặt thành bốn khối vuông vức.

Đây còn là dưới tình huống không quán chú nội tức.

- Trầm!

Trần Vũ rút Vân Sát nội tức vào, “ong” một tiếng, Huyền Trọng kiếm trong tay ngưng tụ thành một đạo ánh sáng màu bạc.

Chỉ trong chớp mắt, hần cảm thấy trọng kiếm trong tay tăng thêm vài phần, tựa như một đầu man ngư phát cuồng.

“Àm...”

Một tia cầu vòng kiếm màu bạc mang theo tiếng rít gào trầm thấp kinh hồn xẹt qua tầng nham thạch trên mặt đất, để lại một vết ngân sâu nửa thước, dài một hai trượng, tia lửa bắn tung tóe, đá vụn bay tán loạn.

- Uy lực thật mạnh.

Trần Vũ không khỏi lưu luyến, chỗ ở trong nội môn của hần đều là tầng nham thổ cứng rắn này, vũ khí bình thường rất khó rạch ra dấu vết như vậy.

Sau khi thử qua Huyền Trọng kiếm, ngày hôm sau Trần Vũ liền lên đường đến “Thiên Võ Các”.

Sau Thi đấu Ngoại môn, Trần Vũ thu được ba vạn điểm cống hiến, đã đổi ở Tông Vụ Đường.

Bên cạnh đó, lúc trước chém giết Khấu Vương, Huyết Thủ Đầu Ngốc, lần lượt kiếm được 4500 và 2000 điểm cống hiến để đổi công pháp bí tịch, cho nên điểm cống hiến rất sung túc.

Mặc dù tính đi phân tiêu hao thì bây giờ vẫn còn thừa hơn 36000 điểm.

Trực tiếp tiến đến tầng hai.

Trần Vũ lựa chọn sử dụng một môn võ học kiếm pháp cấp cao - Thiết Cương Kiếm, tốn mất 5000 điểm cống hiến.

Thiết Cương Kiếm hoàn toàn khác Trầm Phong Kiếm, chú ý ổn định, nặng nề, tu luyện tới tiểu thành có thể hóa kiếm thành võng, kiếm cương vừa có thể lấy thể đè người, còn có thể dùng để hộ thể, bao gồm cả công lẫn thủ.

Võ học này nếu đạt tới đại thành, múa động kiếm cương có thể quần công.

- Cực kỳ thích hợp với Huyền Trọng kiếm.

Trần Vũ tương đối hài lòng môn võ học cao cấp này.

Tại lầu hai, Trần Vũ lại tìm tới chốc lát.

- Không thấy Đồng Tượng công.

Trần Vũ cũng không quên mục đích chuyến đi này.

Hần tìm một chấp sự trung niên ở Thiên Võ Các, hỏi dò phản hạ của Đồng Tượng công.

- Ô? Người là đệ tử của Mao trưởng lão?

Tên chấp sự trung niên liền khách khí, để Trần Vũ chờ đợi một lát.

Một lúc sau.

Tên chấp sự trung niên không biết từ góc nào lấy ra một cái hộp gỗ, xuất ra một quyển Đồng Tượng công khác.

Trần Vũ nhìn một lượt, quả nhiên là Đồng Tượng công phản hạ.

- Bao nhiêu điểm cống hiến thế?

Trần Vũ hỏi.

Chấp sự trung niên cười nói:

- Loại công pháp thể tu bỏ đi này đối với thời nay mà nói, căn bản vô dụng. Ngươi tùy tiện trả vài nghìn điểm công hiến là được.

Vô dụng bỏ đi ư?

Về mặt Trần Vũ có chút cổ quái, không khỏi cảm khái Thể tu suy vong.

Đương nhiên, dù suy vong thể nào đi nữa thì phẩm cấp của Đồng Tượng công cũng không thấp, tên chấp sự trung niên nói “tùy tiện mấy nghìn điểm” cũng là bởi vì nể mặt Mao trưởng lão mà thôi.

Nếu như theo trình tự bình thường, trả một hai vạn điểm công hiến cũng không kỳ quái.

- Được.

Trần Vũ khấu trừ 4000 điểm công hiến, đổi lấy phần hạ Đồng Tượng công.

Cứ như vậy, hắn ở Thiên Võ Các đổi Đồng Tượng công và Thiết Cương Kiếm, tổng cộng chỉ mới dùng 9000 điểm công hiến.

Trần Vũ tính toán một chút, bản thân vẫn còn dư lại hơn 27000 điểm công hiến, còn có 1000 khối nguyên thạch thứ phẩm.

Đây chính là toàn bộ tài sản trong người của Trần Vũ.

...

Trở về nơi ở.

Trần Vũ trước tiên lật xem phần hạ Đồng Tượng công một chút.

- Phần hạ của Đồng Tượng công, sau khi nhập môn Đồng Tượng, chính là đúc thành “Đồng Tượng thân”, chia thành Đồng Tượng Cương Thể, Đồng Tượng Chân Thân...

Trần Vũ nhìn sơ lược.

Phần hạ của Đồng Tượng công đối với hắn mà nói, có chút xa xôi.

Nhìn miêu tả trên đó, nhập môn của Đồng Tượng, hắn là chỉ: Da đồng, gân đồng, xương đồng.

Tiếp theo chính là Đồng Tượng thân chân chính, chia làm hai tầng cương thể, Chân Thân. Trần Vũ suy đoán, có lẽ đối ứng với Hóa Khí Hậu Thiên, Hóa Khí Tiên Thiên.

Đồng Tượng Cương Thể: thân thể Đồng Tượng cường đại, giúp thân thể phụ gia một tầng lực trường Đồng Tượng vô hình, giống như một tầng hộ giáp cương khí, có thể ngăn kháng bảo khí, hoành hành vạn quân, làm tan rã các loại công kích, thậm chí phản chấn công kích của đối thủ.

Nganh kháng bảo khí?

Trần Vũ hít sâu một ngụm lãnh khí, sau khi cương thể hình thành, cơ bản có thể hoành hành ngang dọc, giống như một con bạo long được vũ trang áo giáp gai sắt.

Tầng tiếp theo, Đồng Tượng Chân Thân thì miêu tả lại càng kỳ diệu.

Đồng Tượng Chân Thân: dùng đại ý chỉ ma luyện bản thân, tinh thần hợp nhất với Đồng Tượng, linh ngộ chân ý của Đồng Tượng, thành tựu “Đồng Tượng”. Chân Thân vừa thành, thủy hỏa vạn độc bất xâm, lực lớn vô cùng, có thể khiến quỷ thần tránh lui. Cảnh giới này có thể sử dụng bí pháp Chân Thân, khiến thể phách hóa không lồ, có sức mạnh to lớn, chống lại quỷ thần.

Tầng thứ Chân Thân này, hiện tượng và năng lực đều vượt qua nhận biết của Trần Vũ.

- Xem ra, phần thượng là nhập môn, phần hạ mới là phần chính.

Trần Vũ thu hồi bí tịch.

Bây giờ Đồng Tượng công nguyên vẹn đã góp đủ, trong lòng hắn cuối cùng cũng có chút lực lượng.

Mấy ngày sau, Trần Vũ ở trong sân, tham tu môn võ học cao cấp Thiết Cương Kiếm.

Trước đây, hắn tùy tiện luyện tập Trảm Phong Kiếm, phong cách nhẹ nhàng bình thản. Mà Thiết Cương Kiếm thì phong cách tương phản, chú ý thể trầm lực trọng, ổn định vững chắc.

Trong quá trình tu hành, Trần Vũ đem cả hai loại so sánh, thể ngộ hàm ý trong kiếm pháp.

Mà thân thể hần, phảng phất có một loại bản năng, hết thảy chiêu thức bên ngoài đều có thể nhanh chóng dung hợp hoàn mỹ.

Trước tiên dung hợp hoàn mỹ ở phương diện “hình”, sau đó liền có thể nhanh chóng lĩnh ngộ ý cảnh.

Dần dần, trong quá trình Trần Vũ diễn luyện, trước tiên dung hợp chiêu thức hoàn mỹ, sau đó từ từ quên đi chiêu thức ban đầu, dùng bản năng thần kỳ nào đó của thân thể, không bàn mà hợp thì triển chân ý kiếm pháp.

Ở trong sân, kiếm pháp của thiếu niên lúc thì nhẹ nhàng như gió, lúc lại ôn trọng như núi.

Năm ngày sau, Thiết Cương Kiếm của Trần Vũ đã đạt đến tiểu thành.

“Ồ...ô...ô...n...g”

Huyền Trọng kiếm trong tay nhoáng lên, múa ra một mảnh cương phong kiếm ảnh màu bạc, sau khi tiến thêm một bước ngưng tụ, đã hình thành một tấm lưới kiếm cương màu bạc rực rỡ.

Kiếm cương sơ thành.

- Lê nào ta là thiên tài tu kiếm pháp?

Trần Vũ thật bất ngờ.

Thiết Cương Kiếm mà hần tu hành hiện nay dù sao cũng là võ học cao cấp, không ngờ tiến độ còn nhanh hơn cả tu luyện Trảm Phong Kiếm.

Trảm Phong Kiếm của hần bây giờ cũng đột phá đến đại thành.

Thực ra, sau khi dung hợp với trái tim thần bí, thân thể Trần Vũ vẫn luôn lột xác phát triển, thân thể có một loại bản năng cường đại siêu việt dã thú.

Hần có thể dễ dàng dung hợp “hình” kiếm pháp một cách hoàn mỹ, còn dùng bản năng thân thể để truy cầu chân ý trong kiếm pháp.

Còn một nguyên nhân khác là Thiết Cương Kiếm chú trọng hàm ý “thể đại lực trảm”, cực kỳ phù hợp với thể phách cường đại và Đồng Tượng công của Trần Vũ.

Đương nhiên, Trần Vũ chẳng qua chỉ “kiếm tu” hai môn võ học kiếm pháp mà thôi. Loại võ học cao cấp như Thiết Cương Kiếm, bản thân có pháp môn nội tức, có thể trở thành chủ tu, nhưng tu ra nội tức thì khẳng định không bằng Văn Sát nội tức.

Trần Vũ chỉ tu võ kỹ kiếm pháp, lĩnh ngộ chân ý, chú ý một vài kỹ xảo vận dụng nội tức mà thôi.

Vài ngày sau, Trần Vũ đình chỉ diễn luyện, đi tới Tông Vụ Đường.

- Những tài liệu còn lại đều đã đủ phân lượng người cần. Chỉ thiếu Man Ngu chi tủy.

Một gã chấp sự lấy ra một ít tài liệu.

Thì ra, mấy ngày trước Trần Vũ đã đến Tông Vụ Đường, giao nộp điểm cống hiến và nguyên thạch, dùng danh nghĩa nhiệm vụ để thu mua trân tài của phương thuốc luyện thể.

Đây là quyền hạn sau khi trở thành đệ tử nội môn, có thể phát hành nhiệm vụ tại Tông Vụ Đường.

Bây giờ, các loại tài liệu đều tập hợp, chỉ thiếu tài liệu chính là Man Ngu chi tủy.

- Tổng cộng 300 điểm cống hiến, 180 nguyên thạch thứ phẩm.

Tên chấp sự giao tài liệu cho Trần Vũ.

Trần Vũ đi ra khỏi Tông Vụ Đường, thở dài một tiếng, lẩm bẩm:

- Vẫn thiếu Man Ngu chi tủy.

Trước kia, hần từ chỗ gia tộc của Đồng Ngọc Linh đạt được Man Ngu chi tủy, nhưng sau khi Đồng Tượng công tiểu thành cũng đã dùng hết.

Nửa canh giờ sau.

Trần Vũ tìm đến chỗ ở của Đồng Ngọc Linh tại nội môn.

- Man Ngu chi tủy? Gia tộc ta lấy ra thứ đó cũng đã hết sạch rồi.

Đồng Ngọc Linh lắc đầu nói.

Trần Vũ nhướn mày, không có được dịch luyện thể, việc tu hành Đồng Tượng công của hắn sẽ càng lúc càng chậm.

- Chẳng qua, ta biết vị trí của “Hồng Giác Hung Nguru”.

Đồng Ngọc Linh có chút do dự, nói.

- Ồ?

Ánh mắt Trần Vũ sáng lên, nếu như có thể tìm được vật dẫn của Man Nguru chi tùy, vậy thì loại tài liệu chính này về sau cũng dễ kiếm.

- Chẳng qua, loại hung nguru này vô cùng hung hăng nguy hiểm, gia tộc ta từng xuất lực, tổng cộng xuất động hai vị Luyện Tạng kỳ, sáu vị Thông Mạch hậu kỳ mới khó khăn đánh chết một đầu, tổn thất cũng rất lớn, một cường giả Luyện Tạng kỳ trong đó bị trọng thương, đến bây giờ còn chưa khôi phục...

Đồng Ngọc Linh nhắc nhở.

- Ta biết.

Trần Vũ cũng không hề từ bỏ.

Bây giờ, hắn đã thu được bảo khí Huyền Trọng kiếm, kiếm pháp có chút thành tựu, vừa vặn có thể ra ngoài rèn luyện một chút.

- Như vậy đi, ta cũng vừa vặn cần tinh huyết của “Hồng Giác Hung Nguru”, chúng ta có thể hợp tác đánh chết đầu nguru này.

Đồng Ngọc Linh cười nói.

Nàng đã chú ý tới cái bao lớn mà Trần Vũ vác sau lưng.

- Được.

Trần Vũ mừng rỡ, Đồng Ngọc Linh hiện nay đã tấn thăng tới Luyện Tạng kỳ, cũng là một trợ lực rất lớn.

Ngày hôm sau, Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh chuẩn bị ổn thỏa, cưỡi ngựa rời khỏi Vân Nhạc môn.

Hai người rời đi không lâu, trong rừng cây phụ cận có hai thân ảnh đội mũ rộng vành xuất hiện, nhìn hình thể có vẻ là hai thanh niên.

- Hắn còn có bạn gái là Luyện Tạng kỳ?

Một thanh niên đội mũ rộng vành trong đó có chút ngoài ý muốn.

- Sợ cái gì, chỉ là một nữ tử mới tấn thăng Luyện Tạng kỳ, đến lúc đó nhân dịp bọn hắn tình chàng ý thiếp liền hạ thủ, hắc hắc...

Một thanh niên khác không đếm xỉa nói.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Một Kiếm Vạn Quân

Nửa ngày sau.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh cùng đi đến trước một dãy sơn mạch liên miên bất tận.

Bởi vì tu luyện Văn Sát quyền nên Trần Vũ cực kỳ nhạy bén cảm nhận được từng luồng khí tức hung sát từ trong sơn mạch đập vào mặt.

Tòa sơn mạch trước mặt chính là cấm địa nổi danh các nước - Vân Uyên sơn mạch.

Lần trước chém giết Thiết Tông Hùng Vương, bọn hắn từng tới biên giới sơn mạch này.

- Muốn đến nơi có Hồng Giác Hung Nuru, phải xâm nhập vào sâu bên trong Vân Uyên sơn mạch 200 dặm, trên đường đi có lẽ sẽ gặp phải một ít hung

thú.

Đồng Ngọc Linh nghiêm túc nói.

Vào sâu 200 dặm?

Trần Vũ thoáng rung mình, lần trước đánh giết Thiết Tông Hùng cũng chỉ đi vòng quanh ngoài biên giới Vân Uyên son mạch, lần này lại bất đồng.

Lần hành động này, tính nguy hiểm vượt xa lần trước.

Quả nhiên, sau khi tiến nhập son mạch được mười mấy dặm, phía trước liền xuất hiện vài con hắc trư cực lớn, hình thể không thua kém Thiết Tông Hùng, hai cái răng nanh thô to dọc theo bên mép, dài gần một thước, cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

“Vù...! Vù...”

Vài đầu hung thú hắc trư rống to, hóa thành từng đạo bóng đen, dùng tốc độ vô cùng đáng sợ, xông về phía hai người.

- Tốc chiến tốc thắng!

Sắc mặt Đồng Ngọc Linh có chút ngưng trọng.

Hung thú hắc trư trước mặt có lực phòng ngự không thua kém Thiết Tông Hùng, tốc độ bạo phát thì lại mạnh hơn không ít.

- Trảm Phong Kiếm!

Trần Vũ tay cầm Phong Ngâm kiếm, thân hình chợt lóe, lướt qua một đầu hung thú hắc trư.

“Keng...”

Một đạo ánh kiếm như tạt phong, vẽ ra một đường hình cung, quét qua phần bụng hung thú hắc trư.

“Ầm...”

Hung thú hắc trư rống một tiếng, phần bụng bị rách ra một đạo vết máu dài hai thước, ngay cả nội tạng cũng bị cắt vỡ, ngã xuống trong vũng máu.

Một kiếm miểu sát hung thú hắc trư.

Một màn này khiến Đồng Ngọc Linh thầm giật mình.

Lúc nàng Thông Mạch hậu kỳ đã từng không ít lần bắt gặp hung thú hắc trư này, đánh chết một đầu cũng phí không ít công phu, ít nhất phải ba bốn kiếm mới đánh chết được.

- Diệt!

Đồng Ngọc Linh vung tay, một luồng chưởng lực gió xoáy vô hình cách không đánh trúng ót của một đầu hung trư.

Hung trư còn chưa kịp rú thảm thì đã tắt thở bỏ mạng.

“Cách không đánh chết ‘Hắc Nha Hung Trư’, xem ra dù Đồng Ngọc Linh tấn thăng Luyện Tạng kỳ không lâu, nhưng nội tức hùng hậu vô cùng, trong đám cùng cấp có lẽ cũng không tệ.”

Trần Vũ cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng nghĩ lại cũng thấy hợp lý, nếu không có chút tài năng, Đồng Ngọc Linh cũng sẽ không hợp tác với mình đi chém giết “Hồng Giác Hung Ngư”.

Mấy đầu hung thú hắc trư còn lại, chỉ trong nháy mắt đã bị hai người diệt sát.

- Đi!

Hai người không dừng lại chút nào, cấp tốc rời đi.

Máu tanh ở đây sẽ hấp dẫn càng nhiều hung thú đến đây hơn.

...

Một ngày sau.

Hai người vượt qua đủ loại hung thú, rốt cuộc cũng đến nơi cần đến.

Trên một sườn núi.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh ngồi đối lưng về phía nhau, bắt đầu điều tức khôi phục.

Trong đó, trên người Đồng Ngọc Linh có vài chỗ bị thương, trên mặt thoáng hiện vài tia mệt mỏi.

- Khiến Trần sư đệ chê cười rồi, đoạn đường này còn gian nguy hơn cả dự liệu. Khó trách trưởng bối trong gia tộc ta cũng không muốn ra tay săn giết đầu “Hong Giác Hung Ngu” thứ hai.

Đồng Ngọc Linh cười khò, xử lý tốt vết thương.

Nói xong, nàng lại cổ quái nhìn Trần Vũ vài lần.

Lấy tu vi Luyện Tạng kỳ, xuyên qua 200 dặm lộ trình, trải qua đủ loại tập kích bất ngờ hoặc có chuẩn bị cũng khó tránh khỏi bị thương hoặc mệt mỏi chập vạt.

Thế nhưng Trần Vũ lại hoàn hảo không chút tổn hại, hơn nữa bộ dạng còn hết sức khí định thần nhàn.

Điều này khiến cho nàng thân là Luyện Tạng kỳ cảm thấy không chịu nổi.

- Thật không dám giấu giếm, ta tu luyện công pháp hoành luyện, không chỉ khiến thể chất cường đại, ngay cả ngũ giác lục giác cũng vượt qua người thường.

Trần Vũ giải thích.

Quả thực, dọc theo đường đi, từng gặp đủ loại hung thú thiên kỳ bách quái, các loại thủ đoạn công kích đều rất khó phòng ngừa.

Nhưng Trần Vũ dựa vào giác quan siêu phàm và khống chế thân thể cường đại, mỗi khi gặp tình huống đều có thể làm ra ứng đối tốt nhất.

Mà công kích như vậy, căn bản không thể uy hiếp được phòng ngự Đồng Tượng công của hắn.

- Công pháp hoành luyện thần kỳ như vậy quả thật hiếm thấy. Xem ra, tiếp theo chém giết Hong Giác Hung Ngu, phải dựa vào Trần sư đệ nhiều rồi.

Đồng Ngọc Linh có chút thâm ý nói.

Bản thân nàng cũng có bí mật, biết Trần Vũ nhất định có giấu giếm gì đó.

Nửa canh giờ sau.

Trạng thái của hai người đã khôi phục đỉnh phong, liền đi thẳng tới một cái gò núi.

Gò núi trước mặt lở lĩm bất định, có chút địa vực gồ ghề, tầm nhìn bị hạn chế nghiêm trọng.

Đưa mắt nhìn, căn bản không thể nhìn thấy bóng dáng của hung thú.

Thần sắc của hai người lại càng ngưng trọng. Loại tình huống như vậy, chứng tỏ phụ cận có hung thú cường đại chiếm giữ, hung thú bình thường không dám đến gần.

Đột nhiên, một đầu hung ngư có bốn mắt, thể hình khổng lồ hơn cả voi xuất hiện trước mặt hai người.

Hung ngư này có cặp sừng huyết hồng dài hai thước, đôi mắt đỏ hồng, da dày như lưng cá sấu, bốn vó thô to như trụ, đuôi như xích sắt, thoạt nhìn có chút dọa người.

- Đây là Hong Giác Hung Ngư?

Vân Sát nội tức trong cơ thể Trần Vũ mơ hồ run lên, cảm ứng được sát khí máu tanh kinh người trên đầu hung ngư này.

E rằng, thực lực của Hong Giác Hung Ngư còn vượt qua Vua Gấu Thiết Tông trước kia vài lần.

“Ừ...”

Đôi mắt đỏ hồng của Hong Giác Hung Ngư từ xa đã cố định trên thân hai người, phát ra một tiếng ngâm khẽ, bốn mắt dày đặc khắp toàn thân lay động.

“Bịch bịch bịch...”

Mặt đất rung nhẹ, Hong Giác Hung Ngư đạp đất lao thẳng về phía hai người.

- Thật nhanh!

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh đều biến sắc, tốc độ của hung ngư này đã vượt qua tốc độ lúc thi đấu với Nam Cung Lễ.

Một khi không địch lại, muốn chạy trốn cũng khó khăn vô cùng.

Nhưng hai người đã đến tận đây, đương nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ.

- Tiến lên!

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh tả hữu cùng tiến, trực tiếp đón đầu Hồng Giác Hung Ngư.

Lúc đến gần, hai người mới đột nhiên phát hiện trên người đầu hung ngư này có không ít vết thương, phần lớn đều là ngoại thương.

Không nghĩ nhiều, hai người trực tiếp công kích.

- Chém!

Nhuễn kiếm trong tay Đồng Ngọc Linh rung lên, nội tức hùng hậu của Luyện Tạng kỳ quán chú vào kiếm, vẽ ra một đạo kiếm cầu vòng lạnh lẽo thô to như măng xà, cuốn theo một luồng kiếm ảnh khí xoáy, quét vào trên đầu Hồng Giác Hung Ngư.

Một đòn toàn lực của Luyện Tạng kỳ, hầu như có thể so sánh với một đao kinh điểm của Đoàn Kiều Long lúc trước.

“Àm...! Phành...”

Hồng Giác Hung Ngư gầm lên một tiếng, thân thể đột nhiên bị va chạm, không chỉ ngành kháng công kích, còn đẩy Đồng Ngọc Linh lùi lại một hai trượng.

Một kiếm thanh thể kinh người chỉ để lại một vết máu nhỏ trên người hung ngư.

Thật cường hãn.

Trần Vũ thầm giật mình, Đồng Ngọc Linh là Luyện Tạng kỳ, vừa mới giao phong, không ngờ đã bị đẩy lui.

Từ tình huống như vậy có thể thấy, một Luyện Tạng sơ kỳ nếu đối mặt với hung ngư này, e rằng lành ít dữ nhiều.

- Trâm Phong Kiếm

Trần Vũ thừa dịp hung ngư xoay người, Phong Ngâm kiếm trong tay vẽ ra một đạo hàn phong như tạt phong, đâm thẳng tới mõng Hồng Giác Hung Ngư.

Đây là một điểm yếu lớn trên thân thể nó, có thể đâm thẳng vào thể nội.

Trần Vũ âm thầm đắc ý, lực đạo của Phong Ngâm kiếm lại gia tăng vài phần, đâm về phía “hoa cúc” của nó.

“Thịch...”

Bỗng nhiên, một cái bóng roi như xích sắt hung hăng quét tới, mang theo lệ phong rít gào.

Đây là... đuôi của hung ngư này?

Trần Vũ thất kinh, Phong Ngâm kiếm chấn động, bị lực lượng cường đại bức lùi lại.

Một đâm ngoan độc như vậy, cuối cùng vẫn thất bại.

Kiếm này mặc dù không thành, nhưng lại kinh động đầu Hồng Giác Hung Ngư, giải vây cho Đồng Ngọc Linh.

- Cẩn thận.

Đồng Ngọc Linh phát hiện đầu Hồng Giác Hung Ngư này đột nhiên phát cuồng quay đầu giết về phía Trần Vũ.

Ta tránh!

Trần Vũ sử dụng bộ pháp phiêu dật vòng qua vòng lại, tránh thoát Hồng Giác Hung Ngư xoay người công kích.

“Vù...! Vù...”

Kinh phong mãnh liệt bốc lên, một cái sừng huyết hồng dữ tợn lướt qua quần áo của Trần Vũ.

- Vân Sát quyền! Đồng Tượng công!

Trần Vũ hít sâu một hơi, trái tim giữ lực, nắm quyền đồng xanh hung hăng đánh ra tiếng nổ đùng, mơ hồ có thể nhìn thấy một đoàn mây đen sát khí.

“Àm...”

Một quyền đại lực hùng lực đập trúng đầu Hồng Giác Hung Ngu, lập tức máu bắn tung tóe.

“Ủm bò...”

Thân hình Hồng Giác Hung Ngu chấn động, phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ, có chút lao đảo, liền điên cuồng dùng đầu húc Trần Vũ.

- Thật đúng là da dày thịt béo.

Trần Vũ thán phục.

Hắn không có chạy trốn theo đường thẳng mà thi triển Lăng Vân bộ, vòng đi vòng lại trong phạm vi nhỏ, né tránh Hồng Giác Hung Ngu.

Cũng may, Đồng Ngọc Linh ở bên kia cũng trợ giúp kiềm chế.

Trần Vũ tập trung quan sát, một quyền toàn lực vừa rồi, hắn đã sử dụng trái tim thần bí giữ lực, nhờ vậy mới có thể lưu lại một đạo quyền ấn sâu nửa tấc trên đầu hung ngu.

- Trần sư đệ, ngươi không dùng bảo khí sao?

Đồng Ngọc Linh vừa công kích vừa hỏi.

Lúc này, lấy Trần Vũ làm chủ lực, hai người miễn cưỡng quán lấy hung ngu.

Ưu thế của Trần Vũ ở chỗ lực mạnh, phòng ngự cường, không đến mức vừa chạm liền bị hung ngu đánh bay.

Bởi vì hắn chủ lực, nên mới có thể triển đấu với hung ngu.

Nếu đổi thành người khác, lúc công kích rơi vào Hồng Giác Hung Ngu, bản thân cũng sẽ bị đẩy lùi, thậm chí bị đánh bay, dẫn đến thân hình bất ổn, rơi vào nguy cơ.

- Trước tiên không cần vội.

Trần Vũ không vội sử dụng Huyền Trọng kiếm, kiếm này vừa nặng vừa to, thích hợp đối chiến chính diện, lấy lực ép người, không sợ trường du đấu.

Trong lòng hắn có tính toán riêng, tay cầm Phong Ngâm kiếm, hoặc quyền hoặc kiếm có thể du đấu với Hồng Giác Hung Ngu.

Đồng Ngọc Linh phát hiện: mỗi lần Trần Vũ đánh ra một kiếm hoặc một quyền, đều tập trung vào một bên đầu Hồng Giác Hung Ngu.

Có thể thấy, vết thương ở một bên đầu của hung ngu tích lũy càng lúc càng nhiều.

- Tật Phong Cuồng Trảm!

Trần Vũ nắm bắt lấy kẽ hở này, trái tim lại một lần nữa giữ lực, Trảm Phong Kiếm đại thành điên cuồng chém ra năm sáu kiếm ảnh như tật phong.

“Phốc phốc phốc...”

Ngay lập tức, mắt thường có thể nhìn thấy một đoàn ánh kiếm như tật phong cùng nện lên đầu hung ngu.

- Thật nhanh.

Ánh mắt Đồng Ngọc Linh có chút ngưng trệ.

Nàng không biết Trần Vũ mượn trái tim thần bí giữ lực, cho nên một mảnh kiếm chiêu vừa rồi, bất kể là tốc độ hay lực lượng, đều vượt xa lúc bình thường vài lần.

Trong khoảng khắc, đầu của Hồng Giác Hung Ngu đã huyết nhục tung tóe, vết thương mở rộng.

Độ sắc bén của Phong Ngâm kiếm có thể so với bảo khí, lúc này, nó càng phát huy đến mức tận cùng.

“Ủm bò...”

Hồng Giác Hung Nguru phát ra tiếng gào thét thê lương, trên đầu tràn ra máu tươi, chỗ thần kinh yếu nhược bị công kích, khiến nó có chút choáng váng.

Dù vậy thì vết thương này cũng không đến mức trí mạng với nó.

Đôi mắt nó trở thành đỏ rực, cặp sừng không ngừng húc về phía Trần Vũ đang ở trên không trung.

- Ha ha... còn chưa hết.

Trần Vũ vận khởi “đồng cước”, hung hăng đập lên lưng hung nguru, chẳng những không bị đẩy lui, còn mượn lực bay lên không trung lần nữa.

“Vù...”

Cái bọc sau lưng mở ra, một thanh đại kiếm màu bạc nặng nề xuất hiện trong tay.

- Huyền Trọng kiếm!

Vân Sát nội tức tràn vào Huyền Trọng kiếm, trở nên càng ngưng thực, ngay lập tức, kiếm ảnh cương phong màu bạc ngưng tụ thành kiếm cương hình quạt khóa mắt.

- Trọng kiếm thành cương.

Trái tim của Trần Vũ giữ lực, mạnh mẽ vung lên, một đạo kiếm ảnh cương phong màu bạc ngưng tụ thành kiếm cương hình quạt khóa mắt.

- Đây là...

Đồng Ngọc Linh khẽ hô một tiếng, cảm giác một kiếm này nặng tựa vạn quân, hút hết toàn bộ không khí xung quanh.

- Trảm!

Huyền Trọng kiếm trong tay Trần Vũ mang theo trọng áp như núi, kéo theo một chuỗi kiếm cương hình quạt, đánh trúng vết thương loang lỗ máu trên đầu hung nguru.

“Ầm...! Phành...”

Đầu của Hồng Giác Hung Nguru lập tức bị chém cho nở hoa, vết thương gần đó đều gặp phải phản ứng dây chuyền, có tạp vật trắng đỏ bay ra ngoài, phun trào như suối.

“Ầm...”

Trần Vũ tay cầm Huyền Trọng kiếm, đập lên thi thể Hồng Giác Hung Nguru, nương theo từng tia máu bắn tung tóe, mạnh mẽ hạ xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Dịch Vân Phi

Theo thi thể Hồng Giác Hung Nguru ầm ầm ngã xuống, Đồng Ngọc Linh mới từ trong rung động thất thần tỉnh lại.

Một chiêu cuối cùng của Trần Vũ miểu sát hung nguru, động tác quá nhanh.

Đầu tiên là dùng Phong Ngâm kiếm thi triển “Tật Phong Cuồng Trảm”, liên tiếp chém ra những kiếm sắc bén, mở rộng vết thương. Sau cùng lại dùng Huyền Trọng kiếm đánh ra một kiếm vạn quân, nhất cử tuyệt sát.

Càng kinh người hơn là sát chiêu liên tiếp này đều hoàn thành giữa không trung, cường ép mượn lực trên lưng hung nguru, cho dù là Luyện Tạng kỳ cũng không thể làm được.

“Vù...”

Sau khi Trần Vũ hạ xuống, thờ phào một hơi. Dù thể chất hấn cường hoành, nhưng vừa rồi nhiều lần dùng trái tim giữ lực, bản thân cũng tiêu hao không nhỏ.

Nhất là một kiếm sau cùng, trái tim thần bí gần như đạt tới cực hạn “pháp môn bạo phát”.

Khiến Trần Vũ cảm thấy ngoài ý muốn là, lúc mạo hiểm chém giết vừa rồi, Thiết Cương Kiếm gần như bộc phát ra cảnh giới đại thành, đặc biệt là một

kiếm sau cùng.

Xem ra, loại chém giết sinh tử thực chiến này, càng có thể kích thích tiềm năng thân thể.

- Mau thu thập tinh huyết và cốt tủy.

Đồng Ngọc Linh vận chuyển nội tức, đưa tay điểm lên vài bộ vị trên người hung ngưu.

Trần Vũ lấy ra một cái túi nước, dùng Phong Ngâm kiểm rạch da của hung ngưu, lấy đi huyết tủy bên trong xương sống của nó.

Bên cạnh đó, thứ đáng tiền nhất trên người Hồng Giác Hung Ngưu chính là cặp sừng trâu, nếu đem về, nhất định có thể đổi được một đồng nguyên thạch.

Không lâu sau...

Trần Vũ chứa đầy một túi Man Ngưu chi tủy, hết sức hài lòng. Chỉ cần có sung túc thứ này, liền không phải lo vấn đề tài liệu của phương thuốc luyện thể thứ hai.

“Vù...”

Bỗng nhiên, từ xa có một đạo thân ảnh cấp tốc chạy đến.

Người nào?

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh chăm chú nhìn, chỉ thấy một nam tử áo trắng mây kiếm mắt sáng, vẻ mặt bất thiện chạy đến.

- Hai người các ngươi, để tinh huyết hung ngưu và sừng trâu lại!

Nam tử áo trắng thấy túi tinh huyết và sừng trâu trên tay hai người, tức giận quát.

Cái gì?

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh liếc nhìn nhau, đều cảm thấy nực cười.

- Hừ! Đầu hung ngưu này là do ta chiến đấu với nó rất lâu, thương thể trên người không nhẹ, thể lực tiêu hao rất lớn. Bằng không, hai người các ngươi há có thể là đối thủ.

Nam tử áo trắng cảm tức nói.

Hơn nữa, đầu hung ngưu này quả thật hấn nhìn thấy trước. Nửa canh giờ trước, hấn một mình chiến đấu, mất thấy đầu hung ngưu này một mẻ, xem như đã thành công một nửa.

Nhưng đáng tiếc là phụ cận đột nhiên xuất hiện không ít hung điểu, khiến hấn không thể không tạm thời rút lui.

Chờ đến khi hấn vất vả cắt đuôi đám hung điểu kia, tìm trở lại chỗ hung ngưu thì đã bị hai người trước mắt xử lý.

Hai người Trần Vũ đều lộ vẻ mặt cổ quái.

Lúc bọn họ vừa mới gặp hung ngưu, quả thật phát hiện trên người nó có vết thương.

Mặt khác, lúc Trần Vũ chiến đấu với đầu hung ngưu này, cảm thấy thực lực của nó cũng không tốt lắm, không hung tàn như trong lời đồn.

Lẽ nào nam tử áo trắng này không nói láo? Người này có thể một mình đấu với hung ngưu, còn ỏn ẻn giành thượng phong.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh nhìn nhau, đã có quyết định.

- Như vậy đi, có lẽ ngươi thật sự xuất một ít lực chém giết hung ngưu, chúng ta có thể để lại cho ngươi một cái sừng trâu.

Trần Vũ nói.

- Xuất chút lực? Nực cười! Một mình ta có thể đơn độc chém giết hung ngưu này. Các ngươi lưu lại toàn bộ tinh huyết và sừng trâu, còn da và xương có thể để cho các ngươi.

Nam tử áo trắng cười lạnh nói.

Vừa dứt lời, trên người nam tử áo trắng xuất hiện một trận kinh phong cường đại.

Một luồng nội tức Luyện Tạng kỳ ập đến.

Luyện Tạng trung kỳ.

Đồng Ngọc Linh thất kinh, cường độ nội tức từ trên người đối phương truyền đến còn vượt xa Luyện Tạng sơ kỳ.

- Các ngươi vẫn còn cơ hội cầm da và xương rời đi.

Nam tử áo trắng rất hung hăng.

- Ngươi nói nhầm, bây giờ nửa cái sừng trâu cũng đừng hòng.

Đồng Ngọc Linh sầm mặt, lạnh lùng nói.

Trên người Trần Vũ cũng xuất hiện một luồng sát khí, không hề thoái nhượng.

- Muốn chết!

Nam tử áo trắng tức giận, đơn chưởng đánh ra, một đạo chưởng lực như sóng vỗ, mang theo hàn khí như bạo phong tuyết đập thẳng tới.

“Vũ...”

Một trận lãnh ý như mưa đá cuồng bạo đập vào mặt, bao phủ lên hai người Trần Vũ.

- Trảm!

Đồng Ngọc Linh dẫn đầu xuất thủ, nhuyễn kiếm trong tay bộc phát một đạo kiếm ảnh cầu vòng thô to như măng xà, kiếm phong khí lưu cuồng quét.

“Ầm...”

Khoảng khắc hai luồng nội tức giao phong, Đồng Ngọc Linh lập tức biến sắc.

“Phành...”

Một luồng nội tức lạnh lẽo chấn cho nàng lùi lại vài bước, gương mặt thanh tú lập tức trắng bệch, chỉ thiếu chút nữa là học máu.

- Đồng sư tỷ.

Trần Vũ kinh hãi, không ngờ một kích tùy ý của đối phương, lại khiến cho Đồng Ngọc Linh bị thương.

“Vụt...”

Đồng thời một luồng kinh khí lạnh lẽo lượn quanh, tràn đến chỗ Trần Vũ, khiến khí huyết của hắn thoáng đông cứng. Nếu đổi thành người tu vi Thông Mạch kỳ khác, e rằng đã bị trọng thương.

- Ô? Một Luyện Tạng sơ kỳ, một Thông Mạch kỳ lại có thể chống được một kích sáu thành công lực của ta.

Nam tử áo trắng cũng có chút ngoài ý muốn.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Ngọc Linh không khỏi giật mình hoảng sợ, thực lực của nam tử áo trắng này cường hãn như vậy, khó trách khẩu khí thật lớn.

- Rầm chó! Ta còn chưa ra tay đâu.

Trần Vũ khẽ mắng một tiếng, đối phương thật đúng là cho rằng vừa rồi một mình hắn lấy một địch hai.

- Thông Mạch kỳ?

Nam tử áo trắng khinh thường liếc nhìn Trần Vũ, thân hình thoát cái biến mất, lại đánh về phía Đồng Ngọc Linh.

Hắn bỏ qua Trần Vũ.

Chỉ cần đánh ngã Đồng Ngọc Linh tu vi Luyện Tạng kỳ, hai người tự nhiên sẽ cầu xin tha mạng.

- Hàn Thủy Quyết!

Bàn tay của nam tử áo trắng vung lên, đánh ra một luồng chưởng lực như sóng, lạnh lẽo mà cuồng bạo, kích thẳng tới Đồng Ngọc Linh.

Nhưng một khắc sau...

“Vù...”

Một đạo kiếm cương trắng lóa nặng tựa vạn cân, mang theo trọng áp vô hình và sát khí hùng hực từ bên cạnh chém tới.

Ồ?

Thân hình nam tử áo trắng thoáng cứng đờ, chỉ cảm thấy khí huyết trong thể nội trầm xuống, một kiếm của đối phương còn chưa đến, nhưng kinh phong nặng nề mãnh liệt đã khiến hắn nảy sinh áp lực.

- Tiếp một kiếm của ta!

Trong mắt Đồng Ngọc Linh chợt lóe lãnh quang, nhuyển kiếm trong tay kéo theo một đạo cầu vòng kiếm như thác nước, bề mặt thậm chí nổi lên một tia huyết ánh.

Một kiếm này của nàng mang theo huyết khí quý dị, uy lực so với trước đó còn cao hơn một bậc, đuổi kịp Luyện Tạng trung kỳ.

Hai người đồng thời bạo phát, khiến nam tử áo trắng thoáng kinh ngạc.

“Phành...”

Hắn cười lạnh một tiếng, thân hình nhoáng lên, vừa kéo dài khoảng cách với Trần Vũ, đồng thời một chương cuồng bạo đập tới Đồng Ngọc Linh.

“Ầm...”

Trong tiếng nổ gấp vang dội, thân hình Đồng Ngọc Linh bị đẩy lùi mấy bước, khoe miệng tràn ra vết máu, gương mặt tái nhợt, kinh ngạc không thôi.

“Vù...”

Trọng kiếm của Trần Vũ phong kín toàn bộ phương vị nam tử áo trắng, khiến đối phương nhanh chóng thoái lui.

- Bảo khí?

Nam tử áo trắng khẽ cười, một tay rút ra bảo kiếm tản mát hàn khí bốn phía, chậm chậm vẽ ra một đường.

“Phốc...”

Một mảnh sóng kiếm hàn băng mang theo lãnh lưu băng phong sắc bén, tạo thành một cơn gió xoáy băng hàn, vỗ lên một kiếm giữ lực của Trần Vũ.

“Rắc...”

Huyền Trọng kiếm trong tay Trần Vũ giống như chém vào trong mưa đá cuộn cuộn.

- Phá!

Thân hình của hắn bành trướng như cự viên, trọng kiếm trong tay toàn lực chém mở đoàn gió xoáy hàn băng, chớp mắt va chạm với bảo kiếm lấp lánh của đối phương.

“Vù...”

Nam tử áo trắng chỉ cảm thấy một luồng đại lực đánh tới, thân hình nhẹ nhàng thoái lui vài trượng.

Trần Vũ đứng nghiêm tại chỗ, cảm thấy cánh tay cầm kiếm giống như bị ngưng kết băng sương, trì trệ khó phát lực.

“Vù...”

Hắn vận chuyển nội tức, trái tim bỗng nhiên đập mạnh, một luồng nhiệt lưu dâng trào lên, khu trừ hơn phân nửa luồng hàn lưu kia.

Dù vậy, Trần Vũ vẫn cảm thấy một kích kia khiến hắn nội thương, kinh mạch vẫn có chút tắc nghẽn.

- Thật không thể tưởng tượng nổi, chỉ là Thông Mạch trung kỳ, không ngờ có thể phát ra uy lực của bảo khí, tiếp được một kiếm của Dịch Vân Phi ta.

Nam tử áo trắng lộ vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng, hắn cũng xuất động bảo khí, mặc dù lấy một địch hai, trong lúc vội vàng đón đỡ một kiếm của Trần Vũ.

- Dịch Vân Phi... Ngươi là đệ tử chân truyền của Thủy Nguyệt Phái?

Đồng Ngọc Linh thất thanh.

Nàng từng nghe qua danh hiệu của người này, Thủy Nguyệt Phái nữ nhiều nam ít, đệ tử chân truyền trong đó lại càng là phượng mao lân giác.

Nàng cười một tiếng cay đắng, chẳng trách dù bản thân thúc giục lực lượng của vật kia, cường độ cực kỳ đạt đến Luyện Tạng trung kỳ cũng không phải đối thủ.

- Đây là thực lực của chân truyền?

Trần Vũ cũng lộ vẻ mặt ngưng trọng.

Bởi vì thể chất và tu luyện Đồng Tượng công, hẳn có thể phát huy uy thế cực lớn của Huyền Trọng kiếm, cho dù là Luyện Tạng kỳ cũng không làm được.

Dưới tình huống bình thường, Trần Vũ không sử dụng pháp môn bạo phát của trái tim thần bí, dựa vào Huyền Trọng kiếm cũng có thể lực áp Luyện Tạng sơ kỳ.

“Thịch thịch thịch thịch...”

Trái tim của Trần Vũ đập nhanh hơn, trong lúc mơ hồ, sắp sửa thôi động pháp môn bạo phát, chỉ có như vậy mới có khả năng chiến một trận.

Nhưng đúng lúc này, nam tử áo trắng Dịch Vân Phi phía đối diện lại nhìn lên bầu trời, sắc mặt đại biến.

Hả?

Trần Vũ bỗng nhiên cảm nhận được từng đạo sát khí từ khắp nơi tràn tới.

Nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời rậm rạp dày đặc điểm đen đang tràn tới.

- A?

- Nhiều hung điều như vậy, chạy mau!

Hai thanh niên đầu đội mũ rộng vành đều chặt vật xông tới bên này.

Thanh âm này, dường như có chút quen tai?

Chỉ thấy những điểm đen trên bầu trời là từng con hung điều to như giỏ trúc, hình thái hắc vũ mờ nhạt, mắt lộ hung quang, sát khí hùng hực.

Số lượng hung điều như vậy, có lẽ quá vạn, khiến người ta nhìn mà tê dại cả da đầu.

Từ phương diện khí tức mà xét, mỗi đầu hung điều đều tiếp cận với Hắc Nha Hung Trư mà lúc trước Trần Vũ chém giết, ngoài ra, trong đó còn có vài đầu hung điều hình thể càng lớn, khí tức xấp xỉ Hồng Giác Hung Ngưu, sải cánh dài tới một trượng.

- Âm hồn bất tán, tại sao đám hung điều này lại xuất hiện rồi?

Nam tử áo trắng kinh sợ mắng to.

“Vù...! Vù...! Vù...”

Hung điều che trời lấp đất, mang theo một trận âm phong cuốn tới.

Hai thanh niên đầu đội mũ rộng vành bị cuồng phong phủ xuống, còn bị hung điều quấn lấy.

- Lý sư huynh? Ngô sư huynh?

Trần Vũ cực kỳ ngạc nhiên, nhìn hai người trước mắt.

Hai thanh niên này là đồng môn sư huynh Lý Đại Khuê và Ngô Vũ.

- Trần sư đệ! Ồ? Tại sao Dịch Vân Phi người cũng ở đây?

Ngô Vũ chào hỏi Trần Vũ, đồng thời cũng nhìn thấy nam tử áo trắng, không khỏi ngẩn người.

- Chạy mau!

Lý Đại Khuê múa động một thanh đại đao bảo khí, chém ra từng đợt đao phong như gợn sóng, xoắn giết mấy đầu hung điều.

Hai người mở một đường máu, cùng mấy người Trần Vũ hội hợp.

- Hai người các ngươi... làm thế nào lại dẫn tới nhiều hung điều như vậy?

Dịch Vân Phi xanh cả mặt, thanh âm có chút run rẩy.

Lúc trước, hắn độc chiến với Hồng Giác Hung Ngưu, cũng bởi vì gặp phải đám hung điều cho nên mới không thể không bỏ dở giữa chừng. Thật vất vả mới cắt đuôi được, kết quả để hai người Trần Vũ chiếm tiện nghi.

Bây giờ thì hay rồi, hai người mới đến kia, không biết từ đâu dẫn đến một đám hung điều còn gấp mười lần lúc trước.

“Vù...! Vù...! Vù...”

Một nhóm năm người đối mặt với đại quân hung điều như sóng triều, chỉ đành nỗ lực mở ra một đường máu, chạy vào sâu trong sơn mạch.

- Tìm sông ngòi hoặc hang núi nào đi!

Dịch Vân Phi liền nghĩ ra một đối sách.

“Vù...”

Mọi người thở hồng hộc, chạy trên trăm dặm, sông ngòi thì không thấy, ngược lại nhìn thấy một cửa động âm u đen sì.

- Đi vào!

Mấy người cũng không quản được nhiều, liền nhảy vào trong hang núi có mùi tanh gay mũi.

Trong hang núi, không gian nhỏ hẹp, địa hình phức tạp, những hung điều bay vòng vòng bên ngoài, cũng không tiến vào.

- Lý sư huynh, Ngô sư huynh, tại sao các ngươi lại xuất hiện ở đây? Còn bị đám hung điều này truy sát?

Trần Vũ không khỏi truy vấn.

Lúc trước trên đường đi, hắn vẫn có cảm giác bị theo dõi.

Sẽ không phải là hai người này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Huyết Tinh Và Sát Khí

- Đây... tuyệt đối là ngoài ý muốn.

Ngô Vũ cười khan một tiếng, thần sắc hai người có chút mất tự nhiên.

Cũng không thể nói: “Chúng ta đang đuổi theo sư đệ ngươi, lại dẫn theo đám hung điều số đáng sợ này.”

- Hai người các ngươi nhất định đã làm gì đó. Đám hung điều này vẫn lượn lờ bên ngoài hang núi, hoàn toàn không có ý định rời đi.

Dịch Vân Phi trầm giọng nói.

- Chuyện này... thực ra...

Hai người đáp ứng một hồi.

Cuối cùng vẫn là Lý Đại Khuê lấy một trái trứng chim màu nâu đen từ trong bọc ra.

- Các ngươi dám trộm trứng hung điều?

Dịch Vân Phi tức giận nói.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh cũng không còn gì để nói.

Khó trách hai người này bị đám hung điều cừu thi, đuổi chết không buông.

- Hai người sư huynh đệ chúng ta tới Vân Uyên sơn mạch, vốn định săn một loại tài liệu hung thú. Không ngờ nửa đường phát hiện đàn hung điều đại chiến...

Ngô Vũ tự thuật.

Đàn hung điều đại chiến ư?

Trần Vũ chợt nảy sinh một tia hiếu kỳ. Đương nhiên, hắn cũng không thể không chú ý việc hai người mượn cớ xuất môn.

Trần Vũ chắc chắn, hai người này là đuổi theo bản thân tới đây.

Lý Đại Khuê nói:

- Chúng ta nhân dịp bầy hung điều này quần chiến với một con phi cầm khác, tiến vào sào huyệt trộm vài quả trứng hung điều, không ngờ lại bị dễ mất đến.

- Hừ! Hắn là các người trộm trứng của “Hung Điều Vương”, bằng không sao thể có động tĩnh lớn như vậy?

Dịch Vân Phi hừ lạnh nói.

Hai người lúng túng cười một tiếng, chi tiết này chắc chắn không thể qua mắt Dịch Vân Phi được.

- Ta đã sớm nghi ngờ, tại sao vô cớ đột nhiên nhào ra một đám hung điều. Thì ra các người trộm trứng của Hung Điều Vương, kinh động toàn bộ đàn hung điều.

Sắc mặt Dịch Vân Phi cực kỳ âm u.

Nếu không phải lần đầu đàn hung điều kia giết tới, Dịch Vân Phi đã sớm chém giết Hồng Giác Hung Ngưu, nào đến lượt hai người Trần Vũ.

Về mặt Trần Vũ trở nên quái dị.

Như vậy chẳng phải nói bởi vì hai người Lý Đại Khuê cho nên hắn và Đồng Ngọc Linh mới thuận lợi chém giết hung ngưu, thu hoạch được tài liệu sao?

Lúc này, bên ngoài động truyền đến một tiếng khiếu vang vọng khắp sơn nhạc, cuồng phong cuốn cát bay đá chạy.

Tiếng khiếu này khiến tâm thần mọi người đều chấn động.

Nhìn ra ngoài, mọi người liền hoảng hốt, chỉ thấy một đầu hung điều xích hắc sắc khổng lồ, cuốn theo cuồng phong màu đen cuộn cuộn, bay lượn quanh hang động trên đỉnh núi không rời đi.

- Hung Điều Vương... E rằng thực lực của hung cầm này đã tiếp cận Hóa Khí Hậu Thiên.

Sắc mặt Dịch Vân Phi càng trở nên khó coi.

Ngoại trừ đầu “Hung Điều Vương” này, còn có vài đầu hung điều thể hình to lớn ra, khí tức có thể so với Luyện Tạng kỳ, không thua kém Hồng Giác Hung Ngưu.

Hơn nữa, ngàn vạn hung điều nếu cùng xông vào, e rằng trong khoảnh khắc đám người bọn họ sẽ bị gặm không còn một mảnh xương vụn.

“Àm...”

Đột nhiên, sâu trong hang núi truyền đến một tia run rẩy, dường như có hung vật khổng lồ đang bò lên, một luồng sát khí gió tanh ập thẳng vào mặt.

Luồng sát khí gió tanh giống như ông bề phi phò, thanh thế không thua kém Hung Điều Vương bên ngoài.

Năm người ở đây đều rung mình một cái.

- Ra ngoài chỉ có đường chết.

Dịch Vân Phi khôi phục lãnh tĩnh.

Hắn và Lý Đại Khuê liếc nhìn nhau, rất nhanh liền có quyết định.

Một nhóm năm người cẩn thận từ từ tiến vào sâu trong hang núi.

Mặc dù sâu trong hang núi có một tồn tại khủng bố nào đó, nhưng dù sao cũng tốt hơn đối mặt với bầy hung điều bên ngoài.

“Rào rào...”

Trong hang núi, hung vật khổng lồ đang bò sát mặt đất, sát khí gió tanh mãnh liệt khiến nhịp tim mọi người đều đập nhanh bất an.

- Tên này rất lớn!

Lý Đại Khuê gầm nhẹ một tiếng, bảo khí đại đao trong tay vung lên, che ở trước người.

Mấy người tập trung nhìn vào, hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy, một đầu huyết mẫn dài năm sáu trượng, thân thô to như thùng nước, co mình ở phía trước, miệng như chậu máu phun ra nuốt vào lưỡi rắn dài ngoằn, thở ra mùi tanh hôi nồng nặc.

Đôi mắt đỏ sậm trong hang núi u ám giống như đèn dầu, khiến người nhìn mà lạnh toát cả người.

- Khí tức huyết mẫn này tiếp cận Hóa Khí Hậu Thiên, ít nhất là Luyện Tạng kỳ đỉnh phong. Chúng ta cùng liên thủ mới có thể chiến một trận.

Dịch Vân Phi hít sâu một hơi.

Việc đã đến nước này, không còn đường lui, chỉ có thể buông tay chiến một trận.

Năm người ở đây, không người nào là tay mơ, tự mình lấy ra vũ khí, tạo thành một cái trận hình nửa bao vây.

Dịch Vân Phi và Lý Đại Khuê cùng đối mặt huyết mẫn.

Ba người Ngô Vũ, Đồng Ngọc Linh, Trần Vũ thì đứng tại hai bên sườn.

Hai bên giằng co trong chốc lát, cuối cùng Lý Đại Khuê quát to một tiếng xuất thủ, bảo khí đại đao vung lên, chém ra một đạo khí nhận sóng đao, hung hăng bổ tới đầu huyết mẫn.

“Ầm...”

Huyết mẫn bỗng nhiên ngửa đầu lên, phảng phất một tòa núi nhỏ màu máu, thân rắn khổng lồ quét ngang, mang theo một trận gió xoáy huyết ảnh.

“Ầm...”

Lý Đại Khuê rống lên đau đớn, sau khi đối chiến một kích bị quét rơi xuống đất, rơi choáng váng.

Nếu chỉ một mình hắn, e rằng đã rơi vào bụng huyết mẫn.

Nghiệt súc!

Bảo kiếm trong tay Dịch Vân Phi chém ra một đạo kiếm hà băng hàn kinh người, mang theo kiếm phong băng lãnh, chém trúng huyết mẫn.

Trên người huyết mẫn xuất hiện một vết máu sâu chừng nửa tấc, dài ba thước.

Uy thế của một kiếm này còn hơn xa lúc giao phong với hai người Trần Vũ.

Nhưng huyết mẫn này lực lớn vô cùng, phản ứng cực nhanh, đuôi mẫn xà quét động, bức lui cả người lẫn kiếm Dịch Vân Phi.

Sau đó là Ngô Vũ, vận khí của hắn rất kém, bị ép phải ngạnh kháng một kích của đuôi mẫn xà.

“Phành...”

Ngô Vũ bị đánh bay ra ngoài, nện lên vách đá, miệng phun máu tươi. Nếu đối lại là Thông Mạch kỳ bình thường, e rằng đã vỡ thành từng mảnh.

Cũng may lúc này công kích của Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh cùng hàng lâm, chế trụ huyết mẫn.

Nhất là Huyền Trọng kiếm của Trần Vũ, kéo theo một mảnh kiếm cương trắng lóa, chém trúng thân huyết mẫn, khiến nó hí lên đau đớn.

“Phịch... Phịch...”

Nhuễn kiếm trong tay Đồng Ngọc Linh cũng nổi lên một tia huyết quang, lưu lại vài vết máu không sâu lắm trên người cự mẫn.

- Chém chết nghiệt súc nguoi!

Lý Đại Khuê bạo rống một tiếng, cùng Dịch Vân Phi đao kiếm liên thủ, chỉ thấy đao quang kiếm ảnh mãnh liệt cùng bổ lên người huyết mẫn.

Huyết mạch gào thét một tiếng, thân rắn huyết sắc quét ngang, gần như phong kín toàn bộ khu vực phụ cận.

“Vù...”

Thân pháp của Dịch Vân Phi huyền diệu kinh người, cấp tốc trốn thoát từ trong khe hở của huyết mạch.

“Phịch...”

Vận khí của Lý Đại Khuê thì không tốt như vậy, lại bị nện xuống đất.

Cũng may Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh đứng lúc đến cứu viện kịp thời.

Nhất là Trần Vũ, trọng kiếm trong tay hung hăng chém, lực lượng khổng lồ lay động thân thể cự mạng.

Tại nơi này, cũng chỉ có hắn có đại lực đủ để lay động huyết mạch, có khả năng “cứu người trước miệng rắn”.

Sau đó, Đồng Ngọc Linh, Ngô Vũ cũng được Trần Vũ “cứu nguy”.

“Xi...”

Huyết mạch phần nộ gào thét, vô cùng căm tức, vài lần muốn xông lên trước tấn công Trần Vũ.

- Trọng kiếm hóa cương!

Trần Vũ cấp tốc thoái lui, đồng thời trái tim giữ lực, Huyền Trọng kiếm trong tay múa lên một mảnh kiếm cương màu bạc, giống như một bức tường sắt.

Hắn tu hành Thiết Cương Kiếm, cực kỳ am hiểu phòng ngự.

“Phịch... Phành...”

Một kích chính diện của huyết mạch lay động tầng kiếm cương, kiếm cương lập tức vỡ vụn, nhưng thể phách của Trần Vũ cường đại, cộng thêm thân pháp nhanh nhẹn, vẫn có khả năng toàn thân trở ra.

Thừa dịp này, Dịch Vân Phi và Lý Đại Khuê cùng múa bảo khí, xuất thủ ngoan độc.

Huyết mạch gào thét một trận, trên người lưu lại vài vết thương.

- Công kích giao cho chúng ta. Trần sư đệ, ngươi phụ trách tìm cách cứu viện, thời khắc mấu chốt chặn lại nó một chút.

Lý Đại Khuê hô lên.

- Được!

Trần Vũ gật đầu.

Suy cho cùng, luận lực sát thương vẫn phải dựa vào hai tên Luyện Tạng trung kỳ, trong tay có bảo khí.

Nhất là Dịch Vân Phi, không chỉ lực công kích mạnh nhất, tạo nghệ ở phương diện thân pháp cũng quý mị khó lường.

Mỗi lần hắn công kích, đều khiến huyết mạch bị thương, đồng thời còn có thể nhanh chóng thoái lui.

- Không hổ là đệ tử chân truyền.

Trong lòng Trần Vũ cảm khái, đều là Luyện Tạng trung kỳ, nhưng Dịch Vân Phi lại mạnh hơn Lý Đại Khuê quá nhiều.

Đương nhiên, không thể không nhắc đến công lao Trần Vũ kiềm chế, đồng thời “cứu viện”.

Chính vì thế mới bảo đảm đội ngũ năm người vẫn còn “nguyên vẹn”.

Nếu như lần lượt từng người chết đi, cho dù Dịch Vân Phi có cường thịnh hơn nữa cũng khó mà đấu lại huyết mạch thực lực tiếp cận Hóa Khí Hậu Thiên.

Thời gian chậm rãi trôi qua, dưới sự phối hợp nghiêm mật của năm người, trên thân huyết mạch máu tươi ào ào chảy xuống đất, thương thể càng ngày càng nặng.

“Xi...”

Huyết mạng rút cuộc cũng có chút sợ hãi, kéo theo thân thể thương tích chui sâu vào trong hang núi.

- Giết!

Lý Đại Khuê một thân thương tích tàn tạ lại phản khởi truy sát.

Mọi người cũng mừng rỡ.

Thực lực của huyết mạng này tiếp cận Hóa Khí cảnh, linh kiện trên người đều là tài liệu trân quý.

“Vù... Vù... Vù...”

Năm người một đường truy sát, tốc độ Dịch Vân Phi nhanh nhất, tiếp tục lưu lại rất nhiều vết thương trên người huyết mạng.

Lúc này, huyết mạng cũng nỗ lực phản công, kết quả bị “chuyên gia cứu viện” Trần Vũ dùng “trọng kiếm hóa cương” ngăn cản, vì thế mới không bị đánh loạn trận hình.

Lại một trận điên cuồng oanh tạc, huyết mạng bị trọng thương trí mạng, chỉ có thể trốn vào sâu trong hang động.

Không lâu sau, huyết mạng đã bị năm người bức tới cuối hang.

Trước mắt xuất hiện một cái ao máu lớn, từ bên trong tỏa ra mùi máu tanh và sát khí kinh người.

“Vù...”

Huyết mạng xông vào trong ao máu, mặc dù ao máu rất lớn cũng không thể hoàn toàn che giấu thân thể khổng lồ của nó.

- Đứng ngừng lại! Huyết mạng này đang mượn lực lượng của ao máu để khôi phục thương thế và nguyên khí...

Đồng Ngọc Linh giật mình quát to.

Trần Vũ tập trung nhìn lại, chỉ thấy huyết mạng sau khi nhảy vào ao máu, thương thế trên người cũng dần được chữa trị, khí sắc có vẻ đã chuyển biến tốt hơn.

- Tiến lên!

Mọi người rung mình, vội vàng phát động tiến công đối với huyết mạng trong ao máu.

Nội tức của Luyện Tạng kỳ đã có thể tiến hành cách không công kích, nhất là Dịch Vân Phi và Lý Đại Khuê, mượn bảo khí phát động cách không công kích, đánh cho huyết mạng liên tục rú thẳm.

Trần Vũ dựa vào Huyền Trọng kiếm vừa to vừa dài, cũng thống hạ sát thủ với huyết mạng.

Nửa nén nhang qua đi.

Huyết mạng xui xẻo bị mọi người quần ẩu tới chết, trước khi chết, ánh mắt lạnh lẽo không cam lòng còn đảo qua Trần Vũ và Dịch Vân Phi.

“Ừc ừc ừc...”

Thi thể của huyết mạng ngã trong ao máu, nổi lên sóng máu quỷ dị. Huyết thủy trong ao càng trở nên đặc sệt.

- Trong ao này nhất định có loại khoáng vật huyết linh nào đó. Nhanh xử lý thi thể, nếu không toàn bộ lực lượng tinh huyết của nó sẽ bị xói mòn sạch.

Đồng Ngọc Linh nhắc nhở.

Mấy người vội vàng đi xuống, liên thủ vớt thi thể huyết mạng lên. Thi thể huyết mạng này toàn thân đều là bảo, không thể bỏ qua.

Nhưng ngay khoảng khắc Đồng Ngọc Linh bước vào ao máu, dị biến bỗng nhiên phát sinh.

“Àm...”

Lấy Đồng Ngọc Linh làm trung tâm, ao máu đột nhiên dâng lên sóng khí huyết sát kinh người, bao trùm quanh thân thể Đồng Ngọc Linh.

- Cứu ta!

Đồng Ngọc Linh bị sóng máu cuồng bạo phong tỏa, sắc mặt trắng bệch.

“Huyết Ngọc Linh Duẩn” nàng mang theo bên người lóe lên một đoàn huyết quang, giống như một cái vòng xoáy vô hình, dẫn dắt đi phần lớn sóng khí

huyết sát, quán quanh toàn thân.

Phần lớn sóng khí huyết sát tràn vào trong Huyết Ngọc Linh Duẫn, còn một bộ phận thì dung nhập vào cơ thể nàng.

Đồng Ngọc Linh hét lên một tiếng đau đớn, trên gương mặt tú lệ hiện lên một tia điểm hồng, thống khổ vụn vụn.

“Àm...”

Lấy nàng làm trung tâm, sóng máu cuồng đại mang theo sát phong tán ra, đẩy cho những người xung quanh không thể đứng vững.

Trần Vũ cách nàng gần nhất, trên mặt thoáng hiện một tia do dự.

“Phịch...”

Đột nhiên, cánh tay hần bị Đồng Ngọc Linh bắt lấy.

- Ngươi...

Trần Vũ thất kinh.

Nhưng khoảng khắc bị bắt lấy cánh tay, một luồng khí lưu huyết sát theo đó tràn vào trong cơ thể.

“Àm...”

Vân Sát nội tức trong cơ thể hần bỗng nhiên sôi trào, hòa tan khí lưu huyết sát kia, dung hợp thành một thể.

“Thịch thịch thịch thịch...”

Trái tim trong cơ thể Trần Vũ đột nhiên nhảy lên.

Khí lưu huyết sát tràn vào trong người bị một luồng “hấp lực” vô hình điên cuồng hấp thu, nhập vào trong cơ thể.

“Àm... Àm...”

Thoáng chốc, toàn bộ huyết thủy trong ao máu liền hóa thành từng đạo huyết xà thô to, quán quanh thân thể hai người.

- Xây ra chuyện gì?

Đám người Lý Đại Khuê kinh hãi, liên tục thối lui.

Chỉ thấy một nam một nữ trong ao giống như hóa thành một đôi bức tượng huyết sắc, hấp thu toàn bộ sóng khí huyết sát trong ao máu.

- Hai người này...

Trên mặt Dịch Vân Phi lộ ra thần sắc phức tạp, thậm chí mơ hồ có một tia yêu thích và ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thông Mạch Hậu Kỳ

Ao máu trong hang núi.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh cánh tay nối liền, bị sóng khí huyết sát cuộn cuộn bao bọc lấy, giống như hai bức tượng huyết sắc.

Sau khi bắt lấy “nhánh cỏ cứu mạng” Trần Vũ, thống khổ trên mặt Đồng Ngọc Linh bỗng nhiên giảm đi.

- Liên lụy ngươi rồi.

Đồng Ngọc Linh xấu hổ tự trách.

Tình huống vừa rồi, nàng giống như người chết đuối, sẽ sinh ra bản năng dục vọng cầu sinh.

- Đây là...

Trần Vũ phát hiện sóng máu xung quanh phân hóa ra một đám sát khí huyết sắc, bị trái tim thần bí và Vân Sát nội tức trong cơ thể điên cuồng dẫn dắt vào trong cơ thể mình.

Luồng lực lượng sát khí đáng sợ kia chạm phải Vân Sát nội tức trong cơ thể, liền tan ra, sau đó dung nhập.

Vân Sát nội tức của hắn giống như bọt biển hút nước, từng bước lớn mạnh, không ngừng giãn co trong kinh lạc.

“Vũ...”

Trong sóng khí huyết sát, huyết sắc lấp lánh thì bị thân thể Đồng Ngọc Linh hấp thu. Trần Vũ chỉ mơ hồ thấy trong y phục của nàng có một khối Huyết Ngọc Dẫn nở rộ huyết quang, thoát nhìn rất quen mắt.

Thì ra, trong ao máu không chỉ ẩn chứa tinh hoa huyết dịch, còn hấp thu cả sát khí khổng lồ của những hung thú tung hoành Vân Uyên sơn mạch suốt bao nhiêu năm tháng qua.

“Huyết Ngọc Linh Dẫn” của Đồng Ngọc Linh mặc dù có thể hấp thu tinh khí trong huyết dịch, nhưng huyết sát khí kèm theo thì lại sinh ra đả kích rất lớn đối với ký chủ Đồng Ngọc Linh.

Một khi không gánh chịu được sát khí khổng lồ này, Đồng Ngọc Linh có khả năng sẽ tẩu hỏa nhập ma, thậm chí mất đi lý trí, trở thành hung ma.

May mắn là nàng “bắt” được Trần Vũ.

Trần Vũ tu luyện Vân Sát quyền, cần tích lũy sát khí để gia tăng công lực.

Chỉ riêng điểm này còn chưa đủ.

Trái tim thần bí trong cơ thể Trần Vũ sinh ra một luồng “hấp lực” thần bí, giúp Trần Vũ thu gom, đồng thời chấn trụ những huyết sát khí cuồng bạo kia.

Thời gian trôi qua.

Trần Vũ cảm giác Vân Sát nội tức trong cơ thể càng lúc càng lớn mạnh, xung động, thân thể kinh lạc gần như bị khí tức huyết sát lấp đầy.

Cũng may, mỗi khi trái tim thần bí đập vang, luồng “hấp lực” kia lại đè nén khí tức huyết sát thu nhỏ lại, thậm chí áp súc vào trong huyết nhục cốt cách, lực lượng tinh hoa thì hội tụ về phía trái tim.

Trần Vũ cảm giác buồng tim của mình co bóp mạnh mẽ, càng thêm có sức sống.

Sau thời gian uống cạn chung trà.

Sóng khí huyết sát quay cuồng, dần dần ảm đạm xuống.

Huyết thủy trong ao khô cạn hơn phân nửa, hiện ra một cái đầm màu đen.

Thi thể huyết mẫn chỉ còn lại chút da thịt xương cặn.

- Hai người các ngươi... vậy mà hấp thu sạch toàn bộ tinh hoa huyết nhục của huyết mẫn.

Sắc mặt Dịch Vân Phi có chút u ám, không cam tâm.

Rất hiển nhiên, một hồi kỳ ngộ này đã bị Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh chiếm được.

Đồng Ngọc Linh hấp thu tinh hoa huyết dịch, trên gương mặt tú lệ càng trở nên tinh xảo xinh đẹp, da thịt bóng loáng mềm mại.

Nàng tươi cười rạng rỡ, thân thể kiều diễm như được thoát thai hoán cốt.

Đồng Ngọc Linh chỉ hấp thu một phần nhỏ lực lượng huyết tinh, phần lớn là bị “Huyết Ngọc Linh Dẫn” đeo trên người hấp thu, bởi vì nàng cũng không có thể chất mạnh mẽ như Trần Vũ.

- Trần sư đệ, cảm tạ ngươi.

Đồng Ngọc Linh cảm kích nói.

Trần Vũ giúp nàng hấp thu “tạp chất” sát khí không cần thiết, khiến nàng hấp thu được tinh hoa huyết dịch vô cùng tinh thuần.

Thế nhưng, những “tạp chất” này lại vừa vặn hợp với nhu cầu của Vân Sát nội tức trong cơ thể Trần Vũ.

Lúc này, Trần Vũ cũng không rảnh trả lời.

Hắn ngồi xếp bằng, toàn lực vận chuyển nội tức bành trướng mất khống chế trong cơ thể. Vân Sát nội tức mặc dù tăng cường, đồng thời cũng trở nên cuồng bạo dị thường, xao động bất an.

“Thịch thịch thịch...”

Trái tim thần bí nhảy lên vài lần, ổn định khí huyết và nội tức khắp toàn thân của Trần Vũ.

Nếu đổi lại là người khác, cho dù cũng tu luyện Vân Sát quyền, e rằng vẫn sẽ bị phá phế, thậm chí bạo thể mà chết.

Việc bây giờ Trần Vũ phải làm là hấp thu, chuyển hóa huyết sát khí cuồng loạn trong kinh lạc.

Bên cạnh đó, máu thịt trong cơ thể hấp thu nạp hơn phân nửa huyết sát khí, cũng có nguy cơ “phê chủ”.

Suy cho cùng, những thứ sát khí này là ngoại lực, không phải do tự bản thân Trần Vũ tu luyện ra được.

- Trong cơ thể tiểu tử này ẩn chứa huyết sát khí khổng lồ, vượt xa nội tức của chính hắn, sớm muộn cũng sẽ bị phản phế.

Dịch Vân Phi lạnh lùng nhìn.

Bây giờ Trần Vũ không tau hòa nhập mà hoặc bạo thể mà chết, cũng khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn.

Vài canh giờ sau.

Hung điều bên ngoài hang núi đã rút đi một ít, phần lớn vẫn lượn lơ bên ngoài.

Trần Vũ vẫn tiếp tục vận chuyển “Vân Sát tâm pháp”, thủ vững bản tâm, chuyển hóa hấp thu huyết sát khí trong cơ thể.

Trong quá trình này, sát khí trong cơ thể đã phản phế vài lần, đều bị trái tim thần bí chấn trụ.

Dần dần, Trần Vũ đã nắm giữ Vân Sát nội tức thuộc về mình, sau đó đi hấp thu những huyết sát khí khác trong kinh mạch, tự mình tinh luyện để lớn mạnh.

Hả?

Mấy người ở đây phát hiện khí tức hung bạo trên người Trần Vũ đang từ từ trầm ổn lại, thậm chí còn bắt đầu thu gom để tinh luyện.

Đồng thời, nội tức chấn động trên người Trần Vũ cũng dần dần tăng lên.

- Tên này không ngờ...

Trên mặt Dịch Vân Phi tràn ngập thần sắc không thể tin nổi.

Trần Vũ không chỉ thu phục luyện hóa một bộ phận huyết sát khí, mà còn đang không ngừng tăng cường bản thân.

Hai ngày sau...

“A...”

Trần Vũ gầm nhẹ một tiếng, quanh thân dấy lên một trận sát phong màu đen rít gào mãnh liệt, phóng xuất ra một ít tạp khí huyết sắc.

Hai người Dịch Vân Phi và Lý Đại Khuê đều giật mình, giống như nhìn thấy quái thai.

- Chúc mừng Trần sư đệ, tu vi lại tiến thêm một tầng.

Đồng Ngọc Linh cười chúc mừng.

- Thông Mạch hậu kỳ ư? Thật là bất ngờ...

Trần Vũ thở phào một hơi.

Hai ngày này, hắn chỉ một lòng muốn ổn định nội tức của mình, đồng thời thuần phục huyết sát khí làm loạn trong cơ thể.

Kết quả, sau khi ổn định tình trạng trong cơ thể, Vân Sát nội tức lại lớn mạnh đến cực hạn, cường thể mở ra đầu kinh lạc thứ ba trong cơ thể, vận hành thông suốt.

Dấu hiệu này có nghĩa là Trần Vũ tấn thăng Thông Mạch hậu kỳ.

Chẳng qua, Trần Vũ lại có chút nửa mừng nửa lo.

Mừng là bởi vì ngoài ý muốn tấn thăng Thông Mạch hậu kỳ.

Lo là mượn ngoại lực đột phá, sẽ khiến tu vi bất ổn, kém xa kiên định trước đây.

Dù sao với tư chất của hắn, nếu theo tiến độ bình thường, đột phá Thông Mạch hậu kỳ cũng phải mất ít nhất một năm.

- Hai vị, các người được nhiều chỗ tốt như vậy, có nên bỏ ra chút gì đó không?

Về mặt Dịch Vân Phi có chút không cam lòng.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh không khỏi nhìn về phía ao máu.

Bên trong ao máu có một tảng cặn tinh thể màu đỏ vỡ vụn, còn có tàn cốt thi thể của huyết mãng.

Kỳ ngộ trong này, đều bị hai người Trần Vũ thu được.

Theo lý thuyết, huyết mãng là do năm người cùng đánh chết, tất cả mọi người đều có phần, huống chi còn là kỳ ngộ trong ao máu.

Trải qua thương nghị, năm người phân phối như sau: hai người Trần Vũ tặng sừng và tinh huyết của hung ngưu cho Dịch Vân Phi.

Đồng Ngọc Linh hấp thu được tinh hoa huyết dịch tinh thuần khổng lồ như vậy, tất nhiên cũng không cần tinh huyết hung ngưu nữa.

Trần Vũ vẫn giữ lại Man Ngưu chi tùy, có thể nói mọi người đều vui.

Bên cạnh đó, Lý Đại Khuê và Ngô Vũ dẫn tới nhiều hung đồ như vậy, khiến mọi người lâm vào đại nạn.

Đại nạn này là mọi người cùng gánh.

Hai người miễn cưỡng giao ra một quả trứng của Hung Điều Vương cho Dịch Vân Phi.

Lúc này sắc mặt Dịch Vân Phi mới hòa hoãn lại một chút.

Lúc hắn quyết chiến huyết mãng, thân là đại chủ lực, còn bị hung đồ tai họa hai lần, nên mọi người cũng không dị nghị gì.

Đương nhiên, tiện nghi lớn nhất vẫn là bị Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh chiếm. Nhưng mấy người Lý Đại Khuê cũng hết cách, cho dù ao máu đặt nguyên vẹn ở đây thì bọn họ cũng không có năng lực đó.

- Trần sư đệ, người thấy hai quả trứng của Hung Điều Vương, cộng thêm đan dược và nguyên thạch đã bàn lúc trước, đổi Uẩn Khí đan của người được không?

Lý Đại Khuê cười ngậy ngô hỏi.

Uẩn Khí đan ư?

Dịch Vân Phi kinh ngạc nhìn Trần Vũ, loại đan dược ngay cả hắn cũng động tâm, tiểu tử này làm sao có được?

- Đồ vật của Lý sư huynh miễn cưỡng đủ đổi Uẩn Khí đan.

Đồng Ngọc Linh cười nói.

Trần Vũ biết, lần này Lý Đại Khuê đề nghị giao dịch, thành ý hơn lần trước rất nhiều.

Chẳng qua, trứng của Hung Điều Vương dù giá trị cao, nhưng muốn ấp trứng thành công, thậm chí bồi dưỡng một con phi cầm thành điều sủng, không biết phải mất bao nhiêu năm, bỏ ra bao nhiêu tâm huyết và đại giới.

Mà Uẩn Khí đan, ngay cả Luyện Tạng kỳ phục dụng cũng thu được lợi ích rất lớn, thậm chí đặt vững căn cơ để tương lai trùng kích Hóa Khí cảnh.

Một là giá trị lợi ích về lâu về dài, còn một là lợi ích trực tiếp.

Chính vì thế, Trần Vũ lại lần nữa cự tuyệt.

Lý Đại Khuê cảm thấy rất thất vọng, cũng may lần này hắn thu hoạch được khá nhiều, ngày sau chưa chắc không thể đổi một viên Uẩn Khí đan.

- Dám hỏi tôn tính đại danh vị Trần sư đệ này!

Dịch Vân Phi đột nhiên mở miệng.

Hắn chợt nảy sinh hứng thú với Trần Vũ.

Thiếu niên này không chỉ có Uẩn Khí đan, mà công pháp tu luyện dường như còn có liên quan đến công pháp trấn tông - Nguyên Sát Thần Công của Vân Nhạc môn.

Nhân vật như vậy, hẳn là có lai lịch, tại sao bản thân chưa từng nghe nhắc đến?

- Ha ha...

Ngô Vũ lắc đầu cười một tiếng, nói:

- Hẳn là Trần Vũ, sư đệ của chúng ta, cũng không phải giống như người tưởng tượng. Uẩn Khí đan của hắn là do chiến thắng hạng nhất Thi đấu Ngoại môn mà được thưởng. Làm sao so được với Dịch huynh người, là con ruột của tông chủ Thủy Nguyệt phái, xuất thân cao quý...

Dịch Vân Phi... con ruột tông chủ Thủy Nguyệt phái?

Trần Vũ kinh ngạc, khó trách người này còn trẻ mà tu vi đã cường hoành như thế, còn là đệ tử chân truyền của Thủy Nguyệt phái.

- Trần Vũ... người là Trần Vũ kia?

Dịch Vân Phi sầm mặt.

Làm sao vậy?

Mấy người ở đây đều khó hiểu nhìn Dịch Vân Phi.

- Ta là Trần Vũ, lẽ nào Dịch huynh biết ta?

Trần Vũ khó hiểu nói.

Trước thi đấu ngoại môn, Trần Vũ vẫn là đệ tử sát ngoài vòng đệ tử ngoại môn Vân Nhạc môn, hoàn toàn không cùng cấp bậc với đại nhân vật con ruột tông chủ như Dịch Vân Phi, dù bầu vùi thế nào cũng không có liên hệ gì mới đúng.

- Người xuất thân từ Trần gia Tương Dương thành?

Ánh mắt Dịch Vân Phi trở nên âm lệ, nhìn Trần Vũ chằm chằm.

- Không sai.

Trần Vũ cảm thấy có gì đó không ổn.

- Vậy thì không sai rồi, chết đi cho ta!

Trên gương mặt anh tuấn của Dịch Vân Phi lại hiện lên sát cơ u ám cùng lửa giận trùng thiên.

Còn chưa dứt lời, hắn đã vỗ một chưởng về phía Trần Vũ.

“Vũ...”

Một đạo chưởng lực băng hàn xoay tròn như băng phong, mang theo thanh thế khiến người khác sợ hãi, ép về phía Trần Vũ. Lần này so với công kích đã thương Đồng Ngọc Linh lúc trước còn mạnh hơn rất nhiều.

- Cẩn thận!

Đồng Ngọc Linh kinh hô thất thanh.

Một kích này của Dịch Vân Phi không phải chuyện đùa, ngay cả Luyện Tạng kỳ cũng khó mà chống lại, thậm chí có thể trọng thương trí mạng.

Nội tức băng hàn cường đại cách không đánh tới, khiến huyết dịch toàn thân Trần Vũ đều có chút ngưng trệ.

- Vân Sát chưởng!

Trong lòng Trần Vũ dấy lên lửa giận không tên, trái tim đập mạnh, Vân Sát nội tức trong cơ thể bành trướng, ầm ầm bộc phát.

“Ầm...”

Khoảng khắc đánh ra một chưởng này, sát khí kinh người trong cơ thể tràn ra, không ngờ ở trong không trung hình thành một đạo quyền ảnh sát khí to bằng thùng nước, mơ hồ hiện lên hình thái mãnh xà.

- Quyền kinh ngưng sát.

Bên kia, Lý Đại Khuê và Ngô Vũ đều khẽ thốt lên.

Trần Vũ cũng giật mình.

Một chưởng này không ngờ lại có thể đem hung khí huyết sát còn sót lại trong cơ thể phát tiết ra một phần. Vân Sát nội tức trong cơ thể bị đè nén đã lâu, bây giờ mạnh mẽ bộc phát như lũ tràn đê.

Cũng chính vì thế, hắn không mở ra pháp môn bạo phát của trái tim thần bí mà vẫn có thể đánh ra Quyền kinh ngưng sát.

Càng kinh người hơn là quyền ảnh sát khí lần này, lại mơ hồ xuất hiện hình thái huyết mãnh, khí hung sát càng nồng đậm.

“Ầm...! Ầm...”

Chưởng lực cực hàn tạo thành vòng xoáy băng phong cùng va chạm với quyền kinh sát khí hình thái mãnh xà.

Ngay lập tức, một mảnh đá vụn sóng khí bay tán loạn, càn quét phương viên mấy trượng xung quanh, hang núi mà mọi người đang đứng cũng mơ hồ run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Quan Tài Đáng Sợ

“Ầm...! Ầm...”

Dịch Vân Phi và Trần Vũ cách không giao phong một chiêu.

Hai luồng kinh khí bá đạo mãnh liệt va chạm giữa không trung, khiến cho hang núi chấn động, kinh phong càn quét đá vụn.

- Này! Dừng tay!

- Tại sao hai người các ngươi lại bỗng nhiên đánh nhau?

Một nhóm năm người loạn thành một đoàn. Quyền chưởng giao phong, lực lượng cường đại cuộn cuộn khắp phụ cận, bóng người chuyển động lộn xộn.

Cuối cùng, Lý Đại Khuê và Ngô Vũ kéo Dịch Vân Phi lại. Còn Đồng Ngọc Linh thì đứng sững vai bên cạnh Trần Vũ, lạnh lùng nhìn Dịch Vân Phi.

- Không ngờ tiểu tử ngươi có thể tiếp được Hàn Phong Nhất Chưởng của ta.

Dịch Vân Phi dừng lại, trở nên bình tĩnh.

Suy cho cùng, mấy người trước mặt đều xuất thân từ Vân Nhạc môn, cho dù hắn không sợ, nhưng e rằng cũng không chiếm được tiện nghi gì.

Mà một quyền Trần Vũ vừa bộc phát, lại khiến hắn giật mình vô cùng.

Một chưởng của hắn, mặc dù còn chưa dốc hết toàn lực, nhưng cũng đã phát động bảy tám phần mười công lực, ngay cả Luyện Tạng trung kỳ cũng chưa chắc có thể tiếp được.

- Trần sư đệ, ngươi không sao chứ?

Đồng Ngọc Linh thở phào một cái, lo lắng hỏi.

- Không có gì đáng ngại.

Trần Vũ chỉ cảm thấy cánh tay có chút đông cứng, trái tim đập mạnh, Vân Sát nội tức tràn vào, liền khôi phục lại bình thường.

Phía bên kia, Lý Đại Khuê và Ngô Vũ cũng âm thầm kinh hãi.

Trần Vũ dùng tu vi Thông Mạch hậu kỳ đánh ra Quyền kinh ngưng sát, đối chiến với một kích của đệ tử chân truyền như Dịch Vân Phi mà vẫn không rơi xuống hạ phong.

Ngay cả bản thân Trần Vũ cũng có chút bất ngờ.

Lần này, hắn không sử dụng pháp môn bạo phát của trái tim thần bí.

Thoáng suy nghĩ một chút, Trần Vũ đại khái đã hiểu: một chưởng vừa rồi, phát tiết một ít hung khí huyết sát còn thừa trong cơ thể, cho nên chưởng lực mới tăng phúc lớn như vậy.

Phải biết rằng, khí tức huyết sát còn thừa lại trong cơ thể vẫn chưa hoàn toàn chuyển hóa hấp thu. Không chỉ vậy, Trần Vũ còn cảm giác Vân Sát nội tức trong cơ thể đã trở nên thông thuận hơn.

Cảm giác này, giống như ý niệm “thông suốt”.

Hắc hắc... Xem ra thật sự phải cảm tạ một chưởng của Dịch Vân Phi rồi.

Dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng biểu tình trên mặt của Trần Vũ lại không tốt lắm, từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng nhìn Dịch Vân Phi.

- Dịch Vân Phi, ngươi phát điên gì đấy, gặp người nào cũng cắn sao?

Đồng Ngọc Linh phần hận nói, ngôn từ tàn nhẫn đến mức khiến cho đám người Trần Vũ cũng phải xấu hổ.

- Ngươi... các ngươi!

Gương mặt tuần tú của Dịch Vân Phi giận dữ vằn vẹo, chỉ thiếu chút nữa là chuẩn bị động thủ.

- Dịch huynh, có lời này ta phải nói rõ. Ngươi vì có gì đột nhiên hạ thủ với Trần Vũ, hình như hôm nay cũng là lần đầu tiên các ngươi gặp mặt mới đúng.

Ngô Vũ khuyên nhủ.

Dịch Vân Phi cường chế tức giận, ánh mắt băng lãnh cừu thị, nhìn Trần Vũ một cách tàn nhẫn.

- Trần Vũ, ta hỏi lại ngươi một câu. Ngươi có phải đã định ra hôn ước với Sở Uyển Ngọc không?

Dịch Vân Phi hít sâu một hơi, nói.

Sở Uyển Ngọc? Hôn ước?

Trần Vũ sững sốt, cẩn thận nghĩ lại, dường như đúng thật có chuyện như vậy.

Hắn thiếu chút nữa đã quên mất chuyện bản thân bị gia tộc sắp đặt hôn sự, đối tượng còn là nữ nhi của thành chủ Sở Phong.

Chuyện này cũng được cha mẹ Trần Vũ đồng ý.

Nói cách khác, Sở Uyển Ngọc đích thật là vị hôn thê của hắn, ít nhất, trên danh nghĩa là không sai.

- Hừ, xem ra ngươi cũng biết chuyện này. Ta và Uyển Ngọc tình đầu ý hợp, duyên định kiếp này, vậy mà bị ngươi hoành đao đoạt ái.

Trong mắt Dịch Vân Phi lóe lên một tia oán hận.

- Ngươi... ngươi có vị hôn thê?

Trên gương mặt thanh tú của Đồng Ngọc Linh hiện rõ vẻ kinh ngạc, trong mắt còn thoáng có chút âm đạm.

Lý Đại Khuê và Ngô Vũ cũng tròn mắt há hốc mồm nhìn hai người.

- Ta nói này Trần sư đệ, nếu như Dịch huynh và nữ nhân kia đã yêu thương nhau, ngươi cường ép chia rẽ uyên ương cũng có chút không đúng nha.

Lý Đại Khuê vội ho một tiếng.

- Xin lỗi, ta ngay cả mặt mũi Sở Uyển Ngọc như thế nào cũng chưa từng thấy. Đối với chuyện của các ngươi, ta cũng không hứng thú!

Trần Vũ tức giận.

Nhắc đến chuyện này, hắn cũng căm tức vô cùng.

- Hừ! Ta khuyên ngươi sớm ngày từ bỏ ý đồ không an phận với Uyển Ngọc đi! Bằng không, người có chủ ý với nữ nhân của ta, đều không có kẻ nào

có kết cục tốt.

Dịch Vân Phi uy hiếp.

Hắn cũng không tin Trần Vũ dám tìm cái chết.

Với dung mạo của Sở Uyển Ngọc, từng có rất nhiều người chỉ nhìn thấy dung mạo nàng một lần, liền nhớ mãi không quên. Vì thế, Dịch Vân Phi đã từng ám toán vài tên tình địch, nhẹ thì chặt chân tay, nặng thì phế bỏ tu vi.

- Chắc chắn, nhìn bộ dạng của ngươi, xem ra còn chưa đắc thủ được nữ nhân này. Có bản lĩnh, ngươi đoạt nàng về, tìm Sở gia giải trừ hôn ước đi!

Trần Vũ bày ra bộ dạng: chuyện không liên quan đến ta.

- Ngươi...

Dịch Vân Phi nổi giận.

Quả thật hắn không đắc thủ nữ nhân này, cho nên mới lưu ý như vậy.

Chẳng qua, bộ dạng ti tiện “ta không để ý, muốn kết hôn thì ngươi đoạt về đi” của Trần Vũ, lại khiến cho hắn giận dữ không thôi.

- Được rồi được rồi, chẳng qua là chút ân oán nam nữ mà thôi.

Ngô Vũ vội vàng hòa giải.

Đúng lúc này, bên ngoài hang núi chợt truyền đến một trận tiếng chim khiêu, âm phong gào thét.

Ồ?

Mọi người thăm rùng mình, chạy ra ngoài động khẩu xem tình huống.

Qua hai ngày, hung điều ngoài hang núi đã đi hơn phân nửa, chỉ còn dư lại chừng một hai ngàn con.

Đại khái chờ thêm một ngày, hắn có thể trốn đi được.

- Không đúng, những hung điều này dường như đang sợ hãi thứ gì đó.

Đồng Ngọc Linh cẩn thận phân tích.

Mọi người nhìn lên trời, chỉ thấy bầy hung điều căn bản không để ý đến năm người, bọn chúng hướng về một phía rít lên, lông vũ run rẩy, trong mắt tràn ngập sợ hãi đến từ bản năng.

Một hướng khác của Vân Uyên sơn mạch, chợt tràn tới một luồng khí tức âm u.

“Vù...”

Một trận hàn ý không tên nổi lên trong lòng đám người.

Lúc này, một tiếng chim khiêu sắc bén vang trời, chợt xẹt qua bầu trời mây.

- Là Hung Điều Vương.

Một đầu hung điều khổng lồ màu đen xuất hiện, mang theo một trận cuồng phong khói đen, phát ra từng trận rít gào, khiến mọi người chấn kinh.

Uy thế cường đại, còn hơn cả đầu huyết mãng bị chém giết lúc trước.

Chính là đầu Hung Điều Vương đã tiếp cận Hóa Khí cảnh kia.

Hung Điều Vương căn bản không nhìn năm người ở cửa động, ngược lại phát ra tiếng rít bất an, nhắm về một phương hướng khác, không ngừng rít gào thị uy.

Mấy nhíp hô hấp sau, tại chân trời xa xôi chợt nổi lên một trận vụ khí u ám lạnh lẽo quỷ dị, một luồng khí tức mực nát tràn ngập khắp nơi.

Trong lúc mơ hồ, trong khí vụ u ám xuất hiện một điểm đen nhỏ.

- Thứ gì vậy?

Năm người đột nhiên run lên một cách khó hiểu.

Luồng khí tức âm trầm này, càng lúc càng mạnh, khiến người khác cảm thấy bất an.

Trong khí vụ u ám, điểm đen nhỏ từ từ trở nên to lớn.

- Đó là...

Trần Vũ có giác quan thị lực tốt nhất, sau khi nhìn thấy rõ hình thù của vật thể lạ kia, toàn thân lập tức run rẩy.

Điểm đen từ từ phóng to, sau đó, một cái “quan tài đá” xẹt qua không trung, tiến vào tầm mắt của đám người.

Quan tài đá!

Mọi người trợn trừng mắt, hít vào một ngụm khí lạnh.

Bề ngoài quan tài đá đen nhem cũ nát, hai bên vách quan tài khắc họa hoa văn đá tà dị lạnh lùng, phẳng phất như chữ khắc chìm Thượng Cổ. Quan tài đá kéo theo một đám sương mù âm u, nhanh chóng tiếp cận, khí tức càng ngày càng đáng sợ.

- Quan tài đá... có người!

Không biết là ai khẽ hô lên, khiến mọi người cảm thấy da đầu tê dại.

Trần Vũ tập trung nhìn, chỉ thấy bốn góc “quan tài đá” có bốn cái bóng người như xác chết không hồn.

Bốn bóng người này, tứ chi cứng đờ, khuôn mặt trắng bệch, con ngươi u ám.

Bốn thân ảnh “hoạt tử nhân” (*) giống như quỷ tốt, khiêng quan tài đá tàn sát khí tức âm u khủng bố, bay giữa không trung.

Cuối cùng, quan tài đá bay đến trên khoảng không bầy hung điều.

Chỉ trong nháy mắt, phụ cận lập tức chìm vào tĩnh mịch, toàn bộ hung thú đều run rẩy bất an.

Năm người Trần Vũ, trán ứa mồ hôi lạnh, trái tim như bị đè nén tới cực điểm, hoàn toàn không thở nổi.

Năm người đều không dám động, cũng không dám hé răng mở miệng nói chuyện, chỉ sợ kinh động đến “kí chủ” trong quan tài đá. Thậm chí trên người bốn hoạt tử nhân giống như quỷ vệ khiêng quan tài đá cũng tàn sát ra khí tức khiến mọi người hãi hùng khiếp vía.

Quan tài đá tiến đến, bầy chim bị xâm phạm liền trở nên kinh loạn điên cuồng.

Trong đó, Hung Điều Vương khổng lồ vô động hắc vũ, gây nên một trận cuồng phong âm lãnh.

Bầy hung điều cùng tiếp xúc với quan tài đá.

“Ồ...ồ...ồ...n...g!”

Bên ngoài quan tài đá bỗng nhiên nổi lên một luồng ánh sáng xám đen, ngay cả những chữ khắc chìm quý dị cũng lập lòe lóe sáng.

“Kết...”

Nắp quan tài đá chợt dịch chuyển vài thước.

Tiếp theo, một cánh tay xương khô từ bên trong chậm rãi thò ra.

Một màn này khiến trái tim đám người Trần Vũ nhảy lên tới cổ họng, sống lưng mát lạnh, khí huyết như tắc nghẽn.

Áp lực đáng sợ, khiến mọi người không thể thở nổi.

Ngay miệng quan tài đá, bàn tay xương khô âm trầm chậm chậm vẽ một vòng, trên trời phát ra tiếng sấm nổ vang rền.

“Ầm...”

Bằng mắt thường có thể thấy được một cái bóng khổng lồ đen như mực xẹt qua chân trời.

Ngay khoảng khắc đó, một tiếng rít thê thảm kinh hồn vang vọng không dứt, phá vỡ bầu trời. Chỉ thấy thân thể khổng lồ của Hung Điều Vương bị chia năm xẻ bảy, toái thi từ trên không trung rơi là tà xuồng.

Cùng lúc đó, hàng trăm hung điều gần đó cũng từ trên trời rơi xuống, huyết nhục thi cốt đều vỡ vụn.

Trước cửa động, năm người Trần Vũ giật mình kinh hãi, nhìn lông chim và huyết nhục tan nát đầy trời, giống như thiên nữ rải hoa.

Cánh tay xương khô chỉ mới cách không bỏ ra một trảo, không chỉ Hung Điều Vương bị giết, mà bảy hung điều xung quanh cũng chết thảm mấy trăm con.

Đây là cấp bậc gì?

“Vũ...”

Lúc này, quan tài đá âm u đáng sợ lại chậm chậm bay về phía gần cửa động, sau đó đi ngang qua.

Năm người Trần Vũ sợ hãi, da đầu tê dại, hoàn toàn hít thở không thông.

“Ô...ô...ô...n...g!”

Nấp quan tài chậm rãi vén lên, ánh sáng u ám trên những chữ khắc chìm trên vách quan tài đá cũng vụt tắt, cánh tay xương khô đã biến mất không còn dấu vết.

Bốn quý vệ khiêng quan tài đá cũng rời đi càng lúc càng xa.

Đến tận khi quan tài đá biến mất trong màn sương mù đen xám, trở thành một điểm đen nhỏ cuối tận chân trời thì mọi người mới thở dốc nổi.

“Phù...”

Nhóm năm người đều cảm thấy y phục bị mồ hôi thấm ướt đầm, bộ dạng như còn chưa tỉnh hồn.

- Ta cảm thấy, bốn quý vệ khiêng quan tài đá kia, ít nhất cũng là thực lực trên Hóa Khí cảnh. Tồn tại thần bí trong quan tài đá lại càng không thể phỏng đoán.

Dịch Vân Phi hít sâu một hơi.

- Hóa Khí cảnh? Tầng thứ như vậy có thể dễ dàng phát hiện ra chúng ta mới đúng.

Đồng Ngọc Linh lâm bầm.

- Kháng định phát hiện.

Dịch Vân Phi quả quyết nói:

- Chẳng qua là chúng ta không cản đường chúng. Tồn tại như vậy, há cần hạ thủ với đám kiến hôi như chúng ta?

Mọi người đều ngạc nhiên, nhưng không thể không thừa nhận sự thật này.

Trải qua một chuyến này, năm người không dám dừng lại tại nơi này nữa, lập tức mỗi người đi một ngã.

Hai ngày sau.

Bốn người Trần Vũ trở về Vân Nhạc môn.

- Trần sư đệ, chúng ta đi gặp sư tôn, đem chuyện này nói cho lão nhân gia ngài. Tồn tại khủng bố trong quan tài đá kia, tuyệt đối có thể rung chuyển toàn bộ tông môn Sở quốc.

Ngô Vũ trịnh trọng nói.

Trần Vũ gật đầu, hần cũng rất tò mò, quan tài đá kia rốt cuộc là thứ gì.

Có lẽ sư tôn Mao Thu Vũ biết.

Không lâu sau.

Bốn người Trần Vũ gặp được sư tôn Mao Thu Vũ trong phủ trưởng lão.

- Xú tiểu tử, đám người các ngươi đi đâu mấy ngày qua, một người cũng không tìm được.

Mao trưởng lão khẽ mắng một câu.

- Sư tôn, xảy ra chuyện lớn rồi...

Ngô Vũ lập tức lên tiếng, đem sự kiện quan tài đá đáng sợ mà mọi người từng trải qua, giảng giải một lần.

Quan tài đá?

Trong mắt Mao trưởng lão chợt lóe tinh quang, đợi đến khi nghe xong, sắc mặt lại bình thản như cũ.

Dáng vẻ bình tĩnh của sư tôn, khiến Trần Vũ ngạc nhiên không thôi.

- Vì sư đã biết rồi. Mấy ngày trước, Vân Nhạc môn chúng ta cũng nhận được tin tức về “Âm Thạch Quan” này.

Mao trưởng lão chậm rãi nói.

***

(*) Hoạt tử nhân: xác sống

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nội Gian

Âm Thạch Quan!

Đám người Trần Vũ ngơ ngác nhìn nhau.

Xem ra, Mao trưởng lão hẳn biết được vài phần tin tức về quan tài đá thần bí này.

Dưới ánh mắt hiếu kỳ cầu học của đám người, Mao Thu Vũ mở miệng nói:

- Trước đây mấy ngày, hai đại gia tộc có cường giả Hóa Khí cảnh trấn thủ tại Sở quốc đã bị diệt môn trong một đêm, chó gà không tha.

Đại tộc diệt môn?

Trong lòng Trần Vũ phát lạnh, đại gia tộc có cường giả Hóa Khí cảnh trấn giữ, còn mạnh hơn Trần gia nào chỉ gấp mười lần.

Những đại tộc này, đều là đại cự đầu trong giới thế tục, tiếp cận tông môn Sở quốc, thậm chí có ngàn vạn đường dây quan hệ với các đại tông môn.

- Sự kiện diệt môn là do Âm Thạch Quan làm?

Ngô Vũ hít vào một ngụm khí lạnh.

- Không sai.

Mao trưởng lão âm trầm nói:

- Hai gia tộc lớn này, cách đây 50 năm đều từng là thế lực phụ thuộc “Cốt Ma Cung”, về sau trong đại chiến chính tà Sở quốc, đã phản bội Cốt Ma Cung.

Cốt Ma Cung? Đại chiến chính tà? Phản bội?

Những từ then chốt này, bắt đầu xâu chuỗi trong đầu Trần Vũ.

Cốt Ma Cung từng là thế lực tông môn hàng đầu Sở quốc, uy danh thậm chí ngay cả nữ tử thần bí “Diệp Lạc Phượng” xa tận Tề quốc cũng biết đến.

Trong ẩn tượng, sau đại chiến chính tà, Cốt Ma Cung thảm bại, từ từ suy thoái, mấy chục năm gần đây rất khiêm tốn, hầu như chưa từng lộ diện.

- Dù loại dấu hiệu cho thấy Cốt Ma Cung sắp một lần nữa xuất thế, đệ tử kỳ môn cũng sắp xuất hiện. Đoạn thời gian tới, các ngươi ra ngoài phải cẩn thận, tốt nhất đừng để lạc đàn.

Mao trưởng lão nhắc nhở.

Ba người Trần Vũ liền vội vã đồng ý. Uy danh và sự đáng sợ của Cốt Ma Cung, ngay cả bọn họ cũng từng nghe thấy.

Chẳng qua, Trần Vũ rất hiếu kỳ, tại sao trong trận đại chiến chính tà kia, ba đại môn phái Vân Nhạc môn, Thủy Nguyệt phái, Thiết Kiếm môn lại không cùng ra tay, một hơi tiêu diệt tông phái tà ma này.

Có lẽ, trong tràng đại chiến kia hẳn còn có rất nhiều bí mật.

- Về nhân vật thần bí trong Âm Thạch Quan, các ngươi không cần đoán mò. Có đôi khi, biết nhiều cũng không phải chuyện tốt.

Mao trưởng lão cắt ngang lòng hiếu kỳ của đám người.

Sau đó, Mao trưởng lão hí mắt lại quan sát trên người Trần Vũ vài lần.

- Hắc hắc, xem ra ngươi kỳ ngộ không nhỏ, chỉ mới vài ngày không gặp đã đột phá đến Thông Mạch hậu kỳ.

Trần Vũ bị ánh mắt soi mói của hắn dọa sợ.

Đám người Lý Đại Khuê và Ngô Vũ thì đều lộ vẻ hâm mộ.

Cuối cùng, mọi người lại kể lại chuyện kỳ ngộ ao máu một lần.

- Hừ!

Mao trưởng lão cười lạnh một tiếng, nói:

- Phàm là thu được thứ gì, tất phải trả giá rất lớn. Loại hành vi mượn nhờ ngoại lực cưỡng ép tăng cao tu vi, hậu quả cực lớn.

- Hậu quả ư?

Trần Vũ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tựa như một luồng khí tức âm hàn chạy qua trong người.

“Bộp!”

Trước mắt nhoáng lên, Mao Thu Vũ chột vồ một cái lên vai Trần Vũ.

“Vũ...”

Một luồng Thiên Thiên Chân Khí màu xanh nhạt mang theo uy năng lớn lao không thể ngăn cản tràn vào kinh lạc trong cơ thể Trần Vũ.

Thoáng chốc.

Vân Sát nội tức khắp toàn thân Trần Vũ, thậm chí huyết khí hung hăng tiềm tàng trong đó cũng bị đóng băng trong nháy mắt, ngoan ngoãn thuận theo.

Thiên Thiên Chân Khí hùng hậu cường đại vận chuyển vài vòng trong cơ thể Trần Vũ.

Một lát sau, Mao trưởng lão khẽ thở dài một hơi, thu hồi bàn tay về.

Trần Vũ chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái hơn rất nhiều, luồng khí tức bạo ngược dung nhập vào Vân Sát nội tức trong cơ thể đã giảm bớt rất nhiều.

- Đa tạ sư tôn.

Trần Vũ còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn vội vàng cảm tạ.

- Đứng cao hứng quá sớm, trên người ngươi còn sót lại rất nhiều khí huyết bạo ngược, thậm chí đã dung nhập vào kinh lạc và máu thịt của ngươi, vì sư chỉ tạm thời giúp ngươi trấn áp nó một thời gian ngắn mà thôi.

Lời nói tiếp theo của Mao trưởng lão khiến trái tim Trần Vũ chìm xuống tận đáy cốc.

Lần kỳ ngộ này, mặc dù đột phá Thông Mạch hậu kỳ, thoát nhìn thì sáng khoái nhưng tai hại cũng lộ rõ.

- Bây giờ ngươi đối mặt với hai vấn đề.

Mao trưởng lão trịnh trọng nói.

- Mời sư tôn nói!

Trần Vũ trịnh trọng đáp.

- Thứ nhất, vấn đề khí tức hung hăng bạo ngược phản phệ, dễ bị tẩu hỏa nhập ma, thậm chí bạo thể mà chết. Nói thật, bây giờ ngươi còn bình yên vô sự, ngay chính vì sư cũng bắt ngờ không thôi.

Về mặt Mao trưởng lão có chút cổ quái.

Trên thực tế, hần vừa mới kiểm tra vấn đề thể chất của Trần Vũ.

Mao trưởng lão thấy rất kỳ quái, Trần Vũ tu hành Đồng Tượng công và Vân Sát quyền đều tiến triển không tệ. Nhưng hần kiểm tra một lượt, thân thể này ngoại trừ sinh mệnh lực cường đại và thể chất khỏe mạnh dị thường ra, không nhìn thấy dị thường rõ ràng.

- Thứ hai, đó là căn cơ bất ổn, trong nội tức bao hàm huyết khí ô uế, không thuần khiết. Rất có khả năng sẽ bóp chết tiềm lực tương lai của ngươi. Ví dụ như, sau này ngươi tấn thăng Luyện Tạng kỳ sẽ càng khó khăn, thậm chí cả đời vô vọng tấn thăng Hóa Khí cảnh.

Mao trưởng lão hơi hột nói.

Nghe thấy vấn đề thứ nhất, Trần Vũ xem như yên lòng. Nhưng vấn đề thứ hai, lại khiến hần như rơi xuống vực sâu.

Căn cơ bất ổn... bóp chết tiềm lực tương lai.

Đây là chuyện hần lo lắng nhất.

- Xin hỏi sư tôn, có phương pháp gì giải quyết không?

Trần Vũ hít sâu một hơi.

- Có vài loại phương pháp, nhưng tương đối thực tế nhất là phục dụng “Thanh Khí đan” hiếm thấy. Đan này mặc dù không thể tăng mạnh tu vi, nhưng có thể hóa giải lệ khí, trừ khử tạp chất, có tác dụng thanh giải kinh lạc. Đan này còn có thể củng cố cảnh giới tu vi, chiết xuất chân khí nội tức...

Mao trưởng lão hồi đáp.

Thanh Khí đan.

Trước mắt Trần Vũ sáng lên, đan này quả thực thích hợp với tình trạng của mình hiện nay.

- Chỉ là, giá trị của đan này còn trên cả Uẩn Khí đan, chủ yếu là hiếm có khó cầu. Thảo Mộc Đường của bốn tông, trong mười năm cũng khó luyện chế được mấy viên.

Mao trưởng lão than thở.

Trần Vũ nghe vậy, lại thở phào một hơi, ít nhất thì đan này vẫn còn chút đầu mối để tìm.

- Cũng may trong tay ngươi có một viên Uẩn Khí đan, xem như có thể miễn cưỡng giao dịch “Thanh Khí đan”. Chờ vài ngày nữa, ta sẽ giúp ngươi hỏi thăm một chút.

Mao trưởng lão nói.

- Làm phiền sư tôn.

Trần Vũ tất nhiên là cầu còn không được.

Chẳng qua, nhắc đến chuyện này, hần lại nghĩ đến tình huống trao đổi Nguyên Sát Thần Công.

Lần trước, Mao trưởng lão cũng đã nói sẽ đứng ra trợ giúp.

Trần Vũ vừa định mở miệng hỏi thì Mao trưởng lão đã vung tay lên, để Lý Đại Khuê và Ngô Vũ lui xuống.

- Về phần Nguyên Sát Thần Công, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. Nếu là bình thường, vì sư có thể đứng ra, vì ngươi mà ngoại lệ. Chỉ tiếc, gần đây trong tông môn bắt được nội gián Cốt Ma Cung, khiến lòng người xôn xao, bàng hoàng.

Mao trưởng lão nghiêm túc nói.

Nội gián ư?

Trong lòng Trần Vũ thầm mắng, tại sao lại đột nhiên bắt được nội gián, còn thuộc Cốt Ma Cung?

- Theo tin tức tra khảo được, Cốt Ma Cung tình dường mấy năm nay, đã bố trí không ít gian tế nằm vùng ba đại tông môn chúng ta. Theo nguồn tin tức đáng tin cậy, bên trong bốn tông còn có nội gián chưa bắt được. Thậm chí lúc trước còn có công pháp bí truyền của bốn tông bị trộm đi một bộ phận.

Trong mắt Mao trưởng lão lóe lên một tia tàn khốc.

Đã xác định vẫn còn nội gián?

Trần Vũ càng không nói nên lời, biết đâu một người quen nào đó bên cạnh hắn, chính là nội gián?

Khó trách, đôi công pháp trấn tông - Nguyên Sát Thần Công lại gặp trở ngại, đến nay vẫn mắc cạn.

- Chẳng qua, tông chủ đã mở lời, nếu người tấn thăng tới Luyện Tạng hậu kỳ, hoặc trở thành đệ tử chân truyền của bốn tông, liền có thể cho phép người đổi Nguyên Sát Thần Công.

Mao trưởng lão lại an ủi.

Thực ra, đối với Trần Vũ mà nói, tấn thăng Luyện Tạng hậu kỳ hoặc trở thành đệ tử chân truyền, đều xa xôi vô cùng, thậm chí không có khả năng hoàn thành.

Cho nên, điều kiện này của tông chủ, chẳng qua chỉ là an ủi, thậm chí còn có hiềm nghi mượn cớ cự tuyệt.

- Được rồi.

Trước khi đi, Mao trưởng lão đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, nói:

- Nếu người đã tấn thăng Thông Mạch hậu kỳ, ba ngày sau hãy tới chỗ ta một chuyến.

Ba ngày sau lại qua đây?

Trần Vũ sửng sốt, nhưng Mao trưởng lão không giải thích, hắn cũng chỉ có thể đồng ý rồi rời đi.

Sau khi rời khỏi phủ đệ.

Trần Vũ đụng phải hai vị sư huynh Lý Đại Khuê và Ngô Vũ.

- Trong mấy ngày chúng ta không ở đây, trong tông môn đã xảy ra không ít chuyện.

- Ngoại trừ sự kiện nội gián ra. Còn có “cuộc chiến tranh đoạt văn thạch” của bốn tông với Thủy Nguyệt phái và Thiết Kiếm môn.

Hai người hào hứng kể.

- Cuộc chiến tranh đoạt văn thạch? Đây là chuyện gì?

Trần Vũ ngạc nhiên hỏi.

Ngô Vũ hừ lạnh giải thích:

- Còn không phải là hai tông phái kia nổi lòng tham với văn thạch rơi xuống bốn tông lúc trước hay sao. Bọn họ tìm đủ loại mượn cớ bức bách chúng ta giao dịch văn thạch. Mấy ngày hôm trước, một vài đệ tử tinh anh của bốn tông còn luận bàn trao đổi với đệ tử của hai tông môn này, đánh cuộc bằng văn thạch, thậm chí những linh vật trân quý khác.

- Thì ra là thế.

Trần Vũ tỉnh ngộ.

Nói cho cùng, nguyên nhân gây ra trận chiến tranh đoạt văn thạch này, cũng là bởi vì không giải quyết hậu quả việc thiên ngoại văn thạch hàng lâm.

- Vậy tình huống cuộc chiến tranh đoạt như thế nào?

Trần Vũ hỏi nhiều một câu.

- Thua tương đối thảm. Đầu tiên là đấu với Thủy Nguyệt phái, ba trận tỉ thí thua hai trận. Sau đó so đấu với Thiết Kiếm môn, mười trận thua bảy trận.

Lý Đại Khuê lắc đầu, đáng về chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Xem bộ dạng thở ngắn than dài của hắn, dường như việc bản thân không tham gia thi đấu là tổn thất to lớn đối với tông môn.

...

Trở về nơi ở.

Trần Vũ lấy ra túi nước chứa “Man Ngưu chi tử”, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Lần này xuất hành, thu hoạch khá nhiều, nhưng mục đích chủ yếu vẫn là chủ tài của phương thuốc thứ hai.

Hai ba ngày sau đó, Trần Vũ vừa củng cố “Vân Sát nội tức”, vừa sử dụng được dịch luyện thể được rèn ra từ trong “Man Ngu chi tùy”.

Trong khoảng thời gian này, Vân Sát nội tức trong cơ thể thỉnh thoảng lại xao động bất an, có lẽ khí phản phê, còn may có trái tim thần bí thay hấn chấn trụ trường hợp.

Đối với chuyện này, Trần Vũ càng thêm coi trọng, quyết tâm nhất định phải trừ hậu hoạn.

Cho dù hấn có trái tim thần bí, không sợ lệ khí phản phê, nhưng tu vi nội tức không vững chắc, cũng sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ tương lai. Đây tuyệt đối là một vấn đề lớn.

Lúc hiệu quả của phương thuốc rèn luyện từ “Man Ngu chi tùy” từ từ yếu đi, Trần Vũ lại tăng thêm vài phần Man Ngu chi tùy, mỗi ngày sáng trưa chiều tối đều dùng được dịch luyện thể, phụ trợ tu luyện Đồng Tượng công.

Dù sao trong tay hấn cũng có đủ Man Ngu chi tùy, lãng phí một chút cũng không sao.

Cuối cùng, vào ngày thứ ba, Đồng Tượng công của Trần Vũ đã đột phá đến gân đồng đại thành.

“Ồ...ô...ô...n...g!”

Trần Vũ vận chuyển Đồng Tượng công, toàn thân nổi lên một tầng hoa văn đồng xanh, cơ bắp đột ngột bành trướng, từ trong đến ngoài, càng nhìn càng cảm thấy tinh xảo sống động, tựa như một bức tượng đồng cao lớn uy nghiêm.

“Vũ...”

Trần Vũ tùy ý vung quyền, đánh ra kinh phong rít gào, dưới chân tùy ý vận lực, cả căn nhà mơ hồ rung lên.

- Chuyện gì vậy?

Hầu nữ trong phòng cũng cảm thấy gian nhà lắc lư, đều hải hùng khiếp vía.

- Ha ha...

Trong phòng mơ hồ truyền đến tiếng cười to của Trần Vũ.

Thì ra, sau khi Đồng Tượng công đại thành, lực lượng của Trần Vũ, bất kể là bắp thịt hay lực lượng bùng nổ đều tăng trên diện rộng.

Sau khi Trần Vũ được trái tim thần bí cải tạo, thân thể không ngừng trưởng thành lột xác, càng trở nên mạnh mẽ.

Đồng Tượng công của hấn, dù cùng cảnh giới vẫn mạnh hơn người khác.

Trần Vũ suy đoán, Đồng Tượng công của mình gân đồng đại thành, có lẽ có thể so với xương đồng sơ thành của người khác.

Bây giờ, hấn chỉ dùng mạn lực thân thể và tốc độ là đủ đối phó với Luyện Tạng kỳ bình thường rồi.

Gân đồng đại thành, lại thêm tu vi Thông Mạch hậu kỳ, thực lực tổng hợp của Trần Vũ tuyệt đối tăng mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Cuộc Chiến Văn Thạch

Ngày hôm sau, Trần Vũ theo lời hẹn đến phủ đệ trưởng lão, bá kiến sư tôn Mao Thu Vũ.

Bên cạnh Mao trưởng lão có một thiếu niên mặc áo đen, khuôn mặt trắng nõn, thần sắc kiêu ngạo, tuổi tác cũng tương tự Trần Vũ.

- Đây là tứ sư huynh của ngươi, Thường Hiên.

Mao Thu Vũ giới thiệu.

- Bá kiến Thường sư huynh.

Trần Vũ hơi hành lễ, cẩn thận quan sát thiếu niên áo đen này.

Hắn đã từng nghe hai vị sư huynh kia nhắc tới Thường Hiên rất nhiều lần, hắn là đệ tử chân truyền của Mao Thu Vũ, rất được sư tôn yêu thích.

- Ừm.

Thường Hiên chỉ đáp một chữ, giọng nói rất lãnh đạm.

Trần Vũ có chút lúng túng, chẳng qua đối phương thân là “đệ tử truyền nhân”, quả thật có đủ vốn liếng, chỉ lớn hơn Trần Vũ một tuổi đã có tu vi Luyện Tạng trung kỳ.

- Trần Vũ, hôm nay gọi ngươi tới đây là để ngươi cùng đi tham gia “cuộc chiến tranh đoạt văn thạch”. Có lẽ ngươi sẽ có cơ hội lên sân.

Mao Thu Vũ giải thích.

- Cuộc chiến tranh đoạt văn thạch? Không phải đều là các sư huynh Luyện Tạng kỳ tham gia sao?

Trần Vũ ngạc nhiên.

Mặc dù trước kia hắn đoạt hạng nhất Thi đấu Ngoại môn, nhưng tại nội môn này, hắn cũng chỉ là lính mới mà thôi.

Trong nội môn, phần lớn đệ tử đều là Luyện Tạng kỳ, có một vài đệ tử thâm niên, thậm chí chỉ cách Hóa Khí cảnh nửa bước mà thôi.

- Các đệ tử thâm niên đã đánh qua mấy trận rồi. Hôm nay so tài, đến lượt Thông Mạch kỳ.

Sắc mặt Mao Thu Vũ có chút khó coi.

Lúc trước, những đệ tử tinh anh tư lịch thâm hậu kia, đã tham chiến không ít lần, nhưng đều là thua nhiều thắng ít.

Thấy sắc mặt Mao Thu Vũ khó coi, Trần Vũ cũng không hỏi nhiều nữa.

...

Sau thời gian uống cạn chung trà.

Mao Thu Vũ dẫn theo Thường Hiên và Trần Vũ đi vào trọng địa tông môn “Vân Thiên Điện”.

Bình thường, Vân Thiên Điện là nơi dành cho hội nghị cao tầng tông môn.

Hôm nay vẫn là lần đầu tiên Trần Vũ đến nơi này.

Bên trong Vân Thiên Điện đã có không ít nhân vật cao tầng cấp cấp trưởng lão, đường chủ.

Bao gồm cả đám người tông chủ Vân Nhạc môn, Nam Cung trưởng lão, Hạ Vũ tiên tử trước đây từng gặp, tất cả cùng xuất hiện.

Bên cạnh đó, còn có một số đệ tử trẻ tuổi tinh anh, giống như Thất hoàng tử, Mục Tuyết Tinh,... đều có thể nhìn thấy.

Trong đại điện, bầu không khí hết sức nghiêm túc.

Sắc mặt đám cao tầng đều khó coi.

- Đến đông đủ hết chưa?

Vân Nhạc tông chủ mặc một thân áo lam, mở miệng hỏi:

- Trận chiến đánh cuộc hôm nay, đã xác định được ứng cử viên Thông Mạch kỳ chưa?

Tiếng nói vừa dứt, trong đám đông có ba người bước ra, gồm hai nam một nữ.

Ba tên đệ tử này tu vi đều là Thông Mạch kỳ đỉnh phong, khí tức gần chạm tới Luyện Tạng kỳ.

- Đứa cháu gái nhỏ “Thu Nguyệt” của ta, vốn định tấn thăng Luyện Tạng kỳ, vừa vặn có thể tham dự. Nàng có bảo khí “Linh Nguyệt Kiếm” được đặc chế chuyên dụng, có thể phát uy lực càng mạnh hơn.

Một lão giả áo trắng vuốt râu cười.

Thu Nguyệt!

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên thiếu nữ trong số ba người.

Thiếu nữ này mặc một chiếc váy xanh thanh lịch, khoảng chừng mười bốn, mười lăm tuổi, tuy thoạt nhìn vẫn còn nhỏ, nhưng trời sinh xinh đẹp, da thịt trắng nõn, mũi cao thẳng tắp, đôi mắt như nước, mày liễu cong cong.

- Thu Nguyệt bái kiến các vị tiền bối.

Thiếu nữ cười dí dỏm một tiếng, hành lễ một vòng đối với đám cao tăng xung quanh, rất được hoan nghênh.

Hiển nhiên, Thu Nguyệt này sẽ là chủ lực trong cuộc chiến hôm nay.

Mà hai gã thiếu niên khác cũng không tầm thường, cơ bản đều có thể tiến vào Luyện Tạng kỳ.

- Thạch Xuyên, Thông Mạch kỳ đỉnh phong, ngộ tính cực cao, tu hành công pháp nhập môn Kim Lăng Đạo tới gần đỉnh phong.

Thiếu niên áo xanh thứ hai cũng giới thiệu sơ lược một chút.

Trong lòng Trần Vũ thăm kinh hãi, những đệ tử nội môn này tố chất không tầm thường chút nào.

Khác biệt so với ngoại môn là bọn họ tuổi nhỏ, tu vi cao, công pháp cũng cao.

Mà ở ngoại môn, cho dù Đoàn Kiều Long được xưng là chiến lực mạnh nhất, thực lực tuy mạnh, nhưng tuổi tác cũng khá lớn.

- Vạn Đông, Thông Mạch kỳ đỉnh phong, năng lực thực chiến mạnh mẽ, quanh năm làm bạn với hung thú. Đã tu luyện Vân Sát quyền đến đại thành, bởi vì tu vi giới hạn nên không thể phát uy được uy lực thực sự của quyền pháp đại thành.

Thiếu niên thứ ba cũng giới thiệu xong.

Vân Sát quyền ư?

Trần Vũ giật mình, thiếu niên thứ ba tên là “Vạn Đông” kia cũng giống như mình, tu hành Vân Sát quyền.

Có lẽ là cảm ứng được sát khí, Vạn Đông đột nhiên ánh mắt xoay chuyển, nhìn về phía Trần Vũ, bốn mắt nhìn nhau.

Thoáng chốc, một luồng sát khí nồng liệt và khí tức chết chóc đập vào mặt.

Vân Sát nội tức trong cơ thể Trần Vũ chấn động mạnh, đánh bật sát khí của đối phương ra ngoài.

Trên mặt Vạn Đông lộ ra một tia kinh sợ, không khỏi nhìn Trần Vũ thêm vài lần.

- Dường như còn có vài người “dự bị” được chọn?

Vân Nhạc tông chủ cười nói.

Hắn tương đối hài lòng với tố chất của ba đệ tử vừa ra mắt.

Rất nhanh, trong đám người lại có vài thiếu nam thiếu nữ đứng ra, chừng năm, sáu người, tu vi mỗi người ít nhất đã ngoài Thông Mạch hậu kỳ.

Trong đó, Trần Vũ còn nhìn thấy một người quen, chính là Nhạc Phong.

- Người cũng đến đi.

Mao trưởng lão gật đầu với Trần Vũ.

Dự bị ư?

Trần Vũ hơi sững sờ, cũng từ trong đám người bước ra, đứng song song cùng một chỗ với đám sáu người Nhạc Phong.

Thì ra, cuộc chiến tranh đoạt vẫn thạch hôm nay, ngoại trừ ba tên chủ lực ra, còn có bảy tên dự bị.

Ba chủ lực là Thu Nguyệt, Vạn Đông, Thạch Xuyên, đều là đệ tử lai lịch bất phàm.

Bảy dự bị, chính là đám người Trần Vũ, Nhạc Phong.

- Ô! Người này hình như là hạng nhất Thi đấu Ngoại môn khóa này.

Vài tên cao tăng trưởng lão đều nhận ra Trần Vũ.

Hạng nhất thi đấu ư?

Ba người Thu Nguyệt đồng loạt đưa mắt nhìn Trần Vũ, thế nhưng trong thần sắc lại mơ hồ có một tia khinh thường.

Hoàn toàn khác biệt với Trần Vũ.

Đám người Thu Nguyệt đều có tư chất bất phàm hoặc lai lịch sâu xa, đã tiến vào nội môn từ lâu, được bồi dưỡng trọng điểm.

Đối với loại đệ tử tư chất thấp kém leo lên từ ngoại môn như Trần Vũ mà nói, trong lòng bọn họ đều có chút khinh thường, hơn nữa còn mơ hồ có cảm giác ưu việt.

Cảm giác ưu việt này, Trần Vũ cũng từng được cảm thụ từ trên người Trần Đình Nhi, cho nên cũng không cảm thấy lạ lẫm gì.

- Tông chủ sư đệ, đồ nhi này của ta gần đây có kỳ ngộ, đột phá Thông Mạch hậu kỳ. Hắn cũng có tư cách làm chủ lực.

Mao trưởng lão lên tiếng.

- Ồ?

Tông chủ nhìn Trần Vũ một cái, có chút ngoài ý muốn, nói:

- Nhưng chủ lực chỉ có ba người, cơ bản đã xác định ra danh ngạch. Đến lúc đó lại xem tình huống rồi tính.

Lời nói của Mao trưởng lão, khiến cho ba tên chủ lực Thu Nguyệt đều nảy sinh cảm giác nguy cơ.

Ánh mắt bất thiện của ba tên chủ lực không kìm được đảo qua người Trần Vũ.

- Trần sư huynh.

Nhạc Phong cười khò một tiếng, chào hỏi Trần Vũ.

Thực ra, lấy thực lực của Nam Cung Lễ và Đoàn Kiều Long, hắn cũng có cơ hội tham gia Cuộc chiến tranh đoạt vãn thạch, ít nhất được tuyển làm dự bị cũng không thành vấn đề.

Chẳng qua, hai người này trong thời gian ngắn đều tấn thăng Luyện Tạng kỳ.

...

Nửa canh giờ sau.

Vân Nhạc môn, trước một cái bệ đá lớn, tập trung mấy trăm người.

Thạch đài cao chừng một trượng, xây dựng theo kiến trúc hình trụng bất quy tắc, diện tích chừng một hai mẫu.

- Đây là Thí Kim Đài?

Ba tên chủ lực Thu Nguyệt đều khẩn trương mà hưng phấn nhìn thạch đài này.

“Ô...ô...ô...n...g!”

Trên thạch đài đột nhiên nổi lên một trận kim quang nhàn nhạt, bề mặt có trận văn chớp động, giống như một sân đấu võ được trận pháp bao bọc.

- Thí Kim Đài chính là nơi tranh tài xếp hạng của đệ tử chân truyền hàng năm.

Vạn Đồng tu luyện Vân Sát quyền cũng không khỏi lộ ra thần sắc mong đợi.

Đệ tử nội môn bình thường, có thể khiêu chiến đệ tử chân truyền. Đương nhiên, loại đệ tử chân truyền được cất nhắc như Nam Cung Lễ, vẫn trong giai đoạn được bảo hộ nhất định, chỉ khi tròn ba năm hoặc trên hai mươi tuổi thì mới có thể bị khiêu chiến.

Bên cạnh đó, giữa các đệ tử chân truyền còn có thể phân chia xếp hạng. Hạng nhất đệ tử chân truyền, sẽ trở thành thủ tịch đệ tử.

Loại thi đấu này cũng giống như ở ngoại môn, nhưng cấp bậc cao hơn rất nhiều.

- Ha ha... Cuộc chiến tranh đoạt hôm qua, Vân Nhạc môn đã bại, không biết hôm nay quý tông còn có cơ hội xoay mình hay không.

Một tiếng cười lớn từ một hướng khác của Thí Kim Đài truyền đến.

Thanh âm này, âm sắc khó nghe, ngôn từ cũng rất phách lối.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào mấy chục người đối diện Thí Kim Đài.

Trước mặt mấy chục người này cầm một mặt cờ xí, trên cờ vẽ một thanh thiết kiếm cổ xưa, bề mặt loang lổ.

Thiết Kiếm môn.

Trần Vũ liền nhận ra lai lịch của người đến.

Thanh âm vừa rồi là đến từ một tên trung niên để râu cá tre, trên mặt mang theo vài phần đắc ý.

- Hi hi...

Phía bên kia của Thí Kim Đài, cũng truyền đến tiếng cười của một vài cô gái, rất êm tai.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy nơi đó là một mặt cờ màu lam, đại biểu cho Thủy Nguyệt phái, cũng có khoảng bốn mươi, năm mươi người, từ trường bối cho đến đệ tử, nhưng chủ yếu là nữ chiếm đa số.

- Hà?

Trần Vũ từ trong đám người Thủy Nguyệt phái, cảm nhận được một tia địch ý.

- Trần Vũ, quả nhiên ngươi cũng tới...

Dịch Vân Phi một thân áo trắng, đứng giữa đám người, lạnh lùng nhìn Trần Vũ vài lần.

Trần Vũ cảm thấy ngoài ý muốn.

Dịch Vân Phi này vậy mà cũng có thể tới Vân Nhạc môn, mấy hôm trước, người này không phải còn cùng bọn hắn chém giết trong Vân Uyên sơn mạch sao?

- Cuộc chiến tranh đoạt hôm nay, trước hết để Thiết Kiếm môn lên đi.

Trong Thủy Nguyệt phái, một mỹ phụ mặc cung trang cười nói.

Mỹ phụ mặc cung trang này, nhìn dung mạo có vài phần tương tự Dịch Vân Phi, hẳn là tông chủ Thủy Nguyệt phái.

- Nhanh bắt đầu đi!

Trung niên để chòm râu cá tre của Thiết Kiếm môn nói:

- Mấy hôm trước, so tài đệ tử Luyện Tạng kỳ, Vân Nhạc môn cũng thường thôi. Không biết Thông Mạch kỳ có chịu nổi một đòn hay không.

Thanh âm khó nghe của tên râu cá tre kia khiến gương mặt đám cao tăng Vân Nhạc môn đều có chút khó coi.

Cuộc chiến tranh đoạt này, không thể tránh được.

Thiết Kiếm môn và Thủy Nguyệt phái liên thủ tạo áp lực, dùng phương pháp này để trả hình bức bách giao dịch vẫn thạch, kỳ thực vẫn có thể xem là thủ đoạn “ôn hòa”.

Trước đây, vì vấn đề tài nguyên và địa bàn, Thiết Kiếm môn thậm chí còn khơi mào chiến tranh.

- Bắt đầu đi!

Vân Nhạc tông chủ gật đầu.

Rất nhanh, bên phía Vân Nhạc môn có mười tên đệ tử đi ra.

- Chiếm tông chủ. Không bằng sửa lại quy tắc hôm nay, hai bên chúng ta đều cử ba người ra luận bàn, nhưng người thắng trận vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, người thua bị đào thải. Bên thắng lợi cuối cùng có thể thắng được toàn bộ tiền đặt cược.

Trung niên râu cá tre nói.

- Chuyện này...

Vân Nhạc tông chủ thoáng trao đổi ánh mắt với vài vị trưởng lão.

Trong Cuộc chiến tranh đoạt lần trước, ba đấu ba hoặc mười đấu mười, đều tính theo số trận, mỗi lần thắng một trận, đều thu hoạch một ít trân tài linh

bảo đặt cược của đối phương.

Mà lần này, người thắng thì vẫn có thể tiếp tục chiến.

Cho đến khi một bên nào đánh bại toàn bộ đệ tử của bên còn lại thì mới giành thắng lợi, đồng thời cũng nhận được toàn bộ tiền đặt cược.

- Thiết Kiếm môn muốn gia tăng tiền cược?

Nam Cung trưởng lão nhướn mày.

- Hắc hắc, lần này chúng ta ra 300 cân Hoàng Đồng Tinh! Quý tông chỉ cần ra 200 cân vẫn thạch là được.

Trung niên râu cá trê vung tay lên.

“Phịch...”

Trên đất trống đột nhiên xuất hiện vài khối linh khoáng thạch lấp lánh ánh vàng.

- Hoàng Đồng Tinh này, luận giá trị không kém vẫn thạch bao nhiêu. Giá trị 300 cân Hoàng Đồng Tinh đã vượt qua 200 cân thiên ngoại vẫn thạch rồi.

Cao tăng trưởng lão Vân Nhạc môn đều lén lút truyền âm, có chút động tâm.

Nhưng không chỉ có động tâm, mà còn cảnh giác nhiều hơn.

Thiết Kiếm môn đột nhiên thay đổi quy tắc, còn gia tăng tiền đặt cược, tất nhiên có chỗ dựa.

- Ha ha... Lẽ nào quý tông không dám cược? Không bằng Thiết Kiếm môn ta lui lại một bước. Chúng ta ra ba người, các người được nhiều thêm một người. Bốn đánh ba, các người sẽ không ngại đánh chứ?

Tiếng cười chói tai của tên râu cá trê lại vang lên.

Tiếng cười này khiến đám người Vân Nhạc tông chủ đều có chút chán ghét.

- Được!

Vân Nhạc tông chủ cười lạnh nói, nếu đối phương đã dám khinh thường như vậy, hắn cũng không khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Hai Trận

- Được!

Vân Nhạc tông chủ vung tay lên, tại chỗ đột nhiên xuất hiện mấy khối thiên ngoại vẫn thạch to bằng nắm tay.

Phía Thiết Kiếm môn có một lão giả chừng bảy mươi tuổi đứng ra, cầm vẫn thạch lên kiểm tra một chút, nói:

- Không tệ, phẩm chất cũng ổn.

- Hắc...

Mao trưởng lão đi tới đối diện, kiểm nghiệm Hoàng Đồng Tinh của Thiết Kiếm môn một chút, cười nói:

- Ti lệ cũng tầm tạm.

Trần Vũ ngạc nhiên, xem ra tư lịch của Mao trưởng lão không tầm thường chút nào, còn đứng ra phụ trách giám định tài liệu.

Đồng thời, hắn còn phát hiện một chi tiết: Vân Nhạc tông chủ và trung niên râu cá trê của Thiết Kiếm môn đều lẳng không ném ra trần linh khoáng thạch đặt cược.

Lẽ nào là đạo cụ trừ vật trong truyền thuyết?

Trần Vũ không nghĩ nhiều, thế giới tông môn quá rộng lớn thần bí, còn rất nhiều việc bản thân chưa từng tiếp xúc qua.

- Tiền đặt cược không thành vấn đề, vậy liền bắt đầu đi. Quy tắc chiến đấu, giống như trước đây, chỉ cần đệ tử tuổi tác không vượt quá hai mươi tuổi đều có thể tham dự Cuộc chiến tranh đoạt...

Trung niên râu cá trê lại giảng giải quy tắc.

Rất nhanh.

Bên phía Thiết Kiếm môn có một thiếu niên tay cầm kiếm thuận, thân mặc nhuyễn giáp màu tím nhạt đứng ra.

Thiếu niên này mặt tro như gỗ đá, toàn thân bị nhuyễn giáp bao trùm kín mít.

- Ai lên sân trước?

Ánh mắt của Vân Nhạc tông chủ đảo qua ba vị chủ lực.

Ba tên chủ lực Thu Nguyệt, Vạn Đông, Thạch Xuyên đều có chút rục rịch.

- Theo lời hứa hẹn của tông chủ, mỗi một trận thắng được ba nghìn nguyên thạch thứ phẩm, một cân văn thạch.

Nhất là Thu Nguyệt, về mặt tràn đầy kỳ vọng, lòng tin dâng cao.

Chẳng qua, nàng là đệ tử áp trục, không chỉ công pháp tu luyện cường đại, còn có bảo khí đặc chế, đương nhiên sẽ không lập tức lên sân khấu vội.

- Đề ta lên trước!

Thạch Xuyên tay cầm một thanh đại đao kim hoàn (*), về mặt trầm ổn trấn định.

Mấy vị trưởng lão gật đầu.

“Vũ...”

Thạch Xuyên tay cầm kim đao, tung người nhảy lên Thí Kim Đài.

- Vân Nhạc môn Thạch Xuyên, các hạ là người phương nào, mau báo danh tính?

Thạch Xuyên lạnh lùng nhìn thiếu niên mặt tro như khúc gỗ.

Thế nhưng, thiếu niên mặt tro như khúc gỗ đứng đối diện lại nhắm mắt làm ngo, không nhìn thẳng Thạch Xuyên.

- Ngươi... chẳng lẽ bị câm?

Thạch Xuyên bị phốt lờ, sắc mặt đỏ bừng, cắn hận nói.

Thiếu niên mặt tro vẫn không nói một lời.

Một màn này, khiến đám người đang xem chiến đều cảm thấy kinh ngạc.

- Kim Lăng Dao!

Trong lòng Thạch Xuyên dấy lên lửa giận không tên, kim đao trong tay vung vẩy, nội tức cuồng khiêu, mắt thường chỉ thấy từng đạo ánh đao màu vàng như sóng lớn cuốn về phía thiếu niên mặt tro ra như khúc gỗ.

- Kim Lăng Dao! Là đao pháp cao cấp nổi danh của Vân Nhạc môn.

Không ít đệ tử thốt lên.

Đối với đao pháp này, Trần Vũ cũng từng được nghe nói. Lúc đầu hắn lựa chọn công pháp chủ tu, đã từng so sánh giữa Kim Lăng Dao và Văn Sát quyền.

“Vũ...”

Trên Thí Kim Đài truyền đến thanh âm sắt thép va chạm vang dội.

Chỉ thấy tám chấn trong tay thiếu niên mặt tro nổi lên một tầng ánh sáng xanh thẫm, khí kinh bạo phát như chớp, đánh bật đao của Thạch Xuyên ra ngoài.

Cái gì?

Thân hình Thạch Xuyên lùi lại vài bước, hồ khẩu (**) tê dại, về mặt kinh ngạc.

Mà thiếu niên mặt tro thì vẫn cảm theo thuận kiếm, chậm rãi từng bước đi tới gần hắn.

“Keng keng...”

Trên Thí Kim Đài, đốm lửa bắn tung tóe, kim đao của Thạch Xuyên phát ra ánh đao vàng óng, thanh thế dữ dội khiến người ta nhìn mà than thở. Nhưng mỗi lần hắn công kích, đều bị thiếu niên mặt tro cản trở không để lọt.

- Kim Lăng Đao đại thành, tiếp cận đỉnh phong, uy lực cũng không chênh lệch Vân Sát quyền của ta là bao nhiêu..

Trần Vũ thăm giạt mình.

Luận thanh thế và uy lực, đao pháp của Thạch Xuyên hầu như có thể sánh ngang với Đoàn Kiều Long, thậm chí càng có tính chất duy trì kéo dài hơn.

- Tầm chấn của thiếu niên kia là một kiện bán bảo khí. Nhưng ở trong tay hắn, ngược lại phát huy ra hiệu quả phòng ngự không tầm thường.

- Người này tâm tư nhẫn nại, bước chân trầm ổn, phòng thủ không chút kẽ hở nào.

Một vài cao nhân trường bối đều lên tiếng đánh giá.

Ở phương diện tâm tính và phòng thủ, không thể bắt bẻ được thiếu niên mặt tro như gã kia.

“Keng keng keng...”

Thạch Xuyên gia tăng thế công, kim đao trong tay bỏ ra một loạt sóng đao màu vàng, tạo thành một trận sóng đao lập lòe.

Thế công này, đủ khiến cho đệ tử Luyện Tạng sơ kỳ phải xấu hổ.

Nhưng đối mặt với thiếu niên mặt tro kia, thần sắc vẫn không thay đổi, tầm chấn trong tay giữ vững phòng ngự trước từng lượt công kích, thỉnh thoảng bộc phát một đoàn khí kinh đánh bật kim đao của Thạch Xuyên ra.

Đã qua trăm chiêu.

Trên trán Thạch Xuyên mồ hôi xuất hiện mồ hôi lấm tấm, nhưng thiếu niên mặt tro thì vẫn không thay đổi sắc mặt.

Vân Nhạc tông chủ và mấy vị trưởng lão đều cau mày.

- Rùa đen rút đầu!

Thạch Xuyên không nhịn được mắng chửi, mà thiếu niên mặt tro kia thì chỉ nhếch miệng cười khẩy châm chọc.

- Đao của Thạch Xuyên cũng là bán bảo khí, vậy mà thiếu niên kia vẫn chịu đựng kháng cự được, tâm tính cực tốt.

Trần Vũ đã nhìn ra thế cục bất lợi.

Hắn hoài nghi: thiếu niên mặt tro có phải từng tu hành loại công pháp đặc thù nào đó, hoặc công pháp hoành luyện (***), khiến cho lực lượng và sức chịu đựng đều đề thăng tới cực hạn.

“Keng keng keng...”

Giao kích trên sân kéo dài không ngừng nghỉ.

Dần dần, thiếu niên mặt tro không chỉ phòng thủ nữa, tay cầm tầm chấn thỉnh thoảng chủ động xung kích Thạch Xuyên.

Ngươi không công kích, ta dùng tầm chấn bức ngươi.

Thí Kim Đài mặc dù lớn, nhưng một khi ngã ra ngoài thì xem như thua cuộc.

- Không được!

Thạch Xuyên cảm giác nội tức dần chống đỡ không nổi, hắn càng điên cuồng công kích một trận, tiêu hao càng lớn.

Mà thiếu niên kia, lực lượng và sức chịu đựng sự đáng nể, lần lượt va chạm đều khiến cho cánh tay cầm đao của hắn tê dại, hồ khẩu cũng vỡ ra, chảy máu.

Nửa nén nhang sau..

Thạch Xuyên thở hồng hộc, thiếu niên tay cầm tấm chắn, đột nhiên cầm tấm chắn tông tới, ép Thạch Xuyên liên tục bại lui.

Đúng lúc này, bỗng nhiên cánh tay còn lại cầm kiếm của thiếu niên mặt tro chợt vung ra một đạo kiếm ảnh, nhân lúc Thạch Xuyên vẫn không kịp phòng bị, chém trúng cánh tay cầm đao của hắn.

- Thật nhanh!

Mọi người đang xem chiến đấu đều khẽ thốt lên.

“A...”

Thạch Xuyên hét lên một tiếng, thanh đao trong tay rơi xuống đất.

Trên cánh tay xuất hiện một đạo vết máu.

Hiển nhiên, một kiếm vừa rồi của thiếu niên mặt tro đã lưu tình, bằng không rơi xuống đất sẽ là một đoạn cánh tay chứ không phải kim đao.

Trận đầu, Vân Nhạc môn thua.

...

- Ha ha... A Đồng mặc dù cầm kiếm, nhưng trời sinh có một loại nghị lực chuyên chú hơn người. Mỗi ngày vung kiếm, đỡ thuần hơn vạn lần, gió mặc gió, mưa mặc mưa...

Trung niên râu cá trê của Thiết Kiếm môn cũng mừng rỡ khen ngợi.

Cầm kiếm ư?

Mọi người giật mình, nhìn về phía thiếu niên mặt tro “A Đồng”.

- Cầm kiếm? Chuyên chú?

Trần Vũ lẩm bẩm, dường như ngộ ra điều gì đó.

Sau một trận thảm bại.

Vân Nhạc tông chủ và các trưởng lão đều nhìn về phía hai người còn lại trong ba chủ lực: Thu Nguyệt và Vạn Đông.

- Tông chủ, ta lên, nhất định có thể thắng hắn.

Thu Nguyệt nắm chặt bàn tay nhỏ.

Chẳng qua, tông chủ và các trưởng lão cũng không lựa chọn nàng.

- Ta lên!

Vạn Đông cũng tràn ngập lòng tin, hắn đã nhìn thấu sách lược của A Đồng, nắm chắc mười phần thắng lợi.

Mấy vị trưởng lão khẽ gật đầu.

Thu Nguyệt dù sao cũng là nhân vật áp trục, ra sân quá sớm cũng không có lợi.

Ngược lại Vạn Đông có kinh nghiệm thực chiến phong phú, lại tu hành công pháp thâm hậu như Vân Sát quyền, thực lực gần ngang với Thu Nguyệt.

- Nhớ kỹ, không nên lãng phí thể lực với hắn, phải cố gắng một kích trí mạng.

Vân Nhạc tông chủ nhắc nhở.

- Đệ tử đã hiểu.

Thân hình Vạn Đông thoát một cái đã hạ xuống trên Thí Kim Đài.

“Vũ...”

Trên người Vạn Đông xuất hiện một luồng sát khí, giống như con báo tràn ngập lực lượng bộc phát, thi triển bộ pháp, vòng quanh thiếu niên mặt tro.

Vân Sát quyền của hắn có thể tu hành đến đại thành, tất nhiên đã trải qua nhiều trận giết chóc, kinh nghiệm phong phú.

Vạn Đông hoạt động bước chân, nhưng đôi mắt vẫn lạnh lùng quan sát tìm kiếm sơ hở của thiếu niên mặt trời.

- Phá!

Tần ảnh lóe lên, Vạn Đông dựa vào tốc độ kinh người, tiếp cận thiếu niên mặt trời.

“Vù...”

Hắn đánh ra một quyền, sát khí âm phong gào thét, quyền kinh cường đại tạo thành một đám mây đen mờ hồ.

Sát khí đáng sợ khiến cho thiếu niên mặt trời như khúc gỗ cảm thấy hô hấp và khí huyết đều trầm xuống.

Vạn Sát quyền càng tu hành về sau, uy lực sát khí càng mạnh, không chỉ tăng phúc quyền thế mà còn có thể áp chế và suy yếu đối thủ.

“Àm...”

Thiếu niên mặt trời lấy tinh chế động, tám chân vẫn chặn ngang một quyền của Vạn Đông, một luồng đại lực truyền vào tám chân, đẩy ngược về phía Vạn Đông.

Nào ngờ, Vạn Đông chợt cười một tiếng quỷ dị, sau khi xuất kích một đòn chớp nhoáng, thân hình lại cấp tốc trở ra.

Thậm chí, hắn còn mượn lực phản chấn của tám chân để tăng tốc độ thân pháp.

“Vù...”

Chiều chiều nối liền, Vạn Đông vòng quanh thiếu niên mặt trời kia, một quyền mang theo sát khí hùng hực phát ra tiếng sấm rền, đánh lên bả vai thiếu niên mặt trời.

- Không ổn!

Đám người bên phía Thiết Kiếm môn đều hô lên.

Vạn Đông quả thật giảo hoạt, kích thứ nhất thoát nhìn uy thế cực lớn, nhưng thật ra là hư.

Sau khi thiếu niên mặt trời tay cầm thuẫn kiếm bị áp sát, phương diện linh hoạt liền rơi vào thế yếu.

Một quyền này, muốn tránh cũng không được.

Nhưng sắc mặt thiếu niên mặt trời lại không chút thay đổi, tâm tính tốt đến mức kinh người.

Nếu đã không tránh thoát... Vậy thì không cần tránh!

“Keng!”

Thiếu niên mặt trời ném tám chân xuống đất, giống như một đầu trâu điên cuồng ngạnh, hung hăng xông về phía Vạn Đông.

Cái gì?

Vạn Đông thất kinh.

Mọi người ở đây đều ngạc nhiên hô to, thiếu niên kia vậy mà vứt bỏ tám chân, dùng thân thể nghênh đón Vạn Đông.

Đồng thời, lưỡi kiếm trong tay thiếu niên mặt trời cũng xẹt qua một đạo ánh kiếm, hung hăng chém về phía cánh tay tấn công của Vạn Đông.

Một kiếm này, giống hệt một kiếm vừa đánh bại Thạch Xuyên, không xuất thì thôi, vừa xuất liền như sấm rưng chớp giật.

Trong lúc mơ hồ, trong đầu Trần Vũ chợt tái hiện hình ảnh thiếu niên mặt trời mỗi ngày huy kiếm hơn vạn lần, về mặt chết lặng.

- Không xong!

Một quyền của Vạn Đông đã không thể thu về, thiếu niên mặt trời kia xông lên đón đầu, làm sao tránh được?

Có lẽ, hắn có thể đánh trúng đối phương, nhưng cánh tay của mình cũng nhất định sẽ bị chém rụng.

“Àm...”

Một chương của Vạn Đông đánh trúng thiếu niên mặt trời, nhuyển giập trên người đối phương nổi lên một tầng tím nhạt, suy yếu phần lớn lực lượng của

nắm quyền.

Nhuyễn giáp bán bảo khí!

Vạn Đông không khỏi kinh hãi thất sắc, một quyền cường hoành của mình đã bị suy giảm một phần lực lượng.

Hơn nữa, thiếu niên mặt tro kia là đến có chuẩn bị, tất nhiên sẽ trọng điểm quán nhập nội tức vào vị trí bả vai, tăng mạnh phòng ngự.

Vạn Đông cảm thấy cay đắng.

Hắn nhất định thua, một chương của hắn, có lẽ có thể khiến đối phương bị thương, nhưng tuyệt đối không thể uy hiếp tính mạng.

Còn hắn thì tổn thất một cánh tay.

Ngay khoảng khắc này.

“Xẹt...”

Một âm thanh điện xẹt vang lên bên tai, tiếp ngay sau đó, một đạo chưởng lực màu lam nhạt xoay tròn, giống như bức tường khí nhu hòa, tách Vạn Đông và thiếu niên mặt tro ra.

Một tia cảm giác tê dại lan khắp toàn thân hai người.

“Ôc...”

Trong đó, thiếu niên mặt tro vì trúng một quyền nên hộc máu trọng thương.

Còn một chương vừa rồi thì cứu vãn một cánh tay của Vạn Đông.

- Tông chủ...

Về mặt Vạn Đông tràn ngập xấu hổ, nhìn thân ảnh áo bào lam bên cạnh.

Người xuất thủ là Vân Nhạc tông chủ.

Khoảng khắc vừa rồi, Vạn Đông đã định sẵn sẽ thua cuộc, Vân Nhạc tông chủ chỉ có thể ra tay, bảo trụ cánh tay của môn hạ đệ tử.

- Ha ha, đa tạ đa tạ.

Trung niên râu cá trê của Thiết Kiếm môn cười tươi, mừng rỡ không thôi.

Thật sự mà nói, tình huống vừa rồi, một quyền giao hoát của Vạn Đông hết sức trí mạng, trung niên râu cá trê vốn còn tưởng rằng thiếu niên mặt tro nhất định sẽ thua.

Nhưng không ngờ thiếu niên mặt tro lại “hung ác” như thế, trực tiếp xông lên liều mạng.

Đương nhiên, nhuyễn giáp bán bảo khí và tâm tính của thiếu niên mặt tro, chính là then chốt của thắng lợi lần này.

Luận thực lực thật sự, hắn không có bất kỳ ưu thế nào so với Vạn Đông.

- Vân Nhạc môn đã liên tục thua hai trận rồi.

Trên sân nổi lên một trận nghị luận.

Thiết Kiếm môn hoan hô ăn mừng, còn bên Thủy Nguyệt phái thì truyền đến tiếng xì xào khe khẽ của mấy cô gái.

- Tông chủ sư đệ, chúng ta còn có thể xuất ra hai người ứng chiến, không phải hoàn toàn không có phần thắng. Không bằng để cho đệ tử Trần Vũ của ta thử xem!

Mao trưởng lão đề nghị.

***

(*) Đạo kim hoàn: đạo có đính mấy cái vòng kim loại trên thân đạo, khi vung lên phát ra thanh âm dọa đối phương.

(**) Hồ khẩu: vị trí giữa ngón cái và ngón trỏ trên lòng bàn tay.

(***) Phương pháp hoành luyện: luyện ngoại công, chuyên về phòng ngự, khí lực.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thủ Hạ Bại Tướng

Cuộc chiến tranh đoạt hôm nay, Vân Nhạc môn có chút bất lợi.

Vừa khởi đầu đã liên tiếp thua hai trận.

- A Đồng, người có thể thắng liên tiếp hai trận đã vượt xa người thường phát huy. Vân Nhạc môn chắc chắn sẽ không dễ dàng để ba trận thua liên tiếp, đối thủ tiếp theo nhất định sẽ rất “hung”.

Trung niên râu cá trê truyền âm.

A Đồng bị cảm kích, nghe vậy liền khẽ gật đầu.

- Trận tiếp theo, không cần người thắng lợi, tận lực kéo dài cho ta, tiêu hao thể lực của đối phương! Nếu làm được, ngoại trừ khen thưởng ban đầu, kiện nhuyễn giáp bán bảo khí trên người cũng tặng cho người.

Trung niên râu cá trê nói.

Trên mặt A Đồng liền thoáng hiện vẻ mừng rỡ.

Nhuyễn giáp bán bảo khí này rất hiếm có, giá trị thậm chí tiếp cận bảo khí chân chính.

Lần này, bên phía Vân Nhạc môn lại thương nghị người xuất chiến.

- Trần Vũ, người có lòng tin thắng A Đồng này không?

Vân Nhạc tông chủ có chút không yên tâm.

Vừa rồi Mao trưởng lão đề nghị để tên đệ tử này lên sân đấu.

Mao trưởng lão đánh giá: Trần Vũ và Vạn Đông vừa thất bại, bất kể là công pháp hay hòa hẫu đều tương đồng, nhưng lực lượng và phòng ngự lại càng mạnh mẽ hơn, chỉ cần không xảy ra sơ sót lớn, đánh bại A Đồng cũng không phải chuyện khó.

- Việc này... hẳn cũng không có vấn đề gì.

Trần Vũ gật đầu nói.

- Tông chủ, hãy để ta lên đi. Vạn Đông cũng tu luyện Vân Sát quyền giống hần, tu vi càng tinh thâm hơn, cuối cùng không phải vẫn thua sao. Nếu như để thua liên ba trận...

Thu Nguyệt lên tiếng phản đối.

Thua liên ba trận... Máy chữ này, khiến Vân Nhạc tông chủ không khỏi do dự.

Quả thật, Vân Nhạc môn không thể thua nữa, bằng không, không chỉ thua Cuộc chiến tranh đoạt này, mà còn không có mặt mũi gặp người.

- Vừa rồi Vạn Đông và Thạch Xuyên không phải đều tự tin đảm bảo sao? Nhưng kết quả thế nào? Huống chi người này vẫn chỉ mới gần đây đột phá Thông Mạch hậu kỳ.

Thu Nguyệt nhìn Trần Vũ, ánh mắt tràn ngập khinh thường và chất vấn.

- Ừm..

Vân Nhạc tông chủ gật đầu.

Cứ như vậy, Thu Nguyệt được như ý nguyện, lên sân lần tiếp theo.

Trên Thí Kim Đài.

Thiếu niên mặt trơ lau khô vết máu bên khóe miệng, nhìn Thu Nguyệt chăm chăm.

- Vận may của ngươi kết thúc tại đây!

Thu Nguyệt không hề khách khí, lấy ra một thanh bảo kiếm màu bạc, hiển nhiên là một thanh bảo khí.

Linh Nguyệt kiếm, chính là thanh bảo khí được chuyên môn chế tạo cho Thu Nguyệt.

- Vân Lạc Kiếm!

Linh Nguyệt kiếm trong tay Thu Nguyệt vung lên, huyền hóa thành ột đoàn sóng kiếm mỏng lung như sương mù, trong kiếm pháp có một loại mờ ảo không dấu vết.

Kiểm pháp vừa xuất ra, một vài người của Thiết Kiếm môn đều biến sắc.

- Là Vân Lạc kiếm! Công pháp trấn tông của Vân Nhạc môn, công pháp nhập môn Bích Lạc Vân Thiên.

- Kiếm pháp này có thể so với võ học đỉnh cấp.

“Keng keng keng...”

Trên Thí Kim Đài, bóng kiếm linh lung mờ ảo như mây khói, va chạm cùng kiếm thuần trầm ổn vững chắc, tạo thành một loại cảm giác “mâu thuẫn” rõ nét.

Chẳng qua, mọi người cũng nhìn ra được, thiếu niên A Đồng lúc này đã rơi vào hạ phong.

Chỉ mới mười chiêu, A Đồng đã bị ép phải xuất kiếm.

Tấm chắn trong tay xuất hiện vài đạo vết kiếm mờ mờ mà mắt thường có thể nhìn thấy. Kiếm phong vô hình lưu lại vài vết rách trên giáp da của A Đồng.

Phòng thủ của A Đồng liên tục xuất hiện sơ hở, chống đỡ chật vật.

- A Đồng bị thương, hơn nữa Thu Nguyệt cũng rất mạnh, không chỉ võ học cao thâm, còn có bảo khí đặc chế chuyên dụng.

Trần Vũ thầm nói.

Thắng bại đã định, chỉ xem A Đồng có thể kiên trì bao lâu mà thôi.

Sau mấy chục chiêu.

“Keng...”

Linh Nguyệt kiếm của Thu Nguyệt đã chém kiếm của A Đồng thành hai đoạn.

Thua rồi?

A Đồng nhìn vết máu trên cánh tay, sau đó lại nhìn bảo kiếm của thiếu nữ đối diện chỉ cách yết hầu nửa tấc.

- A Đồng, ngươi bại không oan. Đối thủ có bảo khí đặc chế, có thể phát huy được uy lực càng lớn...

Trung niên râu cá trê cũng không ngạc nhiên chút nào.

Thông thường mà nói, đệ tử Thông Mạch kỳ, thực ra cũng không thích hợp sử dụng bảo khí chân chính, thứ nhất không thể phát huy uy lực thực sự, thứ hai là không dễ khống chế, còn tiêu hao nội tức rất lớn.

Bán bảo khí, ngược lại càng thích hợp hơn.

Thế nhưng, Thu Nguyệt thân phận cao quý, có bảo khí đặc chế chuyên dụng, hiển nhiên là bất đồng.

Bảo khí đặc chế có thể nhằm vào công pháp và tình huống lực lượng của nàng, tiến hành điều chỉnh, có thể phát huy uy lực càng lớn, đồng thời giảm thiểu tiêu hao.

A Đồng chỉ ít dây dưa với Thu Nguyệt được vài chục chiêu, đã xem như thành công rồi.

- Tiếp theo, ai lên sân?

Thu Nguyệt cầm Linh Nguyệt kiếm trong tay, chỉ thẳng về phía Thiết Kiếm môn.

Vân Nhạc tông chủ và các trưởng lão đều thoáng thở phào một hơi.

Thu Nguyệt cường thế thắng được một trận, cuối cùng tranh lại một tia thể diện.

- Ta tới!

Một thanh âm lãnh đạm truyền đến.

“Vù...”

Một thiếu niên gương mặt lạnh lùng, tay cầm bảo kiếm, nhẹ nhàng hạ xuống Thí Kim Đài.

- Ồ?

Trần Vũ cảm thấy thiếu niên này dường như có chút quen mắt.

Rất nhanh, hắn hồi tưởng lại, lúc đánh chết Thập Ác Khẩu Vương, từng gặp phải hai tên đệ tử một cao một thấp của Thiết Kiếm môn.

Lúc đó hai thiếu niên này rất cường thế, còn muốn cướp thủ cấp Khẩu Vương của hắn.

Trần Vũ tất nhiên không đáp ứng, liền đá trọng thương tên thấp lùn, còn thoáng giao thủ một chiêu với tên thiếu niên cao gầy còn lại.

Bây giờ, người trước mặt chính là tên thiếu niên cao kia.

- Thiết Kiếm môn “Cao Phong”. Ta cảm thấy rất hứng thú với kiếm pháp của ngươi.

Thiếu niên cao thân nhiên nói.

Thu Nguyệt cười lạnh một tiếng, Linh Nguyệt kiếm trong tay lóe lên ánh kiếm mờ ảo, bộc phát một đoàn kiếm vân mờ mông lung như sương.

- Phá!

Thiếu niên Cao Phong vung bảo kiếm trong tay lên, nháy mắt đã bắn ra vài đạo ánh kiếm hư ảo đan xen trùng điệp.

- Đây là...

Trong ba tông ở đây, có vài người thế hệ trước, không khỏi khẽ hô, dường như nhận ra thứ gì đó.

“Keng keng keng...”

Vài đạo hư ảnh ánh kiếm hư vô không chân thực lập tức xé rách đám mây kiếm mà Thu Nguyệt thi triển.

Thậm chí, trong đó còn có vài đạo kiếm ảnh khó phân thật giả bức cho Thu Nguyệt lùi lại vài bước.

- Đây là kiếm pháp gì?

Thu Nguyệt hoa dung thất sắc.

- Là Thiên Ảnh Kiếm Quyết của Thiết Kiếm môn.

- Ở độ tuổi này, có thể tu thành loại kiếm quyết Thượng Cổ này... Trăm năm trước, “Thiên Ảnh Kiếm lão” dựa vào bộ kiếm quyết này, rong ruổi khắp Sở quốc, khó gặp địch thủ.

Ngay cả vài tên cao tăng Thủy Nguyệt phái cũng không khỏi thảo luận.

“Vù...! Vù...”

Về mặt Cao Phong vẫn lãnh đạm, quanh người tái hiện từng đạo kiếm ảnh đan xen trùng điệp, có một số từ sáng chuyển thành tối, có một số thì từ tối chuyển thành sáng.

- Tên này có kiếm pháp cao minh như vậy? Tại sao lần trước không thấy?

Trần Vũ kinh ngạc.

Hắn cũng không biết rằng, lần trước giao phong vội vàng, mà Cao Phong cũng chỉ mới sơ thành Thiên Ảnh Kiếm Quyết, cảnh giới rất không ổn định.

Còn nữa, Trần Vũ một cước đá thương đồng bọn của hắn, khiến hắn không dám toàn lực đánh một trận.

Đã qua thời gian lâu như vậy, kiếm pháp của Cao Phong đã ổn định, thậm chí càng tiến thêm một bậc.

“Keng...”

Một đạo kiếm ảnh mờ nhạt bỗng nhiên ngưng thực, xuyên qua màn kiếm linh lung mờ ảo, trực chỉ yết hầu của Thu Nguyệt.

“Vù...”

Thu Nguyệt vội vàng thối lui, hư ảnh kiếm kia đã chém đứt vài sợi tóc của nàng.

Thế nhưng, lúc này Cao Phong bày ra thân pháp còn trên cả Nhạc Phong, ít nhất là cấp bậc tương tự Nam Cung Lễ, như bóng với hình theo sát Thu Nguyệt truy kích.

“Keng keng...”

Thu Nguyệt rơi vào hạ phong, chỉ có thể dựa vào ưu thế bảo khí ngăn trở kiếm pháp quý dị khó lường của đối phương.

- Chắc chắn, so nội tình kiếm pháp? Vân Nhạc môn ngay cả tư cách xách giày cho chúng ta cũng không có.

Trung niên râu cá trê đắc ý nói.

Lúc này, Cao Phong chỉ sử dụng một thanh bán bảo khí, dựa vào kiếm pháp và thân pháp tinh diệu, vậy mà lại hoàn toàn áp chế Thu Nguyệt.

Hắn khí định thần nhàn, cũng không vội vàng thủ thắng.

- Bại rồi.

Thần thái của Cao Phong rơi vào trong mắt đám người Vân Nhạc tông chủ.

Nếu Cao Phong cấp bách thủ thắng thì Thu Nguyệt dựa vào ưu thế bảo khí, chưa chắc đã không có cơ hội nghịch tập.

Nhưng Cao Phong không vội, vậy thì hy vọng hết sức nhỏ bé.

- Cao Phong này cực kỳ thông minh. Thu Nguyệt sử dụng bảo khí, càng đánh lâu dài thì tiêu hao càng lớn, cuối cùng nhất định phải thua.

Trong lòng Trần Vũ than thở.

Thông Mạch kỳ sử dụng bảo khí, trong thời gian ngắn có thể tăng cường uy lực, nhưng tiêu hao lại rất lớn.

Mặc dù Thu Nguyệt sử dụng bảo khí đặc chế, tình huống khá hơn một chút. Nhưng liên chiến hai trận, đã có chút cạn kiệt sức lực rồi.

Sau vài chục chiêu...

Bảo kiếm trong tay Cao Phong vẽ ra bốn đạo hư ảnh kiếm, bức cho Thu Nguyệt đã thờ dốc xuống đài.

- Ta thua rồi.

Thu Nguyệt tả toi rơi xuống đất, trên mặt đầy vẻ xấu hổ.

Nàng là chủ lực áp trực, chỉ mới đến trận thứ hai, vậy mà đã thất bại.

Bên phía Vân Nhạc môn, vài tên trưởng lão cũng thở dài. Nếu so nội tình kiếm pháp, Vân Nhạc môn quả thật không bằng Thiết Kiếm môn.

Huống chi Cao Phong kia còn có tâm lý chiến đấu rất tốt.

Đến tận lúc này, ba chủ lực của Vân Nhạc môn đã thất bại toàn bộ.

- Ha ha, Chiêm tông chủ. Lúc trước chúng ta đã nói, ba đánh bốn, các ngươi vẫn còn một danh ngạch đề xuất chiến đấu.

Trung niên râu cá trê nhếch miệng cười ha hả.

Lúc này, hắn đã nắm chắc phần thắng.

Ba người xuất chiến bên hắn, người sau mạnh hơn người trước.

Nếu không có lá bài tẩy cường đại, Thiết Kiếm môn làm sao dám khinh thường phát ngôn: lấy ba đánh bốn?

- Trần Vũ, ngươi lên đi. Cao Phong kia tiêu hao không nhỏ, nếu ngươi có thể thắng hắn một lần, Vân Nhạc môn chúng ta cũng sẽ có chút thể diện.

Mao trường lão thờ dài.

Hiển nhiên, hắn đã mất lòng tin với Cuộc chiến tranh đoạt lần này.

- Trần Vũ, dựa theo tiêu chuẩn đệ tử chủ lực, nếu ngươi thắng một trận thì khen thưởng ba nghìn nguyên thạch thứ phẩm, một cân văn thạch.

Vân Nhạc tông chủ trầm giọng nói.

Bất kể thế nào, Vân Nhạc môn vẫn còn một danh ngạch xuất chiến.

Mà thực lực của Trần Vũ, từ biểu hiện tại Thi đấu Ngoại môn tuyệt đối có tư cách làm chủ lực.

- Ba nghìn nguyên thạch thứ phẩm, còn có một cân văn thạch? Nếu ta có thể thắng hắn là có thể thu hoạch những thứ này?

Trần Vũ mừng rỡ.

Khen thưởng của chủ lực cũng quá phong phú rồi.

Khó trách ba người kia đều tranh nhau ra sân trước.

Đám người Vân Nhạc tông chủ đều kinh ngạc không nói nên lời. Từ đầu tới cuối, người này chỉ quan tâm đến khen thưởng?

- Xú tiểu tử, bớt nói nhảm đi! Chờ ngươi đánh thắng, tất nhiên sẽ không thiếu khen thưởng.

Mao trường lão tức giận mắng.

- Hừ! Ngươi đừng để ba chiêu là bị đánh xuống.

Thu Nguyệt tức giận.

Đối thủ cường đại như thế nào, nàng nhận thức rõ nhất. Ngay cả mình cũng bại, Trần Vũ căn bản không có cơ hội.

- Yên tâm! Vì khen thưởng, ta sẽ tận lực đánh một trận.

Trần Vũ cười ha hả nói.

Biểu hiện của hắn, cộng thêm mấy người thất bại trước đó, khiến cao tăng của Vân Nhạc môn càng cảm thấy không đáng tin cậy.

“Vũ...”

Thân hình Trần Vũ chợt lóe, nhảy lên Thi Kim Đài.

- Là... là ngươi?

Cao Phong nhìn Trần Vũ chằm chằm, đầu tiên là sửng sốt, sau đó chợt kinh hãi thốt lên.

Hắn làm sao có thể không biết Trần Vũ?

Lúc đầu, Trần Vũ chỉ dùng một chiêu áp chế hắn, còn một cước đá trọng thương sư huynh hắn, mối hận này đã nhịn rất lâu rồi.

Khoảng thời gian qua, hình ảnh một tên đệ tử Vân Nhạc môn nghênh ngang rời đi, hắn cố gắng như thế nào cũng không quên được.

Vì thế, hắn khổ luyện kiếm pháp, bất kể tu vi hay công pháp đều tiến bộ nhanh chóng.

- Ha ha... Thủ hạ bại tướng! Ngươi gặp ta có bất ngờ không?

Trần Vũ nhếch miệng cười một tiếng.

Trong mắt Cao Phong, nụ cười này cực kỳ ti tiện, huênh hoang, lửa giận trong lòng bốc lên:

- Đừng vội can rỗi, lần trước giao phong còn chưa xong.

Cái gì? Thủ hạ bại tướng?

Thành viên của ba tông môn ở đây đều kinh ngạc tới rớt cằm.

Nhìn bộ dáng căm hận của Cao Phong, dường như có chuyện này.

Tình huống gì đây?

Đệ tử, thậm chí cao tăng của Vân Nhạc môn đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Lẽ nào, kỳ tài tu thành Thiên Ảnh Kiếm Quyết - Cao Phong, lại từng là thủ hạ bại tướng của Trần Vũ?

Chuyện này... tuyệt đối không có khả năng.

Trên mặt Thu Nguyệt lộ ra biểu tình không thể tin nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Trọng Kiếm Đè Người

Trên Thích Kim Đài.

Trần Vũ đặc ý dặt dào và Cao Phong tức giận bùng nổ, hình thành đối lập rõ rệt.

Các đệ tử đều kinh ngạc.

Vân Nhạc tông chủ và mấy vị trưởng lão cũng lộ ra một tia ngoài ý muốn, trong lòng không khỏi có chút chờ mong.

- Không có khả năng! Nhất định là hắn nói láo!

Sau khi kinh ngạc qua đi, Thu Nguyệt lại cười lạnh.

Nàng đột nhiên cảm thấy buồn cười, bản thân mình vậy mà đi tin chuyện cười nhảm nhí như vậy.

Lúc này, trên đài đã bắt đầu giao phong.

“Vù...! Vù...! Vù...”

Cao Phong tức giận, bảo kiếm trong tay chia ra năm sáu đạo hư ảnh ánh kiếm, khó phân thật giả, cùng bổ về phía Trần Vũ.

- Đến hay lắm!

Trần Vũ khẽ quát một tiếng, tay cầm đại kiếm dày nặng vung lên.

“Ô...ô...ô...n...g!”

Mặt ngoài đại kiếm màu bạc ngưng tụ thành một tầng ánh sáng xám bạc cứng rắn, hoàn bộ Huyền Trọng kiếm đều dâng lên một vòng khí lưu xám bạc, trong khoảng khắc biến hóa, trở nên nặng nề gấp vài lần.

- Diệt cho ta!

Một đạo kiếm cầu vòng xám bạc to lớn như trụ mang theo rít rít gào trầm muộn, sát phong cuồng khiêu, quét ngang cả một khu vực.

Không ổn!

Cao Phong giật mình, một luồng áp lực trầm trọng cùng với sát uy đáng sợ đè nén khí huyết hắn, khiến hắn hô hấp không thông.

“Phịch...”

Nơi ánh kiếm không lồ như cầu vòng kiếm xám bạc và sát phong đi qua, vài đạo hư ảnh ánh kiếm hư thực bất định đều phá toái thành mảnh nhỏ.

“Keng...”

Khoảng khắc hai thanh kiếm va chạm, bên tai truyền đến tiếng vang kim loại đinh tai nhức óc.

“Phịch...! Phịch...”

Cao Phong thối lui mấy bước, bảo kiếm trong tay thiếu chút nữa rời tay, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Luồng đại lực đáng sợ kia chấn cho hồ khẩu của hắn vỡ ra, máu tươi chảy xuôi.

“Tách tách...”

Một tia máu nhỏ từ trong bàn tay Cao Phong chảy xuống.

Không ít người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ một kiếm, đã chấn cho Cao Phong bị thương.

Nụ cười lạnh trên mặt Thu Nguyệt thoáng chốc cứng đờ, trợn mắt há hốc mồm.

- Thủ hạ bại tướng, bất kể ngươi đánh ra bao nhiêu đạo kiếm ảnh hư thực, chỉ một kiếm của ta là quét sạch toàn bộ.

Trần Vũ cảm trọng kiếm tay, đặc ý nói.

Huyền Trọng kiếm của hắn nặng nề to lớn, lấy thế đè người, tuyệt đối có thể một kiếm quét ngang.

Với lực lượng của Trần Vũ hiện nay, cho dù không dùng Huyền Trọng kiếm, chỉ bằng vào Đồng Trượng công, một đôi đồng quyền cũng có thể đánh nhau với Luyện Tạng kỳ.

- Hắc hắc, đây gọi là “nhất lực hàng thập tuệ” (*), đồ nhi của ta rất giỏi lợi dụng ưu thế.

Mao trường lão cười, thanh âm vừa to vừa rõ, chỉ sợ người khác không nghe thấy.

Một kích của Trần Vũ, quả thật khiến hắn tăng thêm không ít thể diện.

Đám người Vân Nhạc tông chủ thì đồng loạt hiện vẻ mừng rỡ.

- Tiểu tử, ngươi...

Cao Phong vừa kinh vừa sợ, từ sau khi Thiên Ảnh Kiếm Quyết sơ thành, hắn chưa từng gặp phải nhiều sỉ nhục như vậy.

Nụ cười ti tiện trên mặt Trần Vũ, khiến cho hắn nhận ra một điều: mình bị chơi rồi.

Nếu như hắn sớm biết Trần Vũ có đại lực như vậy, chắc chắn sẽ không khinh suất đối chiến, để rồi cuối cùng vừa mở màn đã bị chấn thương cánh tay.

Thế nhưng vừa mới ra trận, hắn đã bị Trần Vũ dùng một câu “thủ hạ bại tướng” chọc giận.

- Thiên Ảnh Kiếm Quyết! Tàn Phong Bộ!

Về mặt Cao Phong trở nên oán độc, bảo kiếm trong tay rung lên, vài đạo hư ảnh ánh kiếm đan xen trùng điệp đánh về phía Trần Vũ.

Lần này, hắn toàn lực phát động thân pháp, tàn ảnh giao thoa, tiếng gió rít vù vù, phát huy ưu thế của Thiên Ảnh Kiếm Quyết đến cực hạn.

- Diệt!

Trần Vũ lại bỏ tới một kiếm, toàn bộ hư ảnh ánh kiếm trước mắt đều phá diệt trong nháy mắt.

Chẳng qua, Cao Phong đã học thông minh, không cùng đối chiến với trọng kiếm của Trần Vũ, nhiều nhất là va chạm phía ngoài cạnh một chút.

Hả?

Trần Vũ đứng yên tại chỗ, đối mặt với hư ảnh ánh kiếm và bộ pháp tàn ảnh công kích liên tục, không khỏi nhướng mày.

Cao Phong áp dụng sách lược du đấu, hoàn toàn không chính diện đối chiến với hắn.

- Làm tốt lắm! Tiểu tử kia sử dụng bảo khí hạng nặng, tiêu hao rất lớn.

Trung niên râu cá trê khen ngợi.

Đám trưởng lão tông chủ Vân Nhạc môn đều nhíu mày, nếu tiếp tục như vậy, Trần Vũ sẽ rơi vào thế bị động.

- Du đấu sao?

Trần Vũ cười hắc hắc, thân hình đột nhiên nhoáng lên, biến mất tại chỗ, tốc độ quỷ dị kinh người.

Không ổn!

Vài đạo hư ảnh ánh kiếm Cao Phong chém ra đều vô hụt.

Tạo nghệ thân pháp của đối phương không hề thua mình, tại phương diện bạo phát tốc độ lại càng kinh người.

Chỉ trong nháy mắt, Trần Vũ đã đến bên cạnh hắn, hóa bị động thành chủ động.

- Trọng Kiếm Thành Cương!

Huyền Trọng kiếm trong tay Trần Vũ bạo lóe một tầng khí dao động màu xám bạc, nổi lên một loạt kiếm cương rực rỡ hình quạt.

“Vù...”

Kiểm cương hình quạt lấp lánh mang theo lực lượng vạn quân, quét ngang một khu vực.

Hô hấp Cao Phong thoáng đình trệ, thân thể cảm thấy áp lực nặng nề, đối mặt với loại công kích phạm vi nhỏ này, muốn tránh cũng không tránh được.

Tránh thế nào? Tốc độ của đối phương tuyệt đối nhanh hơn hắn.

- Kiếm Ảnh Hóa Hư!

Cao Phong quyết đoán, bảo kiếm trong tay liên tiếp chém ra hư ảnh kiếm ảnh, đối diện với kiếm cương hình quạt, tất cả đều bị hủy diệt trong chớp mắt.

Thế nhưng, lúc toàn bộ hư ảnh kiếm ảnh, một đạo kiếm ảnh mang theo hàn quang lạnh thấu xương đã xuyên qua Huyền Trọng kiếm, đánh thẳng tới.

Màn hư ảnh kiếm ảnh chỉ chớp mắt đã bức tới trước người Trần Vũ.

Một kiếm thật kinh diễm!

Thành viên của ba tông đều kinh thán thất thanh.

- Đây là...?

Trần Vũ thất kinh, Thiên Ảnh Kiếm Quyết của đối phương, không ngờ có thể tạo thành thủ đoạn gần như “huyền thuật” như vậy?

Từ thực hóa hư, từ hư sinh kiếm.

Một kiếm này, dưới sự che chở của tất cả những kiếm ảnh khác, chém tới trước mặt Trần Vũ với phương thức hoàn toàn không thể tin nổi.

Muốn tránh cũng không được!

Suy cho cùng, Trần Vũ thi triển trọng kiếm, một khi bị tiếp cận sẽ rất khó chống đỡ.

“Vù...”

Một kiếm như ý khiến Cao Phong thầm hô sáng khoái, sắc mặt hơi tái đi, hiển nhiên một kiếm này tiêu hao rất lớn.

- Hừ!

Đối mặt với một kiếm không thể tránh thoát, Trần Vũ nhếch miệng cười châm chọc, khiến Cao Phong mơ hồ cảm thấy bất an.

- Mở cho ta!

Cánh tay của Trần Vũ giống như một cái đồng thủ, sát khí lượn lờ cuồng khiêu, đập thẳng tới trước.

“Ầm...”

Đồng thủ trực tiếp nện lên bảo kiếm của Cao Phong, một luồng nội tức bá đạo và lực lượng khổng lồ khó có thể hình dung ập đến.

- Không...

Thân thể Cao Phong bắn ngược ra ngoài, thể không thể cản.

“Keng...”

Bảo kiếm rơi xuống đất.

Cánh tay cầm kiếm của Cao Phong đã không nhấc lên nổi, sắc mặt trắng bệch dọa người.

...

- Thời kỳ Thượng Cổ có một câu nói như vậy: “Vinh viễn không nên chiến đấu cận thân với Thê tu, bởi vì đó chính là ác mộng”.

Mao trường lão lâm bầm.

Một kích cuối cùng của Cao Phong, kiếm tẩu thiên phong (**), lúc cận thân chém xuống, hắn đã biết trước kết quả.

- Ngươi lại thua rồi.

Trần Vũ nhìn Cao Phong nói.

Thực ra, hắn còn phải cảm tạ Cao Phong, cùng giao phong với cao thủ kiếm đạo như vậy, khiến cho kiếm pháp của hắn có thể lĩnh ngộ tinh tiến.

Suy cho cùng, luận về tạo nghệ kiếm pháp, Cao Phong mạnh hơn hắn rất nhiều.

Vừa mới giao phong trong chớp lát, Thiết Cương Kiếm của Trần Vũ đã tiến bộ hơn hơn mấy ngày khổ tu, gần như bước vào cảnh giới đại thành.

- Lần tới lại lĩnh giáo...

Cao Phong hít sâu một hơi, chiến ý trên người vẫn không tiêu tan.

- Ngươi không cần ủ rũ. Đối phương kiếm tu công pháp Thê tu Thượng Cổ, lại sử dụng bảo khí hạng nặng, phát huy uy lực còn mạnh hơn Thu Nguyệt rất nhiều. Loại đối thủ như vậy, không thích hợp cận thân chiến đấu. Đợi đến khi ngươi tấn thăng Luyện Tạng kỳ, liền có biện pháp khác chế hấn.

Trung niên râu cá trê từ tốn nói.

- Đệ tử đã rõ.

Trong lòng Cao Phong chợt sáng tỏ.

Hắn hạ quyết tâm, đợi sau khi tấn thăng Luyện Tạng kỳ, tu vi công pháp lại tinh tiến, nhất định quay trở về khiêu chiến Trần Vũ.

- Ha ha, Trần Vũ, làm rất tốt!

Đám người Vân Nhạc tông chủ đều nở nụ cười, không tiếc lời tán dương.

Ba vị chủ lực Thu Nguyệt đều lộ vẻ mặt cực kỳ khó coi, biểu lộ kinh ngạc không thể tin nổi.

Trần Vũ vốn chỉ là “dự bị”, lại có biểu hiện chói mắt hơn ba người “chủ lực” bọn hắn quá nhiều.

- Đáng tiếc, nếu không phải trận đấu trước ta sợ ý...

Vạn Đông cùng tu luyện Vân Sát quyền, đáng về tiếc nuối.

Trận đánh cuộc giữa ba tông này, không những thu được khen thưởng phong phú, còn là một cơ hội để dương danh lập vạn.

- Việc này... Tông chủ sư thúc, vừa rồi đã thắng một trận có nhận được khen thưởng không?

Trần Vũ đứng trên đài, lại hỏi xác nhận một lần nữa.

Dựa theo tiêu chuẩn chủ lực, thắng một trận là có thể đạt được 3000 nguyên thạch thứ phẩm và một cân vãn thạch.

Đối với một đệ tử nội môn mà nói, tuyệt đối là khoản tài phú mê người.

Nhất là vãn thạch, dù có tiền cũng không mua được.

Vãn thạch này, nếu số lượng đầy đủ, dung nhập vào Huyền Trọng kiếm của Trần Vũ, nói không chừng có thể khiến phẩm chất của kiếm này tăng lên.

- Đương nhiên!

Vân Nhạc tông chủ mỉm cười một tiếng, nói:

- Nhất tông chi chủ như ta, sao có thể nói đùa. Nếu ngươi lại thắng một trận nữa, không chỉ được khen thưởng thêm một lần, bản tông còn có thể thỏa mãn một yêu cầu của ngươi trong điều kiện cho phép.

Vài tên trưởng lão còn lại đều cảm thấy buồn cười.

Trận chiến lần này, liên quan đến 200 cân vắn thạch và 300 cân Hoàng Đồng Tinh, giá trị cực kỳ khổng lồ.

Không chỉ giá trị, mà còn liên quan đến thể diện của Vân Nhạc môn.

Bốn đánh ba, nếu thua thì thể diện của Vân Nhạc môn biết đặt đi đâu?

Vì vậy, cao tăng của Vân Nhạc môn đều cực kỳ coi trọng trận chiến tiếp theo.

- Ta muốn Thanh Khí đan!

Thiếu niên trên đài quả quyết nói.

- Thanh Khí đan ư?

Vân Nhạc tông chủ và mấy vị trưởng lão đều sừng sốt.

- Là như vậy...

Mao trưởng lão giải thích nguyên nhân, cũng hung hăng trừng mắt với Trần Vũ một cái.

- Thì ra là thế.

Đám người Vân Nhạc tông chủ đều không khỏi giật mình. Xem ra, “Thanh Khí đan” này quả thật rất trọng yếu đối với Trần Vũ.

Nếu không đáp ứng, trận chiến tiếp theo, Trần Vũ rất có thể sẽ “tiêu cực ủ rũ”, thậm chí ảnh hưởng phát huy chiến lực.

- Chỉ cần ngươi có thể thắng, một viên Thanh Khí đan cũng không phải là vấn đề!

Vân Nhạc tông chủ đáp ứng.

- Ha ha, tiểu tử! Trận chiến tiếp theo, ngươi không có cơ hội.

Một tiếng cười thông thả từ sau lưng truyền tới.

Chẳng biết từ bao giờ, trên đài xuất hiện một thiếu niên lười biếng, đầu tóc rối bời như ổ gà, lời thoại lém lỉnh.

Ồ?

Trần Vũ thầm giật mình, thiếu niên này đột nhiên hiện thân, vậy mà hắn không cảm giác được.

- Phí Nhạc Thiên!

Thường Hiên ở bên cạnh Mao trưởng lão đột nhiên thốt lên.

- Phí Nhạc Thiên... Đệ tử chân truyền của Thiết Kiếm môn.

- Chuyện gì thế này? Phí Nhạc Thiên không phải đệ tử chân truyền Luyện Tạng kỳ sao?

Dưới đài, tất cả mọi người đều xôn xao.

- Căn tông chủ! Đây là ý gì? Đệ tử chân truyền của quý tông, sao lại tới tham dự cuộc chiến của Thông Mạch kỳ?

Sắc mặt Vân Nhạc tông chủ trầm xuống.

- Hừ! Lẽ nào quý tông muốn gian lận?

Mao trưởng lão cười lạnh nói.

- Hắc hắc, không phải gian lận.

Trung niên râu cá trê cười nói:

- Phí Nhạc Thiên tu luyện một môn bí công thất truyền, sau khi đến Luyện Tạng kỳ, cứ mỗi một lần tăng lên một tiểu cảnh giới, đều sẽ dùng phương thức tán công để giảm tu vi xuống một lần. Sau đó, lại cấp tốc đề thăng tới cảnh giới ban đầu, khiến cho nội tức công pháp càng trở nên tinh khiết, cường đại hơn.

- Có loại công pháp này ư? Tại sao chúng ta chưa từng nghe qua?

Đám người Vân Nhạc tông chủ kinh ngạc thốt lên.

- Ha ha, chuyện này chỉ có thể giữ bí mật. Nhưng chúng ta tuyệt đối không gian lận, không tin thì các ngươi có thể kiểm tra.

Trung niên râu cá trê cười thần bí.

Có thể thấy, môn bí công thất truyền kia dính đến một ít bí mật cấm kỵ, không thể nói với người ngoài.

Nhất thời, sắc mặt đám cao tăng Vân Nhạc tông chủ đều cực kỳ u ám.

Phí Nhạc Thiên kia là đệ tử chân truyền nổi danh lừng lẫy của Thiết Kiếm môn, dù tu vi rơi xuống giống Thu Nguyệt, nhưng cường độ nội tức và các phương diện khác, tuyệt đối lực áp cùng cấp.

Trọng yếu hơn, hẳn là đệ tử chân truyền, bất kể cảnh giới hay công pháp đều nắm trong tay.

- Tông chủ sư thúc.

Phí Nhạc Thiên lười biếng nói:

- Thực ra nên sớm để ta lên sân khấu, một mình đánh với bốn người bọn họ, có lẽ chơi càng vui hơn.

***

(*) Nhất lực hàng thập tuệ: lực lượng nghiền nát tinh anh.

(**) Kiếm tảo thiên phong: chiêu kiếm đặc sắc đến mức tận cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Cảm Tạ Quý Tông

Một đánh bốn ư?

Lá bài tẩy cường đại như Phí Nhạc Thiên lên sân khiến trên dưới Vân Nhạc môn đều cảm thấy nặng nề.

Khó trách, Thiết Kiếm môn dám khinh thường chỉ xuất chiến ba người, đánh với bốn người Vân Nhạc môn.

Thì ra tông này có nhiều lá bài tẩy như vậy, ba đệ tử lên sân, người sau mạnh hơn người trước.

Nghe khẩu khí của Phí Nhạc Thiên, cho dù một mình đánh với bốn người Trần Vũ cũng chẳng đáng gì.

- Một đánh bốn? Được, Thu sư muội, Vạn sư huynh... Mọi người cùng lên đài đi.

Trần Vũ cực kỳ vô sỉ cười một tiếng, kêu gọi ba người chủ lực Thu Nguyệt.

Bà mẹ...

Trường bối và đệ tử của ba tông môn đều sắp rơi cằm xuống đất.

Hắn thật sự muốn lấy bốn đánh một, như vậy cũng quá vô sỉ rồi.

Phí Nhạc Thiên nghe vậy, mặt cũng đen xuống, thậm chí khóe miệng còn hơi giật giật.

Hắn gần như muốn chửi ầm: “Bà mẹ ngươi! Ta nói một đánh với bốn người, không phải là để bốn người quần áo một mình ta, mà là lần lượt đánh với bốn người.”

Không chỉ thế, hắn nói vậy chẳng qua ra muốn khoe mẽ mà thôi, không ngờ gặp phải kẻ càng vô sỉ hơn.

- Ha ha... Nhạc Thiên nói đùa mà thôi! Đừng tưởng thật! Hơn nữa, ba vị kia đã thất bại đào thải, không thể tái chiến.

Trung niên râu cá trê cười ha hả lấp liếm.

Hắn thâm vuốt mồ hôi lạnh một phen, gặp phải người vô liêm sỉ như vậy, có lẽ Phí Nhạc Thiên cũng khinh thường suýt nữa không thu lại lời vừa rồi.

Ai bảo ngươi thích ngầu.

Trần Vũ thâm cười lạnh, chăm chú quan sát lá bài tẩy của Thiết Kiếm môn.

- Xú tiểu tử, đừng khinh thường, công pháp và cảnh giới của Phí Nhạc Thiên này vượt xa cấp bậc của ngươi.

Mao trưởng lão truyền âm nhắc nhở.

Phía đối diện, Phí Nhạc Thiên biểu tình lười biếng, ánh mắt lạnh lùng. Vừa rồi thiếu chút nữa bị tiểu tử vô sỉ này đem ra làm trò cười rồi.

Hắn nhất định phải thắng, còn là thắng nhẹ nhàng, khiến đối phương mất hết mặt mũi.

Đồng thời, bên tai hắn cũng vang lên truyền âm của tông chủ râu cá trê:

- Nhạc Thiên sư đệ, đừng khinh thường. Nếu chính diện đối chiến với người này, dù là ngươi cũng sẽ tổn không ít sức lực.

Trận chiến này quyết định kết quả thắng thua cuối cùng, thực sự quá then chốt.

Trung niên râu cá trê cũng không nhịn được, phải lên tiếng can dận.

- Ừm.

Phí Nhạc Thiên trở nên nghiêm túc, hắn đã nhìn qua trận chiến lúc trước, tất nhiên hiểu rõ ưu thế của Trần Vũ.

“Keng...”

Một đạo kiếm hoa như dải lụa vẽ lên trong không khí, hàn ý kiếm phong lạnh thấu xương lướt tới trước mặt Trần Vũ.

Thật nhanh!

Cảm nhận được luồng hàn ý ập tới, nhưng Trần Vũ hầu như không nhìn thấy rõ quỹ tích kiếm pháp của đối phương.

“Keng...”

Huyền Trọng kiếm của Trần Vũ vô thức vung lên, chém ra một đạo cầu vòng xám bạc, đẩy lùi kiếm của đối phương.

“Thịch thịch thịch...”

Trái tim nhảy lên, đột nhiên gia tốc.

Lúc này, phản ứng và tốc độ của Trần Vũ lập tức tăng lên một đoạn.

“Keng...”

Thanh bảo kiếm trong tay Phí Nhạc Thiên nổi lên vài tia hoa văn màu xanh nhạt, đan xen cùng một chỗ với Huyền Trọng kiếm, bắn ra từng tia đóm lửa.

- Bảo khí! Kiếm pháp của hắn cực kỳ cổ quái, rõ ràng va chạm với trọng kiếm của ta, nhưng lại nhẹ nhàng không hề chịu lực.

Thần sắc của Trần Vũ trở nên ngưng trọng.

Bất luận là tốc độ, kỹ xảo, hay cảnh giới, Phí Nhạc Thiên đều đạt tới cấp bậc mà Thông Mạch kỳ chỉ có thể ngưỡng vọng.

- Phản ứng không tệ! Mặc dù ta đã dùng kỹ xảo giảm bớt lực, nhưng tay vẫn có chút ê ẩm.

Phí Nhạc Thiên bất ngờ.

Vốn cho rằng một kiếm này có thể khiến Trần Vũ chật vật, kết quả không chiếm được tiện nghi gì.

Lực lượng của Trần Vũ thật sự quá lớn.

Nhất là khi Trần Vũ kết hợp với Huyền Trọng kiếm, kiếm này không chỉ đơn thuần cực kỳ nặng, mà còn có thể ngưng luyện nội tức, tăng cường cường độ công kích.

Hơn nữa, Trần Vũ không chỉ có lực lượng lớn, mà phản ứng cũng rất nhạy bén.

- Thú vị, có thể đánh một trận sáng khoái.

Phí Nhạc Thiên ngược lại vui vẻ.

“Vũ...”

Tàn ảnh chợt lóe, Phí Nhạc Thiên đột nhiên sử dụng tốc độ cực kỳ đáng sợ, cả người lẫn kiếm đều lao tới bên cạnh Trần Vũ.

“Vũ...”

Mắt thường chỉ thấy một đạo tàn ảnh ánh kiếm lướt quanh người Trần Vũ.

- Đây là kiếm pháp gì?

- Thân pháp thật quý dị, trong lúc thi triển kiếm pháp, căn bản không thể phân rõ đâu là kiếm, đâu là người.

Đệ tử của ba tông đều chăm chú quan sát, hô hấp như ngừng lại.

Thời khắc này, Trần Vũ gặp phải áp lực cực lớn, tàn ảnh ánh kiếm lấp lóe, không thấy bóng người ở đâu.

“Keng...”

Đột nhiên, tàn ảnh ánh kiếm va chạm với trọng kiếm của hắn, đóm lửa bắn tung tóe, sau đó lướt qua.

Lần này, sau khi ánh kiếm lóe lên, không hề rời đi, ngược lại chia làm hai đường.

“Vũ...”

Một đạo tàn ảnh ánh kiếm chém tới trước người Trần Vũ, còn một đạo khác thì lướt ra xa.

Trần Vũ né tránh không kịp, thậm chí ngay cả bóng người cũng không bắt kịp.

- Chuyện gì xảy ra?

- Công kích và bóng người đồng thời tách ra?

Các đệ tử đang xem chiến đều kinh hãi thất thanh, giống như nhìn thấy ma thuật.

- Quỷ Mị Kiếm Bộ!

Cao tăng của ba tông đều giật mình thốt lên.

Quỷ Mị Kiếm Bộ vừa là kiếm pháp, vừa là bộ pháp. Thân pháp và kiếm pháp dung hợp hoàn mỹ, tuyệt đối là võ học cực kỳ khó luyện.

“Keng...”

Tia tàn ảnh ánh kiếm rơi lên người Trần Vũ, đóm lửa bắn tung tóe. Thân ảnh của Phí Nhạc Thiên đã xuất hiện đằng xa.

- Cái gì?

Tiểu ý vừa hiện bên khõe miệng Phí Nhạc Thiên, lập tức liền động lại.

Trước ngực Trần Vũ nổi lên một tầng đường vân đồng xanh, giống như phác họa trên bắp thịt, quần áo bị phá vỡ, lưu lại một đạo vết ngắn màu xanh cực nhỏ ngoài thân.

Lúc này, không chỉ Phí Nhạc Thiên kinh sợ, ngay cả thành viên của ba tông cũng đều kinh hãi thất thanh.

- Kiếm pháp thật cao minh, dựa vào cảnh giới cao, phóng ra ánh kiếm nội tức cách không, đồng thời trong khoảng khắc phân liệt khỏi thân thể.

Trần Vũ lẩm bẩm.

Nhưng một kiếm này, không phải bản thể bảo khí, so với công kích trực tiếp thì yếu nhược hơn vài phần, hầu như không phá được phòng ngự của Đồng Tượng công.

- Trọng Kiếm Thành Cương!

Trái tim thần bí của Trần Vũ giữ lực, “Vù...” một tiếng, thân hình chợt trở nên mơ hồ.

Ngay lập tức, kiếm cương trắng lóa xòe ra một mảnh hình quạt, quét ngang khu vực của Phí Nhạc Thiên.

- Quý Mị Kiếm Bộ!

Phí Nhạc Thiên kinh hãi, ngay tại chỗ xẹt qua một đạo tàn ảnh ánh kiếm, cưỡng ép thoát ra từ bên trong màn kiếm cương như cuồng phong.

Mặc dù phản ứng nhanh, nhưng quần áo vẫn bị cắt vỡ một mảng lớn.

Suy cho cùng, Thiết Cương Kiếm của Trần Vũ gần như có thể tạo thành công kích di động phạm vi nhỏ.

- Vẫn còn giữ lại thực lực sao?

Phí Nhạc Thiên xuất hiện tại một vị trí khác, trên mặt lộ vẻ không thể tin nổi.

Cùng lúc đó, Cao Phong ở dưới đài cũng thất thanh hô to:

- Vừa rồi tiểu tử này chiến đấu với ta cũng không có tốc độ và uy lực như vậy...

“Keng keng keng...”

Trên Thí Kim Đài, hai bóng người, lúc thì đan xen, lúc lại tách ra, đóm lửa bắn tung tóe.

Rất nhanh, Trần Vũ lại lâm vào phòng thủ bị động, “Quý Mị Kiếm Bộ” của đối phương thực sự quá nhanh và tà dị.

Hắn chỉ thỉnh thoảng sử dụng kỹ xảo trái tim giữ lực, gia tốc bạo phát, như vậy mới có thể bức lui đối phương một chút.

- Trần Vũ! Người dùng bảo khí trọng kiếm, tiêu hao tuyệt đối lớn hơn ta. Chưa kể đến công lực cảnh giới của ta càng sâu, tuyệt đối có thể kiên trì lâu dài hơn người.

Thân hình Phí Nhạc Thiên biến ảo không ngừng, trên mặt mang theo nụ cười tự tin.

Hai người đều sử dụng bảo khí, nhưng Trần Vũ dùng trọng kiếm, hắn dùng bảo kiếm bình thường, càng nhẹ nhàng, nên tiêu hao cũng nhỏ hơn rất nhiều.

“Keng keng keng...”

Hai người cấp tốc giao phong, trong nháy mắt đã vượt qua một, hai trăm chiêu.

Thế nhưng, khiến cho Phí Nhạc Thiên, thậm chí cả Thiết Kiếm môn đều khiếp sợ là mặc dù Trần Vũ sử dụng bảo khí trọng kiếm, nhưng không hề có chút dấu hiệu cạn kiệt sức lực.

Mặt không đỏ, tim không đập mạnh.

Ngược lại, Phí Nhạc Thiên đã bắt đầu hô hấp vội vàng, trên trán loáng thoáng có thể thấy được vài giọt mồ hôi.

- Sao có thể như vậy?

Phí Nhạc Thiên kinh hãi, khó mà tiếp thu nổi.

Công kích của hắn căn bản không đủ thương được Trần Vũ, lại không thể chính diện đối cứng với trọng kiếm của đối phương.

Trọng Kiếm Thành Cương! Kiếm Võng Thiên Địa!

Chiêu thức trọng kiếm của Trần Vũ bỗng nhiên trở nên mãnh liệt, một mảnh kiếm cương bạo xạ, mở rộng phạm vi, đánh ra một vòng cương phong như sóng biển.

Không tốt... Phạm vi của kiếm chiêu...

Phí Nhạc Thiên biến sắc, thân hình cấp tốc lùi lại, thoát ly phạm vi của lưới kiếm.

“Phốc...”

Thế nhưng, một tia kinh phong kiếm cương vẫn lưu lại một vết máu trên người hắn.

Mặc dù chỉ là vết thương nhẹ ngoài da, nhưng hắn đã thực sự bị thương.

- Ha ha... kiếm pháp của Thiết Kiếm môn thật tinh xảo, Trần mỗ ngu dốt, chỉ miễn cưỡng ngộ được vài phần.

Trần Vũ cười lớn một tiếng.

Thì ra, sau khi trải qua giao chiến với hai đại thiên tài kiếm pháp Cao Phong và Phí Nhạc Thiên, Trần Vũ không ngừng rèn luyện, Thiết Cương Kiếm đại thành của hắn cũng đã hoàn toàn ổn định.

Thiết Cương Kiếm đại thành, kiếm cương có thể hình thành công kích phạm vi.

Dù thân pháp của Phí Nhạc Thiên cao minh cũng khó có thể né tránh công kích phạm vi. Suy cho cùng, thân pháp của hắn và Trần Vũ cũng không chênh lệch đến mức không hợp thói thường.

Sau đợt giao phong này, Trần Vũ đã bù đắp được khuyết điểm, không chỉ đồng thời lấy tĩnh chế động, còn thỉnh thoảng dùng “Kiếm Cương Hóa Vòng” để phản công.

Đương nhiên, loại chiêu thức mang tính phạm vi này, tiêu hao rất lớn, nếu như liên tục sử dụng, ngay cả Trần Vũ cũng có chút ăn không tiêu.

Mặc dù thỉnh thoảng thi triển, cũng đem tới hiệu quả lớn vô cùng, khiến Phí Nhạc Thiên càng thêm kiêng kỵ.

- Mẹ nó! Ta cũng tu luyện Thiết Cương Kiếm tới đại thành, vậy mà lúc Thông Mạch kỳ còn không được một nửa uy lực như vậy.

Một tên đệ tử nội môn của Vân Nhạc môn có chút không cam lòng lắm lắm.

Có người bên cạnh cười hỏi:

- Khí lực của ngươi có bằng một nửa hắn không?

-...

Người đó lại hỏi tiếp:

- Vũ khí của ngươi có nặng bằng một nửa của hắn không?

- Tốc độ, lực bạo phát,... của ngươi, có mạnh bằng một nửa hắn không?

-...

Tên đệ tử kia bị hỏi đến nghẹn họng không trả lời được.

Càng về cuối trận chiến, Trần Vũ càng đánh ổn định hơn, thân pháp cũng càng nhẹ nhàng linh hoạt.

Thiên phú Thể thuật, lại lần nữa tỏa sáng rực rỡ.

Giao phong với “Quý Mị Kiếm Bộ” của Phí Nhạc Thiên, Lăng Vân bộ của Trần Vũ cũng nhanh chóng tiến bộ, trong lúc mơ hồ đã chạm tới cảnh giới đỉnh phong.

- Thân pháp của Trần sư đệ, e rằng đã ổn định vượt qua ta rồi.

Nhạc Phong than thở.

Lúc trước, thân pháp của Trần Vũ tối đa chỉ sánh ngang với hắn, chỉ hơn ở tốc độ bạo phát quá mạnh mẽ.

Mà bây giờ, Lăng Vân bộ của Trần Vũ đã chân chính hoàn toàn vượt qua hắn.

Tiến bộ như vậy, không chỉ bởi thiên phú Thể thuật của Trần Vũ còn bởi vì “Quý Mị Kiếm Bộ” của Phí Nhạc Thiên cao siêu hơn hắn không chỉ một bậc.

Dưới áp lực giao phong này, Trần Vũ buộc lòng phải tiến bộ càng nhanh hơn.

- Mao trưởng lão, tên đệ tử này của ngươi thật đúng là quái thai.

Đám người Vân Nhạc tông chủ đều cảm thấy quái dị.

- Hắc hắc... Đây là thiên phú Thể thuật ngàn năm khó gặp. Đáng tiếc là Thể tu hiện nay đã sa sút.

Mao trưởng lão đắc ý nói, nhưng trong lời nói lại lộ ra một tia tiếc hận.

Thời gian nửa nén nhang sau.

“Keng...”

Kiểm trong tay Phí Nhạc Thiên cuối cùng cũng không chịu nổi áp lực trong lúc đối chiến với Trần Vũ, tuốt tay bay ra ngoài.

- Ta thua rồi.

Phí Nhạc Thiên đầu đầy mồ hôi, hô hấp nặng nề, cánh tay nắm kiếm cũng mất đi tri giác.

Hắn bại không phải bởi kỹ xảo không đủ, mà bởi vì thể lực không đủ.

Mặc dù hắn tận lực không đối chiến với Trần Vũ, nhưng thỉnh thoảng vẫn phải tiếp xúc, dù có thể giảm bớt lực, nhưng về lâu về dài cũng không gánh nổi.

- Ha ha! Đa tạ quý tông.

Gương mặt Trần Vũ rạng ngời, phát ra cảm tạ từ tận nội tâm.

Đánh thắng trận này, xem như hắn kiếm được đầy bồn đầy bát.

Hơn nữa, thông qua hai trận chiến với Cao Phong và Phí Nhạc Thiên, kiếm pháp cùng thân pháp của hắn đều tinh tiến, linh hội thêm nhiều thứ.

Đám người Thiết Kiếm môn, bao gồm cả vị tông chủ râu cá tre, đều lộ vẻ mặt khó coi.

- Xú tiểu tử! Được tiện nghi còn ra vẻ.

Mao trưởng lão cười mắng một câu.

Lúc này, Vân Nhạc tông chủ cũng đang trao đổi với Thủy Nguyệt phái.

- Đệ tử của quý tông hôm nay liên chiến, có chút mệt mỏi. Trận đánh cuộc của chúng ta, không bằng dời đến ngày kia đi.

Thủy Nguyệt tông chủ - mỹ phụ mặc cung trang cười nói.

- Hừ! Mỗi một cái gì? Rõ ràng thấy chúng ta cường thế, muốn kéo dài thời gian.

Đám người thế hệ trước của Vân Nhạc môn đều thâm bất mẫn.

- Ha ha... Trần sư diệt của quý tông quả thật “mạnh mẽ”. Những nữ đệ tử của bổn tông, tất nhiên phải suy nghĩ chút đối sách.

Thủy Nguyệt tông chủ mỉm cười, trên người tản ra một loại phong vận quyến rũ thành thực.

Vị nữ tông chủ này vậy mà dám thừa nhận bên mình kiêng kỵ Trần Vũ, đây là quang minh chính đại kéo dài thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Thu Hình Nhi

Đối mặt với hành vi kéo dài thời gian của Thủy Nguyệt phái, Vân Nhạc môn cũng không thể làm gì được.

Nam nhân cường ép sẽ bị người khác lăng mạ sỉ nhục. Nhưng nữ nhân cường ép đó chính là đặc quyền.

- Thủy Nguyệt phái này không biết muốn giờ trò gì đây.

- Các nàng dường như có chút kiêng kỵ thực lực của Trần sư diệt, tự cảm thấy không có phần thắng, nên mới nghĩ cách kéo dài..

Trưởng bối cao tăng của Vân Nhạc môn đều lộ vẻ lo lắng.

Sau trận chiến này, khẳng định Thủy Nguyệt phái đã nhận thức sâu sắc thực lực Thông Mạch kỳ của Vân Nhạc môn, chắc chắn sẽ suy nghĩ ra đối sách.

Nửa canh giờ sau.

Thiên Vân Điện.

Vân Nhạc tông chủ mặt đầy hồng quang, phát ra tướng thưởng cho mấy người đệ tử.

- Thắng một trận được 3000 nguyên thạch thứ phẩm, một cân văn thạch. Người bại cũng được thưởng 1000 nguyên thạch thứ phẩm.

Tông chủ áo lam cười nói.

Trong đại điện, còn có một ít trưởng lão cao tăng, còn có cả đệ tử chân truyền và đệ tử tinh anh.

Đối với khen thưởng lần này, đám đệ tử tinh anh đều cực kỳ động tâm.

Nhất là một cân văn thạch.

Trần Vũ thắng lợi hai trận, được 6000 nguyên thạch thứ phẩm, hai cân văn thạch.

Chẳng qua, tới tay hắn không phải nguyên thạch thứ phẩm, mà là 60 khối nguyên thạch chính phẩm lấp lánh tinh xảo.

Một viên nguyên thạch chính phẩm có thể đổi được 100 khối nguyên thạch thứ phẩm. Ở trong tông môn, có thể xem là “đồng tiền mạnh”, giá trị cao, mang theo bên người cũng tiện lợi.

Bên cạnh đó, hắn còn nhận được một mặt lệnh phù, bên trên khắc ấn ký thảo mộc.

Thu Nguyệt cũng được thưởng, thu được 3000 nguyên thạch thứ phẩm, một cân văn thạch. Dù nhận thưởng nhưng vẫn bầu môi mắt húng, có vẻ không đạt được mong muốn.

Hai người còn lại, Vạn Đông và Thạch Xuyên thì vẻ mặt xấu hổ không cam lòng, nhận lấy 1000 nguyên thạch thứ phẩm “khen thưởng an ủi”.

- Có thể đi Thảo Mộc Đường đổi “Thanh Khí đan” rồi.

Trần Vũ nắm chặt lệnh phù trong tay, vô cùng hài lòng.

Dựa theo lời của sư tôn, Thanh Khí đan còn trân quý hơn cả Uẩn Khí đan.

Hắn vốn dự định dùng Uẩn Khí đan để giao dịch, quyết tâm có được “Thanh Khí đan”.

Không ngờ, lần này ba tông tranh tài lại mang đến cho hắn cơ hội này.

Vừa đi ra khỏi đại điện.

- Trần Vũ!

Một thanh âm nữ tử quen thuộc truyền đến, không hề khách khí chút nào.

Hả?

Trần Vũ đưa mắt nhìn, liền thấy Thu Nguyệt, trong mắt nàng dường như mang theo một tia không cam lòng.

- Thu sư muội, người tìm ta có việc gì?

Trần Vũ ngạc nhiên hỏi.

Nữ nhân này là cháu gái trưởng lão, vẫn luôn kiêu ngạo vô cùng, lúc trước cũng khinh thường giao tiếp với Trần Vũ.

- Là ta tìm người.

Một thanh âm nữ tử trong trẻo êm tai từ sau lưng Thu Nguyệt truyền đến.

Bất chợt, một bóng hình xinh đẹp xuất hiện trước mặt Trần Vũ.

Đưa mắt nhìn kỹ, Trần Vũ không khỏi sinh ra một tia kinh diễm.

Nữ tử này mặc một thân váy áo bích lam, tóc dài buông xõa, không nhuộm bụi trần. Vóc người xinh đẹp cao ráo, thậm chí cao hơn Thu Nguyệt một cái đầu, có một loại khí chất khiến người khác phải ngưỡng vọng, giống như tượng nữ thần thánh khiết mà trang nghiêm.

Nhất là dung nhan yêu kiều, khí chất ôn nhu nho nhã, diễm tĩnh xuất trần, da thịt trắng tuyết.

Nữ nhân này không chỉ ngũ quan tinh xảo mà đôi mắt đẹp trong veo như hồ thu, linh vận tràn ngập, tựa như có một loại lực lượng nhìn thấu lòng người, khiến người đối diện không dám nhìn thẳng.

- Trời đất... là Thu Hình Nhi!

- Thu Hình Nhi? Đệ tử chân truyền, còn được xưng là đệ nhất mỹ nữ nội môn?

Vài tên đệ tử từ xa nhìn thấy mỹ nữ áo lam, vẻ mặt ngơ ngẩn thất hồn lạc phách.

- Đây là tỷ tỷ của ta, Thu Hình Nhi.

Thu Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, dường như rất bất mãn việc Trần Vũ nhìn chăm chăm tỷ tỷ mình.

- Ô ô, thì ra là Thu sư tỷ, không biết có việc gì?

Về mặt Trần Vũ có chút quái dị.

Hắn và Thu Nguyệt cũng không quen thuộc, càng không nói đến vị đệ nhất mỹ nữ nội môn xinh đẹp tao nhã tuyệt luân này.

Chẳng qua, dung nhan và thần thái của nữ nhân này quả thật khiến người nhìn mà trong lòng nở hoa. Không chỉ vóc người lẫm liệt, ngay cả khí chất cũng ôn nhu dịu dàng, điềm tĩnh thản nhiên, tuyệt đối là hình tượng yêu thích trong lòng đông đảo nam tử.

- Là như vậy, nghe nói Trần sư đệ nhận được hai cân vãn thạch, ta cũng vừa vận cần tinh luyện một thanh bảo khí, rất có nhu cầu cấp bách đối với tài liệu luyện khí tốt.

Thu Hình Nhi mỉm cười, tựa như một đóa hoa lê chớm nở.

Cảnh đẹp trong khoảng khắc này, khiến người nhìn hít thở không thông. Một tên đệ tử ở gần đó đều tròn tròn mắt.

- Thu sư tỷ cười rất đẹp, thật không hổ là đệ nhất mỹ nữ nội môn...

Trần Vũ cảm thấy cảnh đẹp ý vui, tim đập rộn ràng, bất giác buột miệng khen ngợi một câu.

Mỹ nữ trước mặt, bất kể là dung nhan hay khí chất, tuyệt đối đứng đầu trong tất cả những nữ đệ tử Vân Nhạc môn mà Trần Vũ từng gặp.

Mặc dù đám người Mục Tuyết Tĩnh, Thu Nguyệt cũng xinh đẹp, thế nhưng vì giới hạn tuổi tác, nên vẫn có chút ‘non’.

Mà Thu Hình Nhi đã mười bảy, mười tám tuổi, là giai đoạn hoàng kim đối với thiếu nữ, có thể bộc lộ vẻ đẹp hoàn mỹ nhất.

- Đồ háo sắc nhà ngươi!

Thu Nguyệt hét một tiếng, trên mặt tràn ngập tức giận, đưa tay ngăn cản Trần Vũ, dường như lo lắng hắn nổi lên ý đồ xấu xa.

- Ta chỉ ca ngợi! Ca ngợi đó, ngươi hiểu không?

Trần Vũ triệt để im lặng, không còn gì để nói.

Gặp phải mỹ nữ, ca ngợi một câu cũng bị xem là háo sắc?

- Hừ! Nhất định là ngươi có ý đồ không an phận với tỷ tỷ ta.

Thu Nguyệt tức giận nói.

- Thu Nguyệt, không được lỗ mãng...

Thu Hình Nhi vội vàng ngăn cản muội muội, lúc nghe thấy Trần Vũ khen, gương mặt điềm tĩnh cũng thoáng ửng hồng.

Quả thực, Trần Vũ là quang minh chính đại thưởng thức vẻ đẹp của nàng, ánh mắt trong suốt, không hề có ý khinh nhờn, ngôn từ ca ngợi cũng không quá phận.

- Được rồi! Ta hỏi ngươi, hai cân vãn thạch kia, ngươi có giao dịch hay không?

Thu Nguyệt cười lạnh nói.

- Vãn thạch? Rất xin lỗi...

Trần Vũ để lộ Huyền Trọng kiếm bên người, ý tứ đã rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn được nữa: Ta cũng muốn dùng vãn thạch tinh luyện vũ khí.

Không phải Trần Vũ kiếm có. Huyền Trọng kiếm của hắn vốn là luyện chế bảo khí trung phẩm thất bại, nếu như có tài liệu quý hiếm hơn, sau này chưa hẳn không thể đề thăng thêm một tầng.

- Hừ! Nhỏ mọn, ngươi muốn theo đuổi tỷ tỷ ta, ngay cả chút đồ vật cũng không bỏ ra nổi.

Thu Nguyệt cười lạnh khinh thường.

Theo đuổi tỷ tỷ ngươi?

Trần Vũ tức giận nói:

- Ta chỉ nhìn tỷ tỷ ngươi một cái, như vậy cũng gọi là muốn theo đuổi nàng? Ngươi nhìn ta bao nhiêu lần? Có xem là ngươi đang theo đuổi ta không?

- Ngươi... Ngươi cường từ đoạt lý!

Thu Nguyệt đỏ mặt, vô cùng tức giận, nội tức trên người dâng trào, thiếu chút nữa muốn động thủ.

“Vù...”

Thân hình Trần Vũ chợt lóe lên, dịch chuyển khỏi vị trí cũ, cười ha ha một tiếng, nói:

- Ta đi đây.

Không thể trêu vào, chẳng lẽ ta còn trốn không được?

Hai tỷ muội này là cháu gái của trưởng lão, một người trong đó còn là đệ tử chân truyền, đệ nhất mỹ nữ nội môn.

Kinh nghiệm mách bảo với Trần Vũ rằng: nữ nhân như vậy, tuyệt đối không thể trêu chọc.

Xa không nói, Mục Tuyết Tinh không phải là ví dụ trước mắt sao? Nàng mang đến cho Trần Vũ bao nhiêu phiền phức?

- Đây là Trần Vũ mà ngươi nói, người ngăn sóng dữ trong Cuộc chiến tranh đoạt sao? Người này, quả nhiên thú vị, nhìn bộ dạng của hắn, dường như chỉ sợ tránh chúng ta không kịp.

Thu Nguyệt cười một tiếng, ý vị hàm súc, đưa mắt nhìn bóng lưng Trần Vũ.

- Hừ! Người này chẳng qua khí lực lớn, da dày thịt béo, chờ đến ngày tranh tài Cuộc chiến tranh đoạt với Thủy Nguyệt phái, hắn nhất định sẽ bị nhảm vào, đến lúc đó xem hắn còn ra vẻ được không.

Thu Nguyệt bĩu môi nói.

...

Thảo Mộc Đường.

Trong một gian lâu các tỏa ra mùi thuốc. Trần Vũ đem cái lệnh phù trong tay giao cho một lão giả gầy nhom.

- Ừm, bằng vào lệnh phù này, ngươi có thể lĩnh một viên Thanh Khí đan.

Lão giả gầy nhom gật đầu.

Không lâu sau.

Lão giả mang tới một cái bình ngọc, có thể mơ hồ nhìn thấy một viên đan dược trong suốt màu xanh nhàn nhạt bên trong, bề mặt đan dược có một tầng gợn sóng.

- Đa tạ tiền bối.

Trần Vũ lấy được đan, mừng rỡ không thôi.

Trước khi đi, lão giả gầy nhom còn bổ sung một câu:

- Cẩn thận Cuộc chiến tranh đoạt ngày kia, ngươi nhất định sẽ bị Thủy Nguyệt phái nhảm vào.

Trần Vũ sững sờ, hôm nay lão giả này cũng tới xem Cuộc chiến tranh đoạt?

- Dám hỏi tiền bối, Thủy Nguyệt phái sẽ nhảm vào ta từ phương diện nào?

Trần Vũ hỏi.

- Ha ha, cụ thể làm sao ta biết được. Tất nhiên sẽ nhảm vào nhược điểm của ngươi. Ngươi thử ngẫm lại, bản thân có điểm yếu ở phương diện nào.

Lão già cười híp mắt nói.

Nghe vậy, trong lòng Trần Vũ có chút chấn động, vội vàng cảm tạ. Đối phương thoát nhìn không trả lời, nhưng kỳ thực đã điểm rõ phương hướng.

- Nhược điểm?

Trần Vũ lâm vào suy tư.

Ưu thế lớn nhất của hắn là lực lượng cường đại, phòng ngự cứng rắn, tốc độ thân pháp đều không có thiếu hụt.

Nhưng đột nhiên...

Trần Vũ đột nhiên nghĩ đến lúc tham gia Thi đấu Ngoại môn, khi đối mặt với hai loại bí thuật tinh thần của Nam Cung Lễ, hắn suýt nữa đã trúng chiêu.

...

Trở lại nơi ở.

Trần Vũ không nghĩ nhiều, lập tức ngồi xếp bằng, trực tiếp phục dụng Thanh Khí đan.

Khí tức hung lệ trong cơ thể hắn lẫn lộn một ít tạp chất, đây là nhân tố khiến bản thân mất cân bằng.

Phục dụng Thanh Khí đan.

Một luồng khí lưu khiến trái tim mát lạnh, từ trong bụng hòa tan ra, khiến tâm thần Trần Vũ trở nên yên tĩnh. Văn Sát nội tức trong cơ thể thoáng xao động, sau đó lại an tĩnh xuống.

Dược lực thần bí chậm rãi tản ra, dung nhập vào kinh lạc, thấm sâu tận huyết nhục.

- Thanh Khí đan, cần mất mười ngày nửa tháng mới có thể phát huy kỳ hiệu, không chỉ hóa giải lệ khí, thanh lọc kinh lạc, còn có thể chiết xuất nội tức...

Trần Vũ mừng rỡ.

“Ô...ô...ô...n...g!”

Trái tim trong cơ thể bỗng nhiên nhào tới một luồng “hấp lực” quen thuộc, dược lực của Thanh Khí đan liền cấp tốc hòa tan vào kinh lạc trong thân thể.

- Thật nhanh!

Trần Vũ thất kinh, hắn chỉ có thể khống chế vận chuyển Văn Sát nội tức, tiếp thu dược hiệu cường đại này.

Không đến nửa canh giờ.

Huyết nhục kinh lạc, bao gồm nội tức toàn thân Trần Vũ đều bị luồng dược lực mát mẻ kia “thanh tẩy” một lần.

“Tách tách...”

Từng giọt nước đen đục tản ra mùi hôi của huyết khí từ trên người Trần Vũ chảy ra ngoài.

Những giọt nước giống như máu đen này, bị cơ thể Trần Vũ bài tiết ra.

Cuối cùng, những giọt nước đen kia ngưng tụ thành một quả cầu máu đen, tỏa ra khí tức âm u lạnh lẽo kinh người, sau đó dần khôn cạn ngưng đọng thành “hắc huyết châu” lớn bằng đầu ngón tay.

- Như vậy cũng quá nhanh rồi.

Trần Vũ kinh ngạc, dược hiệu như vậy phải mất mười ngày nửa tháng để hấp thu, cuối cùng chỉ mất một ngày liền hấp thu sạch, hơn nữa hiệu quả còn tốt đến kỳ lạ.

Dưới “hấp lực” của trái tim thần bí, dược hiệu hầu như không bị tiêu tán chút nào.

Lúc này, Trần Vũ cảm thấy toàn thân thư thái, kinh lạc trong người tràn ngập sức sống dẻo dai. Văn Sát nội tức càng tinh thuần hơn vài phần, thậm chí vượt xa Thông Mạch hậu kỳ.

“Àm...”

Trần Vũ vung ra một quyền, sát khí quay cuồng, quyền lực giữa không trung hình thành đám mây đen nhàn nhạt hình măng xà.

Sát khí của hắn càng trở nên thuần khiết bá đạo.

E rằng hiệu quả của viên Thanh Khí đan này đối với hắn còn tốt hơn gấp đôi so với người bình thường sử dụng.

Đây là thứ gì?

Trần Vũ nhặt viên “hắc huyết châu” đọng lại trên mặt đất lên.

Vừa chạm vào châu này, liền cảm nhận được một luồng âm khí huyết lệ chấn nhiếp tâm hồn, khiến toàn thân Trần Vũ lạnh lẽo, sợ vỡ mặt.

Theo lẽ thường, người bình thường dù có kỳ ngộ ao máu như Trần Vũ, thậm chí phục dụng Thanh Khí đan cũng không có khả năng ngưng kết ra loại “hắc huyết châu” này.

Bởi vì người khác phục dụng đan dược phải mất mười ngày nửa tháng mới có thể phát huy được kỳ diệu hoàn toàn.

Như vậy, lệ khí cũng sẽ từ từ bị hóa giải, tiêu tán trong quá trình đó.

Trần Vũ nhờ có trái tim thần bí, trong nửa canh giờ, cường ép vận dụng hiệu quả đan dược tới mức tận cùng, hơn nữa hiệu quả hơn xa người thường, vì vậy mới có thể cơ duyên xảo hợp, ngưng tụ ra viên “hắc huyết châu” đáng sợ này.

Trần Vũ cảm thấy viên châu này không đơn giản nên cẩn thận giữ lại.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Đoàn Chiến Năm Người

Hai ngày sau.

Thành viên của ba tông Vân Nhạc môn, Thủy Nguyệt phái, Thiết Kiếm môn, lại lần nữa tập trung xung quanh Thí Kim Đài.

Hôm nay là ngày Vân Nhạc môn và Thủy Nguyệt phái tham gia Cuộc chiến tranh đoạt.

- Thiết Kiếm môn đã thua rồi, sao còn chưa đi?

Đám đệ tử Trần Vũ nhìn thấy bóng dáng đám người Thiết Kiếm môn đối diện, có chút khó hiểu.

Bên phía Vân Nhạc môn. Bốn đại chủ lực Trần Vũ, Thu Nguyệt, Vạn Đông, Thạch Xuyên và những đệ tử dự bị cùng tập trung một chỗ.

- Cuộc chiến tranh đoạt hôm nay, các ngươi phải cẩn thận, nhất là Trần Vũ!

Vân Nhạc tông chủ nhắc nhở.

- Ta sẽ cẩn thận.

Trần Vũ gật đầu xác nhận.

Thủy Nguyệt phái cố tình kéo dài hai ngày, trận chiến hôm nay, tất có chuẩn bị.

Hai ngày này, Trần Vũ vẫn luôn củng cố tu vi và công pháp, đồng thời tự nghiệm lại hai trận chiến đấu trước, nghiên cứu tâm đắc kiếm pháp và thân pháp.

Mặc dù không tiến triển trên diện rộng, nhưng các phương diện của Trần Vũ, đều tinh thuần như ý.

- Ngươi đeo cái này lên đi!

Vân Nhạc tông chủ không biết lấy đâu ra một cái dây chuyền thủy tinh, đưa cho Trần Vũ.

Trần Vũ không hỏi nhiều, đeo dây chuyền lên người.

- Há?

Trên dây chuyền truyền đến mùi hương nhàn nhạt của nữ nhân, đồng thời một tia cảm giác mát lạnh truyền vào trong não hải của Trần Vũ.

- Tròi! Đó không phải “Băng Tâm Chi Lệ” của tỷ tỷ ta sao?

Thu Nguyệt thấp giọng hô lên, nhìn chăm chăm mặt dây chuyền thủy tinh mà Trần Vũ đang đeo, lập tức nổi giận, chỉ thiếu chút nữa là xông lên đoạt lại.

Băng Tâm Chi Lệ? Của Thu Hình Nhi ư?

Trần Vũ kinh ngạc khó hiểu, tại sao dây chuyền này lại nằm trong tay tông chủ, còn giao cho mình.

- Nguyệt Nhi! Gia gia và tông chủ đã thương nghị với nhau, tạm thời cho Trần Vũ mượn sử dụng sợi dây chuyền này. Suy cho cùng, hắn cũng là một đại chủ lực trong Cuộc chiến tranh đoạt.

Thanh âm nhu hòa như chim hót từ phía sau vang lên.

- Thu Hình Nhi!

- Đệ nhất mỹ nữ nội môn!

Một thiếu nữ mặc váy dài, dáng vẻ dịu dàng điềm tĩnh, tóc mây buông xõa, từ trong đám người đi ra, dẫn đến một trận thấp giọng bàn tán.

Dung nhan hoàn mỹ tuyệt đối, cộng thêm dáng người là lướt như tiên nữ, khiến đám người chỉ có thể ngước mắt mà nhìn.

- Tỷ tỷ, sao người có thể cho tên thô bỉ này mượn “Băng Tâm Chi Lệ” được? Hắn là chủ lực, lẽ nào ta không phải?

Thu Nguyệt tức giận, bất nhẫn nói.

- Thu Nguyệt, người mặc cái giáp da này vào.

Vân Nhạc tông chủ khẽ cười một tiếng, đưa tới một kiện giáp da dành cho nữ, thiết kế tinh xảo.

Ánh mắt Thu Nguyệt sáng lên, mặc nhuyễn giáp vào, cười hì hì nói:

- Nhuyễn giáp bán bảo khí, cực kỳ vừa vặn. Cái này tặng cho ta sao?

- Chỉ cần người thắng lợi một trận. Nhuyễn giáp bán bảo khí này xem như là phí thuê “Băng Tâm Chi Lệ” kia.

Vân Nhạc tông chủ lại bật cười, nói.

- Thật tốt quá, nhuyễn giáp bán bảo khí này thuộc về ta là chắc rồi.

Thu Nguyệt cười híp mắt thành hai vầng trăng lưỡi liềm, hoàn toàn quên chuyện Trần Vũ đeo dây chuyền của tỷ tỷ.

- Trần Vũ, Cuộc chiến tranh đoạt hôm nay, người nhất định phải cẩn thận. “Băng Tâm Chi Lệ” ta cho người mượn, chưa chắc có thể phát huy tác dụng.

Thu Hình Nhi mỉm cười dịu dàng, nhẹ giọng nhắc nhở.

- Đa tạ Thu sư tỷ tương trợ.

Trần Vũ biểu đạt cảm kích, đồng thời cảm giác được phía sau lưng như bị đâm chọc.

Trong đám người, từng đạo ánh mắt đổ kỵ, ngưỡng mộ, cừu thị,... quét qua trên người Trần Vũ.

Cặp hoa tỷ muội Thu Hình Nhi, Thu Nguyệt vây quanh bên cạnh tên tân tú nội môn Trần Vũ, đây là cảnh tượng khiến người ta “căm ghét” bậc nào?

Nhất là Thu Hình Nhi, đệ nhất mỹ nữ nội môn, mỹ lệ thoát trần, có thể nói là nữ thần trong lòng công chúng.

Trong một nhóm người nào đó.

- Côn sư huynh! Người theo đuổi Thu mỹ nữ lâu như vậy, cũng không thấy tiến triển gì. Tên Trần Vũ này chẳng qua có chút biểu hiện trong Cuộc chiến tranh đoạt, vậy mà lại được mỹ nữ xem trọng.

Vài tên đệ tử nội môn trêu chọc.

Đứng giữa đám người là một nam tử áo tím, vóc người cao lớn, hai tay chắp sau lưng giấu trong tay áo, ngạo nghễ như hạc giữa bầy gà.

Nam tử áo tím này không mặc áo bào chế thức dành cho đệ tử, hiển nhiên cũng là đệ tử chân truyền giống Thất hoàng tử, Thu Hình Nhi.

- Không có khả năng!

Côn sư huynh cười ngao nghể, nói:

- Tầm mắt của Hình Nhi cao bao nhiêu, ta rất rõ ràng. Nàng không có khả năng xem trọng một tên nhà quê tư chất tầm thường.

Hắn có phán đoán của mình, tuyệt đối không dễ tin lời người khác.

Cùng lúc đó, ở một góc khác, có một đám đệ tử nội môn đang nói chuyện.

- Đoàn sư huynh, lúc còn ở ngoại môn, ngươi vừa gặp Thu Hình Nhi liền yêu thích, thậm chí trong trận thi đấu cuối cùng vào hai năm trước, ngươi còn nhường nàng một chút.

Bên cạnh Đoàn Kiều Long, một nam tử thanh niên thờ dài nói.

Hai người đều nhìn về phía Trần Vũ và Thu Hình Nhi.

- Làm ngươi trẻ nãi hai năm có đáng giá không? Thu Hình Nhi thân phận cao quý, thiên tư kinh người, sẽ không xem trọng ngươi.

Nam tử thanh niên không nhận được khuyên nhủ.

Hắn thực sự không đánh lòng, Đoàn Kiều Long đã sa vào lưới tình quá sâu rồi.

- Bây giờ chỉ cần nhìn thấy nụ cười của nàng từ xa, ta đã cảm thấy đủ rồi.

Đoàn Kiều Long cười khò một tiếng.

Hắn chợt nói sang chuyện khác, ngữ khí mang theo lo lắng:

- Ngược lại Trần sư đệ, ta sợ hắn sẽ chuốc lấy phiền phức, “Côn Lăng” trong đám đệ tử chân truyền, thực lực đứng trong đội ngũ hàng đầu, thủ đoạn rất cường ngạnh.

Đúng lúc này...

Vị mỹ phụ mặc cung trang của Thủy Nguyệt phái phía đối diện đứng lên.

- Kéo dài hai ngày, thật cảm thấy có lỗi. Cuộc chiến tranh đoạt hôm nay, vẫn dùng đệ tử Thông Mạch kỳ làm chủ, chẳng qua, thiếp thân cảm thấy có thể thay đổi một chút.

Thủy Nguyệt tông chủ lại cười nói.

- Đổi cái gì? Không biết Thủy Nguyệt phái muốn so tài như thế nào?

Vân Nhạc tông chủ cũng không cảm thấy ngoài dự liệu.

Mấy ngày nay, Cuộc chiến tranh đoạt giữa các tông vẫn luôn biến đổi đa dạng. Đầu tiên là cuộc chiến của đệ tử chân truyền, sau đó là chiến ba trận, chiến mười trận, gần nhất mới nghĩ đến việc tìm Thông Mạch kỳ luận bàn.

- Những trận chiến trước kia, đều là quyết đấu cá nhân, lấy thực lực cá nhân xưng vương. Thế nhưng, thế giới tông môn cũng không hề thái bình, thỉnh thoảng sẽ xảy ra chiến tranh giữa các thế lực. Dưới tình huống đó, tác dụng cá nhân sẽ rất nhỏ bé.

Thủy Nguyệt tông chủ nhẹ nhàng trần thuật.

- Ý của ngươi là...

- Lần này, hai tông chúng ta sẽ tổ chức một trận luận bàn đoàn đội, xem như kết quả Cuộc chiến tranh đoạt.

Trong mắt Thủy Nguyệt tông chủ lộ ra ý cười.

Luận bàn đoàn đội ư?

Ngươi của hai tông còn lại đều xôn xao.

Chẳng qua, vị Càn tông chủ để râu cá tre của Thiết Kiếm môn lại cười vui vẻ, tựa như đã sớm biết kết quả.

- Phương pháp chiến đấu như thế nào đây?

Vân Nhạc tông chủ thăm đề phòng.

- Rất đơn giản, hai tông chúng ta, mỗi bên phái ra một tiểu đội năm người, tiến hành quyết đấu đoàn đội. Đương nhiên, dẫn đội có thể phái ra một đệ tử Luyện Tạng kỳ, đây là đề nghị của khuyển tử nhà ta.

Thủy Nguyệt tông chủ vừa dứt lời, một nam tử áo trắng từ phía sau đoàn người đi ra.

Dịch Vân Phi!

Trần Vũ và đám đệ tử tinh anh của Vân Nhạc môn đều nhận ra người này.

Dịch Vân Phi là con ruột của vị tông chủ mỹ phụ kia, bất kể địa vị hay thân phận đều cực kỳ bất phàm.

- Các vị Vân Nhạc môn.

Dịch Vân Phi ôm quyền, phong độ nhẹ nhàng, nói:

- Dịch mỗ bất tài, hôm nay sẽ dẫn dắt tiểu đội năm người của bản tông cùng tiến hành cuộc chiến đoàn đội với các ngươì. Đương nhiên, trận chiến này không chỉ yêu cầu thực lực cá nhân, còn phải chú ý phối hợp giữa đoàn đội. Quý tông nên phái ra đầu lĩnh có tu vi tương đương với ta.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn lướt qua Trần Vũ, thoáng mang theo một tia lãnh ý.

Sau chuyến đi Vân Uyên sơn mạch, hắn càng hiểu rõ nội tình của Trần Vũ hơn, bao gồm cả kỳ ngộ ao máu.

Vì vậy, Dịch Vân Phi mới đề nghị tông chủ mẫu thân của mình, bố trí một trận chiến đoàn đội.

Đề nghị này, được cao tăng trưởng lão của Thủy Nguyệt phái nhất trí tán thành.

Suy cho cùng, thực lực cá nhân của Trần Vũ quá cường hoành, nếu đánh đoàn đội chiến có thể suy yếu lực lượng cá nhân, đồng thời thu hẹp phạm vi uy hiếp của mục tiêu, phần thắng càng lớn hơn.

- Đoàn đội chiến ư?

- Thủy Nguyệt phái thật biết nhiều trò, nhưng thoát nhìn cũng không có gì bất lợi với bên ta thì phải.

Đám trưởng lão cao tăng của Vân Nhạc môn bắt đầu truyền âm giao lưu.

Đề nghị của Thủy Nguyệt phái cũng không hề quá đáng. Trong thế giới tông môn, một vài thế lực có xích mích đấu tranh, thậm chí chiến tranh tông môn, rất cần lực lượng của đoàn đội.

- Thủy Nguyệt phái của chúng ta sẽ đặt cược một bình “Tứ Quỳnh Lộ”.

Mỹ phụ mặc cung trang lật tay một cái, lập tức xuất hiện một cái bình lưu ly thủy tinh.

Trong bình thủy tinh, có một chút huyết thanh màu tím, lấp lánh màu bồ đào, nổi lên bọt nước như mộng huyền.

- Tứ Quỳnh Lộ!

- Đây là đặc sản trong Thiên Trì của Thủy Nguyệt phái - Tứ Quỳnh Lộ. Linh dịch này có thể trợ giúp thể ngộ ý cảnh, đề thăng xác xuất đột phá Hóa Khí cảnh, thậm chí ngay cả với bản thân Hóa Khí cảnh cũng có ích không nhỏ.

Cao tăng Vân Nhạc môn đều cảm thấy giật mình.

Bình thường, Thủy Nguyệt phái sẽ không lấy ra Tứ Quỳnh Lộ này, lần này một hơi lấy ra một phần đủ cho mười người sử dụng.

- Bình Tứ Quỳnh Lộ này, đánh cược với 200 cân vãn thạch của các ngươì.

Thủy Nguyệt tông chủ cười nói.

Nghe vậy, cao tăng Vân Nhạc môn đều động tâm không thôi.

- Hắc hắc, mặc dù Thiết Kiếm môn chúng ta không tham gia, nhưng ở một bên đặt thêm tiền cược trợ hứng, hẳn vẫn có thể chứ?

Trung niên râu cá trê của Thiết Kiếm môn khẽ nhếch miệng cười.

Hắn vung tay một cái.

Trước mặt xuất hiện mấy khối vãn thạch, trọng lượng đạt tới 180 cân.

- Đây là phân nửa vãn thạch thắng của Vân Nhạc môn các ngươì lúc trước. Chúng ta đặt Thủy Nguyệt phái thắng! Nếu các ngươì thắng, 180 cân vãn

thạch này sẽ thuộc về các ngươi, nếu thua, chúng ta cũng muốn phân lượng vẫn thạch tương đương.

Càn tông chủ cười híp mắt nói.

Đặt cửa ư?

Cao tăng Vân Nhạc môn đều kinh ngạc.

Nhưng nếu làm như vậy, một khi Vân Nhạc môn thắng sẽ thắng hai phần, thua thì cũng thua hai phần.

- Chỉ cần thắng trận này, không những có thể đồng thời thu được Từ Quỳnh Lộ, còn có thể thu hồi vẫn thạch đã bị thua.

Cao tăng Vân Nhạc môn đều sáng mắt.

Phiêu lưu lớn, thu hoạch càng lớn.

- Được!

Vân Nhạc tông chủ lên tiếng, đáp ứng Cuộc chiến tranh đoạt đoàn đội này.

Bốn đội viên đã được chọn từ trước gồm: Trần Vũ, Thu Nguyệt, Thạch Xuyên, Vạn Đông.

Bây giờ, chỉ còn thiếu một đội trưởng đầu lĩnh Luyện Tạng kỳ. Tốt nhất tu vi tương đương với Dịch Vân Phi Luyện Tạng trung kỳ.

- Không bằng, để cho đệ tử Thường Hiền của ta xuất thủ, hẳn gần đây tu hành có chút thành tựu...

Mao trưởng lão thấp giọng nói.

Thường Hiền ư?

Đám người Vân Nhạc tông chủ đều nhìn về phía bên cạnh Mao trưởng lão, ánh mắt tập trung trên người thiếu niên áo đen.

Thường Hiền cũng là tứ sư huynh của Trần Vũ.

- Ừm, trong số Luyện Tạng trung kỳ, người này cũng có thể xem là lựa chọn không tệ.

Mấy vị trưởng lão đều lần lượt gật đầu.

Lúc không có người, Vân Nhạc tông chủ và mấy vị trưởng lão nhao nhao truyền thụ phương pháp phối hợp cho đám người Thường Hiền, đề xuất mấy phương án tác chiến.

Đúng lúc này.

Bên phía Thủy Nguyệt phái, năm tên đệ tử gồm hai nam ba nữ, bước lên Thí Kim Đài.

“Vù...! Vù...! Vù...”

Năm người Vân Nhạc môn, lấy Thường Hiền dẫn đầu, cũng nhảy lên sân đấu võ.

Hai bên đối mặt, quan sát lẫn nhau.

Đầu lĩnh Thủy Nguyệt phái là Dịch Vân Phi, trong số một nam ba nữ còn lại, một thiếu nữ mười lăm tuổi, dáng vẻ nhỏ nhắn chính là Trần Đình Nhi.

- Tiểu đường ca, thấy ta có kinh hỉ không? Người ta vốn chuẩn bị trùng kích Luyện Tạng kỳ, kết quả bị kéo đi tham gia Cuộc chiến tranh đoạt. Không bằng lát nữa ngươi cố ý thua trong tay ta... phần thưởng lần này thật quá mê người mà...

Trần Đình Nhi nhí nhảnh nói.

Cố ý thua ư?

Mấy phe nhân mã ở đây đều lộ vẻ mặt cổ quái.

- Không bằng ngươi thua đường ca. Chờ bốn tông trưởng thưởng, ta lại chia ngươi một nửa...

Trần Vũ cười ha ha nói.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Kiếm Trận Và Bí Dao

Đoạn đối thoại đùa giỡn của Trần Vũ và Trần Đình Nhi khiến cho toàn bộ thành viên của ba tông đều trợn mắt.

- Hai người này là đường huynh muội!

- Đợi lát nữa đoàn chiến, một người trong đó sẽ không cố tình bỏ chạy chứ?

Đệ tử của Vân Nhạc môn và Thủy Nguyệt phái đều xì xào bàn tán, có vẻ không quá tin tưởng hai người trên sân.

Ngược lại, cao tăng của hai tông môn thì vẻ mặt rất bình tĩnh.

Chiến đấu cấp bậc Thông Mạch kỳ, thật sự khó mà giấu giếm được bao nhiêu bí mật trong mắt cường giả Hóa Khí cảnh.

Thí Kim Đài.

Ánh mắt Trần Vũ đảo qua hai nữ một nam còn lại của Thủy Nguyệt phái.

Thiếu niên còn lại mi thanh mục tú, thần thái có một tia âm nhu nữ tính.

Trong hai nữ tử thì có một người dung mạo bình thường.

Thiếu nữ cuối cùng thì kinh diễm đến mức khiến người nhìn sáng mắt lên, đây là một thiếu nữ rất đặc biệt, thanh nhã hàm súc, mày liễu dài tận tóc mai, mắt như ánh sao, thuần mỹ động lòng người.

Ồ?

Trần Vũ cảm thấy nữ nhân này dường như có chút quen mắt.

Lúc này, thiếu nữ thanh nhã đang đặt một chiếc cổ cầm trước người.

- Thường huynh, Dịch mỗ từng nghe qua uy danh của người. Trận chiến hôm nay, hạnh ngộ hạnh ngộ.

Dịch Vân Phi ôm quyền cười một tiếng.

- Chỉ mong người đừng khiến ta thất vọng.

Thường Hiên vẻ mặt lãnh đạm, hơi hột đáp.

Vân Nhạc tông chủ mở miệng, tuyên bố:

- Quy tắc luận bàn giống như những lần trước. Đệ tử thất bại chịu thua, hoặc thoát ly Thí Kim Đài, sẽ bị đào thải khỏi trận đấu.

- Cho đến khi một bên thất bại, hoặc bị loại toàn bộ. Trên đài còn người của bên nào thì bên đó thắng.

Thủy Nguyệt tông chủ bổ sung.

Trận chiến này không phải chuyện đùa, quan hệ đến ván cờ của ba tông.

Ngay sau đó, Vân Nhạc tông chủ và Thủy Nguyệt tông chủ sẽ phụ trách tự mình phán quyết, giám sát lẫn nhau.

- Thường huynh, tiếp của ta một kiếm!

Dịch Vân Phi khẽ quát một tiếng, bảo khí hàn kiếm trong tay rời khỏi vỏ.

“Vù...”

Một đạo kiếm hình cung giống như sương lạnh phá vỡ không khí, mang theo một trận hàn khí chém thẳng về phía Thường Hiên.

Một kiếm này không đơn giản, vài tên đệ tử Thông Mạch kỳ còn lại của Vân Nhạc môn chỉ cảm nhận dư âm cũng cảm thấy da thịt phát lạnh, khí huyết đông cứng.

Đệ tử chân truyền, vừa ra tay liền hiển lộ uy thế, cách không một kiếm là có thể chém giết Thông Mạch kỳ.

- Thực lực của Dịch Vân Phi rốt cục mạnh đến mức nào, mỗi lần ra tay, lần sau luôn mạnh hơn lần trước. Lúc ở Vân Uyên sơn mạch, hẳn là chưa xuất hết toàn lực.

Trần Vũ thầm giật mình.

- Đến hay lắm!

Thường Hiền tay cầm trường đao, cũng là bảo khí hạ phẩm, thân đao rung lên, đánh ra một đạo ánh đao huyết ảnh kinh nhiếp tâm hồn.

Một luồng huyết khí giết chóc từ trên người Thường Hiền tán ra, khiến người xung quanh đều hãi hùng khiếp vía.

“Keng...”

Đạo Kiếm hình cung giống như hàn sương va chạm với làn sóng ánh đao huyết ảnh, sau đó xệt qua nhau, hai luồng huyết khí và hàn khí chạm nhau rồi nổ tung, không khí chấn động dấy lên cuồng phong, khiến cho mấy trượng xung quanh hai người đều trở thành khu vực “không thể tiếp cận”.

Trong khoảng khắc, hai đệ tử chân truyền giao phong mười mấy chiêu, hàn phong và huyết lãng (*) mạnh mẽ bức lui những đệ tử khác.

- Thật mạnh!

Những đội viên còn lại đều hít sâu một hơi, tạm thời không ra tay.

Trong trận chiến này, đao pháp của Thường Hiền bá đạo không gì sánh nổi, giết chóc lãnh khốc, càng đánh càng hung, trông mắt mờ hồ hiện lên một vằn máu.

Luận chiến đấu trực diện, Thường Hiền không hề e ngại.

Chẳng qua, kiếm pháp của Dịch Vân Phi cũng huyền diệu phi thường, hàn phong vô hình lặng lẽ ngưng kết huyết dịch trong cơ thể đối phương, khiến cho thân thể đối phương đông cứng, hành động trì trệ.

- Uy danh của Thường huynh quả nhiên danh xứng với thực, nếu như đánh tiếp, một hai trăm chiêu cũng khó mà phân thắng bại.

Dịch Vân Phi thông dong cười nhạt.

Trên thực tế, uy lực đao pháp của Thường Hiền khiến hắn giật mình không thôi. Nếu như cứng rắn so đấu thì e rằng bản thân cũng sẽ thua thiệt.

- Kết kiếm trận!

Dịch Vân Phi cấp tốc thoái lui, bỗng nhiên vung tay.

“Keng keng...”

Vừa dứt lời, hai đạo kiếm hoa tán mát hàn khí từ hai bên sườn phía sau xuyên qua, bỏ tới trước.

Chỉ thấy Trần Đình Nhi và thiếu niên âm nhu xuất thủ, mỗi người cầm một thanh bảo khí hàn kiếm, đánh ra hai đạo kiếm ảnh, cùng với Dịch Vân Phi tạo thành trận hình tam giác.

Thoáng chốc, hàn khí trên bảo kiếm trong tay Dịch Vân Phi, Trần Đình Nhi và thiếu niên âm nhu dung hợp cùng một chỗ, trong phương viên hai trượng, dấy lên một trận hàn khí lạnh buốt càn quét.

Trong đó, Dịch Vân Phi chính là hạch tâm của trận hình ba người này.

- Trảm!

Hắn vung một kiếm chém tới, mắt thường chỉ nhìn thấy một đạo sóng khí lạnh lẽo khổng lồ cuốn thẳng tới hai trượng trước mặt.

Uy thế của một kiếm này, ít nhất tăng thêm ba thành.

“Phành...”

Thường Hiền huy động trường đao trong tay, chém ra ánh đao huyết ảnh cuồng bạo, miễn cưỡng tiếp được một kiếm này, nhưng vẫn có chút chật vật, thân hình cấp tốc thoái lui hai trượng.

- Đây là... kiếm trận liên thủ!

- Khá giống phong cách “Thiên Thủy Hàn Kiếm Trận”.

Các trưởng lão của Vân Nhạc môn đều khẽ thốt lên.

Vân Nhạc tông chủ cười lạnh nói:

- Hai gã đệ tử khác gia nhập kiếm trận đều trang bị bảo khí, có thể duy trì liên tục được bao lâu?

Đệ tử Thông Mạch kỳ sử dụng bảo khí, vẫn có chút quá sức, tiêu hao rất lớn.

- Ha ha, hai đệ tử nội môn này đều là Thông Mạch kỳ đỉnh phong, có thể tấn cấp Luyện Tạng kỳ bất cứ lúc nào, công lực cực kỳ tinh thâm. Hơn nữa, “Kiếm Trận hợp kích” này tương hỗ lẫn nhau, có thể giảm bớt một hai thành tiêu hao.

Trong nụ cười mỉa mai của Thủy Nguyệt tông chủ có chút đắc ý.

- Giảm bớt một hai thành tiêu hao ư?

Vân Nhạc tông chủ gạt mình kinh hãi, tuy nhiên cũng không mất đi lòng tin.

Chỉ cần đám người Trần Vũ thủ vững, chờ hai tên đệ tử Thông Mạch kỳ gia nhập kiếm trận tiêu hao hết nội tức, lúc đó thắng lợi sẽ thuộc về Vân Nhạc môn.

- Ha ha, không chỉ có vậy.

Thủy Nguyệt tông chủ tràn ngập lòng tin, nói:

- Bảo khí của ba người này, đều sử dụng tài liệu chính là Thâm Hải Hàn Thiết. Bởi vậy, ba thanh bảo khí hàn kiếm này liên thủ bố trí kiếm trận, không chỉ uy lực tăng mạnh ba phần, mà còn có thể giảm bớt ba thành tiêu hao.

Lại giảm thêm ba thành?

Nghe vậy, rốt cuộc Vân Nhạc tông chủ cũng biến sắc.

Nói vậy chẳng phải là ba người kia liên thủ kiếm trận, có thể giảm bớt năm thành tiêu hao? Mức tiêu hao như vậy, gần như tiếp cận tiêu hao của bán bảo khí rồi.

- Kiếm trận này, chỉ mới là sát chiêu đầu tiên mà thôi.

Thủy Nguyệt tông chủ mỉm cười quỷ dị.

Vừa dứt lời.

“Keng...”

Tại một góc Thí Kim Đài chợt truyền đến tiếng đàn cầm gấp gáp, giống như kim xà nhảy múa, cuồng phong bạo vũ.

Trong tiếng cầm truyền đến một luồng lực lượng tinh thần, khiến huyết khí đối thủ nhột nhạt.

- Không ổn!

Năm tên đệ tử Vân Nhạc môn chỉ cảm thấy màng nhĩ ong ong, tiếng đàn dồn dập truyền đến, phác họa cảnh tượng đao kiếm sát phạt, truyền thẳng vào não hải.

Mặc dù dùng nội tức phong bế lỗ tai, nhưng vẫn bị tiếng đàn ảnh hưởng, chỉ còn lại sáu, bảy phần thực lực.

- Là nàng ta!

Trần Vũ nhìn về phía một góc, chỉ thấy thiếu nữ thanh nhã hàm xúc khẽ cong ngón tay, lúc gảy lúc búng, chấn động dây đàn.

Lực lượng của tiếng cầm như có linh tính, vòng qua người của Thủy Nguyệt phái, chỉ nhắm vào đệ tử Vân Nhạc môn.

Trần Vũ cảm thấy “Băng Tâm Chi Lệ” trên người tản ra một luồng thanh khí, bảo vệ tâm thần, triệt tiêu ảnh hưởng từ tiếng cầm.

Nhất thời, ngoại trừ Thường Hiên và Trần Vũ ra, rõ ràng ba người Thu Nguyệt, Vạn Đông, Thạch Xuyên đều bị ảnh hưởng, tâm thần bất an.

Mạnh như Thường Hiên cũng không thể bảo đảm bản thân hoàn toàn không bị quấy nhiễu.

Dù chỉ ảnh hưởng một chút, nhưng trong chiến đấu cùng cấp bậc như vậy, cũng đủ để ảnh hưởng thắng bại rồi.

Hướng chỉ.

Dịch Vân Phi thông qua kiếm trận, có thể đạt được ưu thế áp đảo tuyệt đối.

- Tiến lên!

Dịch Vân Phi, Trần Đình Nhi và thiếu niên âm nhu, mang theo uy năng của trận pháp, ép sát về phía đám người Vân Nhạc môn.

Mau lui lại!

Sóng kiếm hàn khí cuộn cuộn bức cho năm tên đệ tử Vân Nhạc môn liên tục bại lui.

Hàn Kiếm trận, tiếng đàn thần bí, hai thứ này phối hợp, đã đề thăng đến một cấp bậc cực kỳ khủng bố.

Ba người Thu Nguyệt ngay cả sức chống đỡ cũng không có.

- Lực lượng của tiếng đàn kia, vì sao lại cường đại mà huyền diệu như vậy? Đệ tử Thông Mạch kỳ tuyệt đối không thể làm được điều này.

Vân Nhạc tông chủ không thể tin nổi.

Đôi mắt sắc bén của hấn phóng ra linh thức, thăm dò thiếu nữ đang đánh đàn.

Kết quả phát hiện, nữ nhân này chẳng qua chỉ mới Thông Mạch hậu kỳ, còn chưa đột phá.

- Không cần nhìn.

Thủy Nguyệt tông chủ cười châm chọc, nói:

- Nữ nhân này có “Thiên Âm Mị Thể” được ghi chép trong cổ thư. Loại thể chất này có thiên phú cực lớn trên phương diện âm luật, ngoài ra còn có chút năng lực thần bí, chẳng qua tư chất này cực kỳ hiếm thấy, đến nay vẫn rất khó tìm ra mà thôi.

Thiên Âm Mị Thể!

Vừa nghe thấy mấy chữ này, liền biết thể chất này cực kỳ có ưu thế trên phương diện âm nhạc.

- Đáng tiếc, đàn cầm trong tay nàng không phải cấp bậc bảo khí, nói cách khác...

Thủy Nguyệt tông chủ thở dài.

Đột nhiên, thể cục trên đài lại thay đổi.

Năm tên đệ tử của Vân Nhạc môn, bao gồm cả Thường Hiền và Trần Vũ đều bị ép sát vào một góc.

- Hàn khí thật mạnh!

Mặc dù thể phách phòng ngự của Trần Vũ rất mạnh mẽ, nhưng bị hàn phong và hàn khí tràn đến, huyết dịch cũng bắt đầu ngưng trệ.

Ba người Thu Nguyệt thì càng thở dốc không ngừng, nội tức tiêu hao rất lớn, trên thân ngưng kết một tầng sương lạnh, động tác chậm chạp cứng đờ.

“Phịch...”

Thạch Xuyên bị một kiếm lạnh lẽo của Trần Đình Nhi bức ra khỏi Thí Kim Đài.

A...

Thân thể Thạch Xuyên đông cứng ngã xuống đài, lòng đầy cay đắng mà không làm gì được.

Thất bại chỉ là vấn đề thời gian.

Nội tức của hấn tiêu hao hơn phân nửa, huyết dịch khắp toàn thân đều sắp đông cứng.

- Hi hi, ta đánh bại một tên, lại thêm một tên nữa là ta được thưởng một kiện bảo khí rồi.

Trần Đình Nhi lộ vẻ mừng rỡ.

Nàng và thiếu niên âm nhu kia lại ép về phía Thu Nguyệt và Vạn Đông.

- Trọng Kiếm Thành Cương.

Trần Vũ vận dụng Huyền Trọng kiếm, chém ra một mảnh kiếm cương trắng lóa, liên thủ với Thường Hiên, ngăn cản Dịch Vân Phi cường thế áp bách.

- Trần Vũ, ta sẽ đá ngươi rớt xuống đài trước mặt mọi người nhanh thôi.

Dịch Vân Phi thầm đắc ý trong lòng.

Lúc này, hắn lấy một địch hai, vững vàng chiếm thượng phong.

Nếu không phải Thường Hiên mạnh mẽ hơn dự tính và Thiết Cương Kiếm của Trần Vũ sở trường phòng thủ, đồng thời tiếng cảm ứng rất ít ảnh hưởng đến hai người, e rằng bên bọn họ đã sớm giành được thắng lợi.

Dịch Vân Phi không vội vàng, hắn muốn từ từ hành hạ hai người, sau đó mới giành thắng lợi.

- A...

Lại một tiếng hét vang lên.

Thu Nguyệt đã bị Trần Đình Nhi và thiếu niên âm nhu bức rơi xuống khỏi Thí Kim Đài.

Mặc dù nàng có nhuyễn giáp bảo khí cũng không làm nên chuyện gì.

Hàn khí rét lạnh của kiếm trận và tiếng đàn công kích, căn bản không thể phòng được.

- Trần sư đệ!

Thường Hiên từ đầu đến cuối vẫn luôn trầm mặc ít nói, bỗng nhiên lên tiếng:

- Ở đây giao cho ta, ngươi dẫn theo Vạn Đông đi giải quyết nữ tử đánh đàn kia. Nhớ kỹ, không nên tới gần ta!

Cái gì?

Nơi này giao cho ngươi?

Trần Vũ kinh ngạc, vẻ mặt không thể tin nổi.

Một khắc sau, kinh biến xuất hiện.

- Huyết Cuồng Bí Đạo!

Thường Hiên quát lớn một tiếng, đôi mắt tràn ngập huyết sắc, lúc xanh lúc đỏ, trên người chột hiện khí lưu huyết sắc.

“Ồ...ồ...ồ...n...g!”

Từng đạo đạo phong huyết sắc bá đạo mà cuồng bạo múa thành một con lốc đao, quét ngang phương viên một hai trượng.

“Keng keng keng...”

Con lốc huyết sắc đáng sợ này nhanh chóng xé tan luồng sóng kiếm hàn khí từ “kiếm trận ba người” thành mảnh vụn.

Cái gì?

Đây là đao pháp gì?

Dịch Vân Phi giật mình kinh hãi, nhìn Thường Hiên bùng nổ giống như phát cuồng, chỉ thấy con lốc huyết sắc đáng sợ kia đi đến đâu, nơi đấy đều vỡ vụn nát bấy.

Bề mặt kim thạch cứng rắn của Thí Kim Đài cũng phủ lên một tầng bột phấn huyết sắc.

- Nhanh phòng thủ! Ổn định kiếm trận!

Dịch Vân Phi kinh hô, cấp tốc ra lệnh cho Trần Đình Nhi và thiếu niên âm nhu tập trung lại.

“Phốc... Phốc... Phốc...”

Ba thanh bảo khí hàn kiếm vấy ra từng đợt sóng kiếm lạnh lẽo, tạo thành một con lốc băng phong, lúc này mới chặt vật cản lại “Huyết Cuồng Bí Đạo” của Thường Hiên.

- Thật mạnh!

Trần Vũ nhìn Thường Hiền điên cuồng bùng nổ mà sợ hãi.

Hắn không dám dừng lại, vội vàng mang theo Vạn Đông vòng qua khu vực này, giết tới khu vực thiếu nữ đánh đàn và thiếu nữ bình thường bảo vệ ở bên cạnh nàng.

- Huyết Cuồng Bí Đạo? Làm sao có thể?

Thế cục đột biến, khiến Thủy Nguyệt tông chủ giật mình thốt lên.

- Ha ha! Quý tông có thể bố trí nhiều thủ đoạn như vậy, Vân Nhạc môn chúng ta há lại không có đòn sát thủ?

Vân Nhạc tông chủ cười một tiếng sáng khoái.

Sở dĩ chọn Thường Hiền dẫn đội, cũng là vì nhìn trúng điểm này.

Mao trưởng lão cao giọng nói:

- Không phải ta bốc phét, nhưng đồ nhi của ta, một khi sử dụng “Huyết Cuồng Bí Đạo” vài tên Luyện Tạng kỳ bình thường cũng không phải đối thủ. Nếu không phải quý tông bố trí kiếm trận lợi hại như vậy, một mình hắn là đủ diệt tiêu đội năm người các ngươi rồi.

***

(*) Huyết lãng: sóng máu.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Vị Hôn Thê

Bộ dạng đặc ý của Mao trưởng lão khiến người của Thủy Nguyệt phái đều lộ vẻ mặt âm trầm.

Lúc này, Thường Hiền thi triển “Huyết Cuồng Bí Đạo”, đôi mắt huyết hồng, điên cuồng múa đao, vòng lốc xoáy bắn ra ánh đao khắp nơi, giống hệt Sát Thần.

Trong mắt hắn chỉ còn sót một tia lý trí, đó là nghiền nát hủy diệt hết thảy mọi thứ xung quanh.

Kiểm trận của ba người Dịch Vân Phi phải khó khăn lắm mới ngăn cản được công kích như phát cuồng của Thường Hiền.

Trần Vũ và Vạn Đông được nhắc nhở từ trước, cũng đã sớm kéo giãn khoảng cách với Thường Hiền.

- Trận chiến này đã không còn ý nghĩa nữa.

Vân Nhạc tông chủ cười nhạt nói.

- Chỉ bằng vào thực lực của một mình Trần Vũ đủ để quét ngang hai nữ nhân kia rồi.

Mấy vị trưởng lão cũng gật gù tán thành.

Cán cân thắng lợi đang nghiêng về phía Vân Nhạc môn.

- Chớ đắc ý vội, Trần Vũ có thể thành công hay không còn chưa biết, nhưng loại bí thuật Huyết Cuồng Bí Đạo này mặc dù có thể kích phát tiềm năng, tăng cường chiến lực trên diện rộng, e rằng trả giá cũng không nhỏ. Có lẽ, không thể kéo dài được bao lâu. Nếu không thì tại sao các ngươi không sớm dùng từ trước.

Khóe miệng Thủy Nguyệt tông chủ nhếch lên một tia châm chọc.

- Hắc hắc! Huyết Cuồng Bí Đạo trời sinh thích hợp để lật ngược tình thế, thi triển nó lúc quá nhiều người, ngược lại sẽ bất lợi. Hơn nữa, cơ hội thắng của chúng ta cũng không phải trên người Thường Hiền.

Mao trưởng lão khinh thường nói.

Quả thực, khả năng duy trì Huyết Cuồng Bí Đạo kém xa kiếm trận của ba người Dịch Vân Phi.

Nhưng lúc này, tin rằng với thực lực của Trần Vũ, đủ để nghiền ép đám người còn lại của Thủy Nguyệt phái rồi.

Như vậy, thế cục trên sân, đã quá rõ ràng.

Thắng bại không quyết định bởi Huyết Cuồng Bí Đạo hay kiếm trận của ba người, mà nằm trên người Trần Vũ.

- Ha ha... Nếu quý tông ký thác hi vọng thắng lợi trên người đứa trẻ này, vậy thì khiến các ngươi thất vọng rồi.

Thủy Nguyệt tông chủ cười một tiếng kiêu mi, dáng vẻ tựa như đã nắm chắc phần thắng.

Vừa dứt lời, chỉ thấy thiếu nữ thanh nhã ngồi ở góc đài cong ngón tay như hoa sen, đột nhiên bùng lên dây đàn.

Đôi mắt trong suốt lạnh lùng nhìn Trần Vũ, chậm rãi gảy lên dây đàn.

Ngay lập tức, một tiếng đàn tang thương vang vọng khắp Thí Kim Đài, lúc to lúc nhỏ, lúc trầm lúc bổng, khiến tâm thần người khác trở nên xoay chuyển nhộn nhạo.

- Tiếng cầm này...

Trần Vũ và Vạn Đông đang xông về phía nữ tử đánh đàn, chỉ cảm thấy Vân Sát nội tức trong cơ thể xao động, bất an một cách kỳ lạ.

Sát khí trong nội tức cũng đảo loạn, thậm chí khiến tâm linh sinh ra một tia cuồng bạo.

“A...”

Vạn Đông bỗng nhiên đau đớn, bị tiếng cầm ảnh hưởng rất lớn.

Lúc này, mười thành thực lực của hắn, thậm chí còn không phát huy được ba bốn thành. Phần lớn tâm lực và nội tức đều tập trung đối kháng với tiếng đàn sâu thẳm mà quỷ dị kia.

Càng đến gần, loại ảnh hưởng này càng mạnh.

Với trạng thái của Vạn Đông, nếu như chân chính tiếp cận nói không chừng sẽ có nguy cơ khiến Vân Sát nội tức phản phệ.

Trần Vũ thì đứng yên bất động, thân thể cũng theo tiếng đàn mà chấn động.

- Hừ! Với trạng thái này của các ngươi, một kiếm của ta có thể xử lý một tên.

Thiếu nữ dung mạo phổ thông bên cạnh thiếu nữ đánh đàn chợt cười lạnh, tay cầm nhuyển kiếm thủ hộ thiếu nữ đánh đàn.

- Đây là tiếng đàn gì?

- Vạn Đông và Trần Vũ đều bị ảnh hưởng, tiếng đàn này hình như đặc biệt nhắm vào người tu hành tà công hoặc sát công.

Bên phía Vân Nhạc môn, mọi người đều ồ lên.

Tiếng đàn sâu thẳm quỷ dị không chỉ ảnh hưởng đến hai người Trần Vũ, còn gián tiếp ảnh hưởng đến Thường Hiền ở phía xa đang thi triển Huyết Cuồng Bí Đạo.

Mặc dù Thường Hiền đang điên cuồng múa đao, nhưng trên mặt đã bắt đầu vận vẹo khó chịu.

Cũng may, tiếng cầm càng gần càng uy lực cho nên chủ yếu là hai người Trần Vũ bị ảnh hưởng.

- Thiếp thân từ chỗ khuyển tử biết được, Trần Vũ thông qua kỳ ngộ ao máu, mượn ngoại lực cưỡng ép để thắng tới Thông Mạch hậu kỳ, cảnh giới bất ổn, thể nội ẩn chứa khí tức hung lệ...

Trong đôi mắt mỹ lệ của Thủy Nguyệt tông chủ chợt lóe một tia hàn quang.

Nghe vậy, Vân Nhạc tông chủ và vài tên trưởng lão đều khẽ biến sắc.

Hiển nhiên, tiếng đàn của Thủy Nguyệt phái là đặc biệt nhắm vào Trần Vũ - chủ lực cường đại của Vân Nhạc môn.

Vạn Đông tu luyện Vân Sát quyền, nên “tiện thể” bị nhắm vào.

- Ha ha... Trần Vũ! Tu vi cảnh giới của ngươi bất ổn, khí tức hung lệ trong cơ thể có thể bị phản phệ bất cứ lúc nào!

Trong lòng Dịch Vân Phi sáng khoải vô cùng.

Cuộc chiến tranh đoạt này, thực tế do một tay hấn thúc đẩy. Hấn muốn thông qua phương thức này khiến Trần Vũ bị phản phệ, thậm chí tẩu hỏa nhập ma.

Hấn không cho phép bất kỳ kẻ nào nhúng chàm Sở Uyển Ngọc.

Nhất là Trần Vũ, bởi vì hắn là vị hôn phu của Sở Uyển Ngọc, là đại tình địch số một.

Trên Thí Kim Đài.

Vạn Đông giãy dựa thõng khỏ, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh, bước chân đình chỉ.

Còn Trần Vũ, lúc mới đầu thì thân thể có chút chấn động, về sau thì mặt không biểu tình, từng bước tiến tới gần nữ tử đánh đàn, bước chân trầm ổn.

- Hấn... Không ổn!

Thiếu nữ cảm nhuyến kiếm bên cạnh nữ tử đánh đàn lập tức biến sắc.

Sao lại như vậy? Trần Vũ có vẻ không ảnh hưởng quá lớn?

“Vũ...”

Thân hình Trần Vũ đột nhiên vọt lên, giống như con báo, nhắm thẳng về phía hai nữ tử trước mặt.

Tuyệt đối không thể!

Một màn này, khiến đám người Thủy Nguyệt tông chủ đều hô lên thất thanh.

- Tại sao hắn không bị ảnh hưởng?

Sắc mặt Thủy Nguyệt tông chủ biến đổi không ngừng. Từ khi bắt đầu Cuộc chiến tranh đoạt, đây là lần đầu tiên nàng lộ ra biểu tình kinh hoàng.

- Trên người Trần Vũ có hai tầng bảo hộ. Thứ nhất là “Băng Tâm Chi Lệ”, có thể che chắn tâm thần. Một tầng khác, đó là hai ngày trước hắn đã phục dụng Uân Khí đan, được lực vẫn còn trong cơ thể, có thể giúp hắn áp chế khí tức hung lệ phản phệ.

Vân Nhạc tông chủ cười nói.

- Hắc hắc... Các ngươi có thể tính toán như vậy, chúng ta há không thể không có phòng bị?

Mao trưởng lão cũng đắc ý cười một tiếng.

Cuộc chiến tranh đoạt này liên quan đến lợi ích và thể diện của hai môn phái, cho nên tính toán tầng tầng bất tận.

Thực ra, phân tích của Vân Nhạc tông chủ vẫn còn thiếu một điểm.

Đó là trong cơ thể Trần Vũ có trái tim thần bí, có thể áp chế hết thảy lực lượng hỗn loạn trong người.

Hơn nữa, dược hiệu của Thanh Khí đan đã sớm bị Trần Vũ hấp thu hoàn toàn, hiệu quả càng tốt hơn.

Nói cách khác, bây giờ hắn căn bản không tồn tại bất kỳ tai họa ngầm nào. Ngược lại, Vân Sát nội tức trong cơ thể hắn còn tinh thuần hơn Vạn Phong tu vi Thông Mạch kỳ đỉnh phong.

“Vũ...”

Trần Vũ chỉ nhảy vài cái đã bức tới trước mặt hai nữ tử kia.

Mà lúc này, uy lực của tiếng đàn cũng đạt tới cực hạn.

Cũng may, “Băng Tâm Chi Lệ” đeo trên người Trần Vũ tản ra khí tức mát lạnh, thấm sâu vào tâm thần, khiến cho linh đài (*) thanh minh, tinh táo dị thường.

Đặc trưng lớn nhất của tiếng cầm là có thể ảnh hưởng đến tâm thần, lại bị “Băng Tâm Chi Lệ” khắc chế vài phần.

“Thịch thịch thịch...”

Trái tim trong ngực nhảy vang trầm ổn, Vân Sát nội tức giống như dòng suối chảy siết, vận chuyển khắp cơ thể, mãnh liệt mà không mất đi sự linh hoạt.

- Không ổn!

Hai nữ tử biến sắc.

- Ha ha... Ta tới rồi đây!

Trần Vũ cười lớn một tiếng, nhảy lên tung một cước, đập tới cổ cầm.

Cổ cầm này là đầu sỏ gây họa, nếu không bởi vì nó, lúc trước Vân Nhạc môn cũng không thua chóng vánh như vậy.

- Sờ sư tỷ! Ta tới cản hấn!

Thiếu nữ dung mạo phổ thông vung nhuyển kiếm trong tay lên, nội tức như nước chảy dâng trào, thế như kinh đào, quét về phía Trần Vũ.

Ồ?

Trần Vũ cảm thấy ngoài dự liệu, thực lực của thiếu nữ này hẳn là đã tiếp cận Luyện Tạng kỳ rồi.

- Đồng Tượng công!

Hắn thân nhiên không sợ hãi, vươn ra đồng thủ, tiện tay ngăn cản một kiếm của đối phương.

- Đồng cước!

Một cước của Trần Vũ vẫn đánh tới cổ cầm trước mặt thiếu nữ thanh nhã.

- Không!

Thiếu nữ thanh nhã hoa dung thất sắc, một cước của Trần Vũ mang theo lực lượng khổng lồ và nội tức bá đạo, chuẩn xác đánh trúng cổ cầm.

“Àm...”

Tiếng đàn im bật, cổ cầm vỡ thành từng mảnh, nữ tử thanh nhã kinh hô, thân sắc bi thống vô cùng, nỗ lực bảo vệ cổ cầm.

Kết quả, cả người lẫn đàn đều bị Trần Vũ đập ra khỏi Thí Kim Đài.

Một màn này, khiến mọi người nhìn mà ngẩn người.

- Ngươi... ngươi hủy cầm của ta?

Nữ tử thanh nhã rơi xuống đài, đôi mắt u lãnh nhìn Trần Vũ, ánh mắt tràn ngập oán hận.

Trần Vũ ngạc nhiên: không phải chỉ là một cái đàn thôi sao, ngay cả ngươi cũng bị ta đập, huống chi là đàn?

- Vũ ca, nàng là vị hôn thê của ngươi đấy!

Phía sau, Trần Đình Nhi hô to, mặt đầy kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm.

Cái gì?

Vị hôn thê?

Trần Vũ không khỏi nhìn kỹ nữ tử thanh nhã một lần nữa, chỉ thấy nàng dáng vẻ uyển chuyển hàm súc, lúc này tâm trạng bi phần vô cùng, có vẻ rất giống với nữ tử trong bức tranh của mẫu thân.

- Ngươi... ngươi là Sở Uyển Ngọc?

Trần Vũ áp ứng, có chút lắp bắp, nghĩ tới hành động vừa rồi của mình, trong lòng có chút thấp thỏm.

Một cước đập bay vị hôn thê?

Nếu để cho mẹ hấn, Liễu Văn biết được, còn không lột da hấn?

- Trần Vũ! Ngươi dám hủy “Lạc Hà Cầm” yêu thích của ta, nó là trân tàng duy nhất gia gia để lại cho ta sau khi qua đời.

Sở Uyển Ngọc cắn chặt răng, gương mặt lạnh lùng ôm hận.

Sở Uyển Ngọc bị đối phương đập xuống đài, nàng cũng không ghi hận, dù sao thì bây giờ cũng đang so tài. Nhưng người này lại dám làm hỏng Lạc Hà

Cầm mà gia gia tặng nàng, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Ngay lúc Trần Vũ im lặng không biết nói gì, chợt có một tiếng hét từ sau lưng truyền đến.

- Tiểu tử chết đi! Uyển Ngọc chắc chắn sẽ không gả cho loại người bạo lực cuồng như ngươi.

Thiếu nữ dung mạo phổ thông ở sau lưng cầm nhuyễn kiếm đâm về phía Trần Vũ.

“Phành...”

Trần Vũ nâng một chân lên, Đồng Trượng công bộc phát, đá cả người lẫn kiếm xuống đài.

- A...

Nữ tử hét lên, cánh tay tê rần, bay ra khỏi Thí Kim Đài.

Thành biên ba tông có mặt tại hiện trường đều chìm vào tĩnh mịch.

Liên tục đá rơi hai thiếu nữ, Trần Vũ xuất cước rất dứt khoát.

- Nếu ngay cả vị hôn thê cũng đã bị đập ra ngoài, thêm một nữ tử nữa cũng không nhiều.

Trần Vũ lạnh nhạt nói.

Sau khi giải quyết hai nữ tử này, Trần Vũ lại quay người đi tiếp viện Thường Hiên sư huynh.

Lúc này, Thường Hiên đang chinh diện cuồng công Tam Kiếm trận của Dịch Vân Phi, sau khi mất đi tiếng cảm ảnh hưởng, thế công của hắn càng chính xác hơn.

- Trọng Kiếm Thành Cương!

Trần Vũ tay cầm Huyền Trọng kiếm, cường thế xông vào trong luồng hàn khí của Tam Kiếm trận, từ phía sau tập kích.

“Phịch...”

Đại kiếm nặng nề chém ra một mảnh kiếm cương lóa mắt, tấn công về phía thiếu niên âm nhu bên cạnh Dịch Vân Phi.

Không ổn!

Thiếu niên âm nhu kinh hãi, bảo khí hàn kiếm trong tay xoay một vòng ra sau, ngăn trở một kích của Huyền Trọng kiếm.

Ngay lập tức, một luồng đại lực chấn cho hắn khí huyết sôi trào, lập tức lùi lại vài bước.

Nếu không phải có uy lực của “Tam Kiếm trận” gia trì, e rằng một kiếm của Trần Vũ đã khiến hắn bị thương rồi.

Dù vậy, việc Trần Vũ từ phía sau tập kích cũng đánh loạn trận hình phối hợp của “Tam Kiếm trận”, bắt đầu xuất hiện sơ hở.

- Đáng trách! Tại sao có thể như vậy?

Lúc trận hình rối loạn, Dịch Vân Phi cũng bị Thường Hiên ép cho liên tục bại lui.

Trên mặt hắn tràn ngập vẻ chán kinh, khó có thể tin nổi: không phải Trần Vũ cảnh giới bất ổn, lệ khí quán thân ư? Hắn làm thế nào có thể làm được những chuyện này?

- Ha ha! Thắng thua đã định rồi.

Bên phía Vân Nhạc môn, các trưởng lão cao tăng đều vỗ tay cười.

Thường Hiên và Trần Vũ trước sau cuồng công kết hợp, phá tan Tam Kiếm trận, ba người còn lại của Thủy Nguyệt phái đều thất kinh.

Chỉ vài nhịp hô hấp sau, trọng kiếm trong tay Trần Vũ đã quét bay thiếu niên âm nhu ra khỏi Thí Kim Đài.

Tam Kiếm trận mất đi một người, uy lực đại giảm.

Ngay sau đó, Trần Vũ cầm trọng kiếm, nheo mắt nhìn Trần Đình Nhi, nói:

- Ngươi muốn tự nhảy xuống, hay để ta giúp?

- Vũ ca ca, có thể nhẹ nhàng một chút không?

Trần Đình Nhi hai mắt đầm lệ, bộ dạng run rẩy đáng thương.

Lúc này, ngoài sân chột truyền đến tiếng hô:

- Các người thắng rồi!

Thủy Nguyệt tông chủ cắn răng nói, vẻ mặt không cam lòng.

***

(*) Linh đài: vị trí gần tim, là tên một huyết của trung y.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thắng Lợi

Thanh âm không cam lòng, công khai biểu thị lần đánh cuộc này, Vân Nhạc môn giành chiến thắng.

Vân Nhạc tông chủ đỏ mặt thu hồi vật đặt cược bên mình.

Một nữ đệ tử của Thủy Nguyệt phái cũng đưa tới một bình “Tử Quỳnh Lộ”.

Trung niên râu cá tre của Thiết Kiếm môn thì phần nộ không cam lòng giao ra 180 cân vãn thạch.

Cuộc chiến tranh đoạt lần này, Vân Nhạc môn giành được hai phần chiến lợi phẩm.

Không chỉ thắng lại những gì đã thua lúc trước, còn lời thêm một khoản lớn.

- Vũ ca!

Trần Đình Nhi mang theo vẻ mặt không có hảo ý chạy tới, trêu đùa:

- Cuộc chiến tranh đoạt lần này người lập công lớn, nhất định được khen thưởng rất phong phú. Theo như ước định, phải chia cho ta một nửa. Nếu không ta sẽ mách với mẹ người chuyện người đập vị hôn thê...

- Người uy hiếp ta ư?

Trần Vũ tức giận, Trần Đình Nhi này thật biết tranh thủ cơ hội.

Nhưng lần này, hẳn thật sự chột dạ.

Việc đập “vị hôn thê” như vậy, nếu ở trong thế tục, tuyệt đối là chuyện lớn.

Lúc này, Sở Uyển Ngọc ở cách đó không xa, dùng ánh mắt lạnh lẽo hận thù nhìn Trần Vũ đang xấu hổ.

- Uy hiếp người thì sao? Người cho hay không?

Trần Đình Nhi kiêu ngạo nói.

Nhìn bộ dạng của nàng lúc này, nếu Trần Vũ không thỏa hiệp, nhất định nàng sẽ đi tìm Liễu Văn châm ngòi thổi gió.

- Một nửa không được, có thể cho người 100 nguyên thạch thứ phẩm.

Trần Vũ tức giận.

Cuộc chiến tranh đoạt này, hẳn đánh bại ít nhất ba người. Mỗi khi đánh bại một người là có thể nhận được 3000 nguyên thạch thứ phẩm, một cân vãn thạch.

Theo cách tính đó, tính ra hẳn có thể đạt được 9000 nguyên thạch thứ phẩm, ba cân vãn thạch.

Hơn nữa, trong Cuộc chiến tranh đoạt lần này, hẳn một mình ngăn con sóng dữ, phát huy tác dụng không hề thua kém Thường Hiên sư huynh.

Về phương diện này, Mao trưởng lão nhất định sẽ tranh thủ chỗ tốt cho các đệ tử của mình.

- Thường Hiên, Trần Vũ. Cuộc chiến tranh đoạt lần này, hai người các người lập được công lớn, bản tông theo thường lệ sẽ thỏa mãn yêu cầu hợp lý của các người.

Vân Nhạc tông chủ truyền âm.

- Đa tạ tông chủ.

Trần Vũ và Thường Hiên lập tức mừng rỡ.

Sắc mặt Thường Hiên có chút tái nhợt, sau khi thi triển Huyết Cuồng Bí Đạo, sẽ suy yếu một thời gian nhất định.

Chẳng qua, sau trận chiến này, hẳn đã thay đổi ấn tượng về vị ngũ sư đệ Trần Vũ này rất nhiều.

- Uyển Ngọc, người yên tâm! Tiểu tử kia khi nhục người như vậy, ta nhất định sẽ vì người đòi lại công đạo. Còn chiếc cầm bị hỏng kia, ta sẽ mời thợ thủ công và luyện khí sư cao minh nhất, giúp người phục hồi nó lại như cũ.

Dịch Vân Phi đứng bên cạnh Sở Uyển Ngọc, thấp giọng an ủi.

- Làm phiền Dịch sư huynh rồi. Nhưng mong người không cần làm khó Trần Vũ và gia tộc của hắn.

Về mặt Sở Uyển Ngọc thoáng khựng lại, miễn cưỡng cười một tiếng.

- Yên tâm, ta chỉ giáo huấn hắn một chút thôi.

Dịch Vân Phi nhìn về phía Trần Vũ trong đám người, trong mắt thoáng hiện một tia hung ác.

Kết cục của Cuộc chiến tranh đoạt lần này, khiến hắn rất căm hận.

Hắn tỉ mỉ tính toán Trần Vũ, chẳng những không thành, còn khiến đối phương trở thành nhân vật then chốt, lật ngược tình thế.

- Chúc mừng Thường sư đệ, Trần sư đệ, lần này hai người lập được công lớn rồi.

Thanh âm trong trẻo như tiếng chim hót của Thu Hinh Nhi truyền đến.

- Thu sư tỷ.

Trần Vũ vội chào hỏi.

Cuộc chiến tranh đoạt này có thể thuận lợi lật ngược tình thế, không thể không kể đến công lao của “Băng Tâm Chi Lệ” mà Thu Hinh Nhi cho mượn.

Lúc này, hắn cũng đem Băng Tâm Chi Lệ trả lại nguyên chủ.

- Tiểu tử, Cuộc chiến tranh đoạt lần này, để người tiện nghi rồi. Người phải cảm tạ ta và tỷ tỷ thế nào đây?

Thu Nguyệt chạy tới phá đám.

Nàng còn chưa nói xong, bên cạnh chợt truyền đến tiếng hừ lạnh.

- Người là ai mà dám bắt chẹt Vũ ca? Lẽ nào người là tình muội muội của hắn?

Người lên tiếng là Trần Đình Nhi.

- A... Nha đầu người từ đâu nhảy ra? Ta không phải..

Thu Nguyệt tức giận nói.

- Nhìn người cũng biết không phải rồi. Vị đại mỹ nữ bên cạnh còn miễn cưỡng xứng đôi với ca của ta, Sở Uyển Ngọc kia cũng tạm, người thì còn kém xa lắm.

Trần Đình Nhi cười híp mắt nhìn Thu Hinh Nhi.

Ngay cả nàng cũng giật mình trước khí chất điềm tĩnh tuyệt mỹ của Thu Hinh Nhi.

- Phi! Hắn xách giày cho tỷ của ta cũng..

Thu Nguyệt phát điên, tức giận mắg, nhưng liền bị Thu Hinh Nhi cản lại.

- Đình Nhi, đừng làm rộn.

Trần Vũ hung hăng trừng Trần Đình Nhi một cái.

- Hi hi! Người không chia của cho ta, ta sẽ làm rộn.

Trần Đình Nhi làm mặt quỷ, nói.

Trần Vũ không biết nói gì, cuối cùng đành đem bán bảo khí Phong Ngâm kiếm giao cho Trần Đình Nhi.

Dù sao hắn cũng đã có Huyền Trọng kiếm càn tiện tay, kiếm này cũng không có bao nhiêu tác dụng.

- Được rồi, cộng thêm cái này, đủ để ta đổi một kiện bảo khí rồi.

Trần Đình Nhi bĩu môi.

Đúng lúc này, trên bầu trời chợt có một đầu phi cầm hắc vũ bay tới, sải cánh dài đến hai ba trượng, sóng khí kinh phong đập vào mặt, hạ xuống chỗ đám người Thiết Kiếm môn.

- Tông chủ, đại sự không ổn!

Trên phi cầm hắc vũ, một thanh niên mặt đen nhảy xuống, cao giọng hô lên.

- Chuyện gì?

Càn tông chủ vẻ mặt u ám.

- Bẩm tông chủ...

Thanh niên mặt đen vội vàng thì thầm bên tai trung niên râu cá trê.

Cái gì?

Càn tông chủ lập tức biến sắc, thần sắc trở nên nghiêm túc.

- Chiêm tông chủ!

Trung niên râu cá trê xông tới trước, ôm quyền nói:

- Thiết Kiếm môn ta có việc gấp, xin phép đi trước.

- Đi!

Càn tông chủ vung tay một cái, người của Thiết Kiếm môn bắt đầu chỉnh tề rút lui.

- Càn tông chủ, đã xảy ra chuyện gì?

Vân Nhạc tông chủ và Thủy Nguyệt tông chủ đều khó hiểu hỏi thăm.

Thiết Kiếm môn ở Sở quốc cũng có thể xem là một thế lực tông phái cường đại, thực lực còn trên Vân Nhạc môn và Thủy Nguyệt phái.

Những năm gần đây, tông này bắt đầu có xu thế bá chiếm danh hiệu đệ nhất tông Sở quốc.

Rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến cho tông chủ Thiết Kiếm môn khẩn trương nghiêm túc như vậy?

- Chuyện này, cũng có chút liên quan đến hai tông các người...

Ánh mắt Càn tông chủ sáng lên, truyền âm thuyết minh tình huống.

Nghe xong, Vân Nhạc tông chủ và Thủy Nguyệt tông chủ đồng loạt biến sắc, hít vào một ngụm khí lạnh, hỏi:

- Thật sự có chuyện này?

Càn tông chủ không dám chậm trễ chút nào, lập tức dẫn dắt môn đồ rút lui.

- Chúng ta cũng đi trước!

Về mặt Thủy Nguyệt tông chủ hết sức ngưng trọng, vung tay một cái, chính đốn đám đệ tử, sau đó tức khắc xuất phát.

Hai tông vội vã rời đi, khiến bầu không khí trở nên nghiêm trọng lạ thường.

Đám đệ tử Vân Nhạc môn cũng ngưng nhìn nhau.

Tông chủ truyền âm cho vài tên trưởng lão, thoáng giao lưu, tất cả những người nghe xong đều biến sắc.

Trong lúc mơ hồ, Trần Vũ chợt cảm thấy bầu không khí đè nén, tựa như sắp có một trận gió tanh mưa máu ập đến.

Có thể khiến cho những cường giả Hóa Khí Tiên Thiên như tông chủ và trưởng lão tông môn rung động như vậy, tuyệt đối là đại sự trong giới tông môn.

Sau thời gian uống cạn chung trà.

Tại Vân Thiên Điện.

Vân Nhạc tông chủ và mấy vị trưởng lão, đệ tử hạch tâm, cùng tập trung một chỗ.

- Cuộc chiến tranh đoạt lần này, khen thưởng Trần Vũ 9000 nguyên thạch thứ phẩm, ba cân văn thạch. Những người còn lại, bất luận thắng thua, mỗi người 2000 nguyên thạch thứ phẩm, một cân văn thạch.

Vân Nhạc tông chủ tuyên bố.

Đây là khen thưởng theo ước định.

Ba người Thu Nguyệt, Vạn Đông, Thạch Xuyên, mặc dù không đánh bại được ai, cũng được nhận khen thưởng, tất nhiên đều mừng rỡ không thôi.

Bên cạnh đó, Trần Vũ và Thường Hiên còn lập công lớn trong chiến đấu, có thể đề xuất yêu cầu trong phạm vi hợp lý.

Thường Hiên mở miệng nói:

- Tông chủ sư thúc, ta muốn một phần “Tứ Quỳnh Dịch”.

- Tứ Quỳnh Dạ ư?

Vân Nhạc tông chủ trao đổi ánh mắt với mấy vị trưởng lão, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Trong cuộc chiến lần này, tiền đặt cược của Thủy Nguyệt phái là một bình “Tứ Quỳnh Dạ”, phân lượng đủ cho mười người.

Dù sao những Tứ Quỳnh Dịch này phải xuất ra một nửa để bồi dưỡng đệ tử chân truyền, cho Thường Hiên một phần cũng không tính là quá phận.

Tiếp đó, đến lượt Trần Vũ đề xuất yêu cầu.

- Vũ nhi!

Mao trưởng lão truyền âm, nói:

- Ta kiến nghị ngươi giữ lại dây chuyền “Băng Tâm Chi Lệ” kia. Sợi dây chuyền kia có thể trấn thủ tâm thần, có khả năng chống đỡ công kích tinh thần nhất định. Mà ngươi tu hành Văn Sát quyền, sát khí kinh người, có chút hung hiểm, vật này có thể giúp ngươi an thần tĩnh tâm, giảm bớt tỉ lệ tẩu hỏa nhập ma.

Băng Tâm Chi Lệ ư? Trần Vũ có chút động lòng.

Trong cuộc chiến hôm nay, sợi dây chuyền kia đã phát huy tác dụng chống đỡ không nhỏ đối với tiếng đàn ảnh hưởng tinh thần kia.

- Chỉ có điều, vật này thoát nhìn giá trị không tầm thường, hơn nữa còn là vật tư hữu của Thu Hinh Nhi...

Trần Vũ nói ra lo lắng trong lòng.

- Hắc hắc! Bất kể là Thu Hinh Nhi hay Thu trưởng lão, gia gia của nàng đều đang cần gấp văn thạch. Ta giúp ngươi liên hệ thử xem.

Mao trưởng lão cười nói.

Ngay sau đó, Mao trưởng lão truyền âm cho Vân Nhạc tông chủ và Thu trưởng lão.

Vừa vặn, Thu Hinh Nhi đi theo xem muội muội nhận thưởng cũng có mặt ở Vân Thiên Điện.

- Việc này...

Thu Hình Nhi có chút trầm ngâm, nhìn Trần Vũ vài lần, cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng.

- Trần Vũ, người muốn Băng Tâm Chi Lệ cũng được. Nhưng người phải bỏ ra ba cân vãn thạch thu được hôm nay và hai cân vãn thạch thu được cách đây hai ngày, tổng cộng năm cân, đều chuyển giao cho Thu Hình Nhi.

Vân Nhạc tông chủ nghiêm trang nói.

- Được.

Trần Vũ gật đầu đáp ứng.

Băng Tâm Chi Lệ có thể bù đắp điểm yếu trên người hắn.

Mặc dù hắn có thể thể phách phòng ngự cường đại, nhưng cấp độ tinh thần so với người thường cũng không có ưu thế quá lớn.

- Được, năm cân vãn thạch của Trần Vũ, cộng thêm mười cân vãn thạch tông môn bồi thường. Tổng cộng mười lăm cân, đủ để làm tài liệu chính chế tạo một kiện bảo khí rồi.

Thu trưởng lão cười nói.

- Cho người, có lẽ thứ này thật sự hữu duyên với người. Băng Tâm Chi Lệ đã làm bạn với ta suốt bốn năm năm, nếu không phải ta và gia gia đều cần gấp thiên ngoại vãn thạch, ta chắc chắn sẽ không đáp ứng.

Thu Hình Nhi khẽ cười, đưa dây chuyền Băng Tâm Chi Lệ cho Trần Vũ.

- Đa tạ Thu sư tỷ.

Trần Vũ tiếp lấy dây chuyền đeo lên người, trong mũi truyền đến hương thơm nhàn nhạt của thiếu nữ, không khỏi cảm thấy tâm thần sáng khoái.

Đúng lúc này, Trần Vũ chợt cảm nhận được một đạo ánh mắt lạnh lùng sắc bén trong đại điện.

Đó là ánh mắt của một nam tử áo tím, thân hình cao lớn, đứng ngạo nghễ trong điện. Hắn lạnh lùng nhìn Trần Vũ tiếp nhận Băng Tâm Chi Lệ từ tay Thu Hình Nhi.

Đối với người này, Trần Vũ có chút ấn tượng mơ hồ, dường như là một trong những đệ tử chân truyền.

- Côn sư đệ, người ăn dặm chưa sao?

Một thanh âm châm chọc truyền đến.

Thì ra, vị này là Côn sư huynh, đệ tử chân truyền Côn Lăng, một trong những người theo đuổi Thu Hình Nhi.

- Là người!

Côn Lăng nhướn mày, nhìn Thất hoàng tử một thân y phục hoa lệ.

Cùng là đệ tử chân truyền, nhưng địa vị thân phận so với đệ tử chân truyền bình thường khác lại càng thêm đặc biệt.

- Côn sư đệ không nên hiểu lầm. Trần Vũ này chẳng qua chỉ là một Bán Linh Thể, tương đối may mắn mà thôi. Đối với đệ tử chân truyền chúng ta mà nói, chỉ cần ngửa mặt đạp một cước cũng đủ khiến hắn hiện nguyên hình rồi.

Hoàng Phủ Lâm chậm rãi truyền âm.

- Đối phó một tiểu tử Thông Mạch kỳ? Ta không có hứng thú.

Côn Lăng lắc đầu.

Hắn có ngạo khí của mình, thân là đệ tử chân truyền Luyện Tạng hậu kỳ, chẳng lẽ đi đối phó với một đệ tử mới gia nhập nội môn?

- Lúc trước ta cũng nghĩ vậy, lúc đó hắn chỉ mới là Luyện Thể kỳ.

Thất hoàng tử cười một tiếng khinh thường.

Nghe vậy, Côn Lăng dường như có chút suy tư, không nói gì thêm.

Không lâu sau, năm người tham gia Cuộc chiến tranh đoạt đều đã nhận phần thưởng của mình.

Lúc này, Trần Vũ chỉ nhận 9000 nguyên thạch thứ phẩm, còn ba cân vẫn thạch đều chuyển giao cho Thu Hình Nhi.

Đội đám đệ tử rời đi, trong đại điện trở nên im ắng, chỉ lưu lại tông chủ và năm sáu vị trưởng lão.

- Tin tức kia có chính xác hay không? Cốt Ma Cung thật sự xuất thế?

- Có lẽ không sai. Trong vòng ba ngày, Cốt Ma Cung đã mở rộng địa giới đến nghìn dặm. Tà tông này luôn chủ trương kẻ thuận theo thì sống, kẻ đối nghịch thì chết. Liên tục diệt mấy gia tộc, thậm chí còn đoạt một khu vực linh khoáng của Thiết Kiếm môn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Cốt Ma Xâm Lấn

Phía bắc Sở quốc, sâu trong sơn mạch chấp chùng liên miên, bị âm vụ bao phủ.

“Grào...”

Trong một cổ điện cũ nát được xây dựng dựa vào vách núi, chợt truyền đến một tiếng gầm nhỏ.

“Ô...ô...ô...n...g!”

Vách tường cổ điện chấn động kịch liệt, trên tường lóe lên từng đợt hoa văn trận pháp phức tạp.

Mắt thường có thể nhìn thấy từng tia điện quang lập lờ như xích sắt uốn lượn trên vách tường cổ điện, chấn động không ngừng, lúc sáng lúc tối, khiến đại điện u ám càng trở nên âm u cổ quái.

Tập trung nhìn kỹ, chỉ thấy những điện quang màu tím đen giống như điện xà kia hội tụ trên một cái vương tọa màu vàng sẫm ở chính giữa cổ điện.

Wương tọa này so với ghế ngồi bình thường còn lớn hơn gấp mười lần, một bộ khô lâu cao chừng hai ba trượng đang ngồi trên đó, bị hắc khí bao trùm, trong hốc mắt có hai đốm hỏa diễm đỏ sậm nhảy nhót, nếu như nhìn phải hốc mắt này, e rằng người nào cũng phải kinh hồn táng đờm.

Thoạt nhìn, khô lâu này giống như một vị vương giả.

“Grào...”

Wương giả khô lâu không hề bị điện xà tím đen quán quanh người, phát ra từng trận gào thét kinh hồn, hắc khí quanh người phun trào, ma khí và âm phong cường đại, cuốn ra mấy chục trượng.

Khí tức đáng sợ này, chỉ một tia dư âm là có thể bóp chết Luyện Tạng kỳ.

“Phịch...! Phịch...! Phịch...”

Mỗi lần vương giả khô lâu gãy dựa, cử động tay chân, đều khiến cho đại điện dựa vào lưng núi này chấn động lắc lư, cảm giác như đất rung núi chuyển.

- Với thực lực cường đại của Cốt Ma Cung ta, chẳng lẽ nhất định phải hồi sinh “Cốt Ma Vương” đời thứ nhất mới có thể bình định ba tông Sở quốc sao?

Một thanh âm trầm thấp trước cổ điện vang lên.

Chỉ thấy một lão già khô gầy khoác trường bào vàng sẫm, tay cầm quyền trượng, đứng bên trong hắc khí âm phong, ngưng mắt nhìn vương giả khô lâu đang ngồi trên ghế.

- Lấy thực lực của quý cung, nhất là Thái Thượng trưởng lão “Tuyệt Âm Ma Sư”, thực lực mạnh mẽ tuyệt đối, đánh bại ba tông cũng không phải chuyện khó khăn. Thế nhưng, chẳng lẽ Cốt Ma Cung không rút ra kinh nghiệm gì từ đợt giáo huấn năm mươi năm trước?

Một giọng nói ưu nhã tà mị từ phía sau truyền đến.

“Vũ...”

Một thanh niên mặc huyết bào, gương mặt tái nhợt mà tuấn mỹ tà dị chợt xuất hiện sau lưng lão già khô gầy.

Trên huyết bào của thanh niên tuấn mỹ khắc họa một cái đồ án Huyết Nguyệt quý dị, mang theo một tia khí tức thần bí khó lường.

Dưới ma khí âm phong cuồng bạo xung quanh, huyết nguyệt trường bào tung bay phát phối.

- Hừ! Mấy chục năm trước, Cốt Ma Cung ta muốn hủy diệt ba tông Thiết Kiếm, Thủy Nguyệt, Vân Nhạc. Lúc đó ba tông này nhiều lần thỉnh cầu giải hòa đều bị chúng ta cự tuyệt.

Lão già khô gầy hừ lạnh một tiếng.

- Nhưng tiếc rằng, lúc đó hai đại cường quốc láng giềng ở một bên dòm ngó, muốn xâm lấn quy mô lớn. Thực lực của bọn chúng còn mạnh mẽ hơn ba tông rất nhiều. Vì không để nội bộ Sở quốc lưỡng bại câu thương, tiện nghi thế lực nước láng giềng, lúc này Cốt Ma Cung mới đình chỉ việc nhất thống Sở quốc, thống trị giới tông môn, thậm chí còn xuất lực chống cự quân xâm lược nước láng giềng..

Lão già khô gầy cảm quyền trượng nện xuống đất, trên quyền trượng màu đen nhảy lên một đầu khí xà màu đen, thô to như thùng nước.

“Àm...”

Toàn bộ cổ điện đều run lên, từng đầu khí xà màu đen to như thùng nước cuốn lên thân thể “Cốt Ma Vương” ngồi trên vương tọa.

Ngay lập tức, bên ngoài thân thể Cốt Ma Vương hiện lên một tầng cốt văn màu vàng nhàn nhạt, hắc khí lượn lờ bốn phía, càng ngưng thực thêm vài phần, ngọn lửa trong hốc mắt u tối giống như nhiều hơn một tia thần thái.

- Thực lực của Cốt Ma Vương đời thứ nhất không phải chuyện đùa. Trên người nó từng dung nhập tinh phách của ba đời tổ sư mạnh nhất, uy năng vô cùng. Nếu Cốt Ma này thật sự thức tỉnh, có thể dễ dàng quét ngang Sở quốc, nhưng nếu mất khống chế, cũng sẽ dẫn đến một hồi tai nạn khó mà văn hồi.

Thanh âm của lão già khô gầy cực kỳ trầm trọng, nhìn về phía thanh niên tuấn mỹ mặc huyết bào.

- Quý cung yên tâm, ta không chỉ đơn thuần Huyết tu, tạo nghệ trên phương diện Quý Thi cũng không tầm thường. Hơn nữa, từ khi có chúng ta tương trợ tới nay, Cốt Ma Cung chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi đã khôi phục lại trạng thái cường thịnh, thậm chí vượt xa dĩ vãng, đã bao giờ từng chịu thua thiệt? Tổ chức của chúng ta luôn tôn sùng lý niệm song thắng, hai bên cùng có lợi, thủ tín giữ lời còn hơn xa những thứ danh môn chính phái kia.

Thanh niên mặc huyết bào mỉm cười tự tin.

Một lát sau, bốn thân ảnh ẩn mặc lam lũ, đầu tóc rối bời bị một đám thị vệ mặc giáp đen áp giải tới, đẩy ngã xuống bên cạnh vương tọa mà “Cốt Ma Vương” ngồi.

- Thả chúng ta ra!

- Cốt Ma Cung! Các người muốn dùng chúng ta huyết tể quý quái, làm ra loại hành vi táng tận thiên lương này, không sợ bị trời phạt sao?

Bốn thân ảnh phát ra tiếng gào thét hận thù.

Bốn người bị áp giải này, lần lượt là ba nam một nữ, khí tức vượt xa Luyện Tạng kỳ.

- Trước dùng tạm bốn tên Hóa Khí Hậu Thiên này vậy. Những thế lực đại gia tộc này không phục tùng Cốt Ma Cung ta, giữ lại tu vi Hóa Khí cảnh, vừa vặn làm chất dinh dưỡng.

Lão già khô gầy gật đầu nói.

- A a a...

Tiếng hét thảm thiết thể lương vang vọng quanh cổ điện.

Bốn cái thi thể bị đao kiếm chém rơi đầu, huyết dịch chảy đầy đất, nhưng bị lực lượng trận pháp quý dị hội tụ thành một cái đồ án huyết sắc, từng giọt từng giọt huyết xà chậm rãi dung nhập vào trong cơ thể Cốt Ma Vương.

“Ô...ô...ô...n...g!”

Khung xương khắp toàn thân Cốt Ma Vương nổi lên hoa văn, kèm theo một tầng huyết quang lấp lánh, hắc khí đan xen với âm phong, khiến đường nét khắp toàn thân lại càng thêm ngưng thực và tráng kiện.

- Khắc khắc khắc...

Trong hai hốc mắt u ám, ngọn lửa đỏ sậm nhảy nhót, dường như mơ hồ hiện lên nụ cười âm lãnh. Giống như một vị quân vương lãnh khốc từ trên cao nhìn xuống thế gian.

...

Vân Nhạc môn, trụ sở nội môn.

Sau Cuộc chiến tranh đoạt văn thạch, Trần Vũ lại trở về lầu các trong tiểu viện của mình, tĩnh tu bốn năm ngày.

- Vân Sát quyền và Đồng Tượng công... đều gặp bình cảnh rồi.

Trần Vũ khẽ lẩm bẩm.

“Phù...”

Hắn thở dài một hơi, kết thúc mấy ngày khổ tu liên tục.

Loại vùi đầu khổ luyện này, có đôi khi hiệu quả không tệ, nhưng phần lớn là hiệu suất cực thấp.

Hiện nay, tu vi của Trần Vũ đã củng cố tại Thông Mạch hậu kỳ, Vân Sát nội tức tinh thuần ổn định, chẳng qua muốn đạt tới cực hạn của Thông Mạch kỳ, cũng tức là đỉnh phong thì vẫn còn kém rất xa.

Với tư chất tiến bộ của hắn hiện nay, không mất một năm thì đừng nghĩ đến việc trùng kích Luyện Tạng kỳ.

Đây còn là dưới tình huống Trần Vũ củng cố căn cơ, Vân Sát quyền đại thành, ý cảnh khá cao, nội tức tinh thuần, cho nên tốc độ tu luyện mới được tăng phúc.

Mà Đồng Tượng công hiện nay phương thuốc sử dụng “Man Ngu chi Tử” đã dần mất đi hiệu quả.

Đương nhiên, với “thiên phú Thể thuật” của hắn, khổ tu chừng nửa năm, chưa hẳn đã không thể tấn thăng tới tầng thứ xương đồng.

Luận mức độ khó tu luyện công pháp Thể tu còn vượt xa gấp bội công pháp bình thường.

Giống như Thiết Cương Kiếm, Lăng Vân bộ mà Trần Vũ tu hành đều tiến triển rất ổn định.

Trong đó, Lăng Vân bộ gần như đã chạm tới cảnh giới của đối phương.

Thiết Cương Kiếm thì ổn định tại cảnh giới đại thành, chỉ cần khổ luyện, với thiên phú Thể thuật của Trần Vũ có thể tiếp tục tiến bộ.

- Then chốt vẫn là tu vi, thể nhưng lại bị tư chất có hạn ảnh hưởng.

Trong tiềm thức, Trần Vũ cảm thấy một tia gian nan.

Trong nội môn, hơn phân nửa đệ tử đều có tư chất không tệ mà phần lớn tu vi đều là Luyện Tạng kỳ.

Một vài đệ tử Thông Mạch kỳ, tuổi tác tương đối nhỏ, thậm chí còn có người nhỏ hơn hắn một tuổi, nửa tuổi.

Vì vậy, với tu vi và thực lực của Trần Vũ hiện nay, cộng thêm việc mới gia nhập nội môn, muốn có chỗ đứng chân chính vẫn thiếu chút nội tình.

Thế nhưng, tài sản trên người hắn lại cực kỳ xa xỉ, dẫn tới không ít người dò mắt.

Muốn có chỗ đứng tại nội môn ít nhất phải tấn thăng tới Luyện Tạng kỳ, hoặc Đồng Tượng công đạt tới tầng thứ xương đồng.

Nếu so sánh, Trần Vũ cảm thấy phương án sau dễ đạt thành hơn.

- Trước tấn thăng Đồng Tượng công tới cảnh giới xương đồng... Tu vi sẽ từ từ đột phá...

Đây là kế hoạch lúc trước Trần Vũ đặt ra.

Hắn có thiên phú Thể thuật, cho nên trước hết cấp tốc đề thăng Đồng Tượng công cần thiết hơn.

Thể chất cường đại sẽ cải thiện tư chất, tăng mạnh căn cơ. Về phương diện khác, có thực lực cường đại thì mới có thể tự bảo vệ, đồng thời dễ dàng thu hoạch tài nguyên hơn.

Suy nghĩ này đã được thực tế nghiệm chứng, không phải bàn cãi.

Đồng Tượng công tầng thứ xương đồng, đại khái đối ứng với Luyện Tạng kỳ. Mặc dù thể chất Trần Vũ cường hoành, nhưng sau khi gân đồng đại thành, hầu như rất khó đạt tới xương đồng sơ thành.

Chỉ cần Trần Vũ đạt tới tầng thứ xương đồng, như vậy việc đề thăng tu vi tới Luyện Tạng kỳ sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.

Bởi vì sau khi thể chất cường hóa, không chỉ khiến căn cơ vững chắc, còn có thể gián tiếp cải thiện tư chất kinh lạc.

- Đại nhân, có người để lại tin nhắn.

Trong sân, có một nữ tỳ xinh đẹp mười bảy, mười tám tuổi cung kính hành lễ.

- Ô?

Trần Vũ gật đầu.

- Máy ngày gần đây, Thu Hình Nhi, Đồng Ngọc Linh và hai vị sư huynh của ngài đều tới một lần. Nhìn thấy ngài vẫn khổ tu nên không quấy rối.

Nữ tỳ nói.

- Thu Hình Nhi?

Trần Vũ lẩm bẩm, đại khái đã hiểu ý đồ của đối phương.

Cuộc chiến tranh đoạt chia hai lần khen thưởng. Lần đầu Trần Vũ thu được hai cân vắn thạch, lần thứ hai thu được ba cân, tổng cộng năm cân.

Năm cân này là cái giá để đổi lấy Băng Tâm Chi Lệ.

Trong đó, ba cân lần thứ hai đã chuyển giao cho Thu Hình Nhi ngay tại Vân Thiên Điện.

Hai cân còn lại còn chưa giao cho Thu Hình Nhi.

Còn Đồng Ngọc Linh tìm bản thân vì chuyện gì thì Trần Vũ không rõ lắm. Hai vị sư huynh kia hẳn là hai người Lý Đại Khuê, có lẽ là bọn họ vẫn nhớ thương Uân Khí đan mãi không quên.

Trần Vũ xuất môn, đi thẳng tới nơi ở của Thu Hình Nhi.

Lần trước Thu Hình Nhi đến đã lưu lại vị trí để hắn tìm.

Trụ sở nội môn.

Trong một gian tiểu viện tràn ngập mùi hoa thơm, Trần Vũ gặp được Thu Hình Nhi.

- Thu sư tỷ, đây là hai cân vắn thạch.

Trần Vũ lấy ra hai khối vắn thạch lớn bằng ngón trỏ, mặc dù nhìn có vẻ nhỏ, nhưng mật độ và trọng lượng lại rất lớn.

- Đa tạ, Hình Nhi vì cần gấp một ít vắn thạch, nếu không thì hai ngày trước cũng không đi qua làm phiền.

Thu Hình Nhi cười xấu hổ một tiếng, tựa như mẩu đơn nỏ rộ, đáng vẻ động lòng người.

Trần Vũ vừa chuẩn bị rời đi thì bên ngoài lâm viên chợt truyền đến thanh âm của một nam tử:

- Thu sư muội có ở trong không? Còn mỗ cầu kiến.

Người tới là một thanh niên mặc áo bào tím, đáng vẻ ngạo nghễ, khí thế mạnh mẽ.

Chính là đệ tử chân truyền - Côn Lăng.

- Ô! Thu sư muội đang có khách sao? A, là người...

Côn Lăng nhìn thấy Trần Vũ, vẻ mặt thoáng ngưng trệ.

- Côn sư huynh tìm ta có chuyện gì? Hình Nhi đang gom góp vắn thạch, có lẽ sắp tới sẽ bận rộn một đoạn thời gian...

Thu Hình Nhi bình tĩnh nói.

- Mười ngày sau là “Hội Ân Hồ”, sẽ tổ chức một lần đấu giá hội cỡ lớn mười năm một lần. Bây giờ Cốt Ma Cung xâm lấn, đệ tử tinh anh chúng ta có thể sẽ bị phái đi làm nhiệm vụ phòng thủ, rất cần gấp tài nguyên trân quý.

Côn Lăng không nhìn Trần Vũ, trực tiếp mỉm cười nói với Thu Hình Nhi.

- Ô? Đấu giá hội cỡ lớn... Đến lúc đó có lẽ ta cũng xong việc, vừa vặn đi một chuyến.

Ánh mắt Thu Hinh Nhi sáng lên, khẽ cười.

Cốt Ma Cung xâm lấn ư?

Mấy chữ này khiến Trần Vũ thoáng chấn động.

- Cốt Ma Cung xâm lấn à? Dám hỏi nhị vị, đây là chuyện gì?

Trần Vũ không nhịn được hỏi.

- Ngươi không biết? Máy ngày trước, Cốt Ma Cung đã chính thức xuất thế, đồng thời mở rộng quy mô. Bây giờ không chỉ có Thiết Kiếm môn và Thủy Nguyệt phái, ngay cả Vân Nhạc môn ta cũng bị uy hiếp...

Côn Lăng liếc nhìn Trần Vũ một cái.

- Bây giờ, ba tông chính thức liên thủ.

Thu Hinh Nhi khẽ cau mày ngưng trọng, bổ sung:

- Một vài đệ tử thế hệ trước đã đi tiên tuyền ngăn cản Cốt Ma Cung. Chẳng qua, thế cục cũng không lạc quan lắm. Vân Nhạc môn ta đã tổn thất một vị cường giả Hóa Khí Hậu Thiên, bao gồm bảy, tám tên Luyện Tạng kỳ, còn Thông Mạch kỳ, Luyện Thể kỳ, e rằng đã tổn thất tới mấy chục người...

“A...”

Trần Vũ nghe vậy, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Hắn chỉ mới khổ tu bốn năm ngày vậy mà giới tông môn Sở quốc lại phát sinh đại sự như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Nguy cơ điều động

Thấy Trần Vũ giật mình, Côn Lăng lạnh lùng nói:

- Trần sư đệ cũng nên cẩn thận! Bốn tông ban bố nhiệm vụ tiên tuyền, nếu nhân số không đủ rất có khả năng sẽ cưỡng chế điều động một số đệ tử đi trợ giúp...

Nhiệm vụ tiên tuyền ư?

Trong mắt Côn Lăng thoáng hiện một tia thâm ý lạnh lùng khiến Trần Vũ chợt nổi lên dự cảm xấu.

Nếu vận khí kém, bị điều đi tiên tuyền trợ giúp vậy thì quả thật nguy hiểm không nhỏ.

Giằng co với Cốt Ma Cung trên chiến trường, ngay cả Luyện Tạng kỳ cũng không nắm chắc toàn mạng được, dưới Luyện Tạng kỳ gần như có thể xem là pháo hôi.

- Trần sư đệ, đừng để bị hấn hù dọa.

Thu Hinh Nhi che miệng cười khẽ, tràn đầy mỹ cảm khiến Côn Lăng nhìn mà ngẩn ngơ.

- Đệ tử thế hệ mới như chúng ta dù vận khí kém, nhiều lắm cũng chỉ bị phái đi chấp hành một vài nhiệm vụ hậu cần hoặc trấn thủ hậu phương, không có khả năng ra tiên tuyền chém giết. Trừ khi thế cục càng ngày càng nguy ngập.

Thu Hinh Nhi mỉm cười giải thích.

Trần Vũ nghe vậy mới thở phào một hơi.

Đám đệ tử bọn họ còn chưa quá hai mươi tuổi, đều là tân tú trong đám đồng lứa, nên phần lớn là những thành viên thế hệ trước ra tiên tuyền.

Tân tú trong đám đồng lứa đều là những mần non mà tông môn bồi dưỡng, tuyệt đối sẽ không phái đi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm. Nhất là những đệ tử tinh anh được bồi dưỡng trọng điểm.

- Được rồi.

Trước khi rời đi, Thu Hinh Nhi còn ngoái đầu nhìn lại, cười hỏi:

- Mười ngày sau, Trần sư đệ cũng tham gia “Hội Ân Hồ” chứ? Nghe Thu Nguyệt nói, tài sản trên người người bây giờ rất xa xỉ nha.

- Hội Ân Hồ ư? Ta sẽ tham gia.

Trần Vũ gật đầu nói.

Trước đây, lúc còn là đệ tử ngoại môn, hắn cũng từng nghe nhắc đến Hội Ân Hồ.

Hội Ân Hồ là một thế lực trung lập ở Sở quốc, đặc biệt giao dịch trong phạm vi giới tông môn, hơn nữa còn cung cấp một sàn giao dịch công bằng và yên tĩnh.

Hội Ân Hồ này, mỗi tháng đều sẽ tổ chức đấu giá một lần.

Đồng thời, mỗi nửa năm sẽ tổ chức một đại hội đấu giá.

Lần này, vừa vặn sắp diễn ra đại hội đấu giá.

Trong tay Trần Vũ có một khối nguyên thạch không nhỏ, còn có Huyết Linh Chi tám mươi năm tuổi và Uẩn Khí đan trân quý.

- Vừa đúng lúc ta cần nhiều tài nguyên trân quý để hoàn thành phương thuốc luyện thể thứ ba.

Trần Vũ trầm hạ quyết tâm.

Những phương thuốc được ghi chép trong Đồng Tượng công, phương thuốc thứ nhất là phương thuốc bình dân, phương thuốc thứ hai là Man Ngu Chi Tuy.

Hai phương thuốc này đã gần như mất hiệu lực đối với Trần Vũ.

Bây giờ, hắn quyết định dùng đến phương thuốc luyện thể thứ ba, vì vậy nhu cầu đối với trân tài còn trân quý hơn phương thuốc thứ hai gấp bội.

- Trần Vũ.

Rời khỏi lâu các lâm viên của Thu Hinh Nhi, Côn Lăng đột nhiên cản Trần Vũ lại.

- Côn sư huynh có gì dạy bảo?

Trần Vũ cảm nhận được một luồng khí thể áp bách khổng lồ, không chỉ từ nội tức cường hoành của đối phương, mà còn bắt nguồn từ một loại áp lực tinh thần.

Từ cảm ứng của trái tim, hắn tin chắc đối phương ít nhất là Luyện Tạng hậu kỳ, còn mạnh hơn Dịch Văn Phi và Thường Hiên.

- Băng Tâm Chi Lệ trong tay ngươi, Côn mỗ muốn dùng một kiện Bán Bảo Khí, 2000 nguyên thạch thứ phẩm, ba cân linh khoáng gần sánh bằng văn thạch để giao dịch với ngươi.

Côn Lăng đi thẳng vào vấn đề.

Hắn từ đầu tới cuối vẫn nhìn chằm chằm dây chuyền thủy tinh mà Trần Vũ đang đeo, ánh mắt hết sức cuồng nhiệt.

Côn Lăng biết, Thu Hinh Nhi cực kỳ yêu thích sợi dây chuyền này nhưng bởi vì thiếu gấp văn thạch, cho nên mới giao dịch nó với Trần Vũ.

Bây giờ, Côn Lăng dự định “chuộc” Băng Tâm Chi Lệ về.

- Không được!

Trần Vũ hầu như không chút suy nghĩ liền cự tuyệt.

Băng Tâm Chi Lệ là một tảng bảo hộ trên người hắn, rất khó kiếm được thứ thay thế.

Bởi vì hắn tu luyện Vân Sát quyền, sát khí cực mạnh, công pháp hung hiểm, nên dễ dẫn đến tâm trí bị sát khí che mờ, tẩu hỏa nhập ma.

Huống chi, Băng Tâm Chi Lệ còn có thể đỡ được công kích tinh thần quý dị khó lường, mà Trần Vũ thì lại hết sức xa lạ đối với lĩnh vực này.

- Trần Vũ, ta đã cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi không nắm bắt...

Trên gương mặt tuần lân của Côn Lăng chợt hiện một tia lãnh ý.

Trần Vũ không để ý đến hắn, lại đi tới Tông Vụ Đường.

Lần này hắn đến đây để sưu tập được liệu quý hiếm cho phương thuốc thứ ba.

Kết quả, sau một phen tìm kiếm, tiêu tốn một ít nguyên thạch và điểm công hiến mới khó khăn mua được hai trong ba loại tài liệu phụ trợ.

Phương thuốc thứ ba, có tài liệu chính khác biệt, lần lượt là: mật của Hung Xà Vương, Thổ Linh Tham một trăm năm.

Mật của Hung Xà Vương phải là mật của Xà Vương cấp bậc tương đương với Hung Điều Vương hoặc huyết mạch gặp được ở Vân Uyên sơn mạch.

Thổ Linh Tham, linh tham thuộc tính thổ hiếm thấy, ít nhất cần một trăm năm tuổi, niên đại càng cao thì được tính càng tốt.

- Người có thể phát ra nhiệm vụ thu mua những tài liệu khác, có lẽ cũng không quá khó khăn. Duy chỉ có Thổ Linh Tham là rất hiếm, hơn nữa trân quý dị thường. Người đi Hội Ân Hồ thử thời vận xem.

Một tên chấp sự áo xám đề nghị.

- Đa tạ.

Trần Vũ gật đầu.

Loại tài liệu chính như mật của Hung Xà Vương dựa theo lời của tên chấp sự Tông Vụ Đường: vận khí tốt, treo nhiệm vụ một thời gian là có thể sưu tập được.

Trong tông môn, một ít đệ tử tinh anh Luyện Tạng kỳ thực lực mạnh hoặc đệ tử chân truyền, có thể liên thủ, chém giết Hung Xà Vương cũng không khó.

- Cần mua mật của Hung Xà Vương, 3000 điểm công hiến, 2000 nguyên thạch thứ phẩm.

Trần Vũ công bố một cái giá thu mua thích hợp.

Đương nhiên, Tông Vụ Đường sẽ chiết khấu 5% nguyên thạch và điểm công hiến trong đó.

Trần Vũ đặt cọc hơn một vạn điểm công hiến và 7000 nguyên thạch thứ phẩm, công bố nhiệm vụ, tạm thời thu mua ba cái “mật của Hung Xà Vương”, cùng một ít trân tài phụ trợ khác.

Rời khỏi Tông Vụ Đường.

Trần Vũ trở lại trụ sở nội môn, sau đó đi tới chỗ của Đồng Ngọc Linh.

Đồng Ngọc Linh không có ở đây, theo lời của tỷ nữ dường như nàng có việc gấp phải về gia tộc.

- Đồng Ngọc Linh tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì?

Trần Vũ cảm thấy kỳ quái đành trở về.

Khoảng thời gian sau đó, Trần Vũ lại bắt đầu khổ tu công pháp và võ kỹ.

Đồng thời, hắn âm thầm quan sát tình huống mới nhất về việc Cốt Ma Cung xâm lấn. Suy cho cùng, đây là đại sự của giới tông môn Sở quốc, có khả năng ảnh hưởng tới vận mệnh và an nguy của mình về sau.

Thế nhưng, tin tức từ tiền tuyến truyền về lại vô cùng bất lợi.

Ba đại tông liên thủ, chẳng qua chỉ giảm chậm tốc độ xâm lấn của Cốt Ma Cung, phần lớn là bị đánh đại liên tục, tổn thất nặng nề.

Không ai có thể khẳng định Cốt Ma Cung có thể đánh tới ba tông, thậm chí tới sơn môn của Vân Nhạc môn hay không.

Gần đây, không ít đệ tử thế hệ mới đều bị điều động đến những nơi trọng yếu trong tông môn, trợ giúp phòng thủ.

- Các người biết không, hai, ba cái thế lực gia tộc phụ thuộc Vân Nhạc môn, mấy ngày trước bị Cốt Ma Cung đánh lên, tử thương thảm trọng.

- Suy! Nói nhỏ thôi! Nghe nói một vài đệ tử môn đồ của Cốt Ma Cung đã thẩm thấu vào trong thế lực thế tục gần bốn tông rồi.

- Các người nói xem, nếu lỡ như Cốt Ma Cung đánh tới nơi này, hoặc chúng ta bị điều tới tiền tuyến...

Trong trụ sở nội môn, không ít âm thanh lên lút nghị luận.

Một bầu không khí đè nén cấp bách lan truyền khắp trên dưới Vân Nhạc môn.

Tiền tuyến bất lợi khiến các đệ tử của Vân Nhạc môn đều cảm thấy áp lực không nhỏ. Về sau, thậm chí đệ tử xin về nhà nghỉ phép cũng bị cự tuyệt.

- Tông môn đang điều tra nội gián, tất cả đệ tử nếu tự ý rời tông, giết không tha!

Vân Nhạc môn tuyên bố, gần như giam lỏng mọi người.

Một vài đệ tử ra ngoài, cho dù là chấp hành nhiệm vụ bình thường, cũng đều bị kiểm tra nghiêm ngặt.

...

Mấy ngày sau.

Có hai chấp pháp giả mặc áo đen đi tới tiểu viện của Trần Vũ.

- Trần Vũ có ở đây không?

- Hai vị chấp pháp sư huynh, có gì chỉ giáo?

Trần Vũ đi ra khỏi lầu các, thấy hai tên chấp pháp giả trên người tản mát khí tức tiêu điều, trong lòng chợt động, ý thức được thứ gì đó.

- Nửa tháng sau, người gia nhập làm thành viên nhóm viện trợ thứ ba, đến “Bắc Sơn Linh Viên”, tăng cường đề phòng khu vực trọng địa linh viên này, phòng ngừa Cốt Ma Cung đánh lén.

Một tên chấp pháp giả tuyên bố.

Nhiệm vụ này vừa tuyên bố ra, trái tim Trần Vũ không khỏi đập thành thịch.

Mặc dù không phải ra tiền tuyến chém giết nhưng cũng xem là vận khí không tốt, nằm trong nhóm đệ tử bị điều động.

Đột nhiên, Trần Vũ chợt nghĩ đến nụ cười thâm ý bất thường của Côn Lăng mấy ngày trước.

Chẳng lẽ nhiệm vụ điều động lần này đã sớm nằm trong dự liệu của Côn Lăng, hoặc hẳn có thể biết trước tin tức này?

Trần Vũ thoáng suy tư.

Nhiệm vụ điều động mình lần này rất có khả năng là có người can thiệp.

Thế nhưng, người muốn âm thầm can thiệp nhiệm vụ, thậm chí còn điều động đệ tử nội môn, tuyệt đối có bối cảnh thâm hậu tại Vân Nhạc môn.

Sau khi hai tên chấp pháp giả rời đi, Trần Vũ cầm một cái lệnh bài trong tay, vẻ mặt biến đổi không ngừng.

Hiện nay hẳn thân mang Bảo Khí và Uẩn Khí đan, gia tài xa xỉ nhưng chỉ có tu vi Thông Mạch kỳ, địa vị tại nội môn rất bất ổn.

- Nhiệm vụ điều động của tông môn không thể trái, bằng không sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, nặng thì có thể bị phế trừ tu vi.

Trần Vũ hít một hơi thật sâu.

Cốt Ma Cung xâm lấn không chỉ khiến ba tông cảm thấy áp lực nguy cơ. Ngay cả một đệ tử tông môn như Trần Vũ, cũng phải đối mặt với phiêu lưu trong trận phong bạo này.

Đương nhiên, kèm theo đó cũng là một lần kỳ ngộ.

Đối với nhiệm vụ cường chế, bản thân sẽ được khen thưởng phong phú, giết được địch nhân cũng có khen thưởng, ngoài ra còn có thể thu hoạch chiến lợi phẩm.

Nửa tháng sau mới bắt đầu thi hành nhiệm vụ điều động.

Trong khoảng thời gian cuối cùng, Trần Vũ vẫn có thể đề thăng thực lực.

- Hội Ân Hồ... Chỉ còn vài ngày nữa thôi.

Trần Vũ không khỏi chờ mong “Hội Ân Hồ” sẽ diễn ra vào mấy ngày sau.

Chỉ cần góp đủ “mật Hùng Xà Vương” và “Thỏ Linh Tham” trong phương thuốc, Đồng Tượng công của Trần Vũ sẽ có thể tấn thăng tới cấp bậc xuong đồng trước thời hạn.

Đến lúc đó, cho dù đối mặt với cường giả Luyện Tạng trung kỳ trở lên, hắn cũng có thể chiến một trận, năng lực tự vệ tăng mạnh.

...

Đêm khuya, trong một gian phòng cũ nát hẻo lánh ở Vân Nhạc môn.

- Lâm đường chủ, ngài xác định đã điều động Trần Vũ ra ngoài, tham dự như vậy trợ giúp?

Một thanh âm mừng rỡ vang lên.

Người nói chuyện là một thiếu niên áo xanh, thời khắc này đang khúm núm thăm dò.

Nếu Trần Vũ có ở đây, nhất định sẽ nhận ra đối phương, hắn chính là kẻ địch của Trần Vũ ngày xưa - Vương Lăng Vân.

Trong căn phòng u ám, có thể loáng thoáng nhìn thấy một trung niên khôi ngô cao lớn phía đối diện, trên người hắn tản mát khí tức hùng hậu như núi, toàn thân bị một tầng khí vụ vàng nhạt bao bọc, lộ vẻ mờ hồ.

Luồng khí tức này ép cho Vương Lăng Vân hít thở không thông.

- Dĩ thường trên người Trần Vũ, từ lúc vẫn thạch hàng lâm mang đến kỳ ngộ thần bí, người không nói cho người khác trong tông môn biết chứ?

Thanh âm trầm thấp của vị “Lâm đường chủ” vang lên.

- Không có! Ngoại trừ ngài và Thất hoàng tử, ta không nói cho người thứ ba nào biết.

Wương Lăng Vân vội vàng đáp.

Trong mắt hắn thoáng hiện một tia tàn nhẫn: “Trần Vũ ới là Trần Vũ, người có kỳ ngộ, tài sản xa xỉ, lần này khiến đại nhân vật trong tông môn chú ý, để xem người còn có thể càn rỡ được bao lâu.”

- Ừm, người lập công không nhỏ, có thể yên tâm lên đường rồi.

Lâm đường chủ gật đầu nói.

- Đa tạ đường chủ! Há... Yên tâm lên đường?

Wương Lăng Vân lộ vẻ cảm kích, sau đó chợt cảm thấy có gì đó không đúng.

“Àm...”

Một đạo kinh khí màu vàng chỉ trong chớp mắt đã xuyên qua thân thể Vương Lăng Vân.

- Người...

Thân thể Vương Lăng Vân cứng đờ, nội tức vô thức vận chuyển, giống như đèn dầu vụt tắt.

Sau đó, thân thể của hắn giống như bị cự thạch vạn cân ép lên, hóa thành một đồng thịt nát trắng đỏ lộn xộn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Ăn Hồ Đảo

Ta không muốn dạo Địa Sa Thành, ta lên thuyền trước vậy.

Địch Cửu cũng không có hứng thú dạo Địa Sa Thành, trên người hắn có cái gì cần mua thêm gì nữa chứ? Đồ của Thương Lâu Thích Gia cũng đủ để hắn ăn cả đời rồi, trên người hắn bây giờ muốn cái gì là có cái đó, đi dạo thành làm chi cho mệt nữa.

Sau khi Địch Cửu nói xong lại nhìn thấy sắc mặt của Cảnh Mạt Băng và Uông Tranh không tốt lắm. Hắn hơi khó hiểu, mình không đi dạo thì mắc mớ gì tới bọn họ chứ, bọn họ khó chịu làm chi?

Trịnh Phi Sinh cũng hơi sững sốt một chút, lập tức nói:

- Nếu vậy thì mọi người đi lên đó nghỉ ngơi một lát rồi lại hành động sau cũng được.

Nghe Trịnh Phi Sinh nói vậy Dịch Cửu mới giật mình hiểu ra. Hai người Ưông Tranh và Cảnh Mạt Băng kia là lòng dạ tiểu nhân, cho là hắn muốn lên đó trước để giành phòng thoải mái hơn.

Dịch Cửu cũng lười để ý hai kẻ này, hắn vốn là tính đi giường chung nhìn thử xem, nếu như chỗ đó không đến nỗi nào thì hắn ở giường chung cũng được.

Năm người sau khi kiểm tra vé xong liền đi vào thuyền lớn kia, Dịch Cửu vừa vào tới nơi liền dùng thần niệm lướt qua một vòng xung quanh.

Thấy rõ tình huống của giường chung, cuối cùng Dịch Cửu cũng hiểu ra vì sao bọn họ lại chịu chi nhiều tiền để vào ở phòng lớn.

Lầu một khu giường chung toàn là tiếng người ồn ào, đây còn là vài ngày trước khi thuyền xuất phát đó. Không chỉ như vậy, hắn rõ ràng còn thấy được ở lối vào còn có một vài vết máu chưa khô nữa, cái này là do có người đánh nhau tạo thành.

Cái giường chung có giá một vạn linh thạch trung phẩm này đúng là không an toàn lắm a.

Gian phòng số 31 ở tầng hai kia so với mấy phòng lớn khác thì có chút kém, nhưng mà nếu như so sánh với đồng giường chung ở dưới kia thì nơi đây đã tốt hơn gấp chục lần rồi.

Dịch Cửu thật muốn bỏ ra một đồng linh thạch thuê một phòng riêng ở một mình, nhưng mà nghĩ lại vẫn là thôi đi. Hắn bây giờ chỉ là một thiếu gia của một gia tộc tu chân mà thôi, lấy đâu ra nhiều linh thạch như vậy chứ. Nếu như hắn làm lỗi quá sẽ bị người nghi ngờ mất.

- Phòng này cũng không tồi a.

Mấy người vừa bước vào phòng thì Tề Thiên đã vui vẻ reo lên. Cho dù Dịch Cửu mới ở cùng nàng một thời gian ngắn mà thôi, nhưng hắn cũng biết được nàng là một nữ tu rất dễ thỏa mãn.

Nói phòng này không tồi là bởi vì nó đủ lớn, phòng khách và phòng tu luyện cũng đều rộng rãi, đây cũng là hai chỗ quan trọng nhất đối với bọn họ.

Ánh mắt mọi người đều đặt lên người Trịnh Phi Sinh, ở đây đương nhiên ai cũng muốn ở trong phòng tu luyện chính, nhưng tiếc là phòng đó chỉ chứa được một người mà thôi. Cho nên vấn đề hiện tại là, ai sẽ là người ở trong phòng tu luyện chính kia đây?

Trịnh Phi Sinh ho khan nói:

- Sau khi chúng ta đã tổ đội thì cũng coi như là sư huynh muội, bằng hữu với nhau cả rồi. Bằng sư muội thân là đệ tử hạch tâm của Chân Ly Kiếm Tông, lần này cũng là tại vì đi theo chúng ta mới bị chậm trễ thời gian, theo ý ta, chúng ta nhường lại phòng tu luyện chính này cho Bằng sư muội ở. Không biết ý của mọi người như thế nào?

Cả Ưông Tranh và Tề Thiên đều không chủ động phản đối, Dịch Cửu cũng không muốn làm chim đầu đàn, cho nên không đồng ý cũng không phản đối.

Vốn Dịch Cửu còn tưởng Cảnh Mạt Băng sẽ đứng ra từ chối một chút, nhưng mà ai ngờ Cảnh Mạt Băng giống như là cảm thấy đây là chuyện đương nhiên vậy, chỉ ôm quyền cảm ơn mọi người sau đó đi vào bên trong phòng tu luyện.

Rốt cục nữ nhân này là da mặt quá dày hay là nàng ta luôn cảm thấy mình xứng đáng được ở trong phòng tu luyện chính kia vậy? Mặc kệ như thế nào thì Dịch Cửu cũng phải khẳng định, nữ nhân này rất thích hợp với giới Tu Chân. Da mặt còn dày hơn cả hắn lúc hỗn ở đầu đường nữa.

- Vậy còn Tử Mặc đạo hữu, huynh....

Thấy Dịch Cửu còn chưa nói gì, Trịnh Phi Sinh chủ động hỏi hắn. Lúc này Dịch Cửu không nói tiếng nào, ý chính là không đồng ý cho Cảnh Mạt Băng vào ở trong phòng tu luyện kia rồi.

Nghe Trịnh Phi Sinh hỏi, Dịch Cửu ôm quyền nói:

- Vậy thì ta đi phòng tu luyện phụ vậy. Mấy hôm nay ta luôn cảm giác mình sắp đột phá rồi cho nên cần phải bế quan một chút, có được không?

Phòng tu luyện phụ cũng không tốt hơn phòng khách bao nhiêu, nhưng mà Dịch Cửu lại không muốn ở trong phòng tu luyện của sủng vật, cũng không muốn ở chung phòng khách với người khác.

- Được, vậy Tử Mặc đạo hữu ở trong phòng tu luyện phụ. Ưông sư đệ, còn người thì sao?

Trịnh Phi Sinh lại hỏi tiếp Ưông Tranh.

Chuyện này khiến cho Dịch Cửu có thêm hảo cảm với Trịnh Phi Sinh một chút, nếu như so sánh với Cảnh Mạt Băng ích kỷ thì Trịnh Phi Sinh luôn nghĩ tới mọi người đúng là vô cùng tốt.

Ưông Tranh chỉ cái phòng tu luyện thứ ba kia:

- Vậy đệ ở trong cái phòng tu luyện phụ này đi.

Cái đó là phòng tu luyện dành cho sủng vật, thật ra nó cũng cùng một cỡ với phòng tu luyện phụ của Dịch Cửu.

- Được, nếu vậy, ta cùng với Tề Thiên sư muội chia đôi phòng khách này ra ở chung vậy.

Trịnh Phi Sinh nhanh gọn lẹ phân xong phòng ở.

Tề Thiên vẫn rất dễ nói chuyện, nàng vô cùng vui vẻ nói:

- Linh khí trên thuyền này thật phong phú, sau khi đến Thiên Mạc, muội nhất định sẽ bước vào Trúc Cơ tầng hai.

.....

Dịch Cửu vừa bước vào phòng tu luyện phụ kia liền bắt đầu lập cấm chế xung quanh, sau đó lại bố trí thêm một cái ẩn linh trận và một cái phòng ngự trận nữa,

Theo như hắn được biết thì từ Địa Sa Thành đến Thiên Mạc cần khoảng sáu tháng, hắn muốn trong vòng sáu tháng này đột phá vào Trúc Cơ tầng bảy.

Dịch Cửu ném ra một đồng linh thạch, bắt đầu tu luyện điên cuồng. Lấy trình độ trận pháp hiện giờ của hắn, cho dù động tĩnh tu luyện của hắn có lớn cỡ nào thì có một cái ẩn linh trận cấp năm kia ở, hắn cũng không cần lo sẽ có người phát hiện ra được.

Mấy ngày cứ như vậy mà trôi qua nhanh như chớp, Dịch Cửu không đi ra ngoài nhưng vẫn cảm nhận được thuyền đang muốn khởi động xuất phát.

Trước khi đi vào phòng tu luyện thì Dịch Cửu đã nói là hắn muốn bế quan, cho nên mấy người Trịnh Phi Sinh cũng biết điều mà không quấy rầy hắn tu luyện.

Đồng linh thạch kia sau khi Dịch Cửu vận chuyển vài chu thiên đã bị tinh không trong cơ thể hóa thành linh khí tiến vào trong kinh mạch, linh khí kia không ngừng bổ sung tăng cường chân nguyên của hắn. Cứ mỗi ngày trôi qua thì tinh không trong cơ thể của hắn sẽ càng thêm rõ ràng một chút, tu vi của hắn cũng càng ngày càng mạnh hơn.

Gần hai tháng trôi qua, một đạo nguyên khí mạnh mẽ phá tan gông cùm xiềng xích của Trúc Cơ tầng sáu, sau đó Dịch Cửu tiến vào Trúc Cơ tầng bảy.

Bởi vì đã có sẵn cơ sở khá vững chắc, nên sau khi vào tầng bảy Dịch Cửu cũng không tốn quá nhiều thời gian để củng cố tu vi.

Dịch Cửu lại ném thêm một đồng linh thạch nữa ra, bây giờ hắn chỉ có thể sử dụng chân hòa Trúc Cơ mà thôi, học luyện khí cũng không có hiệu quả tốt, còn không bằng tu luyện tiếp còn hơn.

Lúc lấy ra đủ linh thạch rồi, Dịch Cửu còn chưa kịp tu luyện tiếp, liền cảm thấy cấm chế của mình bị người khác chạm vào.

Dịch Cửu nhíu mày, lúc trước khi hắn đi vào đã nói là hắn muốn bế quan, đừng quấy rầy hắn tu luyện rồi mà, bây giờ lại là ai đi đụng vào cấm chế của hắn nữa đây? Dịch Cửu tận thần niệm của mình ra bên ngoài, không ngờ lại thấy được ba người Tề Thiên, Cảnh Mạt Băng và Uông Tranh. Người chạm vào cấm chế của hắn là Tề Thiên.

Nếu như là hai người kia dám đụng vào cấm chế của hắn, hắn tuyệt đối sẽ mượn cơ lấy thân phận thiếu gia của một gia tộc tu chân ra mà nổi bão một chút, nhưng mà nếu như là Tề Thiên thì hắn lại không tức giận lắm.

Cất linh thạch lại, lại thêm một bí quyết tẩy sạch cơ thể, sau đó Dịch Cửu liền mở cấm chế đi ra ngoài.

- Tề Thiên sư muội, ta đang bế quan, muội tìm ta có chuyện gì không?

Dịch Cửu tuy rằng sẽ không tức giận với Tề Thiên, nhưng mà đang tu luyện lại bị người kêu tỉnh thì hắn cũng phải hỏi lý do cho đành hoàng.

Tề Thiên có chút sợ hãi nói:

- Xin lỗi, Tử Mặc sư huynh, muội thật sự không biết làm sao cho nên mới quấy rầy huynh tu luyện.....

Thấy bộ dạng hoảng sợ của nàng, Dịch Cửu khoát tay cắt đứt lời đang nói:

- Mọi người đều là cùng một nhóm đi đến Thiên Mạc, nếu như có việc gì cần hỗ trợ mà ta có thể giúp được thì cứ việc nói ra. Đúng rồi, sao lại không thấy Trình đạo hữu ở đây?

Tề Thiên khẽ lau trán nói:

- Sinh sư huynh xảy ra chuyện, muội lại không tìm được người giúp đỡ....

- Chuyện cụ thể là như thế nào?

Địch Cửu hơi nghi hoặc, lúc lên thuyền thì Trịnh Phi Sinh đã nhắc nhở mọi người nên hạn chế việc đi lại trên thuyền, bởi vì trên thuyền này không cấm việc đánh nhau. Nhưng nếu như Trịnh Phi Sinh đã nhắc nhở mọi người thì tại sao hẳn lại xảy ra chuyện được chứ? Địch Cửu không tin Trịnh Phi Sinh ngồi yên một chỗ bẽ quan lại gặp chuyện rắc rối đâu.

- Lúc sáng Sinh sư huynh nói với muội là huynh ấy nghe được tin tức ở trên thuyền này có Trúc Chân đan. Huynh ấy sắp sửa đột phá vào Trúc Cơ tầng ba rồi, nếu như có được Trúc Chân đan thì sẽ dễ dàng đột phá trong một lần ngay, cho nên huynh ấy đi tìm cách mua viên đan được đó. Nhưng mà chờ tới chiều vẫn không chờ được tin tức của huynh ấy, cho nên muội mới chạy ra khu buôn bán của thuyền nhìn xem một chút, tới lúc đó mới biết Sinh sư huynh đã xảy ra chuyện rồi....

Trong giọng nói của Tề Thiên đầy vẻ sợ hãi.

- Vậy đã xảy ra chuyện gì?

Địch Cửu gần như đã hiểu được mọi chuyện.

Trúc Chân đan đúng là đan được mà Trịnh Phi Sinh cần nhất hiện tại, cậu ta đi cầu một viên đó cũng không có gì lạ. Nhưng lạ ở chỗ rốt cục là người nào nói tin tức này cho Trịnh Phi Sinh, làm sao người đó biết hiện tại cậu đang cần loại đan được này chứ.

- Muội đi hỏi thăm thì mới biết được sư huynh không đi mua Trúc Chân đan mà lại đi mua Chân Tinh thảo, rồi lại không biết vì sao lại đi đánh nhau với người ta rồi bị bắt lại, người nọ còn nói phải đưa mười vạn linh thạch thượng phẩm để chuộc người nữa....

Tề Thiên nói tới chỗ này rồi cũng không biết nên nói tiếp như thế nào nữa.

Đùng thấy bọn họ ở trong phòng thuê giá bốn vạn linh thạch thượng phẩm mà làm, số tiền này là tài sản để dành lâu nay của bọn họ đó. Bây giờ đùng một cái đòi lấy ra mười vạn linh thạch, đùng nói bọn họ bây giờ không có để đưa, cho dù có đi nữa thì ai mà chịu đưa ra số tiền lớn như vậy chứ.

Vừa rồi nàng cũng đã hỏi mượn Cảnh Mạt Băng sư tỷ và Uông Tranh sư huynh, hai người bọn họ đều là ngấp ngừng lảng tránh, nói bóng nói gió một hồi, chỉ là ý của bọn họ chính là không có nhiều linh thạch như vậy.

Bây giờ nàng cũng đã rơi vào đường cùng cho nên mới phải đi năn nỉ sự giúp đỡ của một người mới gia nhập nhóm như Địch Cửu. Người quen còn không chịu lấy ra linh thạch nữa là Địch Cửu, hẳn cũng chỉ là một người mới vừa gia nhập nhóm để thuê chung một cái phòng ở với bọn họ mà thôi, người ta mắc mớ gì phải lấy ra linh thạch chứ?

Ánh mắt của Địch Cửu dừng lại trên người của Cảnh Mạt Băng và Uông Tranh, hai người họ đều là đệ tử cao tầng của Chân Ly Kiếm Tông, lại nhìn pháp bảo mà bọn họ ngẫu nhiên lấy ra sử dụng, Địch Cửu đoán chắc bọn họ cũng có thể lấy ra được một phần của số tiền này.

- Nếu người đó muốn mười vạn linh thạch thượng phẩm, vậy giờ trước tiên mỗi người chúng ta chia ra góp cho đủ đi, các người có thể lấy ra bao nhiêu tiền? Theo ý của ta, chúng ta cứ chuẩn bị đủ linh thạch rồi đi qua đó xem, hỏi lý do rõ ràng rồi tính tiếp, có khi không cần phải sử dụng đến số linh thạch này đâu.

Ấn tượng của Địch Cửu đối với Trịnh Phi Sinh cũng không tệ lắm, Trịnh Phi Sinh có chút thích thể hiện, lại còn mê đồ trắng, chuyện gì cũng muốn đứng ra giải quyết, có khi vì muốn vừa ý mọi người trong nhóm, hẳn còn đồng ý chịu thiệt một chút nữa.

Nói một câu thông tục dễ hiểu chính là, Trịnh Phi Sinh cậu thích làm lãnh đạo.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Giá trị của Ô Huyết Châu

Khoảnh khắc lấy Ô Huyết Châu ra, Trần Vũ liên mơ hồ cảm thấy không ổn. Đám người giác quan nhạy bén như thủ tịch đệ tử Tông Thiên Thần cũng cảm nhận được luồng khí tức của viên châu này.

Hắn vội vàng ném viên châu vào lại trong bình kim loại.

- Người là Trần Vũ sư đệ phải không?

Ánh mắt Tông Thiên Thần dừng lại trên người Trần Vũ, thâm ý nói:

- Tại Hội Ân Hồ có đủ hạng người tam giáo cửu lưu, người nhiều thì tai mắt hỗn tạp. Ngoài ba tông còn có tà tu tán nhân, khó tránh khỏi sẽ phát sinh sự cố.

- Đa tạ Thần sư huynh chiếu cố.

Trần Vũ hành lễ, cung kính nói.

Thủ tịch đệ tử có địa vị rất đặc thù trong tông môn, tương lai thậm chí có khả năng trở thành tông chủ hoặc trưởng lão.

- Mọi người tản đi!

Tông Thiên Thần vung tay một cái, đám đệ tử tốp năm tốp ba chia làm vài nhóm tản ra.

Ấn Hồ Đảo không lớn, chỉ chừng hai, ba dặm, nhưng trong phạm vi nhỏ này, lại có không ít cửa hàng và hai ba cái chợ phiên tự do.

Đương nhiên, bất luận là cửa hàng hay chợ phiên, đều nhằm vào giới tu hành tông môn.

- Bán ra linh sủng, giá cả phải chăng...

Một người cao lớn đứng trước một tòa lâm viên kiến trúc như tổ chim, hồ hào với đám thanh niên nam nữ xung quanh.

Đây là một cửa hàng linh sủng.

- Hi hi, ta đang muốn mua một thốt tọa kỵ thay đi bộ.

Ánh mắt Thu Nguyệt sáng lên, cùng tiến vào tòa lâm viên này.

- Trần sư đệ, chúng ta thử vào xem chút đi!

Nam Cung Lễ cười nói.

Đây là lần đầu tiên Trần Vũ đến nơi này, cũng muốn mở mang kiến thức, liền gật đầu đáp ứng.

Lúc trước phải lướt sóng đến đây, đám người đều vô cùng ước ao đám người có tọa kỵ linh sủng. Hơn nữa, có “đệ nhất mỹ nữ nội môn” như Thu Hinh Nhi tiến vào, cho nên cũng kéo theo một nhóm khoảng hai mươi người đệ tử Văn Nhạc môn.

Cửa hàng linh sủng này thật ra là một tòa lâm viên kiến trúc nửa lộ thiên, xung quanh có một tấm lưới kim loại lớn, lấp lờ hoa văn trận pháp.

Trong cửa hàng, có một cái lồng lớn, có thể nhìn thấy đủ loại hình thái linh sủng, bất kể là linh cầm thảo thú gì cũng có thể bắt gặp.

Linh sủng hoàn toàn khác hung thú. Nói một cách đơn giản thì hung thú thú là hoang dại, có hung tính mạnh, che mờ linh trí. Linh sủng là nuôi nhốt, trải qua quá trình thuần dưỡng đặc thù, trừ đi khí tức hung lệ, có thể làm tọa kỵ cho chủ nhân, thậm chí kẻ vai chiến đấu.

- Oa! Đầu Dương Giác thú này quả thật đáng yêu...

Thu Nguyệt nhìn thấy một con linh sủng như dê, toàn thân tuyết trắng, lớn bằng một con ngựa, hai mắt liền tỏa sáng.

- Tiểu thư thật tinh mắt, nghe nói đầu “Dương Giác thú” này có mối liên hệ với “Độc Giác thú” trong truyền thuyết, trên đầu mọc sừng, có lực công kích nhất định, có thể dùng làm tọa kỵ.

Tiểu nhị trung niên đứng bên cạnh liền sáng mắt, thuần thực chào hàng.

Một màn này, không khỏi khiến đám người Trần Vũ im lặng.

- Nguyệt Nhi! Đầu Dương Giác thú này không có sức bền, tốc độ lại chậm. Không thể làm tọa kỵ, càng không có chiến lực.

Thu Hinh Nhi lắc đầu cười nói.

Thu Nguyệt rời đi với vẻ lưu luyến. Bộ lông nhung tuyết trắng và cái sừng của đầu Dương Giác thú kia, quả thật rất phù hợp với nữ hài tử.

- Nhị vị thiếu hiệp, các ngươi muốn linh sủng gì, làm tọa kỵ, chiến đấu, hay phụ trợ?

Một nữ tử tiến lên tiếp đãi Trần Vũ và Nam Cung Lễ.

- Ta muốn tọa kỵ.

Nam Cung Lễ phe phẩy quạt xếp trong tay, dáng vẻ như thư sinh.

- Đầu “Kim Văn Báo” này rất thích hợp với ngài.

Nữ hầu mỉm cười, giới thiệu một đầu linh sủng giống báo, da lông như kim tuyến, dài khoảng một trượng rưỡi.

Đầu Kim Văn Báo này, hình thể cường tráng, thoát nhìn rất tinh thần, trong đôi mắt lóe lên lục quang, khi gầm tan ra một luồng sóng nhiệt nhàn nhạt.

- Giá bao nhiêu?

Nam Cung Lễ tùy ý hỏi.

- 2100 Nguyên thạch thứ phẩm.

Nữ tỳ đáp.

Sau đó, hai người lại đi xem một đầu linh sủng giống sói, một đầu Tông Lâm Mã, đều chuyên dùng làm tọa kỵ.

- Công tử, thót “Tông Lâm Mã” này có thể ngày đi ba nghìn dặm, sức bền dẻo dai, vượt núi băng sông đều sở trường, vách núi cao mấy trượng cũng chỉ cần nhảy một cái...

Nữ tỳ cực kỳ tôn sùng thót ngựa này.

- Ta muốn loại có thể bay được.

Nam Cung Lễ lắc đầu, hần thân là đệ tử chân truyền cho nên yêu cầu cũng rất cao.

Nữ hầu lại dẫn hai người Trần Vũ tới một khu vực ngoài trời, có thể thấy từng gốc đại thụ lớn.

Trên mỗi gốc đại thụ đều đặt một cái lồng khổng lồ.

Hai người liền nhìn thấy một đầu điều sủng khổng lồ, hai mắt như hồng ngọc, lông vũ toàn thân màu xích hồng.

Đầu đại điều này có sải cánh lên đến hai trượng, lông vũ bóng bẩy, nổi lên một tia khí lưu màu đỏ nhạt, tựa như ánh lửa.

- Xích Linh Điều! Được thuần hóa từ Xích Linh Hung Điều, có thể mang người bay trong không trung, tốc độ cực nhanh, còn có chiến lực sánh ngang Luyện Tạng hậu kỳ. Chuyên dùng làm tọa kỵ, một trong những linh sủng trấn điểm của bốn điểm...

Nữ tỳ giới thiệu.

Đại điều này vừa mỹ lệ vừa thực dụng, lại còn có thể chiến đấu. Nếu cưỡi nó hồi tông vậy thì càng phong cách hơn.

Ánh mắt Nam Cung Lễ sáng lên.

Ngay cả Trần Vũ cũng có chút động tâm, hiển nhiên đây là tọa kỵ phi cầm có thể bay lượn trên bầu trời.

- Giá thế nào?

- 26.000 Nguyên thạch thứ phẩm.

Nữ tỳ nói.

Hai người lắc đầu thờ dài, hiển nhiên là mua không nổi.

Chỉ riêng giá tiền của đầu “Xích Linh Điều Sủng” này đã vượt qua một kiện Bảo Khí.

Sau đó, hai người lại nhìn những tọa kỵ linh sủng còn lại, đều mất hứng.

Rê thì chướng mắt, đắt thì không mua nổi.

Mặc dù Trần Vũ cũng nhìn trúng vài đầu linh sủng có tính thực dụng nhưng nguyên thạch trong tay lại không thể tùy tiện dùng như vậy.

Trong tay hần chỉ còn hơn tám mươi khối Nguyên thạch chính phẩm.

Những nguyên thạch này còn chưa chắc mua nổi Thổ Linh Tham một trăm năm tuổi. Có lẽ còn phải bán ra gốc Huyết Linh Chi tám mươi năm tuổi kia.

...

Nửa canh giờ sau, mọi người cũng lần lượt rời khỏi cửa hàng linh sủng.

Có rất ít đệ tử Vân Nhạc môn mua tọa kỵ linh sủng.

Trong đó, Thu Nguyệt cười một đầu linh sủng giống như đại cầu, lông thuần một màu trắng, hình thể như hổ báo, thoát nhìn thì hiền lành, lại không mất uy nghiêm, có lẽ có năng lực chiến đấu phụ trợ nhất định.

- Tiểu thư đi thông thả, đầu “Tuyết Sơn Khuyển” này có tốc độ bạo phát không tầm thường, có thể chiến đấu với Thông Mạch kỳ, là đồng bạn trung thành với ngài.

Tên tiểu nhị trung niên cười ha hả tiễn Thu Nguyệt rời đi.

- Hừ! Đúng là phá sản, bỏ 7000, 8000 Nguyên thạch thứ phẩm để mua một đầu “Tuyết Sơn Khuyển”.

Xung quanh có vài người không nhìn được lác đầu.

Thực ra, Thu Nguyệt mua đầu Tuyết Sơn Khuyển này mặc dù chiến lực không tốt nhưng khứu giác lại linh mãnh, có thể truy tung được.

Chỉ có điều, giá cả lại hơi cao.

- Nam Cung sư huynh, ta định đi tìm vài loại trân tài.

Trần Vũ cũng tách ra khỏi Nam Cung Lễ.

Hắn một thân một mình dạo phố, nhìn cửa hàng san sát mà hoa cả mắt.

Trần Vũ dự định tìm một gốc “Thỏ Linh Tham” dưới trăm năm, thuận tiện giám định viên “Ô Huyết Châu” kia rốt cuộc có tác dụng gì.

Trên đường có một cửa hàng gọi là “Trần Kỳ lâu”, Trần Vũ cũng nhìn thấy một hàng chữ “có thể giám định vật phẩm” trên biển hiệu.

- Bồn điểm chuyên bán ra các loại dị bảo quý hiếm, bao gồm giám định và thu mua một ít vật phẩm kỳ trân.

Trước quầy, một tên chàng trai chừng năm mươi tuổi, chậm rãi nói.

Trần Vũ phát hiện, bố cục của “Trần Kỳ lâu” rất cao cấp trang nhã, có vẻ quanh quẩn hơn những cửa hàng khác rất nhiều.

Hắn tùy ý nhìn tủ trưng bày, vừa nhìn liền giật mình hoảng sợ.

Tủ trữ vật: Sử dụng trận pháp Tu Di Giới Tử, dung nhập với Không Gian thạch mà luyện chế thành. Sức chứa bên trong lớn bằng vại nước, có thể thu nạp vật phẩm, nhưng không thể thay đổi trọng lượng ban đầu. Giá cả: 300 Nguyên thạch chính phẩm.

Thanh Thần Hương: Có thể khiến thần trí thanh tịnh tập trung, giảm xác suất tẩu hỏa nhập ma. Cảnh giới dưới Hóa Khí Tiên Thiên còn có thể tăng hiệu suất tu luyện. Giá cả: 350 Nguyên thạch chính phẩm.

Hư Vụ Bàn: Trận bàn phiên bản đơn giản, có thể làm thời tạo ra một ảo trận vân vụ, vây khốn được Thông Mạch kỳ. Thậm chí có thể quấy nhiễu Luyện Tạng kỳ trong thời gian ngắn. Giá cả: 260 Nguyên thạch chính phẩm.

...

Những giá cả này đều sử dụng Nguyên thạch chính phẩm, mỗi thứ đều đại biểu cho mấy vạn Nguyên thạch thứ phẩm.

- Nơi này còn có đạo cụ trữ vật? Chẳng qua không gian chỉ lớn bằng vại nước, lại không thể thay đổi trọng lượng vật phẩm..

Trần Vũ xuyt xoa không thôi.

Hắn từng nghe nhắc đến một vài đạo cụ trữ vật cao cấp, phần lớn là nhẫn hoặc vòng tay, không gian chứa vật lớn bằng căn phòng, còn có thể giảm bớt trọng lượng vật phẩm.

Mà đạo cụ không gian trong truyền thuyết, thậm chí có thể bỏ qua trọng lượng, bên trong tự thành lập một cái không gian thứ nguyên nhỏ.

Tủ trữ vật này, lớn bằng tay nải hành lý bình thường, mượn dùng trận pháp Tu Di Giới Tử để áp súc không gian bằng vại nước trở thành thể tích tay nải hành lý, nhưng không thể thay đổi trọng lượng của vật chứa.

- Ngay cả Huyền Trọng kiếm của ta cũng không nhét vừa.

Trần Vũ lác đầu.

Dù sao hắn cũng không mua nổi, không ăn được nho thì nói nho xanh.

- Ta muốn giám định vật phẩm.

Trần Vũ mở miệng nói.

Dứt lời, hắn lấy ra một cái bình kim loại, lấy ra viên Ô Huyết Châu bên trong.

- Hả?

Trung niên mặt đen cảm ứng được khí tức tàn ác trên viên châu này, sắc mặt khẽ biến đổi.

- Không cần giám định, ta ra một vạn Nguyên thạch thứ phẩm để thu mua hạt châu này...

Một thanh âm khàn khàn của lão nhân từ đằng sau truyền đến.

Ồ?

Trần Vũ quay đầu, chỉ thấy một lão giả gầy nhom đội mũ rộng vành bước vào Trần Kỳ lâu.

- Một vạn Nguyên thạch thứ phẩm ư?

Trần Vũ thầm giật mình.

Viên Ô Huyết Châu do phục dụng Thanh Khí đan bài xuất tạp chất ngưng kết thành lại đáng giá như thế?

Chương quỳ mặt đen vừa định mở miệng, lập tức nhìn thấy một đôi mắt khiếp người lộ ra dưới cái mũ rộng vành của lão giả gầy nhom, tựa như hai ngọn lửa trong vực sâu u ám.

"Ồ...ô...ô...n...g!"

Chương quỳ giật mình kinh hãi, dù hắn là tu vi Luyện Tạng kỳ, nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt của đối phương, suy nghĩ cũng rối loạn.

Ngay lập tức, nội tức và huyết dịch trong cơ thể hắn giống như bị một tòa núi lớn áp bách, hô hấp trì trệ.

- Ngươi...

Chương quỳ mặt đen không thốt nổi một từ.

Trần Vũ ở bên cạnh cũng bị uy áp vô hình bao trùm.

"Thịch thịch thịch..."

Thân hình Trần Vũ chấn động, trái tim đập mạnh hữu lực, đồng thời Băng Tâm Chi Lệ trên thân tỏa ra một luồng khí tức kỳ dị, bảo vệ tâm thần.

- Các hạ là ai, lẽ nào muốn ép mua ép bán ở Ân Hồ Đảo?

Trần Vũ quát to một tiếng.

"Vù..."

Một luồng âm phong sát khí hùng hực từ trên người hắn phun trào, theo tiếng hét lớn vừa rồi, không gian vài chục trượng xung quanh cũng chấn động.

Ồ?

Lão giả đội mũ rộng vành giật mình, không ngờ đối phương chỉ là một Thông Mạch kỳ, vậy mà lại có thể ngăn cản uy áp tinh thần của hắn, thậm chí còn hô lên, khiến người xung quanh đều bị kinh động.

Nhất thời, hắn rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Hội Ân Hồ là một thế lực không đơn giản. Địa vị tại Sở quốc rất siêu nhiên, có quan hệ chặt chẽ với Vân Nhạc môn.

Cho dù là cường giả Hóa Khí cảnh muốn cường thế động thủ ở nơi này, cũng phải đắn đo suy nghĩ.

- Ta sẽ trả thêm cho ngươi 15.000 Nguyên thạch thứ phẩm, như vậy đã không bạc đãi ngươi rồi...

Lão giả đội mũ rộng vành hơi thoái nhượng nửa bước.

- Sư tôn ta là trưởng lão Mao Thu Vũ của Vân Nhạc môn.

Trần Vũ không đáp mà nói.

Mao Thu Vũ!

Chương quỳ mặt đen thoáng giật mình, ngay cả hành vi rút tay lại dưới ống tay áo của lão giả kia cũng không giấu được ánh mắt của Trần Vũ.

- Ta cho ngươi 200 Nguyên thạch chính phẩm, không thể nhiều hơn được nữa.

Lão giả đội mũ rộng vành trầm giọng nói.

Hai trăm Nguyên thạch chính phẩm tương đương với hai vạn Nguyên thạch thứ phẩm.

- Ha ha, ta ra 300 Nguyên thạch chính phẩm!

Bỗng nhiên một tiếng cười khẽ từ trên lầu của “Trần Kỳ lâu” truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Gia sản bạo tăng

- Ha ha, ta ra giá 300 nguyên thạch chính phẩm.

Chủ nhân của thanh âm này thoáng cái tăng giá đến 300 nguyên thạch chính phẩm, tương đương với ba vạn nguyên thạch thứ phẩm.

- Người nào?

Lão giả đội mũ rộng vành hừ một tiếng, thanh âm lạnh hơn vài phần.

Nếu như chỉ một, hai vạn nguyên thạch thứ phẩm, hẳn vẫn còn lợi nhuận, nhưng giá lên đến ba vạn nguyên thạch thứ phẩm, vậy thì cũng không còn bao nhiêu ý nghĩa nữa.

- Phó hội trưởng!

Chưởng quầy cung kính nói.

Chỉ thấy một trung niên mặt trắng mặc y phục nho sinh từ trên tầng hai Trần Kỳ lâu đi xuống.

- Phó hội trưởng? Ngươi là “Bạch Diện tiên sinh” Từ Xuyên Tùng của Hội Ân Hồ?

Thanh âm của lão giả biến đổi.

- Chính là Từ mỗ, vừa vạn “Trần Kỳ lâu” này là sản nghiệp của ta.

Nho sinh mặt trắng cảm quát xếp võ vào lòng bàn tay.

“Ô...ô...ô...n...g!”

Trong lầu các và ngoài quầy lập tức nổi lên một tia sáng trận pháp màu trắng, tản mát ra uy áp cường đại.

- Xem như ngươi lợi hại!

Lão giả thấp giọng hừ một tiếng, toàn thân bốc lên một luồng khí vụ màu đen nhàn nhạt, thân hình dần mờ hồ, thoáng cái đã không còn tăm hơi.

- Đa tạ tiên bối.

Trần Vũ thở phào một cái, hành lễ với vị phó hội trưởng Từ Xuyên Tùng này.

Người này khí tức thâm thúy, huyền diệu khó lường, khiến hắn có cảm giác đối phương cùng một cấp bậc với sư tôn Mao Thu Vũ của mình.

Khó trách Trần Kỳ lâu bán ra vật phẩm đều rất cao cấp, thì ra là sản nghiệp của “phó hội trưởng” Hội Ân Hồ.

- Tiểu chất không cần khách khí, ta và sư tôn Mao Thu Vũ của ngươi có chút quan hệ cá nhân. Trước đây thậm chí còn thiếu hắn một chút nhân tình.

Từ Xuyên Tùng mỉm cười ôn hòa, đưa tay ra hiệu Trần Vũ vào trong ngồi.

Chưởng quầy thì pha cho hai người một ấm trà ngon.

- Ô, Trần Vũ? Hình như ta đã nghe qua thanh danh của ngươi, trong trận chiến tranh đoạt của ba tông, ngươi bộc lộ tài năng không nhỏ.

Trong mắt Từ Xuyên Tùng hiện lên tinh quang, thoáng nhìn Trần Vũ vài lần.

Trần Vũ quả thật bất ngờ, không ngờ chút danh khí của mình lại bị vị đại nhân vật như Từ Xuyên Tùng nghe được.

Sau đó, Trần Vũ lại hỏi thăm viên Ô Huyết Châu của mình.

- Châu này còn gọi là “Âm Lệ Châu”, hội tụ khí tức âm lệ cường đại, thứ này rất được tà đạo yêu thích. Giá trị của châu này không nhỏ, so với bảo khí bình thường còn đắt đỏ hơn...

Từ Xuyên Tùng giới thiệu đơn giản.

- Âm Lệ Châu...

Trần Vũ khẽ lăm bầm, trước đây hẳn dường như đã nghe người khác đề cập đến vật này, nhưng có vẻ không giống trong ấn tượng lắm.

- Viên Âm Lệ Châu này của ngươi ẩn chứa khí tức âm lệ rất mạnh, chẳng qua có lấy nhiễm một ít huyết khí, có chút đáng tiếc. Nếu ngươi đồng ý, Từ mở nguyện xuất ra 330 nguyên thạch chính phẩm để thu mua.

Từ Xuyên Tùng cầm lấy “Ô Huyết Châu”, quan sát vài lần.

- 330 nguyên thạch chính phẩm?

Trần Vũ có chút động tâm.

Châu này không có tác dụng gì với hắn... khí tức âm lệ phóng ra ngoài, còn có khả năng dẫn đến người tà đạo dòm ngó.

- 330 nguyên thạch chính phẩm đã cao hơn so với giá thị trường, huống chi viên châu này còn nhiễm một ít huyết khí. Nếu ném vào đấu giá hội, có lẽ có thể bán được giá cao hơn, nhưng vẫn phải chịu phí trung gian, đồng thời có thể gặp một ít biến số phiêu lưu...

Từ Xuyên Tùng cười nói.

- Được.

Trần Vũ gật đầu đồng ý.

Nếu có thể nhanh chóng xử lý củ khoai lang phỏng tay “Âm Lệ Châu” này, cũng tiết kiệm bản thân gặp phiền toái.

Từ Xuyên Tùng rất sáng khoái, lấy từ trong túi trữ vật 300 nguyên thạch chính phẩm, giao cho Trần Vũ.

- Ta thuận nước đẩy thuyền tặng liền chút một thứ.

Từ Xuyên Tùng đưa một cái lệnh bài màu bạc cho Trần Vũ, trên lệnh bài viết hai chữ “Ẩn Hồ”.

- Ngân lệnh tượng trưng cho khách quý Ẩn Hồ.

Chương quỳ lỵ về kinh ngạc, không ngờ phó hội trưởng lại tặng không một cái “Ngân lệnh” cho Trần Vũ.

- Trần thiếu hiệp, bằng vào lệnh bài này, ngươi có thể hưởng đặc quyền nhất định tại đấu giá hội Ẩn Hồ. Bao gồm cả đặc quyền giảm giá khi tham gia các sản giao dịch ở Ẩn Hồ Đảo, làm việc gì cũng thuận tiện hơn...

Chương quỳ giới thiệu.

- Đa tạ tiền bối.

Trần Vũ mừng rỡ, cất lệnh bài đi.

- Trên lệnh bài ta đã tăng thêm tin tức của ngươi, ngươi có thể yên tâm sử dụng.

Từ Xuyên Tùng mỉm cười.

Trần Vũ lại dạo một vòng trong Trần Kỳ lâu, hắn có chút động tâm những thứ kỳ trân dị bảo này.

Chẳng qua, giá cả ở đây quá cao cấp, tùy ý một kiện vật phẩm đều trên trăm nguyên thạch chính phẩm. Mà bây giờ Trần Vũ còn muốn thu mua Thổ Linh Tham trăm năm, đồng thời tham gia đấu giá hội, cần dự phòng một lượng lớn nguyên thạch.

Trước khi rời đi, Trần Vũ còn tìm hiểu tin tức “Thổ Linh Tham” từ chỗ Từ Xuyên Tùng.

- Thổ Linh Tham? Thứ này có chút quý hiếm, giá trị còn trên những loại Linh Tham khác vài chục lần, có lẽ có thể gặp được ở trên đảo này, nhưng khó mà đảm bảo được 100% sẽ xuất hiện.

Từ Xuyên Tunnel trầm ngâm nói.

Linh tài châu quả, một khi đạt đến trăm năm, linh tính và được hiệu tăng mạnh, giá trị cũng tăng tới một cấp bậc nhất định.

Về sau, cứ mỗi khi đạt tới một trăm năm, giá trị sẽ tăng gấp mấy lần.

- Đương nhiên, theo tình huống những năm trước, phạm là đấu giá hội cỡ lớn, Hóa Linh Tham, Thổ Linh Tham, Huyết Linh Chi đã ngoài trăm năm, đều xuất hiện, chẳng qua giá cả bị đẩy lên rất cao mà thôi.

Từ Xuyên Tunnel bổ sung.

Trần Vũ liền hiểu, trong tay một vài cửa hàng có thể lực, dù có Linh Tham trăm năm thì cũng sẽ không lên bán ra ngoài. Bọn họ sẽ chờ đấu giá hội để bán được giá cao.

Nhìn Trần Vũ rời đi, chương quầy khó hiểu hỏi:

- Đại nhân, viên Âm Lệ Châu kia bị nhiễm huyết khí, mua vào 330 nguyên thạch chính phẩm phải chăng là có chút thua thiệt?

- Thua thiệt ư?

Từ Xuyên Tunnel nở một nụ cười khó lường, nói:

- Nếu có thể đề luyện "khí tức ô huyết" trong đó ra, tạo thành "Ô Huyết độc", dưới Hóa Khí cảnh rất khó ngăn cản, thì nó sẽ là một khoản giá trị không nhỏ.

- Ra là vậy! Thật cao minh!

Về mặt Chương quầy tràn ngập bội phục, đây là cảnh giới vi gian bất thương (*), thương nhân há có thể làm sinh ý lỗ vốn? Cho dù ngoài mặt biểu hiện là như vậy đi nữa.

- Chỉ có điều, muốn tinh luyện ô huyết này cũng không dễ. Ít nhất phải là Hóa Khí cảnh, đồng thời phải am hiểu công pháp Huyết đạo...

Từ Xuyên Tunnel lẩm bẩm.

...

Rời khỏi Trần Kỳ lâu, tài sản trên người Trần Vũ bạo tăng.

Hắn vốn có hơn 8000 nguyên thạch thứ phẩm, hơn nữa mới tăng thêm 330 nguyên thạch chính phẩm, tương đương có hơn bốn vạn nguyên thạch thứ phẩm.

Tiếp đó, Trần Vũ lại bắt đầu tìm kiếm Thổ Linh Tham.

Liên tiếp tìm kiếm ở vài cửa hàng linh dược và cửa hàng tài liệu, nhưng cũng chỉ bắt gặp Thổ Linh Tham vài chục năm tuổi.

Vượt qua trăm năm tuổi, quả thật rất khó gặp được.

Một hồi, khi Trần Vũ tiến vào một cửa hàng linh dược cỡ lớn. Trong cửa hàng có vài tên đệ tử Vân Nhạc môn, ngay cả Mục Tuyết Tinh cũng ở đây.

- Chương quầy, lấy cho ta mười viên Hồi Khí đan thượng phẩm.

Trần Vũ chợt nghĩ đến chuyện gì đó, liền mở miệng nói.

Hắn còn nhớ rõ, lúc Thi đấu Ngoại môn, Mục Tuyết Tinh đã cho hắn hai viên Hồi Khí đan.

Hơn nữa, mười ngày sau, hắn sẽ bị điều đi tham gia nhiệm vụ "Trần thủ linh viên", cần dự phòng một ít linh đan.

- Được! Một viên giá 50 nguyên thạch thứ phẩm, tổng cộng 1000 nguyên thạch thứ phẩm.

Chương quầy nhanh chóng đưa ra hai cái bình sứ.

Hắn vừa đi đến, liền nhìn thấy một tấm lệnh bài màu bạc mà Trần Vũ đưa ra.

- Ngân lệnh Ân Hồ?

Chường quỹ nghiêm mặt, sau đó cười tươi như hoa, nói:

- Ngài được hưởng ưu đãi chiết khấu 10%, chỉ cần 900 nguyên thạch thứ phẩm là được.

Trần Vũ gật đầu, thanh toán 900 nguyên thạch thứ phẩm.

- Ngân lệnh Ân Hồ ư? Đây là thân phận khách quý của Hội Ân Hồ, Trần Vũ làm sao có được...?

Vài tên đệ tử Vân Nhạc môn đều kinh ngạc thốt lên.

Ngay cả đệ tử chân truyền Luyện Tạng kỳ cũng không có Ngân lệnh Ân Hồ.

Trong đám đệ tử, chỉ có thủ tịch đại đệ tử “Tông Thiên Thần” là có Ngân lệnh Ân Hồ.

- Tuyết Tinh.

Trần Vũ đi tới, đưa cho Mục Tuyết Tinh hai viên Hôi Khí đan.

Hắn không muốn thiếu nợ nhân tình của đối phương.

- Ngươi xem ta là gì?

Trên mặt Mục Tuyết Tinh lộ vẻ tức giận lạnh lùng, mắt đỏ hồng, phát tay áo bỏ đi.

Đây là ý gì?

Trần Vũ im lặng, ta trả lại đan dược cũng sai sao?

- Ha ha, Trần sư đệ! Ngươi thật không hiểu tâm tư nữ nhân.

Nam Cung Lễ không biết từ nơi nào xuất hiện, cười nói:

- Mục Tuyết Tinh là nữ nhân tâm tính cao ngạo, sao có thể thu lại Hôi Khí đan đã cho ngươi. Chỉ có điều, ta nghe nói trái tim của nữ nhân này đã bị ngươi bắt được, quả nhiên lời đồn này là thật.

- Nhưng ta đã không còn cảm giác như trước kia.

Trần Vũ lắc đầu thờ dãi.

Thực ra, trong lòng hắn chưa từng trách cứ quyết định lúc trước của Mục Tuyết Tinh, càng không nói đến ghi hận.

Trần Vũ cũng không rõ nỗi khổ tâm của Mục Tuyết Tinh.

Chẳng qua, sau lần phân rõ giới hạn đấy, trong lòng hắn bỗng nhiên thả lỏng, tâm cảnh rộng mở, không cần truy cầu hay đối mặt với Mục Tuyết Tinh khoảng cách lúc xa lúc gần.

- Bình thường!

Nam Cung Lễ cười ha ha một tiếng, nói:

- Ngươi thay lòng đổi dạ rồi, chẳng lẽ, ngươi thật sự coi trọng Thu Hinh Nhi?

Tính cách hắn thẳng thắn, nên thanh âm nói chuyện cũng rất lớn.

Đúng lúc đó, một đôi hoa tử muội xinh đẹp từ bên ngoài tiến vào.

Chính là tỷ muội Thu Hinh Nhi.

Nghe thấy lời này, trên mặt Thu Hinh Nhi thoáng hiện một tia đỏ hồng, khẽ hừ một tiếng.

- Nam Cung Lễ! Hai người các ngươi dám...

Thu Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

- Ha ha! Ta còn phải đi thu thập vài loại tài liệu...

Thân hình Nam Cung Lễ chợt lóe lên rồi biến mất, vô si bỏ lại Trần Vũ một mình.

Một màn này, khiến Trần Vũ không nói nên lời. Đối mặt với hai nữ nhân, nhất là ánh mắt trong suốt như hồ, dịu dàng ôn nhu của Thu Hinh Nhi, hắn cảm thấy lúng túng vô cùng.

- Trần Vũ, lần này ta nên nói gì đây?

Thu Nguyệt không có hảo ý nói.

Trần Vũ vừa chuẩn bị kiểm cố rời đi, đột nhiên nghe thấy thanh âm của chương quỳ.

- Thổ Linh Tham ư? Tám mươi năm thì có hai cây. Chẳng qua, mỗi cây đều cần 8000 nguyên thạch thứ phẩm.

- Mặc như vậy?

Một nam tử trung niên nhướng mày, nói:

- Trước đây mua Hoàng Linh Tham một trăm năm tuổi cũng chỉ 8000, 9000 nguyên thạch thứ phẩm.

- Hắc hắc, không có biện pháp. Thổ Linh Tham đắt hơn Linh Tham bình thường. Huống chi, đêm nay sẽ bắt đầu đấu giá hội cờ lớn, các loại trân tài đều ít nhất tăng giá gấp ba lần.

Chương quỳ bày ra bộ dạng “muốn mua thì mua, không mua thì thôi”.

Nam tử trung niên tức giận, quay người đi xem những dược liệu khác.

- Ta muốn mua hai gốc Thổ Linh Tham tám mươi năm tuổi kia.

Một thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Ồ?

Nam tử trung niên và đám người Thu Hinh Nhi đều nhìn về phía người lên tiếng.

- Trần Vũ!

Thu Nguyệt cũng giật mình.

- Không! Là ta tới trước, Thổ Linh Tham kia, ta mua!

Nam tử trung niên đảo mắt một vòng, lâm thời chột đời ý.

- Ngươi không mua, đương nhiên thuộc về ta.

Trần Vũ tức giận.

Sở dĩ hắn muốn mua Thổ Linh Tham tám mươi năm này, chủ yếu dùng làm đồ dự phòng.

Trong phương thuốc luyện thể thứ ba, mặc dù nói tốt nhất là Thổ Linh Tham đã ngoài trăm năm tuổi, nhưng tám mươi năm tuổi cũng có thể miễn cưỡng thông qua, chỉ có điều hiệu quả sẽ kém đi một chút mà thôi.

- Hừ! Ta thêm vào 1000 nguyên thạch thứ phẩm.

Nam tử trung niên kia trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

“Vũ...”

Trên người hắn phóng xuất ra một luồng khí tức cường đại của Luyện Tạng kỳ, trên mặt tràn đầy vẻ uy hiếp.

Trần Vũ cười lạnh, không hề để ý.

Thu Nguyệt ở bên cạnh thì hờ hờ xem kịch vui.

Kết quả, khiến hai nữ nhân cảm thấy ngoài dự liệu là câu nói lạnh nhạt của chương quỳ:

- Vị này là khách quý của Hội Ân Hồ, nếu như ngươi không cần, vậy thì hai gốc Thổ Linh Tham này đều thuộc về hắn.

- Cái gì? Khách quý Hội Ân Hồ ư?

Sắc mặt nam tử trung niên tái xanh, nhìn Trần Vũ với vẻ không thể tin nổi.

Ngay cả hai nữ tử Thu Hình Nhi cũng kinh ngạc ngoài ý muốn.

Các nàng nhìn Trần Vũ hơi hốt lấy ra một đồng nguyên thạch thứ phẩm, mua đi hai gốc Thổ Linh Tham tám mươi năm tuổi, còn được hưởng ưu đãi chiết khấu 10%.

***

(*) Vì gian bất thương: hông gian trá không làm nghề buôn bán.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Quỷ kiếm Lữ Tam Thông

Giảm giá 10%! Tên này được hưởng thụ giảm 10% giá cả?

Thu Nguyệt vừa đỏ kị vừa tróc ao.

Nếu sớm biết Trần Vũ có thân phận khách quý, vậy thì những giao dịch lúc trước đã tiết kiệm được ít nguyên thạch rồi.

Được hai gốc Thổ Linh Tham tám mươi năm tuổi, phương thuốc luyện thể “Linh Tham Mật Xà” của Trần Vũ lại thêm một phần bảo đảm, càng tiến gần mục tiêu thêm một bước.

Hắn vừa chuẩn bị rời đi đã bị Thu Nguyệt giữ lại.

- Ta và tỷ tỷ muốn mua vài viên Hôi Khí đan và đan trị thương thượng phẩm, còn có Băng Sơn Tuyết Liên..

Thu Nguyệt cười hi hi một tiếng.

Thì ra, nàng muốn mượn thân phận khách quý của Trần Vũ để trợ giúp giảm giá.

- Được rồi.

Dù sao Trần Vũ cũng không tổn thất gì, giúp hai nữ nhân mua đan dược cũng không có vấn đề.

Chẳng qua, được điểm này không có Băng Sơn Tuyết Liên mà Thu Hình Nhi cần, vì vậy lại đi tới một quầy dược điểm cỡ lớn khác.

Vừa tiến vào cửa hàng.

- Chường quầy! Ngươi sao lại làm sinh ý như vậy? Gốc Huyết Linh Tham bảy mươi năm tuổi này là ta tới trước!

Một thiếu nữ xinh đẹp bất mãn nói.

- Hắc hắc, mỹ nữ, nếu ngươi đồng ý bồi bản thiếu gia một đêm, Huyết Linh Tham này tặng ngươi cũng không sao.

Một đôi mắt bi ối đảo qua đảo lại trên da thịt trắng bóng của thiếu nữ.

- Đồng sư tỷ.

Trần Vũ ngạc nhiên, thiếu nữ xinh đẹp kia lại chính là Đồng Ngọc Linh.

Nhiều ngày không gặp, Đồng Ngọc Linh biến hóa càng lớn, da thịt trắng mịn tinh tế, đôi mắt hàm thu thủy, có một loại tươi trẻ thu hút người nhìn.

- Ngươi là ai? Dám quấy chuyện của ta?

Nam tử đeo kiếm trợn mắt.

Thoáng chốc, một luồng khí tức tinh thần âm lãnh sắc bén đâm thẳng tới, đây là uy áp tiếp cận Hóa Khí cảnh.

Đôi thành Thông Mạch kỳ, e rằng cũng giật mình run sợ, đứng không vững.

- Tên này...

Trái tim Trần Vũ thoáng trầm xuống, Băng Tâm Chi Lệ đeo trên người tản mát một tia khí tức lạnh lạnh, ổn định tâm thần.

Thực lực của nam tử đeo kiếm rất mạnh mẽ.

- Chắc chắn, chỉ là Thông Mạch kỳ, lại có thể đứng trước mặt ta mà không đổi sắc.

Nam tử lời thôi cười một tiếng quái dị.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy đôi tỷ muội Thu Hinh Nhi, mắt liền sáng lên.

Nhất là dung mạo tuyệt mỹ điềm tĩnh dịu dàng ôn nhu của Thu Hinh Nhi lại càng khiến cho hắn nhìn lời cả mắt.

- Ô! Mỹ nữ cực phẩm.

Nam tử lời thôi thoáng giật mình, thân hình lóe lên.

Một khắc sau, nam tử lời thôi mang theo mùi thối nhào tới trước mặt Thu Hinh Nhi. Cũng không biết đối phương là bao nhiêu ngày chưa tắm rửa.

Tốc độ thật nhanh!

Trong lòng Trần Vũ thoáng lạnh, chỉ trong nháy mắt, đối phương đã vòng qua mình và Đồng Ngọc Linh, đi tới trước mặt Thu Hinh Nhi.

- Ngươi là Quý Kiếm Lữ Tam Thông à?

Thu Hinh Nhi giật mình, trong mắt lóe lên một tia băng lãnh, nhìn nam tử lời thôi một cách đề phòng.

Quý Kiếm Lữ Tam Thông.

Lời này vừa nói ra, mọi người xung quanh liền ồ lên.

- Hắn là Lữ Tam Thông nổi danh thiên tài Kiếm đạo? Nghe nói người này bản tính cổ quái, còn rất háo sắc...

- Địa vị của người này trong Thiết Kiếm môn tiếp cận thủ tịch đệ tử chân truyền, chỉ có đám người Phí Thiên Nhạc mới có thể sánh ngang.

Ở đây có rất nhiều người đều nghe qua lời đồn về người này.

Thứ nhất, thực lực của Lữ Tam Thông rất mạnh mẽ, là thiên tài Kiếm đạo kiệt xuất nhất của Thiết Kiếm môn.

Thứ hai, người này ác danh truyền xa, ham nữ sắc, đã làm không ít chuyện thương thiên hại lý.

- Mỹ nữ tuyệt sắc, còn là một đôi tỷ muội...

Lữ Tam Thông uốn éo, đưa mũi đi tới chỗ hai nữ tử, vẻ mặt say sưa hưng phấn.

Tỷ muội Thu Hinh Nhi đều lộ vẻ chán ghét và đề phòng.

Trong đó, Thu Nguyệt sợ đến xanh mặt, chủ yếu là ác danh của tặc tử này quá thịnh. Nghe nói, tặc tử này để mắt đến nữ nhân nào, rất ít khi thất thủ.

- Đồng sư tỷ, ngươi không sao chứ?

Trần Vũ nhìn Đồng Ngọc Linh, dò hỏi tình huống.

Đồng Ngọc Linh thấy Trần Vũ, thoáng thở phào một tiếng, truyền âm nói rõ nguyên nhân.

Thì ra, Đồng Ngọc Linh lần này đến Hội Ân Hồ cùng gia tộc. Lúc đi riêng sưu tập tài liệu bị tặc này để mắt đến, hơn nữa còn đeo bám không thôi.

Chính vì vậy, lúc Đồng Ngọc Linh xem trọng trân tài nào, vừa muốn mở miệng, Lữ Tam Thông liền giành trước.

Nhưng mà ngặt nỗi Lữ Tam Thông có lệnh bài khách quý Hội Ân Hồ, các cửa hàng lớn đều phải nể hắn ba phần.

Chẳng qua, Lữ Tam Thông nhìn thấy Thu Hinh Nhi bất kể là tư sắc hay khí chất đều tuyệt mỹ, liền bị kinh diễm chấn trụ, đòi đi “mục tiêu”.

- Ác tặc! Ngươi... ngươi muốn làm gì? Nơi này có rất nhiều đệ tử của Vân Nhạc môn ta, nếu ngươi dám...

Thu Nguyệt thấy người đồng, lá gan cũng to lên, phần nộ quát.

Lữ Tam Thông cười một tiếng quái dị.

“Vù...”

Tàn ảnh kéo theo một trận quái phong, Lữ Tam Thông dùng tốc độ quỷ dị kinh người, xuất hiện bên cạnh Trần Vũ.

- Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi là sứ giả hộ hoa của hai nữ tử này? Ta ghét nhất loại người như ngươi, vừa thấy chỉ muốn đập một cái.

Lữ Tam Thông chán ghét nói.

Dứt lời, hắn cười một tiếng quỷ dị, trên tay xuất hiện một hai miếng vải lớn bằng bàn tay, tỏa ra hương thơm kỳ lạ.

Miếng vải này chất liệu tinh mỹ, dùng tơ lụa thượng đẳng, nhìn hình thù trên đó, giống như xuất xứ từ nữ nhân nào đó.

- A... Mùi thơm cơ thể mê người này, vẫn còn lưu lại sao?

Lữ Tam Thông lộ vẻ mặt bí ối, ngửi hai miếng vải.

- Y phục của ta!

Thu Nguyệt hét lên thất thanh, nhìn lại trên y phục mình mặc đã thấy thiếu đi một mảnh vải.

- Ngươi...

Khuôn mặt Thu Hinh Nhi chợt trở nên lạnh lẽo, nổi giận không nhịn nổi. Ngay cả váy áo của nàng cũng thiếu đi một mảnh vải, vị trí dưới chân có thể cảm giác được nơi đó có gió thổi vào.

Mọi người xung quanh đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Lữ Tam Thông lượn tới lượn lui hai vòng, lại có thể thần không biết quỷ không hay, đạt được hai miếng vải trên người hai nữ nhân, thậm chí nhân cơ hội chiếm tiện nghi mỹ nữ.

- Thân pháp thật đáng sợ! Quý Kiếm Lữ Tam Thông dù chưa dùng kiếm đã có thực lực như vậy.

Trần Vũ thầm giật mình.

Tu vi của đối phương e rằng đã đạt tới Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, thực lực chân chính tiếp cận Hóa Khí cảnh.

- Tiểu tử, không phải ngươi là sứ giả hộ hoa sao?

Lữ Tam Thông cầm hai miếng vải, nhìn Trần Vũ một cách chăm chọc.

Đột nhiên, da thịt Trần Vũ thoáng phát lạnh, trái tim thần bí cấp tốc nhảy lên, cánh tay theo bản năng đỡ về phía bên trái.

“Àm...”

Bàn tay rục rờ đồng vắng, vô thức ngăn trở một bàn tay đang chớp tới eo mình.

Thân hình Trần Vũ nhoáng lên, chỉ cảm thấy một luồng nội tức âm lãnh thấu xương tràn thẳng vào trong cơ thể. Trái tim hắn giữ lực, Vân Sát nội tức giống như sóng thần cuộn trào mới khó khăn ngăn cản được luồng nội tức kia tiến thêm một bước.

Ồ?

Lữ Tam Thông thất thủ, thân hình thối lui hai ba bước, kinh ngạc thốt lên:

- Tiểu tử không tệ, lại có thể cản được một kích ba thành lực của ta.

Hắn vừa ra tay, ngay cả Thu Hinh Nhi tu vi Luyện Tạng kỳ cũng không làm gì được.

Không ngờ tiểu tử Thông Mạch kỳ này lại phản ứng nhanh như vậy, hơn nữa lực lớn vô cùng, thậm chí đẩy lui hắn.

- Lữ Tam Thông! Ngươi dám hạ thủ với Hinh Nhi?

Lúc này, vài tên đệ tử Vân Nhạc môn đi tới, người cầm đầu là một thanh niên áo tím.

Chính là Côn Lăng.

Trần Vũ thở dài một hơi, đây mới là “sứ giả hộ hoa” chính hiệu, còn mình chẳng qua là cá trong chậu gặp tai họa mà thôi.

Ngoại trừ Côn Lăng còn có hai ba tên tinh anh nội môn, tu vi đều là Luyện Tạng trung kỳ, hậu kỳ.

- Côn Lăng? Bại tướng dưới tay ta mà thôi. Không phải Lữ mỗ bốc phét nhưng quý tông cũng chỉ có Tông Thiên Thần là có thể đánh với ta một trận.

Lữ Tam Thông biết Côn Lăng, khinh thường nói.

- Đừng vội càn rỡ. Năm ngoái giao phong trăm chiêu, cuối cùng ta trúng quỷ kế của ngươi mới để ngươi đắc ý.

Côn Lăng tức giận.

Thoáng cái, nhân mã hai bên đã bật kiếm giương cung, bộ dạng giống như chuẩn bị lao vào đánh nhau.

- Hừ! Lữ Tam Thông, cuối cùng cũng để ta tìm được ngươi...

Thanh âm băng lãnh của một nữ tử từ bên cạnh Trần Vũ vang lên.

Ai?

Trong lòng Trần Vũ trầm xuống, dư quang bên khoe mắt nhìn thấy bên cạnh người xuất hiện một thiếu nữ mặc tuyết bào.

Nữ nhân này có gương mặt trái xoan tinh xảo, da thịt như tuyết, mịn màng sáng bóng, khí chất thanh mỹ xuất trần nhưng khắp toàn thân lại tản mát một loại băng lãnh cự tuyệt người ngoài nghìn dặm.

- Lý Băng Nguyệt! Sao ngươi cũng tới đây?

Nhìn thấy nữ nhân này, Lữ Tam Thông cuối cùng cũng biến sắc, trong mắt thoáng hiện một tia kiêng kỵ.

“Vù...”

Hắn hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ, chui vào trong đoàn người, trực tiếp bỏ chạy.

- Chạy đi đâu?

Thiếu nữ tuyết bào Lý Băng Nguyệt cũng thoát cái biến mất, như bóng với hình lách vào trong đoàn người, ngọc thủ vung lên hai đạo đao khí hàn phong, nhiệt độ xung quanh chợt giảm xuống mười mấy độ.

“Phốc... Phốc...”

Hai đạo đai khí hàn phong mang theo khí lạnh thấu xương, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, đánh trúng hai cái bóng mơ hồ đang chạy trốn.

Nhưng một khắc sau, tại chỗ rơi xuống hai mảnh vải đóng băng, còn Lữ Tam Thông thì đã biến mất không còn tăm hơi.

- Làm phiền Lý cô nương ra tay, tặc tử này chuyên hạ thủ với những nữ nhân xinh đẹp, xú danh rõ ràng, cần phải bị giáo huấn mới được...

Côn Lăng ôm quyền nói.

Tỷ muội Thu Hình Nhi cũng vội vàng cảm ơn.

- Lý Băng Nguyệt ư? Ngươi là đệ nhất thiên tài Thủy Nguyệt phái? Là Lý Băng Nguyệt có danh hiệu “Thủy Nguyệt Băng Tiên” à?

Ánh mắt Thu Nguyệt sáng lên, trong mắt tràn ngập sùng bái.

- Ta giao thủ với tặc tử này cũng không nắm chắc tất thắng. Nhưng tặc tử này một khi thực sự để mắt tới mục tiêu, sẽ rất kiên nhẫn, cuối cùng tìm được cơ hội hạ thủ.

Lý Băng Nguyệt vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn Thu Hình Nhi một cái, sau đó thân ảnh dung nhập vào trong đám người, biến mất.

Luận nhan sắc, Lý Băng Nguyệt không thua kém Thu Hình Nhi bao nhiêu, thế nhưng loại vẻ đẹp băng diễm này lại khiến người ta rất khó quên.

- Quý Kiếm Lữ Tam Thông? Thủy Nguyệt Băng Tiên? Hai người này rất lợi hại. Luyện Tạng hậu kỳ bình thường đều không phải đối thủ.

Trần Vũ trịnh trọng đánh giá.

- Bọn họ đều là thiên tài tuyệt đỉnh có hi vọng tranh đoạt “thủ tịch đệ tử”. Ngược lại Trần sư đệ ngươi vừa rồi có thể ngăn cản Lữ Tam Thông tập kích, thật khiến Hình Nhi xấu hổ.

Thu Hình Nhi mỉm cười, dáng vẻ xinh đẹp không thể tả xiết, đầy hứng thú nhìn Trần Vũ.

Tu vi Thông Mạch kỳ, lại có Ngân lệnh Ân Hồ, gia tài phong phú, còn có thể ngăn cản Quỷ Kiếm Lữ Tam Thông tập kích.

Trên thân thiếu niên này, càng ngày càng nhiều bí ẩn.

Nụ cười tự nhiên trên mặt Thu Hinh Nhi lúc nói chuyện, khiến những người xung quanh, bao gồm đám đệ tử Côn Lăng đều bị vẻ kinh diễm chấn trụ.

- Lần này lại nhờ Trần sư đệ rồi.

Lúc này, Đồng Ngọc Linh cũng thuận lợi mua được gốc Huyết Linh Tham bảy mươi năm tuổi, vẻ mặt mừng rỡ.

Trần Vũ cười khò lắc đầu trầm nghĩ: “Muốn cảm tạ thì cũng phải cảm tạ Lý Băng Nguyệt hoặc Thu Hinh Nhi, nhất là Thu Hinh Nhi sau khi trở thành “mục tiêu” của Lữ Tam Thông mới đúng.”

- Tỷ tỷ, người tuyệt đối không nên xem trọng tiểu tử này. Hắn cũng không phải là người chung tình, đầu tiên là Mục Tuyết Tinh, bây giờ lại thêm một Đồng Ngọc Linh, người nào cũng là đại mỹ nữ...

Thu Nguyệt ở bên cạnh khinh thường bôi đen Trần Vũ.

Trần Vũ không để ý đến nàng, cùng theo Đồng Ngọc Linh rời khỏi được điểm này.

Hiện tại, màn đêm buông xuống, trên Ân Hồ Đảo thấp sáng đèn lồng đa dạng phong phú, lại có một loại vẻ đẹp lộng lẫy riêng.

- Trăm đèn cùng phát sáng, đấu giá hội Ân Hồ sắp bắt đầu rồi.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Thu Hinh Nhi lộ ra dị sắc.

Tại khu vực trung tâm nhất của Hội Ân Hồ, một tòa kiến trúc mái vòm cao lớn, dâng lên sương khói lấp lánh đủ màu.

- Hội đấu giá sắp bắt đầu rồi!

Không ít thân ảnh đều tiến đến vị trí đấu giá hội.

Trong lòng Trần Vũ có chút mong chờ, trên người mang nhiệm vụ, không lâu sau sẽ phải lên đường. Trước đó, có thể đột phá lần nữa hay không đều quyết định bởi đấu giá hội lần này.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Đấu giá hội

Theo dòng người.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh đã đi tới tòa kiến trúc mái vòm đấu giá hội.

- Đồng sư tỷ, lần trước ở tông môn người tìm ta có chuyện gì?

Trần Vũ đột nhiên hỏi.

Hắn từng đi tìm Đồng Ngọc Linh, biết đối phương trở về gia tộc. Lần này Đồng Ngọc Linh cũng theo gia tộc đến đây.

- Một lời khó nói.

Đồng Ngọc Linh có chút cay đắng, than thở:

- Gia tộc ta ở gần Phong Dương thành, gần đây bị môn đồ của Cốt Ma Cung trà trộn. Suy cho cùng cũng bởi quá gần chiến trường. Nên sau khi nhận được gia tộc cầu trợ, ta chủ động đi qua, điều tra tung tích Cốt Ma Cung, thậm chí trợ giúp thanh trừ nanh vuốt của Cốt Ma Cung trong thế tục.

Trần Vũ trầm gặt mình.

Phong Dương thành mà Đồng Ngọc Linh nói cũng gần Tương Dương thành, chỉ cách mấy trăm dặm lộ trình mà thôi.

- Lần trước ta tìm Trần sư đệ là vì muốn giao dịch gốc “Huyết Linh Chi” của người. Thứ nhất, một vị trưởng bối trong gia tộc ta bị đám tay chân của

Cốt Ma Cung đã thương, cần loại trân tài này để khôi phục thương thể và nguyên khí, thứ hai, đối mặt với đám tay chân của Cốt Ma Cung trong thế tục, ta cũng có nhu cầu cấp bách đề thăng thực lực.

Đồng Ngọc Linh nói rõ nguyên nhân.

Trần Vũ nghe nói, không khỏi nảy sinh cảm giác đồng bệnh tương liên. Đồng Ngọc Linh cũng giống hắn, ở tình cảnh tương đối nguy hiểm.

- Cũng được, gốc Huyết Linh Chi tám mươi năm tuổi kia, vốn là chiến lợi phẩm khi đánh chết Huyết Thủ Ngốc Đầu, tặng cho Đồng sư tỷ cũng không sao.

Trần Vũ lấy ra gốc Huyết Linh Chi mà bản thân cất giữ đã lâu.

Ban đầu, hắn vốn định bán ra gốc Huyết Linh Chi tám mươi năm tuổi này, dùng để đổi lấy Thổ Linh Tham. Nhưng giờ cũng không cần thiết nữa.

- Trần sư đệ cứ ra giá, ta nợ người không ít ân nghĩa, tuyệt đối không thể để người lại chịu thiệt nữa.

Đồng Ngọc Linh khẩn thiết nói.

Kỳ ngộ ao máu lần trước, nếu không có Trần Vũ tại đó, không biết nàng sẽ rơi vào kết cục gì.

- Vậy thì 4000 nguyên thạch thứ phẩm đi.

Trần Vũ nói.

- Bốn nghìn ư? Giá này tuyệt đối không mua được!

Đồng Ngọc Linh lắc đầu nói:

- Gia tộc bọn ta sắp tham gia đấu giá hội, chi tiêu cũng tương đối eo hẹp, trước hết trả Trần sư đệ 7000 nguyên thạch thứ phẩm.

Huyết Linh Chi tám mươi năm tuổi, bình thường đều có thể bán 5000, 6000 nguyên thạch thứ phẩm.

Mà hiện nay, giá cả các loại trân tài đều bạo tăng, bán giá 8000 cũng rất bình thường.

- Được rồi.

Trần Vũ giao Huyết Linh Chi cho Đồng Ngọc Linh, tiếp nhận bảy mươi khối nguyên thạch chính phẩm.

Cứ như vậy, trừ đi nguyên thạch mua đan dược và hai gốc Thổ Linh Tham tám mươi năm tuổi lúc trước, bây giờ Trần Vũ có khoảng gần 3 vạn 3000 nguyên thạch thứ phẩm.

...

Trước hội trường đấu giá.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh tách ra, Đồng Ngọc Linh hội họp với gia tộc cùng đi vào đấu giá hội.

- Trần Vũ, chờ chút.

Trần Vũ vừa định tiến vào, đã nghe Thu Nguyệt gọi hắn, Thu Hinh Nhi cũng đi theo cùng nàng.

- Các người...

Trần Vũ có chút đau đầu.

Hai nữ nhân này, nhất là Thu Hinh Nhi quá gây sự chú ý của người khác, rất phiền toái.

- Thế nào? Trần sư đệ không chào đón chúng ta?

Thu Hinh Nhi nhoen miệng cười, giống như một bông hoa, xinh đẹp động lòng người, trong đôi mắt trong suốt như thu thủy, có một loại hàm súc khiến người khác tự ti mặc cảm không dám nhìn thẳng.

- Hừ! Chúng ta chỉ muốn mượn ngân lệnh khách quý của người mà thôi, tiến vào đấu giá hội cũng bớt phiền toái.

Thu Nguyệt tức giận, cực kỳ bất mãn với biểu tình của Trần Vũ.

Nếu là người khác, nhìn thấy tỷ muội hai người chủ động tiếp cận, thậm chí còn thụ sủng nhược kinh (*). Người này vậy mà lại có vẻ không tình nguyện chút nào.

- Được rồi.

Trần Vũ dẫn theo hai nữ tử, cùng tiến vào đấu giá hội.

- Ngân lệnh khách quý? Ba vị mời vào trong.

Ở lối vào, Trần Vũ lấy ra lệnh bài, có một vị nữ tỳ chuyên môn tiếp đón ba người.

Đổi thành người khác, tham gia đấu giá hội, phải đóng một khoảng phí vào không nói, còn phải xác định tài sản hoặc nguyên thạch mới có thể vào trong đấu giá hội.

Không lâu sau, ba người Trần Vũ đã được an bài đến đài khách quý tương đối cao.

Loại đài khách quý này, giống như một cái sân nhỏ, đủ cho ba bốn người ngồi, còn có nữ tỳ dâng lên bánh trái đồ uống, tùy thời nghe sai khiến.

Bên cạnh đó, còn có một gian lầu các khách quý cao cấp hơn, hoàn cảnh lịch sự tao nhã, có thể dung nạp khoảng mười người.

Đương nhiên, chỉ có “khách quý kim lệnh” mới được hưởng thụ đài ngộ như vậy.

Không đến nửa canh giờ, mấy trăm ghế của hội trường đấu giá đã chật kín một nửa. Trong các phe nhân mã tham gia đấu giá hội này, có đại gia tộc thế tục, có ba đại tông môn, có võ giả bình dân, tán tu,...

Trong đó, Trần Vũ còn nhìn thấy Thất hoàng tử Hoàng Phủ Lâm tiến vào trong lầu các khách quý của hoàng thất.

Đám người Nam Cung Lễ, Đoàn Kiều Long cũng tự tiến nhập khu vực gia tộc của mình.

- Kìa... Không phải là Trần Vũ sao?

Tại một góc hẻo lánh của đấu giá hội, có một trung niên và hai lão giả.

Một người trong đó là gia chủ Trần gia - Trần Thiên Uy.

Hai người còn lại, lần lượt là một tộc lão râu trắng và một vị lão tổ tóc trắng trong gia tộc.

Lúc này, Trần Thiên Uy và vị tộc lão râu trắng nhìn thấy Trần Vũ ngồi trên ghế khách quý đều ngạc nhiên như nhìn thấy quỷ.

Vị trí khách quý mà Trần Vũ ngồi ở khu vực tương đối cao, rất là bắt mắt. Hướng chỉ bên cạnh hắn còn có hai cô gái xinh đẹp, thậm chí Thu Hình Nhi càng là quốc sắc thiên hương.

- Sao hắn có thể ngồi trên vị trí khách quý?

Trần Thiên Uy giật mình, không thể tin nổi.

Phải biết rằng, bọn họ trả giá không nhỏ mới miễn cưỡng được ba cái ghế, còn là ở vị trí xó xỉnh nhất.

- Một đệ tử ngoại môn như hắn... Vậy mà có tư cách ngồi ở vị trí khách quý?

Vị tộc lão râu trắng từng quả quyết cho rằng Trần Vũ không thể tiến vào nội môn trọn mắt há hốc mồm, lắp bắp nói.

- Đệ tử nội môn?

Ở chỗ ngồi bên cạnh, vừa vặn có một đệ tử Vân Nhạc môn nghe được, cười khẩy nói:

- Trần Vũ mà các người nhắc đến đã là đệ tử nội môn, còn là môn đồ của trưởng lão, trong cuộc tranh tài của ba tông, nhất chiến dương danh.

Cái gì!

Đệ tử nội môn? Môn đồ trưởng lão?

Trần Thiên Uy và vị tộc lão râu trắng đều chấn kinh, nửa ngày không nói nên lời.

- Tình huống rốt cuộc thế nào?

Vị lão tổ tóc trắng của Trần gia trầm mặt.

Trần gia vốn là một thế lực không nhỏ, kỳ thực cũng có một lão tổ Luyện Tạng kỳ tọa trấn, chẳng qua bình thường không lộ diện mà thôi.

- Bẩm lão tổ... Trần Vũ này...

Trần Thiên Uy và vị tộc lão râu trắng đều cảm thấy trán ứa ra mồ hôi lạnh, thanh âm rất nhỏ.

Trần Vũ chỉ là Bán Linh Thể, nên bọn hắn gần như không cung cấp bất kỳ tài nguyên nào, vậy mà lại có thể trở thành đệ tử nội môn, môn đồ trưởng lão, còn nhất chiến dương danh.

Bọn họ mơ hồ cảm thấy giống như có một bàn tay đang tát lên mặt mình mấy cái.

- Ghế khách quý, tiểu tử kia...

Cùng lúc đó, người của Mục gia, Trần gia đều nhìn thấy Trần Vũ ngồi ở vị trí khách quý.

Bên cạnh đó, trong một gian lâu các khách quý, Dịch Vân Phi một thân áo trắng cũng nhìn chăm chăm Trần Vũ, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Trong gian lâu các này, có hai vị trưởng lão Thủy Nguyệt phái và vài tên đệ tử chân truyền.

- Chư vị, đấu giá hội Ân Hồ sắp bắt đầu, phần quan trọng của đấu giá sẽ do Kiều mỗ tới chủ trì.

Trên đài đấu giá, một vị lão giả khoảng bảy mươi tuổi nhưng tinh thần vẫn quắc thước lên tiếng.

Thanh âm hùng hậu của hắn vang khắp toàn trường, trên người mơ hồ tản ra khí tức Hóa Khí Hậu Thiên, hiển nhiên là một vị cao nhân Hóa Khí cảnh.

- Thì ra là Kiều lão.

- Hắn là Trần Pháp Sư kiêm Luyện Khí Sư nổi danh của Sở quốc, học thức uyên bác, nghiên cứu cổ học, am hiểu giám định.

Mọi người dưới sân đều trở nên nghiêm túc.

Kiều lão đưa tay ngăn mọi người xôn xao, cười nói:

- KIỆN VẬT PHẨM ĐẤU GIÁ THỨ NHẤT LÀ MƯỜI VIÊN UẨN THỂ ĐAN, XUẤT PHẨM TỪ ĐẠI SƯ “NGŨ ĐỒNG SƠN”. MỖI VIÊN KHÖI ĐIỂM 2500 NGUYÊN THẠCH THỨ PHẨM, MỖI LẦN TĂNG GIÁ KHÔNG THỂ ÍT HƠN 100.

UẨN THỂ ĐAN THƯỢNG PHẨM

Dưới sân đấu giá lập tức xôn xao.

Nhất là ánh mắt những nhân sĩ Thông Mạch kỳ, Luyện Tạng kỳ, đều sáng rực lên.

- UẨN THỂ ĐAN ĐỀU CÓ TÁC DỤNG VỚI BA CẤP NHẬP MÔN LUYỆN THỂ. UẨN THỂ ĐAN THƯỢNG PHẨM, THẬM CHỈ CÓ THỂ KHIẾN TU VI LUYỆN TẠNG KỲ TÌNH TIẾN.

Ánh mắt Thu Nguyệt sáng ngời, nói.

Lúc này, trên sân cũng bắt đầu lần sóng đấu giá.

- 2800!

- 3200!

- 3500!

...

- Ta ra 5000!

- 5200!

Không lâu sau, viên UẨN THỂ ĐAN THƯỢNG PHẨM ĐẦU TIÊN ĐÃ BỊ Đẩy GIÁ VƯỢT QUA 5000.

- 7000!

Cuối cùng, trong gian lâu các khách quý của hoàng thất, một thanh âm kết thúc tràng đấu giá UẨN THỂ ĐAN vang lên.

Chín viên UẨN THỂ ĐAN SAU ĐÓ CŨNG ĐỀU BÁN HẾT SẠCH VỚI GIÁ KHÔNG DƯỚI 6000.

- ĐÚNG LÀ ĐIỀN CUỒNG. UẨN THỂ ĐAN THƯỢNG PHẨM CHỈ CÓ THỂ XÚC TIẾN MỘT ÍT TU VI CỦA LUYỆN TẠNG KỲ, VẬY MÀ CÓ THỂ Đẩy LÊN GIÁ CAO NHƯ VẬY.

Trần Vũ cảm khái.

- Trần sư đệ, nếu ngươi lấy ra viên Uẩn Khí đan trong tay ngươi, tuyệt đối có thể bán được giá gấp bội Uẩn Thể đan thượng phẩm.

Thu Hình Nhi mỉm cười một tiếng.

- KIỆN VẬT PHẨM ĐẦU GIÁ THỨ HAI LÀ TRỨNG HUNG ĐIỀU VƯƠNG, TỔNG CỘNG CÓ BA VIÊN, MỖI VIÊN GIÁ KHỞI ĐIỂM 1000 NGUYÊN THẠCH THỨ PHẨM...

Kiều lão lên tiếng.

- 3200!

- 3500!

...

- 4800!

Không lâu sau, giá của trứng Hung Điều Vương đã bị đẩy lên gần 5000.

Cuối cùng, quả trứng bị bán ra với giá 6000.

Trần Vũ hoài nghi mấy viên trứng Hung Điều Vương này là do đám người Lý Đại Khuê gửi bán.

Chẳng qua, người tham gia đấu giá trứng này cũng không phải là nhiều.

Hiện nay Cốt Ma Cung xâm lấn, thế lực khắp nơi đều muốn tăng mạnh thực lực, cần nhất là đan dược, linh tài, bảo khí các loại. Trứng của Hung Điều Vương cũng không có huyết thống đặc thù, cần bồi dưỡng thời gian dài, tổn rất nhiều tinh lực và tâm huyết.

Viên trứng Hung Điều Vương thứ hai, thứ ba cũng chỉ đấu giá được hơn 5000.

Sau đó, trên đấu giá hội bắt đầu bán ra từng kiện vật phẩm.

- KIỆN VẬT PHẨM ĐẦU GIÁ THỨ SÁU LÀ HẠ PHẨM BẢO KHÍ HUYẾT NHA KIẾM, SỬ DỤNG RĂNG CỦA KIẾM XÍ HỒ VƯƠNG, KẾT HỢP VỚI KHOÁNG THẠCH HUYẾT LINH TRẦN QUÝ MÀ LUYỆN CHÉ THÀNH. KIẾM NÀY NGOẠI TRỪ UY LỰC KHÔNG TẦM THƯỜNG RA CÒN CÓ LỰC SÁT THƯƠNG ẨN MÒN THÂN THỂ HUYẾT NHỤC, BỘ VỊ BỊ TRÚNG KIẾM NÀY RẤT KHÓ KHÉP MIỆNG...

Kiều lão cười nói.

Đấu giá hội đến nay, cuối cùng đã xuất hiện một kiện bảo khí.

- Giá khởi điểm, 1 vạn 5000 nguyên thạch thứ phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 1000.

- 1 vạn 8000!

- 2 vạn!

- 2 vạn 3000!

...

- Hai vạn 8000!

Rất nhanh, thanh Huyết Nha kiếm này đã bị đẩy lên gần 3 vạn.

Cuối cùng, kiếm này được bán ra với giá 3 vạn, bị một người đội mũ rộng vành thần bí mua được.

- Đáng tiếc là ta không đủ nguyên thạch.

Về mặt Đồng Ngọc Linh có chút thất lạc. Nàng cũng tham dự đấu giá Huyết Nha kiếm, chỉ tiếc là tài lực không đủ.

Nửa canh giờ sau.

Vật phẩm bán đấu giá đã qua mười mấy vòng.

- Tiếp theo là một kiện kỳ vật dị bảo.

Kiều lão cười nói.

- Kỳ vật dị bảo bình thường đều là bảo vật có năng lực đặc biệt hoặc hiệu quả kỳ lạ, không dễ đánh giá đẳng cấp như bảo khí. Phần lớn chúng nó được tạo ra ngẫu nhiên trong quá trình luyện khí, có công năng cao hoặc thấp riêng biệt.

Kiều lão giải thích, giọng điệu có chút sắc thái thần bí.

- Trần sư đệ, bảo khí người đeo cũng có thể xem là một loại kỳ bảo dị vật.

Thu Hình Nhi cười nói.

- Ồ?

Trần Vũ không khỏi lộ vẻ hứng thú.

Dưới đài đấu giá, một mỹ nữ cao gầy bung lên một cái khay, bên trên đặt ba khối cầu kim loại, bề mặt có chút rỉ sét, màu xám tối.

“Thịch thịch thịch...”

Bỗng nhiên, trái tim trong cơ thể Trần Vũ cấp tốc nhảy lên, giống như thể hiện một loại khát khao nào đó.

- Xây ra chuyện gì?

Trần Vũ kinh hãi, khối cầu kim loại kia vậy mà có thể khiến trái tim thần bí phát ra phản ứng như vậy.

Đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống như vậy kể từ khi hắn dung hợp với trái tim thần bí.

***

(*) Thụ sủng nhược kinh: được yêu quý mà cảm thấy sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Không gian quý dị

“Thịch thịch thịch...”

Trần Vũ nhìn chăm chăm ba viên cầu kim loại trên đài đấu giá, trái tim trong cơ thể nhảy lên mạnh mẽ, loại cảm giác nhu cầu bức thiết này hết sức rõ ràng.

- Chẳng lẽ những viên cầu này có tác dụng với trái tim thần bí?

Trong lòng Trần Vũ không khỏi kinh ngạc.

Nếu có thể được những viên cầu này, nói không chừng có thể khai thác được công dụng hoặc lai lịch của trái tim thần bí.

- Ba viên cầu kim loại này hẳn là một loại dị bảo nào đó bắt nguồn từ Thượng Cổ. Nó có một đặc tính, đó là có thể hấp thu năng lượng hoặc chân khí ngoại giới ở biên độ rất nhỏ, mơ hồ bao hàm thành phần Không Gian Tinh Thạch.

Kiều lão giới thiệu.

Hấp thu năng lượng ngoại giới trong biên độ cực nhỏ?

Lời giới thiệu của Kiều lão khơi dậy sự hứng thú của vài người. Nhất là một ít Trần Pháp Sư, Luyện Khí Sư, thậm chí cường giả Hóa Khí cảnh.

- Bên cạnh đó, viên cầu kim loại này cứng rắn vô cùng, ngay cả bảo khí cũng không thể chém vỡ, có thể thấy được nó sử dụng chất liệu cực tốt. Nhưng Giám Định sư xem qua đều không tìm ra được lai lịch.

Chỉ có mỗi vậy?

Phần lớn người trên sân đều ngơ ngác nhìn nhau, có chút thất vọng.

Dưới tình huống Cốt Ma Cung mở rộng xâm lấn, phần lớn người đều có nhu cầu với những đồ vật có thể tăng cường thực lực trong thời gian ngắn.

Ba viên cầu kim loại này chỉ có những Luyện Khí Sư, Trận Pháp Sư, hoặc nhân sĩ nghiên cứu lĩnh vực đặc thù mới cảm thấy hứng thú.

- Mỗi viên giá khởi điểm 1 vạn. Mỗi lần tăng giá không thể thấp hơn 1000.

Kiều lão lên tiếng.

- 1 vạn 1000!

Một tên Luyện Khí Sư dưới sân biểu lộ hứng thú.

- 1 vạn 2000!

- 1 vạn 3000!

Giá cả liên tục tăng lên, chẳng qua không bị cạnh tranh kịch liệt như đàn dược hoặc bảo khí.

Trần Vũ thầm thở dài một tiếng.

Viên cầu kim loại này mặc dù mang tiếng là “kỳ vật dị bảo”, nhưng không có điểm sáng nào hấp dẫn sự chú ý của người khác.

- 1 vạn 5000!

Trần Vũ giờ thì bài lên, báo ra một cái giá.

Chẳng qua cái giá này rất nhanh liền bị một lão già da đen tăng thêm 1000 nguyên thạch thứ phẩm đẩy xuống.

- 1 vạn 8000!

Trần Vũ lại tăng thêm 2000.

Giá cả đến mức này, không ít người tham gia đều do dự. Phần lớn những người cảm thấy hứng thú với thứ này đều bỏ qua.

1 vạn 8000 có thể mua được không ít tài liệu luyện khí trân quý.

- 2 vạn!

Một tiếng cười lạnh từ trong gian lâu khách quý.

Mọi người đưa mắt nhìn, lập tức nhận ra lâu các này là khu vực của đám người Thủy Nguyệt phái.

Người đầu giá là một thiếu niên áo trắng, khỏe miệng nhếch lên nụ cười châm chọc.

- Dịch Vân Phi!

Trần Vũ trầm mặt, đối phương hiển nhiên có ý gây khó dễ mình.

Chẳng qua, viên cầu kim loại có liên quan đến trái tim thần bí, hẳn không thể dễ dàng từ bỏ như vậy.

- 2 vạn 2000!

Trần Vũ lại tăng thêm 2000.

- 2 vạn 3000!

Dịch Vân Phi cười lạnh, tiếp tục ra giá.

Mặc dù hẳn không rõ tại sao Trần Vũ cần thứ này, nhưng trực giác mách bảo với Dịch Vân Phi, vật này có lẽ không đơn giản, tuyệt đối không thể để đối phương được như ý.

- 2 vạn 4000.

Trần Vũ hít sâu một hơi.

Mất thấy giá cả càng ngày càng cao, Trần Vũ có chút do dự, nguyên thạch của hắn còn phải dùng để đầu giá Thổ Linh Tham trăm năm tuổi.

- 2 vạn 5000.

Trên mặt Dịch Vân Phi lộ vẻ châm chọc, hẳn hiển nhiên không muốn Trần Vũ được như ý.

- Vân Phi, người sắp tới sẽ trùng kích Luyện Tạng hậu kỳ, không muốn mua trân tài và linh đan sao?

Một tên trưởng lão nói.

Hả?

Dịch Vân Phi lập tức tỉnh táo lại.

Đúng vậy, viên cầu kim loại này, nếu như thực sự có bí mật, vậy những chuyên gia giám định há lại có thể không đào móc ra được?

Lỡ như mua thứ này rồi, lại không dùng được, ngược lại chiếm mất một lượng nguyên thạch mà hẳn có thể chi phối, vậy thì sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch tiến cấp Luyện Tạng hậu kỳ của hắn.

- 2 vạn 5000? Tặng cho người cũng được.

Trần Vũ bật cười.

Cái gì?

Sắc mặt Dịch Vân Phi biến đổi, thế nhưng hắn đã báo ra giá này, đường đường là một thiếu tông chủ, không có khả năng đổi ý trước mặt mọi người.

Trong lòng hắn nhất thời hối hận, lẽ ra không nên hành động theo cảm tính.

- 2 vạn 5000, có ai ra giá cao hơn không?

Kiều lão mừng rỡ, dò xét bốn phía, giá tiền này đã xem là không tệ rồi.

Suy cho cùng, 2 vạn 5000 cũng đủ mua một kiện bảo khí rồi.

Kết quả, toàn trường hoàn toàn tĩnh mịch, Dịch Vân Phi lộ vẻ không cam lòng, cầm xuống viên cầu kim loại đầu tiên.

Sau đó lại đấu giá viên cầu kim loại thứ hai.

Lần này, giá cả bị đẩy lên cao gần 1 vạn 6000 thì không còn đủ lực tăng giá nữa.

- Hai vạn!

Lúc Trần Vũ hô lên giá tiền như vậy thì đã không còn người cạnh tranh. Mặc dù hắn xác định, viên cầu kim loại thứ ba cũng rất có thể sẽ bị bán giá càng thấp hơn. Nhưng cái giá 2 vạn này, đã thấp hơn của Dịch Vân Phi 5000, Trần Vũ cũng hài lòng rồi.

- Tiểu tử này...

Trong lòng Dịch Vân Phi cực kỳ buồn bực, nhưng lại không thể phát tác được.

Đấu giá vẫn tiếp tục, viên cầu kim loại thứ ba, cuối cùng bị một Luyện Khí Sư da đen ra giá 1 vạn 8000 mua được.

- Công tử, đây là vật ngày đấu giá được.

Một nữ tỳ bung một cái khay lên, trên khay đặt một viên cầu kim loại u ám.

- Ủm.

Trần Vũ lấy ra 200 nguyên thạch chính phẩm thanh toán.

- Thứ đồ nát này cũng giá trị 2 vạn nguyên thạch thứ phẩm?

Thu Nguyệt khó hiểu, cầm viên cầu kim loại lên, thử dung nhập một ít nội tức, cảm giác nội tức bị hấp thu một chút.

Thế nhưng, thứ này có tác dụng gì chứ?

- Bề mặt nó có một ít trận văn kỳ quái, nhưng bị hao tổn nghiêm trọng, hết sức mơ hồ. Trần sư đệ, người mua nó làm gì?

Thu Hình Nhi hiểu kỳ, càng cảm thấy không hiểu nổi thiếu niên này.

Không có bối cảnh đại gia tộc, bỏ ra 2 vạn mua một viên cầu kim loại không rõ lai lịch, lại vô dụng như vậy, trong chuyện này chắc chắn có bí ẩn.

“Thịch thịch thịch...”

Trái tim trong cơ thể Trần Vũ nhảy lên, càng lúc càng gấp, tựa như muốn nhảy ra ngoài.

Hắn hít một hơi thật sâu, nắm lấy viên cầu kim loại.

“Vũ...”

Nơi buồng tim chợt nổi lên một luồng hấp lực sâu thẳm quỷ dị, nhịp tim trầm trọng như núi, khiến không gian trước mắt xuất hiện ảo giác chông chênh lắc lư.

Nhưng người xung quanh thì lại không cảm nhận được gì.

Sau đó, viên cầu kim loại trong tay Trần Vũ bỗng nhiên run lên, một tia lực lượng huyền diệu không minh bị hút vào trong cơ thể.

Chính xác mà nói là bị hút vào trái tim thần bí.

“Àm...”

Trần Vũ chỉ cảm thấy cảnh tượng chợt nhoáng lên, ý thức bị dẫn dắt vào một không gian u ám.

Trong tầm mắt là một vùng không gian tối tăm mơ hồ, vùng không gian này rất tĩnh mịch, lạnh lạnh tựa như Thái Cổ.

“Ô...ô...ô...n...g!”

Đột nhiên, một loạt điểm sáng như ánh sao xuất hiện trong không gian tối tăm, chiếu sáng một phạm vi nhỏ hẹp.

Khu vực sáng ngời này bắt đầu thu hẹp, cuối cùng hình thành một không gian tinh thể dày ba tấc, lớn bằng lòng bàn tay.

- Đây, đây là đâu?

Ý thức Trần Vũ chợt động, cảnh tượng trước mắt biến mất.

Một khắc sau, ý thức của hắn lại lần nữa trở lại trên ghế khách quý của đấu giá hội.

- Ô! Viên cầu kim loại này hình như vừa lóe lên, không phải ảo giác chứ?

Thu Nguyệt thấp giọng hô một tiếng.

Hai nữ tử cũng không phát hiện Trần Vũ có dị thường.

Trần Vũ hít một hơi thật sâu, cảm giác trong buồng tim có vài biến hóa kỳ diệu.

Ý niệm hắn tập trung vào vị trí trái tim.

“Vũ...”

Trong đầu lập tức hiện lên không gian tinh thể màu bạc lớn bằng bàn tay.

“Thịch thịch thịch...”

Không gian tinh thể này ở trong buồng tim, cũng phập phồng lên xuống, khiến Trần Vũ cảm giác giống như nó là một bộ phận trong cơ thể mình.

- Không gian tinh thể này có tác dụng gì, tại sao lại ở trong trái tim của ta?

Trần Vũ suy tư.

Nhất thời, hắn cũng không tìm ra được câu trả lời.

Thế nhưng, chỉ cần hắn tập trung ý thức vào vị trí trái tim, trong đầu lập tức hiện lên không gian tinh thể màu bạc kia.

Nếu tập trung cao độ, thậm chí còn có thể nhìn thấy không gian tĩnh mịch u ám khắp xung quanh.

- Tiếp theo là một môn tàn thiên võ học (*) thất truyền. Tên là La Sát Đạo, chỉ riêng phần tàn thiên đã tương đương với võ học Nhập Môn đỉnh cấp, có thể tu hành đến Hóa Khí Hậu Thiên...

Kiều trưởng lão cao giọng nói.

Bí tịch này vừa xuất hiện, lập tức khơi dậy hứng thú của những tán tu, hoặc các đại gia tộc.

Một môn võ học có thể tu hành đến Hóa Khí Hậu Thiên, cho dù chỉ là tàn thiên thì cũng có giá trị hết sức xa xỉ.

Trong thời gian ngắn ngủi, bí tịch võ học này đã bị đẩy lên hơn vạn nguyên thạch thứ phẩm, bị một đại gia tộc đấu giá được.

- Đây là hai gốc Hỏa Linh Tham trăm năm, giá trị không cần phải nói. Giá khởi điểm của mỗi gốc là 9000 nguyên thạch thứ phẩm, mỗi lần tăng giá không thể dưới 1000.

Kiều trưởng lão lại cười nói.

Hỏa Linh Tham trăm năm!

Thứ này vừa ra, lập tức dẫn đến một hồi đấu giá cuồng nhiệt.

Linh Tham trăm năm, còn là Hỏa Linh Tham hết sức hút khách, người có nhu cầu càng nhiều.

Thiên tài địa bảo, một khi đạt đến trăm năm thì được hiệu sẽ tăng mạnh, giá trị cũng bị đẩy lên một tầng cao mới.

- 1 vạn!

- 1 vạn 2000!

...

- 1 vạn 8000!

Giá cả tăng lên nhanh chóng, tiếp cận 2 vạn mới dọa sợ phần lớn người đấu giá.

Cuối cùng, gốc Hỏa Linh Tham này bị 2 vạn nguyên thạch thứ phẩm đấu giá thành công.

Gốc thứ hai cũng bán được 2 vạn 1000 nguyên thạch thứ phẩm.

- Bà mẹ nó! Giá này đắt gấp ba lần bình thường.

- Giá cả thật quá bất hợp lý.

Rất nhiều người đều không nhận được mà lác đầu.

- Hỏa Linh Tham trăm năm, giá trị tương đương Thổ Linh Tham, nhưng lại hấp dẫn hơn.

Trái tim Trần Vũ thoáng trầm xuống.

Xem ra 2 vạn 3000 nguyên thạch thứ phẩm còn lại trong tay hắn cũng không đủ.

Nguyên nhân chủ yếu là vì Trần Vũ vừa bỏ ra 2 vạn để mua viên cầu kim loại kia.

Thấy vậy, Trần Vũ cắn răng, lấy ra bình nhỏ chứa Uẩn Khí đan kia.

Luyện Tạng kỳ có nhu cầu với Uẩn Khí đan, mà Trần Vũ hiện nay hiển nhiên vẫn cách Luyện Tạng kỳ rất xa.

Trần Vũ hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm bình nhỏ này một lúc lâu.

“Vũ...”

Trái tim thần bí chợt nhảy lên, sau đó bình nhỏ trong tay đột nhiên biến mất.

“A...”

Trần Vũ giật mình hoảng sợ, tại sao Uẩn Khí đan lại đột nhiên biến mất, chẳng lẽ ta gặp ảo giác?

Rất nhanh, không gian tinh thể màu bạc trong đầu chợt truyền đến một tia cảm ứng mờ mịt.

Hả?

Chỉ thấy, trong không gian tinh thể màu bạc xuất hiện một cái bình nhỏ chứa đan dược.

- Đây... đây không phải là Uẩn Khí đan của ta sao? Tại sao lại vào đây?

Một màn ly kỳ khiến Trần Vũ choáng váng.

Lấy ra? Làm thế nào lấy ra?

Trần Vũ thầm sốt ruột, hắn chuẩn bị đấu giá thứ này để mua Thổ Linh Tham trăm năm. Có thể nhanh chóng đột phá đến tầng thứ xương đồng hay không còn phải dựa vào nó.

Đáng mừng là lúc suy nghĩ của Trần Vũ chuyển động, bình nhỏ cũng biến mất khỏi không gian tĩnh thể màu bạc.

“Vũ...”

Trong lòng bàn tay hắn lập tức xuất hiện một vật, chính là bình nhỏ chứa Uẩn Khí đan.

- Lẽ nào đây là một không gian độc lập? Dường như chỉ có đạo cụ không gian trong truyền thuyết mới có năng lực này.

Trần Vũ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Hắn cầm bình nhỏ lên, lại thử vài lần.

Kết quả hắn phát hiện, không gian tĩnh thể màu bạc này quả thật giống như một cái “túi tiền nhỏ” hình thành trong cơ thể mình, muốn bỏ thứ gì vào, chỉ cần động ý niệm là được.

Muốn lấy ra cũng chỉ cần một ý niệm.

- Rất tiện lợi, chẳng qua hơi nhỏ.

Trần Vũ thầm nghĩ.

Nếu như có vũ khí bí mật gì ném vào không gian bằng bàn tay này, lúc đối địch lấy ra, có thể tạo thành hiệu quả không thể tưởng tượng.

Đương nhiên, đây chỉ là một năng lực của không gian tĩnh thể bị hắn phát hiện, ngoài ra có công năng khác hay không thì rất khó nói.

- Viên Uẩn Khí đan này có thể thế chấp cho quý phương hoặc đấu giá được không?

Trần Vũ bình ổn tâm tình, gọi nữ tỳ bên cạnh tới.

- Uẩn Khí đan? Việc này... đương nhiên là có thể!

Nữ tỳ đỏ bừng mặt, bộ dạng hết sức kích động, nói:

- Dù ngài không có thân phận khách quý thì đan dược trên quý như Uẩn Khí đan vẫn có thể thế chấp hoặc bán đấu giá.

***

(*) Tàn thiên võ học: võ học không trọn vẹn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Giá cao kinh người

Thị nữ vừa mừng rỡ vừa kích động.

Vị thiếu niên này thật không hổ là khách quý Ngân lệnh, tài sản cực kỳ xa xỉ, vừa mới xuất ra một khoản lớn mua viên cầu kim loại vô dụng, bây giờ lại ra tay bán ra Uẩn Khí đan.

Uẩn Khí đan là đan dược trên quý đặt căn cơ cho việc đột phá Hóa Khí cảnh.

Luyện Tạng trung hậu kỳ phục dụng cũng có thể khiến tu vi tinh tiến, còn có thể tăng xác xuất thành công sau này tấn thăng Hóa Khí cảnh.

Có thể nói, đây là linh đan mà đám đệ tử chân truyền, đại gia tộc, cường giả Luyện Tạng kỳ thế hệ trước thèm khát điên cuồng.

- Bán ra Uẩn Khí đan?

Tỷ muội Thu Hình Nhi đều lộ vẻ kinh ngạc: “Trần Vũ điên rồi sao?”

Trần Vũ đương nhiên không điên, ngược lại hấn rất tỉnh táo.

Thiên phú của Trần Vũ thể hiện ở lĩnh vực “Thể thuật”, nên trước hết tận khả năng tăng cường Đồng Tượng công phù hợp thiên phú, có thực lực thì căn cơ càng thâm hậu, còn có thể xúc tiến tư chất một chút.

Cuối cùng dùng những ưu thế này, tăng cường tu vi nội tức.

Trần Vũ cùng thị nữ đi vào một gian phòng phía sau đấu giá hội.

- Uẩn Khí đan, không tệ!

Một lão giả lưng cong nhìn viên đan được trong bình, vẻ mặt kích động.

Hắn có chút động tâm, bởi vì bản thân hắn cũng là một cường giả Luyện Tạng hậu kỳ.

Cuối cùng, viên Uẩn Khí đan tạm thời bị Trần Vũ thế chấp 2 vạn 5000 nguyên thạch thứ phẩm, đây là định giá tương đối bảo thủ.

Chờ đến lúc đấu giá, giá cả nhất định càng cao hơn.

Trần Vũ mừng rỡ, cầm một túi 250 nguyên thạch chính phẩm trở về chỗ ngồi khách quý.

Lúc này, trên sân đang đấu giá một gốc Huyết Linh Chi, còn là loại 120 năm.

- 1 vạn 8000!

- 1 vạn 9000!

Gốc Huyết Linh Chi này nhanh chóng bị đẩy lên tới gần 2 vạn.

Sau cùng, nó bị giá tiền 2 vạn 1000 đấu giá thành công, giá trị còn cao hơn cả Hòa Linh Tham.

Sau đó, một gốc Băng Sơn Tuyết Liên 150 năm cũng mạnh mẽ lên sân.

Niên đại đạt tới 150 năm thì linh tính được hiệu càng tốt, thậm chí còn khiến vài vị cường giả Hóa Khí cảnh kích động xuất thủ.

Giá cuối cùng của Tuyết Liên này thậm chí vượt qua 3 vạn.

- Tiếp theo là hai gốc Thổ Linh Tham, một gốc 120 năm, một gốc khác là 150 năm.

Kiều lão cười híp mắt, nói.

Lần đấu giá hội này, Linh Đan và thiên tài địa bảo trên trăm năm, đều bán được giá rất cao.

- 120 năm và 150 năm?

Trần Vũ hít một hơi thật sâu.

Hắn nhất định phải làm ra lựa chọn. Mua hai gốc một lần thì nguyên thạch không đủ, hơn nữa còn rất dễ bị căm ghét đổ kỵ.

Rất nhanh, Trần Vũ liền làm ra một quyết định lý trí.

Lựa chọn 120 năm.

Bởi vì thiên tài địa bảo 150 sẽ bị cường giả Hóa Khí cảnh xuất thủ tranh đoạt.

Hơn nữa, trước thi Trần Vũ tham gia đấu giá hội, hắn đã mua hai gốc Thổ Linh Tham tám mươi năm, có thể trở thành đồ dự bị, chỉ có điều hiệu quả hơi kém một chút mà thôi.

- Trước tiên đấu giá gốc Thổ Linh Tham 120 năm, giá khởi điểm 1 vạn, mỗi lần tăng giá không thể dưới 1000.

Kiều lão vung tay ra hiệu bắt đầu.

Giá khởi điểm vừa công bố, bên dưới lập tức tăng giá.

- 1 vạn 7000!

- 1 vạn 8000!

...

Sau khi giá cả lên tới gần hai vạn, thoáng cái liền chậm lại.

- Ta ra 2 vạn!

Một thanh âm thiếu niên thông thả truyền đến, khiến cho giá cả đột phá tới 2 vạn.

Trên sân thoáng yên tĩnh một chút.

Mọi người đều nhìn về phía một gian lầu các khách quý.

Người lên tiếng ở trong lầu các đó, là một thiếu niên lười biếng, dáng vẻ lười nhác.

- Là Phí Nhạc Thiên của Thiết Kiếm môn.

- Phí Nhạc Thiên? Một trong những đệ tử chân truyền của Thiết Kiếm môn, nghe nói có hi vọng cạnh tranh vị trí thủ tịch đệ tử.

Không ít người đều đưa mắt quan sát.

- Phí Nhạc Thiên.

Trần Vũ nhìn thiếu niên lười biếng trong lầu các.

Lúc diễn ra Cuộc chiến tranh đoạt của ba tông, Trần Vũ đã từng giao thủ với Phí Nhạc Thiên, võ học của đối phương tinh thâm không gì sánh được.

Quý dị nhất là công pháp đặc thù mà người này tu luyện, sau khi đạt đến Luyện Tạng kỳ, mỗi khi đột phá một tiểu cảnh giới, tu vi sẽ rơi xuống một lần.

Đương nhiên, bây giờ Phí Nhạc Thiên đã khôi phục lại tu vi Luyện Tạng kỳ, dường như còn đạt tới Luyện Tạng hậu kỳ.

- Chắc chắn, ta ra giá 2 vạn 1000.

Cùng trong gian lầu các, có một tiếng cười quái dị vang lên.

Thanh âm này cực kỳ chói tai, khiến Trần Vũ cảm thấy rất quen tai.

- Lữ Tam Thông!

- Quý Kiếm Lữ Tam Thông!

Không ít người nhận ra người này.

Chỉ thấy Lữ Tam Thông cười quái dị nhìn Phí Nhạc Thiên ở bên cạnh.

Tình huống lập tức trở nên quái dị.

Hai người cùng là đệ tử chân truyền một phái, lại cùng tranh đoạt trân tài.

- Lữ Tam Thông, ngươi cố ý gây rối à? Bí công của ta đã đến thời khắc mấu chốt, rất cần Thổ Linh Tham để củng cố.

Phí Nhạc Thiên chợt hứng nói.

- Hắc hắc! Thổ Linh Tham 120 năm nhà, sau khi ta phục dụng cũng có thể tăng cường thể chất, củng cố tu vi.

Lữ Tam Thông lộ vẻ đắc ý nói.

- 2 vạn 2000.

Phí Nhạc Thiên đành tăng giá.

- 2 vạn 3000.

Lữ Tam Thông không hề nhượng bộ chút nào.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trần Vũ cảm thấy kỳ quái, hai đại chân truyền của Thiết Kiếm môn vậy mà lại cạnh tranh trước mặt mọi người.

Chẳng qua, thoạt nhìn liền có thể thấy Lữ Tam Thông đang cố ý gây khó dễ.

- Nghe nói thủ tịch đệ tử khóa này của Thiết Kiếm môn đã đến tuổi quy định. Lữ Tam Thông và Phí Nhạc Thiên đều là người cạnh tranh hữu lực. Mà Dịch Vân Phi tu luyện một môn bí công đặc thù, một khi công này thành, không chỉ tu vi tiến nhanh mà thực lực cũng sẽ khinh thường cùng cấp. Lữ Tam Thông tất nhiên không muốn thấy loại tình huống này...

Thu Hinh Nhi thấp giọng giải thích.

Thì ra là vậy.

Trần Vũ bừng tỉnh, khẽ cười một tiếng:

- Ta ra 2 vạn 4000.

Trên sân lại lần nữa xôn xao, không ngờ còn có bên thứ ba mạnh mẽ gia nhập tranh đấu.

- Là Trần Vũ.

- Lúc trước hắn bỏ ra 2 vạn mua viên cầu kim loại nát kia, bây giờ trong tay vẫn còn nguyên thạch sao?

Trong một xó xỉnh, ba người của Trần gia đều đổi sắc mặt.

Lúc trước Trần Vũ dùng 2 vạn mua viên cầu kim loại kia, ba người của Trần gia liền cho rằng hắn là “bại gia tử”.

Phải biết rằng, ba người bọn họ đại biểu tài lực của toàn bộ gia tộc cũng chỉ có thể miễn cưỡng bỏ ra hơn 1 vạn nguyên thạch thứ phẩm mà thôi.

- Hừ! Đây là tiểu tử mà các ngươi không ủng hộ tài nguyên sao?

Lão tổ của Trần gia hừ lạnh một tiếng.

Gia chủ Trần Thiên Uy và vị tộc lão râu trắng đều thấp thóm lắng nghe răn dạy, miễn bàn trong lòng hiện nay có tư vị gì.

- 2 vạn 4000, còn giá cao hơn không?

- Là tiểu tử này...

Lữ Tam Thông nheo mắt lại.

Trần Vũ gia nhập thì hắn cũng không có ý kiến gì, ngược lại càng vỗ tay hoan nghênh.

Suy cho cùng thì đối thủ chân chính của hắn là Phí Nhạc Thiên.

- Hai vạn 4000, hắn là cực hạn rồi. Nếu ta thêm thì Lữ Tam Thông kia vẫn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Phí Nhạc Thiên suy nghĩ một chút, quyết định bỏ qua.

Cứ như vậy, một màn ngoài ý muốn xuất hiện.

Trần Vũ vừa ra tay, hai đại đệ tử chân truyền kiệt xuất nhất của Thiết Kiếm môn liền trầm mặc bỏ qua.

- Bà mẹ nó! Tên này có lai lịch gì, vừa ra tay liền chấn trụ hai đại đệ tử chân truyền...

- Ngươi bị ngu à, vậy cũng không nhìn được thế cục vi diệu trong đó.

Dưới sân truyền đến tiếng мэng khề.

Trần Vũ nắm bắt được điểm cân bằng hết sức xảo diệu, giá cả vừa chạm đỉnh, liền một hơi xuất thủ “chế trụ” hai đại chân truyền.

Cứ như vậy, gốc Thổ Linh Tham 120 năm này liền bị Trần Vũ đắc thủ.

Gốc Thổ Linh Tham 150 năm sau đó thì bị một cao nhân Hóa Khí cảnh xuất ra 3 vạn 5000 mua được.

...

Đấu giá hội hết sức náo nhiệt, càng ngày càng nhiều vật đấu giá, Linh Đan, trần tài, Bảo Khí, bí tịch, kỳ vật dị bảo,... lần lượt bị đưa lên.

Tỷ muội Thu Hình Nhi cũng xuất thủ một hai lần, mua vài món trần tài trị giá trên dưới 1 vạn.

Đấu giá hội sắp tới trung hậu kỳ.

- Đưa lên!

Kiều lão vung tay, mười thị nữ đi lên, trên tay mỗi người nhắc một cái khay nhỏ.

Trên mỗi cái khay đều đặt một khối thiết thạch nhỏ hết sức kỳ lạ.

- Thiên ngoại vân thạch!

Dưới sân, một loạt thanh âm cùng vang lên.

- Tổng cộng 50 cân vân thạch, chia làm mười phần. Mỗi lần đấu giá 5 cân, giá khởi điểm 2 vạn 5000, tăng giá tùy ý.

Kiều lão lạnh nhạt nói.

Hắn căn bản không lo không bán được thiên ngoại vân thạch này.

- 3 vạn!

- 3 vạn 4000!

- 3 vạn 6000!

...

Không lâu sau, năm cân vân thạch đã bị đẩy giá lên quá 3 vạn.

Sau cùng, năm cân vân thạch đầu tiên bị bán ra với giá 3 vạn 9000.

Chín phần vân thạch sau đó, giá tương đối ổn định, đều bị bán trên 3 vạn 5000.

- Người nào mà ra tay lớn vậy, một hơi mua nhiều vân thạch như thế.

- Còn ai nữa, nhất định là Vân Nhạc môn rồi, tông này vẫn luôn đi lại rất gần với Hội Ân Hồ.

Dưới sân lập tức dậy sóng.

Ra tay lớn như vậy, nếu chỉ bằng lực lượng cá nhân thì cũng quá kinh thế hãi tục rồi. Nhưng với sức của một tông thì cũng không đáng gì.

- Vân Nhạc môn vậy mà nhân dịp này bán ra một nhóm vân thạch, kiếm được một vỏ lãi.

Trần Vũ không nói nên lời.

Sau khi bán ra chỗ vân thạch này, bầu không khí đấu giá tiếp theo lập tức có chút giảm nhiệt.

Kiều lão nhìn thấy vậy, liền hướng về phía sau truyền âm, sau đó cười nhạt vung tay.

- Tiếp theo là một viên Uẩn Khí đan, hẳn sẽ khiến cho không ít người trong chư vị cảm thấy hứng thú.

Kiều lão tự tin nói.

Uẩn Khí đan!

Trên sân lại lần nữa xôn xao. Những cường giả Luyện Tạng trung hậu kỳ đều chấn động.

- Uẩn Khí đan, cực kỳ hiếm thấy, có thể đặt vững căn cơ, giúp trùng kích Hóa Khí cảnh. Dù Luyện Tạng trung hậu kỳ phục dụng, cũng có thể tinh tiến tu vi.

- Đan này, giá khởi điểm 2 vạn!

Kiều lão phất tay nói.

Khởi điểm 2 vạn? Giá tiền này không khỏi khiến người khác lú lờ.

Bình thường, một viên Uẩn Khí đan cũng chỉ có giá như vậy.

Nhưng mấu chốt là hiện nay đang trong hoàn cảnh nguy cơ, thể lực hoặc cường giả Luyện Tạng kỳ có đan này, căn bản sẽ không bán ra.

- 2 vạn 3000!

Người báo giá đầu tiên, trực tiếp tăng thêm 3000.

Thanh âm này đến từ lầu khách quý của hoàng thất Sở quốc.

- Uẩn Khí đan? Đáng ghét! Hắn là Trần Vũ đem ra đấu giá, bằng không thì hôm nay hắn cũng sẽ không xuất thủ hào phóng như vậy.

Thất hoàng tử lộ vẻ căm ghét.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, hắn định điều Trần Vũ ra ngoài, sau đó mới hạ thủ đối phó, đạt được Uẩn Khí đan, như vậy thì cũng chẳng cần bỏ tiền ra mua.

Nhưng ngàn vạn lần không ngờ tới là Trần Vũ lại nhân dịp đấu giá hội này, trực tiếp đấu giá Uẩn Khí đan.

Thật độc!

Người khác tuyệt đối không bán ra Uẩn Khí đan, vậy mà hắn lại có thể bán ra.

- 2 vạn 5000!

- 2 vạn 6000!

...

- 2 vạn 9000!

- 3 vạn!

Đấu giá mạnh mẽ đột phá mốc giá 3 vạn.

Trần Vũ tất nhiên rất mừng, hi vọng bán được càng cao càng tốt.

- Ngươi... ngươi thật sự bán ra Uẩn Khí đan?

Thu Nguyệt tròn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Trần Vũ.

- 3 vạn 4000!

- 3 vạn 5000!

Đấu giá lên tới tận 3 vạn 5000 mới chậm lại.

Lúc này, chỉ còn những thế lực như hoàng thất, Nam Cung gia, Đoàn gia, Thủy Nguyệt phái là vẫn tham gia cạnh tranh.

Nhất là hoàng thất, nhìn bộ dạng giống như thẻ quyết tâm phạt đoạt được đan này.

- 3 vạn 6000!

Trong hoàng thất, một mỹ nhân mặc cung trang lên tiếng, thanh âm hết sức cường thế.

- Cô cô... ra giá cao như vậy có đáng không?

Hoàng Phủ Lâm thấp giọng nói.

- Bây giờ ba tông đang đại chiến với Cốt Ma Cung, hoàng thất Sở quốc ta khổng chế thể tục, bị kẹp ở giữa, là thời khắc sinh tử tồn vong, nếu có thể bồi dưỡng được một vị Hóa Khí cảnh, vậy thì sẽ nhiều hơn một phần vốn liếng sinh tồn.

Mỹ nhân mặc cung trang trầm giọng nói.

Đương nhiên, nghĩ như vậy không chỉ mỗi hoàng thất mà còn có một ít thế lực đại gia tộc đặt chân tại Sở quốc.

- Bốn vạn!

Cuối cùng, hoàng thất báo ra một cái giá chấn động toàn trường, một hơi đoạt được viên Uẩn Khí đan này

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Thu hoạch phong phú

Một viên Uẩn Khí đan lại bán ra được giá bốn vạn khiến buổi đấu giá này lập tức đạt tới đỉnh cao.

- Trần sư đệ, lần này ngươi được kỳ ngộ tốt, lúc bình thường, Uẩn Khí đan tuyệt đối sẽ không bán được giá tiền này.

Thu Hình Nhi hăm mộ nói.

Cốt Ma Cung xâm lấn, lại thêm đấu giá hội cỡ lớn nửa năm mới tổ chức một lần, hai nhân tố này kết hợp, liền đẩy giá tăng lên rất cao.

Nếu lúc bình thường, một viên Uẩn Khí đan chỉ có giá trị hơn hai vạn mà thôi.

- Bốn vạn nguyên thạch thứ phẩm.

Trong lòng Trần Vũ có chút kích động, mặc dù bán ra viên Uẩn Khí đan là bởi bất đắc dĩ, nhưng giá sau cùng vẫn khiến hắn mừng rỡ không thôi.

Đương nhiên, lần đấu giá này, Hội Ân Hồ sẽ khấu trừ 5% phí đấu giá, Trần Vũ chỉ được ba vạn tám nghìn.

Cộng thêm một vạn ba nghìn còn lại, lại khấu trừ nguyên thạch mua Thổ Linh Tham. Trong tay Trần Vũ vẫn còn gần hai vạn bảy nghìn nguyên thạch thứ phẩm.

...

- Tiếp theo sẽ bán ra một tấm tàn đồ truyền kỳ.

Kiều trưởng lão cười thần bí.

Dứt lời, một mỹ nhân đi lên đài, mở ra một quyển họa tàn đồ bị hư hại, dài đến mấy trượng.

Trên bức họa vẽ những đường màu đỏ hết sức rườm rà, phác họa một bức hình quỷ dị trừu tượng.

- Huyết Nguyệt tàn đồ!

Không biết là ai, đột nhiên khê hô một tiếng.

- Không sai! Đây chính là Huyết Nguyệt tàn đồ mà “Huyết Nguyệt giáo” lưu lại. Nghe đồn, bức tranh này ghi chép di chỉ bí tàng của Huyết Nguyệt giáo, còn có thể thăm dò chân tướng diệt vong của Huyết Nguyệt giáo.

Kiều trưởng lão giải thích.

- Huyết Nguyệt giáo ư?

Trần Vũ cảm thấy kỳ quái, đồng thời phát hiện một vài đại nhân vật Hóa Khí cảnh đều có phản ứng rất lớn.

- Huyết Nguyệt giáo từng là một thế lực tà giáo có tín đồ trải rộng khắp đại lục, thời kỳ đỉnh phong nhất, gần như nắm quyền toàn bộ đại lục Côn Vân. Về sau, không biết bởi nguyên nhân gì mà toàn bộ giáo này bị tất cả thế lực tông môn trên khắp đại lục liên thủ đánh bại. Chẳng qua, đó là chuyện của hai trăm năm trước, rất nhiều chân tướng lịch sử đã bị che giấu...

Thu Hình Nhi chậm rãi giải thích.

- Ngươi biết nhiều hơn người bình thường đấy.

Trần Vũ khen một câu khiến vẻ mặt Thu Hình Nhi có chút mất tự nhiên.

- Bức này này, không chỉ ẩn dấu bí mật kinh thiên, đồng thời còn có giá trị cất giữ. Giá khởi điểm hai vạn nguyên thạch thứ phẩm.

Kiều trưởng lão cười nói.

Hai vạn nguyên thạch thứ phẩm... Tầm bản đồ nát này?

Trần Vũ cùng với không ít người thể hệ trẻ dưới đài đấu giá đều cảm thấy giật mình.

Nhưng tranh đoạt tiếp theo, lại càng khiến mọi người cảm thấy ngoài ý muốn.

- Ba vạn!

Một thân ảnh đội mũ rộng vành, bị áo bào đen che khuất toàn thân, lập tức tăng thêm một vạn.

- Ba vạn năm nghìn!

Một lão già khô gầy đội mũ rộng vành khác lạnh lùng tăng giá.

- Bốn vạn!

Lần này tăng giá là một vị trưởng lão mặc áo trắng của Vân Nhạc môn.

- Thu trưởng lão!

Trần Vũ giật mình.

Lúc này hẳn mới phát hiện gia gia của tỷ muội Thu Hinh Nhi cũng trình diện, chẳng qua ngồi ở một góc khách quý khác, bên cạnh có hai vị đường chủ.

Lần đấu giá này, phía Vân Nhạc môn có hai vị trưởng lão đến.

Ngoại trừ Thu trưởng lão ra, còn có vị Hạ sư cô, danh xưng “Hạ Vũ tiên tử”, Mục Tuyết Tinh cũng ở bên cạnh nàng.

Chỉ có điều, tại sao tỷ muội Thu Hinh Nhi không ngồi cùng gia gia thì Trần Vũ không nghĩ ra.

- Bốn vạn năm nghìn!

- Bốn vạn tám nghìn!

- Năm vạn!

Giá cả của tấm Huyết Nguyệt tàn đồ này một đường tăng vọt.

Hơn nữa, người tham dự tranh đoạt, phần lớn là cường giả Hóa Khí cảnh, thân gia phong phú.

- Bảy vạn!

Cuối cùng, tấm Huyết Nguyệt tàn đồ này bị người thân bí đội mũ rộng vành giấu mình trong áo bào đấu giá được.

Trần Vũ cảm thấy kỳ quái, những người cạnh tranh Huyết Nguyệt tàn đồ, phần lớn đều đội mũ rộng vành. Ngay cả lão già đội mũ rộng vành từng ép Trần Vũ bán “Âm Lệ Châu” cũng có mặt trong đó.

...

Đấu giá từ từ tiến nhập hậu kỳ.

Sau đó, liên tục có vài loại bảo khí như vũ khí, giáp phòng thân xuất hiện.

- Nguyệt Hoa kiếm! bảo khí hạ phẩm, là tinh phẩm trong đồng cấp bậc. Có tăng thêm một ít Nguyệt Linh Khoáng, có thể gia tăng tốc độ nội tức chân khí, vào lúc trời tối có ánh trăng, uy lực cũng tăng thêm ba phần.

- Kiếm này, khởi điểm hai vạn!

Kiều lão phát tay.

Bảo khí hạ phẩm, tinh phẩm trong đồng cấp bậc?

Trần Vũ ngẩn ra, kết quả nhìn thấy kiếm này một đường tăng giá đến ba vạn năm nghìn, tiếp cận mức giá bốn vạn.

- Bảo khí, dù là cùng cấp bậc thì cũng phân chia bình thường và tinh phẩm. Giống như Huyền Trọng kiếm của ngươi, thực ra có thể xem nó là một kiện tinh phẩm trong đồng cấp bậc.

Thu Hinh Nhi cười nói.

Giá cả của bảo khí hạ phẩm khoảng chừng hai, ba vạn. Tinh phẩm như Huyền Trọng kiếm của Trần Vũ thì có thể đấu giá được trên ba vạn năm nghìn.

- Bảo khí phòng ngự hạ phẩm “Tử Lâm bảo giáp”, lựa chọn da của “Tử Lâm Yêu Mãng” làm tài liệu chính, lại phối hợp với vài loại kim quang có tính mềm, luyện chế thành một bộ nhuyễn giáp bao phủ toàn thân.

Kiều trường lão mỉm cười giới thiệu.

Nhuyễn giáp toàn thân?

Bảo giáp này vừa xuất ra, lập tức hấp dẫn đông đảo ánh mắt.

- Bảo khí hộ giáp toàn thân, còn là nhuyễn giáp hạng nhẹ. Giá tiền còn gấp đôi bảo khí vũ khí.

Trong mắt Thu Nguyệt nổi lên ánh sao.

Lấy thân phận của nàng, cũng chỉ có một kiện bán bảo khí nhuyễn giáp nửa thân mà thôi.

- Ba vạn năm nghìn!

- Ba vạn tám nghìn!

- Bốn vạn!

Giá cả nhanh chóng đẩy lên tới bốn vạn, vẫn tiếp tục tăng lên.

Đến cuối cùng...

- Năm vạn ba nghìn!

Một cái giá đắt đến kinh người xuất hiện, liền mua được bộ nhuyễn giáp toàn thân này.

Trần Vũ giật mình không nhẹ.

Hắn từng ở trong kho bảo khí của Vân Nhạc môn nhìn thấy bảo khí phòng ngự, chẳng qua đều là hộ giáp nửa thân, giá trị không chênh lệch bảo khí vũ khí bao nhiêu.

Tử Lâm giáp này, bản chất là một bộ có thể bao trùm toàn thân và tứ chi.

Có một kiện bảo khí hộ giáp toàn thân như vậy, cho dù là Hóa Khí Hậu Thiên cũng không thể dễ dàng công phá.

...

Một lúc sau, trên đài đấu giá bán ra một kiện hộ tí (*), lập tức hấp dẫn sự chú ý của Trần Vũ.

- Thanh Lâm Hộ Tí, sử dụng da của “Thanh Ngạc Vương” làm vật phẩm luyện chế chính, thực lực của đầu cá sấu này có thể so với Hóa Khí Hậu Thiên, lớp da như vậy, cho dù Hóa Khí cảnh cũng khó mà công phá được.

Kiều lão cười nói.

- Tại sao hộ tí này chỉ có một cái?

Bên dưới, không biết là người nào lên tiếng.

- Ách... Hộ tí này vốn là một đôi, sau này mất đi một cái. Nhưng dù chỉ có một cái thì phẩm chất bảo vệ vẫn tiếp cận tinh phẩm trong đồng cấp bậc, lúc công kích cận thân, có thể tăng phúc lực lượng, hoặc dùng phòng ngự cũng không tầm thường.

Kiều lão giải thích.

Dứt lời, hắn làm mẫu một lần, đeo hộ tí lên, sau khi quán nhập chân khí vào, hộ tí bỗng nhiên bành trướng vài phần, giống như một tấm chắn hộ thủ, bề mặt xuất hiện quang lân màu xanh đen.

- Có thể tăng phúc lực lượng, còn có thể phòng ngự?

Trần Vũ có chút động tâm.

Chỉ có điều, trong tay hắn chỉ còn lại không đến hai vạn bảy nghìn nguyên thạch thứ phẩm, không nhất định có thể đấu giá được.

Nhưng tiếp theo, Trần Vũ liền nhận ra mình nghĩ nhiều rồi.

Bởi vì kiện hộ tí này chỉ còn sót một cái, có thể nói là tàn khuyết phẩm. Chỉ khi là một đôi thì nó mới được xem là một kiện bảo khí hoàn chỉnh.

Hơn nữa, người tu luyện thích chiến đấu cận thân cũng tương đối ít.

- Một vạn bảy nghìn!

- Một vạn tám nghìn!

Lúc giá cả gần đạt tới hai vạn, giá cũng chững lại.

- Hai vạn hai nghìn!

Lúc Trần Vũ hô lên giá này, sân đấu giá lập tức trở nên yên tĩnh giây lát.

- Hai vạn ba nghìn!

Một đại hán cường tráng thoáng do dự, sau đó tăng thêm một nghìn.

- Hai vạn năm nghìn!

Trần Vũ hạ quyết tâm, lại bỏ thêm hai nghìn. Con số này đã tiếp cận số dư cuối cùng của hắn rồi.

Cũng may, sau khi giá đạt tới hai vạn năm nghìn đã tương đối cao, những người còn lại đều bỏ qua.

- Đắc thủ rồi.

Trần Vũ mừng rỡ.

Đấu giá hội đến tận lúc này, hắn lần lượt mua viên cầu kim loại, Thổ Linh Tham 120 năm, Thanh Lân hộ tí. Nhưng đồng thời nguyên thạch trong tay cũng không còn bao nhiêu.

Đồng thời, Uẩn Khí đan và Huyết Linh Chi tám mươi năm, Âm Lệ Châu đều bị bán ra.

Tổng thể mà nói, Trần Vũ rất hài lòng.

- Tiếp theo, tiến vào giai đoạn quan trọng của vật phẩm đấu giá áp trực!

Thanh âm của Kiều lão đột nhiên cao vút.

Đấu giá áp trực!

Mọi người ở đây đều phấn khởi tinh thần, mặc dù phần lớn người đều không có tư cách tham dự.

Trần Vũ cũng chỉ tham náo nhiệt mà thôi.

- Bảo khí trung phẩm Ngũ Độc Tiên, lựa chọn năm loại gân Yêu Xà làm tài liệu luyện chế chính, đồng thời dung nhập năm loại tuyệt độc. Lúc công kích có thể không chế độc lực thẩm thấu kẻ địch, ngay cả cường giả Hóa Khí cảnh cũng không thể hoàn toàn chống lại kỳ độc của nó, dưới Hóa Khí cảnh, người trúng độc tất mất mạng đương trường...

Kiều trưởng lão giới thiệu.

Nghe lời giới thiệu này, mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngũ Độc Tiên này thật bá đạo, Luyện Tạng kỳ chỉ cần tiếp cận liền bỏ mạng, ngay cả Hóa Khí cảnh cũng không thể hoàn toàn chống lại.

Phẩm cấp của sợi roi này, e rằng đã là tinh phẩm trong bảo khí trung phẩm.

- Giá khởi điểm năm vạn, tăng giá tùy ý.

Kiều trưởng lão phát tay.

Lời vừa dứt, người đấu giá bên dưới liền tham gia cạnh tranh, số lượng không ít, cơ bản đều là cao nhân Hóa Khí cảnh.

- Sáu vạn!

- Bảy vạn!

- Bảy vạn năm nghìn!

...

- Chín vạn năm nghìn!

- Mười vạn!

Giá cả của roi này nhanh chóng đột phá mốc giá mười vạn.

Cuối cùng, roi này bị một đại gia tộc bỏ ra giá cao đến mười hai vạn cạnh tranh được.

Hơn nữa, gia tộc này còn là Sở gia mà Trần Vũ từng tiếp xúc.

Trong gian lâu khách quý của Sở gia.

- Thái gia gia, vì sao ra giá cao để mua một kiện bảo khí độc ác như vậy?

Một thiếu nữ thanh nhã hỏi.

Nữ nhân này chính là Sở Uyển Ngọc.

- Một hai năm tới sẽ là thời khắc sinh tử tồn vong của Sở gia ta, không xuất huyết không được.

Một lão giả mặt hồng tóc trắng thở dài một tiếng.

Lúc hán nhìn Sở Uyển Ngọc, ngoại trừ từ ái triu mến, còn có một tia cảm tình đặc thù.

- Nếu... nếu ta gả cho Dịch Vân Phi, không phải có thể chia sẻ chút gánh nặng cho gia tộc sao?

Gò má Sở Uyển Ngọc phồng hồng, giọng nhỏ như muỗi.

- Ta biết giữa ngươi và Dịch Vân Phi đều có hảo cảm. Nhưng tình huống tông môn không đơn giản như ngươi nghĩ, nhất là Thủy Nguyệt phái, tông phái này từng có tiền thân là tà phái. Cha ngươi rất ít khi đoán sai, bằng không cũng sẽ không gả ngươi cho Trần Vũ kia.

Thái gia gia của Sở gia lắc đầu thờ dài, hán tin rằng, lời mình nói, Sở Uyển Ngọc sẽ không nghe.

...

- Kiện vật phẩm cuối cùng của đấu giá hội lần này, một viên Hòa Tinh Thạch. Mặc dù phẩm chất hơi kém, nhưng cũng ẩn chứa tinh hoa hỏa diễm, có thể tu luyện ra “Linh Diễm chân hỏa”.

Hòa Tinh Thạch!

Vật này vừa xuất ra, đại đa số người không có phản ứng.

Nhưng trên sân, những cường giả Hóa Khí cảnh, nhất là cao nhân Hóa Khí Tiên Thiên, lập tức sáng mắt.

- Hòa Tinh Thạch, trấn bảo trong truyền thuyết, có thể tu luyện ra Linh Diễm chân hỏa.

Có vài vị Hóa Khí cảnh kinh hô thất thanh.

- Giá khởi điểm mười vạn!

Dưới sân, mọi người đều bị chấn trụ. Vừa bắt đầu mà giá đã mười vạn.

- Đây còn chỉ là Hòa Tinh Thạch phẩm chất kém..

Trần Vũ vô cùng ngạc nhiên.

- Chỉ khi đạt tới cấp bậc Hóa Khí cảnh trở lên mới có thể hiểu được giá trị trong đó, mặc dù đây chỉ là một viên Hòa Tinh Thạch phẩm chất kém.

Thu Hình Nhi dường như biết được thứ gì đó.

- Mười lăm vạn!

- Mười sáu vạn!

...

- Mười tám vạn!

- Hai mươi vạn!

Giá cả đột phá mức giá hai mươi vạn, nhưng vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

Trong quá trình này, Trần Vũ thấy Thu trưởng lão và Hạ Vũ tiên tử của Vân Nhạc môn cũng tham dự cạnh tranh.

- Thu trưởng lão, không bằng lấy nguyên thạch thu được từ việc đấu giá vẫn thạch dự chi cho ta. Chờ đến lúc trở về, ta sẽ trả lại tông môn.

Trên mặt Hạ Vũ tiên tử thoáng hiện một tia cấp bách.

- Được rồi, thực ra Hóa Tinh Thạch này cũng chưa chắc có thể tu ra Linh Diễm chân hỏa.

Thu trưởng lão cười khổ một tiếng.

- Ba mươi vạn!

Cuối cùng, Hóa Tinh Thạch bị hai vị trưởng lão Vân Nhạc môn dùng giá áp đảo, liên thủ bắt lấy.

***

(*) Hộ tí: vòng bảo vệ tay.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Bắc sơn linh viên

Hai ngày sau.

Trần Vũ và nhóm đệ tử bình yên trở về Vân Nhạc môn.

Trong chuyến đi Hội Ân Hồ này, phần lớn đệ tử đều có thu hoạch, cho dù không thể tham dự đấu giá trên đấu giá hội thì cũng có thể giao dịch những thứ mình cần ở Ân Hồ Đảo trong ngày hôm đó.

Trần Vũ xem như thắng lớn trở về.

Sau khi hồi tông, Trần Vũ cảm giác toàn bộ sơn môn đều là một bầu không khí sâm nghiêm, người tuần tra đi khắp nơi xung quanh.

“Vù... Vù...”

Thu trưởng lão và Hạ Vũ tiên tử dường như nhận được tin tức gì đó, lập tức cười phi cầm bay thẳng tới trọng địa tông môn.

- Trần Vũ, để xem ngươi còn có thể đắc ý bao lâu...?

Thất hoàng tử Hoàng Phủ Lâm nhìn Trần Vũ rời đi, trong mắt lóe lên một tia châm chọc và thương hại.

Trụ sở nội môn.

Trần Vũ trở lại tiểu viện của mình, chỉnh lý thu hoạch trong chuyến đi này.

Bảo Khí hạ phẩm, một cái Thanh Lan hộ tí.

Ba gốc Thổ Linh Tham, trong đó có hai gốc là tám mươi năm, một gốc 120 năm.

Một viên cầu kim loại, chất liệu cứng rắn, ánh sáng âm đạm, công dụng chưa rõ.

Bên cạnh đó, trước khi tham dự đấu giá hội, Trần Vũ còn mua sắm một ít đan dược và các loại tài liệu tiêu hao thường dùng, bao gồm Hồi Khí đan, Liệu

Thương đan,...

Chỉ còn bảy tám ngày nữa thì Trần Vũ sẽ phải rời khỏi đây, đến Bắc Sơn Linh Viên trấn thủ, cho nên cần phải chuẩn bị đầy đủ.

Ba ngày sau.

Trần Vũ đi tới Tông Vụ Đường.

- Vận khí ngươi cũng không tệ, ba cái túi mật Hung Xà Vương đều tập hợp đủ.

Tên chấp sự áo bào xám đưa lên một đồng tài liệu.

Trong đó, một cái bình thuốc chứa ba cái túi mật Hung Xà Vương.

- Góp đủ rồi.

Sau khi xác nhận, Trần Vũ không khỏi mừng rỡ.

Phương thuốc “Mật Xà Linh Tham” thứ ba này có giá trị quá cao đối với đệ tử nội môn. Hắn cũng phải phí rất nhiều công sức, cộng thêm gấp kỳ ngộ vận khí thì mới gom góp đủ.

Sau khi trở lại nơi ở, Trần Vũ dựa theo phương pháp Đồng Tượng công chi dẫn, rất nhanh điều phối ra bình nước thuốc luyện thể.

Ba cái bình nhỏ chứa chất lỏng xanh nhạt, đặt trước mặt Trần Vũ.

Khác biệt so với hai phương thuốc trước, phương thuốc thứ ba điều phối ra được dịch luyện thể không phải ngoại dụng, mà là nội dụng (*).

Tu hành Đồng Tượng công từ da đồng, gân đồng, đến xương đồng, hiển nhiên là từ ngoại nhập nội, dần dần xâm nhập vào trong.

Đây cũng là lý do tại sao hai phương thuốc trước không có tác dụng trợ giúp Trần Vũ đột phá xương đồng.

- Ba bình được dịch luyện thể này mỗi ngày phục dụng một lần, một lọ có thể dùng được ba ngày.

Trần Vũ thăm tính nhẩm.

Ba bình đủ cho hắn dùng mười ngày, hắn là sau khi tới Bắc Sơn Linh Viên mới dùng hết.

Trong này có một lọ là dùng Thổ Linh Tham 120 năm chế luyện, phẩm chất cao nhất.

- Dùng từ thấp đến cao vậy.

Trần Vũ mở ra được dịch luyện thể tám mươi năm, ngửa cổ uống cạn một phần ba.

Ngay lập tức, một luồng cảm giác tập hợp cả đau đớn lẫn ấm áp truyền khắp toàn thân Trần Vũ, được hiệu liên tục không ngừng, giống như băng hỏa cùng chạy trong người.

“Vũ...”

Trần Vũ đồng thời vận chuyển Đồng Tượng công, vung tay thu hồi ba cái bình nhỏ vào trong không gian tinh thể màu bạc.

Từ khi có không gian thần bí này, Trần Vũ liền đem những vật phẩm nhỏ mà đáng giá cất vào trong đó, đan dược Luyện Thể dịch cũng vậy.

Không gian tinh thể khiến Trần Vũ cảm thấy cực kỳ ổn định và yên tâm, giống như túi hành trang tư nhân ở trong cơ thể mình.

Chỉ chớp mắt đã bốn năm ngày trôi qua.

Trần Vũ vẫn một mực khổ tu, hai bình được dịch luyện thể chế từ Thổ Linh Tham tám mươi năm tuổi đã sắp dùng hết.

Lúc này, Đồng Tượng công của Trần Vũ cũng đạt tới cực hạn tầng thứ gân đồng, mơ hồ chạm tới tầng thứ “xương đồng”.

Ngay trong chiều hôm đó, Trần Vũ nhận được mệnh lệnh tập trung tại một tòa điện kiểm tra ở Tông Vụ Đường.

Bên trong điện kiểm tra đã tập hợp một nhóm thành viên, có thành viên thế hệ trước, có đệ tử tân tú, bất kể là Luyện Tạng kỳ hay Thông Mạch kỳ đều có, khoảng chừng mười mấy người.

Ngoài ý muốn là Trần Vũ nhìn thấy đại mỹ nữ Thu Hình Nhi và Đoàn Kiều Long trong đám người.

Lúc Thu Hình Nhi nhìn thấy Trần Vũ, vẻ mặt cũng thoáng sửng sốt, sau đó nở nụ cười rạng rỡ.

Đoàn Kiều Long thì đứng trong một góc, lặng lẽ quan sát Thu Hình Nhi.

Sau khi vào nội môn.

Trần Vũ cũng nghe được vài tin tức bát quái. Ví dụ như, vị đệ nhất ngoại môn Đoàn Kiều Long này rất yêu thích Thu Hình Nhi.

- Thu sư tỷ, lẽ nào người cũng vận khí kém, bị điều đi tham gia nhiệm vụ trấn thủ?

Trần Vũ không nhận được hỏi nhiều một câu.

- Không, là ta chủ động lựa chọn nhiệm vụ này.

Đáp án của Thu Hình Nhi không khỏi khiến Trần Vũ cảm thấy kinh ngạc ngoài ý muốn, bởi vì đệ tử non nớt như hắn, gặp phải nhiệm vụ ra ngoài nguy hiểm, thậm chí còn tránh không kịp.

- Loại nhiệm vụ trấn thủ hậu phương này cũng không tính là nguy hiểm, chỉ cách Vân Nhạc môn không đến nghìn dặm, cách chiến trường một hai nghìn dặm. Đương nhiên, ta tham gia nhiệm vụ này cũng bởi vì nhìn trúng khen thưởng của nó, ngoại trừ 5000 điểm cống hiến ra, còn có thể lựa chọn một phần được liệu năm mươi năm tuổi.

Thu Hình Nhi giải thích.

5000 điểm cống hiến, trấn được năm mươi năm tuổi?

Trần Vũ còn nhớ, trong nhiệm vụ của mình có nhắc đến khen thưởng, thế nhưng chỉ có 3000 điểm cống hiến và một gốc được liệu ba mươi năm tuổi bình thường.

Sau khi hỏi dò, Trần Vũ mới hiểu được nguyên nhân tại sao.

Người tiếp nhiệm vụ này, bất kể tu vi tuổi tác hay thân phận đều khác biệt. Chờ sau khi đến Bắc Sơn Linh Viên, nhiệm vụ cụ thể và mức độ nguy hiểm của nhiệm vụ cũng sẽ bất đồng.

- Người đã đến đông đủ chưa?

Một trung niên mặc giáp da, dáng vẻ khô ngô đi đến.

Trên thân người này tỏa ra một luồng khí tức trầm trọng, mang đến uy hiếp vô hình.

- Lâm đường chủ!

Những thành viên ở đây đều lần lượt thi lễ.

Ở Vân Nhạc môn, cấp bậc đường chủ đều là Hóa Khí Hậu Thiên, hơn nữa còn là nhân tài kiệt xuất trong Hóa Khí Hậu Thiên.

- Hôm nay nhóm người các người sẽ xuất phát đến Bắc Sơn Linh Viên, chấp hành nhiệm vụ trấn thủ kỳ hạn hai tháng. Bây giờ tình hình chiến đấu ở tiền tuyến tương đối bất lợi, theo tin tức nhận được, không ít môn đồ và tay chân của Cốt Ma Cung đã thâm thấu vào thế tục, thậm chí hậu phương của chúng ta. Các người nhất định phải cẩn thận.

Lâm đường chủ nhắc nhở.

Sau đó, ánh mắt của Lâm đường chủ đảo qua từng người có mặt tại đây, dò sỏ trên lệnh bài của mỗi người.

Trần Vũ phát hiện ánh mắt của Lâm đường chủ thoáng dừng lại trên người mình lâu hơn một chút, khóe miệng nhếch lên nụ cười như có như không.

Sau khi chọn ra thành viên, dưới sự hướng dẫn của chấp pháp giả tu vi Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, một nhóm vài người lập tức rời khỏi Vân Nhạc môn.

Hai ngày sau...

Đập vào tầm mắt của mọi người là vài tòa vách núi cao lớn.

Những tòa vách núi này đều uốn lượn rất đặc thù, hai bên là dòng sông chảy ngang qua.

Bắc Sơn Linh Viên ở trên một khối đất bằng phẳng, nằm giữa sự bao bọc của những vách núi kia.

- Nơi này tự hình thành một trận pháp tự nhiên, có thể hội tụ càng nhiều thiên địa nguyên khí, đồng thời còn có thể bảo lưu được được tính của linh tài...

Tên chấp pháp giả Luyện Tạng kỳ đỉnh phong dẫn đội kẻ cười nhạt rời giới thiệu.

Bắc Sơn Linh Viên được xây dựng trong trận pháp thiên nhiên do vách núi tạo thành. Mấy chục năm gần đây, nó vẫn luôn là trọng địa tài nguyên mà Văn Nhạc môn bồi dưỡng.

Trong linh viên có thể thấy đủ loại dược liệu cỏ mộc, kỳ hoa dị thảo.

Mùi hoa thơm ngát đập vào mặt, bên trong ẩn chứa khí tức linh dược nồng đậm, khiến tinh thần mọi người đều rung lên, vô cùng sáng khoái.

- Đã đến giờ thay người, bây giờ sẽ bắt đầu phân phối nhiệm vụ.

Một lão phụ mặt đầy nếp nhăn, đầu tóc bạc trắng đảo mắt nhìn qua mọi người, sau đó kiểm duyệt.

Ở Bắc Sơn Linh Viên, quanh năm đều có cường giả Hóa Khí Hậu Thiên tọa trấn, lão phụ tóc bạc này chính là người tọa trấn.

Tiếp theo, một nhóm vài người đã được lão phụ phân phối nhiệm vụ tương ứng.

Có vài người phụ trách dò xét trông coi bên trong linh viên, có một số thì canh giới tuần tra bên ngoài. Thậm chí còn có người làm những việc lật vật như canh gác.

Thu Hình Nhi có chút học thức về dược lý, cho nên lúc tiếp nhận nhiệm vụ, liền được lựa chọn trông coi chăm sóc bên trong linh viên.

Đoàn Kiều Long cũng chủ động nhận nhiệm vụ, phụ trách tuần tra trong linh viên.

Trần Vũ chỉ có tu vi Thông Mạch kỳ, nên bị an bài ở trong linh viên, mỗi tối đứng canh gác ở một vị trí kín đáo nào đấy.

- Linh đứng canh gác ở vị trí kín đáo?

Trần Vũ ngạc nhiên.

Nghĩ đến có lẽ bởi tu vi bản thân vốn dĩ không cao, cho nên mới bị an bài chức vụ lật vật như vậy.

Nhiệm vụ này rất dễ dàng, mỗi tối đều trông chừng một chút, cũng chỉ canh chừng nửa đêm mà thôi.

Cứ như vậy, ban ngày hẳn rất thoải mái, có dư dả thời gian tu luyện.

Đương nhiên, lúc gặp tình huống nguy hiểm “bị xâm nhập”, vậy thì người đứng ở vị trí canh gác kín đáo sẽ mười phần nguy hiểm.

- Đây là một môn bí quyền ẩn giấu khí tức, thân là một người linh gác ở nơi hiểm yếu, cần phải học được cách che giấu hơi thở của mình.

Lão phụ ném cho Trần Vũ một quyển sách nhỏ.

Những người nhận nhiệm vụ đứng gác khác cũng được nhận một quyển sách như vậy.

- Ẩn Khí quyết ư?

Trần Vũ nhìn thấy ba chữ trên quyển sách nhỏ liền biết đây là một môn bí tịch võ học trung cấp.

Đối với đệ tử nội môn mà nói, một môn võ học trung cấp cũng không tính là gì.

Huống chi Ẩn Khí quyết này hẳn là loại hàng bán đầy đường, một loại kỹ xảo nào đó, kém xa võ học trung cấp hoàn chỉnh, bao hàm tâm pháp chủ tu và chiêu thức võ kỹ.

Cứ như vậy, nhiệm vụ “linh gác vị trí hiểm yếu” kỳ hạn hai tháng của Trần Vũ bắt đầu.

Mỗi tối sau này, Trần Vũ phải nấp trong một xó xỉnh bình thường nào đó trong linh viên. Lúc nấp trong bóng tối, ánh mắt của hắn vẫn phải dò xét bốn phía. Đồng thời, Trần Vũ cũng chú ý tu hành môn Ẩn Khí quyết kia. Chỉ tiếc là thiên phú Thể thuật của hắn không gia tăng phương diện này, cho nên tiến độ cũng rất bình thường.

Chẳng qua, lúc vận hành Ẩn Khí quyết, Trần Vũ chợt cảm giác nội tức trong cơ thể mình, thậm chí nhiệt lượng, mùi vị thân thể, đều từ từ thu liễm lại.

Dưới trạng thái như vậy, khí tức của Trần Vũ càng khó bị phát hiện.

Nhiệm vụ “canh gác vị trí hiểm yếu” bắt đầu được một hai ngày, Trần Vũ cũng cảm thấy mới mẻ.

Về sau, mỗi đêm hắn lại cảm thấy đêm khuya tịch mịch rất khô khan, cho nên chỉ có thể lặng lẽ vận chuyển Ẩn Khí quyết để giết thời gian.

Điều đáng mừng là vào ngày thứ tư nhận nhiệm vụ trấn thủ linh viên, Đồng Tượng công của Trần Vũ rốt cuộc cũng đột phá đến tầng thứ xương đồng.

Tại linh viên, trong một gian phòng giản dị.

“Két... rắc rắc...”

Tứ chi của Trần Vũ bị kéo giãn ra, xương cốt toàn thân phát ra tiếng rắc rắc như rang đậu.

“Ô...ô...ô...n...g!”

Khắp toàn thân của hắn ngưng hiện một tầng đồng văn kim loại nặng nề bóng loáng, bắp thịt tứ chi không còn bành trướng bất mất như trước, ngược lại co rút, săn chắc lại, hiện ra cảm giác kiên cố như tường đồng vách sắt.

Thoạt nhìn Trần Vũ cũng cao hơn, khí tức nội liễm, trông rất bình thường. Thế nhưng, chỉ cần hắn hơi vận lực một chút, từ trong huyết nhục và cốt cách sẽ bộc phát một luồng lực lượng bá đạo tuyệt luân.

- Bắp thịt càng rắn chắc, cốt cách cũng được cường hóa, phòng ngự mạnh từ ngoài vào trong.

Trần Vũ mừng rỡ.

Trước đây, lúc Đồng Tượng công ở tầng thứ da đồng, gân đồng. Dù hắn cường đại cũng bị giới hạn nhất định.

Nhưng sau khi tới xương đồng sơ thành, từ trong ra ngoài đều tràn ngập lực lượng cường hóa.

- Đồng Tượng công!

Cánh tay hắn vận lực, cốt cách vang lên một trận rắc rắc giòn giã, hiện ra cánh tay xương đồng mờ mờ, cứng rắn mà nặng nề.

Trần Vũ suy đoán, có lẽ bản thân không cần dùng đến nội tức, chỉ tùy ý một quyền cũng đủ đánh cho Luyện Tạng kỳ bình thường học máu.

Phương diện phòng ngự thì lại càng là thể mạnh của Đồng Tượng công, bây giờ công kích của Luyện Tạng sơ trung kỳ rất khó đã thương được hắn.

- Súc cốt!

Xương cốt khắp toàn thân Trần Vũ liền co rút lại, thân thể thấp hơn hai tấc.

Trong khoảnh khắc, dáng người của Trần Vũ liền gầy đi không ít.

Co lại cốt cách là Súc Cốt Công trong truyền thuyết thế tục, sau khi tấn thăng tầng thứ “xương đồng”, hắn có thể dễ dàng thi triển được.

***

(*) Ngoại dụng: ngâm mình; nội dụng: uống.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Xà đà quý ảnh

Sau khi Đồng Tượng công tấn thăng tới tầng thứ xương đồng, trong lòng Trần Vũ cũng trở nên kiên định hơn.

Xương đồng sơ thành có ý nghĩa là thực lực cơ sở của hắn dù không mượn bất kỳ ngoại lực hay kỹ xảo võ học nào cũng có thể đứng trên cấp bậc Luyện Tạng kỳ.

Huống chi, trái tim thần bí của Trần Vũ có thể cải tạo thể phách cường hoành, thậm chí có thể sánh ngang hung thú. Cho nên xương đồng sơ thành của hắn thậm chí có thể sánh ngang xương đồng tiểu thành của người khác.

Chẳng qua, ba bình dược dịch luyện thể mà Trần Vũ bỏ ra giá cao luyện chế đều đã dùng hết.

Thực tế chứng minh, trợ lực máu chốt nhất để đột phá xương đồng vẫn là dược dịch luyện thể 120 năm, hiệu quả so với hai chai trước còn mạnh hơn gấp đôi.

...

Trong những ngày tháng tiếp theo.

Trần Vũ trải qua cuộc sống yên bình mà khô khan. Buổi tối vẫn lặng yên đứng canh gác và luyện tập Ấn Khí quyết, còn ban ngày thì tu hành công pháp võ kỹ.

Chớp mắt đã hơn một tháng qua đi, công việc trấn thủ linh viên này còn bình thản hơn so với tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Nhưng chắc biết tại sao, loại bình yên dị thường này lại khiến sâu trong lòng hắn nảy sinh một tia bất an.

Nhiệm vụ “trấn thủ linh viên” lần này, hắn vẫn luôn có cảm giác có người an bài điều động hắn.

Thế nhưng, từ tình huống trước mắt có thể thấy được, chỉ cần Cốt Ma Cung không xâm lấn nơi này, vậy thì cũng không uy hiếp được Trần Vũ.

Trần Vũ cũng không nghĩ nhiều việc này nữa.

Mỗi ngày, ngoại trừ lúc “canh gác vị trí hiểm yếu” ra, buổi ngày đều khổ tu võ kỹ công pháp.

Hơn bốn mươi ngày trôi qua, tiến bộ của Trần Vũ hết sức thần tốc.

Dưới sự trợ giúp của thiên phú Thể thuật, hỏa hầu của Vân Sát quyền càng trở nên tinh thâm, sát khí trong Vân Sát nội tức cũng trở nên nồng đậm, sau lần phục dụng Thanh Khí đan trước đó, nội tức của hắn đã tinh thuần như ý.

Hắn cũng cảm giác được Vân Sát quyền sắp có xu hướng đạt tới đỉnh phong.

Khác biệt lớn nhất là Trần Vũ bây giờ không cần tiến nhập vào trạng thái pháp môn bạo phát mà vẫn có thể đánh ra “Quyền kinh ngưng sát”.

Ở phương diện kiếm pháp. Thiết Cương Kiếm tiến triển càng nhanh, suy cho cùng cũng bởi tầng thứ của nó thấp hơn Vân Sát quyền, đồng thời không bị các loại điều kiện như tu vi, chém giết tăng sát khí hạn chế.

Trong một hang núi hẻo lánh.

- Trọng Kiếm Thành Cương!

Trọng kiếm trong tay Trần Vũ rung lên, trước mắt xuất hiện một bức tường kiếm cương kín không kẽ hở, có cảm giác như một tầng phòng thủ kiên cố nặng nề.

Thoạt nhìn qua giống như một bức tường cương kiếm chấp chôn lóa mắt.

Xung quanh bức tường kiếm cương này, kinh phong cô đọng, giống như hút sạch không khí xung quanh, cát đá vừa chạm vào, liền bị nghiền nát bấy.

- Kiếm Cương Hóa Tường có thể tạo nên một tầng phòng ngự bằng cương kiếm có diện tích khá lớn,

Trần Vũ cười vui vẻ.

Kiếm Cương Hóa Tường đồng nghĩa với việc hỏa hầu của Thiết Cương Kiếm mà hắn luyện đã đạt tới đỉnh phong.

Đây là thành quả sau hơn bốn mươi ngày khổ tu của Trần Vũ.

Trái tim thần bí dung hợp, ngoại trừ thiên phú Thể thuật, còn mang đến cho hắn khả năng chịu đựng và sức khôi phục kinh người.

Chính vì thế, Trần Vũ không chỉ tiến bộ nhanh mà thời gian tu luyện cũng nhiều hơn người khác gấp đôi.

Nhất là loại kiếm pháp trọng kiếm này, lúc thi triển ra thì tiêu hao rất lớn, cho dù là Luyện Tạng kỳ, luyện tầm nửa canh giờ cũng chịu không nổi.

Ngoại trừ Kiếm Cương Hóa Tường ra, Trần Vũ còn lĩnh ngộ được một môn kiếm chiêu phạm vi khác - Kiếm Cương Cuồng Lan.

Kiếm Cương Cuồng Lan, một khi thi triển thì kiếm cương sẽ hóa thành một mảnh cuồng phong kiếm ảnh khủng bố, nuốt chửng khu vực phương viên hai trượng xung quanh. Lúc đạt tới đại thành, uy lực sẽ càng mạnh, thể công càng thêm nghiêm mật chặt chẽ.

Kiếm chiêu này do Trần Vũ lĩnh ngộ chân ý kiếm pháp sau khi Thiết Cương Kiếm đạt tới đỉnh phong mà sáng tạo ra.

Bất kỳ một môn võ kỹ nào, bao gồm quyền pháp lẫn kiếm pháp, một khi đạt tới đỉnh phong, đều có thể lĩnh ngộ được chân ý võ học, mọi người lĩnh ngộ được bao nhiêu thì không hề giống nhau.

Một khi lĩnh ngộ chân ý, hắn sẽ siêu thoát xiềng xích ban đầu của võ kỹ, chiêu thức thi triển càng tiện tay, không chút ràng buộc.

Đêm nay, Trần Vũ lại theo thường lệ tu hành công pháp và võ kỹ, sau đó bắt đầu nhiệm vụ “canh gác vị trí hiểm yếu”.

Vị trí canh gác hôm nay là ở trên một gốc đại thụ.

Trên cây lớn, cành lá rậm rạp, hoàn toàn ngăn trở toàn bộ thân hình của Trần Vũ.

Hắn thuần thục vận chuyển ánh mắt, khí tức nhiệt lượng khắp toàn thân đều thu liễm, giống như một khúc gỗ không chút sinh cơ.

Dưới bóng đêm che chở, dù những người khác tiến vào trong phạm vi một trượng cũng khó lòng nhìn thấy hắn.

Tầm nhìn của Trần Vũ thì lại vượt qua phạm vi một dặm.

Lúc này, Đoàn Kiều Long đang cùng một tên đệ tử Thông Mạch kỳ đi tuần tra, từ bên cạnh đi ngang qua.

Trần Vũ và Đoàn Kiều Long âm thầm liếc nhìn nhau, đều ra hiệu không phát hiện điều gì dị thường.

Chẳng qua, hôm nay về mặt Đoàn Kiều Long có chút sốt ruột lo lắng, thỉnh thoảng nhìn xung quanh một chút.

Trần Vũ thoáng suy tư, liền hiểu được nguyên nhân.

Người như Đoàn Kiều Long, bất kể ý chí hay tâm tính đều vượt xa người thường, tâm tình luôn nội liễm, không bị ngoại vật quấy nhiễu. Lúc này tâm tình của hắn dao động, chỉ có một nguyên nhân, đó chính là Thu Hinh Nhi.

Đoàn Kiều Long vẫn luôn yêu thích Thu Hinh Nhi, ngoại trừ võ đạo thì đây là ký thác duy nhất trong lòng hắn.

Theo tình huống mấy ngày trước. Nhiệm vụ của Thu Hinh Nhi là mỗi ngày mới hoặc tối muộn sẽ tiến hành kiểm kê đại khái được liệu trân tài trong linh viên.

Nhưng tối hôm nay, Thu Hinh Nhi lại không xuất hiện.

- So với ngày thường thì đã gần trễ nửa canh giờ, vậy mà vẫn chưa xuất hiện...

Đoàn Kiều Long nhíu mày, lộ vẻ sầu lo.

Hắn hiểu rõ Thu Hinh Nhi nhất, đối phương là một người nghiêm túc, dù nghỉ ngơi hay tu luyện đều luôn nỗ lực hà khắc, ngay cả làm nhiệm vụ cũng rất tận tâm trách nhiệm.

Bây giờ còn chưa xuất hiện, vậy thì chỉ có hai khả năng.

Một, Thu Hinh Nhi bị chuyện quan trọng nào đó khiến trễ nải.

Hai, Thu Hinh Nhi rất có khả năng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

- Trần sư đệ, đêm nay ngươi có nhìn thấy Thu sư muội không?

Đoàn Kiều Long truyền âm hỏi.

- Không thấy.

Trần Vũ thấp giọng nói.

Thân là người đứng canh gác vị trí hiểm yếu, hắn giống như một cái bóng ma, tầm nhìn cực kỳ rộng rãi, cho nên có thể chắc chắn là hôm nay Thu Hinh Nhi chưa từng tới đây.

Đối với việc này, Trần Vũ cũng hơi cảm thấy không bình thường.

Nhìn Đoàn Kiều Long rời đi, ánh mắt Trần Vũ đảo qua phương viên một dặm, cảm thấy có gì đó không đúng.

- Không đúng! Thiếu mất hai người!

Trần Vũ trầm rùng mình.

Làm một người canh gác vị trí hiểm yếu, hắn không chỉ chú ý dị thường hoặc tung tích địch nhân mà còn phải tùy thời kiểm kê nhân số bên mình.

Trần Vũ còn nhớ rõ, trong một dặm gần đây, bao gồm cả Đoàn Kiều Long thì có tổng cộng sáu thành viên tông môn đi tuần tra.

Sáu thành viên này chia làm ba tổ. Mỗi tổ có một Luyện Tạng kỳ và một Thông Mạch kỳ. Mà hai người của mỗi tổ đều sẽ không rời xa nhau.

Nhưng lúc này, Trần Vũ chợt phát hiện ba tổ tuần tra đã thiếu mất một tổ, cũng tương đương với hai người biến mất.

Hắn hít sâu một hơi, lại nhìn một lượt xác nhận.

Kết quả, thật sự thiếu một tổ người.

Một lúc khiến hai người biến mất, tuyệt đối không phải việc mà người thường có thể làm được. Bởi vì hai thành viên của một tổ luôn qua lại chiếu ứng lẫn nhau, sẽ không tách ra.

Có địch tình! (*)

Trần Vũ vừa muốn lên tiếng, bỗng nhiên cảm thấy một luồng hàn ý ập thẳng tới.

“Vũ...”

Một luồng hàn ý âm phong từ dưới chân gốc cây truyền đến.

Chỉ thấy một đầu độc xà có chấm ban màu xám dài khoảng một trượng đã bò đến dưới chân Trần Vũ.

“Khè...”

Ám ban độc xà nhe ra răng độc, mang theo một luồng khí tức nguy hiểm cắn tới chân Trần Vũ.

Một màn này khiến sống lưng Trần Vũ mát lạnh, muốn tránh cũng không tránh được.

Ám ban độc xà này hoàn toàn lặng lẽ không một tiếng động, có lẽ lúc hấn và Đoàn Kiều Long nói chuyện với nhau đã tiềm phục đến tận nơi này rồi.

“Keng...”

Ám ban độc xà cắn vào chân Trần Vũ, đồng thời phun ra một đoàn nọc độc màu xám tro, mang theo lực lượng ăn mòn mạnh mẽ đáng sợ.

- Đây là Linh Sùng độc xà có thể sánh ngang Luyện Tạng kỳ...

Trần Vũ thốt lên một tiếng đau đớn, chỉ cảm thấy một trận cảm giác tê dại như nhối từ chân truyền lên.

Thời khắc mấu chốt, hấn đã vận dụng Đồng Tượng công, hai chân hóa thành xương đồng, suýt nữa bị độc xà cắn rách da.

Nếu như vẫn còn ở tầng thứ gân đồng, vậy thì chắc chắn sẽ bị nó cắn rách da, cuối cùng bị kịch độc xâm nhập.

Càng đáng sợ hơn là mặc dù độc xà không cắn xuyên phòng ngự của hấn, thế nhưng đoàn nọc độc xám tro kèm theo lại mang theo lực lượng ăn mòn và độc lực cực kỳ trí mạng.

“Xèo...”

Nọc độc không chỉ khiến Trần Vũ cảm thấy chân mình tê dại, đồng thời còn tản ra một mùi gay mũi, khiến cho đầu óc hấn có chút choáng váng.

Thịch thịch thịch...”

“Buồng tim Trần Vũ đột nhiên đập mạnh, xua tan cơn choáng váng này, cảm giác tê dại trên chân cũng rút đi.

Hấn dám xác định, nếu đổi lại là Luyện Tạng trung kỳ, thậm chí hậu khí khác, bị độc xà này đánh lén, e rằng bây giờ đã độc phát thân vong rồi.

“Vũ...”

Ám ban độc xà dài khoảng một trượng mảnh liệt vồ tới, quấn chặt hai chân Trần Vũ, răng độc phun ra nọc độc cắn tới cổ Trần Vũ.

- Chết đi cho ta!

Trần Vũ tức giận, vận chuyển Đồng Tượng công tầng thứ xương đồng.

“Rắc rắc rắc...”

Xương cốt toàn thân vang lên một trận răng rắc giòn giã, ngoài cơ thể ngưng hiện một tầng kim loại ám đồng, thể phách tăng mạnh hơn vài phần, bộc phát một luồng lực lượng bá đạo tuyệt luân.

“Ầm...”

Ngay lập tức, một luồng lực lượng to lớn xé rách ám ban độc xà thành hai đoạn, huyết nhục tung tóe.

- Tiểu bối! Ngươi dám giết “rắn” của ta...

Bên cạnh một vách núi đá cách đó mười mấy trượng, một lão giả mặc áo bào xám cầm đà trượng đi ra, trên mặt tràn ngập vẻ oán độc đáng sợ.

“Khè khè...”

Trên đà trường của lão giả áo xám còn có hai đầu ám ban độc xà đang quấn quanh.

Đồng thời, mấy chục trường xung quanh lại xuất hiện mấy chục đầu độc xà, thực lực mỗi đầu ít nhất đạt tới Thông Mạch kỳ đỉnh phong.

Những độc xà này phun ra nuốt vào lưỡi rắn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Trần Vũ trên cây to.

- Yêu nghiệt phương nào? Người đâu!

Trần Vũ quát to một tiếng, âm thanh vang dội truyền khắp phương viên một dặm.

Kết quả, hắn quét mắt nhìn xuống một lượt, liền sợ hãi giật nảy mình. Xung quanh vốn có ba tổ tuần tra, vậy mà bây giờ chỉ còn lại một tổ cuối cùng của Đoàn Kiều Long.

- Không ổn! Đó là “Xà Đà” trong tổ hợp “Xà Đà Quỷ Ảnh”.

Đoàn Kiều Long thấy lão giả khổng lồ bên vách núi, sắc mặt liền biến đổi, vội vàng nhắc nhở:

- Trần sư đệ cẩn thận, vẫn còn...

Hắn nhìn ra lai lịch của người này. Xà Đà Quỷ Ảnh là một tổ hợp sát thủ đáng sợ của một tổ chức thần bí tại Sở quốc.

Xà Đà, cũng là lão giả trước mặt chẳng qua chỉ là một trong tổ hợp này mà thôi.

Đoàn Kiều Long còn chưa nói xong, dị biến đột nhiên phát sinh.

“Vù...”

Một đạo tàn ảnh giống như quỷ mị, từ trong bụi cỏ lao thẳng tới Trần Vũ.

Ngay sau đó, một đoàn kiếm giống như độc xà vô thanh vô tức, tựa như từ trong bóng đêm xuất hiện, đâm thẳng tới.

Trần Vũ rung mình, cảm thấy một loại nguy cơ còn hơn xà độc vừa rồi.

Thanh đoàn kiếm này toàn thân một màu u ám, gần như không phản quang, hòa làm một thể với bóng đêm, thoáng cái đã đâm tới trước mặt Trần Vũ.

Quá nhanh!

Trần Vũ không thể tránh kịp.

- Khắc khắc...

Một quỷ ảnh mặt mũi khô héo mặc hắc y, giống như hắc quỷ trong đêm xuất hiện trong tầm mắt Trần Vũ.

Trên đoàn kiếm u ám tản ra chấn động nội tức, hiển nhiên đối phương đã đạt tới Luyện Tạng hậu kỳ.

Kiểm này hình như là một thanh Bảo Khí độc kiếm chuyên dùng để ám sát.

Lấy trình độ xương đồng của Trần Vũ, chỉ sợ không thể ngăn chặn được hoàn toàn, mà Huyền Trọng kiếm ở sau lưng đã không còn kịp lấy ra.

- Cút cho ta!

Trần Vũ vận chuyển Đồng Tượng công, cánh tay vung lên, ngạnh kháng một kiếm này.

Muốn chết?

Quỷ ảnh mặc hắc y lộ ra nụ cười trào phúng mà tàn nhẫn.

“Keng...”

Một kiếm này chém lên cánh tay Trần Vũ, bắn ra một trận đốm lửa, đồng thời một luồng lực lượng khổng lồ dội ngược trở lại, thiếu chút nữa khiến đoàn kiếm rời tay.

Cái gì?

Quỷ ảnh mặc hắc y giật mình biến sắc, cho dù là Hóa Khí Hậu Thiên cũng không có khả năng ngăn dùng thân thể huyết nhục ngạnh kháng một kiếm sắc

bén này, hướng chỉ một Thông Mạch kỳ.

- Thanh Lân hộ tí!

Trên cánh tay Trần Vũ, một cái hộ tí màu xanh thẫm phát ra tiếng “ong ong”, ngưng hiện một tầng lân phiến sẫm màu như da cá sấu, đồng thời bành trướng hơn vài phần, tựa như một cái tiểu thuẫn, lân quang bắn ra khắp bốn phía.

***

(*) Dịch tình: động tĩnh của địch.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Thu được

Từ lúc Đoàn Kiều Long hô lên cho đến khi Trần Vũ dùng Thanh Lân hộ tí ngăn cản một kiếm tuyệt mệnh của quý ảnh, trước sau chỉ kéo dài không quá một nhịp hô hấp.

Lúc một kiếm kia xuất ra, trái tim của Đoàn Kiều Long thoáng đập nhanh hơn vài phần.

Đoàn gia là đại gia tộc ở Sở quốc cho nên cũng tương đối hiểu rõ về các thế lực ở khắp xung quanh.

Lần này xuất thủ chính là tổ hợp sát thủ đỉnh cấp của Sở quốc - Xà Đà Quý Ảnh.

Xà Đà Quý Ảnh gồm hai sát thủ là Xà Đà và Quý Ảnh.

Xà Đà am hiểu không xà, thao túng rắn, còn là loại rắn kịch độc sở trường ẩn nấp tập kích.

Những độc xà này từ khi sinh ra, liền được nuôi dưỡng, trải qua mấy năm, thậm chí mấy chục năm bồi dưỡng huấn luyện, một khi phục kích đánh lén, người khác rất khó lòng phòng bị.

Với giác quan của Trần Vũ cũng không thể phát hiện được rắn này tiềm phục, cho đến lúc chúng tập kích thì mới có cảm ứng.

Dựa vào Đồng Tượng công cường hoành, Trần Vũ mới có thể ngăn trở một kích của “Xà Đà”, đồng thời mạnh mẽ chém giết một đầu độc xà cấp bậc Luyện Tạng kỳ.

Điều này đã đủ khiến Đoàn Kiều Long giật mình. Bởi vì lúc Xà Đà Quý Ảnh ám sát, phần lớn chỉ dùng độc xà tập kích là đã thành công rồi. Cho dù có thể tránh thoát độc xà cắn thì mùi độc tỏa ra cũng đủ khiến người khác mê muội, ngay cả Luyện Tạng kỳ cũng khó có thể chống lại.

Thế nhưng, Trần Vũ không chỉ có thể ngăn trở độc xà, hẳn còn có thể chặn được “Quý Ảnh” càng lợi hại hơn tập kích.

Tu vi của Quý Ảnh đã đạt tới Luyện Tạng hậu kỳ, tạo nghệ thân pháp tốc độ lại quý mị khó lường, vì thế mới được mệnh danh là Quý Ảnh.

Quý Ảnh kiếm là một thanh bảo khí độc kiếm đặc chế, thích hợp dùng để ám sát.

Lúc kiếm này phát động, hầu như luôn vô thanh vô tức, bề mặt kiếm bôi kịch độc, quanh năm dùng xà độc của “Xà Đà” tôi luyện. Một kiếm như vậy, tuyệt đối kiến huyết phong hầu (*).

Thế nhưng, một kiếm vừa rồi lại không phá được phòng ngự của Trần Vũ, ngay cả da thịt cũng không bị trầy lấy một vết.

“Keng...”

bảo khí độc kiếm kéo dài một chuỗi đốm lửa trên Thanh Lân hộ tí, khiến lân quang của Thanh Lân hộ tí bỗng nhiên ảm đạm.

Lực lượng còn sót lại hiển nhiên không đủ phá được Đồng Tượng công của Trần Vũ.

- Làm sao có thể...?

Trên gương mặt khô héo của Quý Ảnh chợt lộ ra một tia kinh hãi. Ám sát nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải loại “mai rùa” như vậy.

- Vân Sát quyền!

Trần Vũ quát khẽ một tiếng, trái tim đập mạnh giữ lực, đâm ra một quyền.

Hắn không dùng Huyền Trọng kiếm trên lưng, bởi vì làm vậy cần thời gian, không thích hợp để chém giết cận chiến.

“Ô...ô...ô...n...g!”

Một quyền đánh ra, ngưng hiện một đạo quyền ảnh sát khí thô to như thùng nước, mơ hồ tạo thành hình ảnh mảng xà, tiếng chấn động vang điếc tai, khiến khí huyết đối phương sôi trào.

Đây chính là Quyền kinh ngưng sát!

Hiện nay, quyền pháp nội tức của Trần Vũ cấp bậc rất cao, trái tim chỉ cần thoáng giữ lực liền có thể đánh ra Quyền kinh ngưng sát.

Khoảng cách gần như vậy, dù cho thân pháp của Quý Ảnh có cao minh đến đâu cũng vô lực tránh né.

Đừng hòng!

Hắn miễn cưỡng vận chuyển nội tức, bán bảo khí giáp da trên người hiện lên một tầng hoa văn màu đen nhàn nhạt, cố gắng ngăn trở một quyền này.

Hắn thầm nghĩ: Trần Vũ chẳng qua chỉ là Thông Mạch kỳ, cho dù có là Luyện Tạng sơ kỳ thì bán bảo khí giáp da cũng đủ ngạnh kháng một quyền này, không đến mức bị vết thương trí mạng.

“Àm...”

Nội tức sát khí nổ tung, một quyền này liền chứng minh suy đoán của Quý Ảnh là sai.

Một luồng sát lực âm lãnh mà bá đạo cường thế nhập thể.

“Rắc rắc...”

Đáng sợ nhất vẫn là luồng lực lượng khổng lồ của đối phương, dù cách một tầng hộ giáp bán bảo khí vẫn đánh gãy mấy cái xương sườn của hắn.

“Ôc...”

Quý Ảnh phun ra một búng máu, thân hình co rúm lại, sắc mặt trắng bệch.

Một kích vừa rồi, tựa như công kích của Hung Thú Vương tiếp cận Hóa Khí cảnh. Nếu không có tầng phòng hộ bán bảo khí, e rằng hắn đã bị một quyền kia đánh xuyên người.

Nên nhớ, một quyền vừa rồi của Trần Vũ đã sử dụng kỹ xảo trái tim giữ lực, lực đạo của xương đồng sơ thành kết hợp với Vân Sát quyền, càng tăng thêm vài thành lực lượng.

“Phành...”

Quý Ảnh bị một quyền này đánh từ trên cây roi xuống, thân thụ trọng thương, xương sườn cũng gãy mất mấy cái, tạng phủ bắt đầu xuất huyết.

- Quý Ảnh...

Xà Đà ở đằng xa nhìn thấy, không nhịn được hô to.

Một màn như vậy quả thật khiến hắn không kịp phòng bị.

Trước đó, hai người biết mục tiêu mình cần giết chỉ là Thông Mạch kỳ, đều có chút khinh thường không muốn ra tay. Nhưng phần thưởng cổ chủ đề nghị hết sức hấp dẫn, vì vậy mới “miễn cưỡng” tiếp nhận, không ngờ kết quả lại như vậy.

- Trọng Kiếm Thành Cương.

Tàn ảnh nhoáng lên, Trần Vũ thôi động Lăng Vân bộ hóa hầu đình phong, như bóng với hình từ trên cây nhảy xuống, đuổi tới gần Quý Ảnh, trọng kiếm bổ xuống.

“Vù...”

Trọng kiếm kéo theo một mảnh kiếm cương hình bán nguyệt, mang theo cuồng phong kiếm ảnh nặng nề, bao trùm một hai trượng bên dưới.

- Không tốt...

Quý Ảnh còn chưa rơi xuống đất mà khí huyết đã nghịch chuyển tán loạn, chưa kịp ổn định thương thế.

Lại một lần nữa hấn tính sai, không ngờ thân pháp của đối phương cũng hết sức cao minh.

Trần Vũ từ trên cao ép xuống, chiếm thiên thời địa lợi, dùng bảo khí trọng kiếm mở ra công kích phạm vi rộng, khiến Quý Ảnh căn bản không thể né tránh.

Chạy!

Quý Ảnh kinh hoàng, miễn cưỡng cầm đoản kiếm trong tay ngăn cản.

“Keng...”

Bị lực lượng khủng bố của Huyền Trọng kiếm đè ép, Quý Ảnh lập tức bị đánh bay ra ngoài, ngay cả bảo khí độc kiếm cũng tuột tay rơi mất.

Đoản kiếm và trọng kiếm chạm nhau, cộng thêm lực lượng hai bên chênh lệch to lớn, tất nhiên không thể địch lại.

Hơn nữa, một quyền vừa rồi của Trần Vũ đã đánh Quý Ảnh trọng thương, đối phương còn chưa rơi xuống đất, chưa kịp thở dốc thì đã phải vội vàng nghênh đón công kích tiếp theo, thậm chí không phát huy nổi sáu thành uy lực đỉnh phong.

“Ôc...”

Thân hình Quý Ảnh run lên dữ dội, phun liền hai búng máu, cánh tay xuất hiện vết thương sâu nhìn thấy xương, toàn bộ vai trái và cánh tay đều mất đi tri giác.

Trong khoảnh khắc, hấn đã trúng trọng thương trí mạng, cánh tay gần như tàn phế.

“Vù...”

Thân hình Trần Vũ lóe lên, cấp tốc tiếp cận, một cước giẫm xuống bảo khí độc kiếm rơi dưới đất.

Hấn đoán rằng mất đi kiếm này, đối phương cũng không khác gì độc xà mất đi nanh độc.

- Không... kiếm của ta!

Quý Ảnh gào nhẹ một tiếng, trên mặt tràn ngập sợ hãi.

Thế nhưng đối mặt với thế áp bách của trọng kiếm, thương thế trong cơ thể phản phê, căn bản không đủ sức đối kháng.

- Nhanh đi, không đi sẽ không kịp!

Lão giả áo xám Xà Đà ở đằng xa khẽ hô một tiếng, trong thanh âm tràn ngập bất đắc dĩ.

Thân là sát thủ đỉnh cấp, một kích không thành, nhất định phải tránh lui ngàn dặm.

Huống chi, hai người ám sát ở đây đã kinh động đến cường giả trong tông môn trấn thủ Bắc Sơn Linh Viên.

“Vù...”

Tại vị trí của Quý Ảnh kéo ra vài đạo tàn ảnh chồng lên nhau, tránh thoát trọng kiếm của Trần Vũ truy sát.

- Đi!

Hai người hóa thành bóng đen quỷ mị, chạy sâu vào trong núi sâu phụ cận Bắc Sơn Linh Viên.

“Vù...! Vù...”

Lúc này, Đoàn Kiều Long và Trần Vũ cũng tập hợp lại, hai người đuổi theo vài chục trượng, đột nhiên có mười mấy đầu độc xà xuất hiện cản đường.

“Phịch... Phịch... Phịch...”

Hai người xuất thủ, nhanh chóng chém giết mười mấy đầu độc xà cấp bậc Thông Mạch kỳ này.

Đồng thời trong khoảng thời gian này, thân ảnh của hai người Xà Đà Quý Ảnh cũng đã dung nhập vào màn đêm, trở nên mờ hồ không rõ.

- Đừng đuổi theo nữa, đi xem người khác thế nào.

Đoàn Kiều Long khẽ hô.

Luyện Tạng kỳ có thể giữ được mạng từ trong tay tổ hợp ám sát Xà Đà Quý Ảnh đã là vạn hạnh (**) rồi.

Mấy năm gần đây.

Xà Đà Quý Ảnh ám sát gần như không thất bại. Ngay cả Luyện Tạng kỳ đỉnh phong chết trong tay bọn hắn cũng có mấy người.

Tổ hợp hai người này, có thể nói là: mục tiêu dưới Hóa Khí cảnh, không người nào là không thể giết.

- Thanh kiếm này xem như bù đắp tổn thất tinh thần của ta vậy...

Trần Vũ khẽ cười, tay cầm thanh đoản kiếm màu xám dài hơn một xích lên nhìn kỹ.

Đoàn Kiều Long nhìn kiếm này, cũng không nhìn được mà hâm mộ.

- Thanh kiếm của Quý Ảnh gọi là Âm Xà kiếm, sử dụng răng độc của Độc Xà Vương, phối hợp với tài liệu quý hiếm như Thiết Mộc nghìn năm luyện thành. Kiếm này quanh năm dùng kịch độc của độc xà mà Xà Đà nuôi dưỡng để tôi luyện. Có thể nói là kịch độc kiến huyết phong hầu, tuyệt đối là tinh phẩm đỉnh cấp trong bảo khí hạ phẩm.

Lợi hại như vậy?

Trần Vũ cảm thấy ngoài ý muốn, liền cất đi Âm Xà kiếm này.

- Quý Ảnh bỏ lại thanh kiếm này e rằng còn đau lòng hơn bị phế bỏ một cánh tay.

Đoàn Kiều Long không nhìn được cảm khái.

Lúc hai người tra xét phụ cận xung quanh, liền phát hiện thành viên của hai tổ tuần tra khác, bọn họ đều bị trúng độc rắn, rơi vào trạng thái hôn mê gần chết.

Đoàn Kiều Long lập tức cho mọi người ăn giải độc hoàn.

- Bọn họ chỉ trúng phải độc rắn bình thường, cũng không tính là trúng độc sâu. Dường như Quý Ảnh xuất thủ có chút cố kỵ, không muốn quá đắc tội người của tông môn, chỉ nhắm vào người mà thôi.

Đoàn Kiều Long cho ra kết luận.

- Nhắm vào ta?

Trần Vũ nghĩ đến nguy hiểm trong lần ám sát này, cũng không nhìn được mà than thở.

Nếu đổi lại là Luyện Tạng kỳ khác, căn bản không có sức phản kháng mà sẽ bị giết ngay lập tức.

- Người có đắc tội người nào không?

Đoàn Kiều Long nhìn Trần Vũ một cái, thoáng trầm ngâm, nói:

- Ta đoán người muốn ám sát người đã cấu kết với thành viên của bốn tông, thậm chí rất có khả năng là thành viên của bốn tông. Bằng không thì không có khả năng quen thuộc hoàn cảnh địa lý trong linh viên như thế, không chỉ dễ dàng giải quyết lính tuần tra, mà còn đồng thời kín đáo hạ thủ với lính gác vị trí quan trọng.

Trần Vũ gật đầu, cảm thấy lời này rất có đạo lý.

Điểm nghi vấn rất nhiều.

Bắc Sơn Linh Viên là một trong những trọng địa của Vân Nhạc môn, ngoại nhân tuyệt đối không thể quen thuộc hoàn cảnh địa lý nội bộ. Hơn nữa, người có thể mời được Xà Đà Quý Ảnh, chắc chắn là thuộc đại thế lực, ít nhất không phải nhân vật tầm thường.

Loại tiểu nhân vật như Vương Lăng Vân cũng không có năng lực này.

- Thất hoàng tử... hay là Côn Lăng?

Trong đầu Trần Vũ chợt xuất hiện hai cái tên này.

Khả năng Côn Lăng xuất thủ tương đối nhỏ.

Người này tuy ngông cuồng, nhưng không có bao nhiêu mâu thuẫn với Trần Vũ, chẳng qua giữa hai bên có chút không thoải mái vì Trần Vũ không đáp ứng giao dịch Băng Tâm Chi Lệ mà thôi.

“Vù...! Vù...! Vù...”

Lúc này, các thành viên còn lại của Vân Nhạc môn cũng chạy tới nơi xảy ra chuyện.

- Xảy ra chuyện gì?

Một gã Luyện Tạng kỳ đỉnh phong dẫn đội tuần tra thử dò hỏi.

Khi biết được Quý Ảnh tới tập kích, đồng thời ám sát Trần Vũ thất bại, những người này đều ngạc nhiên không thôi.

...

“Vù...! Vù...”

Hai bóng người mượn bóng đêm yểm hộ, rời khỏi khu vực bên ngoài Bắc Sơn Linh Viên.

Một bóng đêm quý mị trong đó oán hận nghiêng răng, nói:

- Âm Xà kiếm của ta... nhất định phải đoạt lại!

Mất đi thanh bảo khí độc kiếm này, thực lực của hắn ít nhất sẽ giảm đi ba, bốn phần mười.

Đúng lúc này.

“Vù...”

Bóng đêm trước mặt chợt xuất hiện một tầng sương mù màu đen nhàn nhạt, dung nhập với bóng đêm, che mờ cảnh tượng phía sau.

- Người nào?

Hai người Xà Đà, Quý Ảnh cảm nhận được tiếng bước chân khe khẽ.

Bỗng nhiên, sương mù đen phía trước tản ra, mơ hồ có thể thấy được từng thốt tọa kỳ sai lang to lớn, trong mắt chúng là con người màu lục tràn ngập lạnh lẽo.

Quý dị là những sai lang này không chỉ hình thể cường tráng như hổ báo mà trên người chúng còn có một luồng sương khói hắc khí tản ra, trên thân tràn ngập khí tức hung thú bạo ngược tàn nhẫn, không giống bình thường.

- Sai lang bị ma hóa!

Sắc mặt Xà Đà Quý Ảnh đại biến, một trận hàn ý ập tới.

Những sai lang bị ma hóa này, dù thực lực của bản thân chúng tiếp cận Luyện Tạng kỳ cũng không đáng sợ.

Đáng sợ là lời đồn về bọn chúng.

“Bịch bịch bịch...”

Trong sương mù nhàn nhạt màu đen, trên lưng mỗi đầu sai lang bị ma hóa đều có một thân ảnh cao lớn, tay cầm vũ khí như đao kiếm.

Đại khái có thể cảm ứng được trong sương mù ít nhất gần hai mươi người.

Chạy mau!

Xà Đà và Quý Ảnh cảm thấy da đầu tê dại, liền bay ngược về sau, tách ra hai hướng khác nhau.

Nhưng chẳng biết từ bao giờ, khu vực của hai người đã bị sương mù màu đen bao phủ.

“A...”

Một tiếng gầm nhẹ như tiếng sấm, mang theo sóng âm vô hình quét qua hai người.

Chủ nhân của thanh âm là một đại hán da đen, thân hình như tháp sắt, ngồi trên lưng một đầu cự hổ màu tím đen dài đến ba trượng, đáng vẻ lạnh lùng như bá vương.

“Ầm...! Ầm...”

Chỉ một tiếng gầm, sóng âm và uy áp cường đại liền chấn cho hai người ngã rạp xuống đất, hộc máu tại chỗ.

***

(*) Kiến huyết phong hầu: đổ máu là tắt thở.

(**) Vạn hạnh: cực kỳ may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Cốt ma dạ tập (*)

Đại... đại nhân...

Xà Đà và Quỷ Ảnh phủ phục dưới đất, tiếng thét như lời âm cuộn cuộn của đối phương vừa rồi, chấn cho hai người hồn phi phách tán, hộc máu tại chỗ.

Đại hán da đen thân hình như tháp sắt ngồi trên cự hổ, sau lưng là hàng loạt lang kỵ sĩ ngồi trên sải lang bị ma hóa.

Chỉ riêng khí tức tản ra từ trên người đầu cự hổ màu tím đen này đã gần như không thua kém Hóa Khí Hậu Thiên rồi.

- Hai người này từ đâu xuất hiện? Suýt nữa làm rối loạn kế hoạch của chúng ta...

Một thanh âm nữ tử từ hết sức lạnh lẽo từ trên đỉnh đầu hai người truyền xuống.

“Vù...”

Bên trên đám sương mù màu đen, một đầu cự cầm Hắc Linh sải cánh bốn năm trượng đang lơ lửng, mỗi lần đập cánh đều cuốn lên sỏi đá.

Trên cự cầm là hai nữ tử.

Thanh âm lạnh lẽo vừa rồi là đến từ một mỹ phụ váy đen cực kỳ yêu kiều, thân hình như u linh, bay lượn trong cuồng phong sỏi đá.

- Sư thúc, hai người này dường như là tổ hợp sát thủ Xà Đà Quỷ Ảnh.

Trên cự cầm, một thiếu nữ áo đen, tại mi tâm có ấn ký hồng sa (**), dung mạo xinh đẹp, vóc người yếu điệu, gương mặt kiêu diễm, mang một vẻ đẹp yêu dị khó mà hình dung.

Xà Đà và Quỷ Ảnh nghe vậy trên mặt liền lộ ra một tia hi vọng sống sót.

Nhưng lúc thanh âm của thiếu nữ vừa dứt...

- Ọc...

Cổ của Xà Đà đột nhiên bị một cánh tay thon gầy giữ chặt, sắc mặt trắng hồng, hai chân lơ lửng chới với trong không trung.

Chẳng biết từ bao giờ, thiếu nữ đã xuất hiện sau lưng hai người. Ngón tay chậm rãi co lại.

Đầu lâu của Xà Đà đứt lìa, thi thể không đầu rơi xuống đất, máu tươi bắn tung tóe.

- A...

Quỷ Ảnh sợ vỡ mật nhưng ngay cả một chút lực lượng phản kháng cũng không có.

Trước đó hắn bị Trần Vũ đánh trọng thương, sau này lại bị đại hán da đen gầm một tiếng chấn cho thụ thương, vết thương đã cực kỳ chí mạng.

Cho dù ở trạng thái đỉnh phong, hắn cũng tự biết bản thân không phải đối thủ của thiếu nữ này, ngay cả thân pháp mà hắn vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, cũng không đủ so với đối phương.

- Tại sao hai người các ngươi lại kinh động người trong Bắc Sơn Linh Viên?

Thiếu nữ lạnh lùng nói.

- Hai chúng ta bị thuê... bắt giết một kẻ trong linh viên... kết quả thất bại...

Thanh âm Quỷ Ảnh cực kỳ suy yếu, đọc từng chữ cũng mơ hồ không rõ.

“Rắc...”

Đầu ngón tay rung lên, chảy lỏng trắng đỏ bắn tung tóe, ý thức của Quỷ Ảnh cũng chìm vào bóng đêm vô tận.

- Sự thúc, đã tra rõ rồi. Hai người này xuất hiện tại nơi này chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.

Thiếu nữ lại xoay người, nhảy lên lưng cự cầm.

- Hai người này thật đáng bầm thây vạn đoạn! Không biết người trong Bắc Sơn Linh Viên liệu có vì vậy mà cảnh giác hay không?

Mỹ phụ yêu điểm lạnh lùng nói, lúc nhìn thi thể của hai người, vẫn tràn ngập oán độc.

- Sợ cái gì?

Đại hán da đen ngồi trên cự hổ hừ khê, nói:

- Bố trí nhân thủ của Bắc Sơn Linh Viên như thế nào, chúng ta đã sớm thăm dò rõ ràng, cho dù chính diện ra tay cũng dư sức nghiền ép.

...

Bắc Sơn Linh Viên.

Trần Vũ và Đoàn Kiều Long cứu tinh những thành viên tuần tra khác.

Tên đội trưởng tuần tra Luyện Tạng kỳ đỉnh phong cũng dò hỏi hai người chi tiết vụ việc ám sát một lượt.

- Không sao là tốt rồi.

Đội trưởng tuần tra gật đầu, nói:

- Chỉ còn mười ngày nữa là nhiệm vụ trấn thủ của chúng ta sẽ kết thúc mỹ mãn, có thể trở về tông môn nghỉ ngơi một thời gian...

Bỗng nhiên..., bên ngoài linh viên chợt truyền đến vài tiếng hét thảm thiết cùng tiếng quát kinh nộ.

Bất chợt, một đám khói lửa dâng cao tới tận trời, chiếu rọi khắp toàn bộ Bắc Sơn Linh Viên.

- Không tốt!

Đội trưởng tuần tra thất thanh, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

- Dạ tập! Dạ tập!

- Địch nhân tập kích! Là Cốt Ma Cung...

Bên trong linh viên, bóng người cùng ánh lửa đan len lộn xộn, bầu không khí khủng hoảng bắt đầu lan ra.

Mượn ánh lửa sáng ngời, mọi người có thể thấy trong đêm có mười mấy đầu phi cầm bay lượn giữa không trung, tàn nhẫn săn giết những thành viên tông môn trấn thủ linh viên.

“Vù...! Vù...! Vù...”

Mười mấy tên áo bào đen hung hãn từ trên lưng phi cầm nhảy xuống, tay cầm đao kiếm hoặc thi triển tà công, triển khai chém giết bên trong linh viên.

“Ầm...”

Mười mấy người áo đen trong đó ném ra một cái bình đen, đập trúng phòng ốc thì lập tức dấy lên một đám lửa màu xanh đen, nuốt chửng phương viên vài chục trượng.

- A a...

Trong phòng, vài người tu luyện đang nghỉ ngơi đều nhảy ra nhưng thân thể đã biến thành cột lửa, cố gắng thế nào cũng không dập tắt được những đám lửa này.

Trong khoảnh khắc, những thành viên Luyện Tạng kỳ hoặc Thông Mạch kỳ của như vậy ở trong khu vực phòng ốc đều táng thân trong biển lửa.

- Mọi người cẩn thận! Đó là “Cốt Lân Diễm” của Cốt Ma Cung, dưới Hóa Khí cảnh rất khó chống lại...

Đội trưởng tuần tra sợ hãi rống to một tiếng.

Hai mắt hần đỏ bùng, dẫn theo năm sáu người giết tới.

- Cốt Ma Cung trực tiếp cười phi cầm đánh lên nơi nghỉ ngơi của các đệ tử. Đây tuyệt đối là một trận dạn tập có dự mưu, nhất định có nội gián!

Sắc mặt Đoàn Kiều Long trở nên ngưng trọng, hít sâu vào một hơi.

Trái tim Trần Vũ cũng thoáng trầm xuống.

Cốt Ma Cung dạn tập, có thể nói là tiến công cực kỳ chớp nhoáng, trực tiếp giết vào trong linh viên. E rằng khu vực bên ngoài còn nghiêm trọng hơn.

Bởi vì bên ngoài có vọng tháp và kiến trúc phòng thủ, thành viên tuần tra càng nhiều, cho dù tập kích bằng đường không cũng sẽ bị sớm phát hiện mới đúng.

Quả nhiên, từng trận diễm hỏa xanh đen thiêu đốt bên ngoài linh viên, khiến tràng chiến đấu càng trở nên thảm thiết hơn.

- Giết sạch! Cướp sạch!

Một đám lang kỵ sĩ cười ma lang, cười dữ tợn, tay múa đao kiếm, trực tiếp nhảy từ trên lưng tọa kỵ xuống, hung hãn chém giết từng thành viên của đội tuần tra.

Ngay cả những lính gác ẩn nấp trong những vị trí kín đáo cũng bị Cốt Ma Cung bắt được.

“Phốc...! Phốc...! Phốc...”

Hỏa diễm xanh đen thiêu đốt, tràn ra khắp nơi, phá hủy từng kiến trúc phòng ngự.

- Mở ra trận pháp phòng ngự!

- Không được, trung tâm trận pháp đã bị bọn chúng phá hủy rồi.

- Đáng chết... Bọn chúng làm sao biết được vị trí trung tâm của trận pháp?

Bên ngoài linh viên, đám thành viên đệ tử tông môn liên tục bại lui, chỉ có thể kết thành trận thế phòng ngự, miễn cưỡng chống đỡ.

- Tất cả mọi người kết trận thế, trở về cố thủ “Hậu Sơn Phong”.

Thanh âm tang thương tràn ngập phần nộ của lão phụ tóc bạc Hóa Khí cảnh tọa trấn linh viên vang vọng khắp toàn trường.

Các đệ tử trong linh viên đều chấn động tâm thần, tựa như nghe được tiếng hiệu triệu.

Vân Nhạc môn là bên phòng thủ, trải qua giai đoạn hoảng sợ ban đầu, liền nhanh chóng tập hợp thành năm ba cụm, miễn cưỡng ổn định trận tuyến.

Mọi người quen thuộc địa hình hơn, lần lượt rút lui về phía “Hậu Sơn phong”.

Trần Vũ, Đoàn Kiều Long và những thành viên trấn thủ khác cũng nhanh chóng thoái lui đến tòa núi cao nhất.

Hậu Sơn phong là trọng địa của linh viên, trông không ít trân tài.

Nơi này vị trí địa hình tương đối cao, rất có lợi cho phòng thủ.

Lúc này, khắp bên ngoài linh viên đều là thân ảnh của Cốt Ma Cung, vì vậy trên đường rút lui khó tránh khỏi lâm vào chặn giết.

“Vù...! Vù...”

Trên bầu trời thỉnh thoảng có phi cầm bay qua, trên mặt đất thì những thân ảnh hung tàn của Cốt Ma Cung dẫn theo sai lang, tùy ý chém giết.

- A...

Một tiếng hét thảm từ sau lưng vang lên, cách đám người Trần Vũ khoảng vài trượng.

Một tên đệ tử Thông Mạch kỳ tốc độ hơi chậm, bị một đầu phi cầm tập kích, đánh nát sọ não ngay tại chỗ.

“Vù...”

Trần Vũ đột nhiên cảm nhận được một trận kinh phong sắc bén, hướng thẳng tới đầu mình.

- Vân Sát quyền!

Sát khí trong cơ thể Trần Vũ sôi trào, cánh tay xương đồng vung lên, mây đen sát khí nổ tung, dưới sự thôi thúc của lực lượng khổng lồ nghênh đón một đầu hung cầm hắc linh nhào tới.

“Àm...”

Mặc dù hung cầm hắc linh kia có thể so với Luyện Tạng kỳ nhưng vẫn bị một quyền của Trần Vũ đánh vỡ nát lồng ngực, huyết nhục bắn tung tóe, rơi xuống đất, không gượng dậy nổi.

- Chém!

Cổ đao trong tay Đoàn Kiều Long chém ra một đạo ánh đao cực lớn, kèm theo tiếng lôi minh, chém bay một tên vạm vỡ của Cốt Ma Cung, khiến đối phương học máu bay ngược.

- Đao pháp Lôi chi ý cảnh?

Tên đại hán Cốt Ma Cung run sợ ngã xuống đất, trước ngực lưu lại một đạo rãnh máu dài hơn một xích, kèm theo mùi cháy khét nhàn nhạt.

Trần Vũ có chút ngạc nhiên, đại hán Cốt Ma Cung này ít nhất là Luyện Tạng trung kỳ.

Mặc dù Đoàn Kiều Long chỉ mới tấn thăng Luyện Tạng kỳ nhưng thực lực cũng có thể xem là nhân tài kiệt xuất, hẳn dừng lại ở Thông Mạch kỳ lâu như vậy, bất kể căn cơ công pháp hay tầng thứ võ học đều không tầm thường.

- Vân Sát quyền! Lôi Minh Đao!

Mây đen sát khí uốn lượn quanh đồng quyền, đao ánh bá đao kèm theo tiếng lôi minh, cả hai cường thể mở ra một đường máu.

- Thật mạnh!

- Một Luyện Tạng sơ kỳ và một Thông Mạch hậu kỳ lại có thể mạnh như vậy?

Hai bên địch ta đều giết mình.

Lúc này, hai vị “đệ nhất ngoại môn” của Vân Nhạc môn cùng liên thủ với nhau, tạo nên uy năng hết sức kinh người.

Trần Vũ có thể phách phòng ngự mạnh mẽ, bất kể thành viên hay phi cầm sài lang của Cốt Ma Cung đều dám trực diện đối chiến.

Mà Lôi Minh Đao của Đoàn Kiều Long có thể nói là không gì không thể phá, uy lực mạnh đến mức khiến người khác sợ hãi, thậm chí có chút khắc chế tà công của Cốt Ma Cung.

Hai người liên thủ cũng không đơn giản như một cộng một, mà là một loại tương hỗ lẫn nhau.

Trong quá trình này, ngay cả một lão giả Luyện Tạng hậu kỳ của Cốt Ma Cung cũng không thể ngăn cản hai người.

- Cút!

Trần Vũ thôi động Đồng Tượng công, lại thêm Thanh Lân hộ tít gia trì, đánh ra Quyền kinh ngưng sát, đối chiến một chương với lão giả Luyện Tạng hậu kỳ.

Lão giả bị lực lượng cường đại va chạm, thân hình cũng rung lên.

- Lôi Minh Đao!

Ánh đao như gió chớp thừa cơ chém vào, nháy mắt chém nát bờ vai của lão giả Cốt Ma Cung, gần như chặt rụng một cánh tay của đối phương.

- Hai kẻ này...

Lão giả Luyện Tạng hậu kỳ của Cốt Ma Cung giật mình kinh hãi, chỉ có thể tạm thời tránh né.

- Giết!

Trần Vũ và Đoàn Kiều Long dẫn theo bốn năm tên đệ tử, mở một đường máu, chạy đến giữa sườn núi Hậu Sơn phong.

Lúc này, những đệ tử Vân Nhạc môn may mắn còn sống sót, thân nhuốm máu tươi, tập trung lại cùng một chỗ ở sườn núi.

- Thu sư muội!

Đoàn Kiều Long khẽ hô một tiếng, thoáng nhìn thấy một thân ảnh mỹ nhân thanh nhã thoát tục trong đám người.

Chính là Thu Hình Nhi.

Lúc này, váy áo của Thu Hình Nhi đã có vài chỗ bị rách, trên cánh tay tuyết trắng cũng có vết máu nhưng sắc mặt vẫn kiên định mà bình tĩnh.

“Àm...! Âm...! Âm...”

Ở trên đỉnh Hậu Sơn phong truyền đến tiếng va chạm kinh hồn bạt vía, bụi bặm cuồng phong cản quét.

Uy thế cường đại như vậy, ngay cả đệ tử bình thường cũng không thể tới gần.

- Chiến đấu của Hóa Khí cảnh!

Các đệ tử kinh hô.

Chỉ thấy lão phụ tóc trắng tay cầm Bảo Khí trường côn đánh ra một vòng xoáy cương phong màu xanh tím, bao trùm phương viên năm sáu trượng.

“Vù...! Vù...! Vù...”

Trong cương phong màu xanh tím, thỉnh thoảng có cơn ánh rít gào chấn động, mỗi một kích đều đẩy lên bụi mù mịt, mặt đất lưu lại từng vết sâu mấy trượng.

Đối thủ của nàng là một mỹ phụ váy đen yêu diễm vô cùng.

- Huyền Ma Vũ!

Thân hình mỹ phụ váy đen giống như u linh, thân hình hư huyền bất định, thoát ải thoát hiện xung quanh lão phụ tóc bạc.

“Vù...! Vù...”

Tay nàng cầm một thanh đoản kiếm màu u lam, mỗi lần vung lên, liền kéo theo một trận sóng kiếm lạnh lẽo, cây cối trên sườn núi quanh đó vừa chạm liền diệt.

- Chỉ là một Hậu Thiên trung kỳ cũng dám giao thủ với lão phụ ta.

Lão phụ huy động Bảo Khí trường côn trong tay, càng đánh càng hung mãnh, khiến cho mỹ phụ váy đen không dám chính diện đối kháng, chỉ có thể vòng vòng du kích.

- Ha ha! Cũng không phải chỉ có một mình ta.

Mỹ phụ váy đen cười nói.

Tiếng nói vừa dứt.

“Gầm...”

Một tiếng rống to như kinh lôi, mang theo sóng âm công kích, hóa thành một vòng lốc xoáy màu đen đường kính hai trượng, từ bên cạnh cuốn tới lão phụ.

Chỉ thấy đại hán da đen cười cự hồ kia, tay cầm trọng kích, giết thẳng tới đây.

- Chút tài mọn!

Lão phụ cười lạnh một tiếng, thân hình chỉ thoáng khựng lại một chút, sau đó Bảo Khí trường côn trong tay lại quét ra một trận cơn ánh hình trụ màu xanh tím, cương phong cuốn lên bốn phía, dễ dàng xé nát vòng lốc xoáy màu đen.

Sóng âm công kích có thể dễ dàng khiến Luyện Tạng kỳ học máu, vậy mà hầu như không có chút ảnh hưởng nào với bà ta.

- Tu vi của bà lão này, chỉ thiếu chút nữa là chạm đến Hóa Khí Tiên Thiên. Trận chiến hôm nay hẳn sẽ không quá vô vị.

Mỹ phụ váy đen cười cực kỳ quỷ dị.

***

(*) Đại tập: tập kích ban đêm.

(**) Hồng sa: chấm đồ giữa trán.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Cường thế đột phá vòng vây

Lúc này, toàn bộ Bắc Sơn Linh Viên, chiến đấu dưới Hóa Khí cảnh, phía Cốt Ma Cung có thể đồ sát mang tính áp đảo.

Trừ phi vị lão phụ cường giả Hóa Khí Hậu Thiên này có khả năng ngăn con sóng giữ, đánh bại hai tên Hóa Khí cảnh của Cốt Ma Cung.

Thế nhưng, lúc Trần Vũ và Đoàn Kiều Long trao đổi ánh mắt, liền phát hiện trong mắt lẫn nhau đều có một tia cay đắng, dường như rất bi quan với thế cục hiện tại.

Đột nhiên, Trần Vũ chợt nghĩ tới phán đoán của Đoàn Kiều Long lúc trước:

-... Đây tuyệt đối là một trận dạn tập đã sớm có dự mưu, nhất định có nội gián.

Lần dạn tập này, hiển nhiên Cốt Ma Cung hiểu rất rõ về bố trí nhân thủ và địa hình nội bộ của Bắc Sơn Linh Viên.

- Lão phụ này!

Đại hán da đen tay cầm trọng kích, mượn lực trùng kích mạnh mẽ của tọa kỵ, lao thẳng tới chỗ lão phụ.

“Àm...”

Đại hán da đen quát khẽ một tiếng, lời âm cuộn cuộn, trọng kích trong tay vẽ ra một đạo thú ảnh mãnh hổ, phát ra thanh âm gầm thét chấn kinh lòng người, đối chiến một kích với lão phụ tóc bạc.

“Àm...”

Trường côn và trọng kích giao phong, lực trùng kích khổng lồ khiến thân hình lão phụ tóc bạc liên tục thối lui vài bước, thất thanh hô lên:

- Bảo khí trung phẩm! Phụ trợ trùng kích tâm thần...

Trọng kích của đại hán da đen không chỉ nặng nề không gì sánh nổi, còn phụ trợ tiếng gầm chấn động tâm thần.

Trọng kích này, e rằng trong các bảo khí trung phẩm cũng là tinh phẩm.

Khoảng khắc tiếp theo, dị biến lại phát sinh.

Mỹ phụ váy đen ở bên cạnh chợt cười một tiếng quỷ dị, đột nhiên xuất thủ.

“Phốc...”

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong màn đêm rồi biến mất, giây lát sau đã đâm trúng lão phụ tóc bạc vừa mới ổn định thân hình.

- Âm Cốt Châm!

Thân hình lão phụ tóc bạc run lên, trên vai cắm một thanh cốt châm tản ra hắc khí nhàn nhạt, có chất lỏng màu đen quỷ dị chảy xuống.

Bà ta vận chân khí, đánh bay cốt châm nhưng sắc mặt đã trở nên tái nhợt.

- Ha ha...

Mỹ phụ váy đen cười to, trên người xuất hiện một luồng khí tức mệnh mông vượt xa trước đó.

- Hóa Khí Hậu Thiên hậu kỳ! Ngươi che giấu tu vi...

Lão phụ tóc bạc cuối cùng cũng biến sắc.

Lúc trước, mỹ phụ váy đen du đấu với bà ta, dường như không dám đối chiến nhưng thân pháp lại cao siêu đến kỳ lạ, khiến lão phụ cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Thật không ngờ, mỹ phụ váy đen vậy mà lợi dụng đại hán da đen đánh trực diện để hấp dẫn sự chú ý, âm thầm phát động một kích “Âm Cốt Châm” chớp nhoáng.

Âm Cốt Châm là một loại ám khí đặc thù mà Cốt Ma Cung luyện chế, có thể phá được chân khí của Hóa Khí cảnh.

Trong châm này ẩn chứa một loại âm độc kỳ dị, có thể khiến toàn thân nhanh chóng nhiễm độc.

- Khương lão bà tử, ta nghe nói mười năm trước ngươi từng trúng một loại hàn độc, cho đến nay vẫn lưu lại tai họa ngầm, mặc dù chỉ thiếu nửa bước nữa nhưng vẫn không thể đột phá được Hóa Khí Tiên Thiên...

Lời nói tiếp theo của mỹ phụ váy đen khiến trái tim lão phụ tóc bạc trầm xuống tận đáy cốc.

Âm mưu!

Đây tuyệt đối là một trận dạ tập đã dự mưu từ sớm.

Địch nhân không chỉ biết rõ tu vi công pháp của bà ta, ngay cả tai họa ngầm lúc còn trẻ mắc phải cũng biết.

Mà lúc này, Âm Cốt Châm quả thật mang đến cho bà ta uy hiếp cực lớn.

- Cho dù như vậy thì hai người các ngươi muốn giết ta cũng chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi...

Lão phụ tóc bạc cười lạnh một tiếng.

“Vù...”

Trên người lão phụ tóc bạc xuất hiện một luồng chân khí xoay tròn màu xanh tím, khí tức tiếp cận Hóa Khí Tiên Thiên.

Không chỉ có vậy, một khối ngọc bội trên người bà ta tỏa ra từng đợt khí ám áp thanh lương, dung nhập vào trong cơ thể, từ từ hóa giải loại âm độc kia.

Cái gì?

Nụ cười trên mặt mỹ phụ váy đen thoáng cứng lại.

- “Ôn Dương bội” này là một kiện kỳ vật dị bảo mà ta vô tình đạt được cách đây nhiều năm, có thể hóa giải âm khí hàn độc, bí mật này ngoại trừ người thân nhất, không ai có thể biết được.

Uy áp chân khí trên người lão phụ tóc bạc càng lúc càng mạnh.

“Vù...! Vù...! Vù...”

Bảo khí trường côn trong tay bà ta kéo theo một chuỗi cơn ảnh, thoáng bức lui mỹ phụ váy đen một chút.

“Âm...! Âm...! Âm...”

Đại hán da đen vùng vẫy trọng kích, vài lần đối cứng đều có chút chật vật, vẻ mặt kinh ngạc không thôi.

Một màn như vậy, khiến các thành viên đệ tử Vân Nhạc môn tập trung ở sườn núi đều lộ vẻ mừng rỡ.

Nhưng một khắc sau, một thanh âm tang thương vang vọng bên tai mọi người.

- Tất cả mọi người, cấp tốc rời khỏi Bắc Sơn Linh Viên, trở về tông môn, báo cho cao tăng biết trong tông môn có nội gián...

Đây là truyền âm của lão phụ tóc bạc.

Nghe thấy vậy, thân hình đám đệ tử liền chấn động.

- Mọi người mau trốn đi!

- Khương bà bà nhất định là sử dụng bí pháp nào đó, tạm thời áp chế âm độc, e rằng không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Đám người Vân Nhạc môn cũng không ngốc, liền hiểu được tình huống.

Trải qua một phen dạ tập của Cốt Ma Cung, thành viên tông môn trấn thủ linh viên đã chỉ còn lại mười mấy người.

Trong đó, đội trưởng Luyện Tạng kỳ đỉnh phong cũng chỉ còn hai người.

Những đệ tử Luyện Tạng kỳ còn lại, cũng chỉ khoảng bảy tám người.

Dưới Luyện Tạng kỳ vốn là nhiều nhất nhưng thực tế là lúc này chỉ còn năm sáu người, bao gồm cả Trần Vũ trong đó.

Có thể thấy được, thực lực càng mạnh thì tỷ lệ sinh tồn càng lớn.

- Thu sư muội, Trần sư đệ, chúng ta nhanh giết ra ngoài.

Đoàn Kiều Long hô lên.

Thu Hinh Nhi thoáng do dự một chút nhưng vẫn đi theo bên cạnh hai người Trần Vũ, đi vòng tròn ra phía sau núi, nơi đó có một con sông bên ngoài linh viên.

Có thể nói, chỉ cần chạy trốn vào trong sông, tranh thủ một phen thì tỷ lệ sinh tồn lại càng lớn hơn.

- Vân Sát quyền! Lôi Minh Dao!

Trần Vũ và Đoàn Kiều Long liên thủ giết ra, thoáng chốc đã đánh văng hai ba tên cường giả Cốt Ma Cung ngăn trở.

Cùng lúc đó, mười mấy người Vân Nhạc môn còn sót lại cũng liên thủ giết tới con sông phía sau núi.

Thế nhưng, thực tế lại rất tàn khốc.

Đoạn đường núi gồ ghề dẫn đến con sông kia, có hơn mười cường giả Cốt Ma Cung trấn thủ, còn có hung cầm bay lượn trên bầu trời đánh lén.

Những cường giả Cốt Ma Cung này, đều là Luyện Tạng kỳ, thực lực tổng hợp càng mạnh hơn.

Cũng may là chỉ có hai cường giả Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, hai vị đội trưởng của Vân Nhạc môn tạm thời chống đỡ.

- A a...

Tiếng hét thảm thiết truyền đến, phần lớn đều là đệ tử Vân Nhạc môn.

Những đệ tử Thông Mạch kỳ còn lại, bao gồm cả Luyện Tạng sơ kỳ thực lực yếu nhược, đều liên tục chết thảm.

“Vù...! Vù...”

Giữa không trung, hung cầm bay lượn chính là uy hiếp cực lớn đối với bọn họ.

- Thu sư muội, nhanh lên một chút...

Đoàn Kiều Long khẽ hô một tiếng, vội vàng bảo vệ Thu Hinh Nhi chạy đi.

Tu vi của Thu Hinh Nhi đại khái tiếp cận Luyện Tạng trung kỳ, thân pháp không tệ, tổng hợp lại có thể so với Luyện Tạng trung kỳ cũng không tính là gánh nặng.

- Hắc hắc... đại mỹ nữ!

Hai ba tên nam tử hung hãn của Cốt Ma Cung liếm môi một cái, sau đó nhanh chóng xông lại.

Trong ba người này, một người là Luyện Tạng hậu kỳ, hai người còn lại là Luyện Tạng trung kỳ, ánh mắt dâm tà đảo qua đảo lại trên người Thu Hinh Nhi.

Nhất là tên nam tử Luyện Tạng hậu kỳ, trên mặt đầy vết sẹo, tay cầm một thanh bảo khí trường thương.

“Ồ...ô...ô...n...g!”

Nam tử mặt sẹo vùng trường thương lên, tầng tầng lớp lớp thương ảnh lạnh lẽo kéo theo một trận sóng khí âm u, đánh tới ba người.

Uy thế cường đại đến mức khiến cho Trần Vũ cảm giác như đang đối mặt với Dịch Vân Phi.

“Keng...”

Đoàn Kiều Long đối chiến một đao, tiếng điện xẹt không ngừng vang lên, sau đó bị đẩy lui vài bước, sắc mặt trắng nhợt.

Nam tử mặt sẹo quả nhiên là kinh địch.

Hai tên Luyện Tạng trung kỳ bên cạnh cũng không phải hiền lành, dù so với đệ tử Vân Nhạc môn thì cũng thuộc loại thực lực tinh anh nội môn.

Thần sắc Đoàn Kiều Long trở nên kiên định, không hề có dấu hiệu lùi bước.

- Trần sư đệ, ta ngăn bọn họ lại, ngươi dẫn theo Thu sư muội đột phá vòng vây đi!

Đoàn Kiều Long truyền âm.

- Ngươi...

Trần Vũ nhìn thân hình cao ngất sừng sững của Đoàn Kiều Long, chỉ thấy đối phương tay nắm cổ đao, chặn trước mặt ba người nam tử mặt sẹo.

- Đi mau!

Cổ đao trong tay Đoàn Kiều Long rung lên, chém ra một mảnh ánh đao phong lôi đan xen, uy thế cường đại đến mức khiến ba người nam tử mặt sẹo đều biến sắc, phải dốc sức đón đỡ.

- Thu sư tỷ, chúng ta đi!

Trần Vũ kéo tay Thu Hinh Nhi còn đang do dự, chạy xuống dưới chân núi.

Hắn biết rõ, bây giờ phải dành giật từng giây, tranh đoạt mạng sống với thời gian. Một khi bị quá nhiều địch nhân vây quanh, vi vọng trốn thoát sẽ càng nhỏ.

Trong bóng đêm

Thu Hinh Nhi bị hắn kéo tay, khuôn mặt ửng hồng, lại liếc nhìn Đoàn Kiều Long sau lưng, thần sắc có chút do dự giằng xé.

- Ha ha... mỹ nữ, đại gia đến rồi đây!

Vừa mới chạy ra mười mấy trượng, ba tên nam tử Cốt Ma Cung đã từ hai bên đột kích tới.

Có mai phục!

Trái tim Trần Vũ thoáng trầm xuống.

Dung mạo tuyệt mỹ của Thu Hinh Nhi quả thật có sức hấp dẫn quá lớn đối với người khác.

Bốn tên nam tử Cốt Ma Cung này, gồm một tên Luyện Tạng hậu kỳ, một tên Luyện Tạng trung kỳ, và hai tên Luyện Tạng sơ kỳ.

“Hừ!”

Trần Vũ hít sâu một hơi, gỡ xuống Huyền Trọng kiếm sau lưng.

- Tiểu tử, anh hùng cứu mỹ nhân cũng phải có thực lực mới được. Cái mạng nhỏ của ngươi còn khó bảo toàn...

Đại hán mặt đỏ Luyện Tạng hậu kỳ cười gằn, nói.

Đại hán mặt đỏ tu vi Luyện Tạng hậu kỳ, tay cầm loan đao, bỏ ra một đao lạnh lẽo mang theo ánh đao u lam, kinh phong sắc bén ập tới, khiến áo bào của Trần Vũ và Thu Hinh Nhi đều bay phất phới.

Ba người khác cũng từ hai bên vây công hai người.

Nằm xuống!

Trần Vũ bỗng nhiên vận lực, đè Thu Hinh Nhi xuống đất.

- Ngươi!

Thu Hinh Nhi đỏ mặt tức giận, mỹ nhân tuyệt mỹ như nàng đúng là chưa từng bị người khác đối đãi thô bạo như vậy bao giờ.

Mà một màn tiếp theo, lại càng khiến Thu Hinh Nhi chấn kinh ngẩn người.

- Kiếm Cương Cuồng Lan!

Trần Vũ ở giữa bốn người, trái tim giữ lực, trọng kiếm vẩy lên một trận sóng cương kiếm trắng xóa mắt.

“Phốc...! Phốc...! Phốc...”

Mắt thường chỉ nhìn thấy tàn ảnh kiếm cương tầng tầng lớp lớp, giống như từng đợt cuồng phong sóng thần, tràn ra khắp bốn phương tám hướng.

Chỉ trong chớp mắt, không khí xung quanh gần như bị rút sạch, một luồng uy thế trầm trọng đè ép, khiến Thu Hình Nhi cảm thấy hô hấp không thông.

Bốn người vây công cũng cảm thấy nội tức và khí huyết thoáng đình trệ.

“Keng keng keng...”

Trong khoảng khắc, một trận hư ảnh kiếm cương như lốc xoáy đã nhấn chìm cả bốn người.

“Phành...” A a a...”

Tiếng kêu thảm thiết và tia máu thịt vụn bay loạn trong màn hư ảnh kiếm cương như sóng thần này.

Nửa nhịp hô hấp đầu tiên.

“Keng keng...”

Ngoại trừ đại hán mặt đỏ ra, vũ khí của ba tên Luyện Tạng kỳ khác đều bị đánh bay ra ngoài.

Bốn người giật mình, trái tim run lên, thế nhưng đã bị “Kiếm Cương Cuồng Lan” bao trùm.

Nửa nhịp hô hấp thứ hai.

Tên Luyện Tạng sơ kỳ bị kiếm cương nặng nề chém đứt nửa người.

Nửa nhịp hô hấp thứ ba.

Một tên Luyện Tạng sơ kỳ khác bị đánh bay ra ngoài, máu thịt be bét.

Hai người chết thảm!

Hai tên Luyện Tạng hậu kỳ và Luyện Tạng trung kỳ còn sót lại cũng tá toi chật vật, kinh hãi không gì sánh được.

Ngay sau đó, tên Luyện Tạng trung kỳ đã đánh đổi một cánh tay mới tránh thoát, lăn ra ngoài vài trượng, bị dọa cho tiểu trong quần.

“Phành...”

Tên đại hán mặt đỏ Luyện Tạng hậu kỳ bị Huyền Trọng kiếm đẩy lùi xa mấy trượng, khí huyết sôi trào, y phục trên người có vài chỗ tổn hại, vẻ mặt tràn ngập kinh hãi.

- Đi!

Trần Vũ nắm tay Thu Hình Nhi kéo đi, lúc này nàng đã thật sự ngốc trệ rồi.

Sau khi thi triển xong “Kiếm Cương Cuồng Lan”, sắc mặt của Trần Vũ có chút tái nhợt.

Kiểm chiêu phạm vi này khiến bản thân tiêu hao rất lớn.

Hơn nữa, suốt toàn bộ quá trình hấn phát động kiếm chiêu phạm vi, trái tim phải giữ lực liên tục, gần như đã đạt tới điểm giới hạn pháp môn bạo phát của trái tim.

Đúng lúc này.

“Oành...”

Một đạo đao mang cực lớn chớp động trên bầu trời đêm, tiếng điện quang “xet xet” vang lên khắp nơi, từ sau lưng đám người chém tới.

- Đoàn Kiều Long!

Trần Vũ và Thu Hình Nhi đều không nhận được quay đầu nhìn lại.

- A a...

Hai tên Luyện Tạng kỳ bị đánh bay ra ngoài, toàn thân cháy đen, sống chết không rõ.

- Lôi chi ý cảnh, nguoi vậy mà chạm tới cảnh giới này...

Tên nam tử mặt sẹo Luyện Tạng hậu kỳ cũng kinh hoàng cấp tốc thối lui, trên vai lưu lại một vết đao sâu tận xương, kèm theo đó là một mảng máu vết cháy sém.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Tới căn ta đi

“Phành...”

Sau khi chém ra một đao kinh hồng (*) này, sắc mặt Đoàn Kiều Long trắng bệch, thân hình lão đảo, thiếu chút nữa không thể đứng vững.

Hắn không có phòng ngự mạnh mẽ như Trần Vũ, trên người có vài vết thương, máu tươi loang lổ.

- Đi mau!

Nghe thấy tiếng gọi của Trần Vũ, Đoàn Kiều Long cũng nhanh chóng xông đến.

Khi hắn nhìn thấy tràng diện thảm liệt sau khi Trần Vũ thi triển “Kiếm Cương Cuồng Lan” lưu lại, cũng giật mình không nhỏ.

Hai người nhìn nhau, đều cười một tiếng hiểu ý.

Xem ra lúc trước Đoàn Kiều Long và Trần Vũ đều xem nhẹ thực lực lẫn nhau rồi.

“Vù...! Vù...”

Hai người bảo vệ Thu Hình Nhi, phía trước không còn trở ngại, cho nên một đường chạy thẳng tới bờ sông.

- Hai người này...

Nam tử mặt sẹo và đại hán mặt đỏ ở đằng xa nhìn mà thở dài, dù bản thân là Luyện Tạng hậu kỳ thể nhưng nội tâm vẫn dấy lên sóng lớn không thể bình tĩnh.

Vượt cấp chém địch, còn liên tiếp chém giết mấy người, cường giả như vậy có thể nói là phượng mao lân giác (**).

Mà lúc này, hai người nhìn lẫn nhau một cái, đều thấy nụ cười cay đắng của đối phương.

- Chúng ta đã dốc hết sức, vài con cá lọt lưới cũng bỏ đi, có hai người kia tọa trấn ở đó, một tên cũng đừng hòng chạy thoát.

...

- Đoàn sư huynh, thương thế của ngươi không sao chứ?

Trần Vũ hỏi.

- Bị thương không nặng, chẳng qua một chiêu vừa rồi tiêu hao rất lớn...

Đoàn Kiều Long cấp tốc phục dụng một viên Hồi Khí đan.

Ba người không hề dừng bước, rất nhanh đã đến chân núi, chỉ thấy nơi đó có một dòng sông xuất hiện trong tầm mắt.

Dưới chân núi, có hai con đường dẫn thẳng đến bờ sông, khoảng cách chỉ chừng một trăm hai trăm trượng.

- Có người!

Trần Vũ dừng bước.

Cuối đường có một thiếu nữ mi tâm có ấn ký hồng sa, đôi mắt lạnh lùng đậm mạc.

Bên cạnh thiếu nữ là một bộ thi thể chấp pháp giả của Vân Nhạc môn.

- Bên kia cũng có người.

Đoàn Kiều Long nhìn chăm chăm con đường khác, chỉ thấy trong bụi cỏ có một thiếu niên tóc tím, lười biếng dựa trên lưng một đầu cự báo đốm hoa.

Một nam một nữ cách nhau chừng trăm trượng, mỗi người ngăn cản một lối đi.

Nếu muốn từ nơi này chạy đến bờ sông, nhất định phải đi ngang qua chỗ của hai người.

“Vù...! Vù...”

Bỗng nhiên, trên vách núi cao dốc đứng có hai bóng người lao xuống, đều là thành viên Luyện Tạng kỳ thế hệ trước của Vân Nhạc môn.

Hai người mượn nhờ xích sắt, từ trên vách núi cao mấy trăm trượng nhảy xuống.

Sau khi hạ xuống, hai người đều tách ra hai hướng, lao thẳng tới bờ sông.

Bởi vì không phải đi đường bình thường, cho nên căn bản không cần đi ngang qua bên cạnh một nam một nữ này.

- Muốn chết!

Thiếu niên tóc tím hừ lạnh, đầu cự báo đốm hoa bên cạnh hóa thành một đạo tàn ảnh, chỉ trong nháy mắt đánh về phía một tên nam tử Luyện Tạng trung kỳ gần mình nhất.

“Grào...”

Cự báo đốm hoa xông tới chỗ tên đệ tử Luyện Tạng trung kỳ, giao phong trong chớp mắt, còn chưa kịp nhìn rõ chi tiết thì tên đệ tử kia đã hét thảm một tiếng, bị một trào xé rách ngực, trở thành thức ăn trong bụng hung báo.

Trần Vũ và Đoàn Kiều Long thấy vậy, cơ mặt thoáng co giật.

Thiếu niên tóc tím chỉ dựa vào một đầu tọa kỵ linh sủng là đã có thể nhẹ nhàng giết chết một tên Luyện Tạng trung kỳ rồi.

- A...

Một lão giả Luyện Tạng hậu kỳ khác sợ hãi hét lên, vội vàng kéo giãn khoảng cách với thiếu niên tóc tím kia.

Cứ như vậy, hấn lại gần vị trí của thiếu nữ kia hơn.

- Đừng... mau trở lại!

Trần Vũ hô lên.

Bởi vì hấn nhận ra bên cạnh thiếu nữ kia là thi thể của một tên chấp pháp giả tông môn, hấn có chút ấn tượng về người này, hấn tu vi là Luyện Tạng kỳ đỉnh phong.

Có thể đánh chết Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, ít nhiều có thể thấy được thực lực của thiếu nữ kia.

Nhưng lời nhắc nhở của hấn đã muộn.

“Vù...”

Thân hình thiếu nữ biến mất một cách quỷ dị, chỉ vài nhịp hô hấp sau, trong bóng đêm chợt lóe lên một vệt mờ ảo.

“Phốc...”

Thân hình lão giả Luyện Tạng hậu kỳ cứng đờ, vị trí cổ họng bắn ra một vòi máu, ngã xuống đất bỏ mình.

- Miếu sát Luyện Tạng hậu kỳ...

Sự cường đại của thiếu nữ kia khiến hai người Trần Vũ không nhận được hít vào một ngụm khí lạnh.

Sau khi chém giết xong, thân hình thiếu nữ lại chớp động vài lần, trở về trấn thủ ở cuối con đường vừa rồi.

Đúng lúc này.

“Ầm...! Ầm...! Ầm...”

Trên đỉnh núi lúc này là nơi diễn ra giao phong của cường giả Hóa Khí cảnh, gió cuốn mây trôi, cát bay đá chạy, tiếng đánh nhau chấn kinh lòng người.

- Ha ha... lão bà tử, người đứng là chỉ ra về mạnh mẽ để chống đỡ, người còn có thể kiên trì được mấy chiêu?

Tiếng cười to của đại hán da đen vang vọng như kinh lôi.

Dù cách xa tận dưới chân núi nhưng mấy người Trần Vũ vẫn nghe thấy, đều cảm thấy khí huyết của mình nhộn nhạo.

“Ôc...”

Lão phụ tóc bạc phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch, bị hai cường giả Hóa Khí cảnh giáp công, gần như sắp không chống đỡ nổi nữa.

- Trần sư đệ! Chúng ta nhất định phải lựa chọn một con đường, Khương bà bà sắp không chịu nổi nữa rồi.

Đoàn Kiều Long trầm giọng nói.

Hai con đường này, quả thật không dễ lựa chọn chút nào.

Thiếu nữ mi tâm có ấn ký hồng sa và thiếu niên tóc tím đều lợi hại vô cùng.

Một người có thể miểu sát Luyện Tạng hậu kỳ, một người thì sủng vật có thể dễ dàng chém giết Luyện Tạng trung kỳ.

- Chọn tên lông tím kia đi!

Trần Vũ thoáng suy tư, liền đưa ra lựa chọn.

Đây là trực giác của hán.

Đoàn Kiều Long gật đầu, Thu Hình Nhi cũng không có ý kiến.

“Vù...! Vù...”

Ba người cấp tốc lên đường, trong đám cỏ, thiếu niên tóc tím chậm rãi đứng lên, nhếch miệng lộ ra một nụ cười thương hại, lẩm bẩm:

- Chọn ta? Lẽ nào các ngươi cho rằng ta yếu hơn bà nương Trương Bình kia?

Lúc ba người tới gần thiếu niên tóc tím trong phạm vi mười trượng.

“Grào...”

Cự báo đốm hoa dưới chân thiếu niên tóc tím hóa thành một đạo tàn ảnh, lao thẳng tới ba người.

“Phốc...”

Cự báo đốm hoa này tựa như hòa thành một thể với bóng đêm, tốc độ cực nhanh, mắt thường căn bản không thể thấy rõ quỹ tích.

- Cảnh thận! Con báo này rất giống chủng loại Cổ Thú “Ám Ảnh Báo”.

Đoàn Kiều Long khê hô một tiếng.

Nếu chỉ bàn về tốc độ, cự báo đốm hoa còn trên cả Luyện Tạng kỳ, hơn nữa mượn bóng đêm yểm trợ, lại càng mơ hồ khó nhìn rõ.

“Phốc...”

Một cái tàn ảnh mơ hồ mang theo kinh phong, thoáng cái tập kích tới trước mặt Trần Vũ.

- Chém!

Huyền Trọng kiếm trong tay Trần Vũ gần như là vô thức vung lên, kéo theo một chuỗi kiếm cương màu bạc đánh tới, “keng” một tiếng, đẩy lùi cự báo đốm hoa lùi lại vài trượng.

“Grào...”

Cự báo đốm hoa gầm một tiếng, lúc nhìn Trần Vũ, vẻ mặt nó có chút kiêng kỵ. Hiển nhiên lực đạo vừa rồi của Trần Vũ đã khiến móng vuốt nó đau đớn.

- Lực lượng không tệ! Không ngờ có thể ngăn cản được công kích của “Liệp Ảnh Báo” của ta.

Trên mặt thiếu niên tóc tím thoáng lộ vẻ kinh ngạc.

Đầu Liệp Ảnh Báo của hán không phải là hung thú bình thường, mà có ẩn chứa một tia huyết thống của Cổ Thú Ám Ảnh Báo.

Luận tốc độ, trong cấp bậc Luyện Tạng kỳ, Liệp Ảnh Báo rất hiếm gặp đối thủ, ngay cả cường giả Luyện Tạng hậu kỳ cũng từng bị giết chết.

- Trần sư đệ, người đối phó với con báo này.

Đoàn Kiều Long tay cầm cổ đao, đứng cùng Thu Hinh Nhi, nghênh đón thiếu niên tóc tím.

- Lôi Minh Dao!

Đoàn Kiều Long chém ra một đao đao ảnh không lồ kèm theo tia điện, đan xen giữa hàng loạt ánh đao, tựa như một tia chớp chọt lóe lên trong bão tố.

Cùng lúc đó, thân hình Thu Hinh Nhi cũng chuyển động, cầm ngân kiếm chém ra ngoài, từng tia sáng bạc rực rỡ như tơ nhện trên thân kiếm cũng quán tới hạ bàn (***) của thiếu niên tóc tím.

Thiếu niên cười lạnh, một tay co lại thành trảo, nổi lên từng đốm hoa văn màu tím khùng bố, tựa như muốn xé tan cả bầu trời đêm.

Khoảng khắc tiếp theo, một trận khí quyền màu tím đen lúc sáng lúc tối, giống như một trận lốc xoáy, nháy mắt nuốt chửng lấy hai người Đoàn Kiều Long và Thu Hinh Nhi.

Uy thế cường hoành tiếp cận Hóa Khí cảnh lập tức khiến bầu không khí trở nên đè nén vô cùng.

Không tốt!

Bão khí ngân kiếm chém ra từng tia sáng như tơ nhện của Thu Hinh Nhi có thể sánh ngang công kích của Luyện Tạng hậu kỳ, vậy mà lại bị dập tắt cực kỳ nhanh chóng.

“Phành...”

Thu Hinh Nhi rên khẽ một tiếng, khóe miệng tràn ra vết máu, thân thể bay ngược ra ngoài hai trượng, đập vào sườn núi.

Chỉ thấy phần váy trên vai và bụng lưu lại một mảng vết máu đáng sợ.

“Àm...”

Đoàn Kiều Long bỏ ra một đao lôi minh, đao ảnh không lồ kèm theo tia điện chém vào trong vòng lốc xoáy màu tím đen, thế nhưng một luồng nội tức bạo ngược lại phản chấn lại hắn, khiến khí huyết hắn sôi trào, thiếu chút nữa hộc máu.

Đây còn là dưới tình huống công kích của đối phương bị một kích của Thu Hinh Nhi suy giảm ba bốn thành lực đạo.

Chẳng qua, sau một đao vừa rồi, vòng lốc xoáy đã âm ảm quá nửa, lúc tiếng điện xẹt vang lên, vậy mà bất ngờ phá mở vòng lốc xoáy của đối phương.

- Ồ!

Khí tức trên người thiếu niên chọt bùng nổ tăng vọt, “vụt” một tiếng, cảm nhận được một tia đao phong mang theo điện xẹt xé mở phòng ngự.

Một màn này cũng khiến thân hình hắn cấp tốc thoái lui vài bước.

- Lôi chi ý cảnh... Không ngờ người đã chạm tới da lông (****) của Lôi đạo...

Sắc mặt thiếu niên thoáng trầm xuống.

Một đao vừa rồi của Đoàn Kiều Long suýt nữa đã đã thương hắn.

Đây không chỉ đơn thuần bởi vì uy thế ý cảnh của một đạo này, mà Lôi đạo còn có khả năng khắc chế công pháp tà đạo.

Đoàn Kiều Long cố nén cảm giác muốn hộc máu, sắc mặt càng ngưng trọng.

Một kích vừa rồi, thiếu niên tóc tím không chỉ khiến Thu Hinh Nhi trọng thương, ngay cả Đoàn Kiều Long cũng bị chút nội thương.

Mà Lôi Minh Dao của hắn, nhờ khắc chế công pháp cho nên mới có thể rạch phá được tầng nội tức phòng ngự của đối phương.

- Người này là e rằng là “đệ tử bí truyền” của Cốt Ma Cung.

Thu Hinh Nhi lau đi vết máu bên khóe miệng, cay đắng nói.

Đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung!

Đoàn Kiều Long chấn động.

Tại Sở quốc, Cốt Ma Cung là cường tông tà đạo áp đảo trên ba đại tông phái, đệ tử bí truyền cũng tương đương với đệ tử chân truyền của ba tông nhưng bình thường thì còn lợi hại hơn vài phần.

“Àm... Oành...”

Phía bên kia, trọng kiếm của Trần Vũ lại một lần nữa đẩy lùi “Liệp Ảnh Báo” tập kích.

Tốc độ của Liệp Ảnh Báo này thật sự quá nhanh, nếu không phải Lăng Vân bộ của Trần Vũ đã đạt tới hỏa hầu đỉnh phong, e rằng đã bị áp chế ngược.

Hơn nữa, Liệp Ảnh Báo mượn bóng đêm, dường như có tác dụng tăng phúc tốc độ nhất định, thân ảnh dung nhập vào bóng đêm, đáng vẻ mơ hồ không rõ.

- Không được! Tiểu tử lông tím kia quá mạnh mẽ. Thu Hình Nhi đã bị thương, e rằng Đoàn Kiều Long cũng không kiên trì được mấy chiêu...

Trần Vũ hít sâu một hơi.

Hắn nhất định phải nhanh chóng giết con báo này, nếu tiếp tục kéo dài thêm một hồi, rất có khả năng Thu Hình Nhi và Đoàn Kiều Long chắc chắn sẽ chết.

Chỉ khi liên thủ với Đoàn Kiều Long thì mới có chút hi vọng chiến thắng, đánh bại tên đệ tử bí truyền Cốt Ma Cung.

“Vù...”

Liệp Ảnh Báo ở trong bóng tối di chuyển cấp tốc, gần như không thấy rõ quỹ tích nhưng cũng không dễ dàng phát động tấn công.

Trước đó, con báo này có vài lần công kích, đều bị Huyền Trọng kiếm của Trần Vũ đánh lùi, nên cực kỳ kiêng kỵ, lấy du đấu làm chủ.

- Có rồi.

Trần Vũ linh cơ chợt động, chợt nảy ra một kế.

Bỗng nhiên.

Hắn thu Huyền Trọng kiếm lại, cũng cố ý để lộ nhược điểm.

Con báo kia linh trí không cao, thấy không có vũ khí lớn uy hiếp, liền dần dần không còn sợ hãi nữa, cuối cùng đánh về phía phản bụng lộ ra sơ hở của Trần Vũ.

- Cẩn đi, người tới cẩn ta đi...

Trần Vũ nở nụ cười ti tiện, đột nhiên vươn cánh tay ra, cố ý đưa tới trước miệng nó, đáng vẻ cực kỳ phong cách.

Đã làm mức này rồi, con báo này há có lý do không cắn?

Tư thế này, quá thuận miệng rồi, Liệp Ảnh Báo quả nhiên cắn vào cánh tay Trần Vũ.

Một màn quái dị này, khiến thiếu niên tóc tím và Đoàn Kiều Long đều sửng sốt.

Tiểu tử này... chẳng lẽ điên?

Thế nhưng... khi thiếu niên nhìn thấy cánh tay Trần Vũ cầm một thanh độc kiếm xám tro, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

- Dừng tay!

Thiếu niên tóc tím kinh hãi hét lên nhưng đã không còn kịp.

“Keng...”

Liệp Ảnh Báo cắn xuống, phảng phất như cắn phải cột đồng, răng lung lay muốn rụng.

Chỉ thấy trên cánh tay Trần Vũ có một tầng ánh sáng màu xanh xám bảo vệ, ngưng hiện như lân da cá sấu, đồng thời cánh tay vận chuyển tầng thứ xương đồng, lại thêm một tầng phòng ngự.

- Cẩn tốt lắm!

Trần Vũ cười ha hả một tiếng, độc kiếm màu xám tro trong tay chọc về phía bụng Liệp Ảnh Báo, một hơi đâm liên tục bảy tám kiếm.

“Phốc...! Phốc...”

Bụng con báo bị rách ra từng đạo vết thương sâu tận tạng phủ, độc huyết đặc sệt thâm nhập, khiến người khác nhìn mà ghật mình.

***

(*) Kinh hồng: vệt lên chóp nhoáng, lóe lên trong tích tắc.

(**) Phượng mao lân giác: hiếm như lông phượng sừng lân.

(***) Hạ bàn: khu vực tử thất lưng trở xuống.

(****) Da lông: bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.